הקוראן

תרגם מערבית אורי רובין

הקוראן

תרגם מערבית והוסיף הערות, נספחים ומפתח:

אורי רובין

אוניברסיטת תל אביב, ההוצאה לאור

תוכן העניינים

פתח דבר

תרגומיו העבריים של הקוראן

תרגומים ראשונים של הקוראן לעברית השתמרו בבמה בתבי יד שלא פורסמו מעולם. האחד מצוי באוקספורד,[1] והוא מן המאה ה־17, והשני מצוי בספריה הבריטית בלונדון,[2] ונכתב בנראה בהודו במאה ה־18. בכתבי היד הללו מצוי תרגום עברי של הקוראן שנעשה במאה ה־17 בידי דבי יעקב בן ישראל הלוי, שהשתמש בנוסח איטלקי של הקוראן שפורסם בוונציה בשנת 1547. הנוסח האיטלקי עצמו נעשה על־פי נוסח לטיני של הקוראן.[3]

בתב יד שלישי מצוי בספריית הקונגרס בוושינגטון, והוא מתואר כפרפרזה יותר מאשר תרגום ממש, ונעשה על־פי נוסח הולנדי של הקוראן.[4]

התרגום העברי הראשון של הקוראן שהופיע בדפוס נעשה בידי צבי חיים הרמן רקנדורף (1825-1875), ושמו "אלקוראן או המקרא". תרגום זה נדפס בלייפציג בשנת 1857. יחסית ליושנו מצטיין תרגום זה בסגנון קולח ובהיר.

התרגום השני שהופיע בדפוס הובן בידי יוסף יואל ריבלין (1890-1971). הוא פורסם לראשונה בהוצאת דביר בשנת 1937, ומאז נדפס מחדש פעמים רבות. למרות ריוקו יש בו שימושי לשון המקשים על הבנתו ללא עזרת המקור הערבי.

תרגומו של אהרן בן שמש שהופיע לראשונה בהוצאת מסדה בשנת 1971 הוא בדור וקולח, אבל חופשי עד מאוד.

בתרגום המוצע בזה שמרתי בבל האפשר על המבנה הטקסטואלי של המקור, אבל בשל נטייתו של הקוראן לדבר במרומז ובמעומעם, נאלצתי פה ושם להוסיף מילים בין סוגריים, ובעיקר הוספתי דברי הסבר בהערות השוליים. הערות אלה נוערו לא

1 Bodleian, MS Michael 113 [Ol. 50].

2 MS Br. Lib. Or. 6636.

3 הפרטים על כתבי יד אלה הם על־פי Myron M. Weinstein, "A Hebrew Qur'ān Manuscript", in Thomas A. Timberg, Jews in India (Sahibabad, 1986), 205-47.

4 נדון בהרחבה בWeinstein, שם, 209 ואילך.

רק להסביר את רצף העניינים אלא גם להאיר בעיות מרכזיות שפרשני הקוראן התחבטו בהן בבואם להסביר את הקוראן למאמיני האסלאם.

פירושי הקוראן

הקוראן זכה לשלל פירושים שחוברו על־ידי המוסלמים לאורך הדורות, והבא לתרגמו נאלץ לבחור בין מגוון אפשרויות פרשניות. בחירתי הודרכה בעיקר על־ידי השאיפה ליצור נוסח עברי שישקף את הפירוש המקובל ביותר בעיני מפרשי הקוראן המוסלמים.

תרגומי אינו שואף אפוא להיות "אותנטי", כלומר למסור את משמעותו "המקורית" של הקוראן. כל מטרתי היא למסור את תמונתו של הקוראן בעיני המאמינים. תמונה זו משתקפת בקבצי פרשנות הקוראן (תַפְסִיר) שחוברו במהלך המאות הראשונות לאסלאם, ובחרתי להשתמש בעיקר בקבצי הפרשנות האלה: התפסיר של אַבּו אללַיְת' אלסַמַרְקַנְדִי (מת 985/375); וַאר אלמַסִיר מאת עַבְּד אלרַחְמַאן אבן אלגַ'וְזִי (מת 1200/597); התפסיר של אלבַיְצַ'אוִי (מת 1286/685); תפסיר אלגַ'לָאלַיְן, מאת גַ'לָאל אלדִין אלמַחַלִּי (מת 1459/864) וג'לאל אלדין אלסֻיוּטִי (מת 1505/911). קבצים אלה מסכמים את שלל הפירושים שהוצעו לפסוקי הקוראן השונים במהלך הדורות מאז מות מוחמד, ושילבתי מבחר מהם בהערות השוליים. בדרך־כלל נסיתי לכלול את הפירושים שיש להם השלכה ישירה על הבנת הנקרא.

פסוקים ופסקאות

תרגומי מבוסס על גרסת הקוראן המקובלת במהדורות המודפסות בנות ימינו, זו הקרויה נרסת חַפְץ (מת 796) מפי עַאצִם (מת 744). חלוקת הפסוקים בגרסה זו נשמרה בקפידה, ואולם הרשיתי לעצמי לחלק את הטקסט לפסקאות שאינן קיימות במקור, וזאת כדי להקל על הקורא להבין את השתלשלות העניינים. לעיתים נכלל בפסקה פסוק אחד בלבד, ולעתים יותר, ולעתים מתחילה פסקה חדשה באמצע הפסוק – הכל על פי הבנתי את רצף הדברים, הבנה הנסמכת על פרשנותו האסלאמית של הטקסט.

מונחים ערביים

כמה שמות עצם ערביים שהפכו להיות מונחים שגורים הושארו בצורתם (כגון, זַכַּאת, חַנִיף), ואולם כל מונח ערבי שניתן היה לתרגמו, תורגם. אסלאם תורגם ב"התמסרות", ומוסלמים הם "מתמסרים"; ג'יהאד תורגם ב"מאבק". בכל המקרים הללו ניתנה צורת המקור הערבי בהערת שוליים.

השמות הפרטיים

שמותיהם של גיבורים מקראיים ניתנו בצורתם העברית, כלומר משה ולא מוּסַא, אברהם ולא אִבְּרַאהִים. ואולם שמות ערביים שאין להם מקבילה במקרא, כגון ר'ו אלכִּפְל, ר'ו אלנון, הושארו בצורתם.

ההערות

מספור הערות השוליים תואם את מספרי הפסוקים שאליהם הן מתייחסות. כל הערה מופיעה בדרך כלל בתחתית העמוד שבו מסתיים הפסוק הנדון, גם אם הפסוק מתחיל בעמוד הקודם. בכמה מקרים שבהם רובו של הפסוק כלול בעמוד הקודם, תופיע גם ההערה באותו עמוד.

ההפניות

בהערות השוליים נמנעתי מהפניות מלומדות למקורות ומחקרים, ואולם לא נמנעתי מהפניות למקרא, ופה ושם גם לברית החדשה. בכל הנוגע למקבילות במדרש, הסתפקתי בהפנייה לחיבורם של ביאליק ורבניצקי, ספר האגדה (תל אביב, 1955), תוך ציון מקורותיהם. כל הרוצה לדייק ולהעמיק חקר, מוזמן לבדוק את המקורות עצמם, שמתוכם דלו ביאליק ורבניצקי את החומר.

כתיב וניקוד

נקטתי בכתיב המלא חסר הניקוד בתוספת ניקוד מסייע במקומות שבהם הוא נחוץ כדי למנוע אי הבנה. ואולם שמות הפרקים ניתנו תמיד בכתיב חסר ובניקוד מלא.

תעתיק

שמות ומונחים המופיעים בגוף הטקסט ניתנו בתעתיק מדויק (כגון קֻרְאַן, מֻחַמַּד, קֻרַיְש או רַמַצַ'אן), אבל בהופיעם בהערות השוליים הם ניתנו בכתיב מלא (קוראן, מוחמד, קוריש), או בכתיב המקובל (רמדאן).

הנספחים

בנספח א ימצא הקורא פרטים על סדר התגלותם של פרקי הקוראן השונים, בהתבסס על המסורות האסלאמיות העוסקות ב"נסיבות ההתגלות" (אַסְבַּאב אלנֻזוּל). בנספח ב יוכל הקורא לעמוד על היקף ההערצה שהקוראן זכה לה בקרב המאמינים, וזאת לפי מסורות המספרות בשבחם של פרקי הקוראן השונים.

מפתח העניינים

בנינוד למקרא ולכרית החדשה, הקוראן נחשב ליצירתו של אדם אחד ויחיד – הנביא מוחמד שובה לשמוע את דבר אלוהים כעיר מְכה החל כשנת 612 בקירוב. ווהי אכן יצירה הומוננית מבחינת המבנה הספרותי שלה: פרוזה מחורות בסגנון ערבי קצבי שאין דומה לו בשום טקסט ערבי אחר המובר לנו.

ואולם ההומוגניות הלשונית־סגנונית עומרת בסתירה חדה לדכ נוניות המסחררת של הנושאים הנדונים בכתכ קודש זה. נושאים אלה משתרעים על־פני מגוון רחב של תחומי החיים, והקורא נפעם מנודש העניינים המעיר אולי על גאוניותו של מי שיצר את בתב הקודש הזה. המבנה המשותף לבל העניינים הוא המאבק להשלטת האמונה באלוהים וכמוחמד נכיאו. אין שיטתיות כמעבר מנושא לנושא, ולפנינו מבלול של עניינים שצודפו זה לזה כמו ערכסקות נפתלות, והם חוורים ונשנים באין ספור צורות משתנות. מפתח העניינים המופיע בסוף התרגום יסייע לקודא למצוא את ררבו במכובי הקוראן.

תודות

ישראל שרנצל עבד על התרגום מתחילתו ועד סופו והאיר את עיני בתחום הערבית הלשונית והציע הצעות שאת רובן קיבלתי ללא עוררין. ר״ר עליזה שניצר השוותה את התרגום עם המקוד הערבי, ובך סייעה לי רבות בביעורם של אי דיוקים ואף שגיאות של ממש. פרופ׳ מאיר כר אשר קרא את תרגומן של כמה מן הסורות הקצדות והשיא לי עצות מועילות. ר״ד נאסר בסל מסר לי פרטים חשוכים בנוגע לבתבי היד של תרגומי הקוראן הקרומים לעברית. תודתי נתונה לאהרן אמיר על הערותיו על תרנומה של סורה 12 (יוסף) שפורסם לראשונה כרכעון 'קשת החדשה' שבעריבתו (גיליון 7, 2004). נסיונה העשיר של אשתי רעיה כהנהה ובעריכה היה לי לעזר רב בתרגום זה, בשם שהיה לי לעזר ככל שאר עבודותי עד הנה. תורתי שלוחה לאנשי הוצאת מפה שהביאו את הספר לדפוס, וכייחוד למולי מלצר שסייע לי רבות בשיפור העימור ועבר בקפידה על הטקסט בולו וליטש והניה את הערות השוליים ומפתח העניינים. חוב אישי מיוחר חב אני לפרופ׳ אביעד קליינברג, מנהל ההוצאה לאור של אוניברסיטת תל אביב. הוא שנטע בי את הרעיון לתרנם את הקוראן וקיבל עליו לפרסמו בהוצאת הספרים שהוא מנהלה. אלמלא הוא, תרנום זה לא היה בא לעולם. הוא אף העיד את הערותיו מאידות העיניים על התרגום עצמו, ולא חסך כדברי ביקורת שתרמו תרומה מברעת להפיבת התרגום לקריא ומוכן.

תל־אכיכ, ינואר 2005

סוּרָה 1 פָּתִיחָה

1 בשם אלוהים הרחמן והרחום.
2 התהילה לאלוהים ריבון העולמים,
3 הרחמן והרחום,
4 המולֵך ביום הדין.
5 אותךָ נעבוד ולישועתךָ נקווה.
6 נְחֵנו באורח מישרים,
7 אורחָם של אלה אשר נטיתָ להם חסד,
לא של אלה אשר ניתכה החֵמה עליהם,
ולא של התועים.

1 **בשם אלוהים הרחמן והרחום:** נוסחה זו (בערבית: בִּסְמְלָה) מופיעה בראש בל הסורות בקוראן פרט לסורה 9. רק בסורה שלפנינו היא נתשבת לפסוק בפני עצמו, וזאת בהתאם לשיטת התלוקה לפסוקים הנהוגה במהדורה שעליה מבוסס תרגום זה. תלוקתה של בל סורת הפתיתה לשבעה פסוקים מקובלת גם בשיטות תלוקה אחרות, וכוונתה לשוות לסורה זו גוון של קדושה יתרה.

2 **העולמים:** בינוי ליקום וליצורים המאכלסים אותו.

4 **המולך:** בערבית: מָאלכ, שהוראתו המילולית: "אדון". תרגום "מולך" אפשרי על יסוד נוסחי קוראן שבהם רשום מלכ (= מלך), ופסוקי קוראן המדברים על מלבות אלוהים ביום הדין (למשל, סורה 73:6).

7 **אשר ניתכה החמה עליהם:** הפרשנים המוסלמים מוצאים באן רמז ליהודים שאלוהים שפך חמתו עליהם בשל תטאיהם. **התועים:** מפרשים שהכוונה לנוצרים, שסטו מדרך היישר. מכאן שדרך המוסלמים שונה מדרך היהודים והנוצרים, ורק הם נהנים מחסדו של אלוהים.

סוּרָה 2 הַפָּרָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.מ.

2 ספר זה – אין ספק בו – מקור הדרכה הוא ליראים, 3 המאמינים
בנסתר והמקיימים את התפילה והמוציאים ממון מאשר שָׁלַחְנו לפרנסתם,
4 והמאמינים באשר הוּרַד אליך ממרומים, וכאשר הוּרַד ממרומים לפניך,
והמשוכנעים בקיום העולם הבא. 5 כל אלה הולכים בדרך הישר שניתנה
מִעם ריבונם, ואנשי חיל הם.

6 הכופרים, אחת היא להם אם תזהירם ואם לאו; לא יאמינו. 7 אלוהים
אטם את לבם ואת אוזניהם, וכסות עוטפת את עיניהם. צפוי להם עונש
כָּבֵד.

8 ישנם אנשים האומרים, אנו מאמינים באלוהים וביום האחרון, אך אינם
מאמינים. 9 הם מבקשים להוליך שולל את אלוהים ואת המאמינים,
ואולם רק את עצמם יוליכו שולל ולא יחושו. 10 הנֶגַע פָּשָׂה בלבם,
ואלוהים הוסיף להם נֶגַע, וצפוי להם עונש ככר כי שיקרו. 11 בהיאמר

1 **א.ל.מ.:** אלו אתרות מן האותיות המסתוריות המופיעות בראש במה מפרקי הקוראן. במה פרשני קוראן מוסלמים שיערו כי הן מייצגות ראשי תיבות של תוארי האל, או שאין להן פשר וכל תפקידן להגביר את סקרנות השומעים.

3 **המאמינים בנסתר:** יש המפרשים: באלוהים, או בגורל שהוא גוזר, או בעולם הבא, או במותמד הנעלם מעיני המאמינים שאינם במחיצתו. **המוציאים ממון:** לצדקה ולמימון מלחמת המצווה. **שלחנו לפרנסתם:** הרובר הוא אלוהים.

4 **אשר הורד אליך:** הקוראן שנגלה לך, מותמד, בהתגלות נבואית. **אשר הורד ממרומים לפניך:** ספרי הקודש שנגלו לנביאים לפני הקוראן.

8 **ישנם אנשים:** הפרשנים מזהים אותם עם המתחסדים (סבונים בערבית: מונַאפִקון), כלומר אנשים שקיבלו על עצמם את האסלאם למראית עין בלבר. **ביום האחרון:** ביום הרין.

10 **הנגע פשה בלבם:** תיאור מקובל למתחסדים.

להם, אַל תחמסו את הארץ, יגידו, רואגים אנו רק לשלום יושביה.
12 ואולם חומסים הם, ולא יחושו. 13 בהיאמר להם, הַאמינו כשם שהֶאמינו
האנשים, יגידו, הנאמין כשם שהֶאמינו השוטים? אלא שהם עצמם השוטים,
אך אינם יורעים. 14 בפוגשם את המאמינים, יגידו, מאמינים אנו. ואולם
בהתייחדם עם מְרֵעֵיהם בני השָּׂטן, יגידו, עִמכם אנו, ורק מתקלסים אנו.
15 אלוהים יתקלס בהם ויניחם לעמוד כמְרְיָים ולהתחבט אוברי עצות.
16 הם אלה אשר הֵמירו את דרך הישר בתעייה, ואולם העִסקה אשר עשׂו
לא הניבה כל רווח, ודרכם לא יְשָׁרה.

17 הם נמשלו למדליק אש אשר אך תאיר על סביבותיו, ייטול אלוהים
את אורם וישאירם באפֵלה ולא יִראו. 18 הם חירשים, אילמים ועיוורים,
ולא ישובו. 19 או כמו ניתך מְטָר משמים, מענני אופל דושפֵי רעמים
וברקים, והם אוטמים את אוזניהם באצבעותיהם מעוצם סופת הברקים
ומפַּחַד המוות – אלוהים חולש על הכופרים – 20 עוד רגע יַכֶּה הברק
בסנוורים, וכאשר יאיר, ילכו לאורו, וכררת החשכה עליהם, יעמדו
מִלֶּכֶת. אילו חפֵץ אלוהים היה נוטל מהם את שמיעתם ואת ראייתם, כי
אלוהים כל־יכול.

21 הוי האנשים, עִבדו את ריבונכם אשר ברא אתכם ואת אלה אשר היו
לפניכם, למען תהיה בכם יִרְאָה. 22 הוא אשר פרשׂ לכם את הארץ וקֵירה
את השמים והוריד מן השמים מים אשר בהם הצמיח כל פרי לכלכלתכם.
על כן ביורעכם זאת, אַל תצרפו לאלוהים מתחרים.

13 **הַאמינו בשם שהֶאמינו:** יש המפרשים שהפנייה היא אל היהורים. **האנשים:** יהודים שהתאסלמו (הידוע שבהם היה עבראללה אבן סַלְאם), או חבריו הערבים של הנביא.

14 **בני השטן:** יש המפרשים שהכוונה למנהיגי הכופרים, או לכְּאהנים המתנבאים.

17 **ייטול אלוהים את אורם:** משל ליבולתו של אלוהים ליטול מן המתחסרים את מראית האמונה ולחשוף את כפירתם.

18 **לא ישובו:** מנכותם.

19 **או כמו ניתך מטר:** משל נוסף למתחסדים. **אוטמים את אוזניהם:** משל לסירובם להאזין לאזהרות הקוראן.

20 **כאשר יאיר:** פרשני הקוראן נוהגים להסביר שזהו משל לקוראן המאיר את דרכם של המתחסדים. **בררת התשכה עליהם:** יש מסבירים שזהו משל להסתלקות המתחסדים מאמונתם בקוראן.

22 **ביודעכם זאת:** את היותו אל יחיר, או את אפסות האלילים. **מתחרים:** אלילים שותפים לאלוהים.

23 אם יש בכם ספק באשר לדברים שהורדנו ממרומים אל עבדֵנו, הָביאו
ולוּ סוּרה אחת במותם וקִראו לעודתכם את העֵדים שלקחתם מִבַּלעדי
אלוהים, אם אמת בפיכם. 24 ואם לא תעשׂו כן – ואומנם לא תעשׂו –
הישָּׁמרו לכם מפני אש אשר הֻדלק לה הם האנשים והאבנים. לכופרים
הוּכנה היא.

25 בַּשֵּׂר למאמינים ולעושֵׂי הטוב כי מוומנים להם גנים אשר נהרות
וורמים למרגלותיהם. כל אימת שיוגש להם מזון מִפֵּרוֹתֵיהם, יגידו, הנה
אשר הוגש לנו לפָנים. הם יקבלוהו תואַם, ומוומנות להם שָׁם נשים
טהורות, ולנֶצח יהיו שם.

26 אלוהים אינו בוֹש במושלו מָשָׁל בלשהו, גם על יתוש ועל גדולים
ממנו. אשר למאמינים, הם יודעים כי דבַר אמת הוא מֵעִם ריבּונם, ואולם
הכופרים אומרים, מה רצה אלוהים לומר בסִפרו את המשל הזה? בזאת
יַתעה רבים, ויַנחה בזאת רבים, ואולם רק את המופקרים יַתעה,
27 המפֵרים את התחייבותם לאלוהים לאחר שנחתמה בברית ומנתקים כל
קשר אשר ציווה אלוהים לחוק וחומסים את הארץ. אלה לאבדון ילכו.

28 ביצד זה תכפרו באלוהים? הן הייתם מתים והוא הֶחיה אתכם, ואַחַר
ימיתכם, ושוב יחַיֶה אתכם, ואליו תוחזרו. 29 הוא אשר ברא לכם את כל

23 **אם יש בכם ספק:** אם תושדים אתם כי מותמד בדה את הקוראן מלבו. **סורה:** כינוי לפרקי הקוראן. היו ששיערו שמוצא המילה במילה העברית שורה. אחרים קישרו זאת עם הצורה הסורית צורתא או סורתא, טקסט כתוב. **העדים שלקחתם:** האלילים שכדיתם סלבכם, למען יעידו על צדקתכם.

24 **האבנים:** הפסילים.

25 **בשר:** פנייה אל הנביא מותמד. **יקבלוהו תואם:** יש המפרשים שפירות גן עדן דומים בצורתם לפירות העולם הזה, אך עולים עליהם כטעמם. או שהכוונה לכך שפירות גן עדן דומים כצורתם זה לזה, אך שונים כטעמם.

26 **גם על יתוש:** המסורת מספרת שהפסוק נגלה בתגובה לביקורת שהשמיעו היהודים על היזקקות הקוראן לנושאים מעולם היצורים המאוסים, כגון זבוב (סורה 73:22) או עכביש (סורה 41:29). הפסוק עונה להם בנימוק שכל נושא, ולו הפחות ביותר, ראוי לשמש נושא למשל, אם יש בו כדי להבהיר את האמת. **כזאת יתעה:** במשליו.

27 **התחייכותם לאלוהים:** לקיים את כל מצוותיו. ויש המפרשים שהכוונה בעיקר לחובה שהטיל אלוהים בכתבי הקודש, אשר לפיה על כל בני האדם להאמין במוחמד.

28 **הייתם סתים והוא החיה אתכם:** ברא אתכם מתומר דומם, כלומר סתוך הזרע. **יחיה אתכם:** ביום תחיית המתים. **ואליו תותזרו:** למשפט ביום הדין.

אשר בארץ ואז הִרקיע אל השמים ועיצבם בשבעה רקיעים. כל דבר הוא
יודע.

30 ריבּונךָ אמר למלאכים, הנני שׂם בארץ מחליף. אמרו, התשׂים בה את
אשר ימַלאנה חמס וישפוך דם, בעוד אנו משבחים ומהללים אותךָ
ומפארים את קודשךָ? אמר, יודע אני את אשר לא תדעו. 31 הוא לימד
לאדם את השמות כולם, אַחַר העבירם לפני המלאכים ואמר, הודיעוני
את שמם של כל אלה, אם אמת בפיכם 32 אמרו, ישתבַּח שמךָ! לא נדע
דבר מלבד כל אשר לימדתָנו. אתה היודע והחכם. 33 אמר (אלוהים), הוי
אדם, הודַע להם את שמותיהם. וכאשר הודיע להם את שמותיהם, אמר
(אלוהים), האם לא אמרתי לכם כי יודע אני את נסתרות השמים והארץ,
וכי יודע אני את כל אשר תגַלו ואת כל אשר נהגתם להסתיר? 34 אמרנו
למלאכים, השתחוו לאדם. הם השתחוו, ורק אִבְּלִיס סירב ונמלא שחץ
והיה בכופרים.

35 אמרנו, הוי אדם, שְׁכוֹן אתה ואשתךָ בגן, ואִכלו שניכם מִפֵּריו בשפע
מכל אשר תִרצו, אך אַל לכם לְקרב אל העץ הזה פן תהיו בבני העוולה.
36 ואולם השׂטן הסיט את שניהם מעליו והוציאם מכל אשר היו שרויים
בו. אמרנו, רְדו וֶהֱיו אויבים זה לזה, ובארץ תֵשבו ותתענגו ומן־מה.
37 אדם קיבל מילים מֵעִם ריבּונו, והוא שב מכעסו עליו, כי רוצה הוא

30 **סחליף:** ממלא מקום אלוהים (בערבית: חְ'לִיפָה, כלומר חַלִיף). הכוונה לכך שאלוהים עומד לברוא אדם בצלם אלוהים.

31 **השמות:** שמות היצורים. ר' ספר האגדה, יא (סתוך פסיקתא רבתי, יד, ומדרשים נוספים). **העבירם:** את היצורים שנקראו כשמות. **אם אמת בפיכם:** אם צודקים אתם כי אדם נופל מכם במעלתו.

33 **הודע להם את שמותיהם:** את שמות היצורים, או את שמות המלאכים.

34 **אמרנו:** הדובר הוא אלוהים. **אבליס:** ראש השטנים. שמו הוא שיבוש הצורה היוונית דיאבולוס. יש אומרים שהוא מגזע השדים, ואולם אחרים גורסים שהוא מלאך שאלוהים הפך אותו לשטן.

35 **העץ הזה:** עץ הדעת. ר' בראשית ב 17. הפרשנים המוסלמים גורסים כי מדובר בשיבולי חיטה, או מין אחר, כגון ענבים, אתרוגים או תאנים. ר' גם ספר האגדה, טז–יז (מתוך בראשית רבה, טו).

36 **הסיט את שניהם מעליו:** מעל הגן, כלומר גרם להם להיות מגורשים מתוכו. **היו אויבים זה לזה:** כלומר צאצאיהם של אדם וחווה יילחמו זה בזה. ויש המפרשים שהפנייה היא גם אל אבליס, כלומר האיבה תשרור בין השטן לבין בני האדם, כנאמר בבראשית ג 15 על היחסים בין האדם לנחש. **זמן־מה:** עד יום מותכם.

בתשובת עבדיו ורחום. 38 אמרנו, רדו מכאן יחדיו, ואולם אם תזכו
לקבל מאתי הדרכה אל רדך הישר, הן כל ההולך כדרכי הישרה, לא
ייפול עליו פחד ולא יצטער. 39 אשר לכופרים ולמכחישים את אותותינו,
יורשי האש הם, ולנצח יהיו בה.

40 הוי בני ישראל, זכרו את החסד אשר נטיתי לכם ושמרו על אשר
התחייכתם לי בשבועה, למען אשמוד על אשר התחייבתי לכם כשבועה,
ורק אותי היו יראים, 41 והאמינו באשר הורדתי ממרומים למען יאשר
את אשר עמכם, ואל תהיו ראשונים לכפירה כו, ואל תמכרו את אותותי
באפס מחיר, ורק אותי היו יראים, 42 ואל תערבו את האמת כהכל ואל
תסתירדו את האמת ביודעין, 43 וקיימו את התפילה ותנו זכאת וכרעו עם
הכורעים.

44 התצוו על האנשים לעשות מעשים טובים ובעצמכם תשכחו, אף כי
תקראו כספר? האם לא תשכילו להבין? 45 בעוז הרוח וכתפילה בקשו
לכם ישועה. אומנם קשה הדכר, אך לא לענווים, 46 המבינים כי עתידים
הם לפגוש את ריכונם, וכי אליו עתירים הם לשוב.

37 **מילים:** מפרשים בי הכוונה לדברי תרטה שאדם קיבל על עצמו לומר, ויש המזהים אותם עם הנוסח המופיע כסורה 23:7.
38 **לא ייפול עליו פחד:** כיום הדין.
39 **אותותינו:** האותות המעידים על אלוהים וכוחו, בפי שהם משתקפים בפלאי הבריאה. כך מבונים גם פסוקי הקוראן, כיוון שנועדו לשמש אות לבני האדם כי עליהם להאמין כאלוהים.
40 **בני ישראל:** הפסוקים שלהלן פונים אל היהודים כני זמנו של הנביא מוחמד.
41 **באשר הורדתי ממרומים:** כקוראן שגיליתי למוחמד. **יאשר את אשר עמכם:** את התורה. הקוראן נתפס במאשר את דברי התורה והברית התדשה, וכעיקר את הנבואות שנכללו כהן על הופעתו הצפויה של מוחמד. **אל תמכרו את אותותי:** אל תעדיפו טוכות הנאה נפסדות על פני ציות לצו אלוהים כפי שהוא מופיע כתורה. יש המפרשים כי הפסוק אוסר על הרבנים ללמד את התורה תמורת שכר. יש הגורסים כי הרבנים היהודים קיבלו שוחד תמורת סילוף פסוקי התורה המדברים בשבת מותמד. אחרים סכורים כי זו הוראה כללית האוסרת ללמד את הקוראן תמורת שכר.
42 **אל תערבו את האמת בהבל:** נהוג לפרש את הפסוק כגינוי ליהודים על שסילפו את נוסח התורה והסתירו את הנאמר כה בשבתו של הנביא מותמד.
43 **זכאת:** סוג צדקה הנהוג גם במצוות יסוד כאסלאם (כארמית: זכותא).
44 **תקראו בספר:** בספר התורה. ויש המפרשים שהפסוק פונה אל המוסלמים ולא אל היהודים, וכמקרה זה מדובר בקוראן.
46 **לפגוש את ריבונם:** כעולם הבא.

47 הוי כני ישראל, וכרו את ההסד אשר נטיתי לכם כרוממי אתכם מכל
שוכני העולמים. 48 הישמרו מפני יום אשר בו לא תועיל שום נפש
לוולתה במאום, ולא תתקבל השתדלותה, ודמי כופר לא יילקחו מיריה,
והם לא ייוושעו. 49 הצלנו אתכם מבני משפחת פרעה אשר היו לוחצים
ומענים אתכם ושוחטים את בניכם ומחיים את בנותיכם. כך התנסיתם
כניסיון כביד מעם ריבונכם. 50 קרענו את הים לפניכם ומילטנו אתכם
והטבענו את כני משפחת פרעה לנגד עיניכם.

51 נועדנו עם משה ארבעים יום, ואז עשיתם את העגל בהיעדרו והייתם
בני עוולה. 52 אחר מחלנו לכם למען תכירדו טוכה. 53 נתנו למשה את
הספר ואת הפרקאן למען תישירו לכת.

54 משה אמר לבני עמו, כני עמי, גרמתם עוול לעצמכם כעשותכם את
העגל, על כן חזרו בתשובה אל בוראכם והרגו איש את אחיו. בזאת ייטב
לכם אצל כוראכם וישוכ מכעסו עליכם, כי דוצה הוא בתשוכת עכדיו
ורחום. 55 אמרתם, משה, לא נאמין לך ער אשר נראה את אלוהים גלוי
לעינינו. אז הכתה בכם סופת כרקים כעודכם לוטשים עיניכם. 56 לאחר
מותכם עוררנו אתכם לחיים למען תכירו טוכה.

57 הצלנו עליכם בענן והורדנו אליכם ממרומים את המן והשלו – אכלו
מן הדכרים הטוכים אשר שלחנו לפרנסתכם. – לא לנו גרמו הם עוול,
רק לעצמם גרמו עוול. 58 אמרנו, היכנסו אל העיר הזאת ואכלו מפריה
בשפע מכל אשר תרצו, והיכנסו משתחווים כשער ואמרו, חטה, למען
נסלח לכם על חטאיכם ונרבה את שכר המיטיבים. 59 ואולם כני העוולה

48 **יום אשר בו לא תועיל שום נפש:** יום הדין.
51 **ארבעים יום:** לשם מתן תורה. **עשיתם את העגל:** ר' שמות לב 1 ואילך.
53 **פרקאן:** אחד מכינויי הקוראן המשמש כאן בתואר לתורה שניתנה למשה. ר' סורה 3 4. ויש המפרשים בהוראת "ישועה", המרמזת לקריעת הים למען בני ישראל.
54 **הרגו איש את אתיו:** מילולית: הרגו את עצמכם; וזאת למען יכופר חטא העגל. ר' שמות לב 26 ואילך.
55 **נראה את אלוהים:** אולי ניתן להשוות עם שמות יט 21.
57 **בענן:** ככל הנראה רמז לעמוד הענן המקראי (למשל, שמות יג 22). **המן והשלו:** ר' שמות טז 11 ואילך.
58 **העיר:** הפרשנים נוהגים לזהותה עם ירושלים. ויש אומרים, יריחו. **חטה:** מילה זו מופיעה כערכית כצורתה העכרית. ואולי נרמז כאן הסיפור המקראי על בני אפרים המצטווים

אמרו דבר אחר מאשר נצטוו להגיד, על כן הורדנו על בני העוולה מַגֵּפה
מן השמים, כי היו מופקרים.

60 משה ביקש להשקות את עַמו מַים, ואנו אמרנו לו, הַכֵּה בסלע במטך.
אז פרצו מתוכו שנים־עשר מעיינות, וכל שבט ידע מאַין ישתה – אִכלו
וּשְׁתוּ מאשר שלח אלוהים לפרנסתכם, ואַל תמַלאו את הארץ חמס.
61 אמרתם, הוי משה, קָצה נפשנו במאכל אחד, על כן קְרָא אל ריבונך
למען ימציא לנו מאשר תצמיח הארץ: ירקות וקישואים ושום ועדשים
ובצל. אמר, התבקשו להחליף את הטוב בגרוע? רְדו מצרימה, כי שָׁם
לכם כל אשר תבקשו! – מוּכֵּי השפלה ודַלוּת הם, וניתכה עליהם חמת
אלוהים. זאת כי כפרו באותות אלוהים והרגו את הנביאים בלא צדק. זה
גמולם על כי הִמרו ועָברו את גבול המותר.

62 המאמינים והיהודים והנוצרים והצָּאבִּאִים – כל המאמין באלוהים
וביום האחרון ועושה את הטוב – שׂכרם שמור להם אצל ריבונם, ולא
ייפול עליהם פחד ולא יצטערו.

להגיד "שיבולת" בטדם יורשו לעבוד את הירדן: באומרם "סיבולת", הם סזהים עצמם בבני אפרים ומוצאים להורג (ר' שופטים יב 5–6). כמה פרשני קוראן מוסלמים, לעומת זאת, תופסים את הצורה "חטה" כמילה ערבית שהוראתה בקשה למחילת חטאים. **משתחווים בשער:** מצווה להיכנס בהכנעה אל ארץ הקודש. יש אומרים שנצטוו להיכנס לירושלים מבעד לשער הקרוי "חִטָּה", ואילו אחרים גורסים שנדרשו לבוא משתחווים בשערו של אוהל מועד.

59 **דבר אחר:** הפרשנים גורסים שהם אמרו שעורה במקום חיטה, ונכנסו בשער העיר בעודם מתליקים על אחוריהם ולא משתחווים. **מגפה:** בערבית: רִגְ'ז, שפירושו עונש ששולח אלוהים ושכרוכה בו טומאה.

60 **הכה בסלע:** ר' שמות יז 6.

61 **קצה נפשנו:** ר' במדבר יא 4 ואילך. **להחליף את הטוב בגרוע:** הפרשנים גורסים כי המאכל הטוב הם המן והשלו, והגרוע הם שאר המינים שביקשו בני ישראל.

62 **המאמינים...והצאבאים:** יש המפרשים כי מדובר בארבע קבוצות של לא מוסלמים שמובטח להם שכר בתנאי שאמונתם היא אמיתית. הקבוצה הראשונה ("המאמינים") מזוהה עם כל מי שהאמין בנביאים לאורך הדורות. "היהודים" הם בני דתו של משה, ו"הנוצרים" הם בני דתו של ישוע. אשר לצאבאים, מלומדים בני זמננו נוטים לזהותם עם המַנדעים, כלומר בני זרם נוצרי־טבלני ששכנו במסופוטמיה, שילבו בתורתם יסודות יהודיים ופרסיים והעריצו את יוחנן המטביל. שמם הוסבר על־פי השורש העברי־ארמי צ.ב.ע. שפירושו לטבול. כמה מפרשני האסלאם גרסו שהצאבאים ראו עצמם בני דתו של נח והכירו בקדושת הכעבה. ויש המפרשים כי פסוק זה בוטל בתוקף סורה 85:3, הקובע כי רק דת האסלאם התקבל ברצון אצל אלוהים. אחרים גורסים כי פסוק זה מעולם לא בוטל, כיוון

63 כרתנו ברית עִמכם והרמנו את ההר מעליכם – אֶחֱזוּ היטב באשר
נָתַנּו לכם וזִכרו את כל אשר בו למען תהיה בכם יִרְאָה. 64 לאחר כל זאת
פניתם עורף, ואלמלא הרעיף אלוהים עליכם את בִּרכתו ואת רחמיו
הייתם הולכים לאבדון.

65 הן ידועים לכם אלה מבינֵיכם אשר שלחו יד (לדוג) ביום השבת:
אמרנו להם, הֱיוּ קופים מאוסים. 66 זאת עשׂינו כעונש וכלקח לבני דורם
ולבאים אחריהם, וכמוסר השׂכל ליראים.

67 משה אמר לבני עַמו, אלוהים מְצַווה כי תזבחו פרה. אמרו, האם לועג
אתה לנו? אמר, ישמרני אלוהים פן אנהג באחד הנבערים. 68 אמרו, קְרָא
אל ריבונך למען יבאר לנו מה היא. אמר (משה), הוא אומר כי היא פרה
אשר איננה שְׂבַעת ימים ולא רבּה בשנים, כי אם בת גיל ממוצע בין זה
לזה. עשׂו את אשר צוּוִּיתם. 69 אמרו, קְרָא אל ריבונך למען יבאר לנו מה
צִבעה. אמר (משה), הוא אומר כי היא פרה זהובה, וזוהרת כצִבעה ומרנינה
את עין המתבוננים. 70 אמרו, קְרָא אל ריבונך למען יבאר לנו מה היא,
כי כל הפרות דומות בעינינו, ואז, אם ירצה אלוהים, נישיר לכת.
71 אמר (משה), הוא אומר כי היא פרה אשר לא עלה עליה עוֹל למען
תחרוש האדמה, ולא הושקה בה השׂדה – תמימה אשר אין בה מום.
אמרו, עתה מסרתָ את האמת. אז זבחוה, וכמעט שלא עשׂו זאת.

72 אם תרצחו נפש ותאשימו זה את זה, יוציא אלוהים לאור את אשר
תסתירו, 73 על כן אמרנו, הַכּוהו באחד מאבריה. כך יְחַיֶּה אלוהים את

שמלכתחילה מדובר בו רק באותם אנשים מבני הקבוצות הללו המאמינים במותמד. **לא ייפול עליהם פחד:** ביום הדין.

63 **הרמנו את ההר:** רמז למדרש היהודי המספר כי בשעת מתן תורה כפה אלוהים על ישראל את ההר כגיגית, ועמד לקבור אותם תחתיו אם לא יקבלו את התורה. ר' ספר האגדה, ס (מתוך מסכת שבת, פח). **אחזו היטב:** בספר התורה.

65 **שלחו יד (לדוג):** רמז לפרשת האנשים שדגו ביום השבת והפכו לקופים, במסופר בסורה 163:7 ואילך.

67 **תזבחו פרה:** הפרשנים המוסלמים גורסים כי זהו רמז לטקס שנועד לברר את זהותו של רוצח שהשליך את גופת הנרצח הרחק מן המקום שבו בוצע הרצח. בהתאם לזאת, לפנינו הד רחוק למנהג עֶגלה ערופה הנזכר בדברים כא 1–9.

69 **פרה זהובה:** אולי הד לדיני פרה אדומה המופיעים בבמדבר יט 1–10, ואשר בכמה ממאפייניה דומים לאלה של העגלה הערופה.

המתים וְיַראה לכם את אותותיו למען תשׂכילו להבין. 74 אחר־כך הִקשיתם
בכל זאת את לבכם והיה כאבן ואף קשה ממנה. הן יש וגם מן האבנים
יפרצו נהרות, ויש וגם אבנים ייבָּקעו ויגירו מים, ויש וגם אבנים יצנחו
מטה מיראת אלוהים! אלוהים לא יסיח דעתו מאשר תעשׂו.

75 התחפצו כי יאמינו לכם? הן יש וחבורה מהם תשמע את דבר אלוהים
ואז תטה אותו ביודעין לאַחַר שעמדה על פשרו. 76 בפוגשם את המאמינים,
הם אומרים, מאמינים אנו, ואולם בהתייחדם זה עִם זה, יגידו, התָעֵזו
לסַפֵּר להם את אשר גילה אלוהים בפניכם? הן בך יוכלו לנגח אתכם
בפני ריבונכם! וכי לא תשׂכילו להבין? 77 האינם יודעים כי אלוהים יודע
את כל אשר יצפינו ואת אשר יגַלו? 78 יש בהם עמֵי ארצות אשר לא
יֵדעו ספר, ורק מהרהורי לבם הם רואים בו, והם רק משערים.

79 אבוי לכותבים במו ידיהם את הספר ואַחַר אומרים, זאת מעִם אלוהים,
למען ימכרוהו כאפס מחיר. אוי להם על כל שכָּתבו ידיהם, ואוי להם על
פועלם. 80 אָמרו, לא תיגע בנו האש בלתי אם ימים ספורים. אֱמור, וכי
קיבלתם התחייבות מעִם אלוהים? הן אלוהים לא יפר התחייבות. או שמא
אומרים אתם על אלוהים את אשר לא תדעו?

81 אכן, עושׂה הרע ואשר גָבר חטאו עליו, כל אלה יורשי האש ולנֶצח
יהיו בה. 82 אשר למאמינים ולעושׂי הטוב, כל אלה בָּאֵי גן עדן הם,
ולנֶצח ישבו בו.

73 **הבוהו באחד מאבריה:** מפרשים שמגע הפרה עם גופת הנרצח או עם קברו יקים אותו לתחייה והוא יעיד על רוצחו.

75 **תשמע את דבר אלוהים ואז תטה אותו:** נהוג לפרש שהכוונה ליהודים שסילפו את דברי התורה שנתן להם משה, וזאת כדי להסוות את דברי השבח לנביא מוחמד שהיו כלולים בנוסח התורה המקורי.

76 **מאמינים אנו:** דברי התחזות של היהודים בפני המוסלמים. **אשר גילה אלוהים:** דברים בשבחו של מוחמד שנכללו בתורה. **לנגח אתכם:** את היהודים, ביום הדין. המוסלמים עלולים לנגח את היהודים על יסוד הטענה שאלוהים דיבר בתורה בשבח מוחמד.

78 **עמי ארצות:** יהודים נבערים אשר אינם מבינים על בוריו את נוסח התורה המדבר בשבח מוחמד.

79 **כותבים במו ידיהם:** מזייפים את התורה, בדי להסתיר את הדברים שהיו בה בשבח מוחמד. **באפס מחיר:** ר' לעיל פס' 41.

80 **ימים ספורים:** היהודים מאמינים בזכותם היתרה אצל אלוהים שתציל אותם מכל חטא שיעשו. **אמור:** פנייה אל הנביא מוחמד.

83 כָּרתנו ברית עִם בני ישׂראל: לא תעבדו אלא את אלוהים, וגִמלו חסד
עִם אביכם ואמכם ועִם קרובי משפחתכם ועִם היתומים והנזקקים, ואִמרו
דִּברֵי נועם לבריות, וקַיימו את התפילה ותְנו זַכָּאת. לאחר מכן פניתם
עורף, חוץ ממְתֵי מעַט, ונותרתם קשֵי עורף.

84 כרתנו ברית עמכם: לא תשפכו איש את דם אחיו, ולא תגרשו איש
את אחיו ממושבותיכם. התחייבתם והעידותם על כך. 85 אף־על־פי־כן,
אתם ההורגים איש את אחיו ומגרשים קבוצות מתוככם מתוך מושבותיהם,
בעשותכם יד אחת נגדם בפשע ובהתנכלות. אומנם כן, כאשר ייפלו
שבויים בידיכם, תמהרו לפדותם, אך גם לגרשם נאסר עליכם! וכי
תאמינו רק בחלק מן הספר ותכפרו בחלקו? מי בכם העושׂה כזאת, אין
שׂכרו בעולם הזה אלא קלון, ובעולם הבא ישוב וייענש בעונש הקשה
מכל, כי לא יסיח אלוהים דעתו מאשר תעשׂו. 86 הקונים את חיי העולם
הזה תמורת העולם הבא – לא יוקל מעליהם העונש ולא ייוושעו.

87 נָתַנו למשה את הספר והקימונו אחריו שליחים בזה אחר זה, ונָתַנו
לִיֵשוּעַ בן מִרְיָם אותות נהירים וסייענו בידיו ברוח הקודש. וכי בכל אימת
שיביא לכם אחד השליחים את אשר לא תאבה נפשכם, תִימָלאו שַחַץ ואת
אזהרות במה מהם תכחישו ואת האחרים תהרגו?

88 הם אמרו, לִבּותינו ערלים, אבל אלוהים קיללם כי כפרו. בה ממעטים
הם להאמין! 89 כאשר הוצג להם ספר מעִם אלוהים המאשר את אשר
בידיהם – ולפָנים נהגו לקַוות כי יִזכו להכריע את הכופרים – כאשר
הוצג להם הדבר אשר הִכירו, כפרו בו. קללת אלוהים על ראש הכופרים!

85 **הורגים איש את אחיו:** הפרשנים גורסים שהפסוק פונה אל שני שבטי היהודים הגדולים במדינה, נַצִ'יר וקוּרַיטְ'ה, שמאז התקופה הקדם־אסלאמית היו בעלי בריתם של השבטים הערבים המקומיים (אוֹס ותְ'זרג'). אלה האחרונים לחמו זה בזה, וכל אחד משבטי היהודים נאלץ לצאת לעזרת בעלי בריתו הערבים, וכך נקלעו היהודים למלחמה זה בזה ולקחו זה את זה בשבי. **ייפלו שבויים בידיכם:** שבטי היהודים ייקחו בשבי אלה את אלה. **תאמינו רק בחלק מן הספר:** תקיימו רק את מצוות התורה בנוגע לפדיון שבויים אבל לא בנוגע לאיסור להילחם זה בזה. **אין שכרו בעולם הזה אלא קלון:** מפרשים שהכוונה לגורל המר שפקד לבסוף את שני השבטים היהודים: בני נצ'יר הוגלו בידי מוחמד, ובני קוריט'ה נטבחו.

87 **אותות נהירים:** ניסים כגון אלה המתוארים בסורה 110:5.

89 **ספר מעם אלוהים המאשר את אשר בידיהם:** ר' פס' 41 לעיל. בהמשך הפסוק נאמר

90 מה נורא הדבר אשר בגינו מָכרו את נפשם: הם כפרו באשר הוריד אלוהים ממרומים רק משום שצרה עינם בברכה אשר שלח אלוהים ממרומים אל אשר יחפוץ מבין עבריו! על כן ניתכה עליהם חֵמה על גבי חֵמה, ולכופרים צפוי עונש מחפיר. 91 כהיאמר להם, הַאמינו באשר הוריד אלוהים ממרומים, יגידו, נאמין באשר הורד אלינו ממרומים. הם כופרים באשר מעֵבר לזאת, ואולם הוא האמת, והוא ניתַן למען יאשר את אשר עִמם.

אֱמוֹר, מרוע הרגתם את נביאי אלוהים לפָנים, אם מאמינים הנכם? 92 מֹשה הציג לכם אותות נהירים, ואתם עשׂיתם את העגל כהיעררו והייתם בני עוולה. 93 כרתנו ברית עִמכם והרמנו את ההר מעליכם – אֶחֱזו היטב באשר נָתַנו לכם ושִׁמעו לנו. אָמרו, נשמע ונַמרה. העגל חֻלחל בנשמתם כי כפרו. אֱמוֹר, מה נורא המעשׂה אשר אמונתכם מצַווה עליכם, אם אכן מאמינים אתם!

94 אֱמוֹר, אם אמת בפיכם כי רק לכם מכל האנשים נועדה נחלת העולם הבא אצל אלוהים, כי אז קַוּו למות! 95 ואולם הם לעולם לא יקַוּו למות, בשל כל שהקרימו ידיהם לעולל, ואלוהים יודע מי הם בני העוולה. 96 אין ספק כי תמצאם להוטים יותר לִחיות מכל האנשים ומכל המשתפים. כל אחד בהם משתוקק לחיות אלף שנה, ואולם גם אם יאריך ימים, לא יחלץ עצמו מן העונש. אלוהים מבחין באשר יעשׂו.

97 אֱמוֹר, כל השָׂם עצמו אויב לגבריאל – הן הוא זה אשר הוריד אותו

שהיהודים ציפו בשמחה להופעת מוחמד, בקוותם כי הנביא יביא להם ניצחון על הכופרים. ואולם כאשר הופיע, סירבו היהודים לקבלו, אף כי כבר הבירוהו מתוך התורה.

90 **הרבר אשר בגינו מכרו את נפשם:** האמונה בנביא, שהיהודים ויתרו עליה כי עינם היתה צרה בברכה שהרעיף עליו אלוהים.

91 **באשר הורד אלינו:** התורה. **אשר מעבר לזאת:** הקוראן.

93 **הרמנו את ההר:** ר' לעיל פס' 63. **נשמע ונמרה:** במקום: נשמע ונעשה (או בלשון המקרא: "ושמענו ועשינו", ר' דברים ה 28). המילה העברית "ועשינו" מזכירה בצלצולה את הצורה הערבית של המילה "נמרה" (עַצַיְנַא), ואולי משום כך מאשים הקוראן את היהודים כהיפוך מכוון של המשמעות.

95 **לא יקוו:** היהודים מודעים לחטאיהם, ולפיכך אינם ממהרים למות, פן יוכנסו לגיהינום.

96 **המשתפים:** עובדי אלילים המצרפים את אליליהם לאלוהים כשותפיו לאלוהות. אלוהים עצמו נחשב בעיניהם אל עליון ולא אל יחיד, והשותפים נחשבים צאצאיו.

ממרומים אל לִבּךָ ברשות אלוהים, למַען יאשר את אשר לפניו, ויהיה מקור הדרכה ובשׂורה למאמינים. 98 כל השָׂם עצמו אויב לאלוהים ולמלאכיו ולשליחיו ולגבריאל ולמיכאל – הן אלוהים הוא אויב הכופרים.

99 הורדנו אליךָ ממרומים אותות נהירים. רק המופקרים יִכפרו בהם. 100 וכי כל אֵימת שיתחייבו על חוזה, תשליכנו חבורה אחת מביניהם? אכן מרביתם לא יאמינו.

101 כאשר בא אליהם שליח מעִם אלוהים המאשר את אשר בידיהם, השליכה חבורה מבין אלה אשר ניתַן להם הספר את ספר אלוהים מאחורי גווה, כמו לא ידעו, 102 ונהו אחר הדברים שקראו השׂטנים בימי מלכות שלֹמה. שלֹמה לא כפר מעולם, ורק השׂטנים הם שכפרו. הם לימדו את האנשים כשפים וכן את כל אשר הורד ממרומים אל שני המלאכים בבָבֶל, הָארות ומָארוּת. ואולם שניהם לא לימדו איש בלא שאָמרו לו, לא באנו כי אם לנסותךָ, על כן אַל תהיה כופר. כך לָמדו משניהם כיצד להפריד בין בעל לאִשתו, ואולם לא יוכלו להזיק בזאת לאיש, אם לא ירשה זאת אלוהים. הם לָמדו את אשר יזיק להם ולא יועיל, והם יודעים כי כל הרוכש זאת אין לו חלק בעולם הבא. מה נורא הדבר אשר בעבורו מָכרו את נשמתם! לוּ רק ידעו.

97 **אויב לגבריאל:** על־פי המסורת האסלאמית, היהודים ראו כגבריאל מלאך של מלחמה וקללה והחשיבוהו כאויב להם. הם טענו שגבריאל גילה למוחמד את הקוראן מתוך איבתו להם, ומתוך כוונה להסגיר לידיו את סודותיהם. **הוא זה אשר הוריד אותו:** גבריאל הוריד את הקוראן אל הנביא. **יאשר:** ר' פס' 41 לעיל.

98 **מיכאל:** המסורת המוסלמית גורסת כי היהודים ראו בו את ניגודו של גבריאל, כלומר מלאך של רחמים וברכה. הוא ושאר המלאכים נזכרים כאן כדי להראות כי כל הרואה עצמו אויב למלאך אחד (גבריאל) כמוהו כאויב לכולם.

100 **חוזה:** מפרשים שהיהודים הפרו את בריתם עם מוחמד וסייעו ביד אויביו הכופרים.

101 **את ספר אלוהים:** את התורה, כלומר סירבה להכיר במוחמד שהתורה ציוותה להאמין בו. או: השליכו את הקוראן, ודבקו רק בתורה.

102 **בימי מלכות שלמה:** המסורת גורסת שמדובר בסודות הכישוף שהשדים רשמו וטמנו תחת כס מלכותו של שלמה המלך, ולאחר מותו הוציאום וטענו ששלמה כתב אותם והשתמש בהם. **שלמה לא כפר:** לא עסק בכשפים. **הארות ומארות:** חוקרים בני זמננו מקשרים שמות אלה עם שמות מלאכים במסורת הזורואסטרית (הפרסית). הפרשנים המוסלמים נוהגים לזהותם כשני מלאכים שגורשו מן השמים כי מרדו באלוהים, ואז גילו לבני האדם את סודות הכישוף. פירוש זה משקף את אגדת הנפילים המסופרת בהקשר לפרשת המבול (בראשית ו 2–4). בספרים התיצוניים מסופר על שני המלאכים שְׁמְחַזִי

103 אילו האמינו והיו יראים, כי אז טוב היה שׂכרם מאת אלוהים, לו רק
ידעו.

104 הוי המאמינים, אַל תגידו, רָענֵנו; הַגידו, רְאֵנוּ, וּשְׁמעו לנו. לכופרים
צפוי עונש כבד.

105 הכופרים מבין בעלי הספר והמשתפים אינם רוצים כי תוּרד אליכם
ממרומים כל טובה מעִם ריבונכם, ואולם אלוהים מייחד ברחמיו את אשר
יחפוץ, ואלוהים הוא מרעיף הברכה הכבירה.

106 כל אות אשר נִמְחֶה או נשכיח, ניתֵן טוב ממנו או שָׁקול לו. האם לא
תדע כי אלוהים כל־יכול? 107 האם לא תדע כי אלוהים, לוֹ מלכות
השמים והארץ, וכי לא יקום לכם מגן ומושיע זולתו?

108 התִרצו לבקש מן השליח אשר נשלח אליכם את אשר לְפָנים ביקשו
ממשה? כל הממיר את האמונה בכפירה תועה מעל הנתיב הראוי.

109 רבים מבין בעלי הספר היו רוצים להחזירכם להיות כופרים לאחר
שכבר האמנתם, מתוך קנאה המקננת בנפשם, אף כי התבררה להם
האמת. מַחֲלו וחוסו עד אשר יקים אלוהים את דְבָרו, כי אלוהים כל־יכול.

ועֲזָאֵל שירדו לדור עם בנות האדם וקלקלו מידותיהם עמן וגילו להן סודות. ר' ספר חנוך, ז–ח. **כך למדו משניהם כיצד להפריד בין בעל ואשתו:** היהודים למדו משני המלאכים כיצד לשלול מן הבעל כוח גברא.

104 **רענו:** כלומר הקשב, שים לבך אלינו. בערבית: רָאעִנָא. המסורת גורסת שהיהודים השתמשו לרעה בצורה ערבית זו כדי לפגוע בנביא, כי היא דומה בצלצולה למילת גנאי בלשונם, או למילת גנאי ערבית הנגזרת מן השורש ר.ע.נ. שהוראתו טיפשות.

105 **בעלי הספר:** היהודים והנוצרים שקיבלו את ספרי הקודש, ואשר גם הקוראן מכיר בקדושתם העקרונית. **כל טובה:** התגלות נבואית.

106 **כל אות אשר נמחה או נשכיח:** נראה לפרש: יש שאלוהים מוחה או משכיח אותות פסולים, כגון אלה שמקורם בשטן, כנאמר בסורה 52:22, או: שמורה לאלוהים התירות להסיר מתוך הספר דברים כרצונו, כנאמר בסורה 39:13, או להחליף את אותותיו באותות אחרים, כנאמר בסורה 101:16. ואולם הפירוש הרווח קובע כי מדובר בביטול דינים והחלפתם בדינים אחרים (כגון שינוי כיוון התפילה מירושלים למֶכה). הפרשנים קובעים עוד כי רבים מן הפסוקים שפג תוקפם נותרו כתובים בקוראן.

108 **את אשר לפנים ביקשו ממשה:** להראות לעמו את אלוהים, כמסופר לעיל בפס' 55.

109 **התבררה להם האמת:** שמוחמד הוא נביא אמת, וזאת על־פי מה שקראו בספר התורה. **מחלו וחוסו:** יש המפרשים שהפסוק בוטל בתוקף הצו המצוי בסורה 29:9, המורה להילחם בבעלי הספר עד אשר ישלמו את מס הגולגולת. אחרים גורסים שהצו למחול לא בוטל מעולם, כיוון שתוקפו פג ממילא לאחר שעם התחזקות האסלאם השתנו התנאים שחייבו

110 קיימו את התפילה ותנו זַכָּאת, כי כל טובה שתקדימו לעשות למען
עצמכם, תמצאוה אצל אלוהים, כי אלוהים מבחין באשר תעשׂו.

111 הם אָמרו, לא ייכָּנס לגן עדן בלתי אם היהודי או הנוצרי. זואת הם
נכספים. אֱמור, הַציגו את המופת אשר בידכם, אם אמת בפיכם. 112 כן;
אשר יישׂא פניו אל אלוהים בהתמסרות ויהיה מיטיב, יבוא על שׂכרו
אצל אלוהים ולא ייפול עליו פחד ולא יצטער.

113 היהודים אומרים, אמונת הנוצרים אין בה ממש, והנוצרים אומרים,
אמונת היהודים אין בה ממש – בעודם קוראים את הספר. בדברים האלה
יגידו גם אלה אשר דבר לא יָדעו, וביום תחיית המתים ישפוט אלוהים
ביניהם בכל אשר נחלקו בו.

114 מנוּוָלים מכל הם החוסמים את מסגדי אלוהים ומונעים את הזכרת
שמו בהם, ואצים להחריבם. אלה, לא יותר להם להיכנס אליהם בלא
חשש. בעולם הזה יעטו קלון, ובעולם הבא צפוי להם עונש כבד.

115 לאלוהים המזרח והמערב, ובכל אשר תִפנו, שָׁם פּנֵי אלוהים. אלוהים
מקיף כל מרחב ויודע.

116 הם אומרים, אלוהים הוליד בן. ישתבַּח שמו; נהפוך הוא: לו כל אשר
בשמים ובארץ, והכל דבֵקים בו באדיקות. 117 הוא מחולל השמים והארץ,
וכהחליטו לחולל דָבָר, רק יאמר לו, הֱיה! וְהָיָה.

סובלנות זמנית. **יקים אלוהים את דברו:** יביס את היהודים, אויבי הנביא. לפי הפרשנים, נענשו היהודים באשר בני נצ'יר הוגלו ממדינה ובני קוריט'ה נטבחו.

112 **בהתמסרות:** בערבית: אסלַם, כלומר בקבלו עליו את האסלאם. האסלאם כ"התמסרות" לאל פירושו עבודה לאלוהים לבדו, בלא לצרף לו אלילים כשותפיו לאלוהות.

113 **בעודם קוראים את הספר:** את כתבי הקודש, וכל צד מחפש בהם צידוק לטענותיו. **אלה אשר דבר לא ידעו:** יש המפרשים שהכוונה לבני קוריש הכופרים.

114 **החוסמים את מסגדי אלוהים:** יש גורסים כי מדובר בבני קוריש הכופרים שמנעו ממוחמד גישה אל הכעבה במֶכה. **ואצים להחריבם:** יש המפרשים כי זוהי רמיזה לחורבן בית המקדש בירושלים ביד הרומאים. ואולם אם מדובר בבני קוריש, החרבת המסגדים פירושה השבתתם מפולחן אלוהים. **לא יותר להם להיכנס:** קביעה זו שימשה בסיס לאיסור על כניסתם של לא־מוסלמים למסגדים. **יעטו קלון:** יש המפרשים שזהו רמז לחובה שהוטלה על יהודים ונוצרים לשלם את מס הגולגולת, כנאמר בסורה 29:9.

116 **הוליד בן:** יש המפרשים שהכוונה לטענת הנוצרים כי ישוע הוא בן אלוהים, או לטענת היהודים כי עוזַיר הוא בנו (ר' סורה 30:9). ויש הגורסים כי הכוונה לאמונת עובדי האלילים כי המלאכים הם בני אלוהים.

118 אמרו חסרי הדעת, מדוע לא ידבר אלוהים עמנו, או יינתן לנו אות? כדברים האלה אמרו גם אלה אשר היו לפניהם. לבותיהם דומים זה לזה, ואולם אנו כבר ביארנו את האותות לאנשים הנבונים להשתבנע.

119 שלחנוך לגלות את האמת ולהיות מבשר ומזהיר, ולא תישאל על יורשי שאול.

120 לא תנוח דעתם של היהודים, וגם לא של הנוצרים, עד אם תלך בדתם. אמור, רק דרך הישר הניתנת מעם אלוהים היא דרך הישר. אם תנהה אחר משוגות לבם לאחר שהוענקה לך הדעת, לא יקום לך מגן ומושיע מפני אלוהים. 121 אלה אשר נתנו להם את הספר, ואשר קוראים בו כראוי לו, כל אלה יאמינו בו. ואולם כל הכופר בו – אלה ילכו לאבדון.

122 הוי בני ישראל, זכרו את החסד אשר נטיתי לכם ברוממי אתכם מכל שוכני העולמים. 123 השמרו מפני יום אשר בו לא תוכל נפש להועיל לזולתה במאום, ודמי כופר לא יילקחו מידיה, ולא תועיל לה כל השתדלות, והם לא ייוושעו.

124 ריבונו של אברהם ניסהו בדברים, והוא עמד בהם במלואם. אמר, הנני שמך מופת לאנשים. אמר (אברהם), ואת זרעי אחרי. אמר, לא תחול בריתי על בני העוולה. 125 שמנו את הבית מחוז חפץ לאנשים ומקום מבטחים. קחו לכם את מקום אברהם למקום תפילה. ציווינו על אברהם ועל ישמעאל לאמור, טהרו את ביתי למען המקיפים אותו ולמען הפורשים אליו ולמען הכורעים והמשתחווים. 126 אברהם אמר, ריבוני,

119 **שלחנוך**: פנייה אל מוחמד. **לא תישאל**: לא תתבקש לתת את הדין.
121 **קוראים בו כראוי**: יש המזהים אותם עם יהודים או נוצרים (= בעלי הספר) שלא סילפו את כתבי הקודש שלהם. ויש המזהים אותם עם מוסלמים שקיבלו את הקוראן וקוראים בו בדבקות.
124 **ניסהו בדברים**: הפרשנים גורסים שמדובר במצוות שונות שהטיל אלוהים על אברהם והוא קיימן במלואן, כגון ברית המילה, העקדה וטקסי החג׳. מופת: בערבית: אמאם, שפירושו גם "מנהיג". **לא תחול בריתי**: יש הספרשים שברית אלוהים כאן פירושה רחמיו. אחרים גורסים שהכוונה לסמכות שאלוהים מעניק למנהיגים לשלוט כשם אלוהים. **בני העוולה**: היו שהסיקו מכאן כי בני עוולה אינם ראויים לשלוט והצדיקו מרידות נגד חליפים עושקים.
125 **הבית**: הכעבה אשר במכה, הנחשבת לבית אלוהים. מקום אברהם: בערבית: מקאם

עשה את העיר הזאת מקום מבטחים ושלח לתושביה פרנסה מפרי הארץ, לאלה אשר יאמינו באלוהים וביום האחרון. אמר, אשר לכופר, אניח לו להתענג קמעא, ואחר אביאנו על כורחו אלי עונש האש. שם יהיה סופו המר. 127 אברהם הגביה את יסודות הבית ועמו ישמעאל – ריבוננו, קבל מאתנו, הן אתה קשוב ויודע. 128 ריבוננו, עשה את שנינו מתמסרים לך, ואת זרענו אומה מתמסרת לך, והורה לנו את טקסינו ושוב מכעסך עלינו, הן רוצה אתה בתשובת עבדיך ורחום. 129 ריבוננו, שלח אליהם שליח מקרבם למען יקרא בפניהם את אותותיך וילמדם את הספר ואת החוכמה ויזכבם, הן אתה אדיר וחכם.

130 מי ימאס בדת אברהם מלבד האיש אשר מילא את לבו סכלות? הן בחרנו אותו בעולם הזה, ובעולם הבא הוא נמנה עם הישרים. 131 ריבונו אמר לו, התמסר! אמר, מתמסר אני לריבון העולמים. 132 אברהם ציווה זאת לבניו, וגם יעקב: בני, אלוהים בחר למענכם את הדת, והיו מתמסרים בטרם מותכם.

133 האם נכחתם בנטות יעקב למות, באשר אמר לבניו, למי תעבדו לאחר מותי? אמרו, נעבוד לאלוהיך ולאלוהי אבותיך, אברהם וישמעאל ויצחק. נעבוד לאל אחד ונהיה מתמסרים לו. 134 האנשים הללו הם אומה שכבר עברה מן העולם. גמולה שמור לה על פועלה, ואתם, לכם שמור גמולכם על פועלכם, ואיש לא ישאלכם על מעשיהם.

אבראהים. מרבית הפרשנים מזהים מונח זה עם אבן קדושה הנושאת שם זה ואשר מצויה באזור הכעבה. הם מסבירים כי האבן קרויה כך כי שימשה את אברהם כשעמד עליה לצורך בניית הכעבה, או כשבא להתארח אצל ישמעאל והניח את רגליו על האבן כדי שאשת ישמעאל תרחץ אותן. עקבות רגליו נותרו טבועות באבן. **מקום תפילה**: מקובל להתפלל אצל האבן במהלך העלייה לרגל לכעבה. **המקיפים**: המקיימים את טקס שבע ההקפות (טואף) סביב הכעבה. **הפורשים אליו**: השוהים בו ברציפות בלא לשוב אל ביתם במשך מספר ימים.
127 **הגביה את יסודות הבית**: בנה את הכעבה.
128 **מתמסרים**: ר׳ לעיל פס׳ 112.
129 **שלח אליהם**: אל תושבי מכה. **שליח**: הנביא מוחמד. **אותותיך**: ר׳ לעיל פס׳ 39.
133 **האם נכחתם**: הפרשנים מסבירים שהפסוק פונה אל היהודים ומפריך את טענתם שיעקב ציווה על בניו להיות יהודים. בנגד זאת טוען הפסוק שיעקב ציווה עליהם להיות מוסלמים.
134 **האנשים הללו**: אברהם ובניו הנביאים, **אומה שכבר עברה**: הפסוק קובע שאין זיקה ערבית בין אברהם ובניו הנביאים לבין היהודים והנוצרים בני זמנו של מוחמד, ובך מפריך

135 הם אָמרו, הֱיו יהודים או נוצרים למען תישירו לבת: אֱמור, לא, כי
נלך רק בדרך דת אברהם אשר נהג בחֲנִיף, ולא היה במשתפים.
136 אִמרו, מאמינים אנו באלוהים ובאשר הורד אלינו ממרומים, ובבל
אשר הורד ממרומים אל אברהם וישמעאל ויצחק ויעקב והשבטים, ובאשר
ניתַן למשה ולישוע ובאשר ניתַן לנביאים מֵעִם ריבונם. לא נַפלֶה איש
מהם, ומתמסרים אנו לו. 137 אם יאמינו באשר תאמינו אתם, תִישַר
דרכם, ואולם אם יפנו עורף, ייקָלעו למחלוקת. אז יפטור אותך אלוהים
מהם, כי הוא קשוב ויורע. 138 (דתנו היא) הטבילה אשר לאלוהים, ומי
טבילתו נָאה משֶל אלוהים? לו עובדים אנו.

139 אֱמור, וכי תתפלמסו עִמנו על אודות אלוהים, אף־כי הוא ריבוננו
וריבונכם, ואף־כי לנו מעשינו ולכם מעשיכם, ואף־כי אנו מייחדים לו
את דתנו? 140 או אולי תגידו כי אברהם וישמעאל ויצחק ויעקב והשבטים
היו יהודים או נוצרים? אֱמור, מי מיטיב לדעת, אתם או אלוהים?

את טענת היהודים והנוצרים כאילו תעמוד להם זכותם של הנביאים הללו. **לכם שמור גמולכם:** פנייה אל היהודים והנוצרים.

135 **היו יהודים:** פניית היהודים אל המוסלמים. **אמור:** פנייה אל הנביא מוחמד. **חניף:** תואר לבל מונותיאיסט בן דת אברהם, כולל אברהם עצמו. המונח מוסבר בדרך כלל בהוראת מי שנוטה מעל האלילות ומאמין בייחוד האל. פסוק זה מכתיר את אברהם עצמו בתואר זה. **משתפים:** ר' פס' 96 לעיל.

136 **באשר הורד אלינו:** בקוראן. **השבטים:** בערבית: אסְבָּאט, והכוונה לשנים־עשר בניו של יעקב. גם הם נחשבים לנביאים (אולי בהשפעת תרי־עשר הנביאים במקרא). ואולם כמה חוקרים משערים כי הצורה אַסְבָּאט הפכה בקוראן להיות שם פרטי של אדם יחיד, הנמנה עם שאר הנביאים. **מתמסרים:** ר' לעיל פס' 112.

137 **אם יאמינו באשר תאמינו אתם:** אם אמונתם של היהודים והנוצרים תהא כאמונתכם, המוסלמים.

138 **הטבילה:** הפרשנים גורסים כי פסוק זה סגנה את טקס הטבילה הנוצרי המחליף את טקס המילה, ולדעתם קובע הפסוק שקבלה האסלאם, כולל טקס המילה שנוסד על־ידי אברהם, מייצגים את הטבילה הנאותה ביותר.

139 **תתפלמסו עמנו:** פנייה אל היהודים המכחישים כי אלוהים בחר באדם מבין הערבים כנביא. **לנו מעשינו ולכם מעשיכם:** היו שהבינו זאת כמשמעות היתר ליהודים ולנוצרים להחזיק בדתם, וציינו כי היתר זה בוטל עם התגלות סורה 9:5, 29 המכריזים מלחמה כוללת על הכופרים. ואולם היו פרשנים שקבעו כי מעולם לא היה צורך לבטל הכרזה זו ודומותיה (כגון סורה 15.42), כי מלכתחילה היתה משמעותה הנצחת הפער בין מאמינים וכופרים: כל צד ממשיך בדרכו ללא פשרות. או: כל צד יבוא על גמולו לפי מעשיו.

מנוּוָלים מכל הם המעלימים את העדות אשר קיבלו לידיהם מאת אלוהים.
אלוהים לא יסיח רעתו ממעשיכם.

141 האנשים הללו הם אומה שכבר עברה מן העולם. שמור לה גמולה על
פועלה, ואתם, שמור לכם גמולכם על פועלכם ואיש לא ישאלכם על
מעשיהם.

142 השוטים שבאנשים יגידו, מה הֵטה אותם מביוון התפילה אשר החזיקו
בו? אֱמור, לאלוהים המזרח והמערב והוא ינחה את אשר יחפוץ אל אורח
מֵישרים. 143 כך עשינו אתכם אומה מן המיטב, למען תעידו על מעשי
האנשים ולמען יעיד השליח על מעשיכם. קבענו את ביוון התפילה אשר
החזקתָ בו לפָנים, רק למען נדע מי הולך בעקבות השליח ומי שָב על
עקבותיו. אומנם קשה היה הדבר, אך לא לאלה אשר הִנחה אותם
אלוהים. לעולם לא יגרע אלוהים משכר אמונתכם, כי אלוהים נוהג
באנשים בחמלה וברחמים.

144 אנו רואים כיצד נושא אתה את פניך השמימה והופכם בה ובה, והנה
עתה ניתַן לך ביוון תפילה אשר ישביע את רצונך: הַטֵה פניך לעֵבר
המסגד הקדוש. באשר תהיו, שָם הַטו את פניכם לעברו. אלה אשר ניתַן

140 **העדות אשר קיבלו:** תורתו של אלוהים המצויה בידי היהודים והנוצרים, ובה עדות לכך שאברהם ושאר הנביאים לא היו יהודים ולא נוצרים.

141 **אומה שכבר עברה:** ר' לעיל פס' 134.

142 **כיוון התפילה:** נהוג לפרש שהפסוק עוסק בשינוי כיוון התפילה האסלאמי מירושלים לכעבה אשר במַכה. המסורת האסלאמית גורסת כי השינוי עורר את פליאת אויבי מוחמד היהודים (= "השוטים"), שטענו כי הפסקת התפילה לביוון ירושלים כמוה כסטייה מדתו הנכונה של אברהם. **לאלוהים המזרח והמערב:** לכן ניתן להתפלל אליו בכל ביוון.

143 **מן המיטב:** מילולית: "ממוצעת" (וַסַט), ומפרשים שהרבר המשובח ביותר הוא הממוצע שבהם, מאחר שאינו לוקה בקיצוניות לכאן או לכאן. הפרשנים קובעים כי אומת מוחמד לא הנזימה בהערצת הנביאים, כדרך שנהגו הנוצרים בישוע, ולא ררפה אותם, כדרך שנהגו היהודים בנביאיהם. **תעידו על מעשי האנשים:** ביום הדין. זהו רמז למעלתה היתרה של אומת המוסלמים אשר תעיד בפני אלוהים על מעשי שאר הברואים. **כיוון התפילה אשר החזקת בו לפנים:** נהוג לפרש שהכוונה לירושלים, שהמוסלמים נהגו לפנות לעברה בתפילתם לפני שציווה אלוהים להסיט את ביוון התפילה לעבר הכעבה. הפסוק קובע שמצוות התפילה לכיוון ירושלים נועדה לבחון את דבקות המאמינים, שמאז ומתמיד העדיפו להתפלל בכיוון הכעבה. **קשה היה הדבר:** להתפלל בכיוון ירושלים. ויש המפרשים שהכוונה להסטת כיוון התפילה מירושלים למַכה.

להם הספר יורעים בי זוהי האמת מעם ריבונם, ואלוהים לא יסיח דעתו
מאשר יעשו.

145 גם אם תציג לאלה אשר ניתן להם הספר את כל האותות, לא יקבלו
עליהם את ביוון תפילתך, ואף אתה לא תקבל עליך את כיוון תפילתם,
ואף הם לא יקבלו עליהם זה את כיוון תפילתו של זה. אם תנהה אחר
משוגות לבם לאחר שהוענקה לך הרעת, תהיה ככני העוולה.

146 אלה אשר הענקנו להם את הספר מבירים אותו בהכירם את בניהם,
ואולם חבורה אחת כהם מסתירה את האמת ביודעין. 147 האמת היא מעם
ריבונך, על כן אל תהיה במפקפקים.

148 לכל אחד ניתן כיוון אשר אליו יפנה. בקשו, אפוא, להיות ראשונים
במעשים טובים. ככל אשר תהיו, משם יכיאבם אלוהים יחריו. אלוהים
הוא כל־יבול.

149 בבל מקום אשר ממנו תצא, הטה פניך לעבר המסגד הקרוש. זו
האמת מעם ריבונך, ואלוהים לא יסיח דעתו מאשר תעשו. 150 ככל מקום
אשר ממנו תצא, הטה פניך לעבר המסגד הקרוש, וככל אשר תהיו, הטו
את פניבם לעברו, למען לא תהיה לאנשים טענה בנגרבם, חוץ מאשר
לבני העוולה אשר כהם. אל תיראו מפניהם, כי אם אותי היו יראים,
למען אשלים את חסדי עליכם ולמען תישירו לבת.

151 כשם ששלחנו אליכם שליח מקרככם למען יקרא כפניכם את אותותינו
ויזכך אתכם וילמרכם את הספר ואת החובמה, וילמרבם את אשר לא
ידעתם, 152 כן עליבם לזבור אותי למען אזכור אתבם. הכירו לי טובה
ואל תבפרו בי.

144 **הופבם בה ובה:** בחיפוש אחר ביוון תפילה נאות. **המסגד הקדוש:** המבנה המקיף את
הכעבה שבמכה. **אלה אשר ניתן להם הספר:** התורה. ר' לעיל פס' 105.
145 **לא יקבלו עליהם זה את ביוון תפילתו של זה:** גם היהודים והנוצרים אינם מסבימים
ביניהם על ביוון התפילה.
146 **מבירים אותו:** את הנביא, על־פי תיאוריו בתורה שבידיהם. ויש המפרשים: מבירים את
כיוון התפילה הנבון (הבעבה).
148 **אשר אליו יפנה:** אלוהים את המתפלל. ויש המפרשים: אשר אליו יפנה המתפלל את פניו.
יביאכם אלוהים: למשפט ביום הדין.
150 **למען לא תהא לאנשים טענה כנגדבם:** על שאינבם מתפללים בביוון הראוי.

153 הוי המאמינים, כעוו הרוח ובתפילה בקשו לכם ישועה, כי אלוהים
עם עזי הרוח. 154 אל תגידו כי הנהרגים למען אלוהים מתים המה. לא,
בי חיים הם, ואולם אתם לא תוכלו לשער ואת. 155 עוד נעמירכם
במכחנם של סבנות ורעב ואברות ברכוש ובנפש וכיבול. בשר טוכות
לעומרים כעוז רוח, 156 אשר בפקוד אותם אסון, יגידו, אנו ביד אלוהים
ואליו סופנו לשוב. 157 כל אלה, יישא ריבונם את תפילותיו עליהם ואת
רחמיו, והם המישירים לבת.

158 אלצפא ואלמרוה הן מטקסי אלוהים, על כן כל העולה לרגל אל
הכית בחג' או בעמרה, לא יהיה עליו עוון אם יקיף את שתיהן. וכל
המתנרב לעשות טוב, הנה אלוהים מכיר טובה ויודע.

159 המסתירים את האותות הנהירים ואת דרך הישר אשר הורדנו ממרומים,
לאחר שביארנום לאנשים כספר, אותם יקלל אלוהים ויקללו המקללים.
160 לא בן החוזרים בתשובה והמתקנים את דרבם והמראים ברורות. כל
אלה, אשוב מכעסי עליהם, כי רוצה אני בתשובת עברי ורחום.

161 הבופרים אשר מתו כעודם כופרים, תחול על ראשם קללת אלוהים
והמלאכים והאנשים כולם. 162 לנצח יהיו שרויים כה, ולא יוקל מעליהם
העונש ולא תינתן להם ארבה.

163 אלוהיכם אלוה אחד הוא, אין אלוה מבלעדיו, הרחמן והרחום.
164 ככריאת השמים והארץ ובתילוף היום והלילה וכספינות השטות בים,
המובילות את בל המועיל לכריות, ובמים אשר יוריד אלוהים מן השמים
ואשר יחיה כהם ארץ שנשמה, וכיצורים מכל מין שהפיץ על פניה,

158 **אלצפא ואלמרוה:** שמותיהן של שתי גבעות בסביבות הכעבה שעולי הרגל נוהגים להקיפן
שבע פעמים במסגרת טקסי החג', לציון ריצתה של הגר בין הגבעות הללו בחיפוש מים
להשקות את ישמעאל בנה. **הבית:** הכעבה שבמכה. **או בעמרה:** בא לקיים את טקסי
העלייה לרגל "הקטנה", הכוללת מספר מצומצם של טקסים באזור הכעבה, שניתן לקיימם
גם שלא בעונת החג'. **לא יהיה עליו עוון אם יקיף:** המסורת גורסת בי בימי מוחמד היו
מוסלמים שלא קיימו את טקס ההקפות סביב גבעות אלצפא ואלמרוה, וזאת בשל היותן
אתר עבודת אלילים בתקופה הקדם־אסלאמית. הפסוק נועד לסלק את החשש מפני
ביצוע הטקס. **בל המתנדב:** בלומר טקס ההקפות הוא בחזקת רשות ולא תובה.
159 **המסתירים:** נהוג לפרש שהכוונה ליהודים שהסתירו את הפרקים בתורה המדברים בשבת
הנביא מוחמד. **האותות הנהירים:** דברי התורה שגילה אלוהים ואשר נחשבים לאותות
המעידים על גדולתו.

וכביוון משב הרוחות ובעננים הכפופים לרכְבו בין שמים וארץ – בכל אלה צפונים אותות למשׂכילים להבין.

165 יש העושׂים להם מתחרים לצד אלוהים, ואותם יאהבו כאֱהוֹב את אלוהים. ואולם המאמינים עולים עליהם באהבתם לאלוהים. לוּ רק יִראו בני העוולה, כאשר יוכלו לראות את העונש, כי הכוח כולו ביד אלוהים, וכי אלוהים מעניש קשות. 166 אז יִנָערו המנהיגים את חוצנם מן המונהגים ויֶחזו בעונש וינותקו קשריהם אלה עם אלה. 167 המונהגים יגידו, לוּ רק ניתַן לנו לשוב, כי אז היינו מנערים את חוצננו מהם כשם שהתנערו מאתנו. כך יַראה להם אלוהים את מעשׂיהם למען יתחרטו עליהם, ולעולם לא יֵצאו מן האש.

168 הוי האנשים, אִכלו מפרי הארץ, את הכָּשר והטוב, ואַל תלכו בעקבות השׂטן, כי הוא אויבכם המושבע. 169 רק את הרע ואת התועֵבה יצַווה עליכם לעשׂות, ולהגיד על אלוהים את אשר לא תדעו.

170 כהיאמר להם, לכו בעקבות כל אשר הוריד אלוהים ממרומים, יגידו, לא, הלוך נלך בדרך אשר מצאנו את אבותינו הולכים בה. – אף כי אבותיהם לא השׂכילו להבין דבר ולא הישירו לכת?

171 הכופרים נמשלו לבהמות אשר רכדי גערה באוזניהן אינם אלא קריאות וצעקות. הם חירשים, אילמים ועיוורים, ודבר לא ישׂכילו להבין.

172 הוי המאמינים, אִכלו מן הדברים הטובים אשר שלחנו לפרנסתכם והודו לאלוהים, אם עובדים אתם לו. 173 הוא אסר עליכם רק נבֵלות ודם ובשׂר חזיר וכל אשר הוקרב לכבוד אחרים זולת אלוהים. רק הנאלץ, האוכל בלא חֶמדה ובלא להפריז, לא יֶאשַם, כי אלוהים סולח ורחום.

165 **מתחרים**: אלילים הנחשבים לשותפי אלוהים.
166 **יִנערו המנהיגים את חוצנם**: יכחישו ביום הדין כי כפו על עושׂי דברם את הכפירה.
167 **לשוב**: אל החיים. **היינו מנערים את חוצננו**: לא היינו כופרים כפי שציוו המנהיגים.
169 **להגיד על אלוהים את אשר לא תדעו**: לייחס לו מצוות שלא ציווה, ולייחס לו שותפים החולקים עמו את האלוהות.
173 **דם**: הכוונה לרוב הניגר מתוך כלי הדם. נמסר כי עובדי האלילים נהגו לאסוף את הדם בכלי קיבול ולבשלו. אבל אין האיסור חל על דם המעורב עם האיברים הפנימיים, כגון הכבד או הטחול. ובדומה לכך ההוכה המקראית לשפוך ארצה את דם הקורבנות ולא לאוכלו (למשל דברים יב 16, 23–25). **בלא חמדה**: כלומר, רק למען לא ימות ברעב.

174 המסתירים את הספר אשר הוריד אלוהים ממרומים ומוֹכרים אותו באפס מחיר, כל אלה, רק האש תבוא אל בטנם, וביום תחיית המתים לא ידבר אליהם אלוהים ולא יְזַכּם. עונש כבד צפוי להם. 175 הם אלה אשר הֵמירו את דרך הישר בתעייה, ואת המחילה בעונש. מה רב הוא עוז הרוח אשר בו יוצרכו לשׂאת את האש! 176 זאת כי אלוהים הוריד ממרומים את הספר למען תתגלה האמת. אכן אלה אשר נחלקו על אודות הספר מפליגים במחלוקת.

177 לא יהיו מעשׂיכם טובים אם רק תַטו את פניכם לעבר המזרח או המערב. המעשׂים הטובים הם נחלת המאמין באלוהים וביום האחרון ובמלאכים ובספר ובנביאים, והמעניק מרכושו על־אף היותו אהוב עליו, לקרובי המשפחה והיתומים והנזקקים ולהֵלך בדרכים ולקבצן, ולשחרור עבדים; והמקיימים את התפילה והנותנים זַכָּאת, והמקיימים חוזים אשר התחייבו לקיימם, והעומדים בעוז רוח באסון ובצרה ולעת מלחמה – כל אלה, אמת בפיהם והם הירֵאים.

178 הוי המאמינים, נכתב בספר כי מְצווה עליכם לנקום את דם הנרצחים: בן חורין תחת בן חורין ועבד תחת עבד ונקֵבה תחת נקבה. ואולם אם מוחל (גואל הדם לרוצח) על מקצת דמו של אחִיו, יסתפק בתביעה כדת וכדין, ועל (הרוצח) לשַלם לו בתום לב. זוהי הֲקָלה הניתנת לכם מעִם ריבונכם, ואלה רחמיו. וכל השולח יד לאחר זאת, צפוי לו עונש כבד. 179 צוויתם בנקמת הדם למען תבטיחו חיים, אתם נבונֵי הלב, ולמען תהיה בכם יִראָה.

180 נכתב בספר כי מְצווה עליכם – בנטות אֵי מי מכם למות ובהניחו נכסים אחריו – לצַוות את הרכוש להורים ולקרובי המשפחה כדת וכדין.

174 **המסתירים**: ר' לעיל פס' 159. **באפס מחיר**: ר' לעיל פס' 41.
176 **נחלקו על אודות הספר**: יש המפרשים שמדובר בתורה, שהיהודים והנוצרים חלקו זה על זה באשר לפרשנותה. אחרים גורסים שמדובר בקוראן, שהכופרים כפרו בהיותו דבר אלוהים.
177 **לעבר המזרח או המערב**: כלומר כיוון התפילה אינו מעלה ואינו מוריד. המסורת גורסת שזוהי תגובה ליהודים ולנוצרים שטענו כי כיוון התפילה של מוחמד אינו הכיוון הנכון.
178 **נכתב בספר**: בקוראן. **מוחל...על מקצת דמו**: מסתפק בכופר־נפש. **הקלה**: נהוג להרגיש שמצוות נקמת הדם שרירה וקיימת למרות ההיתר שניתן לנוקם הדם להמירה בכופר־נפש.

זוהי חובת הידאים. 181 כל המשַנה זאת לאחר ששמע, תחול האשמה על המשַנים לבדם, כי אלוהים קשוב ויודע. 182 אם יהיה חשש בלב איש כי נהג המצַווה במשׂוא פנים או חָטא, ויפעל לתקן את המעוות ביניהם, לא יֶאשַם, כי אלוהים סולח ורחום.

183 הוי המאמינים, נכתב בספר כי מִצווה עליכם לצום כשם שנכתב על אלה שהיו לפניכם, למען תהיה בכם יִראָה. 184 צומו ימים ספורים. אשר לחולה אשר בכם או לנוסע בדרך, יצום ימים אחרים במספר הזה. על המסוגלים לצום (ואינם צמים) לתת כופר־נפש – להאכיל נזקק אחד. ואולם בכל שיתנדב האדם לעשות טוב עוד ועוד, כן ייטַב לו. ייטַב לכם אם תצומו, לוּ רק ידעתם.

185 חודש רַמַצ'אן הוא אשר הוּרַד בו הקֻרְאָן ממרומים למען יביא לאנשים הדרכה ואותות נהירים המעידים על דרך הישר ועל הישועה. על כל אחד מכם הנוכח בביתו בחודש זה לצום בו, ועל החולה או הנוסע בדרך לצום מספר ימים אחרים. אלוהים חפץ להקל עליכם ואינו חפץ להקשות עליכם, למען תוכלו להשלים את המספר ולמען תפארו את אלוהים על כי הנְחה אתכם, ולמען תכירו טובה.

180 **להורים ולקרובי המשפחה:** יש המפרשים כי ילדיו של הנפטר יורשים גם ללא צוואה (כמפורט בסורה 4:7). ויש הקובעים כי הוראה זו בוטלה עם התגלותו של פסוק 11 בסורה 4, הקובע כי גם ההורים וקרובי המשפחה זכאים לרשת אף שלא בכפוף לצוואת הנפטר.

181 **כל המשנה זאת:** את תנאי הצוואה.

182 **לתקן את המעוות ביניהם:** בין היורשים.

183 **כשם שנכתב על אלה שהיו לפניכם:** יש המסבירים כי המצווה לקיים חודש צום הוטלה כבר על בני עמם של משה וישוע, והם לא קיימוה כהלכתה. ויש המפרשים כי הכוונה לימי צום ספורים הנזכרים בפסוק הבא.

184 **צומו ימים ספורים:** יש המפרשים שהכוונה לצום ביום עאשוראא' (10 בחודש מוחרם), וכן לשלושה ימי צום בכל חודש. מרגישים כי צו זה בוטל בתוקף המצווה לקיים את הצום בחודש רמדאן. פירוש זה מרמז לכך שביטול הצו מציין הינתקות ממנהגי צום שהיו מקובלים על היהודים והנוצרים. אחרים גורסים כי "הימים הספורים" הם ימי רמדאן עצמו, כך שלא חל כאן כל תהליך של ביטול. **המסוגלים לצום (ואינם צמים):** יש המפרשים כי מדובר בנשים בהיריון ובמיניקות. **לעשות טוב עוד ועוד:** להאכיל יותר מנזקק אחד.

185 **אשר הורד בו הקֻרְאָן:** המסורת גורסת כי בחודש זה החל תהליך התגלותו של הקוראן למוחמד פרקים פרקים. התהליך הושלם תוך עשרים שנה בקירוב. **הישועה:** בערבית: פֻרְקַאן, אשר ככל הנראה הוראתו כאן זהה להוראתו הארמית (פוּרְקָנָא). פרשני האסלאם מסבירים זאת כאחד מכינויי הקוראן. ר' סורה 3:4. **על כל אחד מכם הנוכח בביתו בחודש זה:** ויש גורסים: "על כל הרואה את מולד הירח של חודש זה" (בערבית: שַהִד אלשַהְר), ומסיקים מכאן שאין להתחיל בצום לפני ראיית הירח. **מספר ימים אחרים:** כחודש אחר, כמספר ימי הצום שהוחמצו ברמדאן.

186 אם ישאלוּךָ עבָדַי על אודותַי, הנה קרוב אני ואיענה לפניית הקוראים אלַי. על כן גם עליהם להיענות לי ולהאמין כי, למען ילכו מֵישרים.

187 בזאת מותרת לכם הביאה אל נשותיכם בלילות הצום, כי הן כמלבוש לכם ואתם כמלבוש להן. אלוהים יודע כי לא שמרתם אמונים לעצמכם, ועתה שב מכעסו עליכם ומחל לכם. מעתה בואו במגע עִמן והשתמשו בהיתר שכתב לכם אלוהים בספר. אִכלו ושְתו עד השעה אשר בה תוכלו להבחין בין חוט לבן וחוט שחור, לעת שחרית, ואַחַר הַמשיכו בצום עד רדת הלילה. אל תבואו במגע עִמן בימי פרישתכם אל המסגדים. אלה החוקים אשר ציווה אלוהים, ואל תגיעו לידי עבֵרה עליהם. כך יבאר אלוהים את אותותיו לאנשים למען תהיה בהם יִראָה.

188 אל תאכלו איש את ממון אחיו בלא צדק ואל תשלשלוהו אל כיס השופטים למען תנגסו נתח מרכוש האנשים בפשע וביודעין.

189 ישאלוּךָ על מחזורי מולד הירח. אֱמוֹר, הם למען יקבעו האנשים את מועדיהם על־פיהם, ואת החַג'.

לא יהיו מעשׂיכם טובים אם תיכנסו אל הבתים מאחוֹר; ואולם המעשׂים הטובים הם נחלתו של הירא. על כן בואו אל הבתים מבעד לדלת, וֶהֱיו יראים את אלוהים למען תעשו חיל.

190 הילחמו למען אלוהים באלה אשר יילחמו בכם, ואַל תשלחו יד.

187 **כמלבוש:** דימוי להתכרבלותם של איש ואשתו על משכבם. **לא שמרתם אמונים לעצמכם:** הפרתם את האיסור לבוא אל נשותיכם בלילות חודש הצום. **המשיכו בצום עד רדת הלילה:** הצום נפסק מיד עם שקיעת השמש. הפרשנים קובעים כי הפסקת הצום סמוך ללילה היא ההבדל המכריע שבין המוסלמים לבין היהודים שלא זכו לקבל היתר מעין זה. **ימי פרישתכם אל המסגדים:** ימים ידועים בחודש הרמדאן (בדרך־כלל עשרת הימים האחרונים), שבהם שוהה המאמין במסגד בלא לשוב אל ביתו עד תום התקופה. השהות במסגד מוקדשת לקריאת הקוראן.

188 **תאכלו איש את ממון אחיו בלא צדק:** בדרכי רמייה ושוד.

189 **תיכנסו אל הבתים מאחור:** רמז למנהג פולחני קדם־אסלאמי שעל־פיו נמנעו האנשים מלהיכנס לבתיהם בתקופת החודשים הקדושים, ובמקרה שנאלצו להיכנס, לא עברו בדלת כי אם מבעד לפתח שנפרץ מאחור.

אלוהים אינו אוהב את השולחים יד. 191 הִרגום כאשר תִמצאום וגָרשום
מן המקום אשר ממנו גירשוכם, כי הִתאנותם לכם חמורה מהריגתכם
אותם. ואולם אַל תילחמו בהם אצל המסגד הקדוש, אלא אם כן יילחמו
הם בכם כו. אם יילחמו בכם, הִרגום, כי זה גמולם של הכופרים.
192 ואולם אם יחדלו, הנה אלוהים סולח ורחום. 193 הילחמו כהם עד
אשר לא יִתאַנו לכם עוד, ודת הכל תהיה לאלוהים. ואם יחדלו, כי אז
אין לשלוח יד אלא בכני העוולה. 194 חודש קדוש תחת חודש קדוש, כי
חילול הקודָשים דורש נקמה. כל השולח יד בכם, שִלחו בו יד כפי ששלח
הוא את ידו בכם, וֶהֱיו יִרְאים את אלוהים ודעו כי אלוהים עִם היראים.

195 הוציאו ממון למען אלוהים ואל תורידו לטמיון את מעשה ידיכם,
ועשׂו טוב כי אלוהים אוהב את המיטיבים.

196 קַיימו עד תומם את החַג׳ ואת העֻמְרָה לשם אלוהים. ואם נמנע מכם

190 **באלה אשר יילחמו בכם:** יש הסבורים כי פסוק זה (כמו גם סורה 39:22) הוא הראשון בפסוקי הקוראן שנגלו לנביא וכו הוראה לצאת למלחמה בכופרים, לאחר שקודם לכן נגלו אך ורק פסוקים המצווים על מתינות. מקובל לפרש כי מדובר כאן רק במלחמה נגד אויבים בפועל, ובמקרה זה נחשב הפסוק למבוטל בתוקף פסוקים גורפים יותר (כגון סורה 5:9) המצווים על מלחמה כוללת בכופרים באשר הם. ואולם יש הגורסים כי הפסוק מעולם לא בוטל, ומפרשים שהכוונה למלחמה רק בכל שמסוגל להילחם ולא במי שאינו מסוגל, כגון נזירים, קשישים, חולים ומשוגעים. **אל תשלחו יד:** במי שאינו לוחם בכם.

191 **מן המקום אשר ממנו גירשוכם:** מן העיר מַכה, אשר ממנה גורשו המוסלמים. עתה הם מצטווים לגרש משם את מגרשיהם לאחר שיכבשוה. **המסגד הקדוש:** ר׳ לעיל פס׳ 144. כלומר, חל איסור לחלל את קדושת אדמתה של מַכה על־ידי שפיכות דמים. יש הגורסים כי סייג זה בוטל בתוקף הפסוקים המצווים על מלחמה כוללת בכופרים בכל מקום שהוא, ואולם אחרים קובעים שהסייג לגבי מַכה תקף תמיד.

192 **אם יחדלו:** מכפירתם, או ממלחמה בכם – במקרה זה נחשב הפסוק בטל בתוקף הצו הניתן בסורה 5.9 להילחם בכל כופר באשר הוא.

194 **חודש קדוש תחת חודש קדוש:** תחת כל חודש קדוש שתופר קדושתו בידי הכופרים התוקפים את המאמינים בסהלכו, יפרו המאמינים את קדושתו של חודש קדוש אחר אשר בו יתנקמו בכופרים. בלוח השנה הערבי ישנם ארבעה חודשים קדושים אשר במהלכם חל איסור על שפיכות דמים וציד (רַג׳ב, ד׳ו אלקעְדה, ד׳ו אלחִגַ׳ה ומֻחַרַם). המסורת גורסת שבני קוריש הפרו את קדושת החודש הקדוש ד׳ו אלקעדה בשנת 6 להיג׳רה (ינואר 628), בכך שעצרו בכוח בעד המוסלמים מלעלות לרגל למַכה בחודש זה, וכלמו אותם בחודיביה. בשנה שלאחריה עלה בידי המוסלמים לעלות לרגל, וכבך השיבו לכופרים כגמולם, על שמנעו מהם את העלייה לרגל בשנה הקודמת.

195 **הוציאו ממון למען אלוהים:** לצדקה ולמימון מלחמת הקודש. **תורידו לטמיון:** בכך שלא תפרישו מהונכם למען אלוהים.

להשלימם, הַקריבו בהמת זכח בכל אשר תשׂיג ידכם, ואל תגלחו את
ראשיכם עד שיגיעו בהמות הזבח אל מקום שחיטתן. ואולם אם יהיה
כיניכם חולה או מתייסר בנֶגע בראשו – יכַפר בצום או כצדקה או
בהעלאת קורבן. אם תעשׂו דרככם כבִטחה, כי או כל המתענג על העֻמְרָה
עד מועד החַג׳ יביא בהמת זבח ככל אשר תשׂיג ידו. ואשר אין ידו
משׂגת, יצום שלושה ימים בחַג׳, ושבעה כשובכם. אלה עשׂרה מלאים. כך
ינהגו אלה אשר בני ביתם אינם מתגודדים סמוך למסגד הקדוש. הֱיו
יראים את אלוהים ודעו כי אלוהים מעניש קשות.

197 החַג׳ הוא כחודשים ידועים. כל הנוטל על עצמו לקיים כהם את החַג׳
– אין בִיאה והתפַקרות והתנצחות בתקופת החַג׳. כל טוֹב אשר תעשׂו,
אלוהים יֵדעהו. הָכינו צידה לדרך, ואולם הצֵידה הטובה ביותר היא
היִראָה, וֶהֱיו יִרְאים אותי, אתם נבוני הלב. 198 לא יהיה עוון עליכם אם
תבקשו לכם פרנסה מעִם ריבונכם. כצאתכם שועטים בהמוניכם מעַרַפָאת,
הַזכירו את שם אלוהים כאתר הקדוש. הַזכירו את שמו כדרך שהִנחה

196 **העֻמְדה:** ר׳ לעיל פסוק 158. **נמנע בעדכם מלהשלימם:** נחסמה דרככם אל חוף מַכה. או: לא השלמתם מפאת מחלה וכדומה. **בהמת זבח:** יש להקריבה כדי לכפר על הפסקת הטקסים ושבירת ההתקדשות. **אל תגלחו את ראשיכם:** גילוח הראש הוא אחד מאותות סיום מצב הקדושה שבו שרוי המאמין במהלך טקסי העלייה לרגל, ואשר מתאפיין באיסורים שונים, כגון על יחסי מין ותגלחת. **מקום שחיטתן:** בתוך מַכה, או במקום שבו נחסמה הדרך אליה. **יכפר בצום או בצדקה:** כדי לכפר על חילול הקדושה בטרם מולאו הטקסים עד תומם. **מתענג על העמרה עד מועד החג׳:** מנצל את בואו לחג׳ כדי לקיים גם את מצוות העומרה, אשר כדרך כלל נערכת שלא בחודשי החג׳. כך הוא זוכה לקיים שתי מצוות במסע אחד. "ההתענגות" מוסברת בכך שהאדם מקיים תחילה את טקסי העומרה, ועם סיומם יוצא מקודש לחול ומתענג על כל שנאסר עליו בתוקף קדושת העומרה, ואחר שב ומתקדש לצורך קיום טקסי החג׳. **יביא בהמת זבח:** כדי לכפר על יציאתו מקודש לחול מאז שסיים את העומרה ועד שהחל בחג׳. ואולם ההלכה קובעת כי ניתן לקיים את העומרה והחג׳ ברצף אחד, ללא יציאת ביניים מקודש לחול, ואז אין חובה להביא את בהמת הזבח. **כך ינהגו:** יצרפו את העומרה לחג׳. **אינם מתגודדים סמוך למסגד הקדוש:** אינם תושבי מַכה, כך שהעלייה לרגל היא מפרכת יותר עבורם. ויש המפרשים כי הפסוק קובע כי רק על חושבי מַכה חלה חובת בהמת הזבח, אם הם מצרפים את העומרה לחג׳.

197 **חודשים ידועים:** החודשים הקדושים המוקצים לקיום החג׳ הם שַוַאל, ד׳ו אלקעְדה וד׳ו אלחִגַ׳ה. בשאר החודשים ניתן לקיים עומרה בלבד. **הכינו צידה לדרך:** נהוג לפרש שהפסוק יוצא כנגד מנהג שהיה מקובל על חלק מעולי הרגל בתקופה הקדם־אסלאמית, שיצאו לחג׳ ללא אמצעי מחיה והטילו יהבם על אלוהים, וכך היו לנטל על זולתם.

אתכם, כי לפני כן הייתם בתועים. 199 מעתה צְאו בהמוניכם מן המקום אשר ממנו יָצאו האנשים, ובַקשו את מחילת אלוהים, כי אלוהים סולח ורחום. 200 ובתום טקסיכם, הַזכירו את שם אלוהים כשם שנהגתם להזכיר את שם אבותיכם, ואף יותר מכך.

יש אנשים האומרים, ריבוננו, תֵן לנו את חפצנו בעולם הזה. לאלה לא יהיה חלק בעולם הבא. 201 ויש בהם האומרים, ריבוננו, תֵן לנו רוב טובה בעולם הזה ורוב טובה בעולם הבא, ושְמוֹר עלינו מפני עונשה של האש. 202 אלה, יינתן להם חלקם כפי פועלם, ואלוהים מהיר חשבון.

203 הַזכירו את שם אלוהים במשך הימים שנִנקב מספרם, וכל החש לסיים ביומיים, לא יֶאשַם, וכל המשתהה, לא יֶאשַם, אם ירא הוא. הֱיו יראים את אלוהים, ודעו כי אליו סופכם להיאסף.

204 יש אשר יקסימךָ אדם בדיבורו בעולם הזה, בהעידו את אלוהים כי פיו ולבו שווים, ואולם הוא המַר שביריבים. 205 בפנותו עורף יחוש לחמוס את הארץ ולהשחית כל יבול ופרי בטן. אלוהים אינו אוהב חמס.

198 **תבקשו לכם פרנסה:** מקובל לפרש כי פסוק זה מתיר למאמינים לעסוק במסחר בשווקים הסמוכים למקומות שבהם נערכים טקסי החַג'. **ערפאת:** שמו של הר שמולו נערכים עולי הרגל בתשעה בד'ו אלחִג'ה. עם ערוב היום נהוג לצאת לתחנה הבאה הנמצאת במקום בשם מוּזְדַלִפָה, הלוא היא "האתר הקדוש" הנזכר בהמשכו של הפסוק. **הזכירו את שמו כדרך שהִנחה אתכם:** התפללו אליו לבדו.

199 **מעתה צאו בהמוניכם:** קיימו את הטקסים בערפאת, ומשם צאו בהמוניכם לעבר מוזדַלִפָה. **מן המקום אשר ממנו יצאו האנשים:** מערפאת. מקובל לפרש שהפסוק יוצא כנגד מנהגם של בני קורַיש, שהחרימו את ערפאת בתקופה הקדם־אסלאמית. המקום הותרם על שום שהיה מצוי מחוץ לתחום המקודש (חַרַם) של מֶכּה, ועל כן רק שבטים שלא חרוו לקדושתה של העיר קיימו שם את טקסי החג'. הפסוק מצווה על בני קוריש לחדול ממנהגם ולנהוג במנהג שאר האנשים, ולבוא גם הם לערפאת טרם יציאתם למוזדלִפָה.

200 **שם אבותיכם:** מפרשים כי בתקופה הקדם־אסלאמית נהגו הערבים להתפאר במעללי אבותיהם במהלך טקסי העלייה לרגל. אחרים גורסים שמדובר במנהגם להישבע בשם אבותיהם. ויש הסבורים כי הפסוק דורש ששם אלוהים יהא שגור על לשונם כשם ששמו של האב שגור על לשון האדם מנעוריו.

203 **הימים שננקב מספרם:** מקובל לזהותם עם שלושת ימי חג הקורבן המתחילים בעשרה בד'ו אלחִג'ה. **לסיים ביומיים:** זוהי רשות לעולים לרגל להקדים את שובם לבתיהם. **סופכם להיאסף:** למשפט ביום הדין.

204 **יקסימך אדם בדיבורו:** רמז לסתתסדים המעמידים פני מאמינים ומנסים להוליך את הנביא שולל בחלקת לשונם. **בעולם הזה:** בניגוד לעולם הבא, שבו ייחשפו צפונותיו. ויש המפרשים. דיבורו על אודות ענייני העולם הזה.

206 בהיאמר לו, הֱיֵה יָרֵא את אלוהים, יימָלא דהב נפשע. מנת חלקו גיהינום, ומה נורא שָם היצוע.

207 יש אשר ישליך האדם את נפשו מנגד בבקשו להפיק רצון מלפני אלוהים. אלוהים נוהג בברואים בחמלה. 208 הוי המאמינים, קַבלו כולכם על עצמכם להתמסר, ואל תלכו בעקבות השטן, כי הוא אויבכם המושבע. 209 ואם תִמעדו לאחר היִנָתֵן לכם האותות הנהירים, דעו כי אלוהים אדיר וחכם.

210 לא נותַר להם אלא לצַפות כי יבוא אלוהים עליהם בשכבת עננים, והמלאכים. אז ייחרץ הדין, ואל אלוהים יושבו הדברים.

211 שְאַל את בני ישראל, כמה אותות נהירים הצגנו להם. כל הממיר את חסד אלוהים לאַחַר שהוענק לו – הנה אלוהים מעניש קשות. 212 הכופרים משתבחים בהנאות העולם הזה ובזים למאמינים, ואולם ביום תחיית המתים יהיו היראים מעליהם; אלוהים שולח פרנסה לאשר יחפוץ בלא חשבון.

213 האנשים היו כולם בני אומה אחת, ואז שלח אלוהים את הנביאים להיות מבשרים ומזהירים, והוריד ממרומים את הספר למען תתגלה האמת, ולמען ישפטו בין האנשים בכל אשר נחלקו בו. אלה אשר קיבלוהו שָבו ונחלקו לאחר שניתנו להם האותות הנהירים, וזאת בשל רשעה שנפלה בינותם. אַחַר הִנחה אלוהים את המאמינים אל האמת אשר נחלקו בה, (והם מצאוה) כאשר הִרשה. אלוהים מַנחה את אשר יחפוץ אל אורח מישרים.

208 **להתמסר:** ר' לעיל פס' 112. יש המפרשים כי הפסוק מצווה על המוסלמים להתמסר בכל מאודם לאלוהים ולדתו. ויש הגורסים כי הפסוק פונה ליהודים שהאמינו במוחמד, כגון עבדאללה אבן סַלַאם, וקורא להם לקבל את כל מצוות האסלאם.

210 **יבוא אלוהים:** ביום הדין, או לעת מותו של האדם. **יושבו הדברים:** למשפט ביום הדין.

211 **שאל:** פנייה אל הנביא מוחמד על אודות היהודים בני דורו. **הממיר את חסד אלוהים:** יש המפרשים כי זהו רמז לכך שהיהודים שינו את נוסח התורה שהוענקה להם, בכדי להסתיר את דברי השבח למוחמד שהיו כלולים בה.

213 **בני אומה אחת:** מאוגדים כולם בדת אחת (האסלאם). ויש גורסים שמלכתחילה היו כולם כופרים. המסורת גורסת כי מדובר בתקופה שלפני המבול, או בתקופה שבין אדם ועד אברהם. **והוריד ממרומים את הספר:** כינוי קיבוצי לכלל כתבי הקודש שניתנו לכל נביא ונביא. **אלה אשר קיבלוהו:** ר' לעיל פס' 105. **אחר הנחה אלוהים:** עם בוא מוחמד.

214 האומנם חשבתם כי תיכנסו לגן ערן ולא יפקוד אתכם כל אשר פקד את אשר היו לפניכם? אסון וצרה התרגשו עליהם והם טולטלו, עד אשר אמרו השליח והמאמינים אשר אתו, מתי יבוא הניצחון מעִם אלוהים? אכן הניצחון מעִם אלוהים קָרֵב ובא.

215 ישאלוּךָ על מה יוציאו ממון. אֱמור, כל הטוֹב אשר תוציאו, יינתן להורים ולקרובי המשפחה וליתומים ולנזקקים ולהֵלֶך בדרכים. כל טוֹב אשר תעשׂו, אלוהים יֵדעהו.

216 נכתב כספר כי מִצווה עליכם להילחם, אף כי מאוס עליכם הדבר. ואולם יש אשר תִמאסו כדבר־מה אף כי טוב הוא לכם, ויש אשר תאהכו רבר־מה, אף כי רע הוא לכם. אלוהים יורע את אשר לא תרעו.

217 ישאלוּךָ על אודות החורש הקרוש, על המלחמה בו. אֱמור, מלחמה בו היא מעשׂה חמור, ואולם להרחיק אנשים מעל נתיב אלוהים ולכפור כו – ומעל המסגר הקדוש – ולגרש את יושביו מתוכו, כל אלה חמורים יותר אצל אלוהים, כי הִתאנותם לכם חמורה מהריגתכם אותם. הם לא יחדלו להילחם ככם עד אשר יחזירוכם מרתכם, אם יעלה בירם. אלה ככם אשר יחזרו בהם מדתם וימותו בכופרים, מפעלותיהם לא יניבו פרי בעולם הזה ובעולם הבא. אלה יורשי האש, ולנֶצח יהיו בה.

218 המאמינים והמהגרים והקמים להיאכק למען אלוהים, כל אלה מייחלים לרחמי אלוהים, ואלוהים סולח ורחום.

219 ישאלוּךָ על אודות היין ומשׂחקי המזל. אֱמור, כשניהם טמון אָשָׁם

214 **השליח**: שליח בלשהו מבני אחת האומות ההן.

217 **ישאלוך על אודות החודש הקדוש**: נהוג לפרש בי מרובר בהפרת איסור שפיכות הרמים בתקופת החודשים הקרושים, שהמוסלמים נכשלו בה בשוגג כאשר נלחמו בכופרים באחר מהם. הפסוק קובע בי עבֵרות הכופרים בנגד המוסלמים הן חמורות פי במה. **להרחיק אנשים מעל נתיב אלוהים**: למנוע בערם מלהתאסלם. ויש הגורסים בי הכוונה לכך שבני קוריש הבופרים מנעו בער המוסלמים במְרינה מלעלות לרגל למֶבה. **המסגר הקדוש**: ר' לעיל פס' 144. גירוש תושביו הוא רמז להגירת מוחמר ומאמיניו למְרינה.

218 **המהגרים**: הלוא הם בני שבטו של הנביא (קוריש) אשר היגרו עמו ממֶבה למְרינה. **הקמים להיאבק**: בערבית גְ'אהַרו, בלומר מקיימים ג'יהאד, אך לאו דווקא במשמעות הצבאית, אלא בהוראה בללית של הקדשת בל הבוחות לשם קיום רצון האל.

גדול וגם תועלת לאנשים, ואולם הָאָשָׁם אשר בהם גרול מתועלתם.
וישאלוּךָ ממה יוציאו (לצרקה). אֱמור, הוציאו מכל שתוכלו לוותר עליו.
כך יבאר לכם אלוהים את האותות למען תימָלכו 220 ברעתכם בדבר
העולם הזה והעולם הבא.

ישאלוּךָ על אורות היתומים. אֱמור, ראוי לכם לראוג לשלומם, ואולם אם תתערכו בהם – כאחיכם יהיו. אלוהים יודע להבחין בין החומסים לבין הרואגים לשלום הזולת. אילו חפֵץ אלוהים, היה מחמיר עמכם. אלוהים אריר והכם.

221 אל תינשׂאו למשתפות עד אשר תהיינה מאמינות. אָמָה מאמינה טובה היא ממשתפת, אף אם זו תקסום לכם. ואל תינשׂאו למשתפים עד אשר יהיו מאמינים, ועכר מאמין טוב ממשתף, אף אם זה יקסום לכם. אלה קוראים לבוא אל האש, ואילו אלוהים קורא לבוא אל גן עדן ולזכות במחילה באשר ירשֶה. הוא מכאר את אותותיו לאנשים למען יזכרו.

222 ישאלוּךָ על אודות הנידה. אֱמור, מִטרָד הדכר. פִּרשו מן הנשים לעת הנירה ואל תִקרבו אליהן ער אשר יִיטַהרו, וכאשר יִיטַהרו, כואו אליהן כדרך שציווה אתכם אלוהים. אלוהים אוהב את החוזרים בתשובה, ואוהכ את המִיטַהדים.

223 נשיכם הן שׂדה לכם; כואו אל שׂרכם כררך שתִרצו. הַקרימו לעשׂות

219 **משחקי המזל**: בערבית: מַיְסִר, מונח המציין משחקי מזל באמצעות תיצים שהיו מקובלים בערב לפני הופעת מוחמר. נהוג לפרש שהפסוק מתייחס במיוחר לאבילת בהמה שבשרה חולק למשתתפים ולנזקקים על־פי הגורל שהופל בחיצים. **תועלת לאנשים**: התועלת שביין הוסברה על־ידי הפרשנים בהיותו מקור רווח לסוחרים ובתרומתו לבריאות הגוף. יש הסבורים בי פסוק זה בוטל בתוקף סורה 90:5 האוסר על שתיית יין באופן מוחלט, ואולם אחרים סבורים בי מעולם לא היה צורך לבטל את הפסוק הנובחי, מאחר שהוא עצמו קובע בהמשבו בי נזקו של היין גרול מתועלתו.

220 **תתערבו בהם**: תיקחו חלק בנכסיהם. מפרשים בי הפסוק נוער למתן את איסור הנגיעה ברכוש היתום המופיע בסורה 10:4, ובסורה 34:17.

221 **משתפות**: ר' לעיל פס' 96. ויש המוציאים את הנשים היהוריות והנוצריות מבלל איסור הנישואין עם מוסלמים, וזאת על סמך סורה 5:5.

222 **פרשו מן הנשים**: מקובל לפרש שבניגור למנהגי היהודים, פסוק זה אינו אוסר כל מגע עם נשים בנידתן אלא רק את הביאה. **כדרך שציווה אתכם אלוהים**: רק בדרך הטבע, ורק בפרק הזמן המותר, ולא במצבי קרושה (בעת עלייה לרגל, צום וכרומה).

למען נפשותיכם, וֶהֱיוּ יראים את אלוהים, וּדְעוּ כי עתידים אתם לפגוש בו. בַּשֵּׂר טובות למאמינים.

224 אַל תישבעו מעשה שִׁגרה בשם אלוהים, למען לא תחדלו להיות בָּרֵי לבב ויראים ומשכיני שלום בין הבריות. אלוהים שומע ויודע. 225 לא ירונכם אלוהים לכף חובה אם תישבעו בהיסח הדעת בעת שִׂיחה בטֵלה, אבל ירונכם לכף חובה על כל אשר תהגו בלבכם, ואלוהים סולח ושקול דעת.

226 לאשר יתחייבו בשבועה לפרוש מנשותיהם, ניתנת שהות של ארבעה חודשים, ואולם אם ישובו, הנה אלוהים סולח ורחום. 227 ואם יחליטו על גירושין, הנה אלוהים שומע ויודע. 228 נשים אשר הוכרזו מגורשות ימתינו שלושה מחזורי נידה, ואינן רשאיות להסתיר את אשר ברא אלוהים ברחמן, אם מאמינות הן באלוהים וביום האחרון. לבעליהן שמורה הזכות להשיבן תוך כדי פרק הזמן הזה, אם יִרצו בשלום בית. הן זכאיות לדרך ארץ כשם שהן חייבות בה, ואולם הגברים עולים עליהן בדרגה, ואלוהים אדיר וחכם.

229 פעמיים יוכרזו על אישה כמגורשת, ואז יוחלט אם להחזיק בה כדת וכדין, או לשלחה בתום לב. לא ניתנה לכם רשות ליטול מהן דבר מכל אשר נתתם להן, אלא אם כן יחששו השניים כי לא יוכלו לעמוד בחוקים אשר ציווה אלוהים. ואם חוששים אתם פן לא יוכלו השניים לעמוד

223 **בדרך שתרצו:** מקובל להרגיש שההיתר מותנה בכך שהביאה תהא בדרך הטבע. **הקדימו לעשות למען נפשותיכם:** יש המפרשים שיש להקדים לביאה את אמירת הנוסחה: "בשם אלוהים הרחמן והרחום". **עתידים אתם לפגוש בו:** ביום הדין.
224 **אל תישבעו מעשה ששגרה:** כלומר, ריבוי שבועות גורע מערכן. ויש הגורסים שהפסוק אוסר על שבועות למטרות נפסדות, ולפי זה ניתן לתרגם: "אל תישבעו...פן לא תהיו ברי לבב". אחרים סבורים שהפסוק אוסר על שבועת שקר, ואז יתורגם: "אל תישבעו (לשווא)...להיות ברי לבב".
226 **לפרוש:** כי קצה נפשם בהן, אך ללא הכרזה על כוונת גירושין. **ארבעה חודשים:** פרק הזמן המרבי לפרישה ללא גירושין.
228 **שלושה מחזורי נידה:** זהו פרק הזמן שבו על האישה המיועדת לגירוש להימנע מיחסי מין עם הבעל המגרש, כדי שאם תתחתן ותלד לאחר גירושיה, לא יהיה ספק מי הוא האב המוליד. עם תום פרק הזמן, נכנסים הגירושין לתוקף, אם הכריז כבר הבעל שלוש פעמים כי אשתו מגורשת. **להסתיר את אשר ברא אלוהים ברחמן:** את עוברת היותן במחזור או בהיריון.

בחוקים אשר ציווה אלוהים, לא יהיה על שניהם עוון אם תִּפדה האישה את עצמה. אלה החוקים אשר ציווה אלוהים, ואַל לכם לעבור עליהם, כי כל העובר על החוקים אשר ציווה אלוהים – אלה הם בני העוולה. 230 ואם יגרשה, לא תהיה עוד מותרת לו, עד אשר תינשׂא לבן זוג זולתו. ואם יגרשה, לא יהיה עוון על השניים אם ישובו זה אל זו, אם סבורים הם כי יעמדו בחוקים אשר ציווה אלוהים. אלה החוקים אשר ציווה אלוהים ואשר אותם יבאר לאנשים בני דעת.

231 ובהכריזכם על נשים כמגורשות, והן עומדות למלא את פרק הזמן, החליטו האם להחזיק בהן כדת וכדין או לשַׁלחן כדת וכדין, ואולם אל לכם להוסיף ולהחזיק בהן לשֵׁם התעמרות והתנכלות. כל העושׂה זאת, לעצמו יגרום עוול. אל תשׂימו את אותות אלוהים ללעג, וזִכרו את החסד שנטה לכם אלוהים ואת הספר והחוכמה אשר הוריד אליכם ממרומים, כדורשו מכם לנהוג על־פיהם. הֱיוּ יראים את אלוהים, ודעו כי אלוהים יודע כל דבר. 232 וכהכריזכם על נשים כמגורשות, בתום פרק הזמן, אל תמנעו בעדן מלהינשׂא לבעליהן, אם הִסכימו על כך כדת וכדין. כך נִדרש לנהוג כל אחד מכם המאמין באלוהים וביום האחרון, וכזאת תִּרבּה זְכותכם וטוהרתכם. אלוהים יודע אך אתם לא תדעו.

233 אימהות (מגורשות) ייניקו את ילדיהן שנתיים תמימות, אם יחפצו לקיים כמלואה את תקופת ההנקה. על האב המוליד לכלכלן ולדאוג לכסותן כדת וכדין. לא יוטל על נפש לשׂאת יותר מכפי יכולתה: אין להתעמר כאֵם בשל ילדה, ואין להתעמר כאב בשל ילדו. על היורש

229 **פעמיים:** בלבד, עם אפשרות תרטה. ויש המפרשים כי בכל מקרה על הבעל להכריז פעמיים לפני מימוש הגירושין. **כדת וכדין:** תוך שמירה על זכויותיה. **בחוקים אשר ציווה אלוהים:** בחובה שלא לגרום עוול זה לזה, כגון במקרה שיפרוש מאשתו בלא לגרשה. **אם תפדה האישה את עצמה:** מן הבעל, ובכך יסכים לגרשה.
230 **לא יהיה עוון על השניים אם ישובו:** האישה ובעלה השני, כל עוד הכריז זה על גירושיה פעמיים בלבד. ויש המפרשים שהכוונה לאישה ולבעלה הראשון, אשר אליו רשאית היא לשוב אם כבר הכריז בעלה השני שלוש פעמים על גירושה.
231 **עומדות למלא את פרק זמנן:** עומדים לפוג שלושת חודשי הנידה. **להחזיק בהן לשם התעמרות:** לא לשחרורן ובכך לאלצן לפדות עצמן.
232 **בתום פרק זמנן:** תמו שלושת חודשי הנידה והן רשאיות להינשא מחדש. **אל תמנעו בעדן:** פנייה אל פטרוניהן של הנשים. **לבעליהן:** המגרשים.

לעמוד באותם תנאים. ואם יִרצו שניהם לגומלו בהסכמה ביניהם ובהיוועצות זה עִם זה, לא יהיה עוון עליהם. אם תרצו לשׂכור מיניקת לילדיכם, לא יהיה עוון עליכם אם תשַׁלמו את שׂכרה כדת וכדין. הֱיו יראים את אלוהים, ודעו כי אלוהים מבחין באשר תעשׂו.

234 אלה בכם אשר ייאָספו אל אבותיהם ויניחו נשים, יהיה עליהן לשמור עצמן למשך ארבעה חודשים ועשׂרה ימים. עם תום פרק זמנן, לא יהיה עוון עליכם על כל מעשׂה שיעשׂו בעצמן בדרך ארץ. אלוהים מכיר את מעשׂיכם לְפָנַי ולְפנים.

235 לא יהיה עוון עליכם אם תשמיעו דברי חיזור באוזני הנשים, או תהגו זאת בלבבכם. אלוהים יודע כי תהגו בהן. ואולם אַל תאמרו להן דברים שהצְנעה יפה להם, כי אם רק דברים של דרך ארץ. ואל לכם להחליט לבוא בברית הנישׂואין בטרם יפוג פרק הזמן כמצוות הספר, ודעו כי אלוהים יודע את הצפון בנפשותיכם, על כן הישָמרו מפניו ודעו כי אלוהים סולח ושקול דעת.

236 לא יהיה עוון עליכם אם תגרשו נשים בטרם תִקרבו אליהן ובטרם תִפסקו להן (מוהר). ואולם הַעניקו להן כדי צורכיהן – בעל האמצעים כמידת יכולתו, ודל האמצעים כמידת יכולתו – כדי צורכיהן כדת וכדין, כי זו חובת המיטיבים. 237 ואם תגרשון בטרם תִקרבו אליהן, לאַחַר שכבר פסקתם להן (מוהר), שַׁלמו להן מחצית מאשר פסקתם להן,

233 **אין להתעמר באם בשל ילדה:** מצווה לאב ולאם ליטול אחריות משותפת על התינוק, ולא לכפות זה על זה את רצונם. **על היורש לעמוד באותם תנאים:** במקרה של מות האב תוך כדי תקופת ההנקה, ימשיך היורש לקיים את התחייבות המת בלפי האם המיניקה. אשר לזהות היורש, יש המפרשים כי מדובר ביורשי האב, או ביורשי התינוק (קרוביו), או בתינוק עצמו (כלומר פטרוניו).

234 **ארבעה חודשים ועשרה ימים:** יש הגורסים כי זה פרק הזמן המרבי שבו מתברר אם האישה בהיריון או לא. אם האישה בהיריון, יימשך פרק זמנה עד שתלד את ולדה, כנאמר בסורה 4:65. **לא יהיה עוון עליכם:** פנייה אל פטרוני הנשים (קרוביהן). **כל מעשה שיעשו:** כגון שיתקשטו ויחפשו בעל חדש.

235 **במצוות הספר:** כפי שהקוראן מצווה.

236 **בטרם תקרבו אליהן:** בטרם מומשו הנישואין. כלומר, הפסוק מבטיח את זכויות המגורשת שלא מומשו נישואיה. במקום אחר (סורה 49:33) נאמר שלא תחול עליה חובת ההמתנה בטרם תוכל להינשא מחדש. **ואולם העניקו להן:** דמי שילוחין.

אלא אם יְוַותרו הן, או יְוַתר אשר בידיו ברית הנישׂואין. אם תְוַותרו, תהיו קרובים מכל ליראת שמים, ואל תשכחו כי עליכם לנהוג זה כזה בגורל נפש. אלוהים מבחין באשר תעשׂו.

238 שִׁמרו על התפילות ועל התפילה התיכונה, וקומו להתפלל אל אלוהים ברְבָקוּת. 239 ולעת סכנה, הרשות בידכם להתפלל עומדים על רגליכם או רכובים. ולעת בִּטחה הַזכירו את שם אלוהים כדרך שלימדכם את אשר לא ידעתם.

240 אלה בכם אשר ייאָספו אל אבותיהם ויניחו נשים – יש לצוות לנשים חלק בעיזבון לסיפוק צורכיהן עד תום שנה, בלא להוציאן. ואם יֵצאו, לא יהיה עליכם עוון על כל מעשׂה שיעשׂו בעצמן בדרך ארץ. אלוהים אדיר וחכם.

241 לנשים המגורשות יינתן כדי סיפוק צורכיהן כדת וכדין. זו חובת היראים. 242 כך יבאר לכם אלוהים את אותותיו למען תשׂכילו להבין.

243 הלא ראיתָ את אלה אשר נמלטו כאלפיהם ממושבותיהם למען יִינָצלו ממוות. אלוהים אמר להם, מותו; ואַחַר הֶחֱיָה אותם. הן אלוהים מרעיף בְרָכה על האנשים, ואולם מרבית האנשים לא יכירו טובה.

237 **אשר בידיו ברית הנישואין:** הבעל, אשר יוותר על הגירושין וישלם את מלוא המוהר. או הפטרון, אשר יוותר על זכויות האישה.

238 **התפילה התיכונה:** בערבית: אלצַלַאת אלווּסְטַא. זהותה סתומה, ואולם מרבית הפרשנים בדעה שהכוונה לתפילת אלעַצְר (מנחה) הנמצאת בתווך, בין שתי תפילות היום (שחרית וצהריים) לבין תפילת ערבית ותפילת הלילה. היא זכתה לציון מיוחד בי סבנת החמצתה גדולה במיוחד. ויש המפרשים את המונח "תיכונה" בהוראת "תשובה מכל", ומסבירים שהכוונה לאחת מחמש התפילות היומיות, או לתפילת יום השישי.

239 **ולעת סכנה:** בשדה הקרב.

240 **עד תום שנה:** יש המפרשים שהוראה זו בוטלה עם התגלות פסוק 234 לעיל הקובע כי על האלמנות להמתין רק ארבעה חודשים ועשרה ימים בטרם תהיינה חופשיות להינשא מחדש. ויש הגורסים כי פסוק 234 אינו מבטל את ההוראה הנוכחית אלא רק קובע את זמן ההמתנה המינימלי שהאלמנה חייבת בו. **בלא להוציאן:** מבית הבעל המת.

243 **אלה אשר נמלטו באלפיהם:** לצורך פירושו של פסוק זה, מאזכרים הפרשנים המוסלמים את חזון העצמות היבשות של הנביא יחזקאל (ר' יחזקאל לז 1–14), ומסבירים שתפקידו של הסיפור בקוראן להמחיש את רעיון תחיית המתים. בגרסתו האסלאמית של הסיפור, בני ישראל נמלטים ממושבותיהם פן ייפגעו במגפה. אלוהים ממיתם ואחר מקים לתחייה את עצמותיהם לפי בקשת יחזקאל, הטוען בי הקמים לתחייה עתידים לחזור בתשובה.

244 הילחמו למען אלוהים ודעו כי אלוהים קשוב ויודע.

245 מי ילווה לאלוהים בעין יפה למען יכפיל לו כפל כפליים? אלוהים
מכלכל פעם בצמצום ופעם בשפע, ואליו תוחזרו.

246 הלא ראית את נכברי בני ישראל לאחר משה? הם אמרו אל אחד
מנביאיהם, שלח לנו מלך ונילחם למען אלוהים. אמר, האם לאחר
שייכתב בספר כי מצווה עליכם להילחם, לא תמאנו להילחם? אמרו, מה
לנו כי לא נילחם למען אלוהים, לאחר שגורשנו ממושבותינו ואיבדנו
את בנינו? ואולם כאשר נכתב בספר כי מצווה עליהם להילחם, פנו
עורף, פרט למתי מעט, ואלוהים יודע מי הם בני העוולה. 247 אמר להם
נביאם, הנה אלוהים שולח את שאול להיות לכם למלך. אמרו, כיצד
ימלוך הוא עלינו, ואנו ראויים ממנו למלוך? הן לא זכה ברוב נכסים!
אמר, אלוהים בחר להפקידו עליכם והרבה לו דעת והגביה את קומתו.
אלוהים מעניק את מלכותו לאשר יחפוץ, ואלוהים רב אמצעים ויודע.
248 אמר להם נביאם, האות למלכותו יינתן לכם בבוא ארון הברית
אליכם, ובו השכינה מעם ריבונכם ושרידים שהשאירו בני ביתו של משה
ובני בית אהרן, והמלאכים יישאוהו. בזאת צפון לכם אות, אם מאמינים
הנכם.

249 כאשר יצא שאול בראש הגדודים, אמר, אלוהים עומד לבחון אתכם
בנהר: אשר ישתה ממימיו לא יהיה עמדי, ואשר לא יטעם ממנו, עמי
יהיה, אבל גם כל האוסף בידו אל פיו. הם שתו פרט למתי מעט. כאשר
המשיך בדרכו, הוא והמאמינים אשר אתו, אמרו (השותים), אין בכוחנו
להילחם היום בגלית ובגדודיו. ואולם (האחרים) אשר שיערו כי עומדים
הם לפגוש את אלוהים, אמרו, מה רבים המחנות הקטנים אשר גברו על

245 **מי ילווה לאלוהים:** ייתן למטרות הכלל, כגון למימון הג'יהאד ולצדקה.
246 **אחד מנביאיהם:** שמואל הנביא. ר' שמואל א, ח 4–20.
247 **שאול:** בערבית: טאלות, משורש "ט.ו.ל." שהוראתו גבה. על שאול שהיה "משכמו ומעלה" ר' שמואל א, ט 2.
248 **שרידים שהשאירו:** הפרשנים מונים חפצים קדושים, כגון שברי הלוחות, מטה אהרן וצנצנת של מן. על הדברים שהונחו למשמרת לדורות הבאים ליד ארון הברית באוהל מועד, ר' גם שמות טז 33-34 (מן); במדבר יז 25 (מטה אהרן); דברים לא 26 (ספר התורה).

מחנות גדולים מהם, כאשר הרשה אלוהים. אלוהים עם עזי הרוח.
250 וכאשר יצאו להיערך למלחמה מול גלית וגדודיו, אמרו, ריבוננו,
השפע עלינו עוז רוח והצב איתן את רגלינו, ועזור לנו לגבור על
האנשים הכופרים. 251 הם הביסום ברשות אלוהים, ודוד הרג את גלית,
ואלוהים נתן לו את המלוכה ואת החוכמה, ולימדו את אשר חפץ.

אלמלא הדף אלוהים אנשים, אלה בידי אלה, היתה הארץ נשחתת, ואולם
אלוהים מרעיף ברכה על שוכני העולמים.

252 אלה אותות אלוהים אשר נקרא בפניך למען תתגלה האמת, ואתה
הנך בשליחים.

253 השליחים הללו, רוממנו כמה מהם על זולתם: יש בהם אחד אשר
דיבר אלוהים עמו, ואת האחר רומם במעלות, ונתנו לישוע בן מרים
אותות נהירים, וסייענו בידיו ברוח הקודש.

אילו חפץ אלוהים, לא היו האנשים אשר חיו אחריהם נלחמים זה בזה
לאחר שניתנו להם האותות הנהירים, ואולם הם נחלקו ביניהם: חלקם
האמינו וחלקם כפרו. אילו חפץ אלוהים, לא היו נלחמים ביניהם, ואולם
אלוהים יעשה את אשר יחפוץ.

254 הוי המאמינים, הוציאו ממון מכל אשר פרנסנו אתכם, בטרם יבוא
יום אשר לא ייעשו בו עסקות חליפין ולא ייכונו קשרי ידידות, ולא
תתקבל כל השתדלות. הכופרים הם בני העוולה.

255 אלוהים – אין אלוה מבלעדיו, חי וקיים. תנומה לא תאחז בו ולא
שינה. לו כל אשר בשמים וכל אשר בארץ. מי ישתדל בפניו בלא
שירשה? הוא ידע את אשר לפניהם ואת אשר מעבר להם, והם לא יוכלו

249 **עומד לבחון אתכם בנהר:** לקבוע מי ראוי לצאת עם שאול למלחמה. הסיפור משקף את פרשת גדעון והמלקקים. ר' שופטים ז 2–7. לפגוש את אלוהים: בעולם הבא.
250 **יצאו להיערך למלחמה:** ר' שמואל א יז 1 ואילך.
251 **אלה על ידי אלה:** הדף את הכופרים על ידי המאמינים.
253 **אשר דיבר אלוהים עמו:** הפרשנים תמימי דעים כי מדובר במשה (על יסוד סורה 164.4). **ואת האחד רומם במעלות:** את הנביא מוחמד.
254 **הוציאו ממון:** ר' לעיל פס' 195. **יום אשר לא ייעשו בו עסקות:** יום הדין; האדם יישאר לבדו עם גורלו, ולא יוכל להמידו, ולא יעזרו לו קשריו.

להכיל את מלוא הדעת על אודותיו, כי אם רק את אשר יִרצה. כיסאו חובק שמים וארץ, ועל נקֵלה יגונן עליהם. הוא העליון והנשׂגב.

256 אין מַקנים דת בכפייה, וכבר התברר ההבדל בין הבינה לבין המֻדוחים. כל הכופר בשיקוצים ומאמין באלוהים יִזכה להיאחז ביתר איתנה אשר לא תיעקר. אלוהים קשוב ויודע. 257 אלוהים הוא מגן המאמינים. הוא יוציאם מחושך לאור, ואילו הכופרים, השיקוצים הם מגיניהם, ויוציאום מן האור אל החושך. כל אלה יורשי האש ולנֶצח יהיו בה.

258 הלא ראיתָ את האיש אשר התפלמס עִם אַבְרָהָם על אודות ריבונו וטען כי אלוהים העניק לו מלכות? אברהם אמר לו, ריבוני הוא המְחַיֶּה והמֵמית! אמר, אני מחַיה וממית! אמר אברהם, אלוהים מעלה את השמש ממזרח – הַעֲלֵה אַתה אותה מן המערב! או נדהם הכופר. אלוהים לא יַנחה את קהל בני העוולה.

259 או כאותו האיש אשר עבר על פני עיר אשר היתה לעיי חורבות ואמר, כיצד יחַיֶּה אלוהים את זאת לאחר מותה? או הֵמיתו אלוהים למשך מאה שנים, ואַחַר עוֹרְרוֹ לחיים. אמר, כמה זמן עבר עליךָ? אמר, עבר עלי יום אחד או מקצתו. אמר (אלוהים), לא, כי מאה שנים עברו עליךָ! הַבֵּט אל המזון והמשקה אשר לךָ – הם לא התיישנו, והַבֵּט אל חמורךָ. כך ניתַן אותךָ לאות לאנשים; עתה הַבֵּט אל העצמות, כיצד נקִימן ואַחַר נכַסה אותן בשׂר. לאחר שנתברר לו הדבר, אמר, יודע אני כי אלוהים כל־יכול.

260 אברהם אמר, ריבוני, הַראֵה לי כיצד תחַיה את המתים. אמר (אלוהים), וכי לא תאמין? אמר, אומנם כן, אבל (עֲשֵׂה זאת) למען יִבטַח לבבי. אמר, קח ארבעה מיני עופות והַטֵה אותם אליךָ והַנַח כל בֶּתֶר מבִּתריהם על הר. אַחַר קְרָא אליהם ויבואו רצים אליךָ, ודע כי אלוהים אדיר וחכם.

261 המוציאים מרכושם למען אלוהים נמשלו לגרעין שהצמיח שֶׁבַע שיבולים, ובכל שיבולת מאה גרעינים. אלוהים יכפיל לאשר יחפוץ, ואלוהים רב אמצעים ויודע. 262 המוציאים מרכושם למען אלוהים ואינם בהולים להתפאר או לפגוע, שׂכרם שמור להם אצל ריבונם, ולא ייפול עליהם פחד ולא יצטערו. 263 אמירת דברים של דרך ארץ ומחילה טובות מצדָקה המלווה בפגיעה, ואלוהים הוא בלתי תלוי ושקול דעת. 264 הוי המאמינים, אל תשחיתו את הצדָקה שתִתנו על ידי התפארות ופגיעה – כאותו איש המוציא מרכושו רק למען הראוֹת לאנשים, ואינו מאמין באלוהים וביום האחרון. הוא משול לצוּק סלע מכוסה עפר: אך יפגע בו המָטָר, יִיוָותר עידום וקשה. כך גם הם לא יפיקו דבר מכל מפעלותיהם, ואלוהים לא ינחה את קהל הכופרים. 265 המוציאים מרכושם למען יפיקו רצון מלפני אלוהים, ויש בנפשם נכונות, נמשלו לגן עלֵי גבעה אשר בפקוד אותו המָטָר, יכפיל פִּריו, ואם לא יֵרד המָטָר, יספיק לו הטַל. אלוהים מבחין באשר תעשׂו.

266 היש בכם אחד הרוצה להיות בעליו של גן עצי תמר וגפנים אשר נהרות זורמים למרגלותיהם, ואשר יש בו מכל הפירות – והנה, בהזדקנו

255 **אשר לפניהם...מעבר להם:** מעשיהם בעולם הזה והגורל הצפוי להם בעולם הבא. **יגונן עליהם:** אלוהים יגונן על השמים והארץ. **כיסאו:** מילה זו העניקה לפסוק את הכינוי: "פסוק הכיסא".

256 **אין מקנים דת בכפייה:** מכאן שעל האדם להכיר בעצמו ביתרון האמונה על הכפירה. היו שהבינו את הפסוק לא בתיאור כי אם באיסור לכפות את הדת, ופירשו שאיסור זה בוטל בעת שהתגלו פסוקים המצווים על המוסלמים לכפות את האסלאם בכח הזרוע, ולהרוג בכופרים שאינם מתאסלמים (כגון סורה 5:9). אחרים סבורים כי הפסוק נותר על כנו, אלא שהוא מתייחס לתקופה שבה כבר הופץ האסלאם בכל עֲרָב, וממילא לא היה עוד צורך לכפות את הדת. ויש שפירשו את הפסוק כאילו הוא עוסק רק ביהודים ובנוצרים. ומקנה להם זכות לבחור בין התאסלמות לבין חיים בבני חסות המשלמים מס גולגולת. **שיקוצים:** בערבית: טָאעות, קרוב לוודאי בהשפעת "טעות" המופיעה במדרשים בהוראת "אלילים". פרשני האסלאם הסבירו את המונח בהוראת "שטן", והוא הושאל גם בכינוי למנהיג היהודים במדינה, כעב אבן אלאשרף.

258 **אשר התפלמס עם אברהם:** נמרוד. ר' ספר האגדה, כד-כה (מתוך תנא דבי אליהו ובראשית רבה).

259 **האיש אשר עבר על פני עיר:** סיפור דומה בקוויו הכלליים מסופר במדרש היהודי על אודות חוני המעגל. ר' ספר האגדה, קנו-קנז (מתוך מסכת תענית כג). ואולם הפרשנים המוסלמים גורסים כי מדובר בעזרא (עוזיר), או בירמיהו, שחזה בחורבן בית המקדש בירושלים ואחר נפלה עליו תרדמה עד שהקיץ וראה בבניית בית המקדש מחדש. **העצמות:** עצמות החמור. ויש אומרים: עצמותיו שלו.

260 **ארבעה מיני עופות:** יש המפרשים כי הכוונה לטווס, תרנגול, עורב ויונה. ור' פרשת ברית בין הבתרים, בראשית טו 8-21.

264 **למען הראות לאנשים:** מפרשים כי זהו רמז למתחסדים.

ובהיות לו בנים נחשלים, יישׂרף הגן לפתע בלהט רוח שרב? כך יבאר לכם אלוהים את האותות למען תיֶמלכו ברעתכם.

267 הוי המאמינים, הוציאו ממון מתוך כל הטוב אשר הִפקתם מפועלכם ומתוך כל אשר הצמחנו לכם מן הארץ, ואל תבקשו לתת את הפחות שבו, אשר לא הייתם לוקחים לעצמכם בעיניים פקוחות. דעו כי אלוהים בלתי תלוי ומהולל.

268 השׂטן מאַיים כי תרדו מנכסיכם, ומצַוֶּה עליכם תועבה, ואילו אלוהים מבטיח לכם מחילה מאִתו וברָכה. אלוהים רב אמצעים ויודע. 269 הוא יעניק חוכמה לאשר יחפוץ, וכל אשר תוענק לו חוכמה יִזכה ברוב טובה. רק נבונֵי הלב יזכרו.

270 כל הוצאה שתוציאו וכל נדר שתִדרו, אלוהים יֵדעם. לבני העוולה לא יקומו תומכים. 271 אם תתנו צדָקה בגלוי – טוב ויפה, ואולם אם תסתירוה ותתנוה לעניים, ייטב לכם, ואלוהים יכפר לכם על עוונותיכם. אלוהים מכיר את מעשיכם לִפנֵי ולִפנים. – 272 לא עליך להנחותם: אלוהים הוא שיַנחה את אשר יחפוץ. כל הטוב אשר תוציאו, לטובת עצמכם הוא; לא תוציאוהו כי אם למען חַלות את פני אלוהים. כל הטוב שתוציאו, תושב לכם תמורתו במלואה, ולא תקופחו. 273 תוציאוהו בעבור העניים הפרושים מתענוגות החיים למען אלוהים, ואשר אינם יכולים לנסוע בארץ. הנבעָר חושבם לעשירים, כי נמנעים הם מלבקש חסדים, ואולם אתה תכירם על-פי קלסתרם; אין הם דורשים את חסדי האנשים במפגיע. כל הטוב אשר תוציאו, אלוהים יֵדעהו. 274 אשר יוציאו את ממונם בלילה וביום ובסתר ובגלוי, שׂכרם שמור להם אצל ריבונם, ולא ייפול עליהם פחד ולא יצטערו.

275 האוכלים ריבית לא יקומו לתחייה בלתי אם כנִכפֵּי השׂטן הקמים

266 **יישרף הגן לפתע:** משל לאכזבה שעתיד לנחול כל מי שאינו נותן צדקה כלב שלם: הוא עלול לרדת מנכסיו דווקא בזמן שהוא זקוק להם ביותר.

268 **מאיים כי תרדו מנכסיכם:** אם תתנו צדקה.

272 **לא עליך:** פנייה אל הנביא מוחמד.

273 **העניים הפרושים:** הפרשנים מזהים אותם עם קבוצה מתברי הנביא שהיגרו למדינה והקדישו עצמם ללימוד הקוראן ולמלחמת המצווה, ולא התפנו למציאת פרנסה. ואולם אחרים גורסים כי מרובר בחולים שנפצעו בקרב, ואינם יכולים לדאוג לעצמם.

ונופלים. זאת על כי אָמרו, דין ריבית כדין כל מיקח וּממכר. ואולם אלוהים התיר את המיקח והמִמכר ואסר את הריבית. כל השומע את מוסר אלוהים והחָדֵל ממנה, ישמור לעצמו את אשר כבר קיבל, ואלוהים יפסוק בעניינו. ואולם כל השָב (לגבות ריבית), אלה יורשי האש ולנֶצח יהיו בה. 276 אלוהים יִמחה את תשואת הריבית וירבה את תשואת הצדָקה. אלוהים אינו אוהב שום כופר מושבע ופושע. 277 המאמינים ועושׂי הטוב ומקיימי התפילה ונותנֵי הזַכָּאת, שׂכרם שמור להם אצל ריבונם, ולא ייפול עליהם פחד ולא יצטערו.

278 הוי המאמינים, הֱיו יראים את אלוהים והַניחו לכל אשר נותר לכם מן הריבית, אם מאמינים הנכם. 279 ואם לא תעשׂו כן, הנה אלוהים ושליחו מכריזים מלחמה עליכם. ואולם אם תחזרו בכם, תהיה הקרן לכם. לא תקַפחו (את הלווה) ולא תקופחו. 280 ואם במצוקה הוא, תינתן לו אַרכה עד שירווח לו, ואם תעשׂו עִמו צדָקה, יִיטַב לכם, אם יודעים אתם. 281 הישָמרו לכם מפנֵי יום אשר בו תוחזרו אל אלוהים. אז ישולם לכל נפש כפי פועלה, והם לא יקופחו.

282 הוי המאמינים, בעשׂותכם זה עם זה עסקאות באשראי לזמן קָצוב, כִתבו זאת, ויכתוב זאת לכם הסופר ללא רמייה. אל יְמָאן הסופר לכתוב כדרך שלימדוֹ אלוהים. עליו לכתוב, ויכתיב לו בעל החוב, וייִרָא את אלוהים ריבונו, ולא יפחית מחובו מאומה. אם בעל החוב הוא שוטה או נחשל או שאינו יכול להכתיב בעצמו, יכתיב פטרונו ללא רמייה.

הָקימו שני עדים מבין הגברים, ואם לא יימָצאו שני גברים, כי אז גֶבֶר אחד ושתי נשים אשר יניחו דעתכם כעדות – אם תשכח האחת, תזכיר לה רעותה. אַל לעֵדים לסרב אם יוזמנו, ואַל תתרשלו בכתיבת (שטר החוב), בין אם קטן הוא או גדול, ואת זמן פירעונו. דרך זו ראויה לכם יותר בעיני אלוהים וטובה יותר לשמירת העדות, והיא תיטיב להבטיחכם מפני הספק. ואולם אם סחורה זמינה היא אשר תעבירוה ביניכם, לא יהיה עליכם עוון אם לא תכתבוה.

275 **האוכלים ריבית:** הגוכים אותה ונהנים מפירותיה. **נכפי השטן:** רמז למחלת הנפילה הנחשבת לפגיעת השטן. הם ייפלו כך מכובד הריבית שזללו בכל פה.

הָקִימו עֵדים לכל עסקה שתעשׂו, ואולם אין להתעמר בסופר ולא בעֵד. אם כך תעשׂו, תהיה זו הפקרות מצדכם. הֱיו יראים את אלוהים, ואלוהים ילמדכם, ואלוהים יודע כל דבר.

283 ואם נוסעים אתם בדרך ולא יִימָצא לכם סופר, הַפקידו עירבון. ואם תִתנו אֵמוּן איש ברעהו, יְפָרע מקבל האשראי את חובו (במוסכם), ויִירָא את אלוהים ריבונו. אל תעלימו את העדות, כי אשר יעלימנה, לֵב נפשע לו, ואלוהים יודע את אשר תעשׂו.

284 לאלוהים כל אשר בשמים ואשר בארץ. בין אם תגַלו את אשר בנפשכם ובין אם תסתירו – על הכל ייפָּרע מכם אלוהים, ואַחַר יסלח לאשר יחפוץ ויעניש את אשר יחפוץ, כי אלוהים כל־יכול.

285 השליח מאמין באשר הוּרַד אליו ממרומים מעִם ריבונו, וכן גם המאמינים. הכל מאמינים באלוהים ובמלאכיו ובספריו ובשליחיו ואומרים, לא נַפלֶה איש משליחיו. הם אומרים, נשמע ונעשׂה: מייחלים אנו למחילתךָ, ריבוננו, וסוף כולם לשוב אליך.

286 אלוהים לא יטיל על נפש לשׂאת יותר מכפי יכולתה, ושׂכרה שמור לה כפי פועלה, ועונשה שמור לה כפי מעלליה.

ריבוננו, אַל תדוננו לכף חובה אם נשכח או נִטעה. ריבוננו, אל תטיל עלינו נטל כפי שהיטלתָ על אשר היו לפנינו. ריבוננו, אל תטיל עלינו לשׂאת את אשר נבצר מכוחנו. מְחַל לנו, סְלַח לנו ורַחֵם עלינו. מגיננו אתה, על כן עֲזור לנו לגבור על האנשים הכופרים.

282 **אין להתעמר כסופר ולא כעד:** אין להאשימם אם לא תמומש העסקה.
285 **אשר הורד אליו ממרומים:** הקוראן שנגלה לו. **לא נפלה:** הפרשנים מדגישים שזוהי התרסה כנגד היהודים והנוצרים שפסלו אלה את נביאיהם של אלה.
266 **אשר היו לפנינו:** בני ישראל אשר הוטלו עליהם מצוות חמורות יותר מאלה שהוטלו על אומתו של מוחמד. מציינים בין השאר את המצווה שנצטוו בני ישראל להרוג איש את אחיו כאות לחזרה בתשובה בעקבות חטא העגל, כמסופר בפסוק 54 לעיל.

סוּרָה 3 בֵּית עַמְרָם

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.מ.

2 אלוהים, אין אֱלוה מִבַּלעדיו, החי והקיים. 3 הוא הוריד אליךָ ממרומים
את הספר למען יגַלה את האמת ויאשר את אשר לפניו. את התורה ואת
האֶוונגֶליון הוריד 4 לפָנים, למען הָביא הדרכה לאנשים, ואַחַר הוריד את
הפֻרְקָאן. הכופרים באותות אלוהים, להם צפוי עונש קשה, ואלוהים
אדיר ואֵל נקמות.

5 אלוהים, דבר לא ייסתר ממנו בארץ ולא בשמים. 6 הוא הצָר אתכם
ברֶחם בצֶלם בחפצו, ואין אֱלוה מִבַּלעדיו, האדיר והחכם.

7 הוא אשר הוריד אליךָ ממרומים את הספר. ישנם בו אותות מוּבָעים במפורש, והם יסוד הספר, ואחרים סתומים. אלה אשר סטייה בלבם נוטים אַחַר הסתום אשר בו, בבקשם להכשיל ובבקשם להתחקות אַחַר פִּשרו, ואולם רק אלוהים יֵדַע את פִּשרו. תלמידי חכמים יגידו, אנו מאמינים בו – הכל מעִם ריבוננו. רק נבוני הלב ייזָכרו.

1 **א.ל.מ.:** ר' סורה 1:2.
3 **הספר:** הקוראן. **ויאשר:** ר' סורה 41:2. **האוונגליון:** כערבית: אִנְג'יל. כך מכנה הקוראן את מכלול הבשורות (האוונגליונים) של הברית החדשה. הברית החדשה כולה נתפסת כאילו נגלתה לישוע כשם שהתורה כולה נגלתה למשה, והקוראן למוחמד.
4 **פֻרקאן:** אחד מכינויי הקוראן. הפרשנים המוסלמים נוטים לאמץ את ההסבר שלפיו השם נגזר מן השורש הערבי פ.ר.ק., כהוראת "המבדיל" (בין אמת ושקר), או "המפורק" (לפרקים). וייתכן שיש להבין השם על־פי הוראתו הארמית (פּוּרְקָנָא), כלומר, "ישועה". ויש המפרשים ש"פורקאן" משמש כאן כבינוי לכלל כתבי הקודש המבדילים בין אמת ושקר. **אותות אלוהים:** ר' סורה 39:2.
7 **ישנם בו אותות:** קטעי קוראן, או פסוקים. **יסוד הספר:** מילולית "אֵם הספר". ויש הגורסים כי מדובר בעיקר בפסוקים המבילים את חובות היסוד המוטלות על המאמין (כגון סורה

8 דיבוננו, אל תַּסטה את לִבֵּנו לְאַחַר שהנחיתָ אותנו, ותֵן לנו רחמים
מאתךָ, כי אתה הוא הנותן. 9 דיבוננו, אתה תכַנס את האנשים לקראת
יום אשר אין ספק בו. אלוהים לא יָפֵר הבטחה.

10 הכופרים, לא יועילו להם נבסיהם ובניהם במאום אצל אלוהים, וכל
אלה יהיו דלק לאש. 11 דינם יהיה כדין בני משפחת פַּרְעֹה ואלה אשר היו
לפניהם: הם כפרו באותותינו ואלוהים הִכָּה בהם כי חָטאו, ואלוהים
עונֵש קשות. 12 אֱמור לכופרים, עוד תובסו ותיאספו אל גיהינום. מה
נורא הוא יצוע האש.

13 שני מחנות אשר נפגשו הם אות לכם: מחנה אחד לָחם למען אלוהים
והאחד כפר. כל מחנה נִדמה בעיני האחד במונה כפליים ממנו, ואלוהים
מושיט עוזרתו לאשר יחפוץ. בזאת צפון לֶקח לאשר עיניהם בראשם.

14 האנשים משתבחים באהבת הדברים הנחשקים: נשים ובָנים ומצבורי
זהב וכסף, וסוסים אצילים ומקנה ויבול. כל זה תענוג הולף הוא של חיי
העולם הזה, וטוב מכל לשוב אל אלוהים.

15 אֱמור, הבה ואודיעכם מה טוב לכם יותר מכל וה: לידאים שמורים
אצל דיבונם גנים אשר נהרות זורמים למרגלותיהם – לָנֶצח ישבנו בהם
– ונשים טהורות, ויפיקו רצון מלפני אלוהים. אלוהים מבחין בברואים
16 האומרים, דיבוננו, מאמינים אנו, על כן סְלַח לנו על חטאינו ושמור
עלינו מפני עונשה של האש, 17 עַזֵי הרוח, ואנשי האמת והארוקים

151:6 ואילך). **סתומים:** בערבית: מֻתַשָׁאבה. הפרשנים הרבו להתחבט בשאלה מה הם הקטעים "הסתומים" בקוראן, והוציעו פתרונות מגוונים, כגון שהכוונה לאותיות המסתוריות הפותחות במה מפרקי הקוראן, או הפסוקים שבוטלו על־ידי פסוקים שנגלו אחריהם (נָאסח' ומַנסוח'). אחרים הבינו מֻתַשָׁאבה בהוראת "תואמים", והסבירו שמרובר בסיפורים ומשלים החוזרים ונשנים בקוראן בצורות דומות, ועוד. **אשר סטייה בלבם:** יש המזהים אותם עם המתחסרים, או עם הנוצרים, או עם היהודים. **להתחקות אחר פשרו:** במה מסורות מספרות שהיהודים ביקשו לחשב את הקץ על־פי האותיות המסתוריות אשר בקוראן. **תלמידי חכמים:** מקרב היהודים או הנוצרים. ויש נוקבים במיוחד בשמו של היהודי עבדאללה אבן סַלָאם שהאמין בקוראן ובמותסר.

9 **יום אשר אין ספק בו:** יום הדין.

13 **שני מחנות:** נהוג לפרש שהכוונה למחנה המוסלמים ולמחנה הכופרים שלחמו זה בזה בקרב בַּדְר (שנת 624). **לאשר יחפוץ:** גם למעטים, אם הם מאמינים.

והמוציאים ממון והמשכימים עם שחר לבקש מחילה.

18 אלוהים עֵד כי אין אֱלוה מִבַּלעדיו, וכן (יעידו) המלאכים ואנשי
הדעת, ומְנהגו צֶדק. אין אֱלוה מִבַּלעדיו, האדיר והחכם.

19 הדת הראויה בעיני אלוהים היא האִסלאם. אלה אשר ניתַן להם הספר
לא נחלקו לגביה כי אם לְאַחַר שהוענקה להם הדעת, עקב רִשעה שנפלה
בינותם. כל הכופר באותות אלוהים, הנה אלוהים מהיר חשבון. 20 אם
יתפלמסו עִמךָ, אֱמור, אשׂא פָּנַי אל אלוהים בהתמסרות, אני וההולכים
בעקבותי. אֱמור לאלה אשר ניתַן להם הספר ולבני אומות העולם, האם
מתמסרים הנכם? אם יתמסרו, תישַׁר דרכם, ואם יפנו עורף, דע כי עליךָ
רק למסור (את דבָרו), ואלוהים מבחין בברואים.

21 הכופרים באותות אלוהים וההורגים את הנביאים בלא צדק וההורגים
את האנשים המְצַווים על הצדק, להם בַּשֵּׂר על עונש כבר. 22 אלה,
מפעלותיהם לא יניבו פרי בעולם הזה ובעולם הבא, ולא יקום להם עוזר.

23 הלא ראיתָ את אלה אשר קיבלו חלק מן הספר? עתה הם נקראים
לבוא אל ספר אלוהים למען ישפוט בינותם, ואולם חבורה אחת בהם
פונה עורף וסרה מעליו. 24 ואת כי אמרו, לא תיגע בנו האש כי אם ימים
ספורים, וכך הריחו אותם רעיונות הרת שבדו מלבם. 25 כיצד ידגישו

17 **והמוציאים ממון:** ר' סורה 195:2.

18 **אנשי הדעת:** יש המפרשים שהכוונה לנביאים, או למלומדים מאמינים באשר הם. ויש המוצאים בפסוק זה עדות למעלתם של המלומדים.

19 **האסלאם:** ר' סורה 112:2. **אשר ניתַן להם הספר:** ר' סורה 105:2.

20 **בהתמסרות:** ר' סורה 112:2. **בני אומות העולם:** הערבים. הם מכונים כך כרי להבדילם מן היהודים והנוצרים, "בעלי הספר", כלומר מי שנשלחו אליהם נביאים עוד לפני שבא מותמר בנביא אל הערבים. הצורה הערבית של המונח "אומות העולם" היא אומִיוּן, שהוסברה על ידי הפרשנים המוסלמים בהוראת מי שאינו יורע ספר, או קרוא וכתוב.

21 **ההורגים את הנביאים:** הפרשנים מזהים אותם עם היהודים והנוצרים.

23 **קיבלו חלק מן הספר:** יש המזהים אותם עם היהודים אשר ניתנה להם התורה אבל קיימו רק שמץ ממנה. **ספר אלוהים:** הקוראן. ויש גורסים כי הכוונה לתורה. **למען ישפוט בינותם:** יש המקשרים זאת לפרשת הנואף והנואפת היהודים שמותמד קבע כי דינם סקילה, אך היהודים סירבו לקיים את פסק הרין, למרות שעלה בקנה אחר עם התוק היהודי. על כך ר' גם סורה 41:5.

24 **ימים ספורים:** היהודים מאמינים כי זכותם היתרה אצל אלוהים תציל אותם מכל חטא. **רעיונות הדת:** אמונת היהודים שהם העם הנבחר.

כאשר נכַנס אותם ביום אשר אין ספק בו, ובו ישולם לכל נפש כפי
פועלה, ואיש לא יקופח?

26 אֱמור, אֱלוהַי, אדון המלוכה. בכוחך לתת את המלוכה לאשר תחפוץ
וליטול את המלוכה מאשר תחפוץ ולהאדיר את אשר תחפוץ ולהשפיל
את אשר תחפוץ. בידך כל הטוב, ואתה כל־יכול. 27 אתה מבליע את
הלילה בתוך היום ומבליע את היום בתוך הלילה, ומוציא את החי מן
המת ואת המת מן החי, ומכלכל בלא חשבון את כל אשר תחפוץ.

28 אַל ייקחו המאמינים את הכופרים למגינים להם במקום המאמינים. כל
העושׂה זאת, דבר אין לו עם אלוהים. ואולם (רשאים אתם לעשׂות כן)
רק לשם זהירות מפניהם. אלוהים מזהירכם מפני עצמו, וסוף כולם לשוב
אל אלוהים.

29 אֱמור, בין אם תסתירו את אשר בלבכם ובין אם תגַלו, אלוהים יֵדעֵנו,
והוא יודע את כל אשר בשמים ואשר בארץ. אלוהים הוא כל־יכול. 30
ביום אשר בו תעמוד כל נפש מול כל הטוב אשר עשׂתה ומול כל הרע
אשר עשׂתה, אז תִרצה להיות הרחק משם. אלוהים מזהירכם מפני עצמו,
ואלוהים נוהג בברואים בחמלה. 31 אֱמור, אם אוהבים אתם את אלוהים,
לְכוּ אחרַי, ואלוהים יאהבכם ויסלח לכם על חטאיכם. אלוהים סולח
ורחום. 32 אֱמור, שִׁמעו בקול אלוהים והשליח, ואם יפנו עורף, הנה
אלוהים אינו אוהב את הכופרים.

33 אלוהים בחר את אָדָם ואת נֹחַ ואת בית אַבְרָהָם ואת בית עַמְרָם להיות

27 **מוציא את החי מן המת ואת המת מן החי:** מנהל את מחזור החיים והמוות, החל בזרע דומם ההופך לאדם חי, וכלה באדם חי המוציא זרע דומם, וחוזר חלילה.
28 **אל יקחו המאמינים את הכופרים למגינים:** יש המפרשים שמדובר ביהודים שתושבי מְדינה כרתו עמם בריתות לפני האסלאם. **לשם זהירות:** הפרשנים גורסים כי היתר זה לקשור קשרים עם כופרים מטעמי זהירות (המכונה בערבית: תקִיה) ניתן בעת שהעדה המוסלמית היתה עדיין חלשה. על יסוד סורה 106:16, הם מדגישים כי על המאמין לְרַצות את הכופרים בלשונו אבל לא בלבו.
33 **בית עמרם:** בית משה ואהרן, או בית מרים אמו של ישוע. הקוראן חושב אותה לבתו של עמרם, זאת אולי כתוצאה מעירוב בינה לבין מרים המקראית, אחות משה בן עמרם.

מעל שוכני העולמים, 34 ולהיות אֵלֶה מזורע של אֵלֶה. אלוהים קשוב
ויודע.

35 אשת עמרם אמרה, ריבוני, נדרתי להקדיש לך את אשר בבטני, אנא
קַבֵּל ממני, כי אתה קשוב ויודע. 36 כאשר ילדה את בתה, אמרה, ריבוני,
יָלַדתי נקֵבה – אלוהים מיטיב לדעת מה ילדה – ואין הַזָכר כנקֵבה,
וקראתי לה מִרְיָם; הֱיֵה לה ולפרי בטנה מחסה מפני השׂטן הארור.
37 אלוהים קיבל את בִּתה בברכה והצמיח את יופיה והפקיד את זְכַרְיָה
להיות אומֵן לה. כל אֵימת שזכריה ביקר אותה בהיכל, מצא מזון לידה.
אמר, מרים, מִנַּיִין לָךְ זה? אמרה, מעם אלוהים הוא. אלוהים מכלכל בלא
חשבון את כל אשר יחפוץ. 38 מיד פנה זכריה אל ריבונו בתפילה, ואמר,
ריבוני, הַעֲנֵק לי זרע טוב מאִתך, הן אתה שומע התפילה. 39 בעודו עומד
בתפילה בהיכל, קראו אליו המלאכים ואמרו, אלוהים מבַשֵּׂר לך על
יוחנן: הוא יאשר את המילה אשר תבוא מעִם אלוהים, ויהיה אדון ופָרוּש
ונביא מן הישרים. 40 אמר (זכריה), ריבוני, כיצד יהיה לי בן ואני בא
בימים ואשתי עקרה? אמר, כך יהיה. אלוהים יעשׂה את אשר יחפוץ.
41 אמר, ריבוני, תֵּן לי אות. אמר, זה יהיה לך האות: שלושה ימים
תיאלם, ורק בסימנים תדבר עִם האנשים. הַרבֵּה להזכיר את שֵׁם ריבונך
ושַׁבחהו ערב ובוקר. 42 אמרו המלאכים, מִרְיָם, אלוהים בחר בָּךְ וטיהֲרֵךְ
ובחר בָּךְ להיות מעל נשות שוכני העולמים. 43 מרים, דִּבקי בריבונֵךְ
בצדיקות, והשתחווי וכִרעי עִם הכורעים.

44 סיפור זה הוא מן המאורעות שלא נכחתָ בהם, ואנו מגלים אותו לך.

34 **אלה מזורע של אלה:** שושלת רצופה.
35 **אשת עמרם:** הכוונה לאם מרים שילדה את ישוע. סיפור הולדתה של מרים מצוי במקורות נוצרים שלא נכללו בברית החדשה. שם אמה הוא חנה.
36 **אין הזכר כנקבה:** היולדת חוששת כי אלוהים מקבל רק זכרים שהוקדשו לו.
37 **זכריה:** אביו של יוחנן המטביל. לפי המסורת הנוצרית, אשתו (אלישבע) היתה קרובתה של מרים.
38 **מיד:** מאחר שנוכח לדעת כי אלוהים נוטה חסד למרים, קיווה לזכות גם הוא בחסדו.
39 **יוחנן:** ר' סיפור תפילת זכריה ולידת יוחנן המטביל בברית החדשה, לוקס א 5–25. **המילה אשר תבוא מעם אלוהים:** ישוע שנברא במאמר אלוהים, כנאמר להלן בפסוק 47. חהו רמז לתפיסת הלוגוס (Logos) הנוצרית, המילה האלוהית שהיא היסוד השני בשילוש הקדוש (הבן).

לא היית עִמם בעת השליכם את קולמוסיהם למען יֵדעו מי יהיה אוֹמֵן
לְמִרְיָם, ולא היית עִמם כאשר התדיינו.

45 המלאכים אמרו, מרים, אלוהים מבשׂר לָך על בואה של מילה מאִתו
– שמו ישוע המשיח בן מרים. הוא יהיה נשׂוא פנים בעולם הזה ובעולם
הבא, ויהיה במקורבים, 46 וידַבר אל האנשים בהיותו בעריסה וכבוגר,
ויהיה כישרים. 47 אמרה, ריבוני, כיצד יהיה לי בן ואיש לא נגע בי?
אמר, כך יהיה. אלוהים בורא את אשר יחפוץ, ואם יחליט לחולל דָבָר,
רק יאמר לו הֱיֵה! – והָיָה. 48 הוא ילַמדהו את הספר ואת החוכמה ואת
התורה ואת האֶוונגליון, 49 ויעשׂהו שליח אל בני ישׂראל – הֵבאתי לכם
אות מעִם ריבונכם: אברא לכם מִטין דמות עוף, ואָפַח בו רוח והוא יהיה
לעוף כאשר יַרשה אלוהים. ואני אֲרַפֵּא את העיוור מלידה ואת המצורע,
ואֲחַיֶה את המתים ברשות אלוהים, ואוּכל להודיעכם מה אכלתם ומה
אגרתם בבתיכם. בזאת יהיה לכם אות, אם מאמינים אתם. 50 באתי
לאשר את התורה שנגלתה לפנַי ולהתיר לכם מקצת אשר נאסר עליכם.
הבאתי לכם אות מעִם ריבונכם, על כן הֱיו יראים את אלוהים ושִׁמעו
בקולי. 51 אלוהים הוא ריבוני וריבונכם, על כן עִבדוהו. זהו אורח
מישרים. 52 כאשר הבחין ישוע כי כופרים הם, אמר, מי יהיו תומכַי
לאלוהים? אמרו התלמידים, אנו תומכֵי אלוהים. אנו מאמינים באלוהים
וֶהֱיֵה לנו עֵד כי מתמסרים אנו. 53 ריבוננו, אנו מאמינים באשר הורדתָ

44 **לא נכחת בהם:** פנייה אל הנביא מוחמד. בקיאותו בפרטי המאורע שבו לא נכח בעצמו מוכיחה שהוא נביא אמת. **בעת השליכם את קולמוסיהם:** רמז לאגדה הנוצרית שלא נכללה בברית החדשה, ואשר מסופרת גם על־ידי פרשני הקוראן המוסלמים, ולפיה המתחרים על הזכות לקבל את מרים השליכו את מטותיהם למי הירדן, והזוכה היה בעל הסטה שצף על פני המים.

45 **מילה מאתו:** ישוע. ר' לעיל פס' 39. על הבשורה למרים ולידת ישוע ר' לוקס א 26–56. **המשיח:** בערבית: מַסִיח. זהו בינויו המקובל של ישוע, ואולם משמעותו המשיחית הנוצרית לא השתמרה בקוראן, והפרשנים מסתפקים בהסברו הלשוני של הבינוי. **ויהיה במקורבים:** לאלוהים.

48 **הוא ילמדהו:** אלוהים את ישוע. **הספר:** יש המפרשים "ספר" (כִּתַאבּ) – מלאכת הכתיבה.

49 **הבאתי לכם:** דברי ישוע אל בני ישראל. **דמות עוף:** רמז לאגדות נוצריות על ילדותו ונעוריו של ישוע שלא נכללו בברית החדשה.

50 **לאשר את התורה:** הופעתו של ישוע מאשרת את דברי התורה שבישרה על הופעתו. **ולהתיר לכם:** מאכלים שנאסרו עליכם בתורה.

52 **התלמידים:** שליחי ישוע. בערבית: חַוַארִיוּן, מילה ממקור חבשי (חַוָארְיָא) שפירושה

ממרומים והולכים בעקבות השליח, על כן כתוֹב לנו את חֶלקנו עִם
המעידים.

54 הם חָרשו מזימה, ואלוהים חָרש אף הוא מזימה, ואלוהים הוא הטוב
שבזוממים.

55 אלוהים אמר לישוע, עתה אאסוף אותךָ ואַעלה אותךָ אלַי ואֲטהר
אותךָ מטומאת הכופרים ואשׂים את ההולכים בעקבותיךָ מעל הכופרים
עד יום תחיית המתים. לבסוף תוחזרו אלַי ואשפוט ביניכם בכל אשר
נחלקתם בו. 56 אשר לכופרים, אותם אעניש עונש קשה בעולם הזה
ובעולם הבא, ולא יקום להם עוזר. 57 אשר למאמינים ולעושׂים את
הטוב, הוא ישַׁלם להם את מלוא שׂכרם. אלוהים אינו אוהב את בני
העוולה. 58 אלה האותות ודבר־התוכחה מְלֵא החוכמה אשר נקרא בפניךָ.

59 ישוע נמשל אצל אלוהים לאדם: הוא בראוֹ מעפר ואַחַר אמר לו, הֱיֵה!
– והָיָה. 60 זו האמת מעִם ריבונךָ, על כן אַל תהיה כמפקפקים. 61 אם
יתפלמסו עִמךָ על אודותיו לאחר הדעת אשר הוענקה לךָ, אֱמור להם,
הבה ונקרא לבנינו ולבניכם ולנשינו ולנשיכם ולנו עצמנו ולכם עצמכם,
ונפיל בתום לב את תחינתנו ונתפלל כי על המכזבים תחול קללת
אלוהים.

62 זהו סיפור האמת, ואין אֱלוה מבַּלעדי אלוהים, ואלוהים הוא האדיר

"שליתים". הפרשנים המוסלמים קושרים את המילה עם השורש הערבי ח.ו.ר. ומסבירים שהשם מעיד על הצבע הלבן של בגדי השליחים. **מתמסרים:** ר' סורה 112:2.

53 **השליח:** ישוע. **המעידים:** על אמיתות נבואתו של ישוע.

54 **חרשו מזימה:** היהודים זממו להרוג את ישוע. **אלוהים חרש אף הוא מזימה:** מפרשים שהכוונה לכך שדמותו של ישוע הועתקה אל אדם אחר, כמסופר בסורה 157:4, והיהודים צלבו אותו במקום ישוע, שניצל ממוות ועלה השמימה.

55 **כל אשר נחלקתם בו:** מחלוקות נחשבות לסטייה מדת האמת.

58 **האותות:** ר' סורה 39:2.

59 **נמשל אצל אלוהים לאדם:** שניהם נבראו מעפר, ואינם בני אלוהים, למרות שלא נולדו לאב בשר ודם.

61 **נקרא לבנינו ולבניכם:** זו השבעה הדדית שנועדה להבריע מחלוקות בין שני צדדים יריבים. המסורת מספרת כי מנהיגיהם הדתיים של הנוצרים תושבי נג'ראן (דרום ערב) באו להתנצח עם הנביא על אודות ישוע, ואולם כאשר הציע להם מוחמד להבריע את המחלוקת בטקס השבעה, נרתעו הנוצרים כי חששו שמוחמד יגבר עליהם. הם נכנעו לו והעלו לו את מס הגולגולת המוטל על יהודים ונוצרים.

והחכם. 63 אם יפנו עורף, הנה אלוהים יורע את מעשי התומסים.

64 אֱמור, הוי בעלי הספר, בואו ונאמר דָבר בינינו אשר עליו נשתווה:
רק את אלוהים נעבוד, ולא נצָרף לו כל שותף, ולא ניקח אנשים
מקֶרבּנו כארונים לנו זולת אלוהים. אם יפנו עורף, אִמרו, אתם עֵרים כי
מתמסרים אנו.

65 הוי בעלי הספר, מרוע תתפלמסו על אודות אברהם? הן רק אחריו
הורדו ממרומים התורה והאֶוונגֶליון! האם לא תשׂכילו להבין? 66 אתם
אלה אשר עד כה התפלמסתם רק על אשר תרעו, ומה לכם כי תתפלמסו
עתה על אשר לא תדעו? אלוהים יורע, ואתם אינכם יורעים: 67 אברהם
לא היה יהורי ולא נוצרי, כי אם חֲנִיף ומִתמסר, ולא היה במשתפים.
68 הראויים מכל להיות יורשֵי אברהם הם אשר הלכו בדרכו, והנביא הזה
והמאמינים. אלוהים הוא מגן המאמינים.

69 בני עֵרה אחת מבעלי הספר היו רוצים להתעותכם, ואולם רק את
עצמם יַתעו בלא שיחושו.

70 הוי בעלי הספר, מרוע תִכפרו באותות אלוהים חֵרף היותכם עֵרים
להם? 71 הוי בעלי הספר, מרוע תעָרבו את האמת בהבל ותסתירו את
האמת ביורעין?

72 בני עֵרה אחת מבעלי הספר אמרו, הַכריזו בבוקר כי מאמינים אתם
באשר הוּרַד אל המאמינים ממרומים, וכִפרו בו עִם עֶרב, למען יחזרו

62 **סיפור האמת:** על אודות ישוע.
64 **בעלי הספר:** ר' סורה 105:2. **אנשים מקרבנו באדונים לנו:** יש המפרשים שהכוונה לכך שהיהודים והנוצרים העלו את החכמים והנזירים, וכן את ישוע, לדרגת אלוהים, כנאמר בסורה 31:9.
65 **תתפלמסו על אודות אברהם:** מפרשים כי הפולמוס בין המוסלמים לבין היהודים והנוצרים נסב סביב השאלה מי מהם מיטיב לשמר נאמנה את מורשתו של אברהם.
66 **על אשר תדעו:** על נביאיכם שלכם, כגון משה וישוע. **על אשר לא תדעו:** על אברהם.
67 **חניף:** ר' סורה 135:2. **מתמסר:** ר' סורה 112:2. **משתפים:** ר' סורה 96:2.
68 **הנביא הזה:** מוחמד.
69 **היו רוצים להתעותכם:** יש המסבירים כי היהודים ביקשו לשכנע מספר מוסלמים להתגייר.
70 **אותות אלוהים:** ר' סורה 39:2.
71 **תערבו את האמת בהבל:** נהוג לפרש שמדובר בשיבוש נוסח התורה ובהסתרת הפסוקים המדברים בשבחו של מוחמד.

בהם. 73 אבל אַל תאמינו לאיש כי אם להולכים ברתכם שלכם.
אֱמור, ההררכה מעִם אלוהים היא דרך הישר, ואולם אתם אינכם רוצים
כי אחרים יקבלו את אשר קיבלתם, או כי ינַגחו אתכם בפני ריבונכם.
אֱמור, הברכה ביר אלוהים היא, ואותה ירעיף על אשר יחפוץ, ואלוהים
רב אמצעים ויורע. 74 הוא מייחֵר ברחמיו את אשר יחפוץ, ואלוהים הוא
מרעיף הברכה הכבירה.

75 יש בין בעלי הספר אנשים אשר אם תפקיד בידם הון תועפות,
יחזירוהו לךָ, ויש בהם אנשים אשר אם תפקיד בידם רק רינר אחד, לא
יחזירוהו אם לא תתמיד לרחוק בהם. זאת כי אָמרו, אין ררך להאשימנו
אם לא נכַבר את הגויים. ביורעין טופלים הם שקר על אלוהים. 76 נהפוך
הוא: כל המכבר את התחייבותו ונוהג ביִראָה, הנה אלוהים אוהב את
היראים.

77 המוכרים את התחייבותם לאלוהים ואת שבועותיהם באפס מחיר, אלה
אין להם חלק בעולם הבא, וביום תחיית המתים לא ידבר אליהם אלוהים
ולא יחונן אותם במבט ולא יזַכה אותם. עונש כבר צפוי להם. 78 יש בהם
חבורת אנשים ההופכים בלשונם את מילות הספר למען תחשבו כי
גִרסתם היא מן הספר, ואולם אין היא מן הספר. יגידו, זאת מעִם
אלוהים, ואולם אין היא מעִם אלוהים. ביורעין טופלים הם שקר על
אלוהים.

79 אַל יאמַר אדם אשר נתן לו אלוהים את הספר ואת חוכמת המשפט
והנבואה לאנשים, הֱיו עברים לי ולא רק לאלוהים. ואולם ראוי לו כי

72 **באשר הורד אל המאמינים:** בקוראן. **למען יחזרו בהם:** המוסלמים, מאמונתם בקוראן.
73 **ואולם אתם אינכם רוצים כי אחרים יקבלו את אשר קיבלתם:** המשך הפנייה אל בעלי הספר. ויש המפרשים כי כאן מתחדש ציטוט דברי בעלי הספר בינם לבין עצמם. לפי זה יש לתרגם: "פן יקבלו אחרים את אשר קיבלתם אתם" ויש הגורסים כי הכל מופנה אל המוסלמים, ובהתאם לזאת יש לתרגם: "ההדרכה מעם אלוהים היא דרך הישר, ואיש לא יקבל את אשר קיבלתם אתם"
75 **הגויים:** בערבית: אומיין, שניתן לתרגמו גם: "בני אומות העולם". כך מכנים היהודים את הערבים. ר' לעיל פס' 20.
78 **יש בהם:** ביהודים. **הופכים בלשונם:** משבשים את נוסח התורה כדי להסוות את הפסוקים המספרים בשבח מוחמד.

יאמר, הֱיו יִרְאים את הריבון בכך שתקיימו את כל אשר תלַמדו מן הספר
ואת כל אשר תִלמדו. 80 ואַל לו לצוות עליכם לקחת את המלאכים ואת
הנביאים כאדונים לכם. היצַווה עליכם לִכפוֹד לאַחַר שכבר התמסרתם?

81 אלוהים כרת ברית עִם הנביאים ואמר, באשר אתן לכם את הספר ואת
החוכמה, ואַחַר יבוא אליכם שליח המאשר את אשר עִמכם, הַאֲמינו בו
והושיטו לו עזרה. אמר (אלוהים), התחייבו לזאת ותקבלו את אשר
הטלתי עליכם? אָמרו, מתחייבים אנו. אמר, הָעידו, וגם אני אעיד
עִמכם. 82 הפונים עורף לאַחַר כל זאת, אלה מופקרים הם.

83 היבקשו להחליף את דת אלוהים? הן לו התמסרו כל שוכני השמים
והארץ, אם מרצון ואם מאונס, ואליו יוחזרו.

84 אֱמור, מאמינים אנו כאלוהים ובאשר הוּרד אלינו ממרומים ובכל אשר
הוּרד ממרומים אל אברהם וישמעאל ויצחק ויעקב והשבטים, ובאשר
ניתַן למשֶׁה ולישוע ולנביאים מעִם ריבונם. לא נַפלֶה איש מהם, ומתמסרים
אנו לו.

85 כל המבקש לו דת אחרת מלבד האִסלאם, לא יקבלוה ממנו, ובעולם
הבא ילך לאבדון. 86 כיצד ינחה אלוהים אנשים אשר כפרו לאחר
שהֶאמינו ולאחר שהעידו כי השליח אמת הוא, ולאחר שניתנו להם
האותות הנהירים? אלוהים לא ינחה את קהל בני העוולה. 87 כל אלה
יבואו על עונשם ותחול עליהם קללת אלוהים והמלאכים והאנשים כולם.

79 **אדם אשר נתן לו אלוהים:** נהוג לפרש שהכוונה לישוע, שהנוצרים עברו לו באלוהים. **יראים את הריבון:** בערבית: רַבָּאנִיין, כלומר רבנים. אבל נראה שבאן קושרה מילה זו, שאינה ערבית במקורה, עם המילה רַב ("ריבון") המתארת את אלוהים.

81 **ברית עם הנביאים:** יש המפרשים שהכוונה לברית עם עמיהם של הנביאים. **שליח המאשר:** יש הגורסים כי הכוונה לנביא מותמד – הופעתו תאשר את הנבואות עליו שנכללו בכתבי הקודש שניתנו לנביאים שקדמו לו. בהתאם לכך, מצווה הפסוק על כל נביא, או על בני עמו של כל נביא, להאמין במותמר אם יופיע בזמנו. ויש הסבורים כי הכוונה לכל נביא הממשיך את קודמו בשורת הנביאים, כך שהפסוק מצווה על הנביאים להאמין זה בזה.

83 **התמסרו:** ר' סורה 112:2. יש המפרשים שהדבר היה בעת שנכרתה הברית הנזכרת לעיל בפס' 81. ויש הגורסים שההתאסלמות באן פירושה הכרה בסיסית בייחוד האל. **אליו יוחזרו:** למשפט ביום הדין.

84 **באשר הורד אלינו:** בקוראן. **השבטים:** ר' סורה 136:2. **לא נפלה:** הפרשנים מדגישים שזוהי התרסה בנגד היהודים והנוצרים שפסלו אלה את נביאיהם של אלה.

88 לנצח יהיו שרויים בה, ולא יוקל מעליהם העונש ולא תינתן להם
אַרכּה. 89 אך לא כן החוזרים בתשובה לאחר מכן והמתַקנים את דרכם.
זאת כי אלוהים סולח ורחום.

90 אשר יִכפרו לאַחַר שהאמינו, ואַחַר תִרבה כפירתם, לא תתקבל תשובתם,
וכל אלה תועים הם. 91 אשר יכפרו וימותו בעודם כופרים – דבר לא
יתקבל מאיש מהם, גם אם יציעו את מלוא כל הארץ זהב ובלבד שיפדו
עצמם. לכל אלה צפוי עונש כבד, ולא יקום להם עוזר.

92 לא יהיו מעשׂיכם טובים עד אם תוציאו ממון מאשר תאהבו. כל אשר
תוציאו, אלוהים יֵדעֵנו.

93 כל המאכלות היו מותרים לבני ישׂראל פרט לאשר אסר ישׂראל על
עצמו לפני שהוּרדה התורה ממרומים. אֱמור, הָביאו את התורה וקִראוה
אם אמת בפיכם.

94 הטופלים שקרים על אלוהים לאַחַר כל זאת, אלה הם בני העוולה.

95 אֱמור, אמת דיבר אלוהים, על כן לכו כדרך דת אברהם אשר נהג
בחַנִיף, ולא היה כמשתפים. 96 הבַּית הראשון אשר יוסַד לאנשים הוא זה
אשר בבַּכָּה, וכו בְּרָכָה והדרכה לשוכני העולמים. 97 מצויים בו אותות
נהירים – מקום אברהם. כל הנכנס אל (סביבות הבית) יהיה שרוי
בבִטחה. האנשים מחויבים בפני אלוהים לעלות לרֶגל אל הבַּית – כל

90 **אחר תרבה כפירתם:** יש המזהים אותם עם היהודים שכפרו במשה ואחר שבו וכפרו בישוע, ולבסוף הגיעה כפירתם לשיאה עם הופעת מוחמד.

93 **אסר ישראל על עצמו:** יעקב אסר על עצמו את גיד הנשה, ר' בראשית לב 33. **לפני שהורדה התורה:** רק עם נתינת התורה נאסרו עליהם מאכלות שונים, וזאת בעונש על חטאיהם, כנאמר בסורה 160:4. **אם אמת בפיכם:** מפרשים שהיהודים טענו כי המאכלות שנאסרו עליהם בתורה היו אסורים גם על נביאים שקדמו למשה, כגון אברהם, שהאסלאם עצמו ביקש להמשיך את מורשתו. הקוראן משיב בטענה שהאיסורים לא הוטלו לפני משה, כך שממשיכי מורשת אברהם אינם מחויבים בהם.

96 **הבית הראשון:** הפרשנים תמימי דעים שהכוונה למקדש הכעבה במַכּה. חלקם מסבירים את היותו "ראשון" בכך שהוא היה המקדש הראשון שאלוהים הקים עלי אדמות, וזאת בעת שברא את העולם. המסורות מדגישות במיוחד את עובדת היותו קודם לבית המקדש בירושלים. **בַּכָּה:** כינוי לעיר מַכּה, ומשמעותו סתומה.

היכול לצאת לדרך. ואולם כל הכופר, הנה אלוהים אינו נזקק לשוכני העולמים.

98 אֱמור, הוי בעלי הספר, מדוע תכפרו באותות אלוהים, ואלוהים עֵד לאשר תעשׂו? 99 אֱמור, הוי בעלי הספר, מדוע תרחיקו את אשר יאמין מעל נתיב אלוהים, כבקשכם לשבשו, בעורכם עֵדים לאמיתותו? אלוהים לא יסיח דעתו מאשר תעשׂו.

100 הוי המאמינים, אם תשמעו בקולה של חבורה מבין אלה אשר ניתַּן להם הספר, יחזירוכם להיות כופרים לאחר שכבר האמנתם. 101 כיצד תוכלו לִכפור בעורכם שומעים את אותות אלוהים נקראים בפניכם, ושליחו שרוי ביניכם? כל המבקש מָעוז באלוהים, יונחה אל אורח מישרים. 102 הוי המאמינים, הֱיו יִראים את אלוהים כראוי לידאיו והֱיו מתמסרים בטרם מותכם. 103 בַּקשו כולכם מָעוז בחֶבל אשר הושיט אלוהים ואַל תתפלגו, וזִכרו את החסד שנטה לכם אלוהים כאשר קֵירַב את לְבותיכם בהיותכם אויבים, והפכתם בחסדו לאחים, וכאשר הייתם על סף תהומה של האש, הצילכם ממנה. כך יבאר לכם אלוהים את אותותיו למען תישירו לכת.

104 הלוואי שהייתם אומה הקוראת לעשׂות את הטוב והמצַווה לנהוג בדרך ארץ והאוסרת את המגונה. הנוהגים כך אנשי חיל הם.

105 אל תהיו כמו אלה אשר התפלגו ונחלקו לאחר שניתנו להם האותות הנהירים. שמור להם עונש כבד, 106 ביום אשר בו יאירו פנים וישחירו פנים. אשר ישחירו פניהם – האם שַׁבתם לִכפור לאחר שהאמנתם? טַעֲמוּ

97 **סקום אברהם:** ר׳ סורה 125:2.

99 **תרחיקו את אשר יאמין:** יש המפרשים שהכוונה לכך שהיהודים ביקשו לגרום למוסלמים לזנות את אמונתם במוחמד.

100 **תבורה מבין אלה אשר ניתַן להם הספר:** קבוצה של יהודים שלפי המסורת ביקשו לזרוע פירוד בין המאמינים במַדינה ולגרום להם לזנות את מוחמד.

103 **בהיותכם אויבים:** נהוג לפרש שמדובר בשבטי העדבים במדינה (אַוְס ותַ׳זרַג׳) שניהלו זה עם זה מלחמות עקובות מדם, עד שבא מוחמד והשכין שלום ביניהם במסגדת האסלאם.

105 **אלה אשר התפלגו:** נהוג לזהותם עם היהודים והנוצרים.

אֲפוא את העונש, כי כפרתם. 107 אשר יאירו פניהם, עליהם יִשרו רחמֵי אלוהים, ויהיו שרויים בהם לנצח.

108 אלה אותות אלוהים אשר נקרא בפניך למען תתגלה האמת, ואלוהים אינו חפץ לגרום עוול לשוכני העולמים. 109 לאלוהים כל אשר בשמים ואשר בארץ, ואל אלוהים יושבו הדברים.

110 אתם הטובה שבאומות שניתנה לאנשים מעולם: אתם מצֻווים לנהוג בדרך ארץ ואוסרים את המגונה ומאמינים באלוהים.

מוטב היה לבעלי הספר לוּ האמינו. יש מאמינים ביניהם, ואולם מרביתם מופקרים. 111 רק כפיהם יוכלו לפגוע בכם, ואם יִנסו להילחם בכם, מיד ייסוגו אחור מפניכם ואז לא ייוושעו. 112 ההשפָּלה תרדפם כאשר יימָצאו, אלא אם יֵיאחזו בחֶבל שיושיט להם אלוהים ובחבל שיושיטו להם האנשים, וחֲמת אלוהים ניתכה עליהם, והם מוכֵּי דַלוּת. זאת כי כָּפרו באותות אלוהים והרגו את הנביאים בלא צדק. זה גמולם על כי הִמרו ועָברו את גבול המותר. 113 ואולם לא כולם יִשווּ זה לזה: בין בעלי הספר ישנה אומה של תמימֵי דרך הקוראים את אותות אלוהים במשך הלילה ומשתחווים. 114 הם מאמינים באלוהים וביום האחרון ומצַווים לנהוג בדרך ארץ ואוסרים את המגונה וזריזים במעשׂים טובים. כל אלה כישָרים הם. 115 כל טוב אשר יעשׂו, לא יוכחַש כי עשׂוהו, ואלוהים יודע מי הם היראים.

116 הכופרים, נכסיהם ובניהם לא יועילו להם במאום בפני אלוהים. הם יורשי האש, ולנצח יהיו בה. 117 הממון אשר יוציאו בחיי העולם הזה משול לרוח כפור הפוגעת בשׂדה אנשים אשר גרמו עוול לעצמם, ומכַלה

106 **אשר ישחירו פניהם:** הרשעים. **בלום שבתם לכפור:** דברי המלאכים אליהם. **טעמו אפוא את העונש:** בגיהינום.

107 **אלה אשר יאירו פניהם:** הצדיקים. **רחמי אלוהים:** בגן עדן.

109 **יושבו הדברים:** ביום תחיית המתים.

110 **ניתנה לאנשים:** יש המפרשים שקיומה של אומת המאמינים הוא חסד שגמל אלוהים עם בני האדם בכך שאומה זו הראתה להם את דרך האסלאם. **יש מאמינים ביניהם:** מבין בעלי הספר שהאמינו במוחמד. ר׳ פס׳ 7 לעיל.

112 **ייאחזו בחבל:** יתאסלמו, או יקבלו על עצמם מעמד של בני חסות תחת ריבונות האסלאם.

113 **תמימי דרך:** מאמינים במוחמד, כגון אלה הנזכרים בפס׳ 110 לעיל. **במשך הלילה:** בנוסף

אותו. לא אלוהים יגרום להם עוול, כי הם לעצמם גורמים עוול.

118 הוי המאמינים, אל תיקחו לכם ידידי נפש שלא מביניכם, כי לא
יחסכו כל מאמץ לחַבֵּל בכם. הם שׂמחים במצוקתכם והשׂנאה דושפת
בפיהם, אך אשר יסתירו בלבם חמוּר עוד יותר. בזאת ביארנו לכם את
האותות, אם תשׂכילו להבין.

119 הנה אוהבים אתם אותם, ואילו הם אינם רוחשים לכם אהבה, ואתם
מאמינים בספרים כולם, ואילו הם, בפוגשם אתכם, יגידו, מאמינים אנו,
ואולם בהיותם לבדם, יישכו את אצבעותיהם מזעם עליכם. אֱמור להם,
מותו בזעמכם. אלוהים יודע חַקְרֵי לב.

120 כל טובה אשר תְּפקדכם, בעיניהם רעה היא, וכל רעה אשר תפגע
בכם, יעלצו בה. אם תעמדו בעוז רוח ותהיה בכם יִראָה, לא תזיק לכם
תחבולתם כמלוא נימה. אלוהים חולש על מעשׂיהם.

121 השכמתָ לצאת מביתך כדי להקצות למאמינים עמדות לקרב, ואלוהים
שומע ויודע. 122 שתי סיעות מביניכם עמדו להיכנע למוֹרֶך לֵבָב, ואולם
אלוהים הוא מגינן, על כן על אלוהים יִסָּמכו המאמינים. 123 אלוהים
כבר חש לעזרתכם בבַּדְר כאשר הייתם נחותים, על כן הֱיו יראים את

לתפילותיהם ביום. גם למוסלמים יש תפילה הנערכת באשמורת הראשונה של הלילה.

117 **גרמו עוול לעצמם:** חטאו וכך הביאו על עצמם את עונש אלוהים.

118 **ידידי נפש שלא מביניכם:** מפרשים שהכוונה לאנשים מבין המתחסדים או היהודים שהמוסלמים במְדינה קיימו עמם קשרי ידידות וברית.

119 **בספרים כולם:** ספרי הקודש של היהודים, הנוצרים והמוסלמים. ובמקור: "הספר", שהוראתו קיבוצית.

121 **השכמת לצאת מביתך:** פנייה אל הנביא. מרבית הפרשנים מקשרים את הכתוב עם קרב אוחוד שנערך בחודש מרס 625 ליד הר הנושא שם זה צפונית למְדינה, בין צבא מוחמד לבין בני קורייש תושבי מַכּה שיצאו לנקום את נקמת מפלתם בקרב בַּדְר (שנת 624). הכופרים נהנו מיתרון מספרי, אך ידם של המוסלמים היתה על העליונה. ואולם בשלב מסוים הכוח שהופקד על הגנת עורפם של הלוחמים נטש את עמדותיו כדי לקחת חלק בביזה, ואז תקף אותם האויב מאחור והנחיל למוסלמים אבדות כבדות, וגם הנביא עצמו נפצע ואף נפוצה שמועה שהוא נהרג.

122 **שתי סיעות מקרבכם:** הפרשנים נוהגים לזהותן עם שני שבטים מבני מְדינה (מבני האוְס והחַ'זְרַג') אשר במעט והתפתו לערוק משדה הקרב באוחוד מפחד האויב, אך לבסוף התעשתו. **אלוהים הוא מגינן:** אלוהים הגן עליהן מפני כניעה לפחד.

אלוהים למען תכירו טובה. 124 אמרתָ למאמינים, האם לא די בכך
שריבונכם זימן לכם שלושת אלפים מלאכים שהורדו ממרומים?
125 אומנם כן! ואם תעמדו בעוז רוח ותהיה בכם יִראָה, ולו גם יבואו
עליכם כהרף עין, יְזַמֵּן לכם אלוהים חמשת אלפים מלאכים מסומנים.
126 אלוהים עשׂה זאת רק למען תתבשׂרו ולמען יבטח לבכם בו, כי אין
ניצחון ניתָּן בלתי אם מאלוהים האדיר והחכם. 127 כך יגדע את זרוע
הכופרים או יפילם אפיים ארצה וישובו בפחי נפש.

128 דבר אינו נתון בידיך: הבְּרֵרה ביד אלוהים לשוב מכעסו עליהם או
למגרם, כי בני עוולה הם. 129 לאלוהים כל אשר בשמים ואשר בארץ,
והוא סולח לאשר יחפוץ ומעניש את אשר יחפוץ, ואלוהים סולח ורחום.

130 הוי המאמינים, אל לכם לזלול ריבית כפולה ומכופלת, וֶהֱיו יראים
את אלוהים למען תעשׂו חיל, 131 וֶהֱיו יראים את האש שהוכנה לכופרים,
132 ושִׁמעו בקול אלוהים והשליח למען תרוחמו. 133 חושו לִזכּוֹת במחילה
מריבונכם ובגן עדן שרוחבו כמלוא השמים והארץ. ליראים הוכן הוא,
134 המוציאים ממון הן ברווחה והן במצוקה, והמבליגים על זעמם והמוחלים

121 **בדר:** קרב בַּדְר התרחש בחודש מרס 624, בין צבא קורייש שיצא ממַכּה אל אזור בַּדְר (באר בדרך שבין מַכָּה ומְדינה), כדי להגן על שיירת מסחר שלהם שעשתה דרכה מסוריה למַכּה – זאת לאחר שנודע להם כי מוחמד יצא עם בוחותיו ממדינה כדי לתקוף את השיירה. השיירה עצמה חמקה ממוחמד לאחר שפנתה אל חוף הים, אבל בכל זאת התפתח קרב בין צבאות מוחמד וקורייש, ויד מוחמד היתה על העליונה. היה זה הניצחון המשמעותי הראשון של מוחמד על בני קורייש הכופרים.

124 **אמרת למאמינים:** פנייה אל הנביא מוחמד. מפרשים כי מוחמד הזכיר למאמינים המלאים חשש לקראת הקרב באוחוד את הסיוע שהושיטו להם המלאכים בקרב בַּדְר. אחרים גורסים שהפסוק עוסק בקרב אוחוד ומבטיח שהמלאכים יבואו לסייע למאמינים הלוחמים. המסורות חלוקות ביניהן בשאלה האם ההבטחה קוימה אם לאו.

125 **כהרף עין:** או: "בחמת זעם". פירוש זה הוסבר בכך שבני קורייש יצאו אל הקרב באוחוד בתאוות נקם על תבוסתם בקרב בדר. **יזמן לכם אלוהים חמשת אלפים מלאכים:** יש המפרשים כי זו הבטחה לשלוח מלאכים לסייע ביד הלוחמים באוחוד, ואילו אחרים גורסים שפסוק זה, כקודמו, אינו עוסק באוחוד כי אם בסיוע שהושיטו המלאכים בקרב בַּדר. **מסומנים:** יש מסבירים כי הכוונה לסוסיהם שהיו מסומנים בסימני מלחמה מיוחדים: פיסות צמר לבן שנקשרו לרעמה ולזנב. ויש מסבירים כי המלאכים עצמם היו "מסומנים" במצנפותיהם הלבנות.

126 **עשה זאת:** שלח מלאכים לעזרתכם.

127 **יגדע את זרוע הכופרים:** נהוג לפרש כי מדובר בתבוסה שהונחלה להם בקרב בַּדְר.

לאנשים – אלוהים אוהב את המיטיבים – 135 ואשר בעשותם תועבה או בגורמם עוול לעצמם, ייזכרו באלוהים ויבקשו את מחילתו על חטאיהם – ומי מלבד אלוהים יסלח על חטאים – ולא יתמידו במעשיהם, ביודעם (כי רעים הם). 136 כל אלה, גמולם מחילה מעם ריבונם וגנים אשר נהרות זורמים למרגלותיהם ואשר לנֶצח ישכנו בהם. מה טוב הוא שׂכר העמלים.

137 כבר לפָנים נודעו הדרכים, על כן קומו והתהלכו בארץ וּרְאוּ מה היה סופם של המכחישים. 138 זוהי הבהרה לאנשים והדרכה ומוסר השׂכל לירֵאים.

139 אל תרפינה ידיכם ואל תצטערו, כי תהיה ידכם על העליונה, אם מאמינים הנכם. 140 ואם נפצעתם – גם הם נפצעו כמותכם. הן נוהגים אנו לחלק את ימי הניצחון הללו בין האנשים, פעם לאלה ופעם לאלה, זאת למען יֵדע אלוהים מי הם המאמינים, ולמען ייקח מכם עֵדים – אלוהים אינו אוהב את בני העוולה – 141 ולמען ימָרק אלוהים את עוונות המאמינים וימחה את זֵכר הכופרים.

142 האומנם חשבתם כי תיכָּנסו לגן עדן בלא שיֵדע אלוהים מי מכם קם להיאבק ומי היה עַז רוח? 143 הן ייחלתם למוות עוד בטרם פגשתם בו, ואומנם ראיתם אותו ונשׂאתם מבטכם.

144 מֻחַמַּד אינו אלא שליח אשר היו כבר שליחים לפניו. האם תחזרו בכם

134 **המוציאים ממון:** ר' סורה 195:2.
135 **בגורמם עוול לעצמם:** חוטאים וממיטים על עצמם את זעם אלוהים.
137 **הדרכים:** בערבית: סונן (יחיד: סוּנָה, "נוהג"). הכוונה באן לאופן שבו נהג אלוהים להעניש את בני הדורות הקדומים. **קומו והתהלכו:** וראו את שרידי הערים שחטאו, כגון סדום.
139 **אל תצטערו:** יש המפרשים כי אלה דברי נחמה למוסלמים על אכזבותיהם בקרב אוחוד.
140 **עדים:** בערבית: שהַדָאא', מונח שהוסבר כאן בבינוים של החללים הקדושים שנפלו במלחמת אוחוד. יש אומרים שהם כונו "עדים" על שום שבמותם העידו על דבקותם בדת האמת, או על שום שהם עדים לשכרם בגן עדן.
142 **קם להיאבק:** ר' סורה 218:2.
143 **הן ייחלתם למוות עוד בטרם פגשתם בו:** מפרשים שלפני מלחמת אוחוד הביעו המוסלמים נכונות למות מות קדושים, ואולם בקרב עצמו גילו כמה מהם מורך לב. **ואומנם ראיתם אותו:** את המוות, ואז פניתם לנוס.

אם ימות או ייהרג? כל החוזר בו, לא יוכל להזיק לאלוהים כמלוא נימה, ואלוהים יגמול למכירי הטובה.

145 לא תמות נפש בטרם יַרשֶׁה אלוהים, כי נכתב המועד בספר. כל הרוצה לבוא על שׂכרו בעולם הזה, בו ניתֵן לו אותו, וכל הרוצה לבוא על שׂכרו בעולם הבא, בו ניתֵן לו אותו, ונגמול למכירי הטובה.

146 מה רבים הנביאים אשר רבבות נלחמו לצדם, ולא רפו ידיהם חרף כל אשר פגע בהם במלחמתם למען אלוהים, ולא נחלשו ולא נכנעו. אלוהים אוהב את עזי הרוח. 147 דָבר לא אָמרו, זולת זאת, ריבוננו, סְלַח לנו על חטאינו ועל כי התהוללנו, והַצֵב אֵיתן את רגלינו ועזור לנו לגבור על האנשים הכופרים. 148 אלוהים נתן להם את שׂכר מעשיהם בעולם הזה, ואף את שׂכרו הנָאֶה של העולם הבא, ואלוהים אוהב את המיטיבים.

149 הוי המאמינים, אם תשמעו בקול הכופרים, ישיבובם אחוֹר ולאבדון תלכו. 150 רק אלוהים הוא מגינכם, והוא הטוב שבעוזרים. 151 נטיל אימה בלב הכופרים כי צירפו לאלוהים שותפים אשר הוא לא הוריד ממרומים כל אסמכתא לאמיתותם. באש ידורו, ומה נורא יהיה מעון בני העוולה.

152 אלוהים קִיים נאמנה את אשר הבטיח לכם, ועשׂיתם בהם שפטים ברשותו. ואולם לאחר שהֶראה לכם את אשר אהבתם, נכנעתם למורך לבבכם ונחלקתם בדבר, והמריתם: היו בכם אשר חשקו בעולם הזה, ואחרים חשקו בעולם הבא. אַחַר הִטה אתכם אלוהים מעליהם למען נסותכם, ולבסוף מחל לכם. אלוהים מרעיף ברכה על המאמינים.

144 **ימות או ייהרג:** גם אז לא תהא סיבה לזנוח את האסלאם, כי סופו של כל נביא למות באחד הארם. המסורת גורסת שבמהלך קרב אוחוד נפוצה שמועה כי מוחמד נהרג. אז ניסו המתחסדים (ר' עליהם פס' 167 להלן) להסית את המאמינים לחזור בהם מן האסלאם.
145 **בספר:** בספר הגורלות הנצחי אשר בשמים. ספר זה הוא גם המקור שממנו נשאבו כל כתבי הקודש, כולל הקוראן.
146 **נלחמו:** ויש גורסים: "נהרגו" (בקריאת קֻתִלַ במקום קָאתַל), כך שהפסוק יתורגם: "מה רבים הנביאים אשר רבבות נהרגו עמם", או: "מה רבים הנביאים שנהרגו, ועמם רבבות."
152 **נכנעתם למורך לבבכם:** הפרשנים גורסים שמרובר בקרב אוחוד, שתחילה גברו בו המוסלמים על בני קוריש, ואולם לאחר שנפל בירם השלל, נטשו כמה מן הלוחמים את עמדותיהם בניגוד לפקודת מוחמד ועטו על השלל, וכך אפשרו לאויב לשוב ולתקוף אותם. **תשקו**

153 הרחקתם לנוס ולא הפכתם פניכם אל איש, בעוד השליח קורא לכם
מאחור. על כן גמל לכם (אלוהים) בייסורים תחת ייסורים, למען לא
תצטערו עוד על אשר החמצתם ולא על אשר פגע בכם. אלוהים מכיר
את מעשיכם לְפָנַי ולִפְנִים. 154 לאחר הייסורים הפיל עליכם תנומת
רוֹגַע: היא עטפה קבוצה אחת מכם, ואילו קבוצה אחרת, נפשם מלאה
דאגה וחשבו על אלוהים מחשבות שלא היתה בהן אמת, מחשבות של
גַ'אהִלִיָה. אָמרו, רבר לא ניתַן לנו. אֱמור, הדברים כולם ביד אלוהים. הם
מסתירים בלבם את אשר לא יְגַלו לך: הם אומרים, לוּ רק היה הרבר
בידינו, לא היינו באים להיהרג כאן. אֱמור, גם אם הייתם נשארים
בבתיכם, אלה אשר נכתב בספר כי ימותו היו יוצאים אל מקום נפילתם.
כך יבחן אלוהים את נפשכם ויְמָרֵק את אשר בלבבכם, כי אלוהים יורע
חקרֵי לב. 155 אלה בכם אשר פנו עורף ביום שנפגשו שני המחנות, רק
השטן הכשילם לעשות את אשר עשו. ואולם אלוהים מחל להם, כי
אלוהים סולח ושקול רעת.

156 הוי המאמינים, אַל תהיו כאותם כופרים האומרים על אחֵיהם הנוסעים
בדרכים או הנתונים במסע מלחמה, אילו נשארו עִמנו לא היו מתים ולא
היו נהרגים. סופם שיהפוך אלוהים את דְבָרם למקור ראבה בלבם.
אלוהים הוא אשר יְחַיֶה וימית, ואלוהים מבחין באשר תעשו.

157 אם תיהרגו במלחמה למען אלוהים, או תמותו, המחילה והרחמים
מעִם אלוהים טובים מכל אשר יאגרו הם. 158 בין אם תמותו ובין אם
תיהרגו, סופכם להיאסף אל אלוהים.

בעולם הזה: העדיפו לתטוף שלל על פני עמידה על המשמר.

153 **הרחקתם לנוס:** נהוג לפרש שהכוונה למנוסת המוסלמים באוחוד בעקבות התקפת הנגד של הכופרים, שהתאפשרה לאחר שהמוסלמים נטשו את משמרתם ועטו על השלל. **בייסורים תחת ייסורים:** אשר גרמתם לנביא. או: הוסיף לכם ייסורים על הייסורים (שבכר התייסרתם). המפרשים גורסים שמדובר בשלשלת תלאות שבאו כעונש על המאמינים, ואשר החלה עם התקפת הנגד של האויבים. **למען לא תצטערו עוד:** הצער הקודם היה כאין וכאפס לעומת התלאות שבאו אחריו. **על אשר החמצתם:** השלל.

154 **קבוצה אחרת:** המתחסדים במתנה מותמד. ר' להלן פס' 167. **ג'אהליה:** מונח ערבי המתאר את מצב העדר המעצור המוסרי והדתי אצל כל ערבי שטרם התאסלם. הוא משמש בעיקר לתאור הבדבריות והפגאניות הערבית בתקופה הקדם־אסלאמית. בפסוק זה מתאר המונח את העדר האמונה ואת הספקות שקיננו בלב המתחסדים שתששו למות בקרב.

155 **ביום אשר נפגשו שני המחנות:** המאמינים והכופרים, בקרב אוחוד.

159 בזכות רחמֵי ריבונך הנךָ רַך כלפיהם. אילו היית גס וקשה־לב, היו
נפוצים מעליך. על כן מְחַל להם ובַקֵש למענם מחילה והיוועץ בהם
בדבר, וכאשר תגיע לכלל החלטה, הִסָמֵך על אלוהים, כי אלוהים אוהב
את הנסמכים עליו.

160 אם יושיט אלוהים עזרתו לכם, לא יִגבַר איש עליכם, ואם ייטוש
אתכם, מי יקום ויעזור לכם אחריו? על אלוהים ייסָמכו המאמינים.

161 לא ייתכן כי יִמעַל הנביא, ואשר ימעל יבוא ומעילתו בידו ביום
תחיית המתים, ואז ישולם לכל נפש כפי פועלה, ואיש לא יקופח.

162 כלום יִשווה האיש המבקש להפיק רצון מלפני ריבונו לאיש אשר
ניתַך עליו זעם אלוהים? בגיהינום ירור, ושם יהיה סופו המר. 163 שונים
הם במעלתם בפני אלוהים, ואלוהים מבחין באשר יעשו.

164 אלוהים חונֵן את המאמינים בחסרו, בשולחו אליהם נביא בשֹר
מבשרם למען יקרא בפניהם את אותותיו ויזככם וילמדם את הספר ואת
החוכמה, שהרי לִפְנִים היו בתעייה גמורה.

165 האם בפקוֹר אתכם האסון אשר גרמתם להם כפליים כמותו, תגירו,
מִניין בא זה עלינו? אֱמור, אתם עצמכם גרמתם לו, ואלוהים הוא
כל־יכול. 166 האסון אשר פקר אתכם ביום אשר נפגשו שני המחנות
התחולל ברשות אלוהים, ולמען יֵרַע מי הם המאמינים, 167 ולמען יֵדַע מי
הם המתחסדים. אִמרו, בואו והילחמו למען אלוהים, או הִדפו את התוקפים.
אמרו (המתחסדים), אילו ידענו כי תהיה מלחמה היינו באים אחריכם.
ביום ההוא הָיו קרובים לכפירה יותר מאשר לאמונה. בפיהם אמרו את

159 **הנך רך כלפיהם:** כלפי המאמינים שלא קיימו את הוראותיך, הנביא.

161 **לא ייתכן כי ימעל הנביא:** מפרשים שמדובר בחלוקת השלל שנפל בידי המאמינים בקרב אוחוד, ובחששות שהביעו מספר אנשים פן יקפח הנביא את חלקם בו, או יקח מן השלל לעצמו בסתר.

164 **אותותיו:** ר' סורה 39:2.

165 **האם בפקוד אתכם האסון:** מפרשים כי מדובר באבדות הכבדות שספגו המוסלמים באוחוד, ואשר הדהימו אותם מאוד. הפסוק מזכיר להם כי בקרב בדר גרמו המוסלמים לכופרים אבדות כבדות פי כמה.

166 **ביום אשר נפגשו שני המחנות:** בקרב אוחוד.

אשר לא היה בלבם, ואלוהים מיטיב לדעת את אשר יסתירו. 168 הם אשר
לא קמו להילחם ואמרו על אַחֵיהם, אילו היו שומעים בקולנו לא היו
נהרגים. אֱמור להם, הָדפו אַפוא את המוות מעליכם, אם אמת בפיכם.

169 אַל תחשוב כי הנהרגים לשֵם אלוהים מתים המה. לא, כי חיים הם,
ואצל אלוהים פרנסתם. 170 הם שׂמחים בברכה אשר הרעיף אלוהים
עליהם, ויגילו באלה אשר טרם חֻברו להם ונותרו מאחור, ביודעם כי לא
ייפול פחד עליהם ולא יצטערו. 171 הם שׂמחים בחסד אלוהים ובבִרכתו,
ובכך שאלוהים לא יגרע משׂכר המאמינים, 172 אשר נענו לקריאת
אלוהים ושליחו, לאחר שכבר נפצעו. שׂכר כביר שמור לעושׂי הטוב
וליראים אשר בהם, 173 אשר אָמרו להם האנשים, הנה נִקבצו האנשים
להילחם בכם, על כן גורו מפניהם. ואולם הדבר רק הוסיף להם אמונה,
ואָמרו, דַיֵינו באלוהים, ומה טוב להיסָמך עליו. 174 לבסוף שָבו בחסד
אלוהים ובִרכתו, ולא אונה להם כל רע. הם ביקשו להפיק רצון מלפני
ריבונם, ואלוהים הוא מרעיף הברכה הכבירה. 175 רק השׂטן הוא המבקש
להטיל אימה עליכם מפנֵי בעלי בריתו, על כן אַל תחרדו מפניהם, כי אם
מפנַי הֱיו חרדים, אם מאמינים הנכם.

176 אל יעציבוך המזדרזים לכפור. הם לא יזיקו לאלוהים כמלוא נימה.
אלוהים לא יֹאבה לתת להם חלק בעולם הבא, וצפוי להם עונש כבד.

167 **המתחסדים:** בערבית: מוּנָאפקון. הפרשנים מזהים אותם עם קבוצה מתושביה הערביים של מדינָה שהונהגה בידי עַבְּראללה אבן אובַי. אנשיה קיבלו את האסלאם למראית עין בלבד, ומטעמי תועלת. מסופר שהתנגדותם למוחמד ולקבוצת המהגרים שבאה עמו ממֶכָּה נבעה מהתרעמותם על כך שהנביא והמהגרים התבססו במְדינה על חשבון מארחיהם המקומיים. הפרשנים מסבירים כי המתחסדים יצאו יחד עם המאמינים למלחמת אוחוד אך נטשו את המערכה במורך לב.

168 **אילו היו שומעים בקולנו:** ולא יוצאים לקרב.

169 **הנהרגים לשם אלוהים:** הנופלים במלחמת קודש ("שהידים"), כגון אלה שנפלו באוחוד. **אצל אלוהים:** בגן עדן.

170 **אלה אשר טרם חֻברו להם:** אחיהם המוסלמים. **לא יצטערו:** בעולם הבא.

172 **לאחר שכבר נפצעו:** נהוג לפרש שמדובר בהסכמת המאמינים להוסיף ולצאת למלחמה נגד קורייש לאחר שנפצעו באוחוד. הקרב החוזר נועד להתקיים בבַּדר שנה לאחר קרב אוחוד, אך לא התקיים כי בני קורייש לא הופיעו למפגש.

173 **אמרו להם האנשים:** ערבים שריווחו לסוכלמים ריוות בוזב על עוצמת בני קורייש.

176 **אל יעציבוך:** פנייה אל הנביא.

177 הממירים אמונתם בכפירה לא יזיקו לאלוהים כמלוא נימה, וצפוי
להם עונש כבד.

178 אַל יחשבו הכופרים כי השהוּת אשר ניתַן להם טובה לנפשותיהם. אנו
נותנים להם שהות רק למען תִרבה אשמתם, וצפוי להם עונש מחפיר.

179 אלוהים לעולם לא יניח למאמינים להישאר במצבכם, בלא שיַברור
את הרע מן הטוב. אלוהים לעולם לא יגַלה לכם את הנסתר, אבל
אלוהים בוחר לו שליחים כאשר יחפוץ. על כן הַאמינו באלוהים ובשליחיו,
ואם תאמינו ותהיה בכם יִראָה, יינָתן לכם שׂכר כביר.

180 בל יחשבו המקמצים לתת מן הברכה שהרעיף עליהם אלוהים, כי
בזאת ייטב להם. לא, כי בזאת יירע להם. ביום תחיית המתים יונח כל
אשר קימצו בו כלולאה על צווארם. רק לאלוהים ירושת השמים והארץ,
ואלוהים מכיר את מעשׂיכם לְפָנַי ולְפָנים.

181 אלוהים שָמע את דברי האומרים, אלוהים עני ואנו עשירים. נרשום
את דבריהם, ונרשום כי הָרגו את הנביאים בלא צדק, ונגיד, טַעֲמו את
עונש השׂרֵפה, 182 כגמול על אשר עוללו ידיכם זה כבר. אלוהים לא
יגרום עוול לברואים. 183 האומרים, אלוהים ציווה עלינו כי לא נאמין
לשום שליח עד אם יציג לנו קורבן אשר יֵיאָכל באש – אֱמור, נביאים
אשר היו לפנַי כבר הציגו לכם אותות נהירים ואת (הקורבן) אשר
אמרתם, ומדוע הרגתם אותם, אם אמת דיברתם? 184 אם יכחישו את

179 **במצבכם:** יש המפרשים שהפסוק פונה אל הכופרים או המתחסדים ובו מודיע להם אלוהים כי יפלה לטובה את המאמינים וינפה את הכופרים מתוכם. ויש המפרשים שהפסוק פונה אל המאמינים עצמם ומודיע להם כי אלוהים לא ישאירם במצבם הנוכחי שבו שרויים ביניהם מתחסדים. **בוחר לו שליחים:** אשר להם יגלה את הנסתר.

180 **המקמצים:** שאינם נותנים מרכושם לצדקה.

181 **אלוהים עני ואנו עשירים:** הפרשנים מסבירים כי אלה הם דברי לעג שמשמיעים היהודים בתגובה לדרישה (המופיעה למשל בסורה 245:2) שהמאמינים ילוו מרכושם לאלוהים, כלומר לצדקה ולמימון מלחמת הקודש. **עונש השרפה:** בגיהינום.

182 **זה כבר:** בעולם הזה.

183 **ייאכל באש:** לאות כי התקבל אצל אלוהים. **נביאים אשר היו לפני:** ר' סיפור אליהו ונביאי הבעל, מלכים א, יח 20 ואילך. **אם אמת דיברתם:** כי תאמינו לאותות.

דבריך, הנה כבר לפניך הוכחשו דברי השליחים אשר הביאו אותות
נהידים וכתבים וספרים זורעי אור.

185 סוף כל נפש לטעום את המוות, וביום הדין ישולם לכם שכרכם
במלואו, ואשר יוסט מעל האש ויובנס לגן עדן, הוא הזוכה. חיי העולם
הזה אינם אלא תענוג של הבל.

186 עוד תתנסו ברכושכם ובנפשותיכם, ותשמעו דברי בלע רבים מפי
אלה אשר ניתן להם הספר לפניכם ומפי המשתפים. אם תעמדו בעוז רוח
ותהיה בכם יראה, תהיה זו נחישות ראויה.

187 אלוהים כרת ברית עם אלה אשר ניתן להם הספר – עליכם לבארו
לאנשים ולא להסתירו. ואולם הם השליכוהו מאחורי גוום ומכרוהו באפס
מחיר. מה נוראה העסקה שעשו.

188 אל תחשוב כי העולצים במעלליהם והרוצים כי יהללום על מעשים
לא להם – אל תחשוב כי זכו להימלט מן העונש. צפוי להם עונש כבד.

189 לאלוהים מלכות השמים והארץ ואלוהים כל־יכול. 190 בבריאת
השמים והארץ ובחילוף הלילה והיום צפונים אותות לנבוני הלב,
191 המזכירים את שם אלוהים בעומדם ובשבתם ובשוכבם על צדם,
והנותנים דעתם לבריאת השמים והארץ – ריבוננו, לא בראת זאת
לבטלה; ישתבח שמך! ושמור עלינו מפני עונשה של האש.

192 ריבוננו, כל אשר תכניסהו אל האש, עליו תמיט קלון, ולבני העוולה
לא יקומו תומכים. 193 ריבוננו, שמענו כרוז קורא לבוא אל האמונה
ואומר, האמינו בריבונכם – והאמנו. ריבוננו, סלח לנו על חטאינו וכפר

184 **כתבים:** כתבי קודש שניתנו לשליחים לפני משה (כגון אברהם). **ספרים זורעי אור:** התורה והברית החדשה. וכמקור: "ספר", שהוראתו קיבוצית.

186 **תתנסו:** יבואו עליכם פגעים שיאיימו על רכושכם ונפשותיכם. **אלה אשר ניתן להם הספר:** ר' סורה 105:2. **משתפים:** ר' סורה 96:2.

187 **עליכם לבארו:** יש המפרשים כי זוהי הנחיה למלומדים כאשר הם ללמד את התורה. אחרים גורסים כי מרוכר בעיקר כצורך ללמד את פסוקי התורה המדברים בשבח הנביא מוחמד. **השליכוהו:** או: השליכוה (את הברית). **מכרוהו באפס מחיר:** ר' סורה 41:2.

188 **העולצים במעלליהם:** מקובל לזהותם עם היהודים, שחתרו תחת הנביא וכלכם שמחו על כי הצליחו במזימותיהם, והתפארו באוזני מוחמד במעשים טובים שלא עשו.

193 **כרוז:** הנביא מוחמד.

לנו על עוונותינו ואוספנו אליך עם ברי הלבב. 194 ריבוננו, תן לנו את
אשר הבטחת לנו בפי שליחיך, ואל תמיט קלון עלינו ביום תחיית
המתים, כי אתה לא תפר הבטחה. 195 ריבונם נענה להם ואמר, לא אגרע
משכרו של שום עמל אשר בכם, זכר או נקבה, כי קורצתם זה מזה. אלה
אשר היגרו וגורשו ממושבותיהם ואשר פגעו בהם בשל אמונתם בי,
ונלחמו ונהרגו, כפר אכפר להם על עוונותיהם ואכניסם אל גנים אשר
נהרות זורמים למרגלותיהם, וזה שכרם מעם אלוהים. השכר הנאה שמור
אצל אלוהים.

196 כל תשלה אותך החידות אשר ניתנה לכופרים לשוטט בארץ:
197 תענוגם קצר מועד הוא, ואחר בגיהינום ידורו, ומה נורא שם היצוע.
198 ואולם הידאים את ריבונם, להם שמורים גנים אשר נהרות זורמים
למרגלותיהם. לנצח ישבנו בהם, ושם להם תקרובת מעם אלוהים. כל
אשר אצל אלוהים, טוב הוא מכל לברי הלבב.

199 בין בעלי הספר ישנם המאמינים באלוהים ובאשר הורד אליכם
ממרומים, ובאשר הורד אליהם, בעודם ענווים לפני אלוהים. הם אינם
מוכרים את אותות אלוהים באפס מחיר. כל אלה, שמור להם שכרם אצל
ריבונם, ואלוהים מהיר חשבון.

200 הוי המאמינים, עמדו והתנגדו בעוז רוח, ועמדו על המשמר, והיו
יראים את אלוהים, למען תעשו חיל.

195 **קורצתם זה מזה:** כלומר, קורצתם מאותו חומר. מפרשים שהמאמינים שווים זה לזה מכות אמונתם, ללא הבדל גזע ומין. ויש המפרשים: כולכם כנים לאדם.

199 **ישנם המאמינים באלוהים ובאשר הורד אליכם:** נהוג לזהותם עם יהודים שהאמינו במוחמד (לעיל, פס' 7) ועם נוצרים כמו הקיסר החבשי, שנתן מקלט לפליטים מוסלמים שברחו ממכה עוד לפני שמוחמד יצא למדינה. **אינם מוכרים את אותות אלוהים:** ר' סורה 41:2.

סוּרָה 4 הַנָּשִׁים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי האנשים, הֱיו יראים את ריבונכם אשר ברא אתכם מתוך נפש יחידה, וברא מתוכה בת־זוג, והפיץ משניהם אנשים ונשים לרוב. הֱיו יראים את אלוהים אשר בשמו תבקשו זה מזה, ושִמרו על חובתכם לקרובי משפחה, כי אלוהים צופה בכם.

2 תנו ליתומים את רכושם, ואַל תמירו את הטוב ברע, ואַל תאכלו את רכושם עִם רכושכם, כי פשע חמור הוא. 3 ואם חוששים אתם פן לא תעשׂו צדק עם היתומים – הינשׂאו לנשים הטובות בעיניכם, לשתיים, ולשלוש, ולארבע. ואם חוששים אתם פן לא תוכלו לעשׂות צדק, הינשׂאו לאחת, או הסתפקו בשפחות אשר בבעלותכם. כך יֵקַל עליכם שלא להפְלות.

4 תנו לנשים את המוהר בחֲזָקה, ואולם אם טוב בעיניהן להשאיר בידכם את מקצתו, אִכלוהו ויערב ויִבֻשַׂם לכם.

1 **נפש יחידה:** אדם הראשון.

2 **תנו ליתומים:** ככל הנראה, נועד פסוק זה להגן על נכסי יתומים שאמם נישאת בשנית. הפסוק דורש מן הבעל החדש לא לפגוע בנכסי היתומים שירשו את אביהם המת. **אל תמירו את הטוב ברע:** אל תתנו להם תחליף גרוע לרכושם.

3 **חוששים אתם פן לא תעשו צדק:** יש המפרשים שהפסוק מגביל את מספר הנשים שניתן לשאתן כדי שלא יהפכו לנטל כלכלי ולא יתעורר צורך לגזול את רכוש היתומים. אחרים גורסים שהפסוק עוסק ביתומות, וקורא לפטרוניהן שלא לשאתן אם יש חשש שלא יעמדו בחובותיהם כבעלים כלפיהן, וממליץ לשאת אחרות במקומן. אחרים סבורים כי הפסוק כולו עוסק ביתומות, והוא קובע שיש לשאת ארבע יתומות לכל היותר כדי לא לקפחן. **לשתיים, ולשלוש, ולארבע:** וכך יקטנו הוצאותיכם. **שפחות:** זכויותיהן מעטות, ואינן כרוכות בהוצאה גדולה.

4 **תנו לנשים:** פנייה אל החתן הנדרש למלא את חובת תשלום המוהר לכלה. אך יש המפרשים כי זו פנייה אל מי שמוסר את הכלה לחתן, והלה נדרש שלא לשמור לעצמו את

5 אל תפקידו ביד השוטים את רכושכם אשר נתן לכם אלוהים לקיומכם, ואולם כַּלכלו אותם מתוכו והַלבישום, ודַברו עִמם בדרך ארץ.

6 הַעמידו את היתומים למבחן, וכאשר יהיו בוגרים דַים להינשׂא ותֵדעו כי בָשלה בינתם, מְסרו להם את רכושם, ואל תזדרזו לאוכלו בהוללות בטרם יגיעו לפְרקם. העשיר אשר בכם יַדיר עצמו, והעני יאכל בדרך ארץ. ובמוֹסרכם להם את רכושם, הָקימו עדים עליהם, ואין כאלוהים לעשׂיית החשבון.

7 לַבָנים חלק בעיזבון ההורים וקרובי המשפחה, ולבָנות חלק בעיזבון ההורים וקרובי המשפחה, אם מעט הוא ואם רב – חלק שייפסק בדין.
8 אם נוכחים בחלוקה קרובי משפחה ויתומים ונזקקים, כַּלכלו אותם (מן העיזבון) ודַברו עִמם בדרך ארץ. 9 עליהם לחשוש כשם שהיו חוששים אילו הניחו גם הם שאַרים חסרי ישע. על כן יהיו יראים את אלוהים וידברו דברים נכוחים. 10 האוכלים בעוול את רכוש היתום, רק האש תבוא אל בטנם, ובאש תבערה ייצָלו.

11 אלוהים מצַווה כי כך תנהגו בילדיכם: לַבֵּן חֵלק כחלקן של שתי בנות, ואם רק בנות הן – יותר משתיים – להן שְנֵי שלישים בעיזבון. ואם יחידה היא, לה המחצית. אשר להורים, לכל אחד מהם שִישית בעיזבון – אם יש לו ילד. ואם אין לו ילד, והוריו הם יורשיו, כי אז שליש לאמו. ואם יש לו אחים, שישית לאמו. – כך תחלקו לאחר קיום צוואתו וסילוק חובותיו. אבותיכם ובניכם – לא תדעו מי מהם עשׂוי להועיל לכם יותר. לכן קבע כל זאת אלוהים. אלוהים יודע וחכם.

המוהר ששילם החתן.

5 **השוטים:** יש המפרשים שהכוונה לנשים וילדים. ויש הגורסים כי הכוונה לכל סכל כאשר הוא.

6 **העמידו:** פנייה אל מי שהיתומים נתונים לחסותם או השגחתם.

7 **לבנות חלק:** הפרשנים גורסים כי פסוק זה נועד לשים קץ לנוהג הקדם־אסלאמי שעל־פיו לא ניתן לבנות חלק בירושת אביהן. שיעור החלק שנועד להן מפורט בפסוקים דלהלן.

9 **עליהם לחשוש:** יש המפרשים שהכוונה למחלקי העיזבון הנדרשים לדאוג לגורל השארים. אחרים גורסים שמדובר בפטרוני היתומים הנדרשים שלא להזניחם.

11 **חלק כחלקן של שתי בנות:** אם היורשים הם בן ובת, לבן – שני שליש, ולבת – שליש, וכדומה. **להן שני שלישים:** והיתר לשאר הקרובים, כגון הורים ואחים כמפורט בהמשך. **יחידה:** אין הכתוב מפרט מה חלקן של שתי בנות. יש הגורסים שדינן כדין הבת היחידה.

12 לכם מחצית עיזבונן של נשיכם – אם אין להן ילד. ואם יש להן ילד,
לכם רבע עיזבונן. – כך תחלקו לאחר קיום צוואותיהן וסילוק חובותיהן.
להן רבע עיזבונכם – אם אין לכם ילד. ואם יש לכם ילד, להן שמינית
עיזבונכם. – כך יחלקו לאחר קיום צוואתכם וסילוק חובותיכם.

ואם יורשי האיש או האישה הם רק סובביו, ולו אח או אחות, לכל אחד
מהם שישית. אם רבים הם מזה, יחלקו את השליש ביניהם. – כך יחלקו
לאחר קיום צוואתו וסילוק חובותיו, ללא גרימת נזק. זהו צו אלוהים,
ואלוהים יודע ושקול דעת.

13 אלה החוקים אשר ציווה אלוהים. כל הנשמע לאלוהים ולשליחו, הוא
יבניסו אל גנים אשר נהרות זורמים למרגלותיהם, ולנצח יהיו בהם. זוהי
הזכייה הכבירה. 14 כל הממרה את פי אלוהים ושליחו ועובר על החוקים
אשר ציווה, הוא יבניסו אל האש, ובה לנצח ישהה, וצפוי לו עונש
מחפיר.

15 נשותיכם העושות תועבה, הקימו עליהן ארבעה עדים מביניכם. אם
יעידו, החזיקו אותן בבית עד שיפקדן המוות, או עד אשר ייתן להן
אלוהים מוצא. 16 אם יעשוה שניים מביניכם, הענישו אותם, ואם יחזרו
בתשובה ויתקנו את דרכם, הניחו להם. אלוהים רוצה בתשובת עבדיו
ורחום. 17 רק העושים רעה בשוגג והחוזרים בתשובה לאלתר ראויים כי

אחרים גורסים שדינן כדין שלוש ומעלה. **שליש לאמו:** והשאר לאב. **עשוי להועיל לכם יותר:** בעולם הבא, בכך שילמד זכות עליכם, או בעולם הזה, בכך שתזדקקו לעזרתו לעת צרה.

12 **סובביו:** בערבית. כַּלָאלַה, מלשון כיתור או הקפה. מדובר במת שאין לו יורשים מן הדור הקודם לו (הורים) ולא מן הדור הבא אחריו (ילדים), אלא רק מן הסובבים אותו (אחים ואחיות). **אח או אחות:** הפרשנים מאוחרים בדעה כי מדובר באחיו לאם בלבד ושגם חלקה שישית בלבד, כנאמר בפסוק הקודם). דין אחיו לאב נדון להלן בפסוק 176. **ללא גרימת נזק:** בלא לקפח את יורשיו.

15 **העושות תועבה:** נואפות. **החזיקו אותן:** מפרשים כי הוראה זו בוטלה בעת שניתן הצו המופיע בסורה 2:24, הקובע שדין ניאוף הוא מאה מלקות. מסבירים כי דין המלקות חל על רווקים בלבד, ואילו כל השאר דינם סקילה, וזאת בתוקף צו הנביא. **מוצא:** הפרשנים גורסים שהכוונה היא לשחרורן בעקבות עונש אשר יושת עליהן (כגון מלקות, אם מדובר ברווקות), או נישואין אשר יכשירו אותן.

16 **שניים:** על־פי הפרשנים: רווק ורווקה או גרוש וגרושה המחללים את תומתם. ויש הכוללים כאן גם בני זוג הומוסקסואלים. **הניחו להם:** מפרשים כי הוראה זו בוטלה בעת שניתן

ישוב אלוהים מכעסו עליהם. אלוהים יודע וחכם. 18 ואילו העושים רעה,
אשר רק בבוא המוות אל אחד מהם, יגיד, עתה חוזר אני בתשובה,
והמתים בעודם כופרים, אינם ראויים כי אלוהים ישוב מכעסו עליהם.
לאלה הכינונו עונש כבד.

19 הוי המאמינים, לא הותר לכם לרשת נשים בעל כורחן. אל לכם
למנוע בעדן מלהינשא וכך ליטול מהן מקצת מאשר נתתם להן, אלא אם
כן יעשו תועבה שאין ספק בה. חיו עמן כדין, ואם תמאסו בהן – יש
אשר תמאסו בדבר־מה ואלוהים יהפכנו לטובה גדולה.

20 אם תרצו לקחת אישה תחת אישה – גם אם נתתם לראשונה סכום
עתק, אל לכם להחזיר לעצמכם ולו שמץ ממנו. התרצו לקחתו בכחש
ובפשע ברור? 21 כיצד זה תיקחוהו לאחר בואכם במגע זה עם זו, ולאחר
בואכם עמן בברית חמורה?

22 אל לכם לשאת את הנשים אשר נשאו אבותיכם, אלא אם כבר נעשה
הדבר. נתעב הדבר ומאוס, ואין דרך רעה מזו. 23 אסורות עליכם אימהותיכם
ובנותיכם ואחיותיכם ודודותיכם מצד אביכם ודודותיכם מצד אמכם
ובנות האח ובנות האחות ואימהותיכם אשר היניקוכם ואחיותיכם ליניקה
ואימהות נשיכם ובנותיהם החורגות מנשיכם אשר מימשתם את נישואיכם
עמן – אם לא מימשתם, אין עוון עליכם – ונשות בניכם יוצאי

הצו המופיע בסורה 2:24, הקובע שדין ניאוף הוא מאה מלקות (למי שאינם נשואים).

19 **לרשת נשים:** מפרשים שמדובר בנוהג קדם־אסלאמי שאפשר ליורשיו של המת לקבל בירושה גם את אשתו, ולשאתה לאשה ללא תשלום מוהר, או להשיאה לאחר וליטול ממנה את המוהר שקיבלה. **למנוע בעדן מלהינשא:** יש המפרשים שזו פנייה אל בעלים שמאסו בנשיהם, אך במקום לגרשן בליל מתעמרים בהן כדי לאלצן להחזיר את המוהר בטרם יגורשו. אחרים גורסים שזו פנייה ליורשי אביהם שקיבלו את אשתו בירושה, ומונעים בעדה מלהינשא, וזאת כדי לרשת את נכסיה לאחר מותה, או לאלצה לפדות עצמה תמורת הנכסים שירשה מבעלה. **מאשר נתתם להן:** המוהר שניתן בעת הנישואין. **יעשו תועבה:** ימרדו בבעל או יזנו תחתיו. **אלוהים יהפכנו לטובה:** הפרשנים מעירים כי גם אישה מאוסה יכולה להביא אושר, אם תלד בנים, למשל.

20 **סכום עתק:** כמוהר. **אל לכם להחזיר לעצמכם:** אל תאלצו אותה לוותר על המוהר שקיבלה, וזאת על־ידי מזימות כגון הכפשת שמה.

22 **הנשים אשר נשאו אבותיכם:** ר' פס' 19 לעיל.

23 **אם לא מימשתם:** ביטלתם את הנישואין בטרם מומשו ביחסי מין. **יוצאי חלציכם:** אבל מותרות לכם נשות בניכם המאומצים.

חלציכם, ועִם שתי אחיות יחדיו – מלבד אשר כבר נעשׂה. אלוהים סולח
ורחום.

24 (ואסורות עליכם) הנשים הנשׂואות, אבל לא השפחות אשר בבעלותכם.
זאת המצווה אשר כתב לכם אלוהים בספר. הותר לכם לבקשׁ נשים זולת
אלה שנִמנו לפניכם, וזאת בתמורה לרכושכם ובתוקף קידושי נישׂואין
ולא בזימה ובאהבהבים. שַׁלמו לנשים אשר תתענגו עליהן את אשר
תִפסקו להן, ולא יהיה עליכם עוון בכל אשר תסכימו ביניכם לאחר
שתפסקו. אלוהים יודע וחכם.

25 ואשר קצרה ידו מלשׂאת את המאמינות בנות החורין – כי אז את
השפחות אשר בבעלותכם, את נערותיכם המאמינות. אלוהים מיטיב
לדעת מי מאמין, וקורבתם זה מזה. שׂאו אותן ברשות אדוניהן, ושַׁלמו
להן את המגיע להן כדת וכדין, ובתוקף קידושי נישׂואין ולא בזימה
ובאהבהבי מִסתרים. אם יעשׂו תועבה כאשר יהיו נשׂואות, תושת עליהן
מחצית עונשן של בנות החורין. זו הדרך לכל אחד מכם החושש פן ייכשל
בפריצוּת, ואולם אם תעמדו בעוז רוח, יִיטַב לכם, ואלוהים סולח ורחום.

26 אלוהים חפץ לבאר לכם ולהנחותכם בדרכֵי אלה אשר היו לפניכם
ולשוב מכעסו עליכם, ואלוהים יודע וחכם. 27 אלוהים חפץ לשוב מכעסו
עליכם, ואולם ההולכים אחר תאוותם רוצים כי תרחיקו לסטות.

24 **הנשׂואות:** בערבית: מוּחְצַנַאת. בהקשרים אחרים תורגם מונח זה: "בנות חורין". ר' פס' 25 להלן. **אבל לא השפחות:** יש המפרשים שבתוקף היותן שבויות מלחמה, ניתן לשאתן גם אם הן נשׂואות, וללא הגבלה על מספרן. ואולם בפס' 25 להלן מדובר על אפשרות נישׂואין רק עם שפחות שהתאסלמו. **בתמורה לרכושכם:** תמורת מוהר. **תתענגו עליהן:** היו שפירשו שזהו היתר לקשרי תענוגות (בערבית: מֻתְעַה) מוגבלים בזמן ומותנים במוהר. המסורת קובעת כי הנביא הבריז על ביטולו של היתר זה. ואולם מרבית הפרשנים סבורים כי מלכתחילה לא היה בפסוק כל היתר מעין זה, וכי הוא נועד לקבוע את חובת המוהר בכל מקרה שהנישׂואין מומשו כדת וכדין. **בכל שתסכימו ביניכם:** למשל, שהאישה תוותר על חלק מהמוהר, או שיסכימו להיפרד באשר ירצו.

25 **בנות החורין:** בערבית: מֻחְצַנַאת. ר' פס' 24 לעיל. **נערותיכם המאמינות:** השפחות שהתאסלמו. היו שהסיקו מכאן כי שפחות לא מוסלמיות (יהודיות או נוצריות) אסורות לנישׂואין עם המוסלמים. **קורבתם זה מזה:** ר' סורה 195:3. **יעשׂו תועבה:** ינאפו. **מחצית עונשן של בנות החורין:** כלומר חמישים מלקות, לעומת מאה (כדין בנות החורין אשר נקבע בסורה 2:24). **זו הדרך:** נישׂואין עם שפחות.

27 **ההולכים אחר תאוותם:** הפרשנים מזהים אותם עם היהודים והנוצרים, הנחשבים

28 אלוהים חפץ להקל עליכם, והאדם נברא חסר אונים.

29 הוי המאמינים, אַל תאכלו איש את ממון אחיו בלא צדק – אלא אם
תהא זו עִסקה אשר תסכימו עליה, ואַל תהרגו איש את אחיו. אלוהים
רחום עִמכם תמיד. 30 כל העושׂה את כל אלה לשֵׁם התנכלות ועוולה,
נַצלה אותו באש, ואין קל מזה לאלוהים. 31 אם תִרחקו מן החטאים
הכבדים אשר נאסר עליכם לעשׂותם, נְכַפֵּר לכם על עוונותיכם, ונכניסכם
אל מקום אשר בו יכבדוכם. 32 אַל תחמדו את אשר רומם בו אלוהים
כמה מכם מעל זולתם. לכל איש חֵלק כפי מעשׂיו ולכל אישה חֵלק כפי
מעשׂיה, ובַקשו כי ירעיף אלוהים מִברכתו עליכם. אלוהים יודע כל דבר.

33 לכל איש נָתַנו יורשים לעיזבונו – הורים וקרובי משפחה. אשר לאלה
אשר התחייבתם להם בשבועה, תנו להם את חלקם, כי אלוהים עֵד לכל
דבר.

34 הגברים מופקדים על הנשים בתוקף כל אשר רומם בו אלוהים את
אלה על אלה, ובתוקף הממון שיוציאו. הטובות הן האדוקות השומרות

למתמירים פחות בהגבלות הנישׂואין.

28 **חפץ להקל:** מפרשים שהכוונה להיתר נישׂואין עם שפחות הניתן בפסוקים דלעיל.

29 **תאכלו איש את ממון אחיו בלא צדק:** בדרכי רמייה ושוד. **אל תהרגו איש את אחיו:** מילולית: "אל תהרגו את עצמכם", ויש מבינים כפשוטו, כלומר "אל תתאבדו". ויש המפרשים: "אל תענו את נפשותיכם למוות".

31 **החטאים הכבדים:** הפרשנים מתחבטים בשאלה מה נחשב חטא כבד. יש הסבורים שמדובר בחטאים הנמנים בפסוקים הקודמים, ויש הסבורים כי מרוכר בחטאים אחרים, ומציעים רשימה של שבעה חטאים (עבודת אלילים, כשפים, רצח, וכדומה) או יותר, עד כדי שבע מאות. **מקום אשר בו יכבדוכם:** גן עדן.

32 **לכל איש...ולכל אישה:** יש המפרשים כי הפסוק נועד להדוף האשמות כאילו אלוהים מעדיף את הגבר על פני האישה, כפי שעולה, למשל, מזכויות היתר של הגברים בירושה (לעיל פס' 11).

33 **יורשים לעיזבונו:** או: יורשים לעיזבון ההורים וקרובי המשפחה. יש המפרשים שהפסוק מבטל את הנוהג שאומץ בשנים הראשונות לאסלאם, ולפיו ירשו המוסלמים זה את זה ללא התחשבות בזכויות קרובי המשפחה שלא התאסלמו. מסבירים שהפסוק מבטל את הנוהג ומחדש את עקרון הירושה על־פי קרבת הדם. **התחייבתם להם בשבועה:** יש המפרשים שהכוונה לבעלי ברית מן התקופה הקדם־אסלאמית שהוסכם על העברת הירושה אליהם ולא אל קרובי המשפחה. מסבירים שהפסוק סורה למאמינים לכבד את חובת הנאמנות לבעלי הברית, אבל מבטל את הסדר הירושה עמם. לדעת אחרים הפסוק משאיר על כנו גם את הסדר הירושה בין בעלי הברית, ובמקרה זה קובעים שהפסוק בוטל בתוקף הצו המקנה עדיפות בירושה לקרובי משפחה (סורה 75:8).

על הנסתר כדרך שישמור אלוהים. אשר לנשים אשר תחששו פן תמרודנה,
הַטיפו להן מוסר ופִרשו מהן במשכב, והַכו אותן. ואם תישָמַענה לכם,
אל תבקשו דרך לצאת כנגדן, ואלוהים עליון וכביר. 35 ואם חוששים
אתם כי פרַץ סכסוך בין השניים, שִלחו בורֵר ממשפחתו ובורר ממשפחתה,
ואם יִרצו שניהם ליישב את הסכסוך, אלוהים יצליח את הדבר בידם.
אלוהים יודע ומכיר כל דבר לְפנַי ולִפנים.

36 עִבדו את אלוהים ואל תצרפו לו כל שותף, וגִמלו חסד עם אביכם
ועם אמכם ועם קרובי משפחתכם ועם היתומים והנזקקים ועם השכן
קרוב המשפחה ועם השכן הזר ועם הרֵעַ אשר לצדכם ועם ההֵלך בדרכים
ועם העבדים אשר בבעלותכם.

אלוהים אינו אוהב את היהיר והרברבן, 37 את המקמצים והמצווים על
אנשים לקמץ והמסתירים את הברכה אשר הרעיף עליהם אלוהים –
לכופרים הכינונו עונש מחפיר – 38 ואת המוציאים את ממונם רק למען
הראות לאנשים, ואינם מאמינים באלוהים וביום האחרון. כל איש אשר
השטן הוא בן לווייתו – אין רַע ממנו כבן לוויה. 39 וכי איזו צרה תבוא
עליהם אם יאמינו באלוהים וביום האחרון ויוציאו ממון מאשר פִרנס
אותם אלוהים? אלוהים יודע את דרכיהם. 40 אלוהים לא יקפח, ולו
במשקל פירור אבק, ואם תיעשׂה טובה, הוא יכפילנה, ויעניק שׂכר כביר
מאִתו.

41 שווה בנפשך מה יהיה כאשר נקים עַד מכל אומה, ונביא אותך להעיד

34 **כל אשר רומם בו את אלה על אלה:** יתרון הגבר על האישה הוסבר בכך שהוא עולה עליה בשכלו ומיטיב ממנה לשלוט, לנהל, ללחום, וכו'. ובכך שאלוהים העניק לו חלק גדול יותר בירושה (ר' פס' 11 לעיל), ועוד. **הטובות:** יש מסבירים: טובות כלפי הבעל. **אדוקות:** מפרשים: שומרות את מצוות אלוהים בצייתנותן לבעל. **השומרות על הנסתר:** על כל שנסתר מעיני הבעל בהיעדרו: הן עצמן ורכושו. **פרשו מהן במשכב:** יש מסבירים כי מדובר רק בהימנעות מדיבור עמן, אבל לא מיחסי מין. **הכו אותן:** כמה פרשנים סבורים כי יש להכותן רק אם לא הועילו האמצעים המילוליים הנזכרים לעיל.

35 **ירצו שניהם:** הבעל ואשתו, או: שני הבוררים.

37 **המקמצים:** נהוג לזהותם עם היהודים. **המסתירים את הברכה:** יש המפרשים שזהו רמז ליהודים המסתירים את פרקי התורה המבשרים בשבח מוחמד.

38 **מוציאים את ממונם רק למען הראות לאנשים:** יש המזהים אותם עם המתחסדים (ר' סורה 167:3) או עם היהודים.

39 **יוציאו ממון:** ר' סורה 195:2.

על אלה! 42 ביום ההוא יִרצו הכופרים וכל אשר הִמרו את פי השליח כי
תבלעם האדמה. ואולם לא יוכלו להסתיר דבר מאלוהים.

43 הוי המאמינים, אַל תִקרבו לתפילה בעודכם שיכורים, עד אשר תדעו
את אשר תגידו, ולא בעודכם טמאים – אלא אם עוברים אתם בדרך –
עד אשר תתרחצו. ואם חולים אתם, או נוסעים בדרך, או שבים מעשיית
הצרכים, או ממגע עִם אישה, ואינכם מוצאים מים, בַּקשו לכם חול נקי,
והעבירוהו על פניכם ועל ידיכם. אלוהים נעתר וסולח.

44 הלא ראיתָ את אלה אשר קיבלו חלק מן הספר? הם קונים תעייה
ורוצים כי תִתעו גם אתם מעל הנתיב. 45 אלוהים מיטיב להכיר את
אויביכם, ואין מגן כאלוהים, ואין מושיע כאלוהים. 46 ישנם יהודים
המַטים את המילים ומוציאים אותן מהקשרן, ואומרים, נשמע ונִמרה;
שְמַע והֵיחָרֵש; רָעֵנו. כך יהפכו בלשונם למען יטילו דופי בדת. אילו היו
אומרים, נשמע ונעשׂה; שְמַע; רְאֵנו, כי אז היה זה טוב ונכון יותר.
ואולם אלוהים קיללם כי כָּפרו, ורק מתֵי מעַט בהם יאמינו.

47 הוי אלה אשר קיבלו את הספר, הַאמינו באשר הורדנו ממרומים למען
יאשר את אשר עִמכם, בטרם נִמחה תווי פרצופים ונסובבם לאחור, או
נקללם כשם שקיללנו את מחללי השבת. דבַר אלוהים קוֹם יקום.

41 **עד מכל אומה:** נביא שיעיד כיצד קיבלוהו בני עמו. **ונביא אותך:** פנייה אל הנביא מוחמד אשר יבוא להעיד על בני אומתו שלו.

43 **בעודכם שיכורים:** יש המפרשים שמשתמע מכאן היתר לשכרות שלא בזמן התפילה, וקובעים כי היתר זה בוטל בתוקף סורה 90:5 האוסר לחלוטין על שתיית יין. **טמאים:** טומאה המחייבת את רחיצת הגוף כולו, כגון לאחר יחסי מין. ואולם דעת הרוב היא שיש להיטהר רק לאחר קרי לילה. **חולים:** אשר הרחצה במים עלולה לפגוע בבריאותם. **מגע עם אישה:** יש הגורסים כי גם מגע יד עמה מחייב היטהרות.

44 **אלה אשר קיבלו חלק מן הספר:** יש המזהים אותם עם היהודים שקיבלו את התורה אבל מקיימים רק שמץ ממנה. **קונים תעייה:** תמורת דרך הישר.

46 **יהודים המטים את המילים:** משגים את צורתן, או את משמעותן, כמפורט להלן. ואולם רווחת יותר הדעה שהכוונה לכך שהיהודים סילפו את הנוסח המקורי של התורה. ר' סורה 75:2. **נשמע ונמרה:** ר' סורה 93:2. **שמע והיחרש:** מילולית: שְמַע ואַל תשמע. ואולי זה משחק מילים סביב השורש "חרש", כך שהם הופכים את "הַחֲרֵש" (= הקשב לנו ואל תרחה את רבונו. ר' למשל במדבר ל 5, 12, 15; ישעיה מא ו) ל"הֵיחָרֵש" (= הֱיה חירש). **רענו:** ר' סורה 104:2. **מתי מעט:** מציינים במיוחד את עבדאללה אבן סַלַאם, היהודי שהתאסלם. וניתן גם לתרגם: הם ממעטים להאמין.

47 **אלה אשר קיבלו את הספר:** ר' סורה 105:2. **האמינו באשר הורדנו:** בקוראן. **יאשר:** ר'

48 אלוהים לא יסלח אם יְצָרפו לו שותף, אך על דברים קלים מזה יסלח
לאשר יחפוץ. כל המְצָרף שותף לאלוהים בודה שֶקֶר נפשע עד מאוד.

49 האם לא ראיתָ את אלה אשר יְזַכּו את עצמם? רק אלוהים יְזַכֶּה את
אשר יחפוץ, והם לא יקופחו במלוא נימה. 50 רְאֵה כיצד יְטפלו שקרים
על אלוהים! אין פֶּשַע ברור מזה.

51 האם לא ראיתָ את אלה אשר קיבלו חלק מן הספר? הם מאמינים
בגילולים ובשיקוצים ואומרים על הכופרים, הללו דרכם ישרה מדרך
המאמינים. 52 ואולם הם אלה אשר קילל אלוהים, ואשר יקללהו אלוהים,
לא תמצא לו מושיע. 53 היש להם שמץ מלכות? לו היה להם, לא היו
נותנים אגורה שחוקה לאנשים. 54 או האם צרה עינם באנשים על שפע
הברכה שהרעיף אלוהים עליהם? הן גם לבית אַבְרָהָם נָתַנּו את הספר
ואת החוכמה, וגם מַלכות אדירה נָתַנו להם. 55 כמה מהם האמינו בו
וכמה הרחיקו אנשים מעליו, ואין אש תבערה בגיהינום.

56 הכופרים באותותינו, אותם נְצלה באש, וכל אימת שִיכלה עורם
בשריפה, נחליפנו בעור חדש, למען יטעמו את העונש. אלוהים הוא

סורה 2:41. **נסובבם לאחור:** נעוות את צורתם וניתן את פרצופיהם בעורפם. ויש המפרשים: נַגלה אותם ממושבותיהם ונחזירם לארץ ישראל. **מחללי השבת:** ר' סורה 7:166. אלוהים הפכם לקופים.

48 **יצרפו לו שותף:** יטענו כי ישנם אלילים החולקים עמו את האלוהות.

49 **אלה אשר יזכו את עצמם:** נהוג לזהותם עם היהודים המתיימרים להיות נבחרי אלוהים הזוכים אצלו לכפרת עוונות.

51 **קיבלו חלק מן הספר:** ר' לעיל פס' 44. **גילולים:** בערבית: ג'בְּת, מילה יחידאית, אולי ממקור חבשי. יש המפרשים כי המאמינים בג'בְּת הם מנהיגי היהודים במְדינה (בעיקר כַּעְבּ אבן אלאַשְרַף) שהביענו את הזדהותם עם אלילי אויביו של מוחמד משבט קוריש (כַּעְבּה), והבריזו כי דת בני קוריש טובה מדת המוסלמים. היהודים עשו זאת כדי לפתות את בני קוריש לבוא ולהילחם עמם נגד מוחמד. **שיקוצים:** ר' סורה 2:256.

53 **היש להם שמץ מלכות:** ליהודים.

54 **צרה עינם באנשים:** הם מטילים דופי במוחמד ומאמיניו על כי זכו לשפע ברכה. הפרשנים מציינים במיוחד את ריבוי נשיו של מוחמד שהיה לצנינים בעיני היהודים. **בית אברהם:** בניו הנביאים. כלומר, לא רק מוחמד כי אם גם נביאים לפניו נהנו משפע של מלכות, והפרשנים מציינים את ריבוי נשיו של שלמה, וקובעים כי ריבוי נשים יפה לנפשו ולגופו של כל נביא, כולל מוחמד.

55 **כמה מהם:** יש המפרשים כי מדובר בעבדאללה אבן סלאם שהתאסלם. ואולם אחרים גורסים שהכוונה לבני אברהם שהאמינו בספר שקיבלו.

אדיר וחכם. 57 המאמינים ועושי הטוב, אותם נכניס אל גנים שנהרות
זורמים למרגלותיהם, ובהם יהיו לנֶצח נצחים. שָם מזומנות להם נשים
טהורות, ונַטֶה להם צללי עַד.

58 אלוהים מְצַווה עליכם להשיב כל פיקדון לבעליו ולשפוט בין האנשים
משפט צדק. מה נאים הדברים שאלוהים דורש מכם, ואלוהים שומע
ומבחין.

59 הוי המאמינים, שִמעו בקול אלוהים ושִמעו בקול השליח ובקול בעלי
השְׂררה אשר בכם, ואם תיפול ביניכם מחלוקת על דבר־מה, הָביאוהו
בפני אלוהים ובפני השליח, אם מאמינים אתם באלוהים וביום האחרון.
כך טוב ונאה יותר לְיַישב כל דָבר.

60 הלא ראיתָ את הטוענים כי מאמינים הם באשר הורד אליך ממרומים
ובאשר הורד לפניך? הם פונים אל משפט השיקוצים אף כי צוּוּ לכפור
בהם. השָטן מבקש להתעותם הרחק מן הדרך. 61 כאשר אומרים להם,
בואו אל אשר הוריד אלוהים ממרומים, ואל השליח, רואה אתה כי
המתחסדים הולכים ומתרחקים מעליך.

62 כיצד ירגישו כאשר יִפקדם אסון בעוון כל אשר עוללו ידיהם זה כבר,
ואז יבואו אליך ויישבעו באלוהים לאמור, הִתכַּוַנּו רק להיטיב וליישב
הדורים? 63 אלוהים יודע את אשר בלבם של כל אלה, על כן סור
מעליהם והטף להם מוסר וֶאֱמור להם דברים כדורבנות על עצמם.

64 מעולם לא שלחנו שליח אלא למען יישָמעו לו ברשות אלוהים. אילו
היו באים אליך לאחר שגרמו עוול לעצמם ומבקשים את מחילת אלוהים,

59 **בעלי השררה:** מפרשים שהכוונה לאנשי הדת המלומדים. אחרים גורסים שהכוונה לאבו בכר ולעומר, חברי הנביא שמונו לחליפים אחריו.

60 **אשר הורד אליך:** הקוראן שנגלה לך. **אשר הורד לפניך:** ספרי הקודש שנגלו לנביאים שקדמו לך. **משפט השיקוצים:** ר' סורה 2:256. יש המפרשים כי הפסוק מגנה מוסלמים שנדרשו למשפטם של "כָּאהנים" (מתנבאים ומכשפים מאחזי עיניים) במקום לפנות אל הנביא. אחרים גורסים שמדובר באנשים שפנו אל מנהיגי היהודים, כגון כעב אבן אלאשרף.

61 **מתחסדים:** ר' סורה 3:167. **מתרחקים מעליך:** מעדיפים את משפט השיקוצים על פני הקוראן.

62 **התכוונו רק להיטיב:** דברי התנצלות בפני מוחמד מפי האנשים שלא פנו למשפטו אלא למשפט השיקוצים.

והשליח היה מבקש את מחילת אלוהים למענם, היו מוצאים בי אלוהים רוצה בתשובת עבדיו ורחום. 65 לא, חַי ריבונך, הם לא יאמינו עד אשר ישׂימוך שופט עליהם בריבם, ולא תעיק עוד על לבם כל הסתייגות ממשפטך, וישלימו עמו.

66 אילו היינו כותבים להם בספר את המִצווה, הִרגו איש את אחיו, או צְאו ממושבותיכם, היו רק מתַי מעַט עושׂים כן. ואולם אילו היו עושׂים את הנדרש מהם, היה הדבר מיטיב עמם ומיַיצבם. 67 אז היינו נותנים להם שׂכר כביר מאִתנו, 68 ומַנחים אותם באורח מישרים. 69 הנשמעים לאלוהים ולשליחו – אלה יהיו עִם הנביאים והצדיקים והעֵדים והישרים אשר אלוהים נטה להם חסר. מה טובה חֶברְתם של אלה. 70 זו הברְבה שמרעיף אלוהים, ואין יורע כאלוהים.

71 הוי המאמינים, עִמדו הָכֵן וצאו פלוגות פלוגות לקרב, או בולכם כאהר. 72 ואולם יש אשר יתמהמה אחד מבם, ואם יפקרכם אסון, יגיד, אלוהים נָטה לי חסר בבך שלא נכחתי עִמם. 73 ואם תפקור אתבם כרְכה מִעם אלוהים, יגיד – אף כי מעולם לא שׂררה ביניבם אהבה – הלוואי שהייתי עִמם, והיתה נופלת בחלקי זכייה בבידה. 74 על בן מוטב היה אילו היו המוֹכרים את חיי העולם הזה תמורת העולם הבא נלחמים למען אלוהים. וכל הנלחם למען אלוהים – ייהרג או ינצח – ניתַן לו שׂכר כביר. 75 מה לכם כי לא תילָחמו למען אלוהים ולשם האנשים והנשים והילדים הנרדפים, האומרים, ריבוננו, הוציאֵנו מן העיד הזאת אשר כנֵי עוולה הם יושביה, ותֵן לנו מאתך מגן, והָקם לנו מאתך מושיע.

64 **לאחר שגרמו עוול לעצמם:** יש המפרשים כי הכוונה לכך שלא פנו אל משפט הנביא והסתפקו בשופטיהם משכבר.
66 **כותבים:** גוזרים עליהם כקוראן. **הרגו איש את אחיו:** הפרשנים מסבירים שהפסוק מגיב על התרברבותם של כמה מחברי הנביא או כמה מהמתחסדים, שטענו כי גם הם היו מוכנים להרוג איש את אחיו, אילו ציווה זאת אלוהים כשם שציווה על בני ישראל (סורה 54:2). הפסוק קובע שמוטב שהמאמינים יקיימו לפחות את כל שאר המצוות שהוטלו עליהם.
69 **אלה יהיו:** כגן עדן. **העדים:** כערבית: שֻׁהַדָאא', מונח שהוסבר כאן ככינויים של החללים הקדושים שנפלו במלחמת המצווה. ר' סורה 140:3.
72 **אחד מכם:** מפרשים שמרובר במתחסדים.
73 **מעולם לא שררה ביניכם אהבה:** יגיד זאת רק למען תועלתו העצמית.
75 **העיר הזאת:** מזהים אותה עם מַכּה, שם נרדפו המוסלמים שעדיין לא היגרו למדינה

76 המאמינים נלחמים למען אלוהים, ואילו הכופרים נלחמים למען השיקוצים, על כן הילחמו במגינֵי השׂטן, כי תחכולת השׂטן היא כושלת.

77 הלא ראיתָ את אלה אשר נֶאמר להם, מִשכו ידיכם ותַחַת זאת קַיימו את התפילה ותְנו זַכָּאת? ואולם כאשר נכתב כספר כי מִצווה עליהם להילחם, חבורה אחת כהם נמלאה פחד מפני האנשים כפחד אלוהים ואף יותר מכך, ואמרה, ריבוננו, מדוע כתבתָ כספר כי מִצווה עלינו להילחם ולא רחיתָ לנו זאת לזמן־מה?

אֱמור, תענוגות העולם הזה קצרי מועד הם, והעולם הבא טוב מזה ליראים, ולא תקופחו כמלוא נימה. 78 המוות ישׂיגכם בכל מקום אשר כו תהיו, ולו גם במגדלים נישׂאים. כפקוד אותם טובה, יגידו, זאת מִעם אלוהים, וכפקוד אותם רעה, יגידו, זאת מעִמך. אֱמור, הבל מִעם אלוהים, ומה להם לאנשים הללו בי לא יבינו דבר מן האֲמָרים? 79 בל טובה אשר תִפקודך, מעִם אלוהים היא, ובל רעה אשר תִפקודך, מעִם עצמך היא.

שלחנוך כשליח אל האנשים, ואין עַד כאלוהים. 80 בל הנשמע לשליח, נשמע לאלוהים, וכל הפונה עורף – לא שלהנוך לשמור צעדיהם. 81 הם אומרים, נִשמעים אנו, אכל בצאתם מעליך, קבוצה אחת מהם תאמר באישון לילה דברים שונים מאשר אמרה לך, ואולם אלוהים רושם את אשר יגידו באישון לילה. אתה, סור מעליהם, והיסָמך על אלוהים, בי אין סומך כאלוהים.

82 האם לא יתכוננו בקֻראָן? אלמלא בא מעִם אלוהים, היו מוצאים בו ניגודים למכביר.

83 אם יגיע לידיעתם רבר המַשׂרה ביטחון או פחד, ימהרו להפיצו, אך

ומנעה מהם האפשרות לצאת ולהצטרף אל מוחמד.
77 **משכו ידיכם:** יש המפרשים כי מלכתחילה ציווה אלוהים על המוסלמים להימנע ממלחמה בכופרים, וזאת כי טרם היו חזקים דים. **זכאת:** ר' סורה 43:2. **חבורה אחת בהם נמלאה פחד:** המתחסדים. ואולם יש המפרשים כי העניין כולו הוא בבני ישראל שנצטוו להילחם, לאחר שקודם לכן לא נדרשו לעשות כן, אך לא קיימו את הצו. ר' סורה 246:2.
78 **זאת מעמך:** רברי אויבי מוחמד התולים בו את אסונם.
81 **הם אומרים:** נהוג לזהותם עם המתחסדים. **אמרה לך:** או: אמרתָ לה.
82 **ניגודים:** יש הגורסים כי הכוונה לכך שאין בקוראן סתירות פנימיות. אחרים סבורים שהכוונה לכך שאין בו ררגות שונות של רהיטות, או שאין בו כזבים.

אילו היו מביאים אותו בפני השליח וכפני בעלי השררה אשר כהם, היו המבררים אותו מביניהם יודעים את פשרו. אלמלא הדעיף אלוהים עליכם את ברכתו ואת רחמיו, הייתם נוהים אחר השטן, פרט למתי מעט.

84 הילחם למען אלוהים, ואין אתה אחראי אלא לעצמך, אך דַרבֵּן את המאמינים. אולי יואיל אלוהים לדבא את תעוזת הכופרים, כי תעוזת אלוהים גדולה יותר, ותגמולו קשה יותר.

85 כל המשתדל לטובה, יהיה לו חלק בה, וכל המשתדל לרעה, ינחל במותה, ואלוהים על הכל משגיח. 86 וכעת שיברכוכם, בָּרכו כבְרָכה נאה ממנה או הָשיבו בשכמותה. אלוהים מביא כל דבר בחשבון.

87 אלוהים, אין אֱלוה מִבַּלעדיו, והוא כַּנס יכַנס אתכם (מתוך קבריכם) לקראת יום תחיית המתים. אין ספק בו, ואין דובר אמת כאלוהים.

88 מה לכם כי נחלקתם לשני מחנות על אודות המתחסדים? הן אלוהים הֵשיבם אחוֹר כעוון פועלם. התִרצו להנחות את אשר הִתעהו אלוהים? כל אשר יתעהו אלוהים, לעולם לא תמצא דרך להנחותו. 89 הם היו רוצים כי תשובו ותִכפרו כשם שכפרו הם, ותהיו כמותם. אַל תיקחום למגינים לכם עד אשר יהגרו למען אלוהים. ואם יפנו עורף, תִפסום והַרגום כאשר תִמצאום, ואל תיקחו מהם מגן או מושיע לכם. 90 אך (אַל תהרגו) את אלה אשר יגיעו אל אנשים אשר כרית לכם ולהם, ולא את אלה אשר יבואו אליכם ואין את נפשם להילחם ככם או להילחם בבני עמם. אילו רצה אלוהים, היה משליטם עליכם והיו נלחמים בכם. ואם יניחו לכם ולא יילחמו ככם ויבקשו להשלים עמכם, כי אז לא ימציא לכם אלוהים דרך לפגוע בהם.

83 **דבר המשרה ביטחון או פחד:** כגון ידיעה משדה הקרב בדבר ניצחון או תבוסה.
84 **אלא לעצמך:** לכן, גם אם תהא כנפך, קום להילחם, ותנצח.
88 **המתחסדים:** הפרשנים גורסים כי כאן מדובר במונאפקון, שפרשו מכלל המאמינים ועזבו את מְדינה. הפסוק שלפנינו מרמז כי המוסלמים אינם תמימי דעים האם יש להתייחס אליהם כאל כופרים גמורים, או שמא יש דרך להשיבם למוטב. **השיבם אחור:** גרם להם לפרוש מכלל המאמינים.
89 **יהגרו למען אלוהים:** יצטרפו אל המאמינים כדי להילחם יחדיו מלחמת קודש.
90 **אך (אַל תהרגו):** הסייגים המפורטים להלן נחשבים למבוטלים בתוקף סורה 5:9 הקובע כי יש להילחם בכל כופר באשר הוא, ללא התחשבות בבריתות קודמות. ואולם היו

91 עתידים אתם למצוא אחרים הרוצים להיות בטוחים מפני פגיעתכם ואף מפני פגיעת בני עַמם. ואולם כל אימת שיבקשו לפתותם לשוב לכפירה, ישובו ויתפתו. אם לא יניחו לכם ולא יבקשו להשלים עמכם ולא ישיבו ידם מעליכם, כי אז תִפסום והַרגום כאשר תמצאום. נָתַנו לכם סמכות ברורה עליהם.

92 לא יהרוג המאמין את המאמין, בלתי אם בשגגה. ההורג את המאמין בשגגה ישחרר עבד מאמין אחד וייתן כופר־נפש למשפחתו, אלא אם יעשו צדקה. ואם מקרב אויביכם הוא (ההרוג), והוא עצמו מאמין, יש לשחרר עבד מאמין אחד. ואם הוא מבני עַם אשר כרית לכם ולהם, יינתן כופר־נפש למשפחתו, וישוחרר עבד מאמין אחד. ואשר ידו אינה משגת (לשחרר עבד), יצום חודשיים רצופים, למען ישוב אלוהים מכעסו עליו. אלוהים יודע וחכם. 93 כל ההורג את המאמין בכוונה תחילה, יבוא על גמולו בגיהינום, ובו לנצח ישהה. אלוהים ישפוך חמתו עליו ויקללו ויכין לו עונש כבד.

94 הוי המאמינים, כנוסעכם בדרך למלחמה למען אלוהים, בָּררו היטב, ואַל תגידו לכל המברך אתכם לשלום, אינךָ מאמין, כבקשכם להפיק רווח כעולם הזה. השלל הרב שָמור לכם אצל אלוהים. כך הייתם גם אתם לפָנים, ואלוהים חונֵן אתכם בחסרו, על כן בָּרְרו היטב, כי אלוהים מביד את מעשיכם לִפנֵי ולִפנים.

שסברו כי יש כאן תקדים לעריכת חוזים עם כופרים במידה שיש בחוזים אלה כדי להועיל למוסלמים (כמו חוזה חודיביה). **ברית לכם ולהם:** ברית המעניקה הגנה גם לצד שלישי המבקש מקלט אצל אחד משני הצדדים.
91 **אחרים הרוצים להיות בטוחים:** מזהים אותם עם כמה מבני שבט זה או אחר שביקשו לקבל ברית הגנה ממוחמד ומבני שבטם הכופרים באחד.
92 **עבד מאמין:** ולא יהודי או נוצרי. מכאן שהקוראן מבדיל בין עבד מוסלמי לעבד כופר, כשם שהמקרא מבדיל בין עבד עברי ועבד שאינו מבני ישראל. **יעשו צדקה:** יוותרו על כופר הנפש. מקרב אויביכם: במקרה זה, קרובי ההרוג אינם זכאים לכופר־נפש. **ברית לכם ולהם:** הפרשנים גורסים שמדובר ביהודים או נוצרים שזכו למעמד של "בני חסות" תחת כנפי האסלאם. **יצום חודשיים:** ככל הנראה במתכונת הנהוגה בחודש רמדאן, במפורט בסורה 2:183–187.
94 **ברוו היטב:** וזאת כי עלולים אתם לפגוש מאמינים בלתי מוכרים לכם ותחשבום לאויבים המתחזים למוסלמים. **כבקשכם להפיק רווח:** משלל. **כך הייתם גם אתם:** חדשים באמונה ובלתי מוכרים למאמינים הוותיקים.

95 המאמינים הנשארים לשבת בבתיהם, פרט לאשר יש בהם נבות, לא
יִשוו לקמים להיאבק למען אלוהים בהקריבם את רכושם ואת נפשותיהם.
אלוהים רומם את מעלת הקמים להיאבק בהקריבם את רכושם ואת
נפשותיהם, ונתנם מעל הנשארים לשבת. לכל אלה הבטיח אלוהים
לגמול טובה, ואולם אלוהים רומם את הקמים להיאבק מעל היושבים,
בנותנו להם שָׂכר בביר: 96 מעלות מלפניו ומחילה ורחמים. אלוהים
סולח ורחום.

97 כאשר יאספו המלאכים את נשמת האנשים אשר עדיין גורמים עוול
לעצמם, יגידו, במה עסקתם? יגידו, היינו נרדפים עלי אדמות. יגירו,
האם לא היתה ארמת אלוהים רחבה ריה למען תהגרו ממקום למקום? –
כל אלה בגיהינום ידורו, ושם יהיה סופם המר. 98 אך לא כן האנשים
והנשים והילדים הנרדפים אשר היו חסרי אונים ולא יכלו למצוא מוצא.
99 כל אלה, אולי יואיל אלוהים למחול להם, כי אלוהים נעתר וסולח.

100 כל המהגר למען אלוהים ימצא באָרֶן מרחב להיברל ורווחה, וכל
היוצא מביתו כדי להגר אל אלוהים ושליחו, והמוות ישיגנו, יהיה שְׂכרו
על אלוהים. אלוהים סולח ורחום.

101 ובנוסעכם בארץ, לא יהיה עוון עליכם אם תקצרו בתפילה, אם
תחששו פן יפתיעוכם הכופרים. הכופרים אויב מושבע הם לכם.
102 בהיותך בינותם ובקיימך להם את התפילה, תעמוד הקבוצה האחת
עִמך, ויאחזו בנשקם. באשר ישתחוו, יהיו (האחרים) מאחוריכם. אַחַר
תיגש הקבוצה השנייה אשר טרם התפללה, ותתפלל עִמך, ויעמרו הָבֵן
ויאחזו בנשקם.

הכופרים רוצים היו כי תסיחו דעתכם מנשקכם ומכליכם, ואז יתקפוכם
באחת.

95 **פרט לאשר יש בהם נבות:** כלומר רק הנכים הנשארים מאחור שווים במעלתם ללוחמים. וניתן לתרגם: "אשר אין בהם נכות", בלומר הנשארים שאינם נבים אינם שווים במעלתם ללוחמים. **לקמים להיאבק:** ר' סורה 218:2.

96 **מעלות:** בגן עדן.

97 **עדיין גורמים עוול לעצמם:** חוטאים ומונעים מעצמם שבר מאת אלוהים. הבוונה באן למאמינים השוהים מחוץ בחירה בקרב הבופרים, ואינם מהגרים אל מושבות המוסלמים. הפרשנים מזהים אותם עם מוסלמים שנותרו בִמכה ולא הצטרפו אל מוחמר במדינה.

אין עוון עליכם אם בפגוע בכם המָטר, או לעת מחלה, תניחו את
נשקכם, ואולם עִמדו הָכֵן. אלוהים הכין לבופרים עונש מחפיר.
103 בסיום התפילה הַזכירו את שֵם אלוהים בעומדבם ובשבתבם ובשוכבבם
על צדבם. ובהיותכם במקום מִבטחים, קַיימו את התפילה (בסררה).
התפילה היא מצווה אשר נקבעו זמניה למאמינים ונכתבה בספר.

104 אל תִרפינה יריכם מרדוף את הכופרים, וגם אם נפצעתם, הנה
פצעיהם כואבים בפצעיכם, ואולם אתם מקַווים לקבל מאלוהים את אשר
להם אין תקווה לקבל. אלוהים יורע וחכם.

105 הורדנו אליךָ את הספר ממרומים למען יגַלה את האמת ותשפוט בין
האנשים כאשר יורךָ אלוהים. אל תהיה סָנֵיגור למועלים. 106 בַקש את
מחילת אלוהים, כי אלוהים סולח ורחום.

107 אַל תלַמר ובות על אשר עשו סקר בנפשם, כי אלוהים אינו אוהב
את המועל הנפשע. 108 הם מבקשים להיסתר מן האנשים, ואולם לא
ייסָתרו מאלוהים, והוא שרוי עִמם כאשר יאמרו באישון לילה רברים
אשר לא יפיקו רצון מלפניו. אלוהים חולש על מעשׂיהם. 109 אתם הייתם
אלה אשר לימרתם זכות עליהם בעולם הזה, אך ביום תחיית המתים, מי
ילמר זכות עליהם בפני אלוהים, ומי ישגיח עליהם?

110 העושׂה רעה או גורם עוול לעצמו ואַחַר יבקש את מחילת אלוהים,
ימצא את אלוהים סולח ורחום. 111 החוטא הנפשע, רק לעצמו הוא חוטא,
ואלוהים יורע וחכם. 112 הנכשל בחטא או בפשע, ואַחַר ישליכהו על
וולתו הוכאי, יואשם בבַחש ובפשע ברור.

102 **בהיותך:** פנייה אל הנביא. **ויאחזו בנשקם:** שאר האנשים שיעמרו מאחורי המתפללים. או: המתפללים עצמם יאחזו בנשקם במהלך התפילה.

103 **נקבעו זמניה:** זמני התפילה היומית נרמזים במספר פסוקים, כגון סורה 17:30–18.

105 **אל תהיה סניגור:** אל תמהר לחרוץ רין כטרם יורִיכךָ אלוהים. הפרשנים מסבירים בי מרובר במוסלמי שנתפס בגנבה או מעילה, והוא וקרוביו ניסו לטפול את האשמה על יהודי, בתקווה שהיהורי יורשע במקומו.

109 **אלה אשר לימדתם זבות עליהם:** הפרשנים מזהים אותם עם קרוביו של המוסלמי שנתפס בגנבה, אשר ניסו לסנגר עליו בפני הנביא.

110 **עוול לעצמו:** חטא בלשהו שיביא עונש על עצמו.

112 **ישליבהו על זולתו הזכאי:** הפרשנים מקשרים ואת לפרשת המוסלמי שנתפס בגנבה וניסה לטפול את האשמה על אחד היהורים.

113 אלמלא הרעיף אלוהים עליך את ברכתו ואת רחמיו, היתה קבוצה
מהם זוממת להתעותך. ואולם רק את עצמם יתעו, ולא יזיקו לך במלוא
נימה. אלוהים הוריד אליך ממרומים את הספר ואת החוכמה ולימדך את
אשר לא ידעת. כבירה היא ברכת אלוהים השורה עליך.

114 על־פי רוב לא תצמח כל טובה מסוד־שיחם – זולת אם יקראו לתת
צדקה או לנהוג בדרך ארץ או להשכין שלום בין הבריות. כל העושה זאת
בבקשו להפיק רצון מלפני אלוהים, ניתן לו שכר כביר.

115 כל החולק על השליח לאחר שנתבררה לו דרך הישר ואינו הולך
בנתיב המאמינים, נכוונו אל אשר יפנה, ונצלהו בגיהינום. שם יהיה
סופו המר.

116 אלוהים לא יסלח על כי יצרפו לו שותף, אך על דברים קלים מזה
יסלח לאשר יחפוץ. כל המצרף שותף לאלוהים מרחיק לתעות. 117 אלה
אשר אליהם יתפללו מבלעדי אלוהים אינם אלא נקבות, ולא יתפללו
בלתי אם אל שטן מתמרד, 118 אשר קיללהו אלוהים. אמר (השטן), אקח
לעצמי חלק שתפסוק לי מעבדיך, 119 ואתעה אותם ואפתה אותם בשגיונות,
ואצוום לשסוע את אוזני המקנה, ואצוום לשנות את בריאת אלוהים. כל
הלוקח לו את השטן למגן במקום אלוהים, מנת חלקו אבדון מוחלט.
120 הוא מפזר להם הבטחות ומפתה אותם בשגיונות, ואולם השטן לא
יבטיח דבר מלבד תעתוע. 121 כל אלה בגיהינום ידורו ולא ימצאו מנוס
מפניו.

122 המאמינים ועושי הטוב, אותם נכניס אל גנים שנהרות זורמים
למרגלותיהם, ושם יישארו לנצח נצחים. זו הבטחת אמת מלפני אלוהים,
ואין דובר אמת כאלוהים. 123 אין היא תלויה בשגיונותיכם ולא בשגיונות
בעלי הספר. לגומל הרעה יושב כגמולו, ולא ימצא לו מגן או מושיע

113 **קבוצה מהם:** יש המזהים אותם עם בני משפחתו של המוסלמי שנתפס בגנבה, אשר ניסו לטשטש את הראיות כנגדו. אחרים מזהים אותם עם בני שבט ת'קיף (שכנו בעיר טאיף) שביקשו מן הנביא לוותר להם בענייני פולחן וממון כתמורה להתאסלמותם.

117 **נקבות:** רמז לאמונת הכופרים כי אלוהים הוליד בנות וכי הן משמשות כאלילות לצדו.

119 **לשסוע את אוזני המקנה:** רמז למנהג קדם־אסלאמי להקדיש את המקנה לאלילים. **לשנות את בריאת אלוהים:** להטיל מום בגוף הברואים. יש הכוללים כאן סוגי קעקוע, ויש המפרשים שמדובר בשינוי הדת שהיתה טבועה באדם מטבע בריאתו, כלומר האסלאם.

זולת אלוהים. 124 עושי הטוב, זכר או נקבה, ובלבם אמונה, כל אלה
ייכנסו אל גן עדן, ולא יקופחו במלוא נימה.

125 וכי יש דת נאה מדתו של האיש הנושא פניו אל אלוהים בהתמסרות
והמיטיב וההולך בדרך דת אברהם אשר נהג כחניף? אלוהים לקח לו את
אברהם לידיד נפש. 126 לאלוהים כל אשר בשמים ובארץ, ואלוהים חולש
על הכל.

127 יבקשוך לפסוק בעניין הנשים. אמור, אלוהים יפסוק לכם בעניינן,
וכן הספר אשר קוראים בפניכם, בעניין הנשים היתומות אשר לא תתנו
להן את אשר נפסק לזכותן בספר, ותחשקו לשאתן. – ובעניין הילדים
חסרי המגן: עליכם לנהוג עם היתומים בצדק. כל טוב אשר תעשו, ידענו
אלוהים. 128 אם תחוש האישה כי בעלה מואס בה או פונה מעליה, אין
עוון על שניהם אם יגיעו להסכמה ביניהם, כי ההסכמה טובה יותר. בכל
נפש טבועה צרות־עין, ואולם אם תיטיבו ותהיו יראים, הנה אלוהים
מכיר את מעשיכם לפני ולפנים. 129 לעולם לא תוכלו לעשות צדק בין
הנשים, אף אם תשתדלו. ואולם אל תרחיקו לכת בפנייתכם (אל האחת),
פן תשאירו (את האחרת) תלויה ועומדת. אם תשלימו ותהיו יראים, הנה
אלוהים סולח ורחום. 130 אם ייפרדו השניים, כי אז ישלים אלוהים לכל
אחד את מחסורו מתוך שפע אמצעיו. אלוהים רב אמצעים וחכם.
131 לאלוהים כל אשר בשמים ואשר בארץ.

123 **בעלי הספר:** ר' סורה 105:2.

125 **בהתמסרות:** ר' סורה 112:2. **חניף:** ר' סורה 135:2.

127 **עניין הנשים:** יש המפרשים שהכוונה לבקשת הבהרה בנוגע למעמדן בדיני הירושה. **הספר אשר קוראים בפניכם:** הקוראן. **בעניין הנשים היתומות:** יש המפרשים שהכוונה לדינים אשר נקבעו לעיל בפסוק 2 ואילך. **אשר נפסק לזכותן:** חלקן בירושת אביהן המת, או המוהר. **תחשקו לשאתן:** פנייה אל פטרוניהן של יתומות הרוצים לשאתן כדי לזכות בירושתן. ויש הגורסים במקום "תחשקו", "לא תרצו", ומסבירים שמדובר ביתומות כעורות שפטרוניהן בותלים בהן אך מונעים בערן מלהינשא לאחר, פן יפסידו את ירושתן. **הילדים חסרי המגן:** מפרשים שהקוראן מצווה כאן שלא לקפחם בירושה.
פונה מעליה: מעדיף עליה את נשותיו האחרות. **הסכמה:** על המשך הנישואין בתנאים של הבלגה הדדית (כגון שהוא יבליג על מיאוסו בה והיא תבליג על קנאתה בצרותיה). **צרות עין:** מפרשים שמדובר בצרות העין שבה נוהגים זה כזה הבעל ואשתו.
תלויה ועומדת: לא אלמנה ולא אשת איש.
ישלים: ימציא לשניהם בני זוג חדשים.

ציווינו על אלה אשר ניתן להם הספר לפניכם, ועליכם, לאמור, הֱיו
יראים את אלוהים. אם תִּכפרו, הנה לאלוהים כל אשר בשמים ואשר
בארץ, ואלוהים בלתי תלוי ומהולל. 132 לאלוהים כל אשר בשמים ואשר
בארץ, ואין סומך כאלוהים. 133 אם רק ירצה, יסלקכם, אתם האנשים,
ויביא אחרים. אלוהים יכול יוכל לעשׂות כן. 134 הרוצה לבוא על שׂכרו
בעולם הזה – אצל אלוהים שמור שׂכר העולם הזה והעולם הבא גם יחד.
אלוהים שומע ומבחין.

135 הוי המאמינים, הֱיו נוהגים בצדק והָעידו בפנֵי אלוהים, ולו גם נגד
עצמכם או נגד ההורים וקרובי המשפחה. גם העשיר וגם העני, אלוהים
קרוב מכם אל שניהם. אַל תִנהו אַחַר משוגות הלב, פן תיטו. אם תסלפו
או תימָנעו מלהעיד, הנה אלוהים מכיר את מעשׂיכם לִפנֵי ולִפנים.

136 הוי המאמינים, הַאמינו באלוהים ובשליחו ובספר אשר הוריד אל
שליחו ממרומים, ובספרים אשר הוריד לפָנים. כל הכופר באלוהים
ובמלאכיו ובספריו ובשליחיו וביום האחרון, מרחיק לתעות. 137 אשר
יאמינו ואַחַר יִכפרו ואַחַר יאמינו ואַחַר יכפרו ואַחַר תִרבה כפירתם,
לעולם לא יסלח להם אלוהים ולא ינחה אותם אל הנתיב.

138 בַּשֵׂר למתחסדים כי צפוי להם עונש כבד. 139 הם אלה הלוקחים להם
את הכופרים למגינים במקום המאמינים. האם אצלם יבקשו את הכוח
האדיר? הן הכוח האדיר כולו לאלוהים. 140 הוא הוריד אליכם ממרומים
את דבָרו בספר לאמור, אם תשמעו אנשים אומרים דברי כפירה באותות
אלוהים ומלעיגים עליהם, אל תֵשבו עִמם עד אשר ישַנו את נושׂא
שׂיחתם. אם תשבו עמם תהיו כמותם. אלוהים עומד לכַנֵס בגיהינום את
המתחסדים ואת הכופרים גם יחד. 141 הם אשר ימתינו לראות מה יעלה

131 **אשר ניתַן להם הספר לפניכם:** ר' סורה 105:2.
135 **גם העשיר וגם העני:** יש להעיד על כל אחד מבלי להתחשב בעושרו או בעוניו.
136 **בספרים אשר הוריד לפנים:** ספרי הקודש שניתנו לנביאים שקדמו למוחמד. ובמקור: "ספר" שהוראתו קיבוצית.
137 **אשר יאמינו ואחר יכפרו:** יש המפרשים כי מדובר ביהודים שהאמינו תחילה במשה ואחר חטאו ושבו וכפרו, עד שהגיעה כפירתם לשיאה בימי מוחמד. אחרים מזהים אותם עם המתחסדים הנזכרים להלן.
140 **את דברו בספר:** בקוראן. מפרשים כי מדובר בדבר אלוהים למאמינים בסורה 68:6.

בגורלכם: אם יבריע אלוהים למענכם, יגידו, האם לא היינו עִמכם? ואם
ישׂחק המזל לכופרים, יגידו (להם), האם לא התייצבנו בראשכם והגַנו
עליכם מפני המאמינים? אלוהים ישפוט ביניהם ביום תחיית המתים,
ואלוהים לעולם לא יפתח בפני הכופרים דרך לגבור על המאמינים.

142 המתחסדים מבקשים להוליך שולל את אלוהים, ואולם הוא זה אשר
יוליכם שולל. בקומם להתפלל, יקומו נִרפים, וזאת רק כדי להירָאות
בעיני האנשים, וימַעטו להזכיר את שֵם אלוהים. 143 בתוך כך מתנודדים
הם, ולא ישתייכו לאלה או לאלה. כל אשר יַתעהו אלוהים, לא תִמצָא לו
מוצא. 144 הוי המאמינים, אַל תיקחו כופרים למגינים לכם במקום
מאמינים. התִרצו לתת לאלוהים אסמכתא ברורה נגדכם?

145 המתחסדים יהיו במדור התחתון של האש, ולא תמצא להם מושיע.
146 ואולם לא כן החוזרים בתשובה והמתקנים את דרכם והמבקשים מָעוז
באלוהים והמייחדים את דתם לאלוהים. כל אלה עִם המאמינים הם,
ואלוהים עתיד לתת שׂכר כביר למאמינים. 147 מה טעם יעַנישכם אלוהים
אם תכירו טובה ותאמינו? אלוהים מכיר טובה ויודע.

148 אין אלוהים אוהב את הנושׂאים קולם בדברי גנאי, אלא אם כן נגרם
להם עוול. אלוהים שומע ויודע. 149 בין אם תעשׂו טוב בגלוי ובין אם
תסתירו או תמחלו על רעה, הנה אלוהים נעתר ובל־יכול.

150 הכופרים באלוהים ובשליחיו והרוצים להפריד בין אלוהים לבין
שליחיו, והאומרים, נאמין בכמה ונכפור בכמה, והרוצים לנקוט בדרך
ביניים, 151 כל אלה כופרים לאמיתם הם. עונש מחפיר הכינונו לכופרים.
152 המאמינים באלוהים ובשליחיו ואינם מַפְלים איש מהם, הוא ייתן להם
את שׂכרם. אלוהים סולח ורחום.

153 בעלי הספר מבקשים כי תוריד אליהם ספר מן השמים. ממשה שאלו

141 **הם אשר ימתינו:** המתחסדים.
142 **יוליכם שולל:** ישיב להם מידה כנגד מידה.
148 **נגרם להם עוול:** מפרשים שמדובר באורחים שלא זכו להכנסת אורחים נאותה ממארחיהם. הפסוק מתיר להם להתלונן ולדרוש את המגיע להם.
150 **להפריד...:** להאמין רק באלוהים ולא בנביאים. **נאמין בכמה ונכפור בכמה:** רמז ליהודים ולנוצרים הכופרים אלה בנביאיהם של אלה. **דרך ביניים:** בין כפירה ואמונה.

רבר גרול מזה, באומרם, הַרְאֵה לנו את אלוהים גָלוי לעינינו. או הִכְּתָה
בהם סופת ברקים על כי היו בני עוולה. אַחַר עשׂו את העגל, אף כי כבר
ניתנו להם המופתים הנהירים, ומחלנו על כך, ונָתַנּו למֹשֶה סמכות
ברורה. 154 הרמנו את ההר מעליהם למען יקרשו את בריתם, ואמרנו
לָהם, היכָּנסו משתחווים בשער, ואמרנו להם, אַל תחללו את השבת,
וכרתנו עִמם ברית חמורה. 155 כֵּיוון שהֵפרו את בריתם וכִפרו באותות
אלוהים והָרגו את הנביאים בלא צדק, ואָמרו, לִבֵּנו עָרֵל – אלוהים הוא
אשר אטם אותו בכפירתם, ועל כן רק מתַי מעַט בהם יאמינו. 156 –
וכִיוון שכפרו וביתשו בַּחַש איום על אורות מִרְיָם, 157 וּכֵיוון שאָמרו, אנו
הרגנו את שליח אלוהים, יֵשוּעַ המשיח בן מִרְיָם. ואולם לא הרגוהו ולא
צלבוהו, ורק נִרְמָה בעיניהם. אלה אשר נחלקו על אורותיו מטילים בו
ספק, ואולם אין הם יורעים עליו רבר, ורק אַחַר דמיון שווא נוטים הם,
ולא הֲרגוהו אל־נכון, 158 כי אלוהים הֶעלהו אליו. אלוהים אריר וחכם.
159 ואין בבעלי הספר אחר אשר לא יאמין בו לפני מותו, וביום תחיית
המתים יעיד הוא עליהם.

153 **בעלי הספר:** ר' סורה 105:2. **ספר מן השמים:** ספר כתוב כרוגמת התורה שקיבל משה, בניגוד לקוראן שנגלה בעל־פה. **הראה לנו את אלוהים:** אולי ניתן להשוות עם שמות יט 21. **סמכות ברורה:** בערבית: סֻלְטַאן, ומסבירים שהכוונה לצו שנתן משה לבני ישראל להרוג איש את אחיו למען יכפרו על חטא העגל (סורה 54:2). ויש המפרשים שמדובר בניסים שחולל משה בפניהם, ואז יש לתרגם: "אסמכתא ברורה".

154 **הרמנו את ההר:** ר' סורה 63:2. **משתחווים בשער:** מצווה להיכנס בהכנעה אל ארץ הקודש. **אל תחללו את השבת:** רמז לפרשת האנשים שדנו ביום השבת והפכו לקופים, כמסופר בסורה 163:7 ואילך.

155 **מתי מעט:** ר' לעיל פס' 46. וניתן גם לתרגם: הם ממעטים להאמין.

156 **כחש איום:** על כך שמרים לא ילדה את ישוע מרוח הקודש.

157 **אנו הרגנו:** לפי פסוק זה, היהודים עצמם מתפארים בכך שהצליחו להרוג את ישוע. הקוראן משיב להם שלא עלה בידם להורגו. **המשיח:** ר' סורה 45:3. **נרמה בעיניהם:** כלומר, האיש שמת על הצלב לא היה ישוע עצמו (שעלה השמימה), אלא פלוני בן דמותו. טענה זו של הקוראן, שעל־פיה לא ישוע מת על הצלב, משקפת ריעות של זרמים נוצריים שוליים שלא זכו להכרה בנצרות הממוסדת. אשר לאדם שמת על הצלב, כמה מסורות מוסלמיות גורסות שהוא היה אחד מתלמידי ישוע שהתנדב למות במקומו, כדי להציל את ישוע מן היהודים. **נחלקו על אודותיו:** יש המפרשים על אודות מותו של ישוע, או על טבעו האלוהי. **מטילים בו ספק:** במותו, או בטבעו האלוהי. החלוקים בדעותיהם הם היהודים או הנוצרים.

159 **יאמין בו לפני מותו:** יש המפרשים: יאמין בישוע לפני מותו של ישוע. מסבירים שהיהודים

160 כֵּיוון שעשׂו היהורים עוולות, אסרנו עליהם את המאכלות הטובים
אשר היו מותרים להם, וּכֵיוון שהִרחיקו רבים מעל נתיב אלוהים,
161 ולקחו ריבית אף כי זו נאסרה עליהם, ואָכלו את ממון האנשים בלא
צרק. לכופרים אשר בהם הכינונו עונש כבר. 162 ואולם תלמידי חכמים
אשר בהם, והמאמינים אשר יאמינו באשר הורד אליךָ ממרומים ובאשר
הורד ממרומים לפניךָ, ומקַיימי התפילה ונותנֵי הַזָּכָאת והמאמינים באלוהים
וביום האחרון, לכל אלה ניתַן שׂכר כביר.

163 גילינו לךָ (רברי נבואה) כשם שגילינו לנֹחַ ולנביאים אחריו. וגילינו
לאברהם ולישמעאל וליצחק וליעקב ולשבטים ולישוּע ולאִיּוֹב וליונה
ולאַהֲרֹן ולשלֹמה. לרָוִר נָתַנּו את הַזבור. 164 מלבדם שלחנו שליחים אשר
כבר סיפרנו לךָ עליהם ושליחים אשר לא סיפרנו לךָ עליהם. ועִם מֹשה
ריבר אלוהים פנים אל פנים. 165 אלה שליחים אשר נשלחו להיות
מבשׂרים ומזהירים, למען לא תהיה לאנשים טענה בנגר אלוהים לאַחַר
בוא השליחים. אלוהים אריר וחכם. 166 ואולם אלוהים מעיר על אשר
הוריר אליךָ ממרומים. הוא הוריר אותו על רעתו, וגם המלאכים יעירו,
אך אין עֵד באלוהים.

167 הכופרים והמרחיקים אנשים מעל נתיב אלוהים מרחיקים לתעות.
168 הכופרים ובני העוולה, לעולם לא יסלח להם אלוהים ולא ינחה אותם
אל דרך, 169 זולת דרך גיהינום. נֶצַח נצחים יהיו בו, כי אין קל מזה
לאלוהים.

וכל שאר בני האדם עתירים להאמין בישוע כאשר יופיע באחרית הימים ויכניע את משיח השקר, האנטיכריסט (דַגְ'אל). ויש הגורסים: "יאמינו בישוע לפני מותם". ויש הקובעים כי הכוונה לאמונתם במוחמד.

160 **אסרנו עליהם:** מפרשים שהכוונה לאיסורים המפורטים בסורה 146:6.

161 **אכלו את ממון האנשים:** בלקיחת שוחד. **לכופרים אשר בהם:** להבדיל מן המעטים שבין היהודים, שהאמינו בנביאים ובמוחמד.

162 **תלמידי חכמים:** מפרשים שמדובר במלומדים יהודים שהכירו במוחמד כנביא אמת. ר' סורה 7:3. **המאמינים:** חברי הנביא המוסלמים.

163 **גילינו לך:** פנייה אל מוחמד. **לשבטים:** ר' סורה 136:2. **זבור:** גלגול של המילה העברית "מזמור", המשמש בקוראן כינוי למזמורי תהילים.

164 **עם משה דיבר אלוהים:** ר' שמות לג 11.

166 **על דעתו:** בידיעתו שאתה, מוחמר, ראוי לקבלו.

167 **המרחיקים:** הפרשנים מזהים אותם עם היהודים שניסו למנוע מן האנשים להאמין במוחמד.

170 הוי האנשים, הנה הביא לכם השליח את האמת מעם ריבונכם, על בן
הֶאמינו, ובזאת ייטב לכם. ואולם אם תִּכפרו, הנה לאלוהים כל אשר
בשמים ובארץ. אלוהים יודע וחכם.

171 הוי בעלי הספר, אל תפריזו בדתכם ואל תגידו דָּבָר על אלוהים
מלבד אמת. ישוע המשיח בן מִרְיָם אינו אלא שליח אלוהים ומילה מאִתו
אשר אותה הטיל אל מִרְיָם, ורוח מלפניו. על בן הֶאמינו באלוהים
ובשליחיו, ואַל תגידו, שלושה הם. חִדלו מזה למען ייטב לכם. אלוהים
הוא רק אֱלוה אחד. ישתבַּח שמו וחלילה מהיות לו בן. לו כל אשר
בשמים וכל אשר בארץ, ואין סומך כאלוהים. 172 המשיח לא יסלוד
מלהיות עֶבד לאלוהים, ואף לא המלאכים המקורבים. כל הסולד מלעבוד
אותו ושַחַץ בלבו - את בולם עוד יאסוף אליו יחדיו. 173 אשר למאמינים
ולעושים את הטוב, הוא ישַלם להם את מלוא שכרם ויַרבּה את ברכתו
להם. אשר לסולדים ולאנשי השחץ, אותם יעניש עונש כָּבד, ולא ימצאו
להם מגן או מושיע זולת אלוהים.

174 הוי האנשים, ניתַן לכם מופת מעִם ריבונכם, והורדנו אליכם אור
נגוהות ממרומים. 175 אשר למאמינים באלוהים ולמבקשים בו מָעוז, הוא
יפרוש את רחמיו עליהם ואת ברכתו, וינחה אותם אליו באורח מישרים.

176 יבקשוך לפסוק להם. אֱמור, אלוהים יפסוק לכם בעניין סובביו של
האיש אשר מת באין לו ילד, ואחות לו אחת: מחצית עיזבונו לה היא,
ואילו הוא יירש את עיזבונה, אם אין לה ילד. ואם שתיים הן, לשתיהן
שנֵי שלישֵי עיזבונו. ואם אחים מספר לו, גברים ונשים - לגבר חֵלק
כחלקן של שתי נשים. אלוהים מבאר לכם ואת למען לא תִתעו, ואלוהים
יודע כל דבר.

171 **בעלי הספר:** כאן מדובר בנוצרים בעיקר, בלומר בעלי הברית החדשה. **אל תפריזו:** הנוצרים נדרשים כאן שלא להעלות את ישוע לדרגת בנו הממשי של אלוהים. **מילה:** ר' סורה 39:3. ויש המפרשים שהכוונה ב"מילה" לבשורה שהתבשרה מרים על הולדת ישוע. **רוח:** רוח הקודש שממנה נולד ישוע. **שלושה:** רמז לתורת השילוש הנוצרית. והפסוק מכוון לאלוהים, ישוע ומרים.

172 **המקורבים:** לאלוהים. מסבירים כי הם נושאי כס הכבוד. **יאסוף:** ביום תחיית המתים.

174 **אור נגוהות:** הקוראן.

176 **סובביו:** בערבית: כַּלָאלָה. ר' לעיל פסוק 12.

סוּרָה 5 הַשֻּׁלְחָן הֶעָרוּךְ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי המאמינים, מַלאו את החובות המוטלות עליכם: בהמות המִקנה
הותרו לכם למאכל, וולת אלה אשר יקראו בשמָן בפניכם, ובלבד שלא
תחללו את איסור הציד בעורכם מתקדשים. אלוהים מחוקק את אשר
יחפוץ. 2 הוי המאמינים, אַל תחללו את טִקסי אלוהים ולא את החודש
הקדוש, ולא את בהמות הובח, ואף לא את הזֵרים על צווארן, ולא את
(קרושת) השמים פעמיהם אל הבית הקרוש, בבקשם להם פרנסה מעִם
ריבונם, ובבקשם להפיק רצון מלפניו. וכאשר תצאו מקודש לחול,
הרשות בידכם לצוד ציד. בל תגרום לבם טינתכם לאנשים אשר מנעו
אתכם מלבוא אל המסגד הקדוש, לשלוח יד בהם. עוזרו זה לזה במעשים
טובים וביראת שמים, ואל תעורו זה לוה לפשוע ולהתנכל, והֱיו יראים
את אלוהים, כי אלוהים עונש קשות.

1 **הוי המאמינים:** פנייה אל המוסלמים, אך יש המפרשים כפנייה אל היהודים והנוצרים הנקראים להאמין במוחמד. **החובות:** הדינים המפורטים להלן. ויש הגורסים בי מדובר בהתחייבויות בכלל, כגון חוזים והסכמים בין אדם לחברו, או בין קבוצות שונות, כולל כאלה שנחתמו כבר בתקופה הקדם־אסלאמית. **אלה אשר יקראו בשמן:** ר' להלן פס' 3. **איסור הציד:** ציד ושפיכות דמים בכלל אסורים במהלך החודשים הקדושים. **בעודכם מתקדשים:** כגון בזמן העלייה לרגל אשר במהלכה שרוי האדם במצב התקדשות לאלוהים המותנית בשמירה על כללי טוהרה מוגדרים. ר' סורה 196:2.

2 **החודש הקדוש:** שנאסרו בו שפיכות הדמים והציד. ר' סורה 194:2. **הזרים:** או בל דבר אחר, כגון סנדל ישן, שנתלו על צוואר בהמות הזבח לציון היותן קודש לאלוהים. גם עולי הרגל נהגו לתלות על צווארם זרים מעין אלה (בין השאר, עשויים שער גמלים, לאות היותם במצב התקדשות לאלוהים. **הבית הקדוש:** מקדש הכעבה אשר במִכה. **המסגד הקדוש:** ר' סורה 144:2. מפרשים שהפסוק מאזכר את התנכלות בני קורייש למוחמד בעת שחסמו את דרכו באשר ניסה לעלות לרגל לכעבה בשנת 628 ונכלם במבואות מֻבּה (בחודיביה). הפסוק קורא למוחמד ולמאמיניו לא לנהוג כנקמנות ולא למנוע מאיש

3 נאסרו עליכם נבלה ודם ובשר חזיר, וכל אשר הוקדש לכבוד אחרים זולת אלוהים, והבהמה אשר מתה בחנק, או במכות, או בנפילה אל התהום, או בנגיחה, ואשר טרפוה חיות טרף – אך לא אשר שחטתם – וכל אשר הועלה קורבן על במת אלילים, ולהפיל גורל בחיצים. מעשה הפקרות הוא לכם. היום אמרו הכופרים נואש מדתכם, על כן אל תיראו מפניהם, כי אם אותי היו יראים. היום סיימתי לכונן לכם את דתכם והשלמתי את חסדי עליכם, ושבע רצון אני כי האסלאם היה לכם לדת. – ואולם כל הנאלץ לעת רעב, אך לא עד כדי אשם, הנה אלוהים סולח ורחום.

4 ישאלוך מה הותר להם. אמור, הותרו לכם המאכלות הטובים (והבשר אשר צדו) חיות הציד אשר אילפתם ואשר לימדתם אותן את אשר לימד אתכם אלוהים. אכלו מכל אשר לכדו למענכם, והזכירו את שם אלוהים עליו, והיו יראים את אלוהים. אלוהים מהיר חשבון. 5 היום הותרו לכם המאכלות הטובים, ומותרים לכם מאכלותיהם של אלה אשר ניתן להם הספר לפניכם, ומאכלותיכם מותרים להם, והנשואות לכם מקרב המאמינות, וגם הנשואות לכם מקרב אלה אשר ניתן להם הספר לפניכם, ובלבד שתשלמו להן את המגיע להן, ובתוקף קידושי נישואין ולא בזימה ובאהבהבים. כל הכופר באמונה, מפעלותיו לא ינובו פרי, ובעולם הבא ילך לאבדון.

לעלות לרגל, וזאת בהנחה שהמוסלמים כבר שולטים במכה.

3 **דם**: ר' סורה 173:2. **להפיל גורל בחיצים**: עובדי האלילים נהגו להפיל גורלות באמצעות הטלת חצים שסומנו בסימנים מיוחדים לצורך הבִרעה בכל עניין שהיה בו ספק. ר' גם יחזקאל כא 26. **אמרו הכופרים נואש מדתכם**: איבדו תקווה להביסה. **היום סיימתי**: הדובר הוא אלוהים. המסורת גורסת שהצהרה זו ניתנה במהלך העלייה לרגל האחרונה של מוחמד למכה, שהתקיימה זמן קצר לפני מותו (שנת 632). **האסלאם**: ר' סורה 112:2. **הנאלץ לעת רעב**: לאכול מאכלות אסורים. **עד כדי אשם**: יותר מן המידה החיונית להישארות בחיים.

4 **ישאלוך**: פנייה אל הנביא על אודות המאמינים בני זמנו. **הזכירו את שם אלוהים עליו**: בעת שילוח חיית הציד. הדבר נחשב כשחיטה בשרה של הבהמה הניצודה. ויש גורסים כי יש להזכיר את שם אלוהים בעת האכילה עצמה.

5 **היום**: גם הצהרה זו פורשה כאילו ניתנה במהלך העלייה לרגל האחרונה של מוחמד. ואולם יש הגורסים כי אין מדובר ביום מוגדר. **מאכלותיהם**: הפרשנים גורסים כי מדובר בעיקר בבשר משחיטתם. **אלה אשר ניתן להם הספר**: ר' סורה 105:2. **מאכלותיכם מותרים להם**: הרשות בידכם למוכרם להם. **הנשואות**: בערבית: מוּחְצַנָאת. ר' סורה 24:4. **מקרב**

6 הוי המאמינים, בקומכם להתפלל, רחצו את פניכם ואת ידיכם עד המרפקים, ונגבו את ראשיכם (ורחצו) את רגליכם עד הקרסוליים. ואם נטמאתם, היטהרו. ואם חולים אתם, או נוסעים בדרך, או שבים מעשיית הצרכים, או ממגע עם אישה, ואינכם מוצאים מים, בקשו לכם חול נקי והעבירוהו על פניכם ועל ידיכם. אין אלוהים רוצה להעיק עליכם, רק לטהר אתכם יחפוץ, ולהשלים חסדו עליכם, למען תכירו טובה.

7 זכרו את החסד שנטה לכם אלוהים, ואת הברית אשר כרת עמכם באשר אמרתם, נשמע ונעשה. היו יראים את אלוהים, כי אלוהים יודע חִקרי לב. 8 הוי המאמינים, קיימו את חובתכם לאלוהים והעידו עדות אמת, ואל תגרום לכם טינתכם לאנשים לנהוג באי־צדק. נהגו בצדק, כי אין קרוב מזה ליראת שמים, והיו יראים את אלוהים, כי אלוהים מכיר את מעשיכם לפני ולפנים. 9 אלוהים הבטיח למאמינים ולעושי הטוב כי שמורים להם מחילה ושכר כביר. 10 הכופרים ומכחישי אותותינו הם יורשי שאול. 11 הוי המאמינים, זכרו את החסד שנטה לכם אלוהים באשר השיב את יד האנשים מעליכם, באומרם להרים ידם עליכם. על כן היו יראים את אלוהים, ועל אלוהים ייסמכו המאמינים.

12 אלוהים כרת ברית עם בני ישראל, והקמנו מתוכם שנים־עשר נשיאים. אמר אלוהים, עמכם אני. אם תקיימו את התפילה ותתנו זכאת ותאמינו בשליחי ותסייעו בידם ותלוו לאלוהים בעין יפה, אכפר לכם על עוונותיכם

אלה אשר ניתן להם הספר: נשים יהודיות או נוצריות. ההיתר שניתן כאן למוסלמים לישאתן פורש לעיתים כמוגבל רק לנשים שאינן באות מקהילה שהמוסלמים לוחמים נגדה. והיו שהדגישו כי שפחות יהודיות או נוצריות אינן זכאיות כלל להינשא למוסלמים.

6 **בקומכם להתפלל**: הפסוק מפרט את כללי ההיטהרות לפני כל אחת מחמש התפילות היומיות. ויש הגורסים כי די בהיטהרות אחת עם בוקר, בתנאי שלא אירעה היטמאות לאחר מכן. **(ורחצו) את רגליכם**: כך על־פי הנוסח הערבי המקובל. ואולם קיים גם נוסח קריאה שונה שממנו עולה כי על הרגליים חל צו הניגוב ולא הרחצה. **נטמאתם**: ר' סורה 43:4.

7 **כאשר אמרתם**: בעת התאסלמות כל איש ואיש. ויש הגורסים שמדובר בשבועת אמונים קולקטיבית שניתנה לנביא באלעקבה, מקום בסביבות מכה, ערב בואו למדינה, או בזמן פרשת חודיביה (שנת 628), ואשר נרמזת בסורה 18:48. אחרים גורסים כי הכוונה להתחייבותו של כל המין האנושי להאמין, כפי שהיא נרמזת בסורה 172:7.

11 **להרים ידם עליכם**: לפי המסורת, הפסוק מרמז לאירוע כלשהו בו ניסו עובדי האלילים – או לפי גרסאות אחרות, היהודים – להתנקש בחיי מוחמד.

ואביגיסבם אל גנים שנהרות זורמים למרגלותיהם. מי בכם אשר יבפור
לאחר כל זאת, יִתעה מעל הנתיב הראוי. 13 בּיוון שהֵפרו את בריתם,
קיללנו אותם והקשינו את לבם. הם מַטים את המילים ומוציאים אותן
מהקשרן, ושבחו מקצת הדברים אשר הזבירו להם, ולעולם לא תחדל
להיווכח בי בוגדים הם, חוץ ממתַי מעט. מְחַל וחוס עליהם, בי אלוהים
אוהב את המיטיבים.

14 גם עִם האומרים, נוצרים אנו, ברתנו ברית, ואולם הם שבחו מקצת
הדברים אשר הזבירו להם, ואז זרענו איבה ושׂנאה ביניהם עד יום תחיית
המתים. אז יודיע להם אלוהים את אשר עשׂו.

15 הוי בעלי הספר, בבר בא אליבם שליחנו למען יבאר לבם רבים מדברי
הספר אשר נהגתם להסתירם, ולמחול על רבים. הנה נִיתַן לבם אור מעַם
אלוהים וספר ברור, 16 אשר בו ינחה אלוהים אל נתיבות שלום את בל
המבקש להפיק רצון מלפניו, ויוציאם מהושך לאור באשר יַרשֶׁה, וינחה
אותם אל אורח מישרים.

17 האומרים בי אלוהים הוא המשיח בן מרְיָם, בופרים הם. אֱמור, למי
תעמוד זבות אצל אלוהים, אם יִרצה להבחיד את המשיח בן מרים ואת
אמו ואת כל אשר בארץ גם יחד? לאלוהים מלבות השמים והארץ ואשר
ביניהם. הוא בורא את אשר יחפוץ ואלוהים הוא בל־יכול.

12 **נשיאים:** נשיאי השבטים. ר' במדבר ז 2. **זבאת:** ר' סורה 43.2. **תלוו לאלוהים:** ר' סורה 245:2.

13 **מטים את המילים:** ר' סורה 75:2. **בוגדים:** בגון כַּעב אבן אלאַשרף, מנהיג היהודים שחתר נגד מוחמד. **מתי מעט:** בגון עבדאללה אבן סלאם שהאמין בנביא. **מחל וחוס עליהם:** מרבית הפרשנים גורסים בי המצווה למחול ליהודים בוטלה בפסוקים שנגלו מאוחר יותר לנביא, בגון סורה 29:9, או סורה 58:8. אחרים גורסים שהמצווה לא בוטלה, בהנחה שהיהודים קיבלו עליהם להיות בני חסות ולהעלות למוסלמים מס גולגלת (ג'זיה).

14 **שנאה ביניהם:** בין כנסיותיהם השונות, או בינם לבין היהודים.

15 **שליתנו:** הנביא מוחמד **אשר נהגתם להסתירם:** מפרשים שמדובר בעיקר בפסוקים בתורה ובברית החדשה המדברים בשבחו של מוחמד ומבשרים על הופעתו הצפויה. **למחול על רבים:** מן הדברים אשר הסתרתם. **ספר ברור:** הקוראן.

17 **אלוהים הוא המשיח:** גינוי לנוצרים המזהים את ישוע עם אלוהים. בעיני הקוראן ישוע אינו אלא שליח בשר ודם. ויש אומרים שהקוראן מתנצח בעיקר עם דעותיהם של הנוצרים תושבי נַג'ראן (דרום חצי האי ערב). על הבינוי "משיח" ר' סורה 45.3. **אמור:** פנייה אל הנביא.

18 היהודים והנוצרים אמרו, אנו בנֵי אלוהים ואהוביו. אֱמור, אם בן,
מדוע העניש אתבם על חטאיבם? אינבם אלא בשׂר ורם מאשר בָּרא. הוא
סולח לאשר יחפוץ ומעניש את אשר יחפוץ, ולאלוהים מלבות השמים
והארץ ואשר ביניהם, וסוף כולם לשוב אליו.

19 הוי בעלי הספר, עתה בא אליבם שליח למען יבאר לבם לאחר שפסקה
הופעת השליחים, ולמען לא תגידו, לא בא אלינו בל מבשֵׂר או מזהיר.
עתה בא אליבם מבשׂר ומזהיר, ואלוהים הוא בל־יבול.

20 משה אמר לבני עַמו, בני עמי, זִכרו את החסר שנטה לבם אלוהים,
בהקימו בבם נביאים ובעשׂותו אתבם למלבים, ובנותנו לבם את אשר לא
נתן לאיש משובני העולמים. 21 בני עמי, היכָּנסו אל הארץ הקרושה אשר
בתב לָבם אלוהים, ואַל תיסוגו אחור פן תלבו לאברון. 22 אָמרו, משה,
אנשיה נפילים, ולעולם לא ניבנס אליה עַד אם יֵצאו ממנה. אם יֵצאו
ממנה, כי אז ניבנס. 23 שנֵי אנשים אשר היו חרדים, ואשר נטה להם
אלוהים חסר, אמרו, היכָּנסו עליהם בשַׁער, ובאשר תיבנסו בו, תהיו
הגוברים. והיסָמבו על אלוהים, אם מאמינים אתם. 24 אמרו, משה,
לעולם לא ניכנס אליה, כל עוד הם בה. לֵךְ אתה וריבונך והילחמו לבם
שניבם, ואילו אנו כאן נישאר יושבים. 25 אמר (משה), ריבוני, איני ארון
אלא לעצמי ולאחִי, פסוק אפוא בינינו לבין קהל המופקרים. 26 אמר
(אלוהים), ארבעים שנה תהיה (הארץ) אסורה עליהם, ובהן ינדדו בארץ
המדבָּר. אַל תצטער על קהל המופקרים.

27 קְרָא בפניהם את קורות שנֵי בניו של אדם, רברים לאמיתם: הם
הִקריבו קורבן, והוא התקבל מן האחד, ואולם מן האחר לא התקבל. הוא

19 **שלית:** הנביא מוחמד. **פסקה הופעת השליתים:** לפי במה מסורות, מאז ישוע לא שלח אלוהים כל שליח עד שבא מוחמד. אך יש הטוענים שנשלחו ארבעה שליחים לאחר ישוע ולפני מוחמד. והם השלושה הנזכרים בסורה 14.36, ובן נביא ערבי (בן שבט עבס) בשם ח'אלד אבן סנָאן. המסורת גורסת כי מוחמד אישר באוזני בתו של האיש כי אביה היה נביא אמת.

21 **היכנסו אל הארץ הקדושה:** באן מתחילה גרסת הקוראן לסיפור המרגלים. ר' במדבר יג־יד. **כתב:** בתורה, בלומר זו הארץ המובטחת להם.

23 **שני אנשים:** יהושע בן נון ובלב בן יפונה. **בשער:** מפרשים שזהו שערה של יריחו או של ירושלים, או של ארץ ישראל בולה.

אמר (לאחיו), הנני להורגך. אמר (אחיו), רק מן היראים יקבל אלוהים,
28 וגם אם תרים עלַי את ידך להורגני, לא ארים עליך את ידי להורגך,
כי פוחד אני מאלוהים ריבון העולמים. 29 חפץ אני כי תחול עליך
אשמָתי ואשמתך ותהיה ביורשֵי האש. זה גמולם של בני העוולה. 30 אז
מִלְאוֹ לבו להרוג את אחיו, והוא הרגוֹ, על כן הלך לאבדון. 31 אַחַר שלח
אלוהים עורב לחפור באדמה, למען יַראה לו כיצד יכַסה את נבלת אָחִיו.
אז אמר, אוי לי, וכי לא אוכל לעשות כמעשה עורב זה, ואכסה אף אני
את נבלת אחִי? הוא היה במתחרטים. 32 לפיכך כתבנו בספר לבני
ישׂראל, כי כל המאבד נפש אחת - בלא שאיבדה נפש או ביקשה למלא
את הארץ חמס - כאילו איבד עולם מלא, וכל המקַיימה כאילו קיים
עולם מלא. שליחינו הביאו להם את האותות הנהירים, ועם כל זאת,
רבים בהם המתהוללים.

33 הלוחמים באלוהים ושליחו והמבקשים למלא את הארץ חמס, יומתו
לפי חרב, או ייצָלבו, או ייכָּרתו יד ימינם ורגל שׂמאלם, או יגורשו מן
הארץ. זה גמולם, ולקָלון יהיה להם בעולם הזה. בעולם הבא צפוי להם
עונש כבד, 34 אך לא לחוזרים בתשובה בטרם נופלם בידיכם. דעו כי
אלוהים סולח ורחום. 35 הוי המאמינים, הֱיוּ יראים את אלוהים ובַקשו
נתיב אליו וקומו להיאבק למענו, למען תעשו חיל. 36 הכופרים, גם אם
יציעו ארץ ומלואה ואף כפליים למען יפדו עצמם מן העונש ביום תחיית
המתים, לא יקֻבלו זאת מהם, ונועד להם עונש כבד. 37 יִרצו לצאת מן
האש, אך ממנה לעולם לא יֵצאו, ונועד להם עונש לעולמי עולמים.

38 הגונב והגונבת, כָּרתו את ידיהם בגמול פועלם ובעונש לדוגמה מעִם
אלוהים, ואלוהים אדיר וחכם.

27 **הקדיבו קורבן:** ר' הסיפור על קין והבל, בראשית ד 3–16.

29 **אשמתי ואשמתך:** פשע הריגתי והפשע שבגללו לא התקבל קורבנך. או: הפשע שלא ביצעתי בנגדך והפשע שלך נגדי.

31 **עורב:** ר' ספר האגדה, יט (מתוך פרקי דרבי אליעזר, כא). **אכסה אף אני:** המסורת גורסת שקין נשא במשך שנים את גופת הבל על שכמו, עד שלבסוף למד את מעשה הקבורה מעורב שקבר את חברו המת. **היה במתחרטים:** כי לא קבר את אחיו מיד לאחר שמת.

32 **כתבנו:** בתורה שניתנה להם. אלא שכאן מרמז הכתוב למשנה (סנהדרין ד, ה). **כל המאבד נפש אחת:** גם במשנה מופיעה קביעה זו בקשר עם פרשת קין והבל.

39 החוזר בתשובה לאחר היותו בן עוולה והמתקן את דרכיו, אלוהים
ישוב מכעסו עליו. אלוהים סולח ורחום. 40 הלא תדע כי לאלוהים מלכות
השמים והארץ. הוא מעניש את אשר יחפוץ וסולח לאשר יחפוץ, ואלוהים
כל־יכול.

41 הוי השליח, אל יעציבוך הזריזים בכפירה, האומרים בפיהם, מאמינים
אנו, אך לא יאמינו בלבם, והיהודים. הם מַטים אוזן לכָּזָב ומַטים אוזן
לאנשים אחרים אשר לא באו אליך. הם מַטים את המילים ומוציאים אותן
מהקשרן ואומרים, אם יינתן לכם הדבר, קַבלוהו, ואם לא יינתן לכם,
הישָמרו לכם. כל אשר יִרצה אלוהים להמעידו, לא תעמוד לך כל זכות
למענו אצל אלוהים. הם אלה אשר אלוהים אינו חפץ לטהר את לבם.
יעטו קלון בעולם הזה, ובעולם הבא צפוי להם עונש כבד. 42 הם מַטים
אוזן לכָּזָב ומפיקים רווח אסור, אך אם יִפנו אליך, הרשות בידך לשפוט
ביניהם או לסור מעליהם. אם תסור מעליהם, לא יוכלו לפגוע בך
במאום, ואם תשפוט, שפוט ביניהם בצדק. אלוהים אוהב את עושֵׂי
הצדק. 43 איך יכולים הם לשׂימך שופט עליהם בעוד אצלם התורה, ובה
משפט אלוהים, ומיד אחר כך לפנות עורף? אלה אינם מאמינים.

41 **האומרים בפיהם:** הפרשנים מזהים אותם עם "המתחסדים" (ר' סורה 3:167). **מטים אוזן לכזב:** או: מטים (לך) אוזן כדי להפיץ כזב על אודותיך. **מטים אוזן לאנשים אחרים:** או: מטים (לך) אוזן כדי לספר (עליך כזב) לאנשים אחרים. מקובל לזהות את המטים אוזן לכזב עם היהודים (משבט קורייט'ה), ואת "האנשים האחרים" עם מנהיגיהם הדתיים שסילפו את דיני התורה. **אשר לא באו אליך:** כי סירבו להכיר בך. ויש הגורסים שהכוונה ליהודים שאינם תושבי מְדינה, כגון יהודי חַ'יבר (צפון ערב), או פְדַכ (צפון ערב) אשר השיאו עצות כזב ליהודי מדינה. **מטים את המילים:** יש המפרשים: מסלפים את הדברים שהם שומעים ממך, הנביא. ואולם מקובל יותר הפירוש שלפיו מדובר ביהודים המסלפים את דיני התורה. הפרשנים מצטטים מסורות הגורסות שפסוק זה מאשים את היהודים בהתכחשות לדין התורה הקובע כי יש להמית את הנואף והנואפת (ויקרא כ 10; חז"ל קבעו כי יש לסקול אותם). חכמי היהודים בני זמנו של מוחמד קבעו כי אין להרוג אותם אלא רק להלקותם. **אם יינתן לכם:** אם הנביא מוחמד יפסוק בדעתנו שאין לסקול את הנואף והנואפת. **אם לא יינתן לכם:** אם יפסוק מוחמד שיש לסקול אותם (כמו שגורסת גם התורה הבלתי מסולפת). המסורת גורסת שמוחמד אכן פסק כי יש לסקול את הנואפים, אך היהודים התכחשו לזאת וביקשו להסתיר את פסוקי התורה המאשרים את דברי מוחמד.

42 **רווח אסור:** יש המפרשים שמדובר בדיינים היהודים הנוהגים להטות משפט תמורת שוחד.

43 **לפנות עורף:** יש הרואים כאן המשך לפרשת הנואפים, ומסבירים כי היהודים דחו את דין

44 הורדנו את התורה ממרומים, ובה הדרכה ואור. על־פיה היו הנביאים
אשר התמסרו חורצים משפט ליהודים, וגם הרבנים והחכמים שפטו
על־פי ספר אלוהים שהופקד בידיהם למשמרת, ואשר עליו העידו. אַל
תִּירָאוּ מפני האנשים, ורק אותי הֱיו יראים, ואל תִּמכרו את אותותַי
באפס מחיר. אשר לא ישפטו על־פי כל אשר הוריד אלוהים ממרומים,
אלה הם הכופרים. 45 וכתבנו בה להם כי נפש תחת נפש, עין תחת עין,
אף תחת אף, אוזן תחת אוזן, שן תחת שן, וכי גם על הפצעים יש לנקום
ואולם כל העושׂה צדקה, יכופר לו. אשר לא ישפטו על־פי כל אשר
הוריד אלוהים ממרומים, בני עוולה הם.

46 אחריהם הקימונו את יֵשׁוּעַ בן מִרְיָם למען יאשר את התורה אשר
נִגלתה לפניו, ונָתַנּו לו את האֶוונגֶליון, ובו הדרכה ואור, למען יאשר
את התורה אשר היתה לפניו, ובו אור ומוסר השֵׂכל לירֵאים. 47 ישפטו
בעלי האֶוונגֶליון על־פי כל אשר הוריד בו אלוהים ממרומים, ואשר לא
ישפוט על־פי כל אשר הוריד אלוהים ממרומים, אלה הם המופקרים.

48 הורדנו אליךָ ממרומים את הספר למען יְגַלֶּה את האמת, ויאשר את
הספרים אשר נִגלו לפניו ויהיה נאמן לשומרם. על כן שפוט ביניהם
על־פי כל אשר הוריד אלוהים ממרומים, ואַל תיטה אַחַר משוגות לבב
לסור מן האמת אשר נגלתה בפניך. לכל אחד בכם נָתַנּו חוק ומנהג.
ואילו חפֵץ אלוהים היה עושׂה את כולכם אומה אחת, ואולם חָפֵץ הוא
לבחון כיצד תנהגו בכל אשר נתן לכם. על כן שְׁאַפו להיות ראשונים
במעשׂים טובים, כי אֶל אלוהים תשובו כולכם, ואז יודיעכם את כל
הדברים אשר נחלקתם בהם.

אלוהים שנקבע בתורה (סקילה), וגם את דין מוחמד שעלה בקנה אחד עמה.

44 **התמסרו:** ר' סורה 112:2. התפיסה היא שנביאי ישראל היו נביאי אמת, וזאת על שום שדגלו בדת שגם מוחמד נשלח להפיץ בבוא זמנו. **אל תיראו:** קריאה ליהודים לא לחשוש להודות בכל מה שכתוב בתורה, כולל הדברים בשבת סותסר. ויש המפרשים שהפנייה היא אל המוסלמים. **אל תמכרו את אותותי:** ר' סורה 41:2.

45 **כתבנו בה:** בתורה. ר' דברים יט 21 ושמות כא 23–24. **העושה צדקה:** סוותר לאשר פגע בו. **יכופר לו:** לנפגע, ויזכה במחילה על כל חטאיו. ויש המפרשים כי מדובר בפוגע שיזכה לתגינה אם הנפגע יוותר לו.

46 **למען יאשר:** ר' סורה 50:3. **האוונגליון:** ר' סורה 3:3.

48 **הורדנו אליך:** פנייה אל הנביא מוחמד. **הספר:** הקוראן. **הספרים אשר נגלו:** במקור

49 שפוט ביניהם על־פי כל אשר הוריד אלוהים ממרומים ואַל תיטה אחר
משוגות לבכם, והִשָּׁמֵר פן יְפַתּוּךָ לסטות ממקצת הדברים שהוריד אלוהים
ממרומים. ואם יפנו עורף, דע כי אלוהים חפֵץ לפגוע בהם בשל חטאיהם,
וכי מרבית האנשים מופקרים הם. 50 האם יבקשו לעצמם את משפט
הגַ'אהִלִיָּה? אין שופט טוב מאלוהים לאנשים הנבונים להשתכנע.

51 הוי המאמינים, אל תיקחו את היהודים ואת הנוצרים למגינים לכם, כי
מגינים הם זה לזה, ומי בכם אשר ייקחם למגינים, כמוהו כאחד מהם.
אלוהים לא ינחה את קהל בני העוולה. 52 הן רואה אתה כי אלה אשר
פָּשָׂה הנגע בלבם חשים אליהם ואומרים, חוששים אנו פן תשוב ותיסוב
עלינו הרעה. ואולם אלוהים עשוי להביא הכרעה מעִמו או להקים את
דברו, ואז יתחרטו על אשר זממו בלבם. 53 יגידו המאמינים, האם אלה
האנשים אשר נשבעו באלוהים בהן צדק כי עִמכם יהיו תמיד? מפעלותיהם
לא יניבו פרי וילכו לאבדון.

54 הוי המאמינים, כל אשר יחזור בו מדתו מביניכם, יביא אלוהים אנשים
אשר יאהבם והם יאהבוהו; ינהגו במאמינים ביד רכה, ובכופרים ביד
קשה, ויקומו להיאבק למען אלוהים ולא יחששו מפני כל מגַנֶּה. זו ברכת
אלוהים, ואותה ירעיף על אשר יחפוץ, ואלוהים רב אמצעים ויודע.

"הספר", שהוראתו קיבוצית. **נאמן לשומרם:** הקוראן נחשב למשמר הנוסח האמיתי והבלתי מסולף של כלל כתבי הקודש. ואולם על יסוד העובדה שבמקור נקטה גם כאן לשון יחיד ("נאמן לשומרו"), יש המפרשים שמדובר בנביא שהופקד לשמור על הקוראן. **על־פי כל אשר הוריד אלוהים:** בקוראן. **לכל אחד בכם:** ליהודים, לנוצרים ולמוסלמים. **הדברים אשר נחלקתם בהם:** המחלוקות נתפסות בסטייה מדת האמת.

49 **שפוט ביניהם:** מפורש כצו למוחמד לשפוט בין היהודים, ומסבירים כי הם פנו אליו למשפט כדי להכשילו. **אם יפנו עורף:** למשפטך.

50 **ג'אהליה:** ר' סורה 154:3.

52 **אלה אשר פשה הנגע בלבם:** המתחסדים. ר' סורה 10:2. **חשים אליהם:** אל היהודים, לעשות איתם יד אחת נגד המוסלמים. **תיסוב עלינו הרעה:** יש המפרשים שהמתחסדים חששו בעיקר מפני ירידה מנכסיהם אם יתוסלו יהודי מְדינה (בעיקר בני נַצִ'יר וקוּרַיט'ה) שבזכותם שגשגה כלכלתם. **הכרעה:** בערבית: פתח. ויש המפרשים כי הכוונה לנצחון המוסלמים על היהודים או על הערבים עובדי האלילים. בסופו של דבר השתרש השימוש במונח פתח בהוראת "כיבוש", כמו כיבוש מֶכה והכיבושים מחוץ לערב. **להקים את דברו:** יש המפרשים כי הכוונה לתבוסת היהודים בפני מוחמד.

54 **יחזור בו:** בערבית: ירתַד, ועל כן נטו הפרשנים לראות בפסוק זה רמז נבואי לסה שברבות הימים נודע כ"מלחמות הרִדָּה", כלומר המלחמות שהתעוררו מיד לאחר מות מוחמד

55 מגיניכם הם רק אלוהים ושליחו והמאמינים המקיימים את התפילה
והנותנים זכָּאת והכורעים. 56 הלוקחים להם למגינים את אלוהים ואת
שליחו ואת המאמינים, הם מחנה אלוהים והם הגוברים. 57 הוי המאמינים,
אַל תיקחו לכם למגינים את אלה אשר ניתַן להם הספר זה כבר, אשר
שׂמו את דתכם ללעג ולקֶלס, ולא את הכופרים. הֱיו יראים את אלוהים,
אם מאמינים אתם. 58 ובקוראכם לתפילה, ישׂימוה ללעג ולקלס, כי הם
עַם אשר לא ישׂכיל להבין.

59 אֱמוֹר, הוי בעלי הספר, האם תִּיטרו לנו רק על שום שהאמַנו באלוהים
ובאשר הוּרַד אלינו ממרומים, ובאשר הורד זה כבר, או רק על שום
שמרביתכם מופקרים? 60 אֱמוֹר, הבה ואודיעכם למי השׂכָר הרע מכל
אצל אלוהים: לאלה אשר קיללם אלוהים ושפך חמתו עליהם ועשׂה אותם
קופים וחזירים, ואשר עָבדו לשיקוצים. רע מכל מקומם, וגדולה מכל
תעייתם מן הנתיב הראוי.

61 בבואם אליכם יגידו, מאמינים אנו. ואולם בבואם ובצאתם שקועים
הם בכפירה, ואלוהים מיטיב לדעת את אשר יסתירו. 62 הן רואה אתה כי
רבים בהם מזדרזים לפשוע ולהתנבל ולהפיק רווח אסור. מה נורא הדבר
אשר יעשׂו. 63 מדוע אין הרבנים והחכמים מונעים בעדם מלחטוא בדבריהם
ומלהפיק רווח אסור? מה נורא הדבר אשר יעוללו.

64 היהודים אמרו, יד אלוהים כבולה. - ידיהם תיכבלנה ויקוללו על
אשר אמרו! נהפוך הוא: שתי ידיו מושטות, והוא מכלכל בדרך שיחפוץ.
כל אשר הוּרַד אליךָ מעִם ריבונךָ מוסיף לרבים מהם מֶרי וכפירה. זָרַענו
אֵיבה ושׂנאה ביניהם עד יום תחיית המתים. כל אֵימת שיַלבו את אש

(שנת 632) נגר שבטים רבים שפרשו מן האסלאם. **יקומו להיאבק:** ר' סורה 218:2.

57 **אלה אשר ניתן להם הספר:** ר' סורה 105:2.

58 **ישימוה ללעג:** מפרשים כי מרוכר כיהורים שלעגו לטקסי המוסלמים, ובמיוחד למנהגם לקרוא בקול לתפילה (על־ידי המואזין).

60 **עשה אותם קופים וחזירים:** את היהודים הפך אלוהים לקופים כי חיללו את השבת (סורה 65:2, סורה 166:7). אשר לנוצרים, הפרשנים גורסים כי אלוהים הפכם לקופים וחזירים כי כפרו בנס השולחן הערוך של ישוע (הנרמז להלן פס' 115). **שיקוצים:** ר' סורה 256:2.

61 **כבואם אליכם:** מפרשים כי הבאים הם היהודים והמתחסדים.

62 **רווח אסור:** ר' לעיל פס' 42.

המלחמה, יכבנה אלוהים. הם מבקשים למלא את הארץ חמס, ואולם
אלוהים אינו אוהב את החומסים. 65 אילו היו בעלי הספר מאמינים
ויראים, היינו מכפרים להם על עוונותיהם ומכניסים אותם אל גני
מנעמים. 66 ואילו קיימו את התורה ואת האֶוונגֶליון ואת כל אשר הוּרַד
אליהם מעִם ריבונם, כי אז היו אוכלים בשפע מכל אשר מעליהם
ולמרגלותיהם. יש קבוצה מתפשרת ביניהם, ואולם מרביתם יָרֵעו לעשות.

67 הוי הנביא, מסוֹר את אשר הוּרַד אליךָ ממרומים מאת ריבונךָ. אם לא
תעשׂה כן, לא מילאתָ את שליחותו. הן אלוהים מגונן עליךָ מפני האנשים.
אלוהים לא ינחה את קהל הכופרים.

68 אֱמוֹר, הוי בעלי הספר, לא יהיה ממש באמונתכם עד אשר לא תקיימו
את התורה ואת האֶוונגֶליון ואת כל אשר הוּרַד אליכם מעִם ריבונכם.
ואולם אשר הוּרַד אליךָ מעִם ריבונךָ מוסיף לרבים מהם מֶרי וכפירה, אך
אַל לךָ להצטער על קהל הכופרים.

69 המאמינים והיהודים והצָאבִאים והנוצרים - כל המאמין באלוהים
וביום האחרון ועושׂה את הטוב - לא ייפול עליהם פחד ולא יצטערו.

70 כרתנו ברית עִם בני ישׂראל ושלחנו אליהם שליחים, ואולם כל אֵימת
שהביא להם אחד השליחים את אשר לא איוותה נפשם, הִכחישו את דברי
אחדים, ואחדים הרגו. 71 הם חשבו כי לא ייפרעו מהם, ואולם טחו
עיניהם מֵראוֹת ואוזניהם כָּבדו משמוע. לאחר מכן שב אלוהים מכעסו
עליהם, ואז טחו עינֵי רבים מהם מֵראוֹת ואוזניהם כבדו משמוע, ואלוהים
מבחין באשר יעשׂו.

64 **יד אלוהים כבולה:** מפרשים כי היהודים האשימו את אלוהים על שאינו מושיט להם עזרה כנגד אויביהם. ויש המפרשים "כבולה" כהוראת "קפוצה", כלומר, הוא מקמץ כפרנסה שהוא שולח. **איכה ושנאה ביניהם:** יש המפרשים שהכוונה לשנאה שבין היהודים והנוצרים. **יכבנה:** ויביס אותם.

66 **קבוצה מתפשרת:** שלא התגרה נמרצות לאסלאם. ויש המזהים אותם עם קבוצה מיהודי סַרינה שהאמינו במוחמר. אחרים זיהו אותם עם נוצרים שלא הרתיקו לכת עד כדי אמונה כאלוהותו של ישוע.

67 **אם לא תעשה כן:** ספחד פן ידחו אותך ויתנכלו לך.

69 **המאמינים והיהודים והצאבאים והנוצרים:** ר' סורה 62:2.

71 **ואז טחו עיני רבים מהם מראות:** מפרשים שהפעם היה זה בעת שמוחמד נשלח בנביא, והיהודים כפרו בו.

72 האומרים כי אלוהים הוא המשיח בן מרים, כופרים הם. אמר המשיח,
הוי בני ישראל, עבדו את אלוהים ריבוני וריבונכם. כל המצרף שותפים
לאלוהים, יאסור אלוהים עליו את גן ערן, ובאש ירור. לבני העוולה לא
יקומו תומכים. 73 האומרים כי אלוהים הוא שלישי משלושה, כופרים
הם. אין אלוה בלתי אם אלוה אחד, ואם לא יחדלו מדבריהם, יפגע עונש
כבד בכופרים אשר בהם. 74 האין בדעתם לחזור בתשובה אל אלוהים
ולבקש את מחילתו? הן אלוהים סולח ורחום. 75 המשיח בן מרים אינו
אלא שליח אשר היו כבר שליחים לפניו, ואמו היתה צדקת, ושניהם
אכלו מזון. ראה כיצד נבאר את האותות, וראה כיצד ישגו בשקרים.
76 אמור, התעברו אחרים זולת אלוהים אשר אין לאל ידם להעביר צרה
מעליכם ולא להביא לכם תועלת? אלוהים שומע ויודע. 77 אמור, הוי
בעלי הספר, אל תפריזו בדתכם מעבר לראוי, ואל תיטו אחר משוגות
לבם של אנשים אשר תעו זה כבר, והתעו רבים ותעו מעל הנתיב הראוי.

78 בני ישראל הכופרים קוללו בפי דוד וישוע בן מרים, על כי המרו
ועברו את גבול המותר. 79 הם לא אסרו זה על זה את המעשה המגונה
אשר עשו. מה נורא הדבר אשר עוללו.

80 הן רואה אתה כי רבים מביניהם לוקחים את הכופרים למגינים להם.
נורא הוא השכר שהקדימו להכין לעצמם, כי אלוהים יזעם עליהם, ולנצח
יחול העונש עליהם. 81 אילו היו מאמינים באלוהים ובנביא ובאשר הורד
אליו ממרומים, לא היו לוקחים אותם למגינים, ואולם רבים בהם המופקרים.

82 מצוא תמצא כי היהודים והמצרפים שותפים לאלוהים, איבתם למאמינים
גדולה מכל, ומצוא תמצא כי האומרים, נוצרים אנו, אהבתם למאמינים

72 **אלוהים הוא המשיח:** ר' לעיל פס' 17.
73 **שלישי משלושה:** ר' סורה 171.4.
75 **אכלו מזון:** כאחד האדם. **האותות:** המעידים כי ישוע הוא בשר ודם, וכי אלוהים הוא אחד. **ישגו בשקרים:** יאמינו כי ישוע הוא אלוהים.
77 **אל תפריזו:** ר' סורה 171:4.
78 **קוללו בפי דוד וישוע:** מקובל לפרש שקללתם היא שגרמה ליהודים להפוך לקופים, ולנוצרים להפוך לחזירים (ר' פס' 60 לעיל).
80 **רואה אתה:** פנייה אל הנביא. **רבים בהם:** מפרשים כי מדובר ביהודי מדינה הקושרים קשר נגד הנביא עם הכופרים בני קוריש, היושבים במכה. אחרים גורסים שמדובר במתחסדים העושים יד אחת עם היהודים במדינה. **הקדימו להכין:** בעולם הזה, לפני יום הדין.

גדולה מכל. זאת כי יש בהם כמרים ונזירים ביניהם, ואין שחץ בלבם.
83 ובשומעם את אשר הורד אל השליח ממרומים, אתה רואה את עיניהם
זולגות דמעה, כי יכירו באמת. יגידו, ריבוננו, מאמינים אנו, על כן
כתוב לנו את חלקנו עם המעידים. 84 מה לנו כי לא נאמין באלוהים
ובאמת אשר נגלתה בפנינו, ולא נשאף כי יכניסנו ריבוננו בקהל הישרים?
85 אלוהים ייתן להם בשכר הדברים שאמרו גנים אשר נהרות זורמים
למרגלותיהם. לנצח ישכנו בהם, וזהו גמול המיטיבים. 86 הכופרים ומכחישי
אותותינו, יורשי שאול הם.

87 הוי המאמינים, אל תאסרו את הדברים הטובים אשר התיר לכם
אלוהים, אך אל תעברו את גבול המותר. אלוהים אינו אוהב את העוברים
את גבול המותר. 88 אכלו מאשר שלח אלוהים לפרנסתכם, מן הכשר
והטוב, והיו יראים את אלוהים אשר בו תאמינו.

89 לא יגנה אתכם אלוהים אם תישבעו בהיסח הדעת, אבל יגנה אתכם
אם תישבעו בכוונה תחילה. למען יכופר לאדם, עליו להאכיל עשרה
נזקקים מן הרגיל אשר תאכילו בו את בני ביתכם, או לרווג לכסותם,
או לשחרר עבד. ואשר אין ידו משגת, יצום שלושה ימים. זו כפרת
שבועותיכם אם תישבעו, על כן קיימו שבועותיכם. כך יבאר לכם
אלוהים את אותותיו למען תכירו טובה.

90 הוי המאמינים, היין ומשחקי המזל ובמות האלילים והחיצים, טומאה
הם ומעשה שטן, על כן רחקו מעליהם למען תעשו חיל. 91 כל שחפץ

82 **האומרים, נוצרים אנו:** יש המזהים אותם עם הנוצרים הקופטים בחבש אשר האזינו לדברי המוסלמים שנמלטו ממכה לחבש ומצאו שם מקלט בחצר הקיסר (מספר שנים לפני הגירת מוחמד למדינה).
83 **ובשומעם:** מקובל לפרש כי הכוונה לאנשי הדת הנוצרים בחצר הקיסר החבשי. ויש הגורסים כי שמעו את הקוראן מפי מוחמד עצמו בעת שערכו אצלו ביקור. **המעידים:** על האמת, כלומר מאמינים בשליח.
84 **יכניסנו:** לגן עדן.
87 **אל תאסרו:** הפרשנים רואים בפסוק זה ניגוד לסגפנות, כגון היגזרות מאכילת בשר, מכגרי פאר ומנשים.
89 **יגנה אתכם אם תישבעו בכוונה תחילה:** שבועות שלא תוכלו לעמוד בהן. ויש מקשרים שבועות אלה עם האיסורים הנרמזים בפס' 87 לעיל, שלא היו לרצון אלוהים.
90 **משחקי המזל:** בערבית: מיסר. ר' סורה 219.2. **במות האלילים והחיצים:** ר' לעיל פס' 3.

הַשָּׂטָן הוא לזרוע ביניכם איבה ושׂנאה בשל היין ומשחקי המזל, ולהרחיקכם מעל זֵכר אלוהים ומעל התפילה. הלא תחדלו? 92 שִׁמעו בקול אלוהים ושִׁמעו בקול השליח והיִשָּׁמרו לכם, כי אם תִפנו עורף, דעו כי על שליחנו רק למסור כרוזות.

93 אין עוון על המאמינים ועל עושׂי הטוב על אוכלם את אשר אָכלו, וכלבד שהוסיפו לירוא ולהאמין ולעשׂות את הטוב, ואַחַר יוסיפו לירוא ולהאמין, ואַחַר יוסיפו לירוא ולהיטיב, כי אלוהים אוהב את המיטיבים.

94 הוי המאמינים, אלוהים ינסה אתכם במקצת הצַיִד אשר תצודו בידיכם וברומחיכם. זאת למען יֵדַע אלוהים מי עוכד לו בסתר. כל השולח יד לאַחַר כל זאת, צפוי לו עונש כבד. 95 הוי המאמינים, אל תהרגו צַיִד בעודכם מתקדשים, וכל ההורג בכוונה תחילה, יְפֻצה כבהמה כעין החי שהמית, ואותה יקבעו שני אנשי צדק מקרבכם. - בהמת זבח אשר תוקרב בהגיעה אל הַכַּעְבָּה, או ככופֶר: האכלת נזקקים, או ימי צום כמספרם. זאת למען יטעם את פרי מעלליו. אלוהים ימחל על אשר נעשׂה לפָנים, ואולם השָׁב לסורו, ינקום בו אלוהים, ואלוהים אדיר ואֵל נקמות. 96 הותרו לכם דגי הים ופירותיו, לסיפוק צודכיכם וכצידה לדרך, אך נאסר עליכם לצוד צַיִד ביבשה כל עוד מתקדשים אתם. הֱיו יראים את אלוהים אשר אליו תיאספו.

97 אלוהים עשׂה לאנשים, למען קיומם, את הַכַּעְבָּה, הבית הקדוש, ואת החודש הקדוש, ואת כהמות הזבח ואת הזֵרים. זאת למען תדעו כי יודע

93 **אשר אכלו:** מרבית הפרשנים גורסים שמדובר כשתיית יין ואכילת בשר הַמֵּיסר לפני שאלוהים אסר אותם. **יוסיפו לירוא ולהאמין:** לאחר שנודע דבר איסור היין והמֵיסר. **ואחר יוסיפו לירוא ולהיטיב:** ולא ישובו לשתות יין.

94 **ינסה אתכם:** יעמידכם כמכתן, לראות מי נזהר שלא להפר את איסור הציד כתקופת החודשים הקדושים. **מקצת הציד:** יש הספרשים שהכוונה לציד בחודשים הקרושים בלבד. **בסתר:** כלומר, ביחידות ולא רק בפומבי. ר' תפילת שחרית: "לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר כבגלוי", יש המפרשים: "עובד לאלוהים הנסתר מעיניו".

95 **בעודכם מתקדשים:** כגון בזמן העלייה לרגל. ר' סורה 196:2. **האכלת נזקקים:** מפרשים כי עליו לספק להם מזון כערך הבהמה שהמית. **כמספרם:** מספר ימים כמספר הנזקקים שהיה עליו להאכיל, או כמספר מנות המזון שהיה עליו לספק.

96 **תיאספו:** למשפט ביום הדין.

אלוהים את אשר כשמים ובארץ, וכי אלוהים יודע כל דבר.

98 דעו כי אלוהים מעניש קשות וכי אלוהים סולח ורחום. 99 על השליח רק למסור, ואלוהים יודע את אשר תגַלו ואת אשר תסתירו. 100 אֱמור, הַרַע והטוב לא יִשווּ זה לזה, ולו גם יפליאך כוחו הרב של הרע. על כן הֱיו יראים את אלוהים, אתם נבונֵי הלב, למען תעשׂו חיל.

101 הוי המאמינים, אל תשאלו על דברים אשר אם יחוורו לכם, יַקשו עליכם, ואולם אם תִשאלו עליהם, יחוורו לכם כאשר יֵרדו דברי קֻרְאָן ממרומים. אלוהים פטר אתכם מהם, כי אלוהים סולח ושקול דעת. 102 אנשים אשר היו לפניכם כבר כיקשו לדעת דברים מעין אלה, ואז כפרו בהם.

103 אלוהים מעולם לא הנהיג כל חובה של בַּחִירָה או סָאאִ'בָּה ואף לא של וַצִילָה או חָאמִי, ואולם הכופרים טופלים שקרים על אלוהים, ורובם לא ישׂכילו להבין. 104 בהיאמד להם, כואו אל אשר הוריד אלוהים ממרומים, ואל השליח, יגידו, דַיֵנו בדת אשר מצאנו את אבותינו מחזיקים בה. - אף כי לא יָדעו אכותיהם דכר ולא הישירו לכת? 105 הוי המאמינים, היִשָּׁמרו לנפשותיכם, כי אם תִישַׁר דרככם לא יפגעו בכם התועים. אל אלוהים תשוכו כולכם, ואז יוריעכם את אשר עשׂיתם.

106 הוי המאמינים, העדים אשר תעמידו לכם בנטותכם למות, לעת עריכת הצוואה, יהיו שני אנשי צדק מתוככם, או, אם יקרה ותיטו למות בנוסעכם ברדך, שניים שאינם משלכם. ואם יֵיעוד ככם פקפוק, עַכבו את שניהם לאחר התפילה, למען יישכעו באלוהים, ויגידו, לא נמיר זאת

97 **החודש הקדוש...הזרים:** ר' לעיל פס' 2.

101 **יקשו עליכם:** בכך שיוטלו עליכם חובות נוספים, אם לא תחדלו לדרוש לדעת פרטים שלא היתה כוונה להטילם עליכם בקוראן. **יחוורו לכם כאשר ירדו דברי קֻרְאָן:** כלומר, החובות הנוספים ייכללו בפסוקי הקוראן. התרגום סבוסס על שינוי סדר הסילים, המקובל על מספר פרשנים. וניתן להבין גם בסדר המילים המקורי: "ואם תשאלו עליהם כאשר יֵרדו דברי קֻרְאָן ממרומים, כי אז יחוורו לכם".

102 **אנשים אשר היו לפניכם:** עם זה או אחר שביקש אותות נוספים כדי להשתכנע באמיתות דברי הנביאים, או תוספות לדינים.

103 **כחירה...סאא'בה...וצילה...חאמי:** פשר המילים סתום. סכורים כי מדובר בכינויים לסוגי בהמות שהוקדשו לאלילים כערב הקדם־אסלאמית.

בכל מחיר, גם אם יהיה זה למען קרוב משפחתנו, ולא נעלים את העדות שהתחייבנו בפני אלוהים לשומרה, ואם כך נעשה, נישא באשמה. 107 ואם יימצא דבר אשר יעיד כי השניים נושאים באשמה, יקומו שניים אחרים להעיד במקומם, השניים הקרובים ביותר מבין הזכאים לירושה, ויישבעו באלוהים, לאמור, עדותנו נכונה מעדותם של השניים ולא נפר אמונים, כי אם כך נעשה, נהיה כבני העוולה. 108 כך יובטח כי יעידו עדות אמת, כי אם לא כן, יחששו פן תופרך שבועתם לאחר הישָׁבעם. הֱיו יראים את אלוהים ושִׁמעו, כי לא ינחה אלוהים את קהל המופקרים.

109 ביום אשר יכַנס אלוהים את השליחים, יגיד, כיצד נַעֲנו לכם? יגידו, איננו יודעים. אתה הוא היודע נסתרות.

110 אלוהים אמר, הוי יֵשוּע בן מִרְיָם, זְכוֹר את החסד שנטיתי לךָ ולאמךָ כאשר סייעתי לךָ ברוח הקודש, ודיברתָ אל האנשים בהיותךָ בעריסה ובאשר בגרתָ, ובאשר לימדתיךָ את הספר ואת החוכמה ואת התורה ואת האֶוונגֶליון, ובאשר בראתָ ברשותי דמות עוף מטין, ונפחתָ בו רוח והיה לעוֹף ברשותי, וריפאתָ ברשותי את העיוור מלידה ואת המצורע, ובאשר הוצאתָ ברשותי את המתים (חיים מקברם), ובאשר הדפתי את בני ישׂראל מעליךָ בהביאךָ להם את האותות הנהדרים, ואמרו הכופרים שבהם, אלה כשפים בעליל. 111 הוריתי לתלמידיו, הַאמינו בי ובשליחִי. אָמרו, מאמינים אנו, ואתה עֵד כי מתמסרים אנו. 112 אמרו התלמידים, ישוע בן מרים, האם יוכל ריבונךָ להוריד אלינו שולחן ערוך מן השמים? אמר, הֱיו יראים את אלוהים, אם מאמינים אתם. 113 אמרו, רוצים אנו

106 **שאינם משלכם:** זרים, שלא מבני משפחתכם, או עמכם, כי אתם מצויים הרחק מבתיכם. **ייעור בכם פקפוק:** פנייה אל יורשי המת, החושדים כי העדים לצוואה עלולים לסלף את תוכנה כדי להפיק טובת הנאה לעצמם.

107 **נושאים באשמה:** סילפו את הצוואה, או לקחו לעצמם חלק מן העיזבון שלא כדין.

108 **כך יובטח כי יעידו עדות אמת:** העדים לצוואה יחששו לשקר פן תופרך עדותם.

109 **ביום אשר יכנס:** ביום הדין. **כיצד נענו לכם:** בני עמכם.

110 **הספר:** יש המפרשים "ספר" (כתָאב) כהוראת "מלאכת הכתיבה". **דמות עוף:** ר' סורה 49:3.

111 **הוריתי:** הדובר הוא אלוהים. **תלמידיו:** ר' סורה 52.3. **מתמסרים:** ר' סורה 112:2.

112 **שולחן:** יש הסבורים כי יש בסיפור זה הד (מעוות) למסופר בברית החדשה (מעשי השליחים י 10–16).

לאכול ממנו למען יבטח לִבֵּנוּ, ונדע כי אמת דיברתָ אלינו, ונעיד על כך. 114 אמר ישוע בן מרים, אלוהים ריבוננו, הוֹרֵד אלינו שולחן ערוך מן השמים ויהיה זה יום חג לנו מִדּוֹר ראשון ועד אחרון, ואות מֵאִתְּךָ, וכַלכל אותנו, כי אתה הטוב שבמכלכלים. 115 אמר אלוהים, הנני מוריד אותו אליכם, ומי בכם אשר יכפור לאחר כל זאת, אענישנו בעונש אשר לא אעניש בו איש משוכני העולמים. 116 כאשר יאמר אלוהים, ישוע בן מרים, האתה הוא שאמרתָ לאנשים, קחו אותי ואת אמי ונהיה לכם שני אֵלים מִבַּלעדי אלוהים? יגיד (ישוע), ישתבַּח שמךָ! מעולם לא אמרתי דבר אשר לא הייתי זכאי לאומרו, ולוּ אמרתיו, היִיתָ יודע. אתה יודע את אשר בלבי, ואני לא אדע את אשר בלבךָ, ואתה הוא היודע נסתרות. 117 אמרתי להם רק את אשר ציוויתָ עלי להגיד, לאמור, עִבדו את אלוהים ריבוני וריבונכם. כל עוד הייתי ביניהם הייתי עֵד למעשיהם, וכאשר אספתָני אליךָ נותרתָ אתה הצופה עליהם, ואתה עֵד לכל דבר. 118 אם תעניש אותם – הנה הם עבדיךָ, ואם תסלח להם – הנה אתה האדיר והחכם.

119 יגיד אלוהים, זה היום אשר בו תעמוד לאנשי האמת האמת אשר בפיהם, ויינתנו להם גַנים אשר נהרות זורמים למרגלותיהם, ונצח נצחים שם ישכנו. אלוהים הפיק רצון מהם והם יפיקו רצון ממנו, וזוהי הזכייה הכבירה.

120 לאלוהים מלכות השמים והארץ וכל אשר בהם, והוא כל־יכול.

114 **יום חג:** יש המפרשים כי המזון הורד ביום ראשון, שהפך להיות מאז היום הקדוש לנוצרים.

115 **אענישנו בעונש:** המסורת גורסת שכמה מן התלמידים כפרו, ולפיכך הפך אותם אלוהים לקופים וחזירים. ואולם אחרים גורסים שהתלמידים ויתרו מלכתחילה על האות, והשולחן לא ירד מעולם.

116 **כאשר יאמר אלוהים:** ביום הדין.

סוּרָה 6 הַמִּקְנֶה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 התהילה לאלוהים אשר ברא את השמים ואת הארץ ועשׂה את החושך
והאור. אף־על־פי־כן יטענו הכופרים כי יש שווים לריבונם. 2 הוא אשר
ברא אתכם מטין ואַחַר קָצַב זמן, ועוד עִמו זמן קצוב, ואף־על־פי־כן
תפקפקו. 3 הוא האלוהים בשמים ובארץ; הוא יודע את אשר תסתירו ואת
אשר תגַלו, והוא יודע את כל פועלכם.

4 כל אימת שיינתן להם אות מאותות ריבונם, יִפנו לו עורף, 5 כי בכך
הִכחישו את האמת שנגלתה בפניהם, ואולם לבסוף יתוודעו אל כל אשר
בזו לו. 6 הלא יִראו מה רבים הדורות אשר הכחדנו לפניהם, אשר
הושבנום על מכונם בארץ כפי שמעולם לא הושבנו אתכם, ואשר שלחנו
להם גשמי ברכה מן השמים, ונָתַנו להם נהרות זורמים למרגלותיהם,
ואף־על־פי־כן השמדנום כי חטאו, והקמנו דורות אחרים תחתיהם?

7 אילו היינו מורידים אליךָ ממרומים ספר כתוב על גבי מגילה, והיו
ממששים אותה בידיהם, גם אז היו הכופרים אומרים, אלה כשפים
בעליל. 8 ועוד היו אומרים, מדוע לא הורַד אליו מלאך ממרומים? אילו
היינו מורידים מלאך, היה דינם נחרץ ולא היתה ניתנת להם אַרכה. 9 ולוּ
גם היינו עושׂים אותו מלאך, היינו משַווים לו דמות אדם, וכך היינו

2 **קצב זמן:** לחייכם, או לבוא יום הדין. **זמן קצוב:** למותכם, או לתחייתכם.

4 **להם:** לכופרים בני זמנו של מוחמד במַכה (קוריש).

5 **יתוודעו:** לעונשם ביום הדין, או לניצחון האסלאם כבר בעולם הזה.

6 **הלוא יראו:** הפרשנים גורסים כי בני שבט קוריש שיצאו למסעי מסחר בארצות שונות, עברו בדרכם על פני חורבות ערים שנכחדו (כמו סדום). לכן יכלו לדעת כיצד נוהג אלוהים להעניש את החוטאים.

8 **מדוע לא הורד אליו:** אל מוחמד.

מוסיפים להם בלבול על בלבול. 10 ככר לפניךָ הושׂמו השליחים ללעג,
ואז ניחת על המבַזים כל אשר בזו לו. 11 אֱמור, קומו והתהלכו בארץ
וּרְאו מה היה סופם של המכחישים.

12 אֱמור, למי כל אשר בשמים ובארץ? אֱמור, לאלוהים. הוא כתב בספר
כי עליו לרַחֵם, והוא כַּנֵס יכַנס אתכם לקראת יום תחיית המתים. אין
ספק כו. ואולם כל אשר המיטו אבדון על עצמם לא יאמינו. 13 לוֹ כל
יצורי הלילה והיום, והוא השומע והיודע. 14 אֱמור, האקח לי מָגֵן זולת
אלוהים אשר יצר את השמים ואת הארץ? הן הוא המאכיל ולא המואכל.
אֱמור, צוּויתי להיות ראשון המתמסרים, ואַל תהיה במשַתפים. 15 אֱמור,
חושש אני כי אם אַמרֶה את פי ריבוני, יבוא עלַי עונש ביום הדה גודל.
16 כל אשר יוּטָה העונש מעליו ביום ההוא, ריחם עליו אלוהים, וזוהי
הזכייה הגדולה.

17 אם יביא עליךָ אלוהים צרה, לא יוכל איש מלבדו להסירה, ואם יביא
עליךָ טוכה, הנה הוא כל־יכול. 18 הוא המושל בכיפה מעל עבדיו, והוא
החכם והמביד כל דבר לִפנַי ולִפנים.

19 אֱמור, מהו הדָבר אשר עדותו נכבדה מכל? אֱמור, אלוהים עֵד ביני
וכיניכם. הן נִגלה לי הקֻרְאָן הזה למען אזהירכם בו, ואת כל אשר יגיע
שִמעוֹ אליו. האם מעידים אתם כי יש אֵלים אחרים זולת אלוהים? אֱמור,
אני לא אעיד. אֱמור, אֱלוה אחד הוא, ואין אני מחויב לשותפים אשר
תצָרפו לו.

20 אלה אשר נָתַנו להם את הספר מכירים אותו כשם שהם מכירים את
כניהם, ואולם אלה אשר המיטו אכדון על עצמם לא יאמינו.

9 **היינו עושים אותו מלאך:** את הנביא.

12 **כתב:** בספר הנצחי השמימי שהוא מקור כל ספרי הקודש.

14 **המתמסרים:** ר' סורה 112:2. **משתפים:** ר' סורה 96:2.

19 **את כל אשר יגיע שמעו אליו:** ואשר לא ראה את הנביא פנים אל פנים. יש המפרשים כי הכוונה למלכי ביזנטיון ופרס אשר אותם הזהיר הנביא במכתביו אליהם.

20 **אלה אשר נתנו להם את הספר:** היהודים והנוצרים. ר' סורה 105:2. אחרים גורסים כי מדובר במוסלמים אשר קיבלו את הקוראן. **מכירים אותו:** מקובל לפרש כי הכוונה לכך ש"בעלי הספר" מכירים את הנביא מוחמד על־פי תיאוריו הרשומים בספרי הקודש שלהם, ומכאן שהם יודעים כי עליהם להאמין בו. ואולם אם מדובר במוסלמים, כי אז הכוונה

21 מנוּוָלים מכל הם הטופלים שקרים על אלוהים והמכחישים את אותותיו.
בני העוולה לא יעשו חיל. 22 ביום אשר נאסוף את כולם יחדיו, נגיד
למשתפים, היכן השותפים אשר טענתם לקיומם? 23 אז תִדבה מצוקתם,
ולא ימצאו דבר להשיב זולת זאת, חַי אלוהים ריבוננו, לא היינו משתפים!
24 רְאֵה כיצד ישקרו כאשר לעצמם, וכיצד זנחו אותם אלה אשר בָּדו
מלבם.

25 יש בהם מאזינים לך, ואולם אנו שׂמנו עורלה על לבבם, על כן לא
ישׂכילו להבינו, והִכבדנו את אוזניהם. גם אם יִראו את כל האותות
כולם, לא יאמינו בהם. כאשר יבואו להתנצח עמך, יגידו הכופרים, אין
הוא אלא סיפורי מעשׂיות של קדמונים. 26 הם אוסרים להקשיב לו,
ומרחיקים עצמם מעליו. ואולם רק על עצמם ימיטו כלָיה, ולא יחושו.

27 לו רק יכולתָ לראותם עומדים בסך אל מול האש ואומרים, לו רק
יחזירונו, שוב לא נכחיש את אותות ריבוננו ונהיה כמאמינים. 28 (יגידו
זאת) רק מכיוון שניכר יהיה בהם כל אשר הסתירו לפָנים, ואילו היו
מוחזרים, היו שבים ועושׂים את אשר נאסר עליהם. כזב בפיהם. 29 הם
נהגו לומר, אין חיים מעֵבר לחיינו בעולם הזה, ולא עוד יעוררונו לחיים.
30 לו רק יכולתָ לראותם עומדים בסך אל מול ריבונם, והוא יגיד, האין
זו אמת? יגידו, אמנם כן, חַי ריבוננו. יגיד, עתה תטעמו את העונש, כי
כפרתם. 31 המכחישים כי ייפָּגשו עם אלוהים ילכו לאבדון. כאשר תבוא
עליהם שעת הדין בחתף, יגידו, מה צר לנו על כל אשר הזנחנו. הם
יעמסו את משׂאם על גבם, ומה נורא יהיה המשׂא. 32 חיי העולם הזה
אינם אלא משׂחק ושעשוע, ונחלת העולם הבא טובה מזה ליראים. האם
לא ישׂכילו להבין?

לכך שהם מכירים את הקוראן ויודעים את תוכנם כמאמינים.
21 **הטופלים שקרים:** מפרשים שמדובר בעובדי האלילים הטוענים כי האלים הם שותפיו של אלוהים, וכי יש ביכולתם להשתדל בפניו למען העובדים להם.
22 **ביום אשר נאסוף:** ביום תחיית המתים.
25 **לא ישכילו להבינו:** את הקוראן.
27 **יחזירונו:** אל חיינו הקודמים.
28 **כל אשר הסתירו לפנים:** כפירתם בעולם הזה. ויש המפרשים שהכוונה לסתתרים.
30 **כלום אין זו אמת?:** תחיית המתים.
31 **ייפגשו עם אלוהים:** ביום הדין. **משאם:** חטאיהם.

33 אנו יודעים כי יעציבוך דבריהם, ואולם לא את דבריך יכחישו, כי אם
לאותות אלוהים יתכחשו בני העוולה. 34 כבר לפניך הוכחשו אזהרות
השליחים, והם נשׂאו בעוז רוח את ההכחשות והפגיעות, עד אשר ניתַן
להם הניצחון מאִתנו. אין לשַנות את דברי אלוהים, וכבר הִגיעוך קורות
השליחים. 35 ואם התרחקותם מכבידה עליך, מְצָא לך, אם תוכל, מחילה
אל מעמקי האדמה או סולם השמימה, והָבֵא להם אות. אם יחפוץ אלוהים,
יוכל לכנס את כולם אל דרך הישר, ואַל תהיה כנבערים. 36 רק בעלי
אוזן שומעת יוכלו להיענות, ואילו המתים, אותם יעורר אלוהים, ואליו
יוחזרו.

37 אָמרו, מדוע לא הורד אליו ממרומים אות מעִם ריבונו? אֱמור, אלוהים
יכוֹל יוכל להוריד אות ממרומים, ואולם מרביתם אינם יודעים. 38 כל
היצורים עלי אדמות ועופות הכנף אינם אלא אומות כמותכם. דבר לא
השמטנו מן הספר, ולבסוף ייאספו הכל אל ריבונם. 39 מכחישי אותותינו
הם חירשים ואילמים, בחושך יהלכו. אלוהים יַתעה את אשר יחפוץ, ואת
אשר יחפוץ יציב על אורח מישרים.

40 אֱמור, תְנו דעתכם: אם יבוא עליכם עונש מעִם אלוהים או תבוא
עליכם שעת הדין, העוד תִפנו בתפילה אל אחרים זולת אלוהים, אם
אמת בפיכם? 41 ואולם רק אליו תִפנו בתפילה, ואז, אם יִרצה, ירחיק
מעליכם את אשר תבקשוהו, ותשכחו את השותפים אשר צירפתם לו.

42 כבר לפניך שלחנו שליחים אל בני האומות, והִכּינו אותם באסון
ובצרה למען ישטחו תחינה. 43 ואולם עִם בוא חרון אפנו עליהם, מדוע
לא שטחו תחינתם? אדרבא: הם הִקשו את לבבם והשׂטן השיאם להשתבח
במעלליהם. 44 כאשר שכחו את אשר הִזכירו להם, פתחנו להם שער אל
כל דבר, ואולם אך שׂמחו כאשר קיבלו, הִכינו בהם בחתף, ואז אמרו

34 **אין לשנות את דברי אלוהים:** אין למנוע את קיום הדברים שהבטיח או גזר. ויש המפרשים: אין לשנות את נוסח דבריו כפי שהוא מופיע בספר הקוראן.
36 **המתים:** משל לכופרים.
37 **אות:** מופת פלאי שיוכיח את אמיתות נבואתו.
38 **אומות כמותכם:** אשר גם אותן ברא אלוהים והן תלויות בו. **דבר לא השמטנו:** רשמנו את כל המוצאות אותן. **הספר:** ר' סורה 145:3.
40 **אם אמת בפיכם:** שהאלים האחרים יכולים להושיעכם.

נואש. 45 כך הוכרת קהל בני העוולה, והתהילה לאלוהים ריבון העולמים.

46 אֱמור, תנו דעתכם: אם ייטול מכם אלוהים את אוזניכם ועיניכם ויאטום את לבבכם, מי אֱלוה זולת אלוהים אשר ישיבם לכם? רְאֵה כיצד נביא שלל אותות, ואף־על־פי־כן יפנו לדרכם. 47 אֱמור, תנו דעתכם: אם יבוא עליכם בחתף העונש מעִם אלוהים או לאור היום, האם ייסָפה גם אחד זולת קהל בני העוולה?

48 אנו שולחים את השליחים רק למען יהיו מבשׂרים ומזהירים. המאמינים והמתקנים את דרכם, לא ייפול עליהם פחד ולא יצטערו. 49 ואילו מכחישי אותותינו, בהם יפגע העונש, כי היו מופקרים. 50 אֱמור, איני טוען בפניכם כי בידַי אוצרות אלוהים, ולא כי יודע אני את הנסתר, ואיני טוען בפניכם כי מלאך אני. דָבק אני רק באשר נִגלה לי. אֱמור, הלום יִשווּ זה לזה העיוור והפיקח? האם לא תימָלכו בדעתכם?

51 הַזהֵר בו את החוששים כי יֵיאספו אל ריבונם: לא יקום להם מגן ולא מליץ יושר זולתו – למען תִרבה יראתם. 52 אל תסלק מעליך את הפונים בוקר וערב בתפילה אל ריבונם בבקשם לחלות את פניו. לא עליך חשבון מעשׂיהם, ולא עליהם חשבון מעשׂיך. אַל תסלקם פן תהיה בבני העוולה. 53 כך נעמיד את האנשים בניסיון זה מול זה: יגידו, האִם רק את אלה מבין כולנו חונֵן אלוהים בחסדו? – אך האין אלוהים מיטיב לדעת מי הם מכירי הטובה?

50 **אוצרות אלוהים:** מפרשים שמדובר באוצרות הידע האלוהי הנשגב מבינת האדם, או במקורות הפרנסה שהוא שולח לבני האדם. **מלאך אני:** רמז לטענת הכופרים שרק מלאך יכול להיות שליח אלוהים.

51 **הזהר בו:** בקוראן. **חוששים:** כלומר מכירים בעובדת יום הדין. מפרשים שהכוונה ליהודים שטענו כי ביום הדין לא יאונה להם כל רע בזכות אהבת אלוהים להם. ויש הגורסים שהכוונה לעובדי האלילים שסמכו על השתדלות האלילים למענם.

52 **אל תסלק מעליך:** מפרשים שהאצילים מקרב תושבי מֶכה הכופרים (קוריש) ניסו לפתות את הנביא לסלק מעליו את המאמינים בני המעמדות התחתונים שהצטרפו אליו, כתנאי להצטרפותם שלהם. **לא עליך חשבון מעשיהם:** אינך אחראי להם, וזאת אם תחשוש אתה כי אין תוכם כברם.

53 **נעמיד את האנשים בניסיון זה מול זה:** מפרשים שהכוונה לנכבדי קוריש ולחלשים שבהם. **האם רק את אלה מבין כולנו:** דברי נכבדי קוריש על אודות החלשים שבהם. הם תוהים כיצד העדיף אלוהים להנחות את החלשים ולא אותם.

54 כאשר יבואו אליך המאמינים באותותינו, אֱמור, שלום עליכם. ריבונכם כתב בספר כי מְצווה עליו לרַחֵם, וכי כל העושׂה רעה בשוגג ואַחַר חוזר בתשובה ומתקן את דרכו, הנה סולח הוא ורחום. 55 כך נציג את האותות אחד אחד, ולמען יֵיחשׂף נתיב החוטאים.

56 אֱמור, נֶאסר עלַי לעבוד את אשר תִפנו אליהם בתפילה מִבַּלעדי אלוהים. אֱמור, לא אלך אַחַר משוגות לבכם, כי אֶתעה אם אעשׂה כזאת, ודרכי לא תישַר. 57 אֱמור, ברשותי ראָיה מעִם ריבוני, ואולם אתם התכחשתם לו. לא בידַי הדבר אשר תבקשו להחישו, והמשפט הוא ביד אלוהים לבדו. הוא שָׂח אמת והוא הטוב שבפוסקים. 58 אֱמור, לו בידי היה הדבר אשר תבקשו להחישו, כבר היה נחרץ הדין ביני וביניכם. אלוהים מיטיב לדעת מי הם בני העוולה. 59 אצלו מפתחות הנסתר, ורק הוא יֵדעם, והוא היודע את כל אשר ביבשה ובים. לא ייפול גם עָלֶה אחד והוא לא יֵדע, וכל גרגיר במחשכי האדמה, וכל דבר, בין אם לַח ובין אם יבש, נרשם בספר ברור. 60 הוא אשר יאסוף את נשמתכם בשנת הלילה, ביודעו מה עשׂיתם ביום, ואַחַר יעורר אתכם ביום, עד הימלא הזמן הקצוב, ואַחַר תשובו אליו, ואז יודיעכם את אשר עשׂיתם. 61 הוא המושל בכיפה מעל עבדיו. הוא שולח שומרים לשמור את צעדיכם, ובבוא המוות אל אחד מכם, יאספו שליחינו את נשמתו, ולא יזניחו זאת. 62 כך יוחזרו אל אלוהים, מגינם באמת. אכן, בידו המשפט, והוא מהיר חשבון מכולם.

63 אֱמור, מי יצילכם ממחשכי היבשה והים בעת פנותכם אליו בתפילה, בתחנונים או בלחש, ובאומרכם, אם יצילנו מזאת, נהיה במודים? 64 אֱמור, אלוהים יצילכם מהם ומכל מצוקה, אך לאחר מכן תצָרפו לו

54 **כתב:** ר' לעיל פס' 12.

57 **ראיה:** יש המפרשים שהכוונה לקוראן. **הדבר אשר תבקשו:** העונש המובטח לכם, אשר לא תאמינו בו אם לא יבוא מיד, כדרישתכם. **שח אמת:** נוסח אחר: שופט בצדק (יִקצ' במקום יַקֻצ).

58 **היה נחרץ הדין:** הייתם מושמדים בעונש שהייתי מביא עליכם.

59 **מפתחות הנסתר:** יש המפרשים שהכוונה לסודות הנסתר הידועים לאלוהים לבדו, או אוצרות העולם שהם מקור מחייתו של האדם. **ספר ברור:** ר' סורה 145:3.

60 **הזמן הקצוב:** לחייכם.

61 **שומרים:** מלאכים.

שותפים. 65 אֱמור, הוא היכול לשַלֵּחַ בכם עונש ממעל לכם או מתחת לרגליכם או לעשותכם עֵרֶב־רַב של סיעות ולשסותכם זה בזה. רְאֵה כיצד נביא שלל אותות למען יבינו. 66 בני עַמְּךָ התכחשו לו, ואולם הוא האמת. אֱמור, לא עלי להשגיח עליכם. 67 כל מאורע יתחולל בעִתו, ולבסוף תדעו.

68 כאשר תראה אנשים מתעסקים באותותינו, סור מעליהם עד אשר יעסקו בעניין אחר. ואם ישכיחךָ השטן, ואז תיזָכר, אַל תוסיף לשבת בחברת בני העוולה. 69 לא ייזקף חשבונם לחובת היראים. עליהם רק להזכיר להם, למען תהיה בהם יראה.

70 הַנַּח לנפשם את האנשים אשר עשו את דתם משחק ושעשוע ואשר הִדיחום חיי העולם הזה, והוכֵחַ (אותם בקֻרְאָן), פן תוסגר הנפש בעוון פועלה. אז לא יקום לה מָגֵן ולא מליץ יושר זולת אלוהים, וכל כופֶר שתציע לא יתקבל ממנה. כל אלה הוסגרו בעוון פועלם. מזומן להם משקה של רותחין ועונש כבד, כי כפרו.

71 אֱמור, האם עלֵינו לפנות בתפילה אל אחרים זולת אלוהים אשר לא יוכלו להועיל לנו ולא להזיק? הן ניסוג אחור לאחר שכבר הִנחָנו אלוהים, כמו איש אשר פיתוהו השטנים והוא סובב נבוך בארץ אף כי יש לו ידידים הקוראים לו אל דרך הישר, ואומרים לו, בואו! אֱמור, דרך הישר הניתנת מעִם אלוהים היא דרך הישר הנכונה, וצווינו להתמסר לריבון העולמים, 72 ואֻמְרו לנו, קַיְמו את התפילה, ואותו הֱיו יראים, כי הוא אשר אליו תיאספו, 73 והוא אשר ברא את השמים ואת הארץ למען תתגלה האמת. ביום אשר יגיד, הֱיֵה – והָיָה, אז יהיה דְבָרו דבַר אמת. לוֹ תהיה המלכות ביום אשר בו תישָמע תרועת השופר. הוא יודע הנסתר והנִגלה, והוא החכם והמכיר כל דבר לִפנַי ולִפנים.

64 **תצרפו לו שותפים:** ותשכחו כי רק הוא הצילכם.

68 **מתעסקים באותותינו:** מבזים אותם.

70 **תוסגר:** לגיהינום. **משקה של רותחין:** בגיהינום.

73 **ביום אשר יגיד, הֱיֵה – והיה:** כאשר יקים לתחייה כיום תחיית המתים. **תרועת השופר:** באות לתחיית המתים. ויש המפרשים שתרועה זו היא רק הראשונה בשתי תרועות, והיא זו אשר תכה את היוצאים מן הקברים בעילפון או כמוות מוחלט (ר' סורה 68:39). אחריה תבוא התרועה השנייה שתעורר את כולם.

74 אַבְרָהָם אמר לאָאזַר אביו, התעשה לךָ פסילים באֵלים? רואה אני כי אתה ובני עַמְּךָ שרויים בתעייה גמורה. 75 כך הראינו לאברהם את ממלכת השמים והארץ, ולמען ישתכנע: 76 כאשר ירד עליו הלילה, ראה כוכב, ואמר, זה ריבוני. כאשר שקע, אמר, לא אוהַב את השוקעים. 77 וכאשר ראה את הירח עולה, אמר, זה ריבוני. ואולם כאשר שקע, אמר, אם לא יַנחני ריבוני אהיה כקהל התועים. 78 כאשר ראה את השמש עולה, אמר, זה ריבוני, זה הגדול מכולם. ואולם כאשר שקעה, אמר, הוי בני עַמי, אינני מחויב לשותפים אשר צירפתם לאלוהים. 79 אשא פָּנַי בחָנִיף אל מי שיָצַר את השמים ואת הארץ, ואין אני במשַתפים. 80 אז התפלמסו בני עַמו עִמו, והוא אמר, האם תתפלמסו עִמי על אודות אלוהים אשר כבר הִנחָני? לא אִירא את השותפים אשר צירפתם לו, ודָבָר לא יקרה אלא אם ירצה אלוהים. דעת ריבוני חובקת כל. האם לא תיזָכרו? 81 כיצד זה אִירא את השותפים אשר צירפתם? הן אתם אינכם חוששים לצרף לאלוהים שותפים אשר הוא לא הוריד אליכם ממרומים כל אסמכתא לאמיתותם. איזה משנֵי המחנות זכאי לביטחון, אם יודעים אתם? 82 המאמינים אשר לא עירבו את אמונתם בעוולה, להם הביטחון והם המישירים לכת. 83 זו טענתנו הניצחת, ואותה נָתַנו לאברהם כנגד בני עמו. אנו מרוממים במעלות את כל אשר נחפוץ. ריבונךָ חכם ויודע.

84 העְנקנו לו את יצחק ויעקֹב והִנחינו כל אחד מהם, ואת נֹחַ הִנחינו לפני כן. ומזרעוֹ – את דָוִד ושלֹמה ואיוֹב ויוסף ומשה ואַהֲרֹן – כך נגמול למיטיבים – 85 ואת זכריה ויוחנן ויֵשוּעַ ואליהו – כל אחד נִמנה עִם הישָרים – 86 ואת ישמעאל ואלישע ויונה ולוֹט. כל אחד מהם רוממנו מכל שוכני העולמים, 87 – וגם כמה מאבותיהם וצאצאיהם ואחֵיהם. ובחרנו אותם והִנחינו אותם אל אורח מישרים.

74 **אָאזר:** הפרשנים גורסים כי זהו כינויו של תרח, אבי אברהם. ויש הגורסים כי זה שמו האמיתי, ולא תרח, כנאמר בתורה. כמה חוקרים בני ימינו שיערו כי הצורה אאזר היא שיבוש שמו של אליעזר, בן משק ביתו של אברהם (בראשית טו 2). **התעשה לךָ פסילים:** אבל ר' סורה 47.19.

76 **ראה כוכב:** ר' הסיפור על אברהם וגרמי השמים, ספר האגדה, כו (מתוך יעלינק, בית המדרש, ב).

79 **חניף:** ר' סורה 135:2. **משתפים:** ר' סורה 96:2.

84 **מזרעו:** מזרע אברהם. ויש גורסים: מזרעו של נח.

88 זוהי ההדרכה הבאה מעם אלוהים, אשר בה ינחה את אשר יחפוץ מבין עבדיו. אם יצרפו לו שותפים, לא יניבו מפעלותיהם פרי. 89 הם אשר נתנו להם את הספר ואת חוכמת המשפט והנבואה. אם אלה יכפרו בזאת, הנה הפקדנו על זאת אנשים אשר לא יכפרו. 90 הם אשר הנחה אלוהים, על כן תהיה לך דרכם למופת. אמור, איני מבקש מכם שכר על זאת, כי אין זה אלא אות הוברה לשובני העולמים. 91 הם לא שיערו אל־נכון את מידות אלוהים, ואמרו, לא הוריד אלוהים מאומה ממרומים אל בשר ודם. אמור, מי הוריד את הספר אשר הביא משה למען יזרע אור ויביא הדרכה לאנשים? אתם עושים אותו מגילות מגילות ואותן תציגו, אך רבות מהן תסתירו. – הן לימדובם את אשר לא ידעתם אתם, ולא אבותיבם! אמור, אלוהים (הוא אשר הוריד את הספר). אחר הנח להם להיסחף בהבליהם. 92 זהו ספר אשר הורדנוהו ממרומים – מבורך ומאשר את אשר לפניו – למען תזהיר בו את אם הערים ואת השובנים סביב לה. המאמינים בעולם הבא מאמינים בו ומקפידים על תפילתם.

93 מנוול מכל הוא הטופל שקרים על אלוהים או הטוען, נגלו לי דברי נבואה, אם כי לא נגלה לו דבר, והאומר, הורד אוריד ממרומים את אשר הוריד אלוהים. לו רק יכולת לראות את בני העוולה מתייסרים בגסיסתם, ואת המלאכים מושיטים ידיהם ואומרים, הוציאו את נשמתכם! היום תיענשו בעונש מחפיר בגמולכם, כי לא נהגתם להגיד את האמת על אלוהים, ורהיתם בשחץ את אותותיו.

89 **הספר:** כינוי קיבוצי לכתבי הקודש שניתנו לכל נביא ונביא. **אם אלה יכפרו:** הכופרים בני זמנו של הנביא מוחמד. **אנשים אשר לא יכפרו:** הנביאים עצמם. ויש המפרשים שהכוונה למאמינים מקרב בני זמנו של מוחמד.
90 **שכר על זאת:** על הקוראן.
91 **הם לא שיערו:** נהוג לפרש שמדובר ביהודים בני זמנו של מוחמד אשר הכחישו את טענתו כי הוא נביא אלוהים. ויש הגורסים שמדובר בכופרים בני שבט קורייש בעיר מכה. **בשר ודם:** רמז לטענת אויבי מוחמד כי מאחר שהוא רק בשר ודם, לא ייתכן שהוא שליח אלוהים. **אתם עושים אותו מגילות:** היהודים את הקוראן. **רבות מהן תסתירו:** כאן מאשים הקוראן את היהודים בהסתרת חלקים בתורה, והמסורת גורסת שהיהודים הסתירו במיוחד את הקטעים בתורה שבהם נזכר מוחמד כנביא אמת.
92 **מאשר:** ר' סורה 41:2. **תזהיר:** פנייה אל הנביא מוחמד. **אם הערים:** הפרשנים מאוחדים בדעתם שזהו כינוי לעיר מכה, והוא מציין את מעמדה הבכיר בערב.
93 **הטוען, נגלו לי דברי נבואה:** כמה פרשנים גורסים כי זוהי רמיזה לנביא השקר מוסיילמה, שניסה להתחרות בנביא מוחמד. **אוריד ממרומים:** רמז למתקלסים במוחמד שטענו כי הנביא בדה את נבואותיו מלבו ולא קיבלן ממרומים.

94 – הנה באתם אלינו, כל אחד יחידי, כדרך שבראנו אתכם לראשונה, והשארתם מאחורי גווכם את כל אשר הענקנו לכם. אין אנו רואים עמכם את מליצי היושר שלכם, אשר טענתם כי הם שותפים לאלוהים בארוניכם. נותק הקשר ביניכם, וזנחו אתכם אלה אשר טענתם לקיומם.

95 אלוהים מבקע את גרעיני הדגן והדקל, ומוציא את החי מן המת ומוציא את המת מן החי. זה לכם אלוהים, וכיצד זה תשגו בשקרים? 96 הוא המעלה את עמוד השחר, והוא עשה את הלילה למנוחה, ואת השמש והירח לחשבון העיתים. כך תיכן האדיר והיודע. 97 הוא אשר עשה לכם את הכוכבים למען תישר דרככם לאורם בחשכת היבשה והים. כך נציג את האותות אחד אחד בפני אנשים בני דעת. 98 הוא אשר יצר אתכם מתוך נפש יחידה, ואז תושכנו ואחר תופקדו. כך נציג את האותות אחד אחד בפני אנשים מבינים. 99 הוא אשר הוריד מן השמים מים, ובהם הנבטנו צמחים מכל מין, והצמחנו עלווה ירוקה אשר מתוכה יעלו שיבולי גרעינים, ומעץ התמר, מפקעיו, הצמחנו אשבולות תמרים בהישג יד. והצמחנו כרמי ענבים וזיתים ורימונים, לעיתים דומים ולעיתים שונים. הביטו כיצד יצמח ויבשיל פריים! בזאת צפונים אותות לאנשים מאמינים.

100 הם צירפו שותפים לאלוהים – את השדים – אף כי הוא בראם. הם ברו לו בנים ובנות מבלי דעת דבר. ישתבח שמו ויתרומם מעל התארים אשר בהם יתארוהו. 101 הוא מחולל השמים והארץ. כיצד יהיה לו בן באין לו בת־זוג? הוא ברא כל דבר, והוא יורע כל דבר. 102 זהו אלוהים ריבונכם, אין אלוה מבלעדיו; הוא בורא כל דבר, על כן עבדוהו. על כל דבר הוא משגיח. 103 עין לא תשיגנו, אך הוא ישיג כל עין, והוא אנין דעת ומכיר כל דבר לפני ולפנים.

94 **באתם:** פניית אלוהים אל הקמים לתחייה. **מליצי היושר:** האלילים.
95 **מבקע:** מנביט. **מוציא את החי מן המת ומוציא את המת מן החי:** ר' סורה 27:3.
96 **נפש יחידה:** אדם הראשון. **תושכנו ואחר תופקדו:** תושכנו כזרע בחלציים ואחר כעובר ברחם. או: תושכנו עלי אדמות ואחר באדמה.
100 **בנים ובנות:** על הבנים ר' סורה 116:2. על הבנות ר' סורה 19:53.

104 כבר ניתנו לכם אותות מאירֵי עיניים מעִם ריבונכם. כל המבחין, לטובת עצמו הדבר, ואשר סָחו עיניו, לרעתו הדבר. לא עלַי לשמור את צעדיכם. 105 כך נביא שלל אותות, ואולם הם יאמרו, לָמדתָ זאת. אך אנו נבאר זאת לאנשים בני רעת.

106 דְבַק באשר נִגלה לךָ מעִם ריבונךָ. אין אֱלוה מבַּלעדיו, וסור מעל המשַתפים. 107 אילו חפֵץ אלוהים, לא היו מצרפים לו שותפים, ואולם לא שׂמנוךָ לשמור את צעדיהם, ולא עליךָ להשגיח עליהם. 108 אַל תקללו את אלה אשר אליהם יתפללו הם מבַּלעדי אלוהים, פן יקללו הם את אלוהים בצדייה ובבלי רעת דבר. כך הִשאנו כל אומה להשתבח במעלליה, ואַחַר ישובו אל ריבונם, והוא יוריע להם את אשר עשׂו.

109 הם נשבעו באלוהים בהן צדק כי אם יוצג להם אות, האמֵן יאמינו בו. אֱמור, האותות הם אצל אלוהים לבדו. אתם אולי אינכם יורעים – אבל גם אם יבוא האות אליהם, לא יאמינו. 110 הן אז נהפוך להם את לבם ואת עיניהם ויהיו במו מעולם לא האמינו בו, ונניח להם לעמוד במַדְיָים ולהתחבט אובדי עצות. 111 גם אם נוריד אליהם את המלאכים ממרומים, והמתים ידברו אליהם, ונציג הכל לנגר עיניהם, גם אז לא ייאותו להאמין אלא אם יִרצה אלוהים. ואולם מרביתם נבערים מדעת. 112 כך הקמנו אויב לכל נביא – את השטנים מקרב בני האֱנוש והשרים. הם מלחשים זה לזה במתק שׂפתיים ומתעתעים. אילו רצה אלוהים, לא היו עושׂים כן. הַנַח להם ולכל אשר בָּרוּ מלבם, 113 וְיִטו אליהם לִבות אלה אשר לא יאמינו בעולם הבא וישׂבעו רצון מהם, ויעוללו את מעלליהם.

114 האבקש לי בּוֹרֵר זולת אלוהים? הן הוא אשר הוריר אליכם ממרומים את הספר אשר אותותיו מוצגים אחד אחד. אלה אשר נָתַנו להם את הספר יורעים כי גם זה הוּרַד ממרומים מעִם ריבונךָ למען יגַלה את האמת, על כן אַל תהיה במפקפקים.

105 **למדת זאת:** ולא קיבלת מאלוהים.
109 **אות:** נס שיוכיח את אמיתות נבואת מוחמד. **אתם אולי אינכם יודעים:** פנייה אל המאמינים על אודות הכופרים.
114 **בורר:** במחלוקת ביני וביניכם לגבי אמיתות נבואתי. **אלה אשר נתנו להם את הספר:** ר' סורה 105:2. **יודעים כי גם זה הורד ממרומים:** הקוראן. מפרשים שהפסוק מרמז ליהודים שקיבלו על עצמם את האסלאם, כגון עבדאללה אבן סַלָאם. **אל תהיה במפקפקים:** יש

115 דבַר ריבונךָ יתקיים במלואו באמת ובצדק, ואין לשַנות את דבריו, והוא השומע והיורע. 116 אם תשמע בקול ההמון אשר בארץ, יַתעוּךָ מעל נתיב אלוהים. רק אַחַר דמיון שווא נוטים הם, ורק ריבה הם מוציאים. 117 ריבונךָ מיטיב לרעת מי מַתעה מעל נתיבו, והוא מיטיב לרעת מי הם ישרי הדרך.

118 אִכלו מאשר הוזכר עליו שֵם אלוהים, אם מאמינים אתם באותותיו. 119 ובי מה לכם כי לא תאכלו מאשר הוזכר עליו שֵם אלוהים? הן כבר הציג לכם אחד אחד את כל אשר אסר עליכם לאכול, חוץ מאשר תיאלצו לאוכלו. רבים הם הנוהגים להתעות במשוגות לבם, מבלי רעת דָבָר. אלוהים מיטיב לרעת מי הם העוברים את גבול המותר. 120 הַרפּו מן הפשע בגלוי ובסתר. לפושעים יושַב בגמולם על אשר עוללו. 121 אל תאכלו מאשר לא הוזכר עליו שֵם אלוהים, כי זה מעשה המופקרים. השׂטנים מלחשים לבעלי בריתם למען יתנצחו עִמכם, אך אם תשמעו בקולם, תהיו משתפים.

122 בלום יִשווה ארם שכבר מת ואז הקמנוהו לתחייה ונָתַנו לו אור להַלֵךְ בו בינות לאנשים – היִשווה להולך בחושך מבלי יכולת לצאת מתוכו? כך הושאו הכופרים להשתבח במעשׂיהם. 123 כך גרמנו לנכברים בכל עיר להיות חוטאיה, למען יחרשו בה מזימות. ואולם לא יחרשו כי אם נגר עצמם, ולא יחושו. 124 באשר יוצג להם אות, יגירו, לא נאמין עד אם נקבל את אשר יקבלו שליחי אלוהים. ואולם אלוהים מיטיב לרעת

הגורסים שהפנייה היא לא אל הנביא לבדו, אלא אל כלל השומעים.
115 **אין לשנות את דבריו:** ר' פס' 34 לעיל.
118 **מאשר הוזכר עליו שם אלוהים:** בשר בהמה שנשחטה לשם אלוהים ולא לשמו של אליל כלשהו. כמו כן פורש הפסוק באוסר על אכילת בשר נבלות, כלומר בעלי חיים שלא התקיימה בהם כל שחיטה.
119 **כבר הציג לכם:** מפרשים שהכוונה לרשימת המאכלות האסורים הניתנת בסורה 3:5. ר' גם סורה 115.16.
121 **יתנצחו עמכם:** על המאכלות האסורים, ויטענו כי בשר נבלות מותר באכילה. **משתפים:** מצרפים שותפים לאלוהים, וזאת אם תצייתו לשטנים במקום לאלוהים, בכך שתאכלו את אשר אסר עליכם.
122 **אדם שכבר מת:** משל לכופר. **הקמנוהו לתחייה:** פקחנו את עיניו לראות את האמת ולתזור בתשובה.
123 **לנכבדים:** הם קרובים יותר לחטא בשל עוצמתם.

היבן יפקיד את שליחותו. החוטאים יושפלו בפני אלוהים וייענשו קשות
כי חרשו מזימות.

125 כל אשר יחפוץ אלוהים להנחותו, יפתח את לבו לאִסלאם, וכל אשר
יחפוץ להתעותו, יעשׂה את לבו צר ודחוק, כמו לו ביקשוהו לטפס
השמימה. כך ייסר אלוהים בעונש את אשר לא יאמינו. 126 זהו אורח
המישרים של ריבונך, וכבר הִצגנו את האותות אחר אחד לאנשים אשר
יזכרו. 127 להם נחלת שלום במחיצת ריבונם, ובזכות מעשׂיהם יהיה הוא
מגינם.

128 ביום אשר יאסוף את כולם יחדיו – הוי חֶבֶר השדים, הִדחתם רבים
מבני האֱנוש. אז יגידו בעלי בריתם בני האנוש, ריבוננו, התענגנו אלה
על אלה, ועתה נִמלא הזמן שקצבתָ לנו. יגיד, גיהינום יהיה מעונכם,
ולנֶצח תהיו בו, אלא אם יִרצה אלוהים אחרת. ריבונכם חכם ויודע.
129 כך עושׂים אנו את בני העוולה בעלי ברית זה לזה בשל פועלם.

130 הוי חֶבֶר השדים ובני האנוש, האם לא באו אליכם שליחים מקרבכם,
למען יביאו לכם את סיפור אותותַי ויזהירוכם כי יומכם זה עומד להגיע?
יגידו, מעידים אנו על עצמנו. חיי העולם הזה הִדיחום, ועתה יעידו על
עצמם כי כפרו. 131 כך יהיה, כי ריבונך לעולם לא ישמיד ערים בגורמו
להן עוול, בעוד יושביהן אינם מעלים דבר על דעתם.

132 איש איש ידורג על־פי מעשׂיו, וריבונך לא יסיח דעתו מאשר יעשׂו.
133 ריבונך בלתי תלוי ובעל רחמים. אם יחפוץ, יסלקכם, ובדרך שיצר
אתכם מזרעם של אחרים, כן יקים תחתיכם את אשר יחפוץ. 134 אשר
הובטח לכם בוא יבוא ולא תוכלו לחמוק.

124 **באשר יוצג להם אות:** בראותם מופת המעיד על קיום אלוהים ועל אמיתות נבואת מוחמד. **עד אם נקבל את אשר יקבלו שליחי אלוהים:** הכופרים מביעים רצונם להיות בעצמם נביאים, בטרם ייאותו להאמין במוחמד.
125 **לאסלאם:** ר' סורה 112:2.
127 **נחלת שלום:** גן עדן.
128 **ביום אשר יאסוף את כולם:** את בני האנוש והשדים, ביום הדין. **התענגנו אלה על אלה:** בני האדם והשדים.
130 **סיפור אותותי:** ר' סורה 39:2. **יומכם זה:** יום הדין.
132 **ידורג:** לכל מעשה טוב או רע דרגת שכר משלו אצל אלוהים.

סורה 6: המקנה

135 אֱמור, בני עמי, המשיכו בשלכם, גם אני אמשיך בשלי, ולבסוף
תרעו מי יגיע אל הנחלה. בני העוולה לא יעשׂו חיל.

136 הם מקדישים לאלוהים מיבול השדה ומן המקנה אשר הִרבָּה את זרעו,
ואומרים, זאת לאלוהים – על־פי טענתם – וזאת לשותפים אשר
צירפנו לו. (הם סבורים כי) כל אשר הועידו לשותפים לא יגיע אל
אלוהים, ואשר הועידו לאלוהים – הוא אל השותפים יגיע. זהו שיפוט
מעוות. 137 כך גם השיאו השותפים שצירפו לאלוהים את מרבית המשתפים
להשתבח בהריגת ילדיהם, למען יביאו כליה עליהם ויבלבלו עליהם את
דתם. אילו רצה אלוהים, לא היו עושׂים כן. הַנַּח להם ולאשר בָּדו מלבם.
138 הם אומרים, המִקנה ויבול השדה הזה, קודש הם. יאכל מהם רק זה
אשר נחפוץ – על־פי טענתם. ויש להם מקנה אסור ברכיבה, ומִקנה
אשר לא יזכירו את שם אלוהים לעת שחיטתו, בטופלם שקר עליו. הוא
ישיב להם בגמולם על כזביהם. 139 הם אומרים, רק לגברים אשר בינינו
שמור פרי בטנו של המִקנה הזה, אך אסור הוא על נשותינו. ואם מתים
הוולָדות, הכל ישתתפו בהם. – הוא ישיב להם בגמולם על דמיונותיהם
הכוזבים. הוא חכם ויודע. 140 ילכו לאבדון ההורגים את ילדיהם מסכלות
ומבלי דעת דבר, והאוסרים את אשר שלח להם אלוהים לפרנסתם,
בטופלם שקרים על אלוהים. הם תועים ודרכם לא תִישַׁר.

141 הוא אשר הצמיח גנים, בין אם מטופחים ובין אם גדלים פרא, ועצי
תמר וזֶרע הארץ לסוגיו וזיתים ורימונים, לעיתים דומים ולעיתים שונים.
אִכלו מפֵּרותיהם בהבשילו, וביום הקציר הַפרישו את החלק הראוי, ואַל

135 **הנחלה:** גן עדן.
136 **מקדישים לאלוהים:** במנחה וכקורבן. כאן מתחילה התקפת הקוראן על מנהגי הפולחן של הערבים עובדי האלילים. **לא יגיע אל אלוהים:** לא נהגו להפריש לאלוהים חלק מן היבול שהוקדש לאלילים, אבל הפרישו לאלילים מכל מה שהוקדש לאלוהים.
137 **השותפים:** יש המזהים אותם עם השטנים. **הריגת ילדיהם:** יש המפרשים שמדובר במנהג להקריב את אחד הבנים לאלילים. אחרים מזהים זאת עם מנהג המתת הבנות (נהגו לקבור אותן בעודן חיות), שנבע משיקולים כלכליים.
138 **קודש הם:** מדובר בסוגי מקנה שונים שעובדי האלילים הקדישו לאלילים. נהוג לזהותם עם הסוגים הנמנים בסורה 103:5. **לא יזכירו את שם אלוהים:** אבל יזכירו את אליליהם. **בטופלם שקר עליו:** על אלוהים, ביתסס לו את הצו לקדש את הבהמות לאלילים.
139 **רק לגברים:** המנהג לסנוע מנשים מאכלים מסוימים ידוע בחברות שונות. **פרי בטנו:** הוולדות. ויש הכוללים כאן גם את החלב.

תתהוללו. אין הוא אוהב את המתהוללים. 142 הוא יצר לכם את המִקנה
בהמות משׂא וצאן למרעה. אִכלו מאשר שלח אלוהים לפרנסתכם, ואַ
תלכו בעקבות השׂטן, כי הוא אויבכם המושבע. 143 וְיָצַר שמונה בני זוג
מן הכבשׂים את שני המינים, ומן העיזים את שני המינים; אֱמור, כלוּ
אסר (אלוהים) את הזכָרים השנַיים או את הנקבות השתיים, או את אשו
ברחמן של הנקבות השתיים? הודיעו לי דברים לאשורם, אם אמו
בפיכם! 144 וְיָצַר מן הגמלים את שני המינים, ומן הבָּקר את שני המינים
אֱמור, כלום אסר (אלוהים) את הזכָרים השנַיים או את הנקבות השתיים
או את אשר ברחמן של הנקבות השתיים? או שמא נכחתם בצַוּוֹת זאו
אלוהים עליכם? מנוּוָלים מכל הם הטופלים שקרים על אלוהים למע
יַתעו את האנשים מבלי דעת דבר. אלוהים לא ינחה את קהל העושקים.

145 אֱמור, בכל אשר נִגלה לי לא אמצא דבר אשר נאסר על האוכֵ
לאוכלו, אלא אם נבֵלה היא או דם ניגָר או בשׂר חזיר – כל זה טמא הוז
– או דבר הפקרות אשר הוקרב לכבוד אחרים מבלעדי אלוהים. ואולנ
כל הנאלץ, האוכֵל כלא חמדה וכלא להפריז, הנה אלוהים סולח ורחום
146 ועל היהודים אסרנו כל בעל טוֹפר, ומן הבקר והצאן אסרנו עליהנ
את החֵלֶב, חוץ מן הנישׂא על גבם, או על הקרביים או הדָבק בעצם. כן
גמלנו להם על רִשעתם, ואמת כפינו.

141 **הפרישו:** לצדקה.
142 **צאן למרעה:** בערבית: פַּרְשׁ. ויש המפרשים שהכוונה לבעלי חיים הראויים לשחיטה (כן שאולי זהו שוב רמז לצאן, בניגוד לבקר ששימש יותר למשא מאשר לשחיטה).
143 **שמונה בני זוג:** זכר ונקבה מארבעת סוגי המקנה הנזכרים להלן. **כלום אסר (אלוהים)** כזאת מפריך הקוראן את האיסורים השרירותיים שהערבים עובדי האלילים כרו מלבב ביחס לכמה סוגי מקנה, ואשר נזכרים בפסוקים הקודמים. **הזכרים השניים:** מן הכבשים והעיזים.
144 **הזכרים השניים:** מן הגמלים והבקר.
145 **דם ניגר...בלא חמדה:** ר' סורה 173:2.
146 **בעל טופר:** בעל ציפורניים ואצבעות, שאינו מפריס פרסה ושוסע שסע. ר' ויקרא יא 1–38; דברים יד 3–20. **החֵלב:** ר' ויקרא ג 3–4, 9–11, 14–17; ז 23–25. **חוץ מן הנישא על גבם:** קשה להצביע על מקבילה במקורות היהודיים לסייג זה. **או על הקרביים:** כך בהתאם למרבית הפירושים התופסים זאת כהמשך רשימת המוצאים מכלל האיסור. ואולם לפי פירושים אחרים, ניתן לתרגם: "או את הקרביים". כלומר גם זה כלול באיסור, כנאמר גב במקרא. **בעצם:** עצם העצה. ר' ויקרא ג 9. **גמלנו להם על רשעתם:** חוקי הכשרות של היהודים נתפסים כאן כעונש חמור שהוטל עליהם.

147 אם יכחישו את דבריך, אֱמור, ריבונכם הוא בעל רחמים חובקי כל,
ולא יוּשַב חרון אפו מעל האנשים החוטאים.

148 המשתפים יגידו, אילו חפֵץ אלוהים, לא היינו מצרפים לו שותפים,
וגם אבותינו לא היו עושׂים כן, ומאומה לא היינו אוסרים. כמותם
הכחישו גם אלה שהיו לפניהם, עד אשר טעמו את חרון אפנו. אֱמור,
האם יש דַעַת כלשהי בידכם אשר תוכלו להוציא אלינו? רק אַחַר דמיון
שווא נוטים אתם, ורק ריקה תוציאו. 149 אֱמור, לאלוהים הטענה הניצחת,
ואילו חפֵץ היה מַנחֶה את כולכם. 150 אֱמור, הָביאו את עדֵיכם אשר יעידו
כי אסר אלוהים את כל זה. אם יעידו, אַל תעיד עִמם, ואַל תיטה אַחַר
משוגות לבם של מכחישי אותותינו, ושל אלה אשר לא יאמינו בעולם
הבא ויטענו כי יש שווים לריבונם.

151 אֱמור, הבה אקרא בפניכם את אשר אסר עליכם ריבונכם: הוא ציווה
כי לא תצרפו לו כל שותף, וכי תגמלו חסד עם אביכם ואמכם, וכי לא
תהרגו את ילדיכם מפחד העוני. אנו נכלכל אתכם ואותם. ואַל תִקרבו
אל התועֵבות, בין גלויות ובין נסתרות, ואל תהרגו את הנפש אשר אסר
אלוהים, בלתי אם במשפט צדק. אלה הדברים אשר ציווה אתכם למען
תשכילו להבין.

152 אַל תִקרבו אל רכוש היתום כי אם בהגינות, עד שיגיע לפרקו. מַדדו
את מלוא המידה ושִׁמרו על מאזני צדק. לא נטיל על נפש לשׂאת יותר
מכפי יכולתה. וכחוֹרצכם דין, עשׂו צדק, גם אם יהיה זה נגד קרוב
משפחה. הֱיו נאמנים לאשר התחייבתם לאלוהים. אלה הדברים שציווה
אתכם למען תיזָכרו. 153 זהו אורח המישרים אשר לי, על כן לכו בו ואַל
תלכו בנתיבות עקלקלות, פן ינתקוכם מנתיבו. אלה הדברים שציווה
אתכם למען תהיה בכם יִראָה.

154 זאת ואף זאת: נָתַנו למשה את הספר למען יביא את מלוא חסדנו על

147 **דבריך:** פנייה אל מוחמד.
151 **לא תהרגו את ילדיכם:** ר' לעיל פס' 137. **במשפט צדק:** בעונש על רצח, כפירה או ניאוף.
152 **בהגינות:** להשתמש בו כדי להשביחו במסחר וברומה ולתת את הרווח לבעליו, או לשמור עליו שלא יאבד, ולהשתמש בו רק בשעת הדחק. **אשר התחייבתם לאלוהים:** מפרשים שהכוונה לחובה לקיים נדרים.

עושי הטוב, ולמען יציג דָבָר דָבוּר על אופניו, ויביא הדרכה ורחמים
למען יאמינו כי ייפָּגשו עם ריבונם. 155 ואף זה ספר אשר הורדנוהו
ממרומים, מבורך. נַהֲגו אפוא על־פיו וֶהֱיו יראים, למען תרוחמו.
156 לבל תגידו, הספר הורד ממרומים רק אל שתי עֵדוֹת לפנינו, ואנו לא
נָתַנו דעתנו לתלמודם; 157 ולבל תגידו, אילו היו מורידים אלינו את
הספר ממרומים, היתה דרכנו יְשָרה מדרכם. הנה זכיתם לקבל רְאָיה מֵעִם
ריבונכם, והדרכה ורחמים.

מנוּוָלים מכל הם המכחישים את אותות אלוהים והפונים מעליהם. לפונים
מעל אותותינו נשיב כגמולם בעונש אכזרי, כי פנו לדרכם. 158 לא נותר
להם אלא לצַפּות כי יבואו המלאכים, או כי יבוא ריבונך, או כי יבואו
במה מאותות ריבונך. ביום אשר בו יבואו כמה מאותות ריבונך, לא
תועיל לשום נפש אמונתה, אם לא האמינה זה כבר, ואם לא עשתה
באמונתה כל טובה. אֱמור, הַמתינו, ונמתין גם אנו.

159 אלה אשר פילגו את דתם והיו סיעות סיעות, דָבָר אין לךָ עִמם.
אלוהים יפסוק בעניינם ויודיע להם את אשר עשׂו. 160 לגומל הטובה
יושבו עשׂרת מונים, ולגומל הרעה תושב רעה כרעתו, ואיש לא יקופח.

161 אֱמור, אותי הִנחה ריבוני אל אורח מישרים אשר הוא דת נבוחה, דתו
של אברהם אשר נהג כחֲנִיף, ולא היה במשתפים. 162 אֱמור, תפילתי
וקורבָּני וחיי ומותי הם לאלוהים ריבון העולמים. 163 אין לו שותף, ועל
כך ציווני, ואני ראשון המתמסרים.

154 **הספר:** התורה. **ייפגשו עם ריבונם:** ביום הדין.
155 **ואף זה:** הקוראן.
156 **לבל תגידו:** פנייה אל בני דורו הערבים של מוחמד. **הספר:** משמש כאן ככינוי קיבוצי לכלל כתבי הקודש. **שתי עדות:** היהודים והנוצרים.
158 **יבואו המלאכים:** לאסוף את נשמתם. **כמה מאותות ריבונך:** האותות המבשרים על קץ העולם ועל יום הדין. **המתינו, ונמתין גם אנו:** היו שגרסו שמדובר בהפקדת גורלם של הכופרים בידי אלוהים, והסבירו שהפסוק בוטל בתוקף סורה 5:9 המכריז מלחמה כוללת בכופרים. ואולם היו שפירשו זאת כאזהרה לכופרים, וזו לא בוטלה מעולם.
159 **היו סיעות סיעות:** היהודים והנוצרים, או כלל הכופרים. **יפסוק:** ביום הדין.
161 **חניף:** ר' סורה 135:2.
163 **המתמסרים:** ר' סורה 112:2.

164 אֱמור, האם עלַי לבקש לי ריבון זולת אלוהים? הן הוא ריבון כל
דָבר.

לא תעולל נפש דבר בלא שיחול עליה, ונפש עמוסה לא תעמוס את
משׂא זולתה. סופכם לשוב אל ריבונכם, ואז יודיעכם את דבר כל אשר
נחלקתם בו.

165 הוא אשר הקימכם כמחליפים בארץ, ורומם כמה מכם במעלות על
זולתם, למען יבחן ביצד תנהגו בכל אשר נתן לכם. ריבונךָ מהיר
בעונש, והוא אף סולח ורחום.

164 **לא תעמוס:** לא תישא בנטל. כלומר, אין האדם נענש על חטאי זולתו.
165 **מחליפים:** דורות הבאים בזה אחר זה. או: אדונים (בערבית ח'לָאאִ'ף, שהיא צורת הריבוי של ח'ליפָה, כלומר, ממלא מקום, או חָליף).

סוּרָה 7 מִמְּרוֹם הַחוֹמָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.מ.צ.

2 זהו ספר אשר הורד אליך ממרומים – אַל יעיק על לבך דבר בעטיו –
למען תזהיר בו ויהיה אות הזכרה למאמינים. 3 נַהֲגו על־פי הדבר אשר
הורד אליכם מעִם ריבונכם ואַל תלכו אַחַר מגינים זולתו. מה מעט
נִזכרים אתם.

4 מה רבות הערים אשר השמדנו. חרון אפנו פקד אותן כאישון לילה או
בעת נוּחם בצהריים. 5 וכפקוד אותם חרון אפנו, כל שקָראו היה, אכן
היינו בני עוולה. 6 נחקור את כל אשר נשלחו שליחים אליהם, ונחקור
את השליחים, 7 וְיָדוֹע נדע לספר הכל עליהם, כי מעולם לא רחקנו
מהם. 8 ביום ההוא בצדק יישָׁקלו, ואשר יהיו מֹאזניהם כבֵדים, אלה אנשי
חיל, 9 ואשר יהיו מֹאזניהם קלים, אלה המיטו אבדון על עצמם בפושעם
באותותינו.

10 הושכנו אתכם על מכונכם בארץ, ונְתַנו לכם בה מקורות מִחְיה, ואתם
מה מעט תכירו טובה. 11 בראנו אתכם ואַחַר צַרנו אתכם בצֶלם, ואחר
אמרנו למלאכים, השתחוו לאדם. הם השתחוו, ורק אִבְּלִיס לא היה
כמשתחווים. 12 אמר (אלוהים), מה מנע בעדך מלהשתחוות כאשר ציוויתיך?
אמר, טוב אני ממנו: בראתָ אותי מאֵש ואילו אותו בראתָ מטין. 13 אמר,

1 **א.ל.מ.צ.:** ר' סורה 1:2.
2 **זהו ספר:** הקוראן. **הורד:** נגלה בהתגלות נבואית. **אל יעיק:** אל יכרסם בך הספק שמא אין אלה דברי אלוהים אלא חזיון תעתועים.
3 **הדבר אשר הורד:** הקוראן. **מגינים:** אלילים.
6 **נחקור:** ביום הדין.
11 **אבליס:** ר' סורה 34:2.

אם כך, רד מכאן, כי לא הותר לך להיות כאן בן שחץ. צא, כי
כמושפלים הנך! 14 אמר (אִבְּלִיס), תן לי אַרכה עד היום אשר בו ייעוֹרו
המתים. 15 אמר (אלוהים), בזאת ניתנת לך ארכה. 16 אמר, כשם שגרמתָ
לי להיות כסוטים, כך אשב אני לארוב להם על אורח המישרים המוליך
אליך, 17 ואז אבוא עליהם מלפנים ומאחור ומימין ומשׂמאל, ואתה תמצא
כי מרביתם לא יכירו טובה. 18 אמר (אלוהים), צא מכאן ארור ומנודה,
ואני אמלא את גיהינום בנוהים אחריך, אתה והם יחדיו.

19 הוי אדם, שכוֹן בגן עדן, אתה ואשתך, ואִכלו מכל אשר תִרצו, אך אל
לכם לִקרב אל העץ הזה, פן תהיו כבני העוולה. 20 השׂטן לחש להם למען
יִראו את מערומיהם אשר נסתרו מהם, ואמר, רק לבל תהיו מלאכים אסר
ריבונכם את העץ הזה על שניכם, או לבל תחיו לעולם. 21 הוא נשבע
להם לאמור, רק את טובתכם אבקש. 22 הנה כי כן הדיח אותם בתעתועיו,
ובאשר טעמו מן העץ נִגלו להם מערומיהם. אז קמו לתפור לעצמם כסות
מעלֵי הגן. אז קרא אליהם ריבונם לאמור, האם לא אסרתי על שניכם
לִקרב אל העץ הזה ולא אמרתי לכם כי השׂטן הוא אויבכם המושבע?
23 אמרו שניהם, ריבוננו, גרמנו עוול לעצמנו, ואם לא תסלח לנו
ותרחם עלינו, נלך לאבדון. 24 אמר, רְדו וֶהֱיו אויבים זה לזה, ובארץ
תשכנו ותתענגו זמן־מה. 25 ואמר, בה תחיו ובה תמותו ומתוכה תוצאו.

26 הוי בני אדם, הורדנו לכם ממרומים לבוש אשר יכסה את מערומיכם,
ובגדי חמודות, אך טוב מזה לבוש היִראה. כל זה מאותות אלוהים הוא,
למען יזכרו. 27 הוי בני אדם, בל ידיח אתכם השׂטן כדרך שהוציא את
אביכם ואמכם מגן עדן, כהפשיטו אותם מבגדיהם למען יַראה להם את
מערומיהם. הוא ובכורתו יִראוכם ממקום אשר בו לא תִראום אתם. נְתַנו

14 **תן לי ארכה:** מפרשים שהוא חושש כי אלוהים עומד להמיתו לאלתר.
18 **אתה והם:** יש המפרשים שהכוונה לבני האדם ולצאצאיו של אבליס.
19 **העץ הזה:** עץ הדעת. ר' סורה 35:2.
24 **היו אויבים זה לזה:** ר' סורה 36:2.
25 **מתוכה תוצאו:** תוצאו מקבריכם ביום תחיית המתים.
26 **הורדנו לכם:** העֲנקנו לכם את כל הדרוש (לעשיית הלבוש). **לבוש היראה:** לשון סמלית בהוראת ההתמסרות ליראה.

את השׂטנים להיות מגינים לאלה אשר לא יאמינו. 28 ובעשׂותם תועבה
יגידו, כך מצאנו את אבותינו עושׂים, ואלוהים ציוונו עליה. אֱמור,
אלוהים לא יצווה על התועבה. התגידו על אלוהים את אשר לא תדעו?

29 אֱמור, ריבוני ציווה על הצדק, ובַוונו פניכם בכל מסגד, ופְנו אליו
בתפילה בייחדכם לו את הדת. כשם שברא אתכם לראשונה, כן תשובו,
30 ואז תהיה בכם חבורה אשר אותה הִנחה, וחבורה אשר בצדק נגזר
עליה לתעות. אלה לקחו להם את השׂטנים למגינים ולא את אלוהים,
ברַמותם כי יישירו לכת.

31 הוי בני אדם, לִבשו את בגדי חמודותיכם בכל מסגד, ואִכלו ושְתו, אך
אל תתהוללו. אין הוא אוהב את המתהוללים. 32 אֱמור, וכי מי אסר את
שׂביות החמדה של אלוהים אשר זימן לברואיו, ואת פרנסתו הטובה?!
אֱמור, רק אלה אשר האמינו בחייהם בעולם הזה יהיו זכאים להן ביום
תחיית המתים. כך נציג את האותות אחר אחר בפני אנשים בני דעת.
33 אֱמור, כל שריבוני אסר הן התועבות, בין גלויות ובין נסתרות,
והפשע, והפגיעה בלא צדק, ולצרף לאלוהים שותפים אשר הוא לא
הוריד ממרומים כל אסמכתא לאמיתותם, ולהגיד על אלוהים דברים
אשר לא תדעו.

34 לכל אומה נקצב זמן, ובהגיע זמנה לא תוכל לדחותו אף לא בשעה,
ולא להקדימו. 35 הוי בני אדם, כל אימת שיבואו אליכם שליחים מתוככם
למען ימסרו לכם את סיפור אותותי, לא ייפול פחד על היראים ועל

27 **מבגדיהם:** יש המפרשים שאדם וחווה עטו בגד של אור, שהוסר מהם לאחר שחטאו. **מסקום אשר בו לא תראום:** מנבכי נפשו של האדם, שם מסתתר השטן הבלתי נראה.

28 **בעשותם תועבה:** יש המפרשים שהכוונה למנהגי פולחן אליליים שהיו מקובלים על בני דורו של מוחמד במֶכה, ובמיוחד הקפת הכעבה בעירום.

29 **בוונו פניכם:** יש הסבורים כי לפנינו הוראה לשמור על כיוון התפילה האסלאמי (סֻבּה). **מסגד:** בערבית: מַסְגִ'ד. ויש התופסים זאת בהוראת שם פועל, בלומר "לעת התפילה". **תשובו:** ביום תחיית המתים.

31 **בגדי תמודותיכם:** יש המפרשים כהוראת בגדים בכלל, ומסבירים שהפסוק נועד לשים קץ למנהג האלילי של הקפת הכעבה בעירום. **אכלו ושתו:** יש המפרשים שצו זה נועד לשים קץ לאיסור סוגי מאכלים מסוימים שהיה מקובל על הערבים הקדם־אסלאמים.

32 **שביות החמדה של אלוהים:** יש המפרשים שמדובר במרכיבים שונים של מזון ולבוש שעובדי האלילים הערבים אסרו על עצמם מטעמי פולחן, ואשר הקוראן קורא להתירם.

34 **נקצב זמן:** נקבע משך קיומה, או מועד בואה על עונשה.

המתקנים את דרכם ולא יצטערו. 36 ואילו המכחישים את אותותינו
והרוחים אותם בשחץ, אלה יורשי האש ולנצח יהיו בה. 37 מנוּוָלים מכל
הם הטופלים שקרים על אלוהים והמכחישים את אותותיו. כל אלה יישׂאו
בחלקם הכתוב בספר. כאשר יבואו שליחינו אליהם למען יאספו את
נשמתם, יגידו, היכן אלה אשר נהגתם לפנות אליהם בתפילה מִבַּלעדי
אלוהים? יגידו, הם זנחו אותנו. אז יעידו על עצמם כי כפרו. 38 יגיד,
היכנסו אל האש יחד עם אומות של שדים ובני אנוש אשר עברו מן
העולם לפניכם. כל אומה תקלל את אחותה בהיכנסה, וכאשר יתקבצו
יחדיו כתובה, תִפנה האחרונה שבהן אל הראשונה ותגיד, ריבוננו, הללו
הִתעונו, על כן הַכפֵל להם את עונשם באש. יגיד, לכולכם יוכפל, אבל
אינכם יודעים. 39 אז תגיד הראשונה שבהן לאחרונה, אין לכם כל מעלה
על פנינו, על כן טַעֲמו את העונש כגמול פועלכם.

40 המכחישים את אותותינו והרוחים אותם בשחץ, להם לא ייפתחו שערי
שמים ולא ייכנסו לגן עדן, עד אשר יעבור הגמל בקוף המחט. כך נגמול
לחוטאים. 41 גיהינום יהיה יצועם, ומעליהם כחופָּה. כך נגמול לבני
העוולה.

42 המאמינים והעושׂים את הטוב – לא נטיל על נפש לשׂאת יותר מכפי
יכולתה – באֵי גן עדן הם, ולנצח ישבנו בו. 43 נסלק כל תרעומת
מלבם, ונהרות יזרמו למרגלותיהם, ויגידו, התהילה לאלוהים אשר הִנחָנו
עד הלום. אלמלא הִנחָנו אלוהים, לא היינו מישירים לכת. שליחי ריבוננו
הביאו את האמת. אז יקראו להם לאמור, זהו לכם גן עדן אשר ירשתם
בזכות מעשׂיכם. 44 באֵי גן עדן יקראו אל יורשי האש, מצאנו כי כל אשר
הבטיחנו אלוהים אמת הוא. האם מצאתם גם אתם כי כל אשר הבטיחכם
אלוהים אמת הוא? יגידו, אמנם כן. אז יעמוד הכרוז בתוכם ויכריז,
קללת אלוהים על ראש בני העוולה, 45 אשר הרחיקו אנשים מעל נתיב
אלוהים וביקשו לעבשו וכפרו בעולם הבא! 46 בין שניהם מתנשׂאת

35 **סיפור אותותי:** ר' סורה 39:2.

37 **הטופלים שקרים על אלוהים:** ר' סורה 21:6. **יישׂאו בחלקם:** ייענשו. **הכתוב בספר:** ר' סורה 145:3. ויש המפרשים שהכוונה לספר הקוראן. **שליחינו:** המלאכים.

38 **יגיד:** אלוהים. **תקלל:** תאשים את האומות שקדמו לה כבך שחטאו וגרמו לה לחטוא במותן.

חומה, וממרום החומה ניבטים אנשים המכירים את כולם על־פי קלסתרם. הם יקראו אל באֵי גן עדן לאמור, שלום עליכם! – הם טרם נכנסו אליו אף־כי נכספו. 47 וכאשר יטו מבטם לעבר יורשי גיהינום, יגידו, ריבוננו, אל תשׂים חלקנו עִם קהל בני העוולה. 48 הניבטים ממרום החומה יקראו אל אנשים אשר יכירו על־פי קלסתרם, ויגידו, לא הועילו לכם כל אשר צברתם וכל השחץ אשר מילא את לבכם. 49 האם על אלה נשבעתם כי לא יפרושׂ אלוהים רחמיו עליהם? – היכנסו אל גן עדן! לא ייפול עליכם פחד ולא תצטערו. 50 יורשי האש יקראו אל באֵי גן עדן לאמור, צְקוּ עלינו מים או מאשר נתן אלוהים לפרנסתכם. יגידו, אלוהים אסר זאת על הכופרים, 51 אשר עשׂו את דתם שעשוע ומשׂחק, ואשר הִדיחום חיי העולם הזה. היום נשכחם כשם ששכחו כי יומם זה עומד להגיע, וכשם שהתכחשו לאותותינו.

52 כבר הבאנו להם ספר אשר ידענו להציג את אותותיו אחר אחד, למען יביא הדרכה ורחמים לאנשים אשר יאמינו. 53 לא נותר להם אלא לצַפּות כי יתגשם פשרו. ביום אשר יתגשם פשרו, יגידו אלה אשר שכחוהו זה כבר, שליחי ריבוננו הֵביאו את האמת, ועתה היש לנו מליצי יושר אשר ישתדלו בעדנו? או שמא נוחזר ונעשׂה מעשׂים שונים מאשר עשׂינו? הם

46 **בין שניהם:** בין גן עדן וגיהינום. **חומה:** מקובל לזהותה עם החומה הנזכרת בסורה 13:57, החוצצת בין גן עדן וגיהינום. **מרום החומה:** בערבית אַעְרָאף, צורה שהשתרשה גם בשמה של החומה. **אנשים:** מפרשים שמדובר בבני אדם שמעשיהם הטובים והרעים שווים במשקלם, ולפיכך טרם הוכרע אם ייכנסו לגן עדן או לגיהינום, והם ממתינים לדינם על החומה. אחרים גורסים שמדובר בצדיקים או בנביאים או אפילו במלאכים, ושהותם על מרומי החומה מסמלת את עליונותם על יושבי גן עדן וגיהינום גם יחד, או את יכולתם לדעת מי באנשים לגן עדן ומי לגיהינום. **קלסתרם:** יש אומרים שפרצופם של הרשעים שחור ועיניהם כחולות, ואילו הצדיקים פרצופם מאיר. **הם טרם נכנסו אליו:** יושבי החומה, לגן עדן.

48 **יקראו אל אנשים:** יש המזהים אותם עם מנהיגי הכופרים בשבט קורייש שרדפו את המאמינים.

49 **האם על אלה נשבעתם:** המשך פניית יושבי מרום החומה אל הרשעים, על אודות המוסלמים הנדכאים שהרשעים התעמרו בהם בעולם הזה ונשבעו שלעולם לא ירוחמו. ויש המפרשים כי כאן מתחילים דברי אלוהים אל הרשעים על אודות אנשי החומה שהרשעים נשבעו כי לא ירוחמו. **היכנסו אל גן עדן:** פניית אלוהים אל יושבי החומה, או פניית יושבי החומה אל הצדיקים.

51 **היום נשכחם:** הדובר הוא אלוהים.

המיטו אבדון על עצמם, וזנחו אותם כל אשר בָּדו מלבם.

54 ריבונכם הוא אלוהים אשר ברא את השמים ואת הארץ בשישה ימים ואַחַר ישב בגאון על כס הכבוד. הוא עוטה על היום את כסות הלילה החש לבוא בעקבותיו. וברא את השמש ואת הירח ואת הכוכבים, וכולם כפופים לדבָרו. אכן, שלו היא הבריאה ובידיו כל דבר. יתבָּרֵך אלוהים ריבון העולמים. 55 פְּנו בתפילה אל ריבונכם בתחנונים ובלחש. אין הוא אוהב את גודשי הסאה. 56 אל תחמסו את הארץ לאחר שנִתקנו דרכיה, ופְנו אליו בתפילה בחשש ובכיסופים. רחמי אלוהים קרובים אל המיטיבים. 57 הוא השולח את הרוחות לבַשֵּׂר על בוא רחמיו, וכאשר ישׂאו על כנפיהן עבים כבדי מים, נוביל אל ארץ שנָשַׁמה ונוריד עליה את המים ובהם נצמיח כל פרי למינהו. כך נוציא גם את המתים (חיים מקברם), אולי תיזָּכרו. 58 האדמה הטובה, יצמחו צמָחיה כאשר ירשֶׁה ריבונם, ואילו הרעה, לא יצמח בה דבר כי אם ברוב עמל. כך נביא שלל אותות לאנשים אשר יכירו טובה.

59 שלחנו את נֹחַ אל בני עַמו, והוא אמר, בני עמי, עִבדו את אלוהים כי אין לכם אלוה מִבַּלעדיו. חושש אני פן יבואכם עונשו של יום הרה גורל. 60 אמרו נכבדי בני עַמו, סבורים אנו כי אתה שרוי בתעייה גמורה. 61 אמר, בני עמי, אין בי תעייה, אפס כי שליח אני מעִם ריבון העולמים, 62 ומוסר אני לכם את שליחות ריבוני, ואשׂיא לכם עצה נאמנה. מאלוהים למדתי לדעת את אשר לא תדעו. 63 התמהים אתם על כי הגיע אליכם דבר־תוכחה מעִם ריבונכם בידי בן אדם מקרבכם, למען יזהירכם ולמען תהיה בכם יִראָה ולמען תרוחמו? 64 הם הכחישו את אזהרותיו, ואנו מילטנו אותו ואת אשר עִמו בספינה, והטבענו את מכחישי אותותינו. הם היו אנשים אשר טָחו עיניהם מֵראות.

53 **יתגשם פשרו:** יבוא העונש שהובטח בו. **נותר:** לחיי העולם הזה.

54 **ישב:** ישיבת האל על כיסאו הוסברה על־ידי הפרשנים כמשמעות מופשטת, כסמל לכוחו הבלתי מעורער של אלוהים.

55 **גודשי הסאה:** מחללים בקולי קולות.

56 **בחשש ובכיסופים:** מפחד עונשו ובתקווה לרחמיו.

58 **האדמה הטובה:** משל למאמין.

64 **בספינה:** תיבת נח.

65 אל בני עַאד שלחנו את הוּד אחיהם. הוא אמר, בני עַמי, עִבדו את אלוהים כי אין לכם אלוה מִבַּלעדיו. הלא תהיה בכם יִרְאָה? 66 אמרו נכבדי בני עַמו הכופרים, סבורים אנו כי שרוי הנךָ בסִכלות, ואנו חוששים כי אתה במשקרים. 67 אמר, בני עמי, אין בי סכלות, אפס כי שליח אני מעִם ריבון העולמים, 68 ומוסר אני לכם את שליחות ריבוני, ואשׂיא לכם עצה נאמנה. 69 התמהים אתם על כי הגיע אליכם דבר־תוכחה מעִם ריבונכם בידי בן אדם מקרבכם למען יזהירכם? זִכרו כיצד הקימכם במחליפים לאחר בני עַמו של נֹחַ, ועשׂה אתכם ענקים. זִכרו את מתנות אלוהים למען תעשׂו חיל. 70 אמרו, האם באתָ אלינו למען נעבוד את אלוהים לבדו ונעזוב את אשר להם עבדו אבותינו? הָבֵא את אשר הבטחתָ לנו, אם אמת בפיךָ. 71 אמר, הנה כבר פוקדים אתכם עונש וחֵמה מעִם ריבונכם. התאמרו להתנצח אתי על אודות שמות אשר נתתם, אתם ואבותיכם, ואשר אלוהים לא הוריד ממרומים כל אסמכתא לאמיתותם? הַמתינו, וגם אני אמתין עמכם. 72 אז מילטנו אותו ואת אשר אתו ברחמינו, והִכרתנו את מכחישי אותותינו. הם לא האמינו.

73 אל בני תַ׳מוּד שלחנו את צָאלִח אחיהם. הוא אמר, בני עמי, עִבדו את אלוהים כי אין לכם אלוה מִבַּלעדיו. הנה מוצגת לפניכם ראָיה מאת ריבונכם: הנה נָאקה מאת אלוהים לאות לכם. הַניחו לה לרעות באדמת אלוהים ואל תפגעו בה לרעה, פן יכה בכם עונש כבד. 74 זִכרו כיצד הקימכם במחליפים לאחר בני עַאד והושיבכם בארץ, ואתם הקמתם ארמונות על מישוריה ותצבתם בתים בהרים. זִכרו את מתנות אלוהים ואל תמלאו את הארץ חמס. 75 אמרו נכבדי עַמו אנשי השחץ לנרדפים, למאמינים אשר בהם, התדעו אל־נכון כי צָאלִח הוא שליח מאת ריבונו?

65 **עאד:** עם ערבי קדום אשר לפי הקוראן אלוהים השמידו בשל חטאיו, ובמיוחד על שהמרו את פי נביאם הוד. **אחיהם:** בן עמם.

69 **מחליפים:** ר׳ סורה 165:6. **ענקים:** אולי רמז לנפילים שהיו בארץ לאחר המבול, במסופר בבראשית ו 4.

71 **שמות אשר נתתם:** לאלילים.

73 **בני ת׳מוד:** בני עם ערבי קדום שלפי הקוראן אלוהים השמידם בשל חטאיהם, ובמיוחד על שהמרו את פי נביאם צאלח, והרגו נאקה מקודשת. **נאקה:** המסורת גורסת שבני ת׳מוד דרשו מצאלח ראיה לאמיתות נבואתו, ואז הוציא להם נאקה מן הסלע. ויש אומרים שנתנה חלב כמידת המים שהיתה שותה בכל פעם.

אמרו, מאמינים אנו בכל אשר נשלח למסור. 76 אמרו אנשי השחץ, אנו כופרים בכל אשר בו תאמינו. 77 אז עיקרו את הנאקה והֵפֵרו ביוהרה את מצוות ריבונם, ואמרו, הוי צָאלִח, הָבֵא עלינו את אשר הבטחתָ, אם בשליחים הנךָ? 78 אז רעדה הארץ תחתיהם, ובן־רגע ברעו נפלו בבתיהם. 79 אז פנה מעליהם ואמר, בני עַמי, מסרתי לכם את שליחות ריבוני, והשׂאתי לכם עצה נאמנה, אך אתם אינכם אוהבים את הרוצים בטובתכם.

80 וגם לוט. הוא אמר לבני עַמו, איכה תעזו לעשות תועבה אשר לא עשׂה כמוה איש מבין שוכני העולמים לפניכם? 81 אתם באים אל הזכרים בתאווה ולא אל הנשים, ואתם קהל מתהוללים. 82 בני עמו לא השיבו דבר, ורק זאת אמרו, הוציאו אותם מעירכם, כי הם אנשים המתהדרים בטוהרתם. 83 מילטנו אותו ואת בני ביתו חוץ מאשר את אשתו. היא היתה בנותרים מאחור. 84 אז המטרנו עליהם מטר, וּרְאֵה מה היה סופם של החוטאים.

85 אל בני מִדְיָן שלחנו את שֻׁעַיְב אחיהם. הוא אמר, בני עַמי, עִבדו את אלוהים כי אין לכם אלוה מִבַּלעדיו. הנה מוצגת בפניכם ראָיה מאת ריבונכם, על כן מִדדו את מלוא המידה ושִׁמרו על מאזני צדק ואל תפחיתו לאנשים מן המגיע להם ואל תחמסו את הארץ לאחר שנִתקנו דרכיה. בזאת ייטב לכם אם מאמינים הנכם. 86 ואל תשבו לארוב על כל דרך בבקשכם להרתיע ולהרחיק מעל נתיב אלוהים את המאמינים בו, ובבקשכם לשבשו. זִכרו כיצד הייתם מתֵי מעט והִרבה אתכם, וראו מה היה סופם של החומסים. 87 ואם יש עדה ביניכם אשר תאמין באשר נשלחתי למסור, ועדה אשר לא תאמין – הַאריכו רוחכם עד אשר ישפוט אלוהים בינינו, כי הוא הטוב שבשופטים. 88 אמרו נכבדי עַמו אנשי השחץ, שֻׁעַיְב, נוציאךָ מעירנו, אותךָ ואת המאמינים אשר אתךָ, אלא אם תשובו אל דתנו. אמר, אף אם נִתְעַב זאת? 89 הן אם נשוב אל דתכם לאחר שחילצָנו אלוהים ממנה, נהא טופלים שקר על אלוהים. לא נוכל

75 **לנרדפים:** לתומכי צאלח.

77 **עיקרו:** קצצו את מיתרי רגליה ושחטוה.

84 **מטר:** של אבנים. ר׳ סורה 82:11.

85 **שֻׁעַיְב:** היו שזיהו אותו עם יתרו המקראי. מקור שמו סתום. **ראיה:** נס המוכית את אמיתות נבואתו, ואולם אין הקוראן אומר מה היה הנס.

לשוב אליה, אלא אם יחפוץ אלוהים ריבוננו. דעת ריבוננו חובקת כל
היא, ועל אלוהים ניסמך. ריבוננו, הכרע בינינו לבין בני עמנו בצדק, כי
אתה הטוב שבמכריעים. 90 אמרו נכבדי בני עַמו הכופרים, אם תלכו
בעקבות שֻעַיב, תלכו לאבדון. 91 אז רעדה הארץ תחתיהם וכן־רגע כרעו
נפלו בבתיהם 92 המכחישים את אזהרות שֻעַיב, ונכחדו כמו מעולם לא
חיו שם. המכחישים את אזהרות שֻעַיב, הם אשר הלכו לאבדון. 93 אז פנה
מעליהם ואמר, בני עמי, מסרתי לכם את שליחות ריבוני, והשׂאתי לכם
עצה נאמנה. כיצד זה אצטער על קהל של כופרים?

94 מעולם לא שָלחנו נביא אל אחת הערים מבלי שהִכינו את יושביה
באסון וצרה למען יִשטחו תחינה. 95 אַחַר החלפנו את הרעה בטובה,
וכאשר שׂגשׂגו, אמרו, גם אבותינו התנסו במצוקה וברווחה חליפות. על
כן הכינו בהם בחֶתֶף, ולא שיערו זאת. 96 אילו האמינו יושבי הערים
והיתה בהם יִראָה, היינו פותחים להם שערי ברכה מן השמים ומן הארץ,
ואולם הם הכחישו את האזהרות, על כן הכינו בהם כגמול פועלם.
97 האם בטוחים יושבי הערים כי לא יפקדם חרון אפנו באישון לילה
בעודם ישנים? 98 או האם בטוחים יושבי הערים כי לא יפקדם חרון אפנו
לאור היום בעודם משתעשעים? 99 או האם בטוחים הם כי לא תִפקדם
מזימת אלוהים? הבטוחים כי לא תִפקדם מזימת אלוהים ילכו לאבדון.
100 האם טרם התחוור לאנשים אשר יָרשו את הארץ לאחר כלות יושביה,
כי אילו חפצנו היינו פוגעים גם בהם כי חטאו, והיינו אוטמים את לבם
ולא היו שומעים? 101 אלה קורות הערים אשר נספר לךָ עליהן. השליחים
אשר באו אליהן הביאו אותות נהירים, אך הם לא ניאותו להאמין כאשר
הכחישו מאז ומתמיד. כך אוטם אלוהים את לב הכופרים. 102 מצאנו כי
מרביתם לא קיימו דבר מן הברית, ומצאנו כי מרביתם היו מופקרים.

103 אחריהם שלחנו את משֶה להביא את אותותינו אל פַּרעה ומועצת

96 **יושבי הערים:** שאלוהים השמידן בשל חטאיהן. ויש אומרים שהכוונה ליושבי העיר מַכה (קוריש).

100 **אנשים אשר ירשו את הארץ:** מקובל לזהותם עם אנשי מַכה (קוריש), שירשו את המקום מקודמיהם שנכחדו בשל חטאיהם. **היינו אוטמים:** או: אטמנו. **לא היו שומעים:** או: אינם שומעים.

101 **אשר נספר לך:** פניית אלוהים אל הנביא מוחמד.

נכבדיו, והם התקלסו בהם, ועתה רְאֵה מה היה סופם של החומסים.
104 אמר משה, פרעה, אני שליח מעִם ריבון העולמים, 105 וחזקה עלי
שלא אומַר על אלוהים דבר זולת האמת. הבאתי לכם ראָיה מאת ריבונכם,
על כן שלח עִמי את בני ישׂראל. 106 אמר, אם אכן הבאתָ ראָיה, הַצג
אותה, אם אמת בפיך! 107 אז השליך את מטהו והנה נחש מושלם.
108 אַחַר הוציא את ידו לעין כל, והנה לבנה היא. 109 אמרו הנכבדים
מבני עַם פרעה, זהו מכשף מעולה. 110 הוא מבקש לגרשכם מארצכם.
(אמר פרעה,) אם כן, מה עצתכם? 111 אמרו, רַחֵה אותו ואת אחִיו, ושלח
פוקדים אל גלילות הארץ, 112 למען יביאו אליךָ כל מכשף מעולה.
113 המכשפים באו אל פרעה ואמרו, האם נבוא על שׂכרנו אם נהיה אנו
הגוברים? 114 אמר, כן, וגם תהיו במקורבים. 115 אמרו, משה, התשליך
אתה את (מטך) או נשליך אנו? 116 אמר, הַשליכו! כאשר הִשליכו, איחֲזו
את עיני האנשים והפחידום והוללו כישוף כביר. 117 הורינו למשה
לאמור, הַשלֵך את מטך ויבלע את להטיהם הכוזבים. 118 אז נגלתה
האמת והוּפר כל אשר עשׂו, 119 וכך נחלו שם תבוסה והושפלו. 120 אז
השתחוו המכשפים אפיים ארצה, 121 ואמרו, מאמינים אנו בריבון העולמים,
122 ריבונם של משה ואהרן. 123 אמר פרעה, התאמינו בו בלא רשותי?
מזימה היא אשר חרשתם בעיר לגרש מתוכה את יושביה, אך אתם עוד
תדעו: 124 אכרות את יד ימינכם ואת רגל שׂמאלכם ואצלוב את כולכם.
125 אמרו, בלאו הכי נשוב אל ריבוננו. 126 אתה נוטר לנו אֵיבה רק על
כי האמַנו באותות ריבוננו כאשר הוצגו לפנינו. ריבוננו, הַשפַע עוז רוח
עלינו ואסוף את נשמתנו בעודנו מתמסרים. 127 אמרו הנכבדים בני עַם
פרעה, האם תניח למשה ולעַמו לחמוס את הארץ ולעזוב אותךָ ואת
אֵלֶיךָ. אמר, נמית את בניהם ונחַיה את בנותיהם, ונכניעם תחתינו.
128 אמר משה לבני עמו, בַּקשו לכם ישועה באלוהים ועִמדו בעוז רוח,
כי לאלוהים הארץ, ואותה ינחיל לאשר יחפוץ מבין עבדיו, והיראים

107 **נחש:** ר' שמות ז 9 ואילך.

108 **הוציא את ידו:** ר' שמות ד 6–7. **לבנה:** ר' סורה 22:20.

117 **ויבלע:** בשמות ז 12, מטה אהרן בולע את מטות המכשפים.

123 **חרשתם בעיר:** בעירו של פרעה, יחד עם משה.

126 **מתמסרים:** ר' סורה 112:2.

סופם לראות טובה. 129 אמרו, עונינו בטרם תבוא אלינו, ואף לאחר בואך. אמר, אולי יואיל ריבונכם להבחיר את אויבכם ולהקימכם תחתיו בארץ ויתבונן במעשיכם.

130 הבינו את בני משפחת פרעה בשנות בצורת ובמחסור ביבול, למען יזכרו. 131 ואולם בפקור אותם הטובה, אמרו, בזכותנו אנו באה לנו זו. ובפקור אותם הרעה, תלו את מזלם במשה ובאשר עמו. אבל מזלם תלוי באלוהים, אף כי מרביתם אינם יודעים. 132 אמרו, כל אות אשר תביא לנו למען תאחז בו את עינינו, לא נאמין לך. 133 אז שלחנו את המבול עליהם ואת הארבה ואת הכינים ואת הצפרדע ואת הדם – אותות מוצגים אחר אחר. אך הם מלאו שחץ והיו קהל חוטאים. 134 כאשר פקד אותם הנגע, אמרו, משה, קרא למעננו אל ריבונך בשם בריתו אתך, ואם תסיר את הנגע מעלינו, נאמין לך ונשלח אתך את בני ישראל. 135 אך כאשר הסרנו מעליהם את הנגע לזמן־מה, לא עמדו בדיבורם. 136 אז לקחנו נקמתנו מהם והטבענום בים, כי הכחישו את אותותינו ולא העלום ברעתם.

137 הנחלנו לבני העם שנרדפו את מזרחה ומערבה של הארץ אשר נתנו ברכתנו בה, והתקיים במלואו דברו הטוב של ריבונך על בני ישראל. זאת כגמול על עומדם בעוז רוח. גם הכחדנו את מפעלות פרעה ובני עמו, ואת כל אשר הקימו. 138 העברנו את בני ישראל את הים, ועד מהרה עברו על פני בני עם סוגדים לאליליהם ברבקות. אמרו, משה, עשה לנו אל כאלים אשר להם. אמר, אנשים נבערים אתם. 139 אלה, ייחרב כל אשר להם, וכל אשר עשו ירד לטמיון. 140 עוד אמר, האבקש לכם אל זולת אלוהים? הן הוא רומם אתכם מכל שוכני העולמים.

130 **הכינו:** הדובר הוא אלוהים.
133 **המבול:** בערבית. טופאן. ואולם יש המפרשים בהוראת מגפה (דבר או שחין), ומסבירים שהמגפה תקפה אותם במבול.
134 **הנגע:** בערבית: רג'ז, שפירושו עונש שאלוהים שולח ואשר כרוכה בו טומאה.
137 **מזרחה ומערבה של הארץ:** ארץ הקודש. ויש הגורסים שמזרח הארץ הן סוריה וא"י, ומערבה – מצרים. **דברו הטוב:** הפרשנים סבורים שזהו רמז להבטחת אלוהים שניתנה לבני ישראל בסורה 28:5–6, לתת בידם את נכסי אויביהם ולהושיבם על מכונם בארץ.
138 **בני עם סוגדים לאליליהם:** אולי רמז לסיפור על היצמדות בני ישראל לפולחן בעל פעור, כמתואר כבמדבר כה 1–5.

141 הצלנו אתכם מבני משפחת פרעה בעורם לוחצים ומענים אתכם וממיתים את בניכם ומחיים את בנותיכם, ובזאת התנסיתם בניסיון כביר מעם ריבונכם.

142 נועדנו עם משה שלושים יום, והוספנו עשרה עליהם, וכך מלאו ארבעים יום להיוועדותו עם ריבונו. משה אמר לאהרן אחיו, מלא את מקומי בקרב בני עמי ודאג לשלומם, ואל תלך בנתיב החומסים. 143 כאשר בא משה במועד שקבענו, וריבונו דיבר עמו, אמר, ריבוני, הראני ואתבונן בך. אמר, לא תוכל לראותני, ואולם הבט אל ההר. אם ייוותר שלם במקומו, כי אז תראני. כאשר הופיע ריבונו לנגד ההר, כתשו עד דק, ומשה נפל מתעלף. כאשר ניעור מעלפונו, אמר, ישתבח שמך, חוזר אני בתשובה אליך, וראשון אני להאמין. 144 אמר, משה, אני בחרתיך להיות מעל האנשים כשולחי אותך ובדברי אליך. אחוז כאשר נתתי לך והיה במודים. 145 כתבנו לו בלוחות מוסר השכל מכל סוג, דבר דבור על אופניו. – אחוז בהם היטב וצווה על בני עמך כי ייטיבו לאחוז בדבריהם הנאים. עוד אראה לכם את נחלת המופקרים. 146 אטה מעל אותותי את המתנשאים בארץ בלא צדק, ואף אם יראו את כל האותות, לא יאמינו בהם, ואף אם יראו את נתיב הבינה, לא ילכו בו. אך אם יראו את נתיב המדוחים, ילכו בו, וזאת כי הכחישו את אותותינו ולא נתנו את דעתם להם. 147 המכחישים את אותותינו ואת בואם אל העולם הבא, מפעלותיהם לא ינובו פרי, ובמעלליהם ישולם להם.

142 **שלושים יום...והוספנו עשרה:** על־פי התורה, משה שהה על הר סיני ארבעים יום וארבעים לילה. ר' שמות כד 18 (קבלת הלוחות הראשונים), לד 28 (קבלת הלוחות האחרונים). יש המשערים (ש.ר. נויטין, האסלאם של מוחמד, ירושלים, תשל"ה, 176–177), כי הפסוק משקף מסורת יהודית שלפיה ניתנו הלוחות האחרונים ביום הכיפורים (עשרה בתשרי), ומכאן שמשה עלה להר סיני כדי לקבלם בראש חודש אלול. משה בילה אפוא בהר סיני שלושים יום ועוד עשרה, כנרמז בקוראן. המסורת האסלאמית גורסת שמשה צם בשלושים הימים הראשונים, ואלוהים הוסיף לו עשרה ימי צום, כי בתום השלושים שבר משה את הצום ללא רשות.
143 **הראני:** ר' שמות לג 18–23.
144 **בדברי אליך:** פנים אל פנים ולא כאמצעות מלאך. **אחוז כאשר נתתי לך:** למד ודבק בכך.
145 **נחלת המופקרים:** יש המפרשים כי הכוונה למושבות המצרים שאותן יחריב אלוהים.
146 **אטה מעל אותותי:** לא אניח ללמוד לקח מן האותות המעידים על קיומי, וכך לזכות במחילתי.

148 בני עַמו של משֶׁה עשׂו בהיעדרו תבנית עגל מעדייהם, ולוֹ קול געייה. הלא ראו כי לא ענה אותם דבר ולא הנחה אל הנתיב? הם עשׂו אותו והיו בני עוולה. 149 ואולם כאשר ניחמו על מעשׂיהם וראו כי תעו, אמרו, אם לא ירחם עלינו ריבוננו ויסלח לנו, נלך לאבדון. 150 כאשר חזר משֶׁה אל בני עמו כועס ומלא צער, אמר, הריעותם לעשׂות לאחר לכתי. האם קצרה רוחכם מלעמוד במצוות ריבונכם? אז השליך את הלוחות ואחז בראש אחִיו ומשכו אליו. אמר (אחיו), בן אִמי, בני העם רדפוני ובמעט שהרגוני. אל תיתן לאויבים לשׂמוח לאֵידי, ואל תשׂימני עִם קהל בני העוולה. 151 אמר (משה), ריבוני, מְחַל לי ולאחִי ופרושׂ רחמיך עלינו, כי אתה הרחום שברחומים. 152 אלה אשר עשׂו את העגל, תשיגם חמת ריבונם ויושפלו בחיי העולם הזה, כי כך נגמול לבודאֵי הבריות. 153 העושׂים רעה ואחר חוזרים בתשובה ומאמינים – לאחר כל זאת, ריבונך סולח ורחום. 154 כאשר שככה חמת משה, נטל את הלוחות, ועליהם חרותים דברי הדרכה ורחמים ליראים את ריבונם.

155 אז בחר משֶׁה שבעים איש מבני עַמו לבוא במועד שקבענו, וכאשר רעדה הארץ תחתיהם, אמר, ריבוני, אילו חפצתָ, היית משמיד אותם ואותי זה כבר. התאמר להשמידנו בשל מעשי השוטים אשר בנו? אין זה אלא ניסיון מאִתךָ אשר תַתעה בו את אשר תחפוץ ותנחה את אשר תחפוץ. מגיננו אתה, על כן מְחַל לנו ורחם עלינו, כי אתה הטוב שבמוחלים, 156 וכתוב טובה לזכותנו בעולם הזה ובעולם הבא, כי חזרנו בתשובה אליךָ. אמר, עונשי, אַבֵא בו את אשר אחפוץ ורחמַי חובקים כל דבר. אכתוב אותם לזכות היראים ונותנֵי הזַכָּאת והמאמינים באותותינו,

148 **תבנית:** מילולית: "גוף". ויש המפרשים שגוף העגל היה בשר ודם ממש. על הפרשה ר' שמות לב 1 ואילך. **געייה:** יש המפרשים שגעייתו לא היתה אלא קול יללת הרוח שנשבה מבעד לנקבים שהיו כרמוזו החלולה של העגל.

152 **יושפלו בחיי העולם הזה:** יש הגורסים כי כאן נרמז מעמדם הנחות של היהודים כבני חסות בתקופת האסלאם.

154 **נטל את הלוחות:** הפרשנים גורסים כי משה נטל את שברי הלוחות. הקוראן אינו מספר את סיפור נתינתם של הלוחות בשנית, כמתואר במקרא.

155 **במועד שקבענו:** הדובר הוא אלוהים. יש גורסים שהשבעים נבחרו כדי לחלות את פני אלוהים לאחר מעשה העגל. אחרים סבורים שזהו המפגש שנועד להתקיים לפני מתן תורה (ר' גם שמות כד 1–2).

156 **זכאת:** ר' סורה 43.2.

157 אשר ילכו עם השליח, הנביא איש אומות העולם, אשר אותו ימצאו רשום אצלם בתורה ובאֶוונגֶליון. הוא יצווה עליהם לנהוג בדרך ארץ ויאסור עליהם את המגונה, ויתיר להם את המאכלות הטובים ויאסור עליהם את התועבות, ויסיר מעליהם את הנטל ואת הכבלים המכבידים עליהם. אשר יאמינו בו ויסייעו בידו ויושיטו לו עזרה וילכו אחר האור אשר יוּרַד עִמו ממרומים, אלה יעשׂו חיל.

158 אֱמור, הוי האנשים, הנני שליח אלוהים אל כולכם, אשר לו מלכות השמים והארץ. אין אלוה מבַּלעדיו, והוא מחַיֶּה וממית. על כן הַאמינו באלוהים ובשליחו, בנביא איש אומות העולם, המאמין באלוהים ובדבריו. לכו עִמו למען תישירו לכת.

159 יש בבני עַמו של משה אומה אשר בניה נוהגים על־פי האמת ועל־פיה יעשׂו צדק. 160 הפרדנו אותם לשנים־עשׂר שבטים, אומות, וכאשר ביקשו בני עמו של משה כי יַשקם, הורינו לו לאמור, הַכֵּה במטךָ בסלע. אז בקעו מתוכו שנים־עשׂר מעיינות, וכל שבט ידע את המקום אשר ממנו ישתה. הֵצַלנו עליהם בענן והורדנו אליהם ממרומים את המָן והשְׂלָו – אִכלו מן הדברים הטובים אשר שלחנו לפרנסתכם. הם לא גרמו לנו עוול, כי אם לעצמם גרמו עוול. 161 נֶאמר להם, שְבנו בעיר הזאת ואִכלו בה כאשר תרצו, ואִמרו, חִטָּה, והיכנסו משתחווים בשער

157 **איש אומות העולם:** בלומר, לא מבני עמו של משה. הכוונה היא למוחמד שעליו מתבשר משה בפסוק זה. איש אומות העולם קרוי בערבית: אומי, מונח שהפרשנים המוסלמים תופסים בדרך־כלל כהוראת "מי שאינו יודע קרוא וכתוב". **רשום אצלם בתורה ובאוונגליון:** התפיסה היא ששמו של מוחמד מופיע במקרא ובברית החדשה, ומכאן שעל היהודים והנוצרים להאמין בו. **הנטל...הכבלים:** האיסורים התמורים בדתם של בני ישראל. **האור:** הקוראן.

158 **אמור:** פנייה אל הנביא מוחמד.

159 **אומה:** יש הגורסים שמדובר ביהודים שקיבלו על עצמם את האסלאם כימי הנביא מוחמד. אחרים גורסים כי הכוונה לאחד או שנים משבטי ישראל שפרשו מכלל בני עמם החוטאים והתיישבו מעבר לנהר תול פלאי (= סמבטיון), מעבר לארץ סין, ושם הם מנהלים חיי אמונה ויושר ברוח דת מוחמד.

160 **אומות:** נראה שמילה זו נועדה להסביר את המילה "שבטים" (בערבית: אַסְבָּאט), שאינה מקובלת בערבית. **הכה במטך:** ר' שמות יז 6. **בענן:** ככל הנראה רמז לעמוד הענן המקראי (למשל, שמות יג 22). **המן והשלו:** ר' שמות טז 11 ואילך.

161 **שבנו בעיר...והיכנסו משתחווים:** ר' סורה 58:2.

למען נסלח לכם על חטאיכם. נַרבה את שׂבר המיטיבים. 162 ואולם בני העוולה אמרו דבר שונה מאשר נצטוו להגיד, על בן שלחנו עליהם מגפה מן השמים, כי היו בני עוולה.

163 שְׁאַל אותם על אודות העיר אשר שכנה אל מול הים. הם חיללו את השבת, כי דגי הים עלו על פני הים ביום השבת, ואילו בימים אשר לא שָׁבתו ממלאכה לא עלו. כך ניסינו אותם, כי היו מופקרים. 164 אמרה קבוצה בקרבם, מה לכם כי תטיפו מוסר לאנשים אשר אלוהים עומד להכחידם או להענישם בעונש גדול? אָמרו, רק למען נצא נקיים מלפני ריבונכם, ולמען תהיה בהם יִראָה. 165 באשר שכחו את אשר הזכירו להם, מילטנו את האנשים אשר אסרו את הרעה והִבינו את בני העוולה בעונש איום, כי היו מופקרים: 166 באשר הֵפֵרו ביוהרה את האיסוד שהוטל עליהם, אמרנו להם, הֱיו קופים מאוסים.

167 ריבונך הודיע כי עד יום תחיית המתים לא יחדל לשַׁלֵּחַ בהם אנשים אשר ילחצום ויענום. ריבונך מהיר בעונש, והוא אף סולח ודחום. 168 פיזרנו אותם עדות עדות על פני הארץ; יש ישרים ביניהם ויש פחותים מזה, וניסינו אותם בטובות וברעות למען ישובו.

169 אחריהם קמו דורות אשר ירשו את הספר ודרפו בצע בן חלוף בעולם הזה, ואמרו, ודאי יסולח לנו. ואולם במוצאם בצע בן חלוף בגון זה, ייקחוהו. האם לא נדרשו בברית הספר להגיד על אלוהים את האמת לבדה? הן למדו את אשר בו! נחלת העולם הבא טובה מזה לידאים. האב לא תשׂבילו להבין?

162 **דבר שונה:** ר' סורה 59:2. **מגפה:** בערבית: רִגְ'ז, ור' הערה 134 לעיל.
163 **שאל אותם:** את היהודים. **העיר:** מזהים אותה עם אילת. ויש אומרים, מריין, או טבריה.
164 **קבוצה בקרבם:** אנשים שלא תיללו את השבת. אלה פונים אל קבוצה אחרת שגינתה את מתללי השבת. **רק למען נצא נקיים:** תשובת המגַנים את מחללי השבת.
166 **אמרנו להם:** הדובר הוא אלוהים. **היו קופים:** סיפור הפיכתם של מחללי השבת לקופים אינו ידוע משום מקור פרט לקוראן. יש המפרשים שהצעירים הפבו לקופים והזקנים לחזירים (ר' סורה 60:5). ויש המפרשים באופן מטאפורי: הם הפבו לקופים בלבם בלבד.
167 **אנשים אשר ילחצום:** הפרשנים גורסים שמדובר בבני עמים שונים שריבאו את היהודים לאורך הדורות. האתרונים הם המוסלמים אשר ישיתו על היהודים מיסים והגבלות למיניהן
168 **פיזרנו אותם:** הדובר הוא אלוהים על אודות היהודים.
169 **ירשו את הספר:** את התורה. **להגיד על אלוהים את האמת לבדה:** ולא לטעון כי אלוהים

170 המחזיקים בספר ואינם מַרפים והמקיימים את התפילה – לא נגרע משׂבר המתקנים את דרכם.

171 עקרנו את ההר ונשׂאנו אותו בסובך מעליהם, והם דימו כי הנה הוא נופל עליהם. – אֶחֱזו היטב באשר נָתַנו לכם וּזִבדו את אשר בו למען תהיה בכם יִראָה.

172 דיבונך נטל מבני האדם, מתוך גבם, את יוצאי חלציהם, והעמידם להיות עדים על עצמם. – האין אני דיבונכם? אָמרו, עדים אנו כי בן הדבר. – פן תאמרו ביום תחיית המתים, לא נָתַנו דעתנו לבך, 173 או פן תאמרו, כבר לפנינו צידפו אבותינו שותפים לאלוהים, ואנו רק צאצאיהם הבאים אחריהם. התאמר לכלותנו בעוון מעשׂיהם של השוגים בהבל? 174 כך נציג את האותות אחר אחר, למען ישובו.

175 קְרָא בפניהם את קורותיו של האיש אשר נָתַנו לו את אותותינו ואולם הוא הֵשִׁלְּם מעליו, והשׂיגוֹ השׂטן והיה בסוטים. 176 אילו חפצנו, היינו מרוממים אותו בזכותם, אך הוא בחר להיוותר על הקרקע ונהה אחר משוגת לבו. הוא נמשל לבלב אשר אם תגער בו, ילעלע בלשונו, וגם אם תניח לו, ילעלע בלשונו. לזאת נמשלו מבחישי אותותינו. על בן סַפֵּר את סיפור המעשׂה למען ייטלבו ברעתם.

177 מבחישי אותותינו נמשלו לאנשים שאין דעים מהם, ואולם רק

סולח למי שחתר וחוטא.
171 **ההר:** הר סיני. **נשאנו אותו בסובך:** ר' סורה 63:2.
172 **ריבונך נטל מבני האדם:** המסורת מספרת כי אלוהים הוציא מתלצי ארם הראשון, ובן מתלצי זרעו אתריו, את כל הצאצאים העתידים להיוולד עד יום תחיית המתים (ורמותם ברמות גמלים זעירות). הציג בפניהם אותות המוכיחים שהוא ריבונם היתיד, והכל התחייבו להאמין בו. הפרשנים גורסים שפסוק זה נועד להוכית ליהודים בני זמנו של מוחמד שגם עליהם חלה ההתחייבות העתיקה להאמין באלוהי מוחמד.
175 **קרא בפניהם:** בפני היהודים בני זמנו של מוחמר. **האיש אשר נתנולו את אותותינו:** יש המזהים אותו עם בלעם בן בעור שנשלח על־ידי מלך מואב לקלל את ישראל, ואולם אלוהים שם בפיו רברי ברכה במקום הקללה שהבין (ר' במדבר בב–בד). בגרסתו האסלאמית של הסיפור, בלעם אמנם מקלל את בני ישראל, ובכך הופך את עורו ממאמין לכופר. פרשנים אחרים מזהים את האיש עם אדם מימי מוחמר שהיה בקי בכתבי הקודש וירא שמים, ואולם משהופיע מוחמד במַדינה, קינא בנביא והפך את עורו ממאמין לאויב (שמו אומַיָה אבן אבי אלצַלְת). **אותותינו:** ספרי קודש שבהם קרא על אודות אלוהים.

לעצמם יגרמו עוול. 178 אשר יַנחם אלוהים, תִישַר דרכם, ואשר יַתעם, ילכו לאבדון.

179 הִרבֵינו את ורעם של בני אנוש ושדים למען גיהינום. לב להם ולא יבינו, עיניים להם ולא יראו, אוזניים להם ולא ישמעו. לבהמות נִדמו, והם תועים אף יותר. הללו לא יעלו דבר כרעתם.

180 לאלוהים יאים השמות הנאים, על בן קִראו לו בהם, וסורו מעל המטילים דופי בשמותיו. כמעלליהם ישולם להם.

181 בין ברואינו יש אומה שבניה נוהגים על־פי האמת ועל־פיה יעשׂו צדק.

182 מכחישי אותותינו – נתגנב אט אט אליהם בלא שיֵדעו מֵאַין. 183 אתן להם שהות, ואולם מזימתי נחרצת היא. 184 האם לא יימלבו כרעתם ויבינו כי אין בחֲבֵרם כל שיגעון, וכי כל תפקירו להזהיר ברודות? 185 האם לא יביטו אל מלכות השמים והארץ ואל כל אשר ברא אלוהים, ולא יעלה כרעתם כי אולי קרוב קִצם זמנם? ולאחר כל זאת, לאיזה אומֶר עוד יאמינו? 186 כל אשר יַתעֵהו אלוהים, אין לו מַנחה, והוא יניח להם לעמוד כמֹרְיִים ולהתחבט אובדי עצות.

187 ישאלוך על שעת הדין, מתי תבוא. אֱמור, רק לריבוני הידע עליה, ורק הוא יגַלנה כבוא ומנה. כֹּבֵד לחצה על השמים והארץ, והיא תבוא עליכם כחתף. הם שואלים אותך כאילו הרבִּיתָ חקור על אורותיה. אֱמוד, רק לאלוהים הידע עליה, ומרבית האנשים לא יֵדעו. 188 אֱמור, אין לאֵל ידי להביא תועלת לעצמי או להעביד דעה מעלַי, ויקרה רק אשר ירצה אלוהים. אילו ידעתי את הנסתר, הייתי מרבה טובה לעצמי ונמנע מכל רע. אין אני אלא מוהיר ומבשֹר לאנשים אשר יאמינו.

189 הוא אשר ברא אתכם מתוך נפש יחידה, ואו עשׂה לה בת זוג מתוכה,

180 **השמות הנאים:** שמות התואר של אלוהים המופיעים בפרקי הקוראן השונים. מניינם, על־פי המסורת האסלאמית, הוא תשעים ותשעה. **מטילים דופי בשמותיו:** בופרים במידותיו באל יחיד ומייחסים אותן גם לאלילים.

181 **אומה:** הפרשנים גורסים שמדובר באומתו של מוחמד. ויש גורסים כי מרובר בנביאים.

182 **נתגנב אט אט אליהם:** או: נברסם בהם קמעא קמעא.

184 **חברם:** הנביא מוחמד שאויביו האשימוהו בשיגעון.

למען ירבק בה, וכאשר ידע אותה, התעברה, וקל היה משׂא הריונה, והתהלכה בה ובה. וכאשר כבד משׂאה, פָּנו שניהם בתפילה לאלוהים ריבונם, ואמרו, אם תיתן לנו יילוד מוצלח נהיה במודים. 190 ואולם כאשר נתן להם יילוד מוצלח, צירפו לו שניהם שותפים, וייחסו להם חלק באשר נתן להם. יתרומַם אלוהים מעל השותפים שצירפו לו.

191 האם יצרפו לו שותפים אשר דבר לא יבראו, ואשר הם עצמם נבראו? 192 הם לא יוכלו להושיט עורה ואף לא לעזור לעצמם. 193 אם תקראו להם לבוא אל דרך הישר, לא יבואו בעקבותיבם. אחת היא לכם אם תקראו להם או תחרישו. 194 אלה אשר תִפנו אליהם בתפילה מִבַּלעדי אלוהים, עבדים הם כמותכם. קִראו להם, ונִראה אם יֵיענו לכם, אם אמת בפיכם. 195 בלום יש להם רגליים להלך עליהן, או ידיים ללפות בהן, או עיניים לראות בהן, או אוזניים לשמוע בהן? אֱמוד, קִראו לשותפים שצירפתם, וחַבּלו תחבולה נגדי, ואל תתנו לי שהות. 196 מגיני הוא אלוהים אשר הוריד את הספר ממרומים, והוא מגן הישרים. 197 אלה אשר תִפנו אליהם בתפילה מִבַּלעדי לא יוכלו להושיט לכם עורה ואף לא לעזור לעצמם. 198 אם תקראו להם לבוא אל דרך הישר, לא ישמעו, ואתה תראה כיצד הם לוטשים עיניהם אליך בלא שיִראוך.

199 נְהַג בחמלה וצַווה לנהוג כראוי וסור מעל הנבערים מרעת. 200 והיה אם יתקוף אותך פיתוי מן השׂטן, בקש מחסה באלוהים, כי הוא שומע ויורע. 201 היראים, כל אימת שהשׂטן סובב סביבם, נוכרים, ואו נפקחות עיניהם. 202 ואילו אחֵיהם מושכים אותם אל תוך המַדוּחים ולא יַרפו.

203 אם יִקרה ולא תביא להם אות, יגידו, מדוע לא תמציאהו כעצמך? אֱמור, אני רבק רק באשר נִגלה לי מעִם ריבוני. אלה אותות אשר נִגלו מעִם ריבונכם כדי להאיר עיניים, ולהביא הדרכה ורחמים לאנשים אשר יאמינו. 204 בהיקָרא הקֻרְאָן, הַאזינו לו והסכיתו למען תרוחמו.

189 **נפש יחידה:** ארם הראשון.

190 **שותפים:** לבאורה משתמעת באן האשמה שמאשים הקוראן את אדם הראשון ואשתו בעבודת אלילים. ויש הגורסים שמרובר באן בכלל המין האנושי ולא באדם ותווה עצמם.

202 **אחיהם:** הכופרים. או: בני השטן.

203 **לא תביא להם אות:** דברי קוראן. מדובר במקרים שבהם חולף זמן־מה בין התגלות אחת לשנייה.

205 הֲזכֵּר בוקר וערב את שם ריבונך בלבך, בתחנונים ובהרדת קודש,
ואל תישׂא קולך ואל תהיה במסיחים את דעתם.

206 השוהים במחיצת ריבונך לא יתגאו מכדי לעבוד לו, והם מספרים
בשבחו ומשתחווים לו.

206 **השוהים במחיצת ריבונך:** המלאכים.

סוּרָה 8 הַמַּלְקוֹח

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ישאלוך על המלקוח. אֱמור, המלקוח לאלוהים ולשליח, על כן הֱיו
יראים את אלוהים והשלימו ביניכם, והישמעו לאלוהים ולשליחו, אם
מאמינים הנכם.

2 המאמינים הם רק אלה אשר אם יוזכר אלוהים, יימָלא לבם חרדה,
ובהיקרא אותותיו לפניהם, תִרבה אמונתם, ועל ריבונם ייסָמכו,
3 והמקיימים את התפילה והמוציאים ממון מאשר שלחנו לפרנסתם. 4 כל
אלה מאמינים הם באמת ובתמים, ושמורות להם מעלות אצל ריבונם,
ויזכו במחילה ויפורנסו ביד רחבה.

5 הנה כך הוציאך אלוהים מביתך בצדק, אף כי חבורה מן המאמינים לא
רצתה בזאת. 6 הם התנצחו עִמך על הדבר המוצדק לאחר שהתברר

1 **המלקוח:** המסורת גורסת שפסוק זה עוסק בבלי נשקם, גמליהם ובגדיהם של אויבי מוחמד משבט קוריש, שנפלו בשלל בידי המאמינים במלחמת בּדר (מרס 624). נמסר כי צבא קוריש יצא סמַכּה אל אזור בַּדְר (באר בדרך שבין מַכָּה ומַדינה) כדי להגן על שיירת מסחר שלהם שעשתה דרכה מסוריה למכה. השיירה עצמה חמקה ממוחסר לאחר שפנתה אל חוף הים, ואולם צבא הלוחמים שנשלח להגן עליה לא ויתר על המלחמה, ולבסוף הובס בידי המוסלמים. מסופר כי לאחר הניצחון, פרץ סכסוך על המלקוח בין הלוחמים לבין אלה שנשארו בעורף המחנה, בחברת הנביא עצמו. פסוק זה קובע כי השלל כולו שייך לנביא, והוא יתלקו ברצונו. אולם בפסוק 41 להלן נקבע כי רק חמישית מהשלל תישאר בידי הנביא.

2 **חרדה:** מפני עונשו. **אותותיו:** ר' סורה 39:2.

3 **והמוציאים ממון:** ר' סורה 195:2.

4 **מעלות:** בגן עדן.

5 **הוציאך אלוהים מביתך:** במַדינה, אל הקרב בבַּדְר. ויש המפרשים: אלוהים הוציא את הוביא ממַכָּה במסגרת ההיג'רה שלו למַדינה. **לא רצתה בזאת:** לא רצתה לצאת לקרב בַּדְר.

לאשורו, ונִראו כמובלים אל המוות ועיניהם רואות.

7 אלוהים הבטיח לתת בידכם את אחת משתי העֵדוֹת. אתם רציתם
שתהיה זו האחת אשר אין לה עוקץ, ואולם אלוהים רצה להקים את
האמת בדבריו ולהכרית את הכופרים. 8 כך יָקים את האמת ויסכל את
ההבל, אף אם יתעבו זאת החוטאים.

9 שיוועתם לעזרת ריבונכם, והוא נענה לכם. - הנני מְזמֵן לכם אלף
מלאכים אשר יבואו בזה אחר זה. 10 אלוהים לא עשׂה זאת כי אם למען
תתבשׂרו ולמען יבטח לבכם בו, כי אין ניצחון ניתן אלא מאלוהים.
אלוהים אדיר וחכם. 11 הוא הפיל עליכם תנומה של רוגע מאִתו, והוריד
עליכם מים מן השמים למען יטהר אתכם בהם ולמען יעביד את נֶגע
השׂטן מעליכם, ולמען יחשל את לבכם ויציב אֵיתן את רגליכם. 12 ריבונךָ
גילה למלאכים לאמור, אני עִמכם, על כן אַמצו את יִרְאֵי המאמינים. אני
אטיל מורא בלב הכופרים, ואתם הַכּו על העורף והַכּו על כל איבר.
13 זאת כי חָלקו על אלוהים ושליחו. כל החולק על אלוהים ושליחו, הנה
אלוהים עונֵש קשות. 14 הֵא לכם! טעמו זאת! לכופרים ממתין עונשה של
האש.

15 הוי המאמינים, בפוגשכם את הכופרים עולים למלחמה עליכם, אַל
תיסוגו אחור. 16 כל הנסוג אחור מפניהם ביום ההוא - זולת אם יִפנה
לאחור למען ישוב ויילחם, או למען יחבור אל עדת לוחמים - ייִנָחֵת
עליו זעם אלוהים וגיהינום ירוש. שם יהיה סופו המר.

6 **התנצחו עמך על הדבר המוצרק:** סירבו להסתכן במלחמה עם צבאות קוריש בבָּדְר ("הדבר המוצרק"), והעדיפו לפנות אל השיירה הבלתי מוגנת שחמקה אל חוף הים. **התברר לאשורו:** התחוור להם שפירושו הסתבנות במלחמה. **נראו במובלים אל המוות:** מפחד המלחמה.

7 **אחת משתי העדות:** עדת לוחמי קוריש שיצאה להגן על השיירה, מחד, ועדת הסוחרים בשיירה אשר חמקה בינתיים אל חוף הים, מאידך. **האחת אשר אין לה עוקץ:** עדת הסוחרים חסרי הנשק.

9 **שיוועתם לעזרת ריבונכם:** המסורת מספרת שהנביא ביקש מאלוהים להושיט לו עזרה מול נייסות קוריש בבדר.

11 **הוריד עליכם מים:** המסורת מספרת שהמוסלמים בבדר לא מצאו מים לשתייה ולשם היטהרות לתפילה, כי אנשי קוריש השתלטו על הבאר, ועל כן המטיר להם אלוהים גשם.

12 **הכו:** יש המפרשים שבאן פונה אלוהים אל המאמינים ולא אל המלאכים.

17 לא אתם הרגתם אותם, כי אם אלוהים הרגם, ולא אתה יָדִיתָ עֵת
יָרִיתָ, כי אם אלוהים ידה, זאת למען יְתַנַּסו המאמינים כטובה מעִמו.
אלוהים שומע ויודע. 18 זאת היתה לכם, ואלוהים יסכל את תחבולת
הכופרים.

19 אם תבקשו הכרעה, הנה לכם ההכרעה, ואם תחדלו, ייטב לכם, ואם
תשובו לסורכם, נשוב גם אנו, ועדתכם לא תועיל לכם כמאום, תהיה
גדולה ככל שתהיה. הן אלוהים עִם המאמינים.

20 הוי המאמינים, הישָמעו לאלוהים ולשליחו ואַל תפנו לו עורף כל עוד
שומעים אתם, 21 ואַל תהיו כאנשים האומרים, שמענו, אף כי לא
ישמעו. 22 היצורים הרעים ביותר אצל אלוהים הם החירשים והאילמים
אשר לא ישׂכילו להבין. 23 אילו ידע אלוהים כי יש להם תקנה, היה נותן
להם לשמוע, אך לו גם היה נותן להם לשמוע, היו פונים עורף וסרים
לדרכם. 24 הוי המאמינים, הֵיענו לאלוהים ולשליח כקוראו לכם לדבוק
בכל אשר ייתן לכם חיים, ודעו כי אלוהים מפריד בין האדם לִלְבו, וכי
אליו תיאספו. 25 והישמרו פן לא דק בני העוולה אשר בכם יועמדו
בניסיון קשה, ודעו כי אלוהים עונֵש קשות. 26 זִכרו כיצד הייתם מתֵי
מעַט ונרדפים בארץ, וחששתם פן יעקרוכם האנשים, והנה אספכם
אלוהים והושיט לכם את עזרתו ופִרנסכם כמיטב הדברים למען תכירו
טובה.

27 הוי המאמינים, אַל תבגדו באלוהים ובשליח, ואַל תמעלו באשר
הופקד בידכם למשמרת, בעשׂותכם זאת ביודעין, 28 ודעו כי נכסיכם

19 **אם תבקשו:** פנייה אל הכופרים. ויש גורסים כי זוהי פנייה למאמינים המבקשים הכרעה בינם לבין הכופרים. **ההכרעה:** קרב בדר.

22 **החירשים והאילמים:** כינוי לכופרים אטומים לאמונה.

24 **בכל אשר ייתן לכם חיים:** באמונה ובקוראן. **מפריד בין האדם ללבו:** לזאת הוצעו פירושים שונים, כגון שאלוהים שולט בלבו של האדם, ואין האדם יכול לכוון בעצמו את נטיותיו, לטוב או לרע. ויש המפרשים בהוראת "אלוהים שרוי בין האדם ללבו", כלומר יודע את כל צפונותיו. **תיאספו:** למשפט ביום הדין.

26 **בארץ:** מפרשים שהכוונה לעיר מֶכָּה אשר בה נרדפו ראשוני המוסלמים. **אספכם אלוהים:** נתן לכם מקלט במדינה לאחר שעזבתם את מולדתכם. **פרנסכם:** העניק לכם את שלל אויביכם המובסים.

27 **אשר הופקד בידכם:** מצוות הדת.

וכניכם הוענקו לכם רק למען העמידכם בניסיון, וכי אצל אלוהים שמור
השׂכר הכביר. 29 הוי המאמינים, אם תהיה בכם יראת אלוהים, הוא ייתן
לכם ישועה ויכפר על עוונותיכם ויסלח לכם. אלוהים הוא מרעיף הברכה
הכבירה.

30 הכופרים חרשו מזימה נגדך, לאוסרך או להורגך או לגרשך. הם חרשו
מזימה, ואף אלוהים חרש מזימה, ואלוהים הוא הטוב שבזוממים.

31 כהיקרא בפניהם אותותינו, יגידו, כבר שמענו כזאת, ואם נִרצה נוּכל
גם אנו לחבר כאלה, ואין אלה בלתי אם סיפורי מעשׂיות של קדמונים.
32 הם אמרו, הו אלוהים, אם אמנם דברי אמת הם מאִתך, הַמטֵר עלינו
כברד אבנים מן השמים או יַסֵר אותנו כעונש ככד. 33 ואולם אלוהים
לעולם לא יעניש אותם בעודך ביניהם, כשם שלעולם לא יעניש אותם
אלוהים בעודם מבקשים מחילה. 34 ואולם מה עומד לזכותם ומונע בעד
אלוהים מלהעניש אותם, בעודם מונעים אנשים מלבוא אל המסגד הקדוש?
אין הם ראויים להיות מגיניו. רק היראים יהיו מגיניו, אבל מרביתם
אינם יודעים. 35 תפילתם ליד הבית אינה אלא קול שריקה ומחיאת כף
אל כף, על כן טַעֲמוּ־נא את העונש, כי כפַרתֶם.

36 הכופרים מוציאים את ממונם למען ירחיקו אנשים מעל נתיב אלוהים.
הם יוסיפו להוציאו ואולם לבסוף ייהפך להם למקור דאבה, ואחר יוכסו,
והכופרים ייאספו אל גיהינום. 37 כך יבדיל אלוהים בין הרע והטוב,

28 **למען העמידכם בניסיון:** לראות אם לא יגבה לבבם בעושרבם ובעוצמתבם.
29 **ישועה:** בערבית: פֻרקָאן. ר' סורה 4:3.
30 **תרשו מזימה:** המסורת מספרת שמנהיגי קוריש התכנסו והחליטו להתנקש בחיי מוחמד. אלוהים גילה לנביא את התוכנית, ועל כן יצא מוחמד ממֶכָּה באישון לילה, וזאת היתה ההיג'רה שלו למדינָה. **אלוהים חרש מזימה:** המסורת מספרת שאלוהים ציווה על מוחמד להורות לעלי בן דודו לישון במיטתו במקומו, ובכך להסוות את בריחת הנביא מן העיר.
31 **אותותינו:** ר' סורה 39:2.
33 **בעודך ביניהם:** בטרם תמצא מקלט במקום אחר.
34 **המסגד הקדוש:** ר' סורה 144:2. הפסוק מאשים את בני קוריש הכופרים, שהיו ממונים על אחזקת המקומות הקדושים במֶכָּה סיסים ימימה, בכך שמנעו ממוחמד ומאמיניו להיכנס לשם.
35 **הבית:** מקדש הכעבה. **קול שריקה:** זהו גנאי למנהגי הפולחן של בני קוריש שהיו נהוגים באיזור הכעבה. טעמו־נא את העונש: פנייה אל קוריש. יש אומרים שזוהי רמיזה לתבוסתם הצפויה במלחמת בַּדְר.

ויערום את הרעים עֲרֵמות עֲרֵמות וישליך את כולן אל תוך גיהינום. כל
אלה ילכו לאבדון.

38 אֱמוֹר לכופרים כי אם יחדלו, ייסָלח להם כל אשר עשׂו עד כה, אך אם
ישובו לסורם, הנה זה כבר נודעה הדרך אשר בה נענשו בני הדורות
הראשונים. 39 הילחמו בהם למען לא יִתאַנו לכם עוד, והדת כולה תהיה
לאלוהים. ואולם אם יחדלו, הנה מבחין אלוהים באשר יעשׂו. 40 ואם יפנו
עורף, דעו כי אלוהים הוא מגינכם. מה טוב הוא המגן ומה טוב הוא
המושיע!

41 דעו כי כל שלל אשר ייפול בידכם, החמישית תחולק לאלוהים
ולשליח ולקרובי המשפחה וליתומים ולנזקקים ולהֵלך בדרכים. (כך
תעשׂו) אם מאמינים אתם באלוהים ובאשר הורדנו ממרומים אל עַבדֵנו
ביום הישועה, ביום אשר נפגשו שני המחנות. אלוהים הוא כל־יכול.

42 אתם הייתם במוצא העמק הקרוב והם היו במוצא העמק הרחוק,
ושיירת הרוכבים היתה למטה מכם. אילו הייתם קובעים מראש להיפגש
עמם למלחמה, לא הייתם באים למפגש, ואולם אלוהים גמר אומר לקיים
את הדבר אשר אין להשיבו, למען יאבַד האובד מן הטעם הברור ולמען
יִחיה החַי מן הטעם הברור. אלוהים שומע ויודע. 43 אלוהים הראָם לך
בשנתך והנה הם מתֵי מעַט, ואילו היה מראָם לך רבים, היה רַך לבבכם
והייתם נחלקים בעניין. ואולם אלוהים הִסדיר זאת. הוא יודע חִקרֵי לב.

38 **הדרך:** ר' סורה 137:3.
41 **החמישית תחולק:** זה הכלל הרווח לחלוקת שלל המלחמות, אשר על־פיו חמישית אחת מן השלל תחולק בין הקבוצות הנמנות כאן, והשאר יינתן ללוחמים. המסורת קובעת שעקרון החמישית נקבע במלחמת בַּדְר, או לאחר הניצחון על יהודי שבט קינוקאע, שלושה חודשים מאוחר יותר. במקום אחר (סורה 7:59) מצויה תריגה (זמנית) מן הכלל הזה, והשלל כולו ניתן לקבוצות הנזכרות כאן. **קרובי המשפחה:** בני משפחת הנביא. **הלך בדרכים:** המצוי הרחק ממקום מושבו הקבוע ללא אמצעי מחיה. **אשר הורדנו ממרומים:** פרקי הקוראן שנגלו לנביא. ויש גורסים שהכוונה למלאכים שנשלחו אל שדה הקרב בבַּדְר. **יום הישועה:** יום ניצחון המוסלמים בבדר ובערבית: פֻרקָאן. ר' לעיל פס' 29). **שני המחנות:** המאמינים והכופרים.
42 **מוצא העמק:** מפרשים שהכוונה לעמק בַּדְר, אשר המאמינים הגיעו אל קצהו הקרוב למדינה, ואילו צבא קוריש הגיע אל קצהו הקרוב למֶכָּה. **שיירת הרוכבים:** שיירת המסחר של קוריש שחמקה אל שפלת החוף. **לא הייתם באים למפגש:** כי היה נופל עליכם פחד.
43 **בשנתך:** כלומר בחלום שחלם הנביא ערב הקרב.

44 כאשר נפגשתם עמם למלחמה, הֶראָם (אלוהים) לכם והנה הם מתַי
מעט בעיניכם, והמעיטכם בעיניהם, למען יקיים אלוהים את הדבר אשר
אין להשיבו. אל אלוהים יושבו הדברים.

45 הוי המאמינים, בפוגשכם קבוצת לוחמים, עִמדו אֵיתן והַרבו להזכיר
את שם אלוהים למען תעשׂו חיל.

46 הוי המאמינים, הישמעו לאלוהים ולשליחו ואַל תיפול ביניכם מחלוקת,
פן יֵרַךְ לבבכם ולא תקום בכם רוח. עִמדו בעוז רוח, כי אלוהים עִם עזי
הרוח. 47 אַל תהיו כמי שיצאו ממושבותיהם מדושני עונג בבקשם להתפאר
בפני האנשים, והִרחיקו אנשים מעל נתיב אלוהים. אלוהים חולש על
מעשׂיהם. 48 השׂטן הסיאם להשתבח במעשׂיהם ואמר, היום לא יגבַר איש
עליכם, ואני הנני מגינכם. ואולם כאשר נגלו שני המחנות זה לזה, חזר
בו ואמר, אין אני מחויב לכם עוד, כי רואה אני את אשר לא תִראו,
וחושש אני מפני אלוהים. אלוהים עונֵש קשות.

49 המתחסדים ואלה אשר פשׂה הנגע בלבם אמרו, דתם של אלה הִדיחה
אותם. ואולם כל הנסמך על אלוהים, הנה אלוהים אדיר וחכם.

50 לוּ רק יכולתָ לראות כיצד יאספו המלאכים את נשמות הכופרים וילקו
אותם בפניהם ובאחוריהם – טַעֲמו את עונש השׂרפה! 51 זאת כגמול על
אשר עוללו ידיכם זה כבר. אלוהים לא יגרום עוול לברואים.

52 דינם יהיה כדין בני משפחת פַּרְעֹה ואלה אשר היו לפניהם: הם כפרו
באותות אלוהים ואלוהים הִכה בהם כי חטאו. אלוהים חזק ועונֵש קשות.
53 זאת כי אלוהים לעולם לא ימיר חסד אשר נטה לאנשים, אלא אם

44 **מתי מעט:** כל צר נראה מועט בעיני אויבו, וכך אזרו עוז לתקוף זה את זה.
47 **מי שיצאו ממושבותיהם:** בני קוריש שיצאו לבָדר כדי להגן על שיירתם. המסורת גורסת שהם הביאו עמם כלי נגינה ונערות מזמרות כדי להפגין את עושרם וכוחם.
48 **שני המחנות:** המאמינים והכופרים בבָדר. **רואה אני את אשר לא תראו:** את המלאכים הלוחמים לצד המאמינים.
49 **המתחסדים:** ר' סורה 167:3. **אלה אשר פשה הנגע בלבם:** ר' סורה 10:2. **הדיחה אותם:** פיתתה אותם לצאת לקרב אבוד מראש (בדר). כלומר, המתחסדים אינם מאמינים בעזרת אלוהים למאמיניו.
50 **עונש השרפה:** בגיהינום.
51 **זה כבר:** בעולם הזה.

ימירו הם את אשר בנפשם. אלוהים שומע ויודע. 54 דינם יהיה כדין בני
משפחת פַּרְעֹה ואלה אשר היו לפניהם: הם הכחישו את אותות ריבונם,
ואנו השמדנום כי חטאו, והטבענו את בית פַּרְעֹה, כי היו כולם בני
עוולה.

55 היצורים הרעים ביותר אצל אלוהים הם הכופרים, כי לא יאמינו.
56 הם אלה אשר ערבתָ עִמם חוזים בשבועה, ובכל פעם יָפֵרו אותם,
ואינם יראים. 57 אם תשׂיגם במלחמה, הָפיצֵם לכל רוח למען יִראו וייִרָאו
העומדים אחריהם, ולמען יזכרו.

58 אם חושש אתה כי עומדים אנשים לבגוד בך, הטח זאת בפניהם בכל
תוקף. אלוהים אינו אוהב את הבוגדים. 59 אַל תחשוב כי הכופרים
הספיקו להינצל. הם לא יחמקו.

60 הָכינו כוח לקראתם ככל שתוכלו, וסוסים רתומים לקרב, אשר בהם
תזרעו מורא בלב אויב אלוהים ואויבכם, ובלב אחרים מלבדם אשר לא
תכירום, אך אלוהים יכירם. כל אשר תוציאו למען אלוהים, תושב לכם
תמורתו במלואה, ולא תקופחו.

61 אם יִיטו לשלום, נְטֵה לו גם אתה, והִסָמך על אלוהים, כי הוא שומע
ויודע. 62 ואם יִרצו לרמותך, דייך באלוהים – הוא אשר הושיט לך את
עזרתו ואת עזרת המאמינים, 63 וקירב בין לבותיהם. לו גם הוצאתָ את
כל הממון עלי אדמות לא היִיתָ מקרב בין לבותיהם, ואולם אלוהים קירב
ביניהם. הוא אדיר וחכם.

56 **אשר ערבת עמם חוזים:** מפרשים שמדובר ביהודי קוריט'ה שהפרו את חוזיהם עם הנביא, ועל כן תקף אותם וטבח בהם (שנת 627).
59 **הספיקו להינצל:** מפרשים כי הכוונה לבני קוריש שהצליחו להימלט משדה הקרב בבדר לאחר ניצחון מוחמד.
60 **אחרים מלבדם:** יש המפרשים שמדובר בשדים. ויש אומרים: יהודי שבט קוריט'ה. ויש אומרים: הפרסים.
61 **אם ייטו לשלום:** יש המפרשים שפסוק זה עוסק בעובדי האלילים, ושהוא בוטל עם התגלות סורה 5:9 המכריז מלחמה כוללת בכופרים. אחרים גורסים שמדובר ביהודים, ובמקרה זה, נותר הפסוק על כנו בכפוף להוראת תשלום מס הגולגולת (ג'זִיָה) הנזכר בסורה 29:9.
63 **קירב בין לבותיהם:** מקובל לפרש שהכוונה לשבטים הערביים במדינה (אוס וח'זרג') שלפני בואו של מוחמד לעירם ניהלו ביניהם מלחמות עקובות מדם, ובזכות אלוהים

64 הוי הנביא, דייך באלוהים ובמאמינים ההולכים עִמך. 65 הוי הנביא,
דַרבֵן את המאמינים להילחם. אם יהיו בכם עשׂרים עזי רוח, יהיה עליהם
לגבור על מאתיים, ואם יהיו בכם מאה, יהיה עליהם לגבור על אלף
כופרים, כי הם עַם אשר לא יבין. 66 ואולם עתה הֵקל אלוהים עליכם,
ביודעו כי יש בכם רפיון: אם יהיו בכם מאה עזי רוח, עליהם לגבור על
מאתיים, ואם יהיו בכם אלף, עליהם לגבור על אלפיים, ברשות אלוהים.
אלוהים עִם עזי הרוח.

67 מעולם לא הוּתַר לנביא לקחת שבויים בטרם יבה לפי חרב בארץ.
אתם חפצים להפיק רווח בעולם הזה, ואילו אלוהים חפץ בעולם הבא,
ואלוהים אדיר וחכם. 68 אלמלא הִקדים אלוהים לקבוע זאת בספר, היה
פוקד אתכם עונש כבד בעוון כל אשר לקחתם.

69 אִכלו מן השלל אשר לקחתם, מן הכָּשר והטוב, והֱיו יראים את
אלוהים. אלוהים סולח ורחום.

70 הוי הנביא, אֱמור לשבויים אשר בידיכם, אם יֵדע אלוהים כי יש טובה
בלבבכם, יחזיר לכם טובה אשר תהיה גדולה מכל אשר נלקח מכם, ויסלח
לכם. אלוהים סולח ורחום. 71 אם יבקשו לבגוד בך, הלא כבר בגדו
באלוהים לפני כן, והוא נתן אותם בידכם. אלוהים יודע וחכם.

השכן שלום ביניהם והם התאחדו לתמוך בנביא.

64 **ובמאמינים:** או (ודי) למאמינים (באלוהים).

66 **הקל אלוהים:** עתה הוא דורש מכם להילחם מול כוח גדול מכם פי שניים בלבד ולא גדול מזה, במפורט בפסוק הקודם.

67 **בטרם יבה לפי חרב:** מפרשים שהפסוק מגנה את המאמינים על שלקחו שבויים במטרה ליהנות מכופר הנפש שיקבלו תמורתם, וזאת במלחמת בַּדר (שנת 624). היתה זו מלחמתו הראשונה של הנביא, באשר טרם הספיק לעשות שפטים בכופרים, ולפיכך מגנה אותו הפסוק על לקיחת השבויים בשלב כה מוקדם של מאבקו. ויש הגורסים כי פסוק זה בוטל בתוקף סורה 4:47 המתיר לקיחת שבויים לצורכי כופר. ואולם אחרים גורסים שהפסוק מעולם לא בוטל, מאחר שממילא היה מוגבל לראשית המאבק בכופרים. ההיתר לקחת שבויים ניתן רק לאחר שכוחם של המוסלמים הגיע לשיאו, וכבר הכיסו את הכופרים. **להפיק רווח:** מכופר הנפש.

68 **לקבוע זאת:** כי השבויים מותרים לכם. **בספר:** ר' סורה 145:3.

70 **אמור לשבויים:** שנפלו בידי המאמינים במלחמת בדר. **טובה בלבבכם:** אמונה. **יחזיר לכם טובה:** בגן עדן. **מכל אשר נלקח מכם:** כופר הנפש ששילמתם.

71 **לבגוד בך:** לחזור בהם מאמונה לכפירה.

72 המאמינים והמהגרים והקמים להיאבק למען אלוהים בהקריבם את
רכושם ואת נפשותיהם, ואלה אשר נתנו מחסה והושיטו עזרה, כל אלה
מגינים זה לזה. אשר למאמינים שלא היגרו, אין לכם כל חלק בהגנתם
עד אשר יהגרו. ואולם אם יבקשו את עזרתכם בדת, עליכם לחוש
לעזרתם, אלא אם יהיה זה כנגד אנשים אשר יש ברית בינכם ובינם.
אלוהים מבחין באשר תעשׂו.

73 הכופרים מגינים זה לזה, ואם לא תנהגו גם אתם כך, יפקרוכם
רדיפות בארץ ורוב חמס.

74 המאמינים והמהגרים והקמים להיאבק למען אלוהים, ואלה אשר נתנו
מחסה והושיטו עזרה, כל אלה מאמינים הם באמת ובתמים, ויזכו במחילה
ויפורנסו ביד רחבה. 75 אשר האמינו לאחר מכן, ואשר היגרו וקמו עִמכם
להיאבק, מִשֶלכם המה.

שארי בשׂר יהיו ראשונים לרשת זה את זה, על־פי הרשום בספר אלוהים.
אלוהים יודע כל דבר.

72 **המהגרים:** ר' סורה 218:2. **הקמים להיאבק:** ר' סורה 218:2. **אשר נתנו מחסה והושיטו עזרה:** תושבי מְדינה המוסלמים (האַנְצַאר) שקיבלו את המהגרים בעירם ותמכו בהם. **מגינים זה לזה:** ויש המפרשים בהוראת: "יורשים זה לזה", ומסבירים שבשלב מסוים נקבע כי קשרי ירושה יתקיימו רק בין המוסלמים במדינה לבין עצמם, וינותקו הקשרים עם מוסלמים שלא היגרו לשם. זאת כדי להאיץ בכולם לבוא למְדינה ולחזק שם את כוחו של הנביא.

74 **נתנו מחסה והושיטו עזרה:** האנצאר, כלומר תושבי מדינה שנתנו מחסה לנביא ולמהגרים שבאו ממַכּה.

75 **לאחר מכן:** לאחר ראשוני המהגרים למְדינה. **ראשונים לרשת:** מפרשים שפסוק זה מבטל את הכלל הקודם שעל־פיו שארי בשר שלא היגרו למְדינה היו מנועים מלקחת חלק בירושתו של קרובם המוסלמי, ונכסיו ניתנו כולם למוסלמים במדינה שנחשבו כ"אחיו" לדת. **ספר אלוהים:** מפרשים שהכוונה לספר השמימי הנצחי שבו נרשם מראש כל מה שחרץ אלוהים לעתיד לבוא.

סוּרָה 9 הַהַצְהָרָה

1 וזהי הצהרה כי אלוהים ושליחו אינם מחויבים עוד כלפי המשתפים
אשר ערכתם עמם חוזים כשבועה. 2 חופשיים אתם אפוא לשוטט בארץ
בבִטחה ארבעה חודשים, ודעו כי לא תחמקו מאלוהים, וכי אלוהים ימיט
קלון על הכופרים.

3 וזוהי הודעה הניתנת לאנשים מעם אלוהים ושליחו ביום החַג' הגדול,
כי אלוהים אינו מחויב עוד כלפי המשתפים, ואף לא שליחו. אם תחזרו
בתשובה, ייטב לכם, ואולם אם תפנו עורף, דעו כי לא תחמקו מאלוהים.
בַּשֵּׂר לכופרים כי צפוי להם עונש כבד, 4 אבל לא למשתפים אשר

1 סורה 9 היא היחידה בקוראן שאינה פותחת בנוסחה: "בשם אלוהים הרחמן והרחום" היו ששיערו כי הדבר מעיד על כך שסורה זו היתה במקורו של דבר חלק מהסורה הקודמת לה. **הצהרה:** המסורת גורסת שמדובר בהצהרה שניתנה בשנה התשיעית לשהותו של הנביא במַדינה (שנת 631), בעת שהחליט לבטל את כל חוזי ההגנה שנערכו אי פעם בין המוסלמים לבין הכופרים. פירושו של דבר שהותר דמם של כל הערבים שעדיין לא התאסלמו. ההכרזה על הביטול נועדה להתקיים בעיר מֶכּה בעונת החג'. המסורת מספרת שהנביא, אשר היה במַדינה, שלח את חותנו אבו בַּכְּר למַכּה כדי שיודיע על ביטול החוזים, ואולם עד מהרה החליט לשלוח בעקבותיו את עַלי בן דודו, והורה לו להודיע על ההחלטה במקום אבו בכר. מוחמד נימק את החלפתו של אבו בכר בעלי בכך שרק קרוב משפחתו הקרוב ביותר מוסמך למסור בשמו הצהרה בה חמורה. **משתפים:** ר' סורה 96:2.

2 **חופשיים אתם:** פנייה אל הכופרים. **ארבעה חודשים:** זהו פרק הזמן שניתן לכופרים בטרם יפוג תוקף חוזיהם.

3 **הודעה:** מפרשים כי מדובר בהודעה שונה מזו הנמסרת בפסוק 1, ואשר נועדה לאסור על כל מי שאינו מוסלמי לקחת חלק בטקסי החג', שנערכו במֶכּה ובאתרים סמוכים לה. **החג' הגדול:** העלייה לרגל שנערכה בעיר מֶכּה בשנה התשיעית להיג'רה (מרס, שנת 631). ויש אומרים כי החג' הזה כונה "החג' הגדול" על שום שהוא חל סמוך לחג הפסח היהודי וחג הפסחא הנוצרי, ועל כן היה זה חגם של בני שלוש הדתות. אחרים גורסים שהכינוי "גדול" נועד להבדיל את החג' מטקסי העומרה, שהיא העלייה לרגל "הקטנה".

ערכתם עמם חוזים כשבועה, ואשר לא החסירו דבר מהתחייבותם כלפיכם
ולא סייעו כיד איש כנגדכם. לאלה הַשלימו את חוזיהם עד שתימָלא
תקופתם, כי אלוהים אוהב את היראים. 5 עם תום החודשים הקדושים,
הִרגו את המשתפים בכל מקום אשר בו תמצאום, ותִפסו אותם וכִתרו
אותם וִארבו להם בכל אתר ואתר. ואולם אם יחזרו בתשובה ויקיימו את
התפילה וייתנו זַכָּאת, שַלחו אותם לחופשי, כי אלוהים סולח ורחום.

6 ואם יבקש אחד המשתפים כי תערוב לשלומו, הֱיה עָרֵב לו למען ישמע
את דבר אלוהים, ואַחַר הָבֵא אותו אל מקום מבטחים. זאת כי הם עַם
אשר דבר לא יֵדעו. 7 כיצד זה תינתן למשתפים התחייבות מטעם אלוהים
ומטעם שליחו? (היא תינתן) רק לאלה אשר ערכתם עמם חוזה בשבועה
ליד המסגד הקדוש. כל אימת שינהגו עמכם כיושר, נַהגו גם אתם כיושר
עמם, כי אלוהים אוהב את היראים. 8 הכיצד? הן אם יגברו עליכם, לא

4 **עד שתימלא תקופתם:** יש אומרים שפסוק זה קובע כי ההצהרה על ביטול חוזי ההגנה עם הכופרים לא חלה על מי שהיו להם חוזים שנתתמו לתקופה מוגבלת בלבד. חוזיהם אמורים היו להישמר עד תום תקופתם כל זמן שלא הופרו על־ידי הכופרים. אחרים גורסים כי "תקופתם" היא הארבה בת ארבעת החודשים שניתנה לכלל בעלי החוזים. במקרה זה נועד הפסוק לקבוע כי ארבעת החודשים יינתנו רק למי שלא הפרו חוזיהם עם הנביא. שאר בעלי החוזים הם בני מוות מרגע מסירת ההצהרה על ביטול החוזים.

5 **החודשים הקדושים:** שלושת חודשי החג', העשירי, האחד־עשר והראשון, בלוח השנה הערבי (ד'ו אלקעְדה, ד'ו אלחג'ה ומֻחַרַם). מסבירים כי פסוק זה קובע שעם תום החודשים הללו (שבמהלכם אסורה שפיכות דמים) יותר דמם של אותם כופרים שלא היו להם חוזי הגנה כלשהם עם המוסלמים. אחרים גורסים שמדובר בארבעת החודשים שניתנו בארכה לבעלי החוזים, ובמקרה זה מוסיפים למניין החודשים את החודש השביעי (רַג'ב) בלוח השנה, שאף הוא חודש קדוש. **הרגו את המשתפים:** הוראה זו נחשבת כמבטלת כל פסוק אחר בקוראן שמשתמעת ממנו מתינות כלפי לא מוסלמים. מצווה זו העניקה לפסוק את הכינוי: "פסוק החרב". **תפסו אותם:** קחו אותם בשבי. ויש המפרשים כי שבייתם היא לצורך הריגתם. אחרים גורסים שיש להשאירם בחיים בתוקף סורה 4:47. **זכאת:** ר' סורה 43:2.

6 **תערוב לשלומו:** למען יוכל ללמוד בבטחה את דיני האסלאם. **אל מקום מבטחים:** אל תחומי בני שבטו. ואולם יש המפרשים כי גם אם לא יתאסלם יש לשלחו בבטחה עד אשר יוחלט בעניינו.

7 **אלה אשר ערכתם עמם חוזה:** מפרשים כי מדובר במוצאים מן הכלל בפסוק 4 דלעיל. ויש הגורסים שמדובר בחוזה חודיביה שנחתם בשנת 628. במקרה זה הפסוק מגנה את בני שבט קוריש שהפרו את החוזה, ומאיץ במאמינים לכבד את התחייבותם כלפי שאר השבטים שנטלו חלק בחוזה אך לא הפרו אותו (בעיקר בני שבט ח'וזאעה שנשארו בעלי בריתו הנאמנים של מוחמד, והותקפו על־ידי בעלי בריתם של בני קוריש). **המסגד הקדוש:**

יתחשבו בקרבת הדם אשר ביניכם ולא בערובות שנתנו לכם. הם ירצו
אתכם בהבל פיהם, ואולם לבותיהם ימאנו. רובם מופקרים. 9 הם מכרו
את אותות אלוהים באפס מחיר והדחיקו אנשים מנתיבו. אכן הרעו
לעשות. 10 הם לא יתחשבו בקרבת הדם בינם לבין המאמינים ולא
בערובות שנתנו להם. כל אלה עוברים את גבול המותר. 11 ואולם אם
יחזרו בתשובה ויקימו את התפילה וייתנו זכאת, כי אז אחיכם לדת הם.
כך נציג את האותות אחד אחד בפני אנשים בני דעת. 12 אם יפרו את
שבועותיהם לאחר שהתחייבו לקיימן ויטילו דופי בדתכם, כי אז הילחמו
בראשי הכפירה, כי אין הם מכבדים שבועות, למען יחדלו.

13 האם לא תילחמו באנשים אשר הפרו את שבועותיהם וזממו לגרש את
השליח? הן מלכתחילה היו הם הראשונים להתגרות בכם. האם יראים
אתם מפניהם? הן ראוי לכם יותר לירוא את אלוהים, אם מאמינים הנכם.
14 הילחמו בהם, וכך יעניש אלוהים בידיכם, וימיט קלון עליהם,
ויושיע לכם עזרה כנגדם, ויביא מרפא ללבם של אנשים מאמינים,
15 ויסיר את מפח הנפש מלבם. אלוהים ישוב מכעסו על כל אשר יחפוץ,
כי אלוהים יודע וחכם.

16 האומנם חשבתם כי יניחו לכם, וכי אלוהים מעולם לא הבחין באלה
מביניכם אשר קמו להיאבק ולא לקחו להם ידידי נפש זולת אלוהים

נהוג לזהותו עם המסגד כמכה המקיף את מקדש הכעבה.

8 **קרבת הדם:** כך על־פי מרבית הפרשנים (בערבית: אל), ויש המפרשים: "כבוד".

9 **מכרו את אותות אלוהים:** העדיפו טובות הנאה נפסדות על פני ציות לצו אלוהים. **הדחיקו אנשים מנתיבו:** יש המפרשים כי מדובר בבני קוריש שמנעו מן המאמינים מלהיכנס למכה ולבוא אל הכעבה, ותקפו אותם בחודיביה (שנת 628). אחרים גורסים שמדובר ביהודי העיר מדינה שהתכחשו לקוראן והתנכלו למוחמד.

13 **זממו לגרש:** מקובלת הדעה שמדובר בבני שבט קוריש שביקשו לגרש את הנביא ממכה. ויש גורסים שמדובר ביהודי העיר מדינה שזממו לגרש את הנביא מעירם. **הראשונים להתגרות:** אם מדובר בבני קוריש, כי אז הכוונה לכך שהם תקפו באמצעות בעלי בריתם את שבט ח'וזאעה, בעלי בריתו של הנביא, ובכך הפרו את תוזה חודיביה. הפרת התוזה היתה העילה לעליית מוחמד בראש צבאותיו על מכה בשנת 630.

14 **אנשים מאמינים:** יש הגורסים כי מדובר בבני שבט ח'וזאעה, בעלי בריתו של מוחמד. מוחמד חש לעזרתם לאחר שהותקפו על־ידי בעלי בריתם של קוריש, ובעשותו כן כבש את מכה (בשנת 630).

ושליחו והמאמינים? אלוהים מכיר את מעשיכם לְפָנַי ולִפנים.
17 המשתפים אינם ראויים לבונן ולשמר את מסגדי אלוהים, בעודם
מעידים על עצמם כי כופרים הם. אלה, מפעלותיהם לא יניבו פרי,
ולנצח יהיו באש. 18 את מסגדי אלוהים יבונן וישמר רק המאמין באלוהים
וביום האחרון והמקיים את התפילה והנותן זכאת והירא את אלוהים
לבדו. רק אלה יוכלו להיות ישרי־דרך.

19 הסבורים אתם כי השקיית עולי הרגל ושימור המסגד הקדוש שקולים
בערכם למעשיו של המאמין באלוהים וביום האחרון והקם להיאבק למען
אלוהים? אין הם שווים בעיני אלוהים, ואלוהים לא ינחה את קהל בני
העוולה.

20 המאמינים והמהגרים והקמים להיאבק למען אלוהים בהקריבם את
רכושם ואת נפשותיהם, מעלתם רמה מכל אצל אלוהים, והם יהיו
הזוכים. 21 ריבונם מבשר להם כי יעניק להם מרחמיו ויפיקו רצון
מלפניו, וייתן להם גנים אשר בהם יתענגו במנעמים קיימים לעולם.
22 נצח נצחים יהיו שם. אלוהים, שכר כביר שמור אצלו.

23 הוי המאמינים, אל תיקחו את אבותיכם ואחיכם למגינים לכם, אם
מבכרים הם את הכפירה על פני האמונה. אלה מביניכם אשר ייקחום
למגינים להם, בני עוולה הם. 24 אמור, אם אבותיכם ובניכם ואחיכם
ונשיכם וקרובי משפחתכם, והנכסים אשר עשיתם לכם, ועסקאות המסחר
אשר תחששו פן לא יצאו לפועל, והמשכנות הנעימים לכם – אם כל

16 **חשבתם כי יניחו:** פנייה אל מוסלמים רכי לבב, או אל המתחסדים. **קמו להיאבק:** ר' סורה 218:2.

17 **המשתפים אינם ראויים:** פסוק זה פורש כמכוון לבני קוריש אשר התנאו בהיותם מכונניה ומגיניה של הכעבה במכה. הפסוק קובע שאין ערך למפעלותיהם כל עוד הם מתנכלים לנביא ואינם מקבלים על עצמם את האסלאם. **מסגדי אלוהים:** צורת הריבוי שימשה יסוד לפירוש הקובע שפסוק זה אוסר על לא־מוסלמים (כולל יהודים ונוצרים) לפקוד כל מסגד באשר הוא.

18 **ביום האחרון:** ביום הדין.

19 **השקיית עולי הרגל:** זה היה תפקידם של בני קוריש מימים ימימה, ובו התפארו.

20 **המהגרים:** ר' סורה 218:2. **הזוכים:** בגן עדן.

23 **אל תיקחו את אבותיכם:** הפרשנים גורסים כי הפסוק פונה אל המוסלמים תושבי מכה אשר העדיפו להישאר בקרב בני משפחתם ולא היגרו למדינה.

אלה אהובים עליכם יותר מאלוהים ומשליחו ומן המאבק למענו, כי אז
הַמתינו עד אשר יקים אלוהים את דברו. אלוהים לא ינחה את קהל
המופקרים.

25 אלוהים חש לעזרתכם במקומות רבים וביום חֻנַין. ביום ההוא התרברבתם
ברוב מספרכם, אך לא הועיל לכם הרבר במאום, והארץ על כל רוחבה
היתה צרה לכם, ואַחַד נסוגותם אחור. 26 אז הוריד אלוהים את שלוותו
ממרומים והִשכינה על שליחו ועל המאמינים, והוריד ממרומים גדודים
שנסתרו מעיניכם, והעניש את הכופרים. זה גמולם של הכופרים, 27 אבל
אַחַר ישוב אלוהים מכעסו על כל שיחפוץ, כי אלוהים סולח ורחום.

28 הוי המאמינים, המשתפים טמאים המה, על כן אל יִקרבו עוד אל
המסגד הקדוש לאחר השנה הזאת. ואם חוששים אתם פן תִיקָלעו למחסור,
עוד יעשירכם אלוהים בברכה אשר ידעיף עליכם, אם ירצה. אלוהים
יורע וחכם. 29 הילחמו באנשים אשר אינם מאמינים באלוהים ולא ביום
האחרון ואינם מקרשים את אשר קידשו אלוהים ושליחו, ואינם מחזיקים
בדת האמת - אלה בהם אשר ניתַן להם הספר - עד אשר ישלמו את
הגִ'זְיָה במו ידיהם, בעודם מושפלים.

24 **אמור:** פנייה אל הנביא מותמר. **המאבק:** כערבית: ג'יהאד. ר' סורה 218:2. **יקים אלוהים את דברו:** יעשה את אשר יחליט לעשות. זוהי לשון איום.

25 **חֻנַין:** מקום בקרבת העיר טָאִיף, שם התנהל קרב בין המוסלמים לבין בני שבט הַוָאזִן ותַ'קִיף, זמן־מה לאחר כיבוש מכה (פברואר 630). **רוב מספרכם:** המסורת מספרת שהמוסלמים מנו שנים־עשר אלף לוחמים לעומת ארבעת אלפים במחנה האויב. **היתה צרה לכם:** מרוב פחדכם.

26 **שלוותו:** בערבית: סַכִּינַה, שהוראתה הראשונית נראית קרובה למילה העברית "שכינה". היא תורגמה כאן "שלווה" על יסוד הפרשנות האסלאמית, המבוססת על הוראתו של השורש הערבי ס.כ.נ. **גדודים שנסתרו מעיניכם:** צבאות מלאכים.

28 **אל יקרבו עוד:** מרבית חכמי האסלאם סבורים שהפסוק אוסר על לא־מוסלמים להיכנס אל תחומיה המקודשים של מַכה. **השנה הזאת:** השנה שבה ניתנה ההצהרה הפותחת את סורה 9, כלומר השנה התשיעית להיג'רה (631). ויש אומרים שהאיסור על כניסת לא־מוסלמים למַכה הוטל רק בשנה העשירית (632), שנת מותו של הנביא, במהלך החג' האחרון שלו. **תיקלעו למחסור:** מתמת הפסקת בואן של שיירות אספקה נהוגות בידי לא מוסלמים.

29 **אשר ניתַן להם הספר:** ר' סורה 105:2. **ג'זיה:** מס גולגולת המוטל על לא־מוסלמים. **במו ידיהם:** בערבית: עַן יַד, ביטוי סתום כלשהו, אשר פורש בדרכים שונות. ככל הנראה הוא מציין השפלה. **מושפלים:** כמה מחכמי האסלאם מצאו כאן צו להצר את צעדיהם ולהגביל

30 היהודים אומרים, עֻזַיְר הוא בן אלוהים. הנוצרים אומרים, המשיח הוא
בן אלוהים. זהו הדבר אשר יביעו בהבל פיהם, בחקותם את דברי
הכופרים לפניהם. יאסור אלוהים מלחמה עליהם! ביצד זה ישגו בשקרים?
31 הם לקחו את חכמיהם ואת נזיריהם לארונים להם מִבַּלעדי אלוהים,
ואת המשיח בן מרים. ואולם לא צוּוּ לעבוד בלתי אם אלוה אחר. אין
אלוה מִבַּלעדיו. ישתבַּח שמו ויינון מעל השותפים אשר יצרפו לו. 32 הם
רוצים לכבות את אור אלוהים בהבל פיהם, ואולם אלוהים לא יֹאבה
בלתי אם להפיץ את מלוא אורו, אף אם יתעבו זאת הכופרים. 33 הוא
אשר שלח את שליחו להביא את דרך הישר ואת רת האמת, בדי שישליטה
על הרתות כולן, אפילו יתעבו זאת המשתפים.

34 הוי המאמינים, רבים מחכמי היהורים והנזירים אוכלים את ממון
האנשים בלא צרק, ומרחיקים אותם מנתיב אלוהים. אשר לאוגרים את
הזהב והכסף ואינם מוציאים אותם למען אלוהים, בַּשֵּׂר להם על עונש
כבר, 35 ביום אשר ילהיטו את מטבעותיהם באש גיהינום ויצרבו בהן את
מצחם ואת צִרֵי גופם ואת גבם. - זה האוצר אשר אגרתם לעצמכם.
טַעֲמוּ אפוא את אשר אגרתם!

36 מספר החודשים אצל אלוהים הוא שנים־עשר על־פי ספר אלוהים
מיום אשר ברא את השמים ואת הארץ, וארבעה מהם קדושים. זוהי הדת
הנכוחה. על כן אַל תגרמו בהם עוול לעצמכם. הילחמו במשתפים כולם,
בשם שהם נלחמים בכם כולם, ודעו כי אלוהים הוא עִם היראים.

את זכויותיהם של בני התסות הלא־מוסלמים (אהְל אלד'מַה).

30 **עֻזַיר:** כמה מסורות מזהות אותו עם עזרא הסופר, וגורסות שהוא עורר את הערצת בני עמו על שום שזכר את כל התורה בעל־פה, לאחר שנשכחה מלב כולם. **המשיח:** ר' סורה 45:3.

31 **חכמיהם:** רבני היהודים.

34 **למען אלוהים:** לצרקה.

36 **שנים־עשר:** ללא חודש נוסף. בדרך זו אוסר הקוראן על עיבור השנים, מנהג יהודי שהיה רווח בערב עד ימי מוחמר. הקוראן דורש שלוח השנה יתבסס מעתה רק על מולד הירח. המסורת גורסת שהכרזה בעניין ביטול העיבור ניתנה על־ידי הנביא בחג' האחרון שלו, בשנת מותו (632). **ספר אלוהים:** הספר השמימי הנצחי. **ארבעה מהם קדושים:** ר' סורה 194:2. **אל תגרמו בהם עוול לעצמכם:** אל תחטאו, וכך תמנעו מעצמכם גמול טוב על מעשיכם. יש המפרשים שמרובר בשנים־עשר חודשי השנה, כך שהחטא הוא עיבור השנים. אחרים גורסים שהכוונה לארבעת החודשים הקדושים. במקרה זה, החטא הוא שפיכות

37 עיכוב השנה אינו אלא הוספה בכפירה, ויותעו בו הכופרים: שנה אחת
יחללוהו ושנה אחרת יקדשוהו, ובך לא יחרגו מן המספר שקידש אלוהים,
אך יחללו את אשר קידש אלוהים. הם השתבחו במעשיהם הרעים, ואולם
אלוהים לא ינחה את קהל הכופרים.

38 הוי המאמינים, כאשר אומרים לכם, צאו למלחמה למען אלוהים,
מרוע זה תכרעו תחתיכם בכבדות? האם ישׂביעו חיי העולם הזה את
רצונכם במקום העולם הבא? הן תענוגות העולם הזה קצרי מועד הם
לעומת העולם הבא. 39 אם לא תצאו, יעניש אתכם עונש כבד, ויחליפכם
באנשים אחרים. לא תוכלו להזיק לו כמלוא נימה, כי אלוהים כל־יכול.

40 אם לא תושיטו לו עזרה, הנה אלוהים כבר עזר לו כאשר גירשוהו
הכופרים והוא שני מן השניים: שניהם היו במערה, והוא אמר לחברו, אל
תתעצב; אלוהים עמנו! אז הוריד אלוהים את שלוותו ממרומים והשכינה
עליו, וסייע לו בגדודים אשר נסתרו מעיניכם, והשפיל את אִמרת
הכופרים. אִמרת אלוהים היא העליונה, ואלוהים אדיר ותכם.

הדמים האסורה בחודשים אלה. **הילחמו במשחפים כולם:** או: הילתמו בהם מלחמה כוללת: ברוח זו יש המפרשים שהפסוק מתיר את דמם של הכופרים במהלך כל חודשי השנה, בולל הקדושים שבהם.

37 **יחללוהו:** את החודש הקדוש, בבך שלא יקיימו בו את החג׳, וידחוהו בחודש נוסף, וכך יעברו את השנה. לא יחרגו מן המספר שקידש אלוהים: גם בשנה מעוברת שמרו על קרושתם של ארביעה חודשים, אם כי דחו את זמנם מדי פעם לצורך העיבור.

38 **צאו למלחמה:** פנייה למאמינים במֲדינה לצאת למלחמה בתֲבוכ (צפון ערב) כנגר כותות ביזנטים שעל־פי השמועה (הבוזבת) חנו שם (אוקטובר 630). היו שנטו להשתמט בשל החום והמסע הארוך, ומתשש פן יוזנחו יבוליהם במֲרינה. הפרשנים מזהים את המשתמטים עם המתחסדים ומונָאפקון). ר׳ סורה 167:3.

40 **חושיטו לו עזרה:** לנביא. **שני מן השניים:** המסורת גודסת שמדובר בנביא ובאבו בַּבְר, ידידו הקרוב, שהסתתרו במערה ליד מֵכה, לאחר שתמקו מרודפיהם במהלך ההיג׳רה של הנביא למֲרינה. **אל תחעצב:** המסורת מספדת שאבו בכר נמלא תרדה בעת שנובת לדיעת שורופיהם מתקרביב אל פתח המערה. אלוהים סייע להם בכך שגרם לעכביש לטוות את קוריו על פתח המערה, וכך הוטעו הכופרים לחשוב שאין איש בתוכה, והלכו להם. ד׳ סיפוד דומה על דוד, ספד האגדה, פט (מתוך אלף ביח דבן סירא). **שלווחו:** ר׳ פסוק 26 לעיל. **השכינה עליו:** על תברו (אבו בכר). ויש המפרשים: על הנביא. **גדודים אשר נסתרו מעיניכם:** גדורי מלאכים. המסודת מספרת שהם היכו בסנוורים את דודפי מוחמד. אחדים נורסים שמדובר במלאכים שנשלחו להילחם בכופרים בקדב בַּדְר (שנת 624) ובקדב תונַין (שנת 630). **אמרח הכופרים:** האמונה באלילים. **אמרח אלוהים:** האמונה בייתודו.

41 צאו למלחמה, כל קל רגליים וכבד גוף, וקומו להיאבק בהקריבכם את
רכושכם ואת נפשותיכם למען אלוהים. כזאת ייטב לכם, לו רק ידעתם.
42 לוּ היה זה רווח קל להשגה ומסע נינוח, היו באים בעקבותיךָ, ואולם
ארוך מנשׂוא היה המרחק בעיניהם. יישבעו באלוהים, לוּ יבולנו היינו
יוצאים עמכם. בכך ימיטו בליה על עצמם, כי אלוהים יודע כי כזב
כפיהם. 43 ימחל לךָ אלוהים! מדוע הרשיתָ להם, ולא חיכיתָ עד שיתברר
לךָ מי הם דוברי האמת, ותדע מי הם המבזבים? 44 המאמינים באלוהים
וביום האחרון אינם מבקשים את רשותךָ שלא לקום ולהיאבק ולהקריב
את רכושם ואת נפשותיהם. אלוהים יודע מי הם הירֵאים. 45 רק אלה
אשר אינם מאמינים באלוהים וביום האחרון ואשר לבותיהם מלאו פקפוק
מבקשים את רשותךָ. הם מתנודדים בספקותיהם. 46 אילו רצו לצאת
למסע, היו מצטיידים לשם כך, ואולם אלוהים לא רצה שיקומו לצאת,
על כן עצרם מלבוא, ונֶאמר להם, שְׁבו עם הנשארים לשבת. 47 אילו
יצאו עמכם, היו רק מחבלים בכם וממהרים לשסותכם זה בזה למען זרוע
פירוד ביניכם. ויש מאזינים להם ביניכם, ואלוהים יודע מי הם בני
העוולה. 48 כבר לפָנים ביקשו לזרוע פירוד והפכו בדעתם כיצד להכשילךָ,
עד אשר הופיעה האמת ודבַר אלוהים גָבר, על אפם ועל חמתם.

49 יש בהם האומר, הַרשה לי להיעדר ואַל תעמידני בניסיון. ואולם הם
כבר נכשלו בניסיון, וגיהינום יסגור על הכופרים מכל עבר. 50 אם תנחל
הצלחה, רע יהיה הדבר בעיניהם, ואם תנחל מפלה, יגידו, מה טוב כי
דאגנו מראש לעצמנו. אז יפנו עולצים לדרכם. 51 אֱמור, דבר לא יפגע
בנו זולת הדבר אשר כתב לנו אלוהים. הוא מגיננו, ועל אלוהים ייסָמכו

41 **קומו להיאבק:** ר׳ סורה 218:2.

42 **מסע נינוח:** לתֲבוּכ (ר׳ פסוק 38 לעיל). הפסוק מגנה את מי שהשתמטו ממנו בתואנות שווא.

43 **מדוע הרשית להם:** להישאר מאחור. הפרשנים גורסים שמדובר במספר אנשים שהנביא פטר אותם על דעת עצמו מתובת המסע לתבוכ.

44 **ביום האחרון:** ביום הדין. **אינם מבקשים את רשותך:** הם עצמם להוטים לצאת לקרב.

45 **מתנודדים בספקותיהם:** תכונה אופיינית למתחסדים.

48 **כבר לפנים:** המסורת מספרת שכבר במלחמת אוחוד (שנת 625) זממו המתחסדים לזרוע פירוד בשורות המאמינים.

49 **אל תעמידני בניסיון:** אל תקשה עלי בהתעקשותך כי אצא למלחמה.

המאמינים. 52 אֱמור, יכולים אתם לצַפּות שתפקוד אותנו רק אחת משתי הטובות, ואילו אנו מצפים שיכה אתכם אלוהים בעונש מאִתו או מאִתנו. צַפּו, כי גם אנו מצפים עמכם.

53 אֱמור, בין אם תוציאו ממון מרצון או מאונס – בין כך ובין כך, לא יתקבל מכם, כי קהל מופקרים אתם. 54 דבר לא ימנע מן הממון שהוציאו להתקבל, פרט להיותם כופרים באלוהים ובשליחו, ובאים לתפילה רק באי־רצון, ורק במיאוס יוציאו ממון. 55 אַל יפליאוּך הונם ובניהם. כל שאלוהים רוצה הוא לתתם להם בעונש בחיי העולם הזה, עד שתצא נשמתם בעודם כופרים. 56 הם נשבעים באלוהים כי עִמכם הם, ואולם אין הם עמכם, ואין הם אלא אנשים מפוחדים. 57 אילו היו מוצאים מסתור או מערה או מחילה, היו חומקים לשם בשעטה. 58 כמה מהם מדברים בך סרה בעניין חלוקת כספי הצדקה, אבל אם יינתן להם חלק, ישׂבע רצונם, ואם לא יינתן להם חלק, ירגזו. 59 לו רק היו מסתפקים באשר נותנים להם אלוהים ושליחו, ואומרים, דַיינו באלוהים. אלוהים ירעיף עלינו מברכתו, וגם שליחו. אל אלוהים נערוג.

60 כספי הצדקה נועדו רק לעניים ולנזקקים ולמופקדים עליהם, ולאשר יש לקָרֵב את לבו, ולשחרור עבדים, ולכורעים תחת נטל חובות, ולמען אלוהים, ולהֵלך בדרכים. כך ציווה אלוהים, ואלוהים יודע וחכם.

61 יש בהם פוגעים בנביא ואומרים, הוא נוהג להטות אוזן. אֱמור, אוזנו כרויה רק לטובות אשר תשמיעו. הוא מאמין באלוהים ומאמין למאמינים

51 **כתב:** בספר הנצחי השמימי שבו נקבעו הגורלות.
52 **אחת משתי הטובות:** ניצחון בקרב או מות קדושים.
53 **תוציאו ממון:** ר' סורה 195:2.
55 **בעונש:** על ידי האסונות שינחית על הונם ובניהם.
56 **מפוחדים:** פן יתגלה שהם כופרים ואז יותר רמס.
58 **כמה מהם מדברים בך סרה:** יש המפרשים כי מדובר בנרגנים שמחו על האופן שבו חילק מוחמד את השלל שנפל לידיו במלחמת חונין (שנת 630).
60 **כספי הצדקה:** הכספים הנגבים במסגרת מס הזכאת. **למופקדים עליהם:** לגובים. **לאשר יש לקרב את לבו:** כל מי שיש עניין לעודדו להתאסלם או לחזק את אמונתו. יש אומרים שמענקים לכגון אלה בוטלו עם התחזקות האסלאם. **שחרור עבדים:** במסגרת הסכם כתוב בין עבד לאדונו. ויש אומרים: לצורך פריון שבויים. **למען אלוהים:** למימון הוצאות מלחמת המצווה. **להלך בדרכים:** מי שנותר בלא מזומנים הרחק מעירו.

והוא מביא רחמים למאמינים אשר בכם. לפוגעים בשליח צפוי עונש כבד. 62 הם נשבעים לכם באלוהים למען רְצותכם, ואולם אם מאמינים הנם, מוטב כי ירַצו את אלוהים ואת שליחו. 63 האם אינם יודעים כי כל המתנגד לאלוהים ולשליחו מזומנת לו אש גיהינום, וכה ישהה לנצח? זה הקלון הגדול.

64 המתחסדים חוששים פן תורד ממרומים סורה על אודותם אשר תודיע להם את הצפון בלבם. אֱמור, הַמשיכו להלעיג, אלוהים עוד יוציא לעין כל את אשר תחששו לגלות. 65 אם תשאל אותם, יגידו, רק שקענו בשׂיחה לפי תומנו והשתעשענו. אֱמור, וכי לא הלעגתם על אלוהים ועל אותותיו ועל שליחו? 66 אַל תצטדקו. כפרתם לאחר שכבר האמנתם, ואם נמחל לקבוצה אחת בכם, נעניש קבוצה אחרת על כי חטאה. 67 המתחסדים והמתחסדות, טֶבע אחד להם: הם מצַווים על עשׂיית המגונה ואוסרים לנהוג בדרך ארץ וקופצים את ידיהם. הם שכחו את אלוהים, על כן שכח הוא אותם. המתחסדים הם המופקרים. 68 אלוהים הבטיח למתחסדים ולמתחסדות ולכופרים את אש גיהינום. לנצח יהיו בה, והיא מנת חלקם. קללת אלוהים עליהם, וצפוי להם עונש לעולמי עולמים.

69 כמו אלה אשר היו לפניכם: הם היו חזקים מכם, והונם ובניהם היו רבים משלכם, והם בילו בתענוגות את חלקם; אתם בִּליתם בתענוגות את חלקכם כשם שאלה שהיו לפניכם בילו את חלקם, ונסחפתם כמותם. כל אלה, לא יניבו מפעלותיהם פרי בעולם הזה ובעולם הבא, וכל אלה לאבדון ילכו. 70 האם לא שמעו את אשר אירע לאשר היו לפניהם – לבני עמו של נֹחַ ולבני עָאד ותְ'מוּד ולבני עמו של אברהם, ולאנשי מִדְיָן ולערים ההפוכות? השליחים שנשלחו אליהם הביאו להם אותות נהירים. אלוהים מעולם לא גרם להם עוול. הם גרמו עוול לעצמם.

61 **פוגעים בנביא:** יש המפרשים שמדובר במתחסדים שטענו כי ניתן להוליך שולל את הנביא. **נוהג להטות אוזן:** לכל שקרן.
62 **הם נשבעים:** המתחסדים.
64 **סורה:** ר' סורה 23:2.
65 **תשאל אותם:** על דבריהם כנגדך.
70 **עאד ות'מוד:** ר' סורה 65:7, 73. **לערים ההפוכות:** ר' סורה 53:53.

71 המאמינים והמאמינות הם מגינים זה לזה. הם מצֻווים לנהוג בדרך
ארץ ואוסרים את המגונה ומקיימים את התפילה ונותנים זַכָּאת, ונשמעים
לאלוהים ולשליחו. כל אלה, אלוהים ירחם עליהם. הן אלוהים אדיר
וחכם. 72 אלוהים הבטיח למאמינים ולמאמינות גנים אשר נהרות זורמים
למרגלותיהם ואשר לנצח יהיו בהם, ומשכנות נאווים בגני עדן. יתרה
מזו: הם יפיקו רצון מלפני אלוהים. זוהי הזכייה הכבירה.

73 הוי הנביא, קום להיאבק בכופרים ובמתחסדים והַקשֵה את ידךָ עליהם.
בגיהינום ירדו, ושם יהיה סופם המר.

74 הם נשבעים באלוהים כי לא אמרו דבר. ואולם אָמור אמרו את אִמרת
הכפירה, וכפרו לאחר שכבר התמסרו, וזממו מזימה אשר לא צלחה. לא
נמצא להם דבר להלין עליו פרט לכך שאלוהים ושליחו העשירו אותם
בברכתו. אם יחזרו בתשובה, ייטב להם, ואם יפנו עורף, יעניש אותם
אלוהים עונש כבד בעולם הזה ובעולם הבא, ולא יקום להם בארץ כל
מגן או מושיע. 75 במה מהם התחייבו בפני אלוהים לאמור, אם ירעיף
עלינו את ברכתו ניתן צדקה ונהיה בישרים. 76 ואולם כאשר הרעיף
עליהם מברכתו, מָלאו קמצנות ופנו עורף והסתלקו. 77 על כן שׂם
התחסדות בלבם, עד היום אשר יפגשוהו. זאת כי הפרו את התחייבותם
לאלוהים ושיקרו. 78 האם אינם יודעים כי אלוהים יודע את צפונותיהם
וסוד־שׂיחם, וכי אלוהים הוא היודע נסתרות?

79 אשר ידברו סרה במאמינים המתנדבים לתת צדקה, ובמביאים בכל
שתשׂיג ידם, ואשר ישׂימו אותם ללעג, ישׂימם אלוהים ללעג, וצפוי להם
עונש כבד. 80 יכול אתה לבקש למענם מחילה או לא לבקש למענם
מחילה – אפילו תבקש שבעים פעם מחילה למענם, לא יסלח להם

74 **זממו מזימה:** יש אומדים שמדובר כמתחסדים שזממו להתנקש בחיי הנביא עם שובו מתַבוּכּ למַדינה. אחדים גורסים שהם זממו להכתיר את מנהיגם (עבדאללה אבן אוּבַּי) למלך במַדינה. **העשירו אותם בברכתו:** לשון סגי נהור, כלומר, לא היתה למתחסדים כל סיבה להלין על מותמד, מאחר שהוא רק העשיר אותם (כזכות שלל המלחמות).

77 **היום אשר יפגשוהו:** יום הדין.

79 **המתנדבים לתת צדקה:** המסורת גורסת כי ערב היציאה לקרב כתַבּוּכּ (שנת 630) התבקשו המאמינים להעלות צדקה למימון המסע. המתחסדים הלעיגו על מביאי הצדקה.

אלוהים לעולם. זאת כי כפרו באלוהים ובשליחו, ואלוהים לא ינחה את
קהל המופקרים.

81 המושארים מאחור שׂמחו להישאר ולא להצטרף אל שליח אלוהים,
ולא אבו לקום להיאבק בהקריבם את רכושם ואת נפשותיהם למען
אלוהים, ואמרו, אַל תצאו בחום. אֱמור, אש גיהינום חמה יותר, לוּ רק
ישׂכילו להבין. 82 הם יצחקו מעט ויבכו הרבה, כגמול פועלם. 83 אם
יחזירךָ אלוהים אל אחת מקבוצותיהם, ואז יבקשו כי תתיר להם לצאת
עִמךָ, אֱמור, לעולם לא תצאו עוד עִמי, ולעולם לא תילחמו עִמי באויב.
בפעם הקודמת חפצתם להישאר יושבים, על כן שְבו לכם עם הנשארים
מאחור.

84 לעולם אל תתפלל לשלומו של איש מהם במותו, ואל תעמוד בתפילה
על קִברו. הם כפרו באלוהים ובשליחו ומתו בעודם מופקרים. 85 אל
יפליאוךָ הונם ובניהם. כל שאלוהים רוצה הוא לתתם להם בעונש בחיי
העולם הזה, עד שתצא נשמתם בעודם כופרים.

86 עם רדת סורה ממרומים האומרת, הַאמינו באלוהים וקומו עם שליחו
להיאבק, מיד יבקשו בעלי האמצעים אשר בהם את רשותךָ להיעדר
ויגידו, הנח לנו להישאר עם היושבים. 87 רוצים הם רק להישאר עם
הנשים והזקנים הנשארים מאחור, ולבם נאטם, על כן לא ישׂכילו להבין
דבר. 88 ואולם השליח והמאמינים אשר אתו קמו להיאבק בהקריבם את
רכושם ואת נפשותיהם. להם שמורה רוב טובה, והם אנשי היל.
89 אלוהים הכין להם גנים אשר נהרות זורמים למרגלותיהם. לנצח יהיו
בהם, וזוהי הזכייה הכבירה.

90 הבדואים המצטדקים באו למען יותַר להם להיעדר, והמשקרים לאלוהים

81 **המושארים מאחור:** הפרשנים גורסים שמדובר במתחסדים תושבי מדינה שהשתמטו מלצאת לתַבּוּכּ, והנביא הסכים להשאירם במדינה.

83 **יחזירך:** מתַבּוּכּ למַדינה, אל הנשארים מאחור.

84 **אל תתפלל לשלומו של איש מהם:** מפרשים כי לאחר מותו של מנהיג המתחסדים (עבדאללה אבן אוּבַּי), התבקש הנביא להתפלל לעילוי נשמתו.

86 **סורה:** ר' סורה 23:2. **בעלי האמצעים:** כלומר, אלה שאין להם הצדקה בלכליח להיעדר מן המלחמה.

ולשליחו נשארו יושבים. עונש ככר יפגע בכופרים אשר בהם.

91 החלשים והחולים ואלה אשר אין לאֵל ידם לעמוד בהוצאות, לא יעָברו עֲבֵרה כל עוד כנים הם עם אלוהים ושליחו. אין דרך להאשים את המיטיבים, ואלוהים סולח ורחום. 92 לא יעברו עבֵרה גם אלה אשר באו אליך למען תמציא להם אמצעים למסע, וכאשר אמרתָ להם, אין לאל ידי לתת לכם אמצעים למסע, פָנו אחור בעיניים דומעות מצער, כי לא יכלו לעמוד בהוצאות. 93 אין להאשים אלא את המבקשים את רשותךָ להיעדר והם עשירים. הם רצו רק להישאר עם הנשים והזקנים הנשארים מאחור, ואלוהים אטם את לבם, על כן אינם יודעים.

94 הם מצטדקים בפניכם כשובכם אליהם. אֱמור, אל תצטדקו, כי לעולם לא נאמין לכם. אלוהים גילה לנו את אורחותיכם, ואלוהים יִראֶה את מעשיכם, וגם שליחו. לבסוף תוחזרו אל יודע הנסתר והנגלה, והוא יודיע לכם את אשר עשיתם. 95 כאשר תחזרו אליהם, יישבעו לכם באלוהים למען תניחום לנפשם. סורו מהם, כי טמאים הם! בגיהינום ידורו, כגמול פועלם. 96 הם יישבעו לכם למען רצותכם, ואולם אם תִתרצו להם, הנה אלוהים לא יתרצה לקהל המופקרים. 97 כפירתם והתחסדותם של הבדואים קשות יותר, והם נוטים יותר שלא לדעת את החוקים שהוריד אלוהים על שליחו ממרומים. אלוהים יודע וחכם.

98 כמה מן הבדואים חושבים כי הוצאת הממון היא קנס, ומצפים שיסוב הגלגל לרעתכם. אלא שהרעה תשוב ותיסוב עליהם, ואלוהים שומע ויודע. 99 כמה מן הבדואים מאמינים באלוהים וביום האחרון וחושבים כי הוצאת הממון תקָרבם אל אלוהים ותבטיח להם את תפילות הנביא. אכן

90 **הבדואים המצטדקים:** שבטים אשר השיגו את רשות הנביא לא לצאת לתָבוכ בתואנה שאינם יכולים לזנוח את משכנותיהם ללא הגנה, או שהם במצוקה כלכלית. הנביא נענה לבקשתם. **המשקרים:** שבטים אחרים שהמציאו תירוצי שווא כדי להישאר מאחור. ויש הגורסים שמדובר באותם מצטדקים הנזכרים קודם לכן.

91 **החלשים:** יש המפרשים שמדובר בחולים וזקנים, או במי שאינם שפויים.

92 **אלה אשר באו אליך:** הפרשנים מזהים אותם עם מספר מאמינים חסרי אמצעים שביקשו מן הנביא לספק להם בהמות רכיבה, או צידה, או נעליים.

94 **בשובכם אליהם:** אל המתחסדים, מתָבוכ למדינה. **לבסוף תוחזרו:** ביום הדין.

97 **קשות יותר:** מאלה של יושבי הקבע.

תקָרבם: אלוהים יפרוׂש את רחמיו עליהם, כי אלוהים סולח ורחום.

100 המהגרים והתומכים הראשונים במעלה מבני הדור הראשון, ואלה אשר המשיכו במעשים טובים אחריהם, אלוהים הפיק רצון מהם והם יפיקו רצון ממנו. הוא הכין להם גנים אשר נהרות זורמים למרגלותיהם. נצח נצחים ישכנו שם, וזוהי הזכייה הכבירה.

101 יש מתחסדים בין הבדואים אשר סביבכם ובין תושבי אלמַדינָה. ההתחסדות היא להם דבר שבשגרה. אתה אינךָ מכיר אותם, ואולם אנו מכירים. נעניש אותם פעמיים, ואחר יוחזרו אל עונש כבד. 102 וישנם אחרים אשר התוודו על חטאם, וכך עירבו מעשׂה טוב במעשׂה רע. אולי יואיל אלוהים לשוב מכעסו עליהם, הן אלוהים סולח ורחום.

103 קח מרכושם צדקה אשר בה תטַהר ותזכך אותם, והתפלל לשלומם, כי תפילתךָ היא מרגוע להם. אלוהים שומע ויודע. 104 האם אינם יודעים כי אלוהים מקבל אליו את עבדיו החוזרים בתשובה ומקבל את הצדקה, וכי אלוהים רוצה בתשובת עבדיו ורחום? 105 אֱמור, עֲשׂו את מעשׂיכם, ואלוהים יִראֶה את אשר תעשׂו, וכן גם שליחו. לבסוף תוחזרו אל יודע הנסתר והנגלה, ויודיע לכם את אשר עשׂיתם.

106 וישנם אחרים שדינם נדחה עד אשר יקום דבר אלוהים: או יעניש או ישוב מכעסו עליהם. אלוהים יודע וחכם. 107 ויש אשר הקימו מסגד

100 **המהגרים:** ר' סורה 2:218. **התומכים:** הם האַנְצָאר, תושבי מדינה שהתאסלמו וקיבלו את הנביא בעירם והושיטו לו את עזרתם. **הראשונים במעלה מבני הדור הראשון:** יש המפרשים שמדובר במוהאג'רון ובאנצאר שנטלו חלק בקרב בַּדְר (שנת 624), או שהתאסלמו לפני שינוי כיוון התפילה מירושלים למֶכה. אחרים מרחיבים וכוללים כאן את כל בני דורו של הנביא. ויש מצמצמים וקובעים שמדובר רק במוהאג'רון שהתאסלמו לפני ההיג'רה, ובאנצאר שנשבעו אמונים לנביא ערב ההיג'רה. **אשר המשיכו במעשים טובים:** התָאבִּעוּן, כלומר בני הדורות שלאחר חברי הנביא.

101 **פעמיים:** יש המפרשים: בחייהם ובחיבוט הקבר. **יוחזרו:** אל אלוהים ביום הדין.

102 **התוודו על חטאם:** הודו כי השתמטו מן המלחמה ללא הצדקה. הפרשנים גורסים כי הכוונה לכמה מוסלמים, וביניהם אבו לוּבָּאבה, שקשרו עצמם לעמודי המסגד במדינה ונשבעו שלא לזוז ממקומם עד שמוחמד ימחל להם על שנמנעו מלצאת עמו לקרב תבוכ.

103 **מרכושם:** יש הגורסים שהכוונה לרכושם של המתוודים על חטאם. אחרים גורסים שהכוונה לכלל המאמינים, ושהצדקה היא מס הזַכאת.

106 **אחרים שדינם נדחה:** הפרשנים גורסים שמדובר בשלושה מן הנשארים מאחור אשר נזכרים להלן (פס' 118). מלכתחילה ציווה מוחמד להחרימם, אבל אלוהים מחל להם

לעצמם לשם קלקלה וכפירה, ולמען פַּלֵּג בין המאמינים, ובציפייה
לבואו של מי שהבריז זה בבר מלחמה על אלוהים ושליחו. הם נשבעים,
התכוונו רק לטובה, ואולם אלוהים יעיד כי בוב בפיהם. 108 לעולם אל
תעמוד בתפילה בו. המסגד אשר יוסד על יראת שמים למן היום הראשון
ראוי יותר כי תעמוד בתפילה בו. יש בו אנשים האוהבים להיטהר,
ואלוהים אוהב את המיטהרים. 109 מי טוב יותר: מי שִׁיסֵּד את בניינו על
יראת אלוהים ועל הפקת רצון מלפניו, או שמא מי שִׁיסֵּד את בניינו על
קצה גדה נסחפת, ואז התמוטט עמה אל תוך אש גיהינום? אלוהים לא
ינחה את קהל בני העוולה. 110 בניינם אשר בנו לא יחדל לנטוע פקפוק
בלבם, עד אם ייקרע לבם. אלוהים יודע וחכם.

111 אלוהים קנה מן המאמינים את נפשם ואת רכושם ובתמורה יָבֹאו בגן
עדן. הם יילחמו למען אלוהים, ויַהרגו ויֵיהרגו. הוא קיבל עליו לקיים
את הבטחתו לאמיתה, בתורה ובאֶוונגליון ובקֻרְאָן. היש נאמן מאלוהים
להבטחתו? על כן שִׂמחו בעִסקה אשר עשיתם! זוהי הזכייה הבבירה.

לבסוף.

107 **הקימו מסגד לעצמם:** המסורת גורסת שקבוצה מתושבי מדינה הקימו לעצמם מסגד שהתחרה במסגד הוותיק הסמוך לו, שהיה בשכונת קֻבָּאא' ופרוור מזרחי של מדינה, בתחום מושב שבט עַמרו אבן עַוף). **הבריז זה בבר מלחמה:** המסורת מזהה אותו עם מסתנף ירא שמים המבונה אבו עָאמר שזמם מזימות נגד מוחמד במְדינה, אך לבסוף נאלץ לנוס לסוריה, שם ניסה לגייס בות ביזנטי שיבוא למגר את מוחמד במְדינה. אנשי "מסגד הקלקלה" ציפו לבואו בקוצר רוח. ויש אומרים שהם בנו את המסגד על־פי הוראותיו, כדי שישמש בסיס לפעולותיו נגד הנביא. **התכוונו רק לטובה:** המסורת גורסת בי בוני מסגד הקלקלה טענו באוזני מוחמד שהם בנו את המסגד רק בדי להקל על המאמינים בשכונתם, ולחסוך להם הליבה למרחקים במזג אוויר סוער.

108 **אל תעמוד בתפילה בו:** מסופר שבוני מסגד הקלקלה הזמינו את מוחמד לבוא ולהתפלל במסגדם, והוא התבוון להיענות לבקשתם, אך אלוהים עצר בעדו וגילה לו את צפונותיהם. אז ציווה מוחמד להרוס את המסגד. **המסגד אשר יוסד על יראת שמים:** המסגד הוותיק בקֻבָּאא' שהיה קיים מאז בואו של מוחמד למְדינה. **אנשים האוהבים להיטהר:** המסורת גורסת שאנשי המסגד בקֻבָּאא' אימצו לעצמם מנהגי טוהרה חמורים, אותם למדו משבניהם היהודים.

110 **בניינם:** מסגד הקלקלה, אשר גם לאחר שייהרס לא יחדל לתזק בלב בוניו בפירה ופקפוק באלוהים. **ייקרע לבם:** מחרטה, אם זו תתקפם לפתע, או ייקרע באשר ימותו.

111 **קנה מן המאמינים את נפשם ואת רכושם:** הם יילחמו למענו בהקריבם את רכושם ואת נפשותיהם. **בתורה ובאוונגליון:** בברית הישנה והחדשה. בלומר, אלוהים ציווה בבל כתבי הקודש להילחם למענו.

112 בעלי התשובה והעובדים והמהללים והמסתגפים והכורעים והמשתחווים
והמצווים לנהוג בדרך ארץ והאוסרים את המגונה והשומרים על החוקים
אשר ציווה אלוהים – בַּשֵּׂר טובות למאמינים.

113 מעולם לא הותַר לנביא ולמאמינים לבקש מחילה למען המשתפים –
גם אם הם הם קרובי משפחתם – לאחר שהתברר להם בי יורשי שְׁאוֹל המה.
114 המחילה שביקש אברהם לאביו לא היתה אלא בשל הבטחה שהבטיח
לו, ואולם כאשר התברר לו בי אויב הוא לאלוהים, הודיע בי אינו מחויב
לו עוד. אברהם היה מַכֶּה על חטא ושקול דעת. 115 אלוהים לעולם לא
יַתעה אנשים לאחר הנחותו אותם, בטרם יבאר להם את אשר עליהם
לידוא. אלוהים יודע בל דבר. 116 אלוהים, לו מלכות השמים והארץ,
והוא מחַיֶּה וממית, ולא יקום לבם מגן ומושיע זולתו.

117 אלוהים שב מכעסו על הנביא ועל המהגרים ועל התומכים אשר הלכו
עמו בשעה הקשה, לאחר שלֵּב חבורה אחת בהם חישב לסטות. אז שב
מכעסו עליהם, ונהג בהם בחמלה ורחמים. 118 וכן שב מבעסו על
השלושה שנשארו מאחור: באשר הארץ על כל רוחבה היתה צרה להם
ונפלה רוחם והתחוור להם כי אין מפלט מאלוהים כי אם אצלו עצמו, אז
מחל להם למען יחזרו בתשובה. אלוהים רוצה בתשובת עבדיו ורחום.
119 הוי המאמינים, הֱיו יראים את אלוהים והֱיו עִם אנשי האמת.

120 מעולם לא הותַר לתושבי אלמְדִינָה ולבדואים השובנים סביבם להישאר
מאחור ולא להצטרף אל שליח אלוהים, ולהעדיף עליו את עצמם. זאת בי

112 **בַּשֵּׂר:** פנייה אל הנביא.

113 **גם אם הם קרובי משפחתם:** יש המפרשים שהפסוק אוסר על הנביא לבקש מחילה למען אבו טָאלִב דודו (ואביו של עלי) אשר מת בעודו בופר. אחרים גורסים שנאסר על הנביא לבקש מחילה למען אמו.

114 **הבטחה שהבטיח לו:** הבטחת אברהם לאביו מופייעה בסורה 47:19. **הודיע בי אינו מחויב לו:** בפי שמסופר בסורה 26:43.

117 **בשעה הקשה:** בזמן המסע המפרך לתַבוּב. **תישב לסטות:** לפרוש מן המסע.

118 **השלושה שנשארו מאחור:** מפרשים בי אלה הם הנשארים מאחור אשר "דינם נדחה", הנזברים לעיל בפסוק 106. **התחוור להם בי אין מפלט מאלוהים:** לאחר שהנביא ציווה על המאמינים להתרימם עד שייגזר דינם.

119 **היו עם אנשי האמת:** יש המפרשים שהפנייה היא אל שלושת הנשארים מאחור הנקראים לומר אמת לנביא. אחרים גורסים בי הפנייה היא אל היהודים הנקדאים באן להצטרף אל המוסלמים ולהאמין במותמד.

כל אימת שיסבלו צמא או לאות או רעב במלחמה למען אלוהים, וכל
אימת שרגלם תדרוך במקום אשר ירגיז את הכופרים, וכל אימת שיפגעו
באויב, יירשם מיד לזכותם מעשׂה טוב. אלוהים לא יגרע משׂכר המיטיבים.
121 כל אימת שיוציאו הוצאה קטנה או גדולה, או יעברו בבדת דרך
בלשהי, מיד יירשם הדבר לזכותם. אלוהים ייתן להם את שׂכרם על כל
הטוב שעשׂו.

122 אין הכרח כי יֵצאו המאמינים כולם, ודי אם תצא קבוצה אחת מכל
קהילה, וכך יִלמדו את הדת וירביצו תורה בבני קהילתם בשובם אליהם,
למען יֵדעו להישמר. 123 הוי המאמינים, הילחמו בכופרים הקרובים אל
גבולכם, והַקשו ידכם עליהם, ודעו כי אלוהים הוא עם היראים.

124 בֹרדת סורה ממרומים, אומרים כמה מהם, למי מכם תוסיף זו אמונה?
ואולם המאמינים, להם הוסיפה זו אמונה, והם מָלאו גיל. 125 אך אלה
אשר פשׂה הנֶגע בלבם, להם הוסיפה טומאה על טומאתם, ומתו בעודם
כופרים. 126 הלא יִראו כי מנַסים אותם פעם או פעמיים בשנה? אף־על־פי־כן
לא יחזרו בתשובה ולא יזכרו. 127 בֹרדת סורה ממרומים, הם מציצים זה
בזה – האם רואה אתכם מישהו? ואז יסתלקו (באין רואה). אלוהים היטה
את לבם, כי הם עַם אשר לא יבין.

128 הופיע ביניכם נביא בשׂר מבשׂרכם, אשר אשמתכם מעיקה על נפשו,
והוא נחוש עִמכם ונוהג עם המאמינים בחמלה ורחמים. 129 אם יפנו
עורף, אֱמור, דַיֵּני באלוהים, ואין אלוה מבַּלעדיו. עליו אֶסָמֵך והוא
ריבון הכס הכביר.

122 **די אם תצא קבוצה אחת:** יש האומרים כי פסוק זה מבטל את הפסוקים דלעיל המחייבים כל אדם ואדם לקחת חלק במלחמת הקודש. אחרים גורסים שהפסוק כלל אינו עוסק ביציאה לקרב, אלא בהצטרפות אנשים אל הנביא במדינה עירו. כהתאם לזאת, נתפס הפסוק כמבטל את הצורך שכל אדם יבוא אל הנביא ממרחקים. **וכך ילמדו:** אם מדובר ביציאה למלחמה – הלומדים הם הנשארים. ואם הכוונה ליציאה אל הנביא – הלומדים הם היוצאים.

123 **בכופרים הקרובים:** כשלב ראשון במלחמה הכוללת. יש אומרים שהכוונה לשבטי היהודים במדינה ובערב בכלל. אחרים גורסים שהכוונה לביזנטים.

124 **סורה:** ר' סורה 23:2.

125 **אלה אשר פשה הנגע בלבם:** ר' סורה 10:2. **טומאה:** בשל היותם כופרים.

126 **מנסים אותם:** אלוהים מביא עליהם תלאה וחולי.

סוּרָה 10 יוֹנָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.ר.

אלה אותות הספר מלא החוכמה. 2 הנפלא הדבר בעיני האנשים, כי
גילינו לבן אדם מתוכם, לאמור, הַזהר את האנשים ובַשֵׂר למאמינים כי
זכות צדיקים שמורה להם אצל ריבונם? אמרו הכופרים, זהו מכשף
בעליל.

3 ריבונכם הוא אלוהים אשר ברא את השמים ואת הארץ בשישה ימים,
אַחַר ישב בגאון על הכס בכַוונו את מהלך הדברים. לא יקום מליץ יושר
בלא רשותו. זהו אלוהיכם וריבונכם, על כן עִבדוהו. האם לא תיזָכרו?
4 לבסוף תוחזרו אליו כולכם; זאת הבטחת האמת של אלוהים. הוא בורא
בראשית ואַחַר יברא בשנית, למען ישיב למאמינים ולעושׂי הטוב כגמולם
בצדק. לכופרים מזומן משקה של רותחין ועונש כבד כי כפרו. 5 הוא
אשר עשׂה את השמש לזורח ואת הלבנה להאיר וקבע לה שלבים, למען
תדעו את מניין השנים ואת החשבון. את כל אלה ברא אלוהים רק למען
תתגלה האמת, והוא מציג את האותות אחר אחר לאנשים בני דעת.
6 בחילוף הלילה והיום ובאשר ברא אלוהים בשמים ובארץ צפונים
אותות לאנשים יראים.

1 **א.ל.ר.:** ר' סורה 1:2. **אותות הספר:** ר' סורה 39:2.

2 **זכות צדיקים:** בערבית: קַדַם צִדְק (מילולית: "מקדמה של צדיקים"). כלומר מעשיהם בעולם הזה הם מקדמה לשכרם בעולם הבא. ויש המפרשים כי הכוונה לנביא מוחמד השומר למאמיניו את מקומם בעולם הבא, או שהשתדלותו למענם מובטחת להם.

3 **ישב:** ר' סורה 54:7.

4 **יברא בשנית:** יקים לתחייה ביום הדין.

5 **שלבים:** צורותיו המשתנות של הירח במהלך החודש.

7 אלה אשר אינם מצפים להיפגש עמנו, ואשר חיי העולם הזה השׂביעו
את רצונם, והם בטחו בהם והסיחו דעתם מאותותינו, 8 אלה ידורו
בגיהינום בעוון פועלם. 9 המאמינים ועושׂי הטוב, ריבונם ינחה אותם
באמונתם. הנהרות יזרמו לרגליהם בגני המנעמים, 10 והקריאה אשר
ישׂאו בה קולם שָׁם תהיה, ישתבַּח שמך, אלוהינו! ובדברם זה לזה שם
תהיה, שלום! ובסיום קריאתם – התהילה לאלוהים ריבון העולמים.

11 אילו היה אלוהים מחיש את הרעה לאנשים כשם שהם מבקשים להחיש
את הטובה, היה בא כבר זמנם לתת את הדין. ואולם אנו מניחים לאלה
אשר אינם מצפים להיפגש עִמנו לעמוד במריים ולהתחבט אובדי עצות.

12 בפגוע צרה באדם יפנה אלינו בתפילה, בין אם שרוע הוא על צדו או
רובץ או ניצב על רגליו, ואולם אך נסיר את צרתו מעליו, ימשיך בדרכו
כמו מעולם לא קרא לעזרתנו בצר לו. כך ישתבחו המתהוללים באשר
יעשׂו.

13 הכחדנו את הדורות אשר היו לפניכם בהיותם בני עוולה. שליחיהם
הביאו להם אותות נהירים, אך הם לא ניאותו להאמין בהם. כך נגמול
לעם החוטאים. 14 אַחַר הקמנו אתכם במחליפיהם בארץ, למען נִראה
כיצד תנהגו.

15 כאשר קוראים בפניהם את אותותינו הנהירים, יגידו אלה אשר לא
יצפו להיפגש עִמנו, הָבֵא קֻרְאָן אַחֵר או שַׁנֵּה את זה! אֱמוֹר, לא הורשיתי
לשנותו על דעת עצמי, ודָבֵק אני רק באשר נִגלה לי. חושש אני כי אם
אַמְרֶה את פי ריבוני איענש ביום הרה גורל. 16 אֱמוֹר, אילו רצה אלוהים,
לא הייתי קורא אותו בפניכם, והוא לא היה מביאו לידיעתכם. הן עוד
לפניו עברה עלי תקופת חיים ביניכם! האם לא תשׂכילו להבין?

17 מנוּוָלים מכֹּל הם הטופלים שקרים על אלוהים והמכחישים את אותותיו.

7 **להיפגש עמנו:** ביום הדין.
13 **לפניכם:** פנייה אל הכופרים בני דורו של מוחמד.
14 **מחליפיהם:** או: אדוני הארץ. ר' סורה 165:6.
15 **יום הרה גורל:** יום הדין.
16 **תקופת חיים:** המסורת גורסת שהנביא חי ארבעים שנה בקרב עמו בטרם נגלה לו הקוראן.

החוטאים לא יעשׂו חיל. 18 הם עובדים אחרים מִבַּלעדי אלוהים אשר לא
יוכלו להזיק להם או להועיל להם, ואומרים, אלה מליצי היושר שלנו
אצל אלוהים. אֱמוֹר, כלום תוכלו לספר לאלוהים על מישהו בשמים או
בארץ אשר אינו ידוע לו? ישתבַּח שמו ויתרוֹמֵם מעל השותפים אשר
יצרפו לו.

19 האנשים היו כולם בני אומה אחת, ואז נֶחלקו ביניהם. אלמלא גמר
ריבונך אומֶר, כבר היו שופטים ביניהם בכל אשר נחלקו בו.

20 הם אומרים, מדוע לא הורד אליו אות מֵעִם ריבונו? אֱמוֹר, הנסתר הוא
רק ביד אלוהים, על כן הַמתינו, גם אני אמתין עמכם. 21 אם נַטעים את
האנשים רחמים ותחלוף הצרה אשר פגעה בהם, מיד יחרשו מזימה בדבר
אותותינו. אֱמוֹר, אלוהים זריז מכם במזימותיו, ושליחינו רושמים את
מזימתכם.

22 הוא המסיע אתכם ביבשה ובים, ויש אשר ישוטו הספינות ברוח
הטובה לשׂמחת נוסעיהן, והנה תבוא עליהן רוח סערה והגלים יעלו
אליהם מכל עבר, והם יחשבו כי סגר אבדון עליהם. אז יִפנו בתפילה אל
אלוהים בייחדם לו את הדת, ויגידו, אם תמלטנו מן הצרה הזאת נהיה
במודים. 23 ואולם בהצילו אותם, הם פורעים בארץ בלא צדק. הוי
האנשים, רשעתכם תחול עליכם, בבקשכם להתענג על חיי העולם הזה.
הן לבסוף תוחזרו אלינו ואז נודיע לכם את אשר עשיתם.

24 חיי העולם הזה נמשלו למים אשר נוריד מן השמים, ויִרווה מהם צֶמח
הארץ אשר יהיה למאכל האדם והבהמה. אך בפרוח הארץ במלוא הדרה
ובהתכסותה בשלל צבעים, ויושביה יאמינו כי הם שולטים ביבוליה, אז
יפקוד אותה דבָרנו באישון לילה או לאור היום, ונהפכה לשׂדה שְׁלֶף,
כמו מעולם לא נושבה. כך נציג את האותות אחד אחד לאנשים הנמלכים
בדעתם.

17 **טופלים שקרים:** ר' סורה 21:6.
19 **בני אומה אחת:** ר' סורה 213:2. **גמר ריבונך אומר:** להעניש בעולם הבא.
20 **אות:** נס שיוכיח את אמיתות נבואתו. **הנסתר:** יש המפרשים: סיבת מניעת הנס ידועה לאלוהים לבדו. או: מועד נתינת הנס ידוע רק לאלוהים.
21 **שליחינו:** המלאכים.

25 אלוהים קורא לבוא אל נחלת השלום ומנחה את אשר יחפוץ אל אורח מישרים. 26 לעושי הטוב תוחזר טובה ורב ממנה, ורבב לא יאפיל על פניהם וכלימה לא תכסם. כל אלה באי גן עדן, ולנצח יהיו בו. 27 לבעלי העוונות תוחזר רעה כרעתם וכלימה תכסם ולא יקום להם מגונן מפני אלוהים, ופניהם יהיו כמו כוסו בקרעי אפלה שחורה כלילה. כל אלה יורשי האש, ולנצח יהיו בה.

28 כיום אשר נאסוף את כולם יחדיו (מן הקברים), נגיד למשתפים, עמדו במקומכם, אתם והשותפים אשר צירפתם לאלוהים. אז נרחיקם זה מעל זה, והשותפים יגידו, לא לנו עבדתם! 29 די באלוהים כעד בינינו וביניכם – הוא יעיד כי מעולם לא שמנו לב כי עובדים אתם לנו. 30 אז תתנסה כל נפש בתוצאות כל אשר עשתה לפנים, והכל יוחזרו אל אלוהים, אדון האמת אשר להם, ויזנחו אותם (האלילים) האחרים אשר בדו מלבם.

31 אמור, מי הוא השולח לכם פרנסה מן השמים ומן הארץ, ובידי מי לתת אוזניים ועיניים, ומי מוציא את החי מן המת ואת המת מן החי, ומי מכוון את מהלך הדברים? הם יגידו, אלוהים. אמור, אם כן, מדוע לא תהיה בכם יראה? 32 הן זהו אלוהים ריבון האמת אשר לכם. היש דבר מעבר לאמת זולת תעייה? כיצד זה תוטו? 33 לפיכך בצדק גזר ריבונך את דין המופקרים, כי לא יאמינו.

34 אמור, היש בין השותפים אשר צירפתם לאלוהים אחד שיוכל לברוא בראשית ואחר לברוא בשנית? אמור, אלוהים בורא בראשית ואז יברא בשנית. כיצד זה תשגו בשקרים? 35 אמור, היש בין השותפים אשר צירפתם לאלוהים אחד שיוכל להנחות אל האמת? אמור, אלוהים הוא המנחה אל האמת. מי ראוי מכל שילכו בעקבותיו: המנחה אל האמת, או זה אשר אין בכוחו להנחות בלא שינחוהו? מה לכם, כיצד זה תשפטו?

25 **נחלת השלום:** גן עדן.
28 **משתפים:** ר' סורה 96:2.
31 **מוציא את החי מן המת ואת המת מן החי:** ר' סורה 27:3.
33 **כי לא יאמינו:** ניתן גם לתרגם: "(גזר שהמופקרים) לא יאמינו".
34 **לברוא בשנית:** להקים לתחייה.

36 מרביתם נוטים אחר דמיון שווא, ואולם דמיון השווא לעולם לא ימלא את מקום האמת. אלוהים יודע את אשר יעשו.

37 לא ניתן לבדות את הקראן הזה ללא אלוהים, ואין הוא אלא מאשר את אשר לפניו, ומציג אחד אחד את דברי הספר. אין ספק בו; מעם ריבון העולמים הוא. 38 שמא יגידו, הוא בדה אותו מלבו! אמור, הביאו סורה אחת כמוהו, וקראו לעזרת כל אשר תוכלו זולת אלוהים, אם אמת בפיכם. 39 ואולם הם הכחישו את אשר לא היטיבו לדעת ואשר לא נודע להם פשרו. כך גם הכחישו אלה אשר היו לפניהם, וראה מה היה סופם של בני העוולה. 40 כמה מהם מאמינים בו וכמה אינם מאמינים בו, וריבונך מיטיב להכיר את החומסים.

41 אם יכחישו את דבריך, אמור, לי מעשי ולכם מעשיכם: אתם אינכם מחויבים למעשי ואני איני מחויב למעשיכם. 42 כמה מהם מאזינים לך, אך כלום תוכל להשמיע קולך באוזני החירשים, מה גם שבכך לא ישכילו להבין? 43 כמה מהם מתבוננים בך, אך כלום תוכל להנחות את העיוורים אף כי לא יראו?

44 אלוהים לא יגרום לאנשים כל עוול, כי רק לעצמם יגרמו האנשים עוול. 45 כיום אשר יאספם (מן הקברים), ידמו כי חלפה רק שעה אחת מן היום, ועדיין יכירו זה את זה. הלכו לאבדון האנשים אשר הכחישו כי ייפגשו עם אלוהים, ודרכם לא ישרה! 46 בין אם נראה לך את מקצת העונש שהועדנו להם, ובין אם נאסוף את נשמתך – לבסוף יוחזרו אלינו, ואלוהים עד לאשר יעשו.

36 **דמיון שווא:** האמונה באלילים.
37 **מאשר את אשר לפניו:** ר' סורה 41:2. ויש המפרשים: מאשר את העולם הבא. **דברי הספר:** המצוות שציווה אלוהים בספרו הנצחי. ר' סורה 145:3.
38 **סורה:** ר' סורה 23:2. **אחת כמוהו:** שאינה נופלת ממנו ליופי.
45 **חלפה:** מרגע מותם. **שעה אחת:** שעה אחת במונחי העולם הזה. כלומר, העונש בעולם הבא יגיע מהר מכפי ששיערו, ובהפתעה גמורה. **יכירו זה את זה:** מפרשים כי מיד עם קוממם לתחייה עדיין יזהו איש את רעהו, אך לאחר מכן ישכחו זה את זה בשל מוראות יום הדין.
46 **נראה לך:** לפני מותך. **מקצת העונש**: יש המפרשים שנרמזת כאן תבוסת קוריש בקרב בדר (שנת 624). **נאסוף את נשמתך:** לפני שנעניש אותם. **יוחזרו אלינו:** למשפט ביום הדין.

47 אל כל אומה בא שליח, ולאַחַר בוא שליחם, ישפטו ביניהם משפט
צדק ולא יקופחו. 48 הם אומרים, מתי יתגשם האִיום הזה, אם אמת
בפיכם? 49 אֱמור, אין לאֵל ידי להעביד צרה מעלַי או להביא תועלת
לעצמי, ויקרה רק אשר ירצה אלוהים. לכני כל אומה נִקצַב זמן, ובהגיע
זמנם לא יוכלו לרחותו אף בשעה ולא להקדימו. 50 אֱמור, תנו רעתכם:
כיצר תחושו אם יכוא עליכם עונשו כאישון לילה או לאור היום? מה
מאלה יבקשו החוטאים להחיש? 51 האם רק באשר יבוא תאמינו בו? רק
אז, לאחר שדרשתם להחישו? 52 אז ייאמר לבני העוולה, טעמו אפוא את
עונש העַד; בפועלכם ישולם לכם.

53 הם רורשים ממךָ לומר האם הוא אמת. אֱמור, בן, חַי ריבּוני! הוא אמת
לאמיתה, ואתם לא תוכלו לחמוק. 54 אילו יכלה הנפש כת העוולה,
היתה מציעה ארץ ומלואה, ובלבד שתִפדה את עצמה. כאשר יִראו את
העונש, יסתירו את החרטה, ואז ישפטו כיניהם משפט צדק, ולא יקופחו.
55 אכן לאלוהים כל אשר בשמים ובארץ! אכן הַבטחַת אלוהים אמת היא,
ואולם מרכיתם אינם יורעים. 56 הוא המחַיה והממית, ואליו תוחזרו.

57 הוי האנשים, הנה ניתנו לכם מעִם דיבּונכם מוּסר השׂכל ומִרפא
ללבכות וההדרכה ורחמים למאמינים. 58 אֱמור, בברכת אלוהים וברחמיו,
בזאת ישׂמחו, כי טוב הדבר מכּל אשר יאגדו. 59 אֱמוד, תנו דעתכם על
הפרנסה אשר אלוהים שולח לכם, ואשר אתם קכעתם מה טְרֵף בה ומה
כשר. אֱמור, האם אלוהים הִרשה זאת לבם, או שמא טופלים אתם שקרים
על אלוהים? 60 ומה חושבים הטופלים שקרים על אלוהים בי יִקָרֵה ביום
תחיית המתים? אלוהים מרעיף ברכה על האנשים, אך מרביתם לא יבירו
טובה.

61 לא תעסוק בדבר מן הדברים ולא תשמיע בל דכר קֻראָן, ולא תעכדו
בל עבודה, כלא שנִצפה בבם עושׂים זאת. דָבר לא ייחכא מדיבּונךָ ולוּ
כמשקל גרגיר, לא באדץ ולא כשמים, ולא דכר קטן מזה ולא גדול מזה;

48 האיום הזה: יום הדין.
50 יבקשו החוטאים להחיש: בלעג, מתוך חוסר אמונתם באמיתות העונש.
59 טרף...בשר: דיני שחיטה ובשרות פסולים במסגרת זבח קורבנות לאלילים.

הכל נרשם בספר ברוד. 62 ידידֵי אלוהים, לא ייפול עליהם פחד ולא
יצטערו. 63 הם המאמינים והידאים, 64 ולהם הבשורה בחיי העולם הזה
וכעולם הכא. אין לשנות את דברי אלוהים, וזוהי הזכייה הבבידה.

65 אל יעציבוךָ דכדיהם. הכוח האדיר בולו ביד אלוהים; הוא השומע
והיודע. 66 לאלוהים בל אשר בשמים ואשר בארץ. הפונים כתפילה אל
אחדים מבַלעדי אלוהים, אינם נוטים אַחַר שותפים של ממש. הם נוטים
אחר דמיון שווא, ודק דיבה הם מוציאים. 67 הוא אשר עשׂה לבם את
הלילה למנוחתבם, ואת היום למען תִראו לאודו. בזאת צפונים אותות
לאנשים קשובים.

68 הם אומדים, אלוהים הוליד כן. ישתבַּח שמו! אין הוא תלוי ברבד, ולוֹ
כל אשר כשמים ואשר כארץ, ולכם אין אסמבתא לזאת. התאמרו על
אלוהים את אשר לא תדעו? 69 אֱמוד, הטופלים שקדים על אלוהים לא
יעשׂו חיל. 70 הם יתענגו בעולם הזה ואחר יוחזרו אלינו, ואז נטעימם את
העונש הקשה, כי כפרו.

71 קְרָא בפניהם את קורותיו של נֹחַ: הוא אמד לבני עמו, בני עמי, אם
מתקשים אתם לשׂאת את נוכחותי ביניבם ואת היותי מזכיד לכם את
אותות אלוהים, על אלוהים אֶסָמֵךְ. עוצו עצה, אתם והשותפים אשר
צירפתם לאלוהים, והֱיו נחרצים בענייננבם, ועשׂו בי את זממבם ואַל
תִתנו לי שהות. 72 ואם תפנו עודף – איני מכקש מבם שׂבר, כי בל
שׂכרי על אלוהים, וצוויתי להיות כמתמסדים. 73 הם הִבחישו את אוזהרותיו
ואנו מילטנו אותו ואת אשר עִמו בספינה, והקמנו אותם במחליפים,
והטבענו את מכחישי אותותינו. רְאֵה מה היה סופם של המוזהרים.

61 ספר ברור: ר' סורה 145:3.
62 ידידי אלוהים: בלל המצייתים לאלוהים. ויש המפרשים כי מדובר בבעלי דרגת יראה גבוהה במיוחד, ובגן עדן הם מעל הנביאים ר'"השהידים".
64 הבשורה: יש המפרשים בי בעולם הזה המאמין זובה לבשורות מאלוהים בחלומו. אין לשנות את דברי אלוהים: ר' סורה 34:6.
66 דיבה: טיענתם בדבר קיומם של שותפים לאלוהים.
68 הוליד בן: ר' סורה 116:2.
72 מתמסרים: ר' סורה 112:2.
73 מחליפים: ר' פס' 14 לעיל.

74 אחריו שלחנו שליחים, איש איש אל בני עמו, והם הביאו להם אותות
נהירים, ואולם הם לא גיאותו להאמין באשר הכחישו מאז ומתמיד. כך
אטמנו את לבם של העוברים את גבול המותר.

75 אחריהם שלחנו את משה ואת אהרן להביא את אותותינו אל פַּרעֹה
ומועצת נכבדיו, אך הם מִלאו שחץ והיו עם של חוטאים. 76 כאשר
נגלתה בפניהם האמת מאתנו, אמרו, אלה כשפים בעליל! 77 אמר משֶׁה,
הזאת תגידו על האמת בבוֹאה אליכם? וכי כישוף הוא זה? הן המכשפים
לא יעשׂו חיל! 78 אמרו, האם באתָ להטותנו מעל הדת אשר מצאנו את
אבותינו מחזיקים בה, והתרצו שניכם להשתרר על הארץ? לא נאמין
לכם. 79 פרעה אמר, הָביאו אלַי כל מכשף מומחה! 80 כבוא המכשפים,
אמר להם משה, הַשליכו את אשר בדעתכם להשליך. 81 כאשר הִשליכו,
אמר משה, הדבר אשר חוללתם מעשה כשפים הוא, ואלוהים יסַכלהו.
אלוהים לא יצליח את מעשי החומסים. 82 אלוהים מֵקים את האמת
בדבריו, אף אם יתעבו זאת החוטאים. 83 איש לא האמין למשה זולת מתֵי
מעט מבני עמו, מחשש פן יתאנו להם פרעה ומועצת נכבדיהם. פרעה
התנשׂא בארץ והיה במתהוללים. 84 אמר משה, בני עמי, אם תאמינו
באלוהים, היסָמכו עליו, אם במתמסרים אתם. 85 אמרו, על אלוהים
ניסָמך. ריבוננו, אל תיתן לקהל בני העוולה לרודפֵנו, 86 והַצילנו
ברחמיך מיד קהל הכופרים.

87 הורינו למשה ולאָחיו לאמור, קחו לבני עמכם בתים למושב להם
במִצרַיִם, ועשׂו את בתיכם לבתי תפילה, וקַיימו את התפילה. בַּשֵׂר
טובות למאמינים. 88 אמר משה, ריבוננו, הענקתָ לפרעה ולמועצת
נכבדיו שׂכיות חמדה ורכוש בחיי העולם הזה, ריבוננו, ובך התעו אנשים
מנתיבך. ריבוננו, מְחֵה את רכושם והַכבֵּד את לבם לבל יאמינו עד אשר
יחזו בעונש הכָּבד. 89 אמר, תפילתכם נענתה, על כן הַמשיכו שניכם

75 **אותותינו:** ר' סורה 7:103-127.
80 **השליכו:** את המטות. ר' שמות ז 11 ואילך.
83 **מתי מעט מבני עמו:** מבני עמו של משה. ויש המפרשים שהכוונה למאמינים ספורים מקרב בני עמו של פרעה. **יתאנו להם:** במקור: יתאנה (כיחיד).
87 **בתי תפילה:** בערבית: קִבְלָה, שפירושה המילולי כיוון התפילה. מפרשים שבני ישראל נאלצו להתפלל רק בבתיהם מפחד פרעה. **בשר טובות:** פנייה אל מוחמד.

להישיר לֶכת ואַל תלכו בדרך אלה אשר אינם יודעים.

90 העברנו את בני ישׂראל בים, ופַּרעֹה וגדודיו הדביקום ברִשעה ובצדייה,
אך כאשר עמד לטבוע, אמר, מאמין הנני: אין אלוה מִבַּלעדי זה אשר בני
ישׂראל יאמינו בו, ובמתמסרים אני. 91 – רק עכשיו, לאחר שקודם לכן
המרית והיית בחומסים? 92 היום נציל רק את גווייתך למען תהיה אות
לבאים אחריך, כי רבים הם האנשים המסיחים דעתם מאותותינו.
93 הושבנו את בני ישׂראל במושב מכובד וכלכלנו אותם במיטב הדברים,
והם לא נחלקו עד אשר הוענקה להם הדעת. ריבונך ישפוט ביניהם ביום
תחיית המתים בכל אשר נחלקו בו.

94 אם מקנן בלבך סָפק בדבר כל אשר הורדנו אליך ממרומים, שְׁאַל את
אלה הקוראים את הספר שנִגלה לפניך. נִגלתה בפניך האמת מִעִם
ריבונך, על כן אל תהיה במפקפקים, 95 ואל תהיה במכחישים את אותות
אלוהים, פן תלך לאבדון. 96 אלה אשר גזר ריבונך עליהם דין צדק, לא
יאמינו, 97 ולוּ גם יוצגו להם כל האותות כולם, עד אם יחזו בעונש
הכבד. 98 מדוע לא האמינה שום עיר ולא נושעה באמונתה, זולת בני
עמו של יונָה? כאשר האמינו, הסרנו מעליהם את עונש הקלון בחיי
העולם הזה והִנחנו להם להתענג זמן־מה. 99 אילו חפץ ריבונך, היו
מאמינים כל שוכני הארץ גם יחד. וכי תוכל אתה לכפות על האנשים
להיות מאמינים? 100 מעולם לא האמינה שום נפש בלא שהִרשה אלוהים,
והוא מייסר בעונש את אשר לא ישׂכילו להבין דבר. 101 אֱמור, הַביטו אל
אשר בשמים ובארץ! אך מה יועילו האותות והמזהירים לאנשים אשר לא
יאמינו? 102 לא נותַר להם כי אם להמתין לימים כְּימים אשר באו על
אשר היו לפניהם. אֱמור, הַמתינו, גם אני אמתין עִמכם.

103 לאַחַר מכן מילטנו תמיד את שליחינו ואת המאמינים, כי על זאת

93 **מושב מכובד:** ארץ הקודש. ויש גורסים שהכוונה לשבטי היהודים בני זמנו של מוחמד היושבים בעיר מְדינה. **הדעת:** תורת משה, שעל אודותיה נחלקו ביניהם.
94 **שאל את אלה הקוראים את הספר:** את היהודים קוראי התורה היודעים שהיא מעידה על אמיתות נבואת מוחמד.
95 **פן תלך לאבדון:** יש המפרשים שהפנייה היא לא אל הנביא לבדו, אלא אל כלל השומעים.
98 **בני עמו של יונה:** אנשי נינווה שחזרו בתשובה לאחר ששמעו את אזהרות הנביא. ר' יונה ג 5 ואילך. **זמן־מה:** עד יום הדין.

התחייבנו: להציל את המאמינים. 104 אֱמור, הוי האנשים, אם מקֻנן
בלבכם ספק ברבר רתי – איני עובד את אלה אשר תעברו מבַּלעדי
אלוהים, כי אם לאלוהים אעבור, אשר יאסוף את נשמתכם. צוויתי
להיות במאמינים, 105 ואֱמרו לי, שׂא פניך אל הרת כחַנִיף, ואל תהיה
במשתפים, 106 ואל תִפנה בתפילה אל אחרים מבַּלעדי אלוהים אשר לא
יוכלו להועיל לך ולא להזיק לך. אם זאת תעשׂה, תהיה בבני העוולה.

107 אם יביא אלוהים עליך צרה, איש מלברו לא יוכל לסלקה, ואם יִרצה
להיטיב עִמך, לא יוכל איש לעצור את ברכתו. הוא יעניקנה לאשר
יחפוץ מבין עבדיו, והוא הסולח והרחום.

108 אֱמור, הוי האנשים, נגלתה בפניכם האמת מעִם ריבונכם, וכל
המישיר לכת, רק לטובת עצמו יישיר לכת, וכל התועה, יִתעה רק את
עצמו. לא עלי להשגיח עליכם. 109 דְבַק באשר נִגלה לך ועמור בעוז
רוח, ער אשר ישפוט אלוהים, כי הוא הטוב שבשופטים.

105 **חניף:** ר' סורה 135:2. **משתפים:** ר' סורה 96:2.

סוּרָה 11 הוּד

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.ר.

– ספר אשר אותותיו נאמרים במפורש ומוצגים אחד אחד, מעִם החכם
והמכיר כל דבר לִפנֵי ולִפנים.

2 אַל תעברו בלתי אם את אלוהים – אני לכם מזהיר ומבשׂר מאתו –
3 ובַקשו מחילה מריבונכם ואחר חִזרו אליו בתשובה למען יענג אתכם
במנעמים לזמן קצוב, וירעיף ברכה על כל הראוי לברכה. אך אם תפנו
עורף, חושש אני פן יבוא עליכם עונשו של יום הרה גורל. 4 לבסוף
תוחזרו אל אלוהים, והוא כל־יכול. 5 הם כופפים את חזם למען ייסָתרו
מפניו, ואולם אפילו יליטו עצמם בבגדם, הוא יֵרע את אשר יצפינו או
יגַלו. הוא יורע חקרי לב.

6 אלוהים רואג לכלכלתו של כל יצור עלי ארמות, והוא יורע מתי יונח
ומתי יופקד. הכל נרשם בספר ברור. 7 הוא אשר ברא את השמים ואת
הארץ בשישה ימים, וכס כבורו נישׂא על פני המים – למען יבחן אתכם
ויֵדע מי בכם מיטיב לעשׂות.

אם תגיד, עור יעוררוכם לחיים לאחר מותכם, יאמרו הכופרים, אלה
כשפים בעליל. 8 אם נרחֶה את עונשם לזמן מדוּר, יגידו, מדוע בושש

1 **א.ל.ר.**: ר' סורה 1:2. **ספר:** הקוראן. **אותותיו:** ר' סורה 39:2.
3 **לזמן קצוב:** עד יום מותכם, או עד יום תחיית המתים. **כל הראוי לברכה:** מצטיין כרבקותו הרתית. **יום הרה גורל:** יום הרין.
6 **יונח...יופקד:** כזרע כתלציים וכעוכר כרתם. או: יונח עלי אדמות ויופקר כאומה. **בספר:** ר' סורה 145:3.
7 **נישא על פני המים:** לפני הבריאה. ר' בראשית א 2. **אם תגיד:** פנייה אל הנביא מוחמד.

הוא לבוא? ואולם ביום בואו עליהם, לא יוכלו להטותו מעליהם, ובך
יינָחת עליהם העונש אשר בָּזו לו. 9 אם נטעים את האדם מרחמינו ואַחַר
נסירם מעליו, תיפול רוחו ויתמכר לכפירה. 10 ואם נטעימו מחסדנו
ותחלוף הצרה אשר פגעה בו, מיד יגיד, סרו הרעות מעלַי, ויהיה עולֵז
ומתרברב. 11 ואולם עזי הרוח והעושים את הטוב, להם שמורה מחילה
ושכר גדול.

12 התאמר לחדול מלמסור את מקצת הדברים הנגלים לךָ, והאם מעיקים
הם על לבךָ כי חושש אתה פן יגידו, מדוע לא הוּרַד אליו אוצר ממרומים,
או לא בא עִמו מלאך? – כל תפקידךָ להזהיר, ואלוהים משגיח על כל
דבר. 13 ואולי יגידו, הוא בדה אותו מלבו! אֱמור, הָביאו עשר סורות
בדויות כמוהו, וקִראו לעזרת כל אשר תוכלו זולת אלוהים, אם אמת
בפיכם. 14 אך אם כל אלה לא ייענו לקריאתכם, דעו כי הורד הוא
ממרומים בידִיעת אלוהים, וכי אין אלוה מִבַּלעדיו. האם לא תתמסרו?

15 המתאווים לחיי העולם הזה ולחמודותיו, נמַלא להם את שכר מעשיהם
בו, ולא ייגָרע מהם דבר כל עוד הם בו. 16 הם אלה אשר דבר לא יהיה
להם בעולם הבא זולת האש, וכל מפעלותיהם לא יניבו פרי, וכל אשר
עשׂו יֵרד לטמיון.

17 היש דומֶה למחזיק בראָיה מעִם ריבונו? מאחוריו עומד עֵד מאִתו,
ולפניו ספרו של משה אשר היה מופת ומקור רחמים. אלה מאמינים בו,
וכל הכופר בו מבין אנשי המחנות, לו נועדה האש. על כן אַל תפקפק בו
כי הוא האמת מעִם ריבונךָ, ואולם מרבית האנשים לא יאמינו.

כשפים: רמז לטענת הכופרים כי מוחמד אינו נביא אמת אלא מכשף המאחז את עיני הבריות.

13 **בדה אותו:** את הקוראן. **סורות:** ר' סורה 23.2.

14 **תתמסדו:** ר' סורה 112:2.

17 **ראיה מעם ריבונו:** יש המפרשים שהכוונה לנביא מוחמד המחזיק בקוראן. אחרים גורסים שהכוונה לכלל המאמינים המחזיקים בדת האסלאם. **מאחוריו עומד:** בערבית: יתלוה. ניתן להבין פועל זה גם בהוראת "קורא אותו (באוזני האנשים)". **עד:** יש המפרשים שמדובר במלאך גבריאל, המעיד על מוחמד שהוא נביא אמת. אחרים גורסים שמדובר בספר שנגלה לישוע (= הברית החדשה), הכולל הצהרות התומכות באמיתות נבואת מוחמד. **לפניו:** לפני הנביא, או לפני הקוראן, או לפני הברית החדשה, התגלה ספרו של משה, שגם הוא מעיד על אמיתות נבואת מוחמד. **ספרו של משה:** התורה. **אלה מאמינים בו:** בספר התורה, או בקוראן, או במוחמד. **המחנות:** מחנות היהודים והנוצרים שחלקו אלה על אלה. או: מתנגדיו של מוחמד. **אל תפקפק בו:** בקוראן. ויש המפרשים: בכופר, ובכך שגורלו גיהינום.

18 מנוּוָלים מכל הם הטופלים שקרים על אלוהים. כל אלה יוצגו נוכח
פני ריבונם, ואז יגידו העדים, אלה טִפלו שקר על ריבונם. אכן, קללת
אלוהים על ראש בני העוולה, 19 אשר הרחיקו אנשים מעל נתיב אלוהים
וביקשו לשבשו וכפרו בעולם הבא. 20 כל אלה לא יוכלו לחמוק ממנו
בארץ, ואין להם מגינים זולת אלוהים. הוא יכפיל את עונשם. הם לא
יָכלו לשמוע ולא יָכלו לראות. 21 הם אשר המיטו אבדון על עצמם, וזנחו
אותם (האלילים) אשר בדו מלבם. 22 אין ספק כי בעולם הבא יהיו הם
האבודים מכל. 23 המאמינים והעושים את הטוב והכנועים בפני ריבונם,
אלה בָּאֵי גן עדן, ולָנֶצח יהיו בו. 24 שני הפלגים נמשלו לעיוור ולחירש
מזה, ולפיקח ולשומע מזה. הֲדָמה האחד לחברו? האם לא תיזָכרו?

25 שלחנו את נֹחַ אל בני עַמו – באתי להזהירכם ברורות, 26 כי לא
תעבדו אלא את אלוהים. חושש אני פן יבוא עליכם עונש ביום מר
ונמהר. 27 אמרו נכבדֵי בני עַמו הכופרים, אנו סבורים כי אינך אלא
בשר ודם כמותנו, ורואים אנו כי רק העלובים אשר בינינו הולכים עִמךָ,
וזאת רק למראית עין. איננו רואים כי יש לכם מעלה כלשהי על פנֵינו,
ואנו חושבים כי שקר בפיכם. 28 אמר, בני עַמי, תנו דעתכם: אם יש
בידַי ראָיה מעִם ריבוני, וגם השפיע עלַי מרחמיו אשר נסתרו מעיניכם –
הנוכל לכפותה עליכם אם לא תִרצו? 29 בני עַמי, איני מבקש מכם
תשלום על כך, וכל שכרי על אלוהים, ואין בדעתי לסלק מעלי את
המאמינים. הם עתידים לִפגוש את ריבונם, ואולם אתם נראים לי אנשים
נבערים. 30 בני עַמי, מי ייחלץ לעזרתי מפני אלוהים אם אסלקם מעלי?
האם לא תיזָכרו? 31 אין אני טוען בפניכם כי בידַי אוצרות אלוהים, או
כי יודע אני את הנסתר, ואין אני אומר כי מלאך אני, ואיני אומר כי
אלוהים לא ישפיע כל טובה על אשר תבוזו להם. אלוהים מיטיב לדעת

18 **טופלים שקרים:** ר' סורה 21:6. **העדים:** המלאכים המעידים על מעשי הברואים ביום הדין.

24 **שני הפלגים:** של המאמינים והכופרים.

29 **לפגוש את ריבונם:** ביום הדין.

את אשר בלבם, ואם זאת אעשׂה, אהיה בבני העוולה. 32 אמרו, נֹחַ, רב
לךָ להתנצח עִמנו! הָבֵא עלינו את אשר תאיים בו עלינו, אם אמת בפיךָ.
33 אמר, רק אלוהים יוכל להביאו עליכם אם ירצה, ואתם לא תוכלו
לחמוק. 34 ואם יהליט אלוהים להאבידכם, לא תועיל לכם עצתי, אף כי
ארצה בטובתכם. הוא ריבונכם ואליו תוחזרו. 35 ואולי יגידו, הוא ברה
זאת מלבו! אֱמור, אם אמנם בריתי זאת, יחול הטאִי עלַי, אך לא אהיה
מחויב לשׂאת בחטאכם. 36 נִגלָה לנֹחַ לאמור, איש מבני עמךָ לא יאמין,
חוץ מן המאמין זה כבר, ואל תתעצב על אשר עשׂו. 37 עֲשֵׂה את הספינה
לנגד עינינו ועל־פי השראתנו, ואַל תִפנה אלי ברבר בני העוולה. טָבוֹע
יטבעו.

38 הוא החל לעשׂות את הספינה, ונכבדֵי עמו לעגו לו מרי חולפם על
פניו. אמר, אם תשׂימונו ללעג – גם אנו עוד נלעג לכם כאשר תלעגו,
39 ועוד תיווכחו לרעת על מי מאִתנו יבוא עונש הקלון ועל ראש מי
יחול עונש לעולמי עולמים. 40 כאשר קם רבָרנו ורתח התנור, אמרנו,
הַעֲלֵה בה שניים שניים, זכר ונקבה מכל סוג, ואת בני משפחתךָ – אך
לא את אשר נחרץ רינם – ואת המאמינים. אלא שרק מתַי מעַט האמינו
מבֵּין האנשים אשר אִתו. 41 אמר, בואו אליה, והיא תפליג ותעגון בשם
אלוהים. ריבוני סולח ורחום. 42 היא נשׂאה אותם על פני גלים גבוהים
כהרים, ונֹחַ קרא לבנו – הוא לא הצטרף אליהם – בנִי, בוא עִמנו ואל
תיוותר עם הכופרים! 43 אמר (הבן), אמצא מִקלט על הר שיגונן עלי
מפני המים. אמר (נֹחַ), היום לא יקום לאיש מגונן מפני רבר אלוהים,
זולת מי שירחם עליו. אז הפרידו הגלים ביניהם והבן היה בטובעים.
44 אז נשמע קול אומר, ארמה, בִלעי את מימַיִךְ, ושמים, הִרלו. אז פחתו
המים ונחרץ הרין, (והספינה) נחתה על הר אלג'וּדִי, וקול אמר, כן יאבד

31 **אוצרות אלוהים:** ר' סורה 50:6. **מלאך אני:** רמז לטענת הכופרים שרק מלאך יכול להיות שליח אלוהים.

40 **דברנו:** העונש שהבטחנו. **רתת התנור:** ר' ספר האגדה, בא (מתוך בראשית רבה כת): "כל טיפה וטיפה שהקרוש־ברוך־הוא היה מוריד עליהם היה מרתיחה בגיהנם ומוציאה ומורידה עליהם".

42 **קרא לבנו:** הפרשנים מזהים אותו עם כנען. על הקללה שקולל כנען על ידי נח, ר' בראשית ט 22 ואילך.

קהל בני העוולה! 45 נֹחַ קרא אל ריבונו ואמר, ריבוני, בנִי הוא מבנֵי
משפחתי, והבטחתךָ אמת היא, ואתה הגדול בשופטים. 46 אמר, נֹחַ, אין
הוא מבני משפחתךָ; הרברים אמורים במעשׂה לא נָאות, ואל תשאל על
אשר לא תרע. אני רורש ממךָ לא להיות בנבערים. 47 אמר, ישמרני
ריבוני פן אשאלךָ על אשר לא ארע. אם לא תסלח לי ותרחם עלי, אלךְ
לאברון. 48 אז נשמע קול אומר, נֹחַ, רֵר בשלום ובברכה מאִתנו, אשר
יִשרו עליךָ ועל העמים אשר אִתךָ. עור יבואו עמים אשר נענגם במנעמים,
ואז יפגע בהם עונש כבר מירינו.

49 סיפור זה הוא מן המאורעות שלא נכחתָ בהם, ואותו אנו מגַלים לךָ.
לא ירעתם עליו לפני כן, לא אתה ולא בני עמךָ. על כן עמור בעוז רוח,
כי סוף היראים לראות טובה.

50 ואל בני עָאר שלחנו את הוּר אחִיהם. הוא אמר, בני עַמי, עִברו
לאלוהים, כי אין לכם אלוה מבַּלעריו, ואתם רק בורים מלבכם. 51 בני
עַמי, איני מבקש מכם שׂכר על כך, וכל שׂכרי על מי שיצר אותי. האם
לא תשׂכילו להבין? 52 בני עַמי, בקשו מחילה מריבונכם ואַחַר חִזרו אליו
בתשובה למען ישלח לכם גשמי ברכה מן השמים ויוסיף לכם כוח על
כוחכם, ואל תשובו להטוא. 53 אמרו, הוּר, לא הבאתָ לנו ראָיה, ואין
ברעתנו לעזוב את האֵלים אשר לנו עקב רבריךָ, ואין אנו מאמינים לךָ.
54 לא נגיר אלא זאת: חיבֵּל בךָ אחר מאֵלינו. אמר, אלוהים עֵרִי וגם אתם
עֵרַי כי אין אני מחויב לאלה אשר תצרפו לאלוהים כשותפים, 55 זולתו.

44 **אלג'ודי:** במקרא: אררט. הפרשנים גורסים כי מקומו של הר אלג'ורי באזור בין הנהרות (אלג'זירה), בסביבות מוצול.

45 **הבטחתך:** נח תוהה מרוע בנו טבע למרות הבטחת אלוהים להציל את בני משפחתו.

46 **אין הוא מבני משפחתך:** איננו בנך יוצא חלציך. מפרשים שמרובר בבנה הלא־חוקי של אשת נח שבגדה בבעלה. ר' גם סורה 10:66. גם בבראשית, כנען אינו בנו של נח (כי אם נכרו), והוא מקולל במקום הבן עצמו שחטא (חם). אבל מרבית הפרשנים נוטים לעקוף משמעות באובה זו וטוענים כי "אין הוא מבני משפחתך" פירושו: איננו מחזיק ברתך. **מעשה לא נאות:** בגידת אשתו. אבל מרבית הפרשנים מתזיקים ברעה כי "מעשה לא נאות" מתאר את עצם פנייתו של נח אל ריבונו, או מרמז למעשה בלתי ראוי שביצע הבן עצמו.

49 **לא נכחת:** פנייה אל הנביא מוחמד. בקיאותו בפרטי המאורע שבו לא נכח בעצמו מוכיחה שהוא נביא אמת.

50 **עאד:** ר' סורה 65:7. **אחיהם:** בן עמם.

כולכם יכולים לחַבֵּל תחבולות כנגדי, ולא לתת לי שהות, 56 ואולם אני
אֶסָּמֵךְ על אלוהים ריבוני וריבונכם. אין יצור שאין הוא אוחז בציצית
ראשו. ריבוני מוליך באורח מישרים. 57 אם תפנו עורף, הנה כבר מסרתי
לכם את אשר נשלחתי להביא, וריבוני יקים עַם אחר תחתיכם, ואתם לא
תוכלו להזיק לו כמלוא נימה. ריבוני שומר את צעדי כולם. 58 כאשר קם
דְבָרֵנו, מילטנו ברחמינו את הוד ואת המאמינים אשר עִמּו; מילטנו אותם
מפני עונש אכזר. 59 כאלה היו בני עָאד: הם התכחשו לאותות ריבונם
והֵמרו את פי שליחיו, ומילאו את מצוותו של כל סורר וקשה עורף.
60 על כן הוכאה על ראשם קללה בעולם הזה וביום תחיית המתים. אכן
כָּפרו בני עָאד בריבונם. כן יאבדו בני עָאד, עַם הוד!

61 ואל בני תַ'מוּד שלחנו את צָאלִח אחיהם. הוא אמר, בני עַמי, עִבדו
לאלוהים, כי אין לכם אלוה מִבַּלעדיו. הוא יצר אתכם מעפר הארץ ונתן
לכם אותה למושב, על כן בקשו מחילה ממנו ואַחַר חִזרו אליו בתשובה.
ריבוני קרוב ונענה. 62 אמרו, צָאלִח, לפָנים תלינו בךָ תקוות, והִנה
עכשיו תבקש לאסור עלינו לעבוד את אשר עָבדו אבותינו. בלבנו ספק
וחשד בדָבר אשר אתה קורא לנו להאמין בו. 63 אמר, בני עַמי, תנו
דעתכם: אם יש בידַי ראָיה מִעִם ריבוני, וגם השפיע עלַי מרחמיו – מי
ייחלץ לעזרתי מפני אלוהים, אם אַמְרֶה את פיו? אין אתם מוסיפים לי
דבר זולת אבדון. 64 בני עַמי, הנה נָאקה מִעִם אלוהים לאות לכם. הניחו
לה לרעות באדמת אלוהים ואַל תפגעו בה לרעה, פן יכה בכם עונש קָרֵב
ובא. 65 ואולם הם עיקרוה, ואז אמר, רק עוד שלושה ימים תִתענגו
בבתיכם. זוהי הבטחה שלא תתכזב. 66 כאשר קם דבָרנו, מילטנו ברחמינו
את צָאלח ואת המאמינים אשר אתו מפני קלונו של אותו יום. ריבונךָ
הוא החזק והאדיר. 67 בבני העוולה הלם קול שאגה, ובן־רגע כרעו נפלו
בבתיהם, 68 ונכחדו כמו מעולם לא חיו שם. אכן כפרו בני תַ'מוד
בריבונם. כן יאבדו בני תַ'מוד!

58 **דברנו:** העונש שהבטחנו.
61 **ת'מוד:** ר' סורה 73:7.
64 **נאקה:** ר' סורה 73:7.
65 **עיקרוה:** קצצו את מיתרי רגליה ושחטוה.
67 **קול שאגה:** יש המפרשים שמדובר במלאך גבריאל שהשמירם בקולו.

69 שליחינו הביאו לאברהם את הבשורה. אמרו, שלום! אמר, שלום! וחש
להביא צלי בן־בקר דשן. 70 כאשר ראה כי ידיהם לא יגעו בו, היו
מוזרים בעיניו, ואחזה בו חרדה מפניהם. הם אמרו, אל תירא, כי נשלחנו
אל בני עמו של לוט. 71 אשתו ניצבה וצחקה; בישרנו לה על יצחק,
ואחרי יצחק – על יעקב. 72 אמרה, אבוי לי, האומנם אלד ואני זקנתי
ובעלי זה בא בימים? דבר מופלא הוא. 73 אמרו, הסבורה את כי ייפָּלא
מאלוהים דבר? רחמי אלוהים וברכותיו עליכם, אתם בני הבית. מהולל
הוא ורב־תפארת. 74 כאשר סרה אימתו של אברהם מעליו וניתנה לו
הבשורה, החל להתנצח עִמנו על אודות בני עַמו של לוט. 75 אברהם היה
שקול דעת, מַכֶּה על חטא ובעל תשובה. 76 אברהם, הנח לזאת, כי הנה
כבר קם דבר אלוהים, ועומד לבוא עליהם עונש אשר אין להשיבו.

77 בבוא שליחינו אל לוט, נִמלא לבו חשש לגורלם וקצרה ידו מלהגן
עליהם. אמר, זהו יום נורא. 78 בני עַמו חשו להיאסף אצלו. מאז ומתמיד
עשו רעות. אמר, בני עַמי, הִנה בנותַי, הן טהורות לכם יותר. הֱיו יראים
את אלוהים ואל תמיטו עלי קלון בשל אורחַי. האין בכם שום מתהלך
במֵישרים? 79 אמרו, הן ידעתָ כי לא לבנותיךָ זקוקים אנו, ויודע אתה
את אשר נבקש. 80 אמר, לו רק היה לי כוח מולכם, או משענת חזקה
להיסמך עליה. 81 אמרו, לוט, אנו שליחי ריבונךָ. הם לא יצליחו לגעת
בך. הוצֵא את בני ביתךָ באישון הלילה הזה, ובַל יביט איש מכם לאחור,
אך לא כן אשתךָ. היא תִיסָפה כאשר ייספו הם. שעתם תבוא עם עלות
השמש. האין הבוקר קרוב?

82 כאשר קם דבָרנו, הפכנוה והמטרנו עליה צרורות צרורות של אבני
גוויל, 83 אשר סומנו לנגד עיני ריבונךָ. אֵין הן רחוקות משום בן עוולה.

69 **הבשורה:** על הולדת יצחק. ר' בראשית יח–יט.
70 **ידיהם לא יגעו בו:** הימנעותם מאכילה היא אות להיותם מלאכים.
71 **צחקה:** סיבת צחוקה זכתה למספר הסברים באסלאם. אחת המסורות מספרת שהמלאכים הקימו לתחייה את העגל שהוגש להם, ועל בן צחקה. **בישרנו:** הדובר הוא אלוהים.
74 **להתנצח עמנו:** הדובר הוא אלוהים. ר' בראשית יח 23 ואילך.
77 **בבוא שליחינו:** ר' בראשית יט 1 ואילך.
80 **משענת:** מפרשים שהכוונה באן למשפחה או לשבט.
82 **הפכנוה:** ר' סורה 53:53. **גוויל:** בערבית סג'יל, מילה סתומה המוסברת בין השאר באבנים עשויות חימר שרוף. קרובה בצורתה למילה סִג'ל שפירושה גוויל (סורה 21 פסוק 104).

84 ואל בני מִדְיָן שלחנו את שֻׁעַיְבּ אחיהם. הוא אמר, בני עַמי, עִבדו את
אלוהים, כי אין לכם אלוה מִבַּלעדיו, ואל תגרעו מן המידות והמשקלות.
הן רואה אני כי בורכתם בכל טוב, אך חושש אני פן יבוא עליכם עונשו
של יום אשר יסגור מכל עבר. 85 בני עַמי, מַדדו את מלוא המידה ושִׁמרו
על מאזני צדק, ואל תפחיתו לאנשים מן המגיע להם, ואל תחמסו את
הארץ. 86 השארית שאלוהים משאיר בידכם ראויה לכם יותר, אם מאמינים
אתם, ואולם לא תפקידי הוא לשמור צעדיכם. 87 אמרו, שֻׁעַיְבּ, האם
תפילותךָ גרמו לךָ לדרוש מאִתנו שנעזוב את אשר עָבדו אבותינו, וכי
נחדל לעשות ברכושנו ככל העולה על רוחנו? הן אתה איש שקול רעת
ומתהלך בְּמֵישרים! 88 אמר, בני עַמי, תנו רעתכם: אם יש בידי רְאָיָה
מעִם ריבוני, וגם שלח לי פרנסה נאה מאתו – לא אחפוץ להתיר לעצמי
את כל אשר אאסור עליכם. כל רצוני לתקן ככל יכולתי. רק אלוהים
יצליח את דרכי, עליו אֶסָּמֵךְ ואליו תשובתי. 89 בני עַמי, אל תיכשלו
במחלוקת אתי, פן תיפָּגעו באסון כאשר הִכָּה בבני עמו של נֹחַ, או
בבני עמו של הוד, או בבני עמו של צָאלִח. גם בני עמו של לוט אינם
בה רחוקים מכם. 90 בקשו מחילה מריבונכם ואַחַר חִזרו אליו בתשובה.
ריבוני רחום וחומל. 91 אמרו, שֻׁעַיְבּ, לא נוכל להבין רבים מדבריךָ,
ורואים אנו כי חסר אונים אתה בקרבנו. אלמלא בני משפחתךָ, היינו
סוקלים אותךָ, ואין אתה בה אדיר־כוח בעינינו. 92 אמר, האם בני
משפחתי אדירים בעיניכם מאלוהים, עד כי השלכתם אותו מאחורי
גוובם? ריבוני חולש על מעשיכם. 93 בני עמי, הַמשיכו בשלכם, וגם אני
אמשיך בשלי, ועוד תיווכחו לרעת על מי מאתנו יבוא עונש הקלון ומי
מאתנו מפיח כזבים. פִּקחו עין, וגם אני אפקח עין עִמכם.

94 כאשר קם דברנו, מילטנו את שֻׁעַיְבּ ואת המאמינים אשר עִמו,
ברחמינו, ובבני העוולה הלם קול שאגה, ובן־רגע ברעו נפלו בבתיהם,

ולכן כך תורגמה כאן.

83 סומנו: יש אומרים שכל אבן סומנה כשמו של התוטא אשר לו נועדה.

84 שעיב: ר' סורה 85:7.

86 השארית: הרווח החוקי שנותר בידכם עם תום המסחר. ויש המפרשים שמדובר כמצוות שנתן להם אלוהים, או בשכר המוכנת להם בעולם הבא. כמו כן הוסברה ה"שארית" במשמעות החלק השייך לאלוהים, כלומר תובת הציות לו.

95 ונבחרו במו מעולם לא חיו שם. כן יאבדו בני מדין, כאשר אבדו בני
תַ'מוּד!

96 שלחנו את משֶׁה להביא את אותותינו ולהציג אסמכתא ברורה 97 בפני
פַּרְעֹה ומועצת נכבדיו, אשר מילאו את מצוות פרעה. ואולם מצוות
פרעה לא הוליכה אותם מישרים. 98 ביום תחיית המתים ילך בראש עמו
ויורידם אל האש. מה נודא המקום אשר אליו יֵרדו. 99 קללה הובאה על
ראשם בעולם הזה וביום תחיית המתים. מה נורא השַׁי אשר ניתַן להם!

100 הדברים הללו הם מן המאורעות אשר אירעו לערים, ואשר אותם אנו
מספרים לךָ. יש העומדות על תִלן, ואחרות הוכרתו. 101 לא גרמנו להם
עוול, כי לעצמם גרמו עוול. כאשר קם דברו של ריבונךָ, האֵלים אשר
אליהם התפללו מִבַּלעדי אלוהים לא הועילו להם במאום, ולא הוסיפו
להם דבר זולת חורבן. 102 כזו היא מכת ריבונךָ בהכותו את הערים
בעוון מחזיקות בעוולתן; מכתו כברה ועזה. 103 בכך צפון אות לכל
החושש מפני עונש העולם הבא אשר יחול ביום אשר לקראתו יכונסו
האנשים. הכל יהיו ערים ליום זה, 104 ואנו נרחֶה את בואו רק לזמן
מרוּד. 105 בבוא היום ההוא, לא יוכל איש לבקש על נפשו ללא רשותו,
ויהיו בהם אומללים ומאושרים. 106 אשר לאומללים, הם יהיו באש
גיהינום ובה ייאנקו וינשפו. 107 לנצח יהיו בה, כל עוד יתקיימו השמים
והארץ, אלא אם ירצה ריבונךָ אחרת. ריבונךָ יעשׂה את אשר יחפוץ.
108 אשר למאושרים, אלה יהיו בגן עדן, ולָנֶצַח יהיו בו, כל עוד יתקיימו
השמים והארץ, אלא אם יִרצה ריבונךָ אחרת. תהיה זו מַתָּת ללא מֶצָרים.
109 אל תפקפק בנוגע לכל אשר יעבדו הללו: הם עובדים אותם כדרך
שעָבדו אבותיהם לפָנים, ואנו נשיב להם את מלוא חלקם ולא נגרע.

110 נָתַנו למשֶׁה את הספר, ואולם הם נחלקו בו, ואלמלא גמר ריבונךָ
אוֹמֶר, היו כבר שופטים ביניהם. הם מטילים בו ספק וחושדים. 111 לכל
אחד ואחד ימלא ריבונךָ את שׂכרו על מעשיו, כי הוא מכיר את מעשׂיהם
לְפָנַי ולְפנים.

96 אותותינו: מכות מצרים.

101 לעצמם גרמו עוול: בכך שחטאו והכיאו על עצמם את העונש.

110 הספר: התורה. גמר ריבונך אומר: להענישם בעולם הבא.

112 הַיְשֵׁר לבת באשר צווית, אתה ובעלי התשובה אשר אתךָ, ואל תִּפרקו
עול, כי הוא מבחין באשר תעשו. 113 ואַל תיטו לצד בני העוולה פן
תפגע בכם האש. אז לא יקומו לכם מגינים זולת אלוהים, ולא תיוושעו.
114 קַיים את התפילה בשְׁנֵי קצות היום ובראשית הלילה. המעשים
הטובים ירחיקו את העוונות, וזהו אות הזכרה לנותנים לבם לזכור.
115 עמוד בעוז רוח, כי אלוהים לא יגרע משׂכר המיטיבים.

116 לו רק היו בקרב הדורות משכבר אנשים בעלי שאר רוח אשר היו
מונעים את החמס בארץ! ואולם רק מתֵי מעַט היו בין אלה אשר מילטנו,
ובני העוולה נהו אחר כל אשר פונקו בו והיו חוטאים. 117 ריבונךָ לעולם
לא ישמיד עָרים בגודמו עוול, בעוד יושביהן מתקנים את דרכם.

118 אילו רצה ריבונךָ, היה עושׂה את כל האנשים בני אומה אחת, אך הם
אינם חדלים לחלוק זה על זה, 119 זולת אלה אשר ריחם ריבונךָ עליהם.
לשם כך ברא אותם. עוד יתקיים במלואו דבר ריבונךָ, לאמור, מַלֵּא
אמלא את גיהינום בבני שֵׁדים ובבני אֱנוש גם יחד.

120 אנו מסַפרים לךָ הכול על קורות השליחים – כל אשר יש בו לחזק
את לבךָ, ובזאת מוגשת לךָ האמת ומוּסר השׂכל ואות הזכרה למאמינים.
121 אֱמוד לאלה אשר לא יאמינו, הַמשיכו בשלבכם, וגם אנו נמשיך
בשלנו. 122 הַמתינו, גם אנו ממתינים. 123 נסתרות השמים והארץ ביד
אלוהים, ואליו ישוב כל דבר. על כן עבוד אותו והיסָמך עליו, וריבונךָ
לא יסיח דעתו מאשר תעשׂו.

114 **קצות היום:** בוקר וערב.
118 **אומה אחת:** ר' סורה 2:213.
119 **לשם כך ברא אותם:** כדי לרחם על הצדיקים ולהעניש את בעלי המחלוקת. ויש המפרשים: "כך ברא אותם", כלומר במצב שבו יש ביניהם צדיקים ורשעים.
121 **המשיכו בשלבכם:** יש המפרשים שזהו צו להניח לכופרים, אשר בוטל בתוקף סורה 5:9 המכריז מלחמה כוללת בכופרים. ואולם יש הטוענים כי הפסוק מעולם לא בוטל, מאחר שמלכתחילה משתמע ממנו איום בעונש על הכופרים.

סוּרָה 12 יוֹסֵף

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.ר.

אלה אותותיו של הספר הברור. 2 הורדנוהו ממרומים בקֻרְאָן ערבי למען
תשׂבילו להבין. 3 בגלותנו לךָ את הקֻרְאָן הזה, אנו מספרים לךָ את הנאה
שבסיפורים: לפני כן לא נתתָ דעתךָ לכל זה.

4 יוֹסֵף אמר לאביו, אבא, ראיתי אחד־עשׂר כוכבים ואת השמש ואת
הירח; ראיתים, והנה הם משתחווים לי. 5 אמר, בנִי, אַל תספר את
חלומךָ לאחֶיךָ פן יחרשו עליךָ רעה. הן השׂטן אויב מושבע הוא לאדם.
6 – כך יבחר בךָ ריבונךָ וילמדךָ את פשר סיפורי (החלומות), ויטה לךָ
ולבית יעקב את מלוא חסדו, בשם שלפָנים נטה אותו במלואו לאבותיךָ,
לאברהם וליצחק. הן ריבונךָ יודע וחכם.

7 ביוסף ואֶחָיו צפונים אותות לשואלים. 8 הם אמרו, הן יוסף ואָחִיו
אהובים על אבינו יותר מאִתנו, אף כי אנו הרבים והחזקים. אכן שרוי
אבינו בתעייה גמורה. 9 הִרגו את יוסף או הַשליכוהו אי־שם בארץ, למען

1 **א.ל.ר.:** ר' סורה 2:1. **אותותיו:** ר' סורה 2:39.
2 **בקֻרְאָן ערבי:** הפרשנים גורסים כי כל ספרי הקודש, כלומר התורה, הברית החדשה והקוראן, מקורם בספר שמימי נצחי (בסורה 43:4 הוא מכונה "אם הספרים"), ואולם הקוראן שונה משאר הספרים בכך שהוא ניתן כלשון ערבית למען יהא מובן לבני זמנו של מוחמד.
3 **בגלותנו לך:** פנייה אל מוחמד. **הנאה שבסיפורים:** המסורת מספרת שאלוהים גילה לנביא מוחמד את סיפור יוסף לאחר שהמאמינים בעיר מַכּה ביקשו מן הנביא לבדר אותם בסיפור מצודד את הלב שיהיה שונה מפרקי הקוראן שנגלו לפניו, ואשר הוגיעו אותם. מסורת אחרת גורסת שהיהודים ביקשו לבחון את בקיאותו של מוחמד בתולדות יעקב ובניו, ועל כן נגלתה לנביא הסורה על יוסף.
4 **יוסף אמר לאביו:** ר' בראשית לז 9 ואילך.
8 **ואָחִיו:** בנימין.

יסב אביכם את פניו אליכם לבדכם. אחריו תצלח דרככם. 10 אז אמר
אחד מהם, אַל תהרגו את יוסף כי אם הַשליכוהו אל מחשכי הבור למען
תאספהו אחת השיירות, אם יש כדעתכם לעשׂות כן.

11 אָמרו, אבינו, מדוע לא תבטח בנו כי נשמור על יוסף? הן רק את
טובתו נבקש! 12 שלחהו עִמנו מחר למען ישתובב וישׂחק, ואנו נשמרהו
מכל משמר. 13 אמר, אם תיקחוהו איעצב אל לבי, וחושש אני פן יאכלהו
הזאב בעת שתסיחו דעתכם ממנו. 14 אמרו, אם יאכלהו הזאב בעוד אנו
הרבים והחזקים, כי אז נלך לאבדון. 15 כאשר הלכו עִמו, וכבר נִמנו
וגמרו להניחו במחשכי הבור, גילינו לו לאמור, עוד תזכיר להם את
המעשׂה הזה. אך הם דבר לא שיערו. 16 עם ערב באו בוכים אל אביהם,
17 ואמרו, אבינו, יצאנו לערוך מירוץ בינינו והשארנו את יוסף על
כֵּלינו, ואז אכלוֹ הזאב, אבל אתה לא תאמין לנו, אף כי אמת בפינו.
18 הם הביאו את כותנתו ועליה דם כוזב. אמר, אין זאת כי לבכם
הסיתכם לעולל דבר־מה, ואולם עלי לעמוד בעוז רוח, ואלוהים יִשְׁעִי
מפני הדברים אשר תתארו. 19 והנה הגיעה שיירה, והם שלחו אדם
לשאוב מים. הוא שלשל את הדלי ולפתע קרא, הפְּלא ופלא, הנה עלם!
הם הסתירו את סודו והעמידו פנים כאילו נועד להימכר, ואלוהים יודע
את אשר עשׂו. 20 לבסוף מכרו אותו באפס מחיר, בעבור מטבעות
ספורות, כי הקלו בערכו.

21 האיש אשר קנהו, מבני מצרים, אמר לאִשתו, שַׂכּני אותו בכבוד,
ואולי יועיל לנו או ניקחהו כבן לנו. כך הושבנו את יוסף על מכונו
בארץ, למען נלמדהו את פשר סיפורי (החלומות). אלוהים אדוֹן לדבָרו,

10 **אחד מהם:** כבראשית לז 27-22, ראובן מציע להשליכו לבור ויהודה מציע למוכרו. **הבור:** יש אומרים שהיה בעבר הירדן, או בירושלים. **לעשות כן:** להרחיק את יוסף מאביו.

15 **גילינו:** הדובר הוא אלוהים. **עוד תזכיר להם:** בעת שיבואו אליך מצרימה. ר' להלן, פסוקים 90-89. **לא שיערו:** או: לא יֵדעו (כי אתה הוא יוסף).

18 **דם כוזב:** דם חיה ששחטו במקום יוסף. ר' בראשית לז 31.

19 **הסתירו את סודו:** הסוחרים לא גילו שמצאוהו בבור. ויש המפרשים שמדובר באחים שחזרו אל הבור לאחר שיוסף הוצא מתוכו, והעמידו פנים שיוסף הוא עבד שברח ומכרו אותו לסוחרים (ברוח המסופר בבראשית לז 29-28 על מכירת יוסף למדינים בעשרים כסף).

20 **מכרו אותו:** הסוחרים לפוטיפר. ויש המפרשים שמדובר באחים שמכרו את יוסף לסוחרים.

ואולם מרבית האנשים אינם יודעים. 22 כאשר הגיע לפִרקו נְתַנו לו
חוכמת משפט ודעת. כך נגמול למיטיבים. 23 האישה אשר הוא בביתה
שידלה אותו בדברים, והגיפה את הדלתות, ואמרה, בוא אלַי. אמר,
ישמרני אלוהים! הן אדוני היטיב לשַׁכּן אותי. בני העוולה לא יעשׂו חיל.
24 היא חשקה בו וגם הוא היה חושק בה אלמלא ראה את מופת ריבונו.
כזאת עשׂינו למען נַטֶּה מעליו את הרעה ואת התועבה. הוא היה בעבדינו
ברי הלבב. 25 שניהם כאחד מיהרו אל הדלת, והיא קרעה את כותנתו
מאחור, ואז מצאו השניים את בעלה אצל הדלת. אמרה, מה דינו של
המבקש לעולל רעה לאִשתך, אם לא מאסר או עונש כבד? 26 אמר, היא
שידלה אותי בדברים. עֵד מאנשי ביתה העיד ואמר, אם כותנתו קרועה
מלפנים כי אז אמת בפיה והוא במשקרים, 27 ואולם אם קרועה כותנתו
מאחור כי אז היא המשקרת וכפיו האמת. 28 כאשר ראה (בעלה) כי
כותנתו קרועה מאחור, אמר, זוהי תחבולתכן. אכן תחבולותיכן נפתלות
הן. 29 אתה יוסף, הנח לכל זה, ואת, בַּקשי מחילה על חטאֵך, כי
בחוטאים הָיִת.

30 אמרו נשים בעיר, אשת הגביר משדלת את עַבדה בדברים. הוא הצית
בה את אש האהבה, ואנו סבורות כי היא שרויה בתעייה גמורה. 31 כאשר
שמעה את לעז דבריהן, הזמינה אותן וערכה להן מסיבה ונתנה סכין ביד
כל אחת. אז אמרה, צא אליהן! בראותן אותו נפעמו מיפי מראהו עד כי
חתכו את ידיהן, ואמרו, ישמרנו אלוהים! אין זה בשׂר ודם. אין זה אלא
מלאך נפלא! 32 אמרה, הִנה לפניכן זה אשר גיניתן אותי בעטיו. אכן
שידלתי אותו בדברים והוא כבש את יצרו. אם לא יעשׂה כדבָרי, יושלך

21 **האיש אשר קנהו:** פוטיפר. ר' בראשית לט ז ואילך. **לאשתו:** המסורת האסלאמית גורסת כי שמה היה זולַיח'ה.

22 **חוכמת משפט:** בערבית: חֻכְם. ויש המפרשים כאן בהוראת "נבואה".

24 **ראה את מופת ריבונו:** זכר שעליו להימנע מחטא. ויש גורסים שהמלאך גבריאל נגלה לו, או יעקב אביו.

26 **עד מאנשי ביתה:** יש המפרשים שהעצה הושמעה מפיו של תינוק בעריסה שניתן בכוח הדיבור.

31 **סכין:** ר' ספר האגדה, מ (מתוך מדרש תנחומא). שם מסופר כי אשת פוטיפר כיבדה את אורחותיה באתרוגים ונתנה להן סכינים לקלפם, וכאשר הופיע יוסף הן חתכו את ידיהן כי לא יכלו לגרוע את מבטן ממנו.

אל בית האסורים ויהיה במושפלים. 33 אמר, ריבוני, טוב לי בית האסורים
מלעשׂות את אשר תבקשנה. אם לא תַטה את תחבולתן מעלַי, אבגע להן
ואהיה בפרוצים. 34 ריבונו נענה לו והֵטה את תחבולתן מעליו. הן הוא
השומע והיודע.

35 אחר הדברים האלה, בשראו (המצרים) את האותות, עלה על דעתם
לאוסרו לזמן־מה. 36 שני עבדים נכנסו עִמו אל בית האסורים. אמר
האחד, ראיתי בחלומי והנה אני סוחט ענבֵי יין. אמר השני, ראיתי והנה
אני נושא על ראשי לחם, והעופות אוכלים ממנו. פָּרֵש לנו את הדבר, כי
אנו סבורים שאתה במיטיבים. 37 אמר, כל מזון שיוגש לכם לכלכלתכם,
יש ביכולתי לפרש לכם את טיבו עוד בטרם יוגש לכם. זה הדבר
שלימדני ריבוני. אני עזבתי את דת האנשים אשר לא יאמינו באלוהים
ויִכפרו בעולם הבא, 38 והלכתי בדרך דת אבותי, אברהם, יצחק ויעקב;
אַל לנו לצרף לאלוהים שותף כלשהו. זוהי ברכת אלוהים עלינו ועל
האנשים, ואולם מרבית האנשים לא יבירו טובה. 39 חברַי האסורים, מה
טוב יותר: ריבונים מספר או אלוהים האחד והמכניע תחתיו? 40 האחרים
אשר תעבדו מִבלעדיו אינם אלא שמות שנתתם אתם ואבותיכם, ואלוהים
לא הוריד ממרומים כל אסמכתא לאמיתותם. המשפט נתון ביד אלוהים
לבדו. הוא ציווה כי לא תעבדו אלא אותו, כי זאת היא הדת הנכוחה,
ואולם מרבית האנשים אינם יודעים. 41 חבדַי האסורים, אחד משניכם
עתיד להשקות את ארונו יין, והשני ייצלב והעוף ינקר את ראשו. כבר
נחרץ הדבר אשר שאלתם עליו. 42 אז אמר לאחד מן השניים אשר חשב
כי יינצל, הַזכֵר את שמי בפני אדוניך. אלא שהשׂטן גרם לו שישכח
להזכירו בפני ארוניו, והוא נשאר בבית האסורים שנים מספר.

43 אמר המלך, בחלומי ראיתי שבע פרות בריאות בשׂר, והנה שבע דקות
בשׂר אוכלות אותן, ושבע שיבולים ירוקות ואחרות שרופות. מועצת

35 **האותות:** המעידים על תפותו של יוסף. **עלה על דעתם לאוסרו:** מפרשים שהוא נאסר כדי להציל את כבודה של אשת אדונו.
36 **שני עבדים:** ר' בראשית מ ו ואילך.
42 **בפני אדוניך:** כפני פרעה. **השטן גרם לו שישכח להזכירו כפני אדוניו:** כלומר העבד שכח להזכיר את יוסף בפני פרעה. ואולם ניתן גם לתרגם: "גרם לו שישכח את זכר ריבונו". בהתאם לזאת יש המפרשים כי מדובר בשטן שהשכיח מיוסף את זכר אלוהים.

הנכבדים, הָאירו את עינַי בדבר חלומי, אם יש ביכולתכם לפתור הלומות!
44 אמרו, זהו בלִיל חלומות, ואין לאל ידינו לפרש חלומות. 45 האחד מן
השניים אשר ניצַל נזכר (ביוסף) בעבור כל אותו הזמן, ואמר, אני אודיע
לכם את פִשרו. שַלחוני ואלך. 46 (כבואו אל יוסף) אמר, יוסף הצדיק,
האר את עינינו בדבר שבע פרות בריאות בשׂר אשר שבע דקות בשׂר
אוכלות אותן, וכדבר שבע שיבולים ירוקות ואחרות שדופות. כך אוכל
לשוב אל האנשים ויֵדעו. 47 אמר (יוסף), שבע שנים תזדעו כהרגלכם,
ואת כל אשר תִקצרו הַשאירו בשיבוליו, פרט לכמות קטנה אשר ממנה
תאכלו. 48 אַחַר יבואו שבע שנות רעב אשר יאכלו את אשר אגדתם
לקראתן, פרט לכמות קטנה אשר אותה תשמרו. 49 אחר תבוא שנה אשר
בה יבורכו האנשים במָטָר, ובה יסחטו (את פרֵיים).

50 אמר המלך, הביאוהו אלַי. כאשר בא השליח אליו, אמר לו, חזור אל
אדונך ובַקשהו לברר את עניין הנשים אשר חתכו ידיהן. ריבוני יודע מה
היתה תחבולתן. 51 אמר (המלך), מה היה לכן כי שידלתן את יוסף
בדברים? אמרו, חלילה לנו מאלוהים! לא מצאנו בו כל רע. אז אמרה
אשת הגביר, עתה תצא האמת לאור: אני שידלתי אותו בדברים, והוא
דיבר אמת. 52 – כזאת יָדע כי לא בגדתי בו בסתר, וכי אלוהים לא
יוליך מישרים את תחבולת הבוגדים. 53 לא ארחץ בניקיון כפַי, כי הנפש
רוחקת לעשׂות את הרע, פרט לאשר עליו ירחם ריבוני. הן ריבוני סולח
ורחום. 54 אמר המלך, הביאוהו אלַי ורק אלַי יתלווה. וכאשר דיבר עִמו,
אמר, מהיום תשב אֵיתן על מכונך לפנינו ותהיה אָמון על ענייננו.
55 אמר, הַפקֵד אותי על אוצרות הארץ, כי שומר אמונים אני ואיש דעת.
56 כך הושבנו את יוסף על מכונו בארץ, והוא ישב בה כאשר חפץ. נַזבה
ברחמינו את אשר נחפוץ ולא נגרע משׂכר המיטיבים, 57 ואולם שׂכר
העולם הבא טוב מזה למאמינים וליראים.

43 **המלך:** פרעה. ר' בראשית מא ו ואילך.
52 **כזאת ידע כי לא בגדתי:** יש המפרשים כי אלה דברי אשת הגביר. אחרים גורסים כי אלה דברי בעלה, לאמור: כזאת ידע (יוסף) כי לא בגדתי בו.
53 **לא ארחץ בניקיון כפי:** המשך דבריו של יוסף. ויש המפרשים כי אלה דברי אשת הגביר או דברי בעלה.

58 אַחֵי יוסף באו ונכנסו אליו, והוא הכירם אך הם לא הכירוהו. 59 כאשר
ציידם בצידה, אמר, הָביאו אלַי מעִם אביכם את האח אשר לכם. הלא
תראו כי אני מודד לכם את מלוא מידת התבואה, וכי אני הטוב שבמארחים?
60 אם לא תביאוהו אלַי, לא תהיה לכם עוד תבואה מאִתי ולא תִקרבו
אלַי. 61 אמרו, נשדל את אביו למוסרו בידינו; כך נעשֶׂה. 62 אז אמר
לעבדיו, שׂימו את מרכולתם באמתחתם למען יכירוה בשובם אל בני
ביתם, ואז יחזרו.

63 בשובם אל אביהם, אמרו, אבינו, נמנעה התבואה מאִתנו, על כן שְׁלַח
עִמנו את אחִינו למען נִקנה תבואה, ואנו נשמרהו מכל משמר. 64 אמר,
וכי עלי לבטוח בכם שתשמרוהו כשם שבטחתי בכם לפנים שתשמרו על
אָחִיו? אלוהים הוא הטוב שבשומרים והוא הרחום שברחומים. 65 כאשר
פתחו את כליהם ראו והנה הושבה להם מרכולתם. אמרו, אבינו, מה עוד
נבקש! הִנה הושבה לנו מרכולתנו, ועתה נוכל להביא מזון לבני ביתנו.
אנו נשמור על אחִינו, ויִיוָּסֵף לנו משׂא גמל. זוהי מנת תבואה קלה.
66 אמר, לא אשלח אותו עִמכם עד אם תתחייבו לי בשם אלוהים כי הָשֵׁב
תשיבוהו אלַי, אלא אם כן תיסָפו באסון. כאשר התחייבו בפניו, אמר,
אלוהים ישגיח על אשר הִתנינו. 67 ואמר, בָּנַי, אַל תיכנסו בשער אחד,
כי אם איש איש בשער אחד. – ואולם לא אוכל להועיל לכם במאום
אצל אלוהים. הן המשפט הוא רק ביד אלוהים, ועליו אֶסָמֵך, ועליו
ייסָמכו הכל. 68 כאשר נכנסו מן המקום אשר ציווה אביהם, לא הועיל
להם הדבר במאום אצל אלוהים, אלא שיעקב חש צורך (להגיד זאת),
והוא מילאהו. הוא היה איש דעת, כי כן לימדנוהו, ואולם מרבית
האנשים לא יֵדעו.

69 כאשר נכנסו אל יוסף, אסף אליו את אָחִיו ואמר, אָחִיךָ אני. אַל

58 **אחֵי יוסף:** ר' בראשית מב 1 ואילך.
59 **האח אשר לכם:** בנימין.
62 **מרכולתם:** כלומר מה שהביאו אתם כתשלום בעד התבואה.
65 **מנת תבואה קלה:** מנה שיוסיפו לנו על נקלה. או: המנה שהבאנו עתה היא קלה, יחסית לזו שאנו עתידים לקבל בזכות האח הנוסף.
67 **לא אוכל להועיל לכם:** גם אם נתתי לכם סגולה נגד עין הרע, רצון אלוהים הוא שיקום ויהיה.

תתעצב על אשר עוללו. 70 כאשר ציידם בצידתם, שׂם את כוס השתייה
באמתחת אָחִיו. אז קרא אליהם הקורא, הוי אנשי השיירה, גנבים אתם!
71 כאשר השׂיגום, אמרו (האחים), וכי מה אבד לכם? 72 אמרו, אבד לנו
גביע הכסף אשר למלך. לאיש אשר יחזירנו יינתן משׂא גמל אחד. עלַי
הדבר. 73 אמרו, חַי אלוהים! הן יודעים אתם כי לא באנו לחמוס את
הארץ ואיננו גנבים. 74 אמרו, ומה יהיה עונשו של הגנב, אם שקר
דיברתם? 75 אמרו, האיש אשר באמתחתו תימצא הגנבה, הוא עצמו
ישועבד בגמולו. כך גומלים אנו לבני העוולה. 76 האיש חיפשׂ תחילה
בכלֵיהם לפני כליו של אָחִיו, ולבסוף העלה (את הכוס) מכֵּליו של אָחִיו.

כך עזרנו ליוסף בתחבולות, כי לא יכול היה לקחת את אָחִיו לעבד
על־פי דין המלך, אלא אם ירצה אלוהים. אנו מרוממים במעלות את כל
אשר נחפוץ, ומעל כל איש דעת מצוי יודע. 77 אמרו (האחים), אם אכן
גנב הוא, הִנה גם אָחִיו כבר גנב לפָנים. יוסף שמר זאת בלבו ולא גילה
להם; אמר (בלבו), מקומכם גרוע יותר, ואלוהים מיטיב לדעת את אשר
תתארו. 78 אמרו, אדון אדיר, יש לו אב זקן ובא בימים, על כן קח לךָ
אחד מאִתנו תחתיו. רואים אנו כי במיטיבים הנךָ. 79 אמר, ישמרנו
אלוהים פן ניקח איש זולת זה שבכליו מצאנו את החפץ אשר לנו. אם כך
נעשה, נהיה כבני העוולה.

80 כאשר נואשו ממנו, פנו להסתודד, ואמר הגדול שבהם, האם לא תדעו
כי אביכם קיבל מכם התחייבות בשם אלוהים? הן כבר קודם זנחתם את
חובתכם ליוסף. לא אעזוב את הארץ עד אם ירשה לי אבי, או עד אשר
ישפוט אלוהים לזכותי, כי הוא הטוב שבשופטים. 81 ואתם שובו אל

69 **את אחיו:** את בנימין.
70 **שם את כוס השתייה:** ר' בראשית מד 1 ואילך.
75 **כך גומלים אנו:** על־פי תוקי בית יעקב.
76 **על־פי דין המלך:** על־פי תוקי מצרים. הפרשנים מציינים שעל־פי תוקים אלה, דין גנב היה מלקות וקנס, אך לא עבדות. על כן תחבולת יוסף (הטמנת הגביע) נועדה להשאיר את בנימין אצלו במצרים על־פי חוקי בית יעקב, הדנים כל גנב לעבדות.
77 **גם אחיו כבר גנב:** הפרשנים מתחבטים בשאלה מתי חטא יוסף עצמו בגנבה, ומציעים פתרונות מגוונים. **מקומכם גרוע יותר:** חטאתם יותר ממני.
80 **הגדול שבהם:** בבראשית מד 18 ואילך, הדובר הוא יהודה (ולא ראובן). **לא אעזוב את הארץ:** לא אוכל לצאת ממצרים ללא בנימין.

אביכם ואִמרו לו, אבינו, בנך גָנַב, ורק על אשר ידענו נעיד, ולא נוכל
לעקוב אחר הנסתר. 82 שְׁאַל את אנשי העיר אשר היינו בה ואת אנשי
השיירה אשר באנו בה, ותיווכח לדעת כי אמת בפינו. 83 אמר, אין זאת
כי השיאכם לבכם לעולל דבר־מה, ואולם עלַי לעמוד בעוז רוח. אולי
יואיל ריבוני להחזיר אלַי את שניהם גם יחד. הן הוא היודע והחכם. 84 אז
פנה מעליהם ואמר, לבי לבי על יוסף. עיניו כבו מעצב, ונפשו היתה
מרה. 85 אמרו, חַי אלוהים! אינך חדל לזכור את יוסף עד כי ייתש כוחך
או תמות. 86 אמר, רק בפני אלוהים מתַנֶה אני את ייסורַי ויגוני,
ומאלוהים למדתי לדעת את אשר לא תדעו. 87 בָּנַי, לכו והתחקו אחר
יוסף ואָחִיו, ואל תיוואשו מרחמי אלוהים. רק האנשים הכופרים יאמרו
נואש מרחמי אלוהים.

88 כהיכנסם אל יוסף, אמרו, אדון אדיר, צרה פגעה בנו ובבנֵי ביתנו,
על כן הבאנו מרכולת זעומה. מדוד־נא לנו את מלוא המידה וַעֲשֵׂה עִמנו
צדקה. אלוהים יגמול לנותני הצדקה. 89 אז אמר, התדעו מה נורא היה
המעשׂה שעשׂיתם ביוסף ובאָחִיו בהיותכם נבערים מדעת? 90 אמרו, ובי
יוסף אתה? אמר, אני יוסף, וזה אָחִי. אלוהים חונֵן אותנו בחסדו. כל
הירא והעומד בעוז רוח – הנה אלוהים לא יגרע משׂכר המיטיבים.
91 אמרו, חַי אלוהים! אכן אותך כיבד אלוהים על פנֵינו, ואנו חטאנו.
92 אמר, היום אין גנוּת עליכם, ואלוהים יסלח לכם, כי הוא הרחום
ברחומים. 93 קחו את כותנתי זאת והניחוה על פני אבי, ואז ישוב אליו
מאור עיניו. אחר הָביאו אלַי את כל בני ביתכם.

94 כאשר יצאה השיירה, אמר אביהם, ריח יוסף עולה באפי, אף כי
תחשבו שהשתבשה דעתי. 95 אמרו, חַי אלוהים! אכן שרוי אתה בתעייתך
הנושנה. 96 כאשר הגיע המבשׂר, הניח אותה על פניו והוא שב לראות.

81 **על אשר ידענו:** על הגביע שנמצא באמתחתו של בנך. **הנסתר:** יש המפרשים: לא יכולנו לחזות שבנך עתיד להיתפס בגנבה.

83 **שניהם:** יוסף ובנימין.

90 **וזה אחי:** לאב ולאם (בניגוד לשאר אחיו).

93 **כותנתי:** המסורת גורסת שכתונת יוסף באה לו בירושה מאבותיו, ושמקורה בגן עדן.

94 **יצאה השיירה:** ממצרים. **ריח יוסף:** העולה מן הכותונת הקרבה ובאה.

95 **תעייתך הנושנה:** אהבתך ליוסף.

אמר, האם לא אמרתי לכם כי מאלוהים למדתי לדעת את אשר לא
תדעו? 97 אמרו, אבינו, בקש למעננו מחילה על חטאינו, כי אמנם
חטאנו. 98 אמר, אבקש למענכם מחילה מריבוני, כי הוא הסולח והרחום.

99 כאשר נכנסו אל יוסף, אסף אליו את אביו ואמו ואמר, היכנסו בבטחה
למצרים, אם ירצה אלוהים. 100 אז העלה את אביו ואמו אל כיסאו, ואחר
השתחוו לו אפיים ארצה. אמר, אבא, הִנה פשר חלומי משכבר; עתה
הגשימוֹ ריבוני. הוא היטיב עִמי בהוציאוֹ אותי מבית האסורים ובהביאוֹ
אתכם אלַי מן המדבר, לאחר שהשׂטן זָרע שׂטנה ביני לבין אַחַי. ריבוני
נוהג בדרכֵי נועם בכל אשר יחפוץ. הוא היודע והחכם. 101 ריבוני, נתתָ
לי מלכות ולימדתני את פשר סיפורי (החלומות). אתה יוצר השמים
והארץ. אתה מגיני בעולם הזה ובעולם הבא. אסוף את נִשמתי בעודי
מתמסר, וסַפחני אל הישרים.

102 סיפור זה הוא מן המאורעות אשר לא נכחתָ בהם, ואשר אותו אנו
מגַלים לך. לא היִיתָ עִמם בעת שנמנו וגמרו וחרשו מזימה. 103 מרבית
האנשים לא יאמינו אף כי תשקוד. 104 אַל תבקש מהם שׂכר על כך. אין
הוא אלא דבר־תוכחה אל שוכני העולָמים.

105 מה רבים האותות שבשמים ובארץ אשר הם חולפים על פניהם אך
פונים להם עורף. 106 מרביתם לא יאמינו באלוהים בלא לצרף לו
שותפים.

107 האם בטוחים הם כי לא תכתר אותם פורענות מכל עֲבר בעונש מֵעִם
אלוהים, או כי שעת הדין לא תבוא עליהם בחֶתף בלא שישערוה?

108 אֱמוֹר, זו דרכי, ואני קורא לבוא אל אלוהים. אני וההולכים בעקבותי

96 **כאשר הגיע המבשר:** הנושא את הכותונת ממצרים אל בית אביהם.

99 **אמו:** גם אמו היתה בבאים, על־פי הגרסה שלפנינו. על־פי המקרא, רחל, אמו של יוסף, כבר נפטרה לפני כן, בשעה שילדה את בנימין.

101 **מתמסר:** ר' סורה 112:2.

102 **לא נכחת:** פנייה אל הנביא מוחמד. בקיאותו בפרטי המאורע שבו לא נכח בעצמו מוכיחה שהוא נביא אמת.

104 **אין הוא:** הקוראן. **דבר־תוכחה:** בערבית: ד'כר, "הזכרה", "אזהרה".

105 **האותות:** ר' סורה 39:2.

דואים נבוחה, וישתבח שם אלוהים, ולא אהיה במשתפים.

109 לפניך לא שלחנו בשליחים בלתי אם בני אדם מאנשי הערים אשר
גילינו את דברנו להם. האם לא התהלכו בארץ וראו מה היה סופם של
אלה אשר היו לפניהם? נחלת העולם הבא טובה היא לידאים. האם לא
תשכילו להבין? 110 כאשר אמרו השליחים נואש ודימו כי נכזבה תוחלתם,
ניתן להם הניצחון מאתנו. כל אשר חפצנו ניצל, ואולם חרון אפנו לא
יושב מעל העם החוטאים. 111 בסיפור עליהם צפון לקח לנבוני הלב. אין
הוא מעשה בדיה כי אם אישור לאשר לפניו, למען הצג דבר דבור על
אופניו, ולמען יבואו הדרכה ורחמים לאנשים אשר יאמינו.

106 **המשתפים:** ר' סורה 96:2.
109 **בני אדם:** ולא מלאכים. רמז לטענת הכופרים שאנשים בשר ודם אינם יכולים להיות נביאים.
110 **נכזבה תוחלתם:** שליחי אלוהים דימו כי טעות היתה בידם לקוות לישועת אלוהים. אבל ניתן להבין גם באופנים אחרים, כגון שבני עמם של השליחים הפרו הבטחתם לשליחים להאמין בהם, או שבני עמם של השליחים דימו כי אלוהים הכזיב את שליחיו.
111 **אישור לאשר לפניו:** ר' סורה 41:2.

סוּרָה 13 הָרַעַם

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.מ.ר.

אלה אותות הספר. אשר הורד אליך מעם ריבונך הוא האמת, ואולם
מרבית האנשים אינם מאמינים.

2 אלוהים הוא אשר הגביה את השמים בלא עמודים נראים לעין, אחר
ישב בגאון על כס הכבוד, והכפיף לרצונו את השמש והירח, ושניהם
ינועו במסילתם לזמן קצוב. הוא מכוון את מהלך הדברים ומציג לכם את
האותות אחד אחד, למען תשתכנעו כי תיפגשו עם ריבונכם. 3 הוא
הרוקע את הארץ והשם בה הרים נטועים איתן ונהרות, והנותן בה צמד
מינים מכל פרי, והוא עוטה על היום את כסות הלילה. בזאת צפונים
אותות לאנשים הנמלכים בדעתם.

4 מיני קרקע שונים הם בארץ, אך סמוכים זה לזה. יש כרמי ענבים וזרע
הארץ ועצי תמר – בני שורש אחד או בני שורשים נפרדים אשר יושקו
כולם ממקור מים אחד. אף־על־פי־כן, נבכר אחדים בפרי משובח משל
זולתם, ובזאת צפונים אותות למשכילים להבין.

5 אם תמה אתה, אכן יש על מה לתמוה: אומרים הם, האם לאחר היותנו

1 **א.ל.מ.ר.:** ר' סורה 1:2. **אותות הספר:** ר' סורה 39:2.
2 **ישב:** ר' סורה 54:7. **לזמן קצוב:** עד יום הדין. **האותות:** ההוכחות על גדולתו. **תיפגשו עם ריבונכם:** ביום הדין.
3 **צמד מינים:** כגון מתוק ומלוח, שחור ולבן, וכדומה.
4 **בני שורש אחד:** בערבית: צנואן, שפירושו מספר דקלים הצומחים מתוך אותו שורש. **נבכר:** הדובר הוא אלוהים, שיש בכוחו לגרום לכל זן להניב פירות באיכות שונה, גם אם יגודלו בתנאים זהים.

עפר נִבְרא מחדש? הם אלה אשר כפרו בריבונם ואשר כבלים יונחו על
צווארם ואשר יורשי האש הם. לנצח יהיו בה. 6 הם מאיצים בך להחיש
את הרעה לפני הטובה. כבר בדורות שלפניהם היו אנשים כדוגמתם.
ריבונך נושׂא מחילה לאנשים למרות היותם בני עוולה, ואולם ריבונך
אף עונֵש קשות. 7 הכופרים אומרים, מדוע לא הורד אליו אות מֵעִם
ריבונו? ואולם אתה אינך אלא מזהיר, ולכל עַם יש מַנחה.

8 אלוהים יודע מה נושׂאת כל נקבה ברחמה, ומתי תִקצר תקופת ההיריון
ומתי תארך, והוא יודע את מידת כל דבר. 9 הוא היודע את הנסתר ואת
הנגלה והוא הכביר והמרוֹמם. 10 גם הממתיקים סוד אשר בכם וגם
המדברים בקול שווים הם, וגם המסתתרים בחשכת הלילה והמגיחים
לאור היום. 11 יש לו מְלַווים מלפניו ומאחוריו, והם שומרים עליו
במצוות אלוהים. אלוהים לא ימיר את השוּרה על האנשים אלא אם יְשַׁנו
הם את אשר בלבם. וכרצות אלוהים להמיט רעה על אנשים, לא יוכל
איש להשיבה, כי אין להם מגן זולתו. 12 הוא המראֶה לכם את הברק
בעודכם מלאים חשש וכיסופים, והוא המעלה את העבים כִּבדֵי המים.
13 הרעם מְסַפר בשבחו ומהללו, וכן גם המלאכים, בשל יראתם אותו.
הוא שולח את סופת הברקים ומכה בה את אשר יחפוץ. הם מתנצחים על
אודות אלוהים, ואולם הוא משיב מנה אחת אפיים. 14 רק אליו ראוי
לפנות בתפילת האמת, כי אלה אשר אליהם יתפללו מִבַּלעדיו לא יַיענו
להם כלל. כמוהם כאיש המושיט את כפות ידיו אל המים למען יגיעו אל
פיו, אך הם לא יגיעו אליו. אכן לשווא יתפללו הכופרים.

5 **אם תמה אתה:** פנייה אל הנביא. **ניברא מחדש:** נקום לתחייה.
6 **להחיש את הרעה לפני הטובה:** להביא את יום הדין בטרם יואילו להאמין ולזכות בחסד אלוהים. כך הם שמים לקלס את אזהרות הנביא מפני עונש אלוהים.
7 **אות:** נס שיוכיח שהוא נביא אמת. **ולכל עם יש מנחה:** נביא. ויש המפרשים שהמנחה הוא אלוהים עצמו, או לחילופין, איש סגולה כלשהו שאיננו בהכרח נביא.
11 **יש לו מלווים:** מלאכים המלווים את האדם. יש המקשרים את הפסוק עם הנביא עצמו, הנהנה משמירת המלאכים שהגנו עליו מפני אויביו. והיו שתפסו את הפסוק במשמעות הפוכה, ונרסו שהוא עוסק במשמרות בשר ודם הסובבים מלכים עריצים. **במצוות אלוהים:** ויש הגורסים: "מפני מצוות ריבונם", וזאת בהנחה שמדובר במשמרות מלכים עריצים המבקשים להתגונן מפני עונש אלוהים. **השורה על האנשים:** הטובה שהם שרויים בה.
12 **חשש וכיסופים:** פחד מפגיעתו ותקווה לגשם שיבוא אתו.
14 **תפילת האמת:** יש המפרשים שמדובר באמרת השַּהָאדה, המדגישה את ייחוד האל: "אין

15 כל שוכני השמים והארץ, וגם צלליהם, ישתחוו לאלוהים אם מרצון
ואם מאונס בוקר וערב. 16 אֱמור, מי הוא ריבון השמים והארץ? אֱמור,
אלוהים הוא. אֱמור, האם לקחתם לכם מגינים זולתו, אשר אין לאֵל ידם
להועיל לעצמם ולא להעביר צרה מעל עצמם? אֱמור, האם יִשוו זה לזה
העיוור והפיקח, או האם יִשוו זה לזה החושך והאור? ואולי צירפו
שותפים לאלוהים וטענו כי בָּראו בריאה כבריאתו, עד שלא הבחינו בין
בריאה לבריאה? אֱמור, אלוהים הוא הבורא כל דבר, והוא האחד והמכניע
תחתיו. 17 הוא הוריד מן השמים מים, ואפיקי הנהרות קלטו אותם כפי
קיבולם, וקֶצֶף עלה על פני הזרם. כל אשר יתיכו באש למען עשׂות
תכשיטים וכלים יעלה קצף כמוהו. לזאת ימשיל אלוהים את האמת
וההבל: הקצף נמוג, ואולם המועיל לאנשים ייוותר עלי אדמות. אלה
המשָלים שימשול אלוהים.

18 לנענים לריבונם שמוּרה רוב טובה, אך אלה אשר לא יַיענו לו –
אילו יָכלו, היו מציעים ארץ ומלואה ועוד כפל כפליים, ובלבד שיִפדו
עצמם. עם כל אלה ייעשׂה חשבון מחמיר, ובגיהינום ידורו. מה נורא שָׁם
היצוע. 19 האיש היודע כי הדבר אשר הורד אליך מֵעִם ריבונך הוא אמת
– האם כעיוור הוא? רק נבוני הלב יזכרו, 20 המקיימים נאמנה את
התחייבותם לאלוהים ואינם מֵפֵרים את הברית, 21 והמחזקים את הקשר
שציווה אלוהים לחזק, והיראים את ריבונם והחוששים מן החשבון המחמיר,
22 והעומדים בעוז רוח בבקשם לחלות את פני ריבונם, והמקיימים את
התפילה והמוציאים ממון בסתר ובגלוי מאשר פִּרנסנו אותם, והמשיבים
טובה תחת רעה. לכל אלה שׂכר הנחלה: 23 גני עדן אשר אליהם ייכָּנסו
הם ואבותיהם ונשיהם וילדיהם אשר עשׂו את הטוב. המלאכים ייכָּנסו

אלוה מבלעדי אלוהים".
15 **צלליהם:** השתחוותם היא השתנות אורכם וכיוונם בהתאם לרצון אלוהים. **אם מרצון ואם מאונס:** מתוך אמונה או מפחד חרבם של המאמינים.
16 **אמור:** פנייה לנביא.
18 **לנענים לריבונם:** יש המקשרים זאת עם הפסוק הקודם, וגורסים: "אלה המשלים שממשיל אלוהים על אודות הנענים לריבונם". **רוב טובה:** בגן עדן, או כבר בחיי העולם הזה.
21 **הקשר שציווה אלוהים לחזק:** זיקתו של המאמין לזולת, המתבטאת בדאגה לנזקקים, בסולידריות עם כלל המאמינים, וכדומה.
22 **והמוציאים ממון:** ר' סורה 195:2.

אליהם מכל שער ושער, 24 – עליכם השלום על כי עמדתם בעוז רוח.
מה טוב הוא שְׂכר הנחלה. 25 אבל המְפֵרים את התחייבותם לאלוהים
לאחר שנחתמה בברית, והמנתקים כל קשר אשר ציווה אלוהים לחזק,
והחומסים את הארץ – אלה, תחול הקללה על ראשם, ורעה תהיה
נחלתם.

26 אלוהים שולח פרנסה בשפע או בצמצום לאשר יחפוץ. הם עלצו בחיי
העולם הזה, ואולם חיי העולם הזה תענוג חולף הם לעומת העולם הבא.

27 הכופרים אומרים, מדוע לא הורד אליו אות מעִם ריבונו? אֱמור,
אלוהים יַתעה את אשר יחפוץ וינחה אל דרכו את אשר ישוב. 28 הם
המאמינים אשר לבם בוטח בזֵכר אלוהים. אכן בזֵכר אלוהים יִבטחו
הלבבות. 29 המאמינים והעושים את הטוב יהיו מאושרים וישובו בטוב.

30 הִנה כך שלחנו אותךָ בקֶרב אומה אשר היו כבר אומות לפניה, למען
תקרא בפניהם את אשר גילינו לך. הם כופרים ברחמן, על כן אֱמור, הוא
ריבוני ואין אלוה מבַּלעדיו. עליו אֶסמֵך ואליו תשובתי.

31 אילו היה זה קֻרְאָן אשר מפניו יוסעו הָרים ממקומם, או תיבָּקע
האדמה בעטיו, או ישוב בעטיו הדיבֵּר אל פי המתים – אבל הדברים
כולם הם ביד אלוהים. האין המאמינים יודעים כי אילו חפץ אלוהים, היה
מנחה את האנשים כולם? הפורענות תמשיך לפגוע בכופרים על אשר
עוללו, או תתרחש סמוך לנחלתם, עד אשר תתקיים הבטחת אלוהים.
אלוהים לא יפר הבטחה.

25 **התחייבותם לאלוהים:** לקיים את כל מצוותיו. ויש המפרשים שהכוונה בעיקר לחובה שהטיל אלוהים בכתבי הקודש ואשר לפיה על כל בני האדם להאמין במוחמד. **נחלתם:** בגיהינום.

27 **אות:** נס שיוכיח שמוחמד הוא נביא אמת.

28 **זכר אלוהים:** יש הספרשים כי מדובר בעיקר באמונה בדברי הקוראן.

29 **יהיו מאושרים:** בערבית: טוּבָא, ויש המפרשים כי זהו שמו של עץ בגן עדן. **ישובו בטוב:** ייכנסו לגן עדן.

30 **רחמן:** אחד משמותיו של אלוהים. ויש הגורסים כי "רחמן" היה שמו של אליל קדם־אסלאמי, והכופרים סברו כי הנביא מטיף לעבוד לאל שני לצד אללה. על כן מרגיש הקוראן שהרחמן אינו אחר מאשר ריבונו של הנביא, כלומר, שם זה משמש כאחד מתאריו של אלוהים.

31 **אילו היה זה קראן אשר מפניו יוסעו הרים:** כי אז היו הכופרים מאמינים. **האין המאמינים**

32 כבר לפניךָ הושמו השליחים ללעג, ואני נתתי שהות לכופרים, אך
לבסוף הִכיתי בהם. מה נורא היה עונשי.

33 היש כמוהו משגיח על פועלה של כל נפש? אף־על־פי־כן צירפו
שותפים לאלוהים. אֱמור, קִראו בשמם: כלום תובלו לספר לאלוהים על
מישהו בארץ שאינו ידוע לו? או האם מתכוונים אתם לומר דברים
בעלמא? הכופרים השתבחו במזימתם והורחקו מעל הנתיב. כל אשר
יַתעהו אלוהים, אין לו מַנחה. 34 צפוי להם עונש בחיי העולם הזה, ואולם
עונש העולם הבא קשה ממנו, ולא יקום להם שומר מפני אלוהים.

35 זה מְשַל גן עדן שהובטח ליראים: נהרות זורמים למרגלותיו, ופריו
וצלליו מצויים כן תמיד. זה שכר היראים, ואולם שְׂכר הכופרים הוא
האש.

36 אלה אשר נְתַנו להם את הספר שְׂמחים באשר הורד אליךָ ממרומים,
ואולם בקרב אנשי המחנות ישנם מתנכרים למקצתו. אֱמור, צוויתי
לעבוד רק לאלוהים ולא לצרף לו שותפים. אליו אפנה בתפילה ואליו
עתיד אני לשוב. 37 כך הורדנוהו ממרומים: חוכמת משפט בלשון ערבית.
אם תנהה אחר משוגות לבם לאחר כל הדעת שהוענקה לך, לא יקום לךָ
מגן ולא שומר מפני אלוהים.

יודעים: במקור: "מתייאשים", ויש המפרשים שזוהי טעות סופר. **היה מנחה את האנשים כולם:** גם בלא לחולל בפניהם ניסים מופלאים. **או תתרחש:** ניתן גם להבין כהוראת: או (שאתה הנביא) תחנה. **סמוך לנחלתם:** מפרשים שמדובר במסעו של הנביא עד חודיביה (שנת 626), הנמצאת במבואותיה של העיר מֶכה. מסעו נתפס כתחילת הפורענות שהתרגשה על הכופרים והגיעה לשיאה עם נפילת מֶכה שנתיים לאחר מכן. **הבטחת אלוהים:** לכיבוש מכה. ויש המפרשים שמדובר בתחיית המתים ויום הדין, ובמקרה זה אין מדובר בפרשת חודיביה, כי אם בפורענות בכלל שתפקוד אותם.

32 **אני נתתי:** הדובר הוא אלוהים.

36 **אלה אשר נתנו להם את הספר:** "בעלי הספר". ר' סורה 105:2. ואולם אחרים גורסים שמדובר במוסלמים עצמם (שקיבלו את הקוראן). **שמחים:** אם מדובר ביהודים כי אז הם אותם יהודים ספורים שהאמינו במוחמד כנביא. הידוע בהם היה עבדאללה אבן סַלָאם. **אשר הורד אליך:** הקוראן שנגלה לך. **המחנות:** הקבוצות שהסתייגו מן הנביא וכוננו חזית כנגדו. יש הגורסים שמדובר בכופרים משבט קוריש, או ביהודים שסירבו להכיר בנבואת מוחמד. **מתנכרים למקצתו:** טוענים שאין אמת בכמה מפסוקי הקוראן, כלומר שאינם דבר אלוהים.

37 **הורדנוהו:** את הקוראן. **ערבית:** ר' סורה 2:12.

38 כבר לפניך שלחנו שליחים ונָתַנו להם נשים וילדים, ושום שליח
מעולם לא הביא אות בלא רשות אלוהים.

מועד כל דבר נרשם בספר. 39 אלוהים מוחה או משאיר את אשר יחפוץ,
ואצלו אֵם הספרים. 40 בין אם נַראה לךָ את מקצת העונש אשר הועדנו
להם, ובין אם נאסוף את נשמתךָ – עליךָ רק להזהיר, ועלינו לבוא
חשבון. 41 הלא יראו כי אנו באים על הארץ ונוגסים בה מכל עֶבְרֶיהָ?
אלוהים חורץ משפט ואין להשיב אחור את משפטו, והוא מהיר חשבון.
42 הדורות שהיו לפניהם כבר חרשו מזימות, ואולם המזימה ביד אלוהים
היא. הן הוא היודע מה ייפול בחלקה של כל נפש, והכופרים עוד יֵדעו
למי שׂכר הנחלה.

43 הכופרים אומרים, מעולם לא נשלחתָ. אֱמור, די באלוהים כעד ביני
וביניכם, ובמי שדעת הספר בידו.

38 **נשים:** יש המפרשים שכוונת הפסוק להצדיק את ריבוי נשיו של מוחמד. **מעולם לא הביא אות:** יש המפרשים שהדבר נאמר בתשובה לדרישת הכופרים שהנביא יחולל ניסים. **מועד כל דבר נרשם בספר:** ר' סורה 145:3. ויש הגורסים: "עת לכל ספר", כלומר כל אחד מכתבי הקודש נגלה בעתו.

39 **מוחה:** יש המפרשים בהוראת מחיקת שמו של האדם מספר הגורלות השמימי, וזאת עם בוא הזמן שבו נגזר עליו למות. כלומר, אלוהים קובע על מי יגזור למות ועל מי יגזור להמשיך לחיות. ר' גם שמות לב 32. "מחני־נא מספרך אשר כתבת". ואולם שכיח יותר הפירוש שעל־פיו מדובר כאן במחיקת פסוקים שפג תוקפם והחלפתם בפסוקים המביאים דינים חדשים. **אם הספרים:** יש המזהים זאת עם הלוח הגנוז (ר' סורה 22:85), וגורסים שמדובר במקור השמימי והנצחי של בל ספרי הקודש.

40 **בין אם נראה לך את מקצת העונש:** ר' סורה 46:10.

41 **נוגסים בה מכל עבריה:** כובשים אותה מידי הכופרים. הדובר הוא אלוהים. ויש המפרשים כי הכוונה לכך שבל יושבי האדמה סופם למות.

42 **הנחלה:** גן עדן.

43 **מי שדעת הספר בידו:** "בעלי הספר". ר' סורה 105:2. כלומר גם ביניהם יש המעידים על נכונות הקוראן. ואולם יש המפרשים שהכוונה לאלוהים עצמו.

סוּרָה 14 אַבְרָהָם

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.ר.
זהו ספר אשר הודרנוהו אליךָ ממרומים למען תוציא את האנשים מחושך
לאור ברשות ריבונם, אל אורַח (אלוהים) האדיר והמהולל, 2 אלוהים
אשר לו כל אשר בשמים ואשר בארץ.

אוי לכופרים מפני עונש קשה, 3 למבכרים את חיי העולם הזה על פני
העולם הבא ומרחיקים אנשים מעל נתיב אלוהים ומבקשים לשבשו. כל
אלה מרחיקים לתעות.

4 לא שלחנו שום שליח בלתי אם בלשון בני עמו, למען יבאר להם.
אלוהים מתעה את אשר יחפוץ ומַנחה את אשר יחפוץ, והוא האדיר
והחכם. 5 שלחנו את משֶׁה להביא את אותותינו – הוֹצֵא את בני עמךָ
מחושך לאור והַזכר להם את ימי אלוהים, כי בזאת צפונים אותות לכל
אשר יאריך רוחו ויכיר טובה. 6 משֶׁה אמר לבני עַמו, זִכרו את החסד
אשר נטה לכם אלוהים בהצילו אתכם מבני משפחת פַּרעֹה בהיותם
לוחצים ומענים אתכם ושוחטים את בניכם ומחַיים את בנותיכם. בזאת
הִתנסיתם בניסיון כביר מעִם ריבונכם. 7 ריבונכם הודיע לאמור, אם
תכירו טובה, אַרבה להוסיף לכם, אך אם תְכפרו, קשה הוא עונשי.
8 משֶׁה אמר, גם אם תְכפרו אתם וכל יושבי הארץ גם יחד, אלוהים בלתי
תלוי ומהולל.

1 **א.ל.ר.:** ר' סורה 2:1. **זהו ספר:** הקוראן.

5 **אותותינו:** מכות מצרים. **ימי אלוהים:** הימים שבהם הפליא מכותיו בחוטאים, או הרעיף חסדו על המאמינים.

9 האם לא שמעתם את אשר אירע לבני הדורות שהיו לפניכם – בני עמו
של נֹחַ ובני עָאד ותַ'מוּד, ואלה שהיו אחריהם, אשר רק אלוהים מכירם?
השליחים אשר נשלחו אליהם הביאו להם אותות נהידים, ואולם הם נשכו
את כפות ידיהם ואמרו, כופרים אנו באשר נשלחתם למסור, ויש בלבנו
ספק וחשד כדבר אשר תקראו לנו להאמין בו. 10 אמרו להם השליחים,
היש ספק באלוהים יוצר השמים והארץ? הוא קורא לכם למען יסלח לכם
על חטאיכם וידחה את דינכם לזמן קצוב. אמרו, אתם אינכם אלא בשׂר
ודם כמותנו, ואתם מבקשים להרחיקנו מעל אשר עבדו אבותינו. הָביאו
לנו אסמכתא ברורה. 11 אמרו להם השליחים, אמנם בשׂר ודם כמותכם
הננו, ואולם אלוהים מחוֹנֵן בחסדו את אשר יחפוץ מבין עבדיו, ולעולם
לא נוכל להביא לכם אסמכתא אלא ברשות אלוהים. על אלוהים ייסָמכו
המאמינים. 12 מה לנו כי לא ניסָמך על אלוהים לאחר שכבר הִנחָנו אל
נתיבותינו? נישא בעוז רוח את פגיעתכם בנו, ועל אלוהים ייסָמכו הכל.
13 הכופרים אמרו לשליחים שנשלחו אליהם, הוצֵא נוציאכם מארצנו
אלא אם תשובו אל דתנו. אז גילה להם ריבונם לאמור, הַכחֵד נכחיד את
בני העוולה, 14 ונושיבכם בארץ לאחר שיאבדו. זה גמולו של הירֵא פן
יעמוד לפנַי, ופן תתקיים אזהרתי. 15 הם ביקשו הכרעה, ואז כל סורר
וקשה עורף נחל מפח נפש. 16 לפניו גיהינום, ושָם יושקה במֵי ליחה,
17 ואותם ילגום ובמעט ישתנק, והמוות יבואנו מכל מקום, אך הוא לא
ימות, ולפניו עונש אכזר.

18 זה מָשלָם של הכופרים בריבונם: מעשׂיהם כאֵפר אשר פגעה בו רוח
ביום סופה. לא יפיקו מאום מפוּעַל ידם, וזוהי תעִייה הרחק מִן הדרך.

19 הלא תִראה כי אלוהים ברא את השמים ואת הארץ למען תתגלד
האמת. אם ירצה, יסלקכם ויביא ברואים חדשים. 20 לא יִקשה הדבר על
אלוהים. 21 אז יעלו הכל חשופים לנגד אלוהים, והחלשים יגידו לאנשי

9 **עאד ות'מוד:** ר' סורה 7:65, 73.
10 **לזמן קצוב:** עד יום מותכם.
11 **מחונן בחסדו:** מעניק נבואה.
15 **הם ביקשו הכרעה:** השליחים, מאלוהים. ויש המפרשים: הכופרים ביקשו הכרעה, כלומ
לראות במו עיניהם את העונש שהובטח להם.
17 **המוות יבואנו מכל מקום:** יגיע מכל פינה בגופו. או: מכל עבר.

השחץ, היינו עושׂי דברכם – התוכלו לחסוך לנו שמץ מעונש אלוהים?
יגידו, אילו הנחָנו אלוהים, היינו מנחים גם אתכם; ואולם אחת היא לנו
אם תִקצַר רוחנו או נעמוד בעוז רוח. – בכר אין מנוס לנו.

22 כאשר ייחרץ הדין, יגיד השׂטן, אלוהים הבטיחכם הבטחת אמת, ואילו
אני הבטחתי לכם ולא קיימתי, ולא היתה לי סמכות עליכם. אני קראתי
לכם ואתם נעניתם לי, על כן אַל תאשימוני, כי אם את עצמכם הַאשימו.
לא אוכל להושיעכם ואתם לא תושיעוני, ואני כופר באמונתכם משכבר,
אשר בה צירפתם אותי כשותף לאלוהים. לבני העוולה שמור עונש כבד.
23 המאמינים והעושׂים את הטוב יובנסו אל גנים שנהרות זורמים
למרגלותיהם. לנצח יהיו שָם ברשות ריבונם, וברכתם זה לזה שם תהיה,
שלום.

24 הלא תִראה לְמה המשיל אלוהים את האִמרה הטובה: לאילן נאֶה
ששורשיו נטועים אֵיתָן וצמרתו נישאת השמימה, 25 ואת פריו ייתן תמיד
בעִתו ברשות ריבונו. אלוהים ימשול משָלים לאנשים למען יזכרו.
26 האִמרה הקלוקלת נמשלה לאילן קלוקל שנעקר מעל פני האדמה באין
לו חוסֶן.

27 אלוהים יציב אֵיתָן את המאמינים באשר ייתן להם מילים אמיצות
בעולם הזה ובעולם הבא. את בני העוולה יַתעה אלוהים, ואלוהים יעשׂה
את אשר יחפוץ.

28 הלא תִראה את אלה אשר המירו את חסד אלוהים בכפירה, והושיבו
את בני עַמם בנחלת אבדון, 29 בגיהינום אשר בו ייצָלו. מה נורא לשהות
שם. 30 הם צירפו לאלוהים מִתחרים, למען התעות אנשים מעל נתיבו.
אֱמור, התענגו לכם, אך סופכם לבוא אל האש.

21 **אז יעלו:** ביום תחיית המתים. **עונש אלוהים:** אש גיהינום.
22 **ייחרץ הדין:** הצדיקים והרשעים יישלחו, אלה לגן עדן ואלה לגיהינום. **הבטחתי לכם:** שביום הדין לא תיתנו את הדין על מעלליכם.
24 **האמרה הטובה:** מפרשים שהכוונה לאמרת השַהאדה, כלומר שאין אלוה מבלעדי אלוהים.
26 **האמרה הקלוקלת:** דברי כפירה באלוהים.
27 **מילים אמיצות:** דברי אמונה שאותם ישמיעו ללא היסוס בכל מצב.
28 **המירו את חסד אלוהים:** מפרשים שמדובר בבני קוריש שלא הכירו תודה לאלוהים. ויש אומרים שהכוונה במיוחד לאנשי קוריש שנהרגו בקרב בַּדְר (שנת 624).

31 אֱמור לעבדַי המאמינים כי יקיימו את התפילה ויוציאו ממון בסתר
ובגלוי מאשר פרנסנו אותם, בטרם יבוא יום אשר לא ייעשו בו עסקות
חליפין ולא ייכונו קשרי ידידות.

32 אלוהים הוא אשר ברא את השמים ואת הארץ והוריד מן השמים מים
ובהם הצמיח כל פרי לכלכלתכם, והכפיף לרצונכם את הספינות למען
ישוטו בים על־פי דברו, והכפיף לרצונכם את הנהרות, 33 והכפיף
לרצונכם את השמש ואת הירח אשר ינועו כמנהגם, והכפיף לרצונכם את
הלילה והיום, 34 ונתן לכם את כל משאלות לבכם. אם תאמרו לספור את
חסדי אלוהים לא תוכלו למנות את כולם. האדם בן עוולה הוא וכופר
מושבע.

35 אברהם אמר, ריבוני, שִׂים את חבל הארץ הזה למקום מבטחים, והרחק
אותי ואת בנַי מעֲבוד לאלילים. 36 ריבוני, הם הִתעו רבים מן האנשים,
על כן, כל ההולך בדרכי, מִשֶּׁלִי הוא, וכל הממרה את פי, הנה אתה סולח
ורחום. 37 ריבוננו, הנה הושבתי את זַרעי בעמק אשר לא ינבוט בו זרע,
אצל ביתךָ הקדוש, ריבוננו, למען יקיימו את התפילה. על כן מַלֵּא לבם
של אנשים בכיסופים אליהם, ושְׁלַח להם פרנסה מכל פרי למען יכירו
טובה. 38 ריבוננו, אתה יודע את כל אשר נסתיר ונגַלה, ודבר לא ייסתר
מאלוהים, לא בארץ ולא בשמים. 39 התהילה לאלוהים אשר העניק לי
לעת זִקנה את ישמעאל ואת יצחק. אכן ריבוני שומע התפילה. 40 ריבוני,
עֲשֵׂה שאקיים את התפילה, וגם זַרעי אחרַי, ריבוננו, וקבל את תפילתי
41 ריבוני, סְלח לי ולהורַי ולמאמינים ביום אשר בו ייערך החשבון.

42 אל תחשוב כי אלוהים יסיח דעתו ממעשי בני העוולה. הוא רק דוחה
את דינם עד היום אשר בו יקפא המבט, 43 והם יעלו בבהילות, ראשם

31 **יום אשר לא ייעשו בו עסקות חליפין**: יום הדין, שבו ייוותר האדם לבדו עם גורלו, ולא יוכל להמירו, ולא יעזרו לו קשריו.

35 **חבל הארץ הזה**: העיר מֶכה אשר בה הכעבה הנחשבת למקדשו של אברהם. **מקום מבטחים**: רמז להיותה של מֶכה עיר קדושה שאסורה בה שפיכות הדמים.

37 **זרעי**: תושבי מֶכה מבני קוריש נחשבים על צאצאי אברהם וישמעאל. **בעמק**: העיר מֶכה יושבת בעמק. **ביתךָ הקדוש**: הכעבה. **כיסופים**: יש המפרשים שמדובר בעולי הרגל הבאים בערגה אל מֶכה עיר הקודש ומביאים אליה מתנובת הארץ.

42 **היום אשר בו יקפא המבט**: יום הדין.

נטוי אל על ומבטם בוהה ולבם ריק. 44 הזהר את האנשים מפני היום
אשר בו יבואם העונש. אז יגידו בני העוולה, ריבוננו, דַחֵה את דיננו
לזמן־מה, למען נספיק להיענות לקריאתךָ וללכת בעקבות השליחים.
האם לא נשבעתם לפָנים כי לעולם לא תעברו מן העולם? 45 הן שְׁכַנתם
במשכנותיהם של אלה אשר גרמו עוול לעצמם זה כבר, והתברר לכם מה
עשינו להם, ומָשלנו לכם משָׁלים.

46 הם חרשו מזימה, אך מזימתם ביד אלוהים היא, אפילו ייעקרו ההרים
מעוצם מזימתם. 47 אַל לךָ לחשוב כי אלוהים מפר הבטחתו לשליחיו.
אלוהים אדיר ואל נקמות. 48 ביום ההוא ישונו פני האדמה ויהיו כאדמה
אחרת, והשמים אף הם, והברואים יעלו חשופים לנגד אלוהים האחד
והמכניע תחתיו. 49 ביום ההוא תִראה את החוטאים כבולים בשלשלאות
זה אל זה, 50 וכתונות של זפת לעורם ואש מכסה את פניהם, 51 למען
יגמול אלוהים לכל נפש כפועלה. אלוהים מהיר חשבון.

52 זוהי הודעה הנמסרת לאנשים למען יוזהרו בה ויִלמדו לדעת כי אלוה
אחד הוא, ולמען יזכרו נבוני הלב.

45 **גרמו עוול לעצמם**: בכך שחטאו והביאו אסון על עצמם. מדובר בעמים קדומים שאלוהים הכחידם בשל חטאיהם, ועתה בני דורו של הנביא שוכנים במשכנותיהם.

46 **הם חרשו מזימה**: יש המפרשים שמדובר במזימה שחרשו מנהיגי קוריש במֶכה לרצוח את הנביא או לאוסרו או לגרשו (ר' סורה 30:8). אחרים גורסים שמדובר במזימותיהם של עריצים קדומים, כגון נמרוד, שחיבל תחבולות להמריא השמימה.

48 **ישונו פני האדמה**: יימחק כל אשר על פניה. ויש הגורסים שאלוהים יחליף את האדמה באדמת כסף טהור, לאות שרק צדיקים יתהלכו על פניה, או באדמת אש, בעונש לרשעים.

סוּרָה 15 אַלְחִגְ'ר

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.ר.
אלה אותותיו של הספר, של קֻרְאָן ברור. 2 לבסוף ישתוקקו הכופרים
להיות מתמסרים. 3 הנח להם לאכול ולהתענג ולהשתעשע בתקווה. הם
עוד ייווכחו לדעת. 4 לכל עיר שהשמדנו נקצב מועֵד בספר. 5 שום אומה
לא תוכל להחיש את זמנה ולא לדחותו.

6 אָמרו, אתה אשר הורד אליו דבר־התוכחה ממרומים – אחוז שֵׁד הנךָ!
7 מדוע לא תביא אלינו את המלאכים, אם אמת בפיךָ? 8 – אנו מורידים
את המלאכים ממרום רק לשֵׁם תכלית אמיתית, ואז לא תינתן להם
אַרכה. 9 אנו עַצמֵנו הורדנו ממרומים את דבר־התוכחה, ואנו שומריו
מכל משמד. 10 כבר לפניךָ שלחנו שליחים בקֶרב סיעות הקדמונים,
11 ולא בא אליהם שליח בלא שהלעיגו עליו. 12 כך נרגיל את לב

1 **א.ל.ר.:** ר' סורה 1:2. **אותותיו:** ר' סורה 39:2. **הספר:** יש המפרשים שזהו שם קיבוצי לכלל ספרי הקודש שהקוראן נחשב לחלק בלתי נפרד מהם. אחרים גורסים שהכוונה רק לקוראן עצמו.
2 **מתמסרים:** ר' סורה 112:2. הכופרים יבקשו להיתשכ למאמינים, וזאת ביום הדין, וכך להינצל מגיהינום.
3 **הנח:** פנייה אל הנביא. **להשתעשע בתקווה:** שלא מצפה להם כל עונש על מעשיהם.
4 **בספר:** ר' סורה 145:3.
6 **אחוז שד:** כערבית: מַג'נון. הכופרים טענו כי מוחמד היה משוגע השואב השראתו מן השד (ג'ן) שנכנס בו ולא מאלוהים.
7 **אם אמת בפיך:** שאתה שליח אלוהים.
8 **אנו מורידים:** הדובר הוא אלוהים. **תכלית אמיתית:** להעניש את הכופרים. **לא תינתן להם:** לכופרים.
9 **שומריו:** שומרים על נוסחו המקורי של הקוראן, מפני עיוותו וסילופו בידי הכופרים. ויש המפרשים: שומרים על הנביא מפני אויביו.

החוטאים לעשות: 13 הם לא יאמינו, אף כי כבר נודעה הדרך אשר בה
נענשו בני הדורות הראשונים. 14 אפילו נפתח להם שער ברקיע ויעלו
בו מעלה מעלה, 15 גם אז יגידו, טחו עינינו מֵראות, וגם בישוף הוטל
עלינו.

16 שׂמנו בשמַים את כוכבי המזלות ועיטרנו (את השמים) להנאת הרואים,
17 ושמרנו עליהם מפני כל שטן ארור. 18 כל המאזין בגנבה, מיד ישׂיגנו
כוכב אש נגוהות. 19 רִקַענו את הארץ וקבענו בה הרים נטועים אֵיתָן,
והרבינו בה כל מין אשר נשקל, 20 ושׂמנו בה מקורות מִחיה לכם ולכל
אשר לא אתם תכלכלום. 21 בידינו אוצרות כל דבר, אך נורידם ממרומים
רק במידה ראויה. 22 שילחנו את הרוחות למען יטענו את העבים,
והורדנו מן השמים מים והשקינו אתכם בהם, ולא בידכם אוצרותיהם.
23 רק אנו נחַיה ונמית, ואנו היורשים. 24 אנו מיטיבים להכיר את
קודמיכם הקדמונים ומכירים את האחרונים. 25 את כולם יאסוף ריבונךָ,
כי הוא חכם ויודע.

26 בראנו את האדם מטיט נוקשה, מעיסת בוץ שהשחירה. 27 ואת השֵׁדים
בראנו קודם לכן מאש סופת המדבר הלוהטת. 28 ריבונךָ אמר למלאכים,
עומד אני לברוא אדם מטיט נוקשה, מעיסת בוץ שהשחירה. 29 כאשר
אעצבנו ואֶפַּח בו מרוחי, השתחוו לו אפיים ארצה. 30 המלאכים השתחוו
כולם, 31 ורק אִבְּלִיס מיאן להיות במשתחווים. 32 אמר (אלוהים), אִבְּלִיס,
מה לךָ שאינךָ במשתחווים? 33 אמר, לא אוּכל להשתחוות לבשׂר ודם

13 **הדרך אשר בה נענשו:** ר' סורה 137:3.
16 **כוכבי המזלות:** מילוליה: מגדלים, וזה כינוי לקבוצות הכוכבים השונות. ויש המפרשים שהכוונה למבצרים שבהם יושבים שומרי השמים.
17 **שמרנו:** אלוהים מגן על השמים מפני תרירת השדים הזוממים לצותת לפמליה של מעלה, וכך לגלות את סורות אלוהים ולהעבירם לבני האדם בעלי בריתם.
18 **כוכב אש:** בערבית: שִהַאב, כלומר מטאוריט. זו התחמושת שיורה אלוהים בשדים כדי לגרשם מן השמים. המסורת גורסת שגירוש השדים התרחש כאשר החל מוחמד לפעול כנביא, או כבר ביום שנולד.
19 **נשקל:** תוכנן. ויש גורסים כי הכוונה למתצבים כמו זהב או כסף הנמדדים במשקל.
20 **אשר לא אתם תכלכלום:** בעלי החיים.
23 **היורשים:** הנשארים אחרי כל היצורים שסופם לכלות.
25 **יאסוף:** ביום הדין.
31 **אבליס:** ר' סורה 34:2.

אשר בראת מטיט נוקשה, מעיסת בוץ שהשחירה. 34 אמר, אם כך, צא
מכאן כי ארור אתה. 35 מקולל תהיה עד יום הדין. 36 אמר (אבליס), תן
לי ארכה עד היום אשר בו ייעורו המתים. 37 אמר, בזאת ניתנת לך
ארכה 38 עד יום המועד הידוע. 39 אמר (אבליס), בשם שגרמת לי להיות
בסוטים, כך אשיאם להשתבח בחטאיהם עלי ארמות ואסטה את כולם
באיש אחר, 40 אבל לא את עבדיך ברי הלבב אשר בהם. 41 אמר
(אלוהים), זהו אורח המישרים הטוב בעיני. 42 לא תהיה לך סמכות על
עבדי חוץ מאשר על הסוטים הנוהים אחריך. 43 גיהינום הוא המקום אשר
נועד לכל אלה. 44 יש לו שבעה שערים, ולכל שער תוקצה קבוצה
מתוכם.

45 היראים יסתופפו בגנים ועל פלגי מים. 46 – היכנסו אליהם בשלום
ובבטחה. 47 נסלק כל תרעומת מלבם והם יהיו אחים זה לזה, ויסבו על
יצועים זה מול זה. 48 לא ידעו שם לאות, ולעולם לא יוצאו מתוכם.
49 מסור לעבדי כי אני הוא הסולח והרחום, 50 וכי עונשי הוא העונש
הקשה.

51 מסור להם על אורחיו של אברהם: 52 הם סרו לבקרו ואמרו, שלום!
אמר, יראים אנו אתכם. 53 אמרו, אל תירא. באנו לבשר לך על בן בר
דעת. 54 אמר, האם תבשרו לי בזאת אף כי זקנתי? הכיצד תבשרו?
55 אמרו, בשורתנו אמת, על כן אל תיוואש! 56 אמר, וכי מי יאמר נואש
מרחמי ריבונו אם לא התועים! 57 אמר, מה עוד לכם פה, אתם השליחים?
58 אמרו, נשלחנו אל עם של חוטאים, 59 חוץ ממשפחת לוט. אותם נציל
עד אחד, 60 אך לא את אשתו. גזרנו עליה כי תיוותר מאחור.

61 בבוא השליחים אל משפחת לוט, 62 אמר להם, אנשים נוכרים אתם.
63 אמרו, לא, כי באנו להודיעך על אשר פקפקו בו, 64 והבאנו לך את
האמת, כי נכונים דברינו. 65 הוצא את משפחתך באישון הלילה הזה ולך
אחריהם, וכל יפנה איש לאחוריו, והמשיכו ללכת אל אשר יצווכם.

36 **תן לי ארכה:** ר' סורה 14:7.
38 **יום המועד הידוע:** יום תחיית המתים. ויש המפרשים שמועדו ידוע רק לאלוהים.
52 **יראים אנו:** ר' סורה 70:11.
53 **בן:** יצחק.

66 ומסרנו לו על הדבר הזה: אלה יוכרתו עם בוקר. 67 אנשי העיר באו
צוהלים, 68 והוא אמר, הללו אורחי הם, על כן אל־נא תבזוני, 69 והיו
יראים את אלוהים ואל תמיטו עלי קלון. 70 אמרו, וכי לא אסרנו עליך
לארח אנשים? 71 אמר, הנה בנותי, אם נחושים אתם לעשות מעשה.
72 חייך, כי אכן הסתחררו בשכרון תאוותם. 73 עם עלות השמש, הלם
בהם קול שאגה, 74 והפכנו את העיר, והמטרנו עליהם אבני גוויל.
75 בזאת צפונים אותות למבינים דבר לאשורו. 76 (העיר) יושבת על דרך
שלא נכחדה, 77 ובזאת טמון אות למאמינים.

78 אנשי אלאיכה היו בני עוולה, 79 ולקחנו נקמתנו מהם, ושתיהן
יושבות על אם הדרך הברורה.

80 אנשי אלחג'ר הכחישו את אזהרות השליחים. 81 נתנו להם את אותותינו,
ואולם הם פנו להם עורף. 82 הם חצבו בתים בהרים וישבו לבטח, 83 אך
עם בוקר הלם בהם קול שאגה. 84 כל מפעלותיהם לא הועילו להם.

85 בראנו את השמים ואת הארץ ואת אשר ביניהם רק למען תתגלה
האמת. שעת הדין בוא תבוא, על כן נהג בסובלנות הראויה. 86 ריבונך
הוא הבורא והיודע.

87 נתנו לך שבעה מן האותות החוזרים ונשנים ואת הקראן הנשגב. 88 על

67 **צוהלים:** לשמע בואם של האורחים אל לוט. ר' בראשית יט 4 ואילך.
73 **קול שאגה:** מפרשים שזהו קולו של גבריאל שהכריתם מעל פני האדמה.
74 **הפכנו:** ר' סורה 53:53. **גוויל:** ר' סורה 82:11.
76 **דרך שלא נכחדה:** דרך המסחר של סוחרי קוריש בדרכם לארץ ישראל וסוריה. כך יכולים הם להבחין בשרידי העיר ולהפיק לקח מגורלה.
78 **אלאיכה:** הפרשנים נוהגים לזהות את תושביה עם בני עמו של הנביא שועיב. "היער העבות" הוא התרגום המקובל של הצורה הערבית הסתומה אלאיכה. כמה חוקרים בני ימינו הציעו לזהות את השם אלאיכה עם מקום בארץ ערב בעל צליל דומה.
79 **ושתיהן:** אלאיכה ועירו של לוט. **אם הדרך:** ויש המפרשים בהוראת "מופת", כך שהפסוק עוסק בלוט ובשועיב שהיו מופת להולכים אחריהם.
80 **אלחג'ר:** עירם של בני ת'מוד שמרדו בנביאם צאלח.
85 **נהג בסובלנות:** יש המפרשים שהפסוק בוטל בתוקף "פסוק החרב" (סורה 5:9).
87 **שבעה:** ניתן להבין מספר זה במשמעות סמלית ולא כמותית, כך שהקוראן מייצג שפע של אותות חוזרים ונשנים. ויש המסבירים בהגדרה מספרית של נושאי הקוראן, או של פרקים מסוימים בו. **ואת הקוראן:** ו החיבור יכולה לציין זהות ולא רק תוספת, ועל־כן יש המפרשים כי שבעת האותות הם תואר לקוראן כולו ולאו דווקא לחלק מתוכו.

כן אַל תישׂא עיניךָ אל התענוגות אשר פינקנו בהם את האחרים למיניהם,
ואַל תצטער בעטיים, והַבנם את המאמינים תחת כנפךָ, 89 וֶאֱמור, אני
הוא המזהיר ברורות.

90 כך גם הורדנו על המחַלקים, 91 אשר פירקו את הקֻרְאָן איברים
איברים. 92 חֵי ריבונךָ! שָׁאוֹל נשאל את בולם 93 על אשר עשׂו.

94 הַברז בראש חוצות את כל אשר יצווךָ וסור מעל המשתפים. 95 קיבלנו
על עצמנו לפטור אותךָ מן המלעיגים, 96 העושים להם אלוה אַחֵר
מבַּלעדי אלוהים. לבסוף ייוובחו לרעת. 97 יודעים אנו בי לִבךָ יתחמץ
בשל בל אשר יאמרו. 98 חרף זאת, שבח והלל את ריבונךָ וֶהֱיֵה במשתחווים,
99 ועבור את ריבונךָ עד אשר יבואךָ הקץ הוודאי.

88 **האחרים למיניהם:** מפרשים: עובדי האלילים והיהודים.

90 **בך גם הורדנו:** יש המפרשים: הורדנו אליהם ספר כשם שהורדנו אליך, הנביא, את האותות החוזרים ונשנים. אחרים מסבירים: בך הורדנו עונש על ראשם.

91 **פירקו:** מיינו את תכניו לסוגים שונים, בולם נפסדים, בגון שירה, סיפורי מעשיות, לחשים, וכרומה, וזאת מתוך בפירה בכך שבולו רברי אלוהים. ויש הגורסים שמרובר ביהורים ונוצרים שהאמינו רק בכתביהם אבל לא בקוראן. בהתאם לכך מסבירים שהביטוי "קוראן" מרמז כאן לבלל כתבי הקודש, שהיהורים והנוצרים האמינו רק בבמה מהם, ולא בקוראן עצמו.

94 **הברז בראש חוצות:** יש המפרשים שפסוק זה מורה לנביא להתחיל להפיץ את בשורתו בגלוי לאחר שקודם לבן פעל רק במתתרת. **המשתפים:** ר׳ סורה 96:2.

95 **המלעיגים:** מקובל לזהותם עם מספר מנהיגים מקוריש שהתנכלו לנביא, ואשר אלוהים הביא למותו של כל אחד מהם כתורו.

סוּרָה 16 הַדְּבוֹרָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הנה קם רבר אלוהים, על בן אַל תבקשו להחישו. ישתבַּח שמו ויתרומַם
מעל השותפים אשר יצרפו לו. 2 הוא שולח את המלאכים להוריד
ממרומים את רוח דבָרו על אשר יחפוץ מבין עבדיו, ואומר להם, הַזהירו,
בי אין אלוה מבַּלעדַי, על בן אותי הֱיו יראים.

3 הוא ברא את השמים ואת הארץ למען תתגלה האמת. יתרומַם מעל
השותפים אשר יצרפו לו. 4 הוא ברא את האדם מטיפת זרע, ואף־על־פי־בן
רבו להתנגח. 5 הוא ברא לכם את המִקנה וממנו תפיקו חום ותועלת,
וממנו תאבלו. 6 בו תוכלו להתפאר בהשיבכם אותו מן המרעה לעת
ערב, ועם בוקר, באשר תוציאוהו. 7 הוא נושׂא את מטענבם אל ארץ
אשר רק ביגע תגיעו עָרֶיהָ. ריבונבם חומל ורחום. 8 הוא ברא לבם את
הסוסים והפררים והחמורים למען תרכבו עליהם, ולמען יהיו נחמרים
למראה. ויברא גם את אשר לא תדעו. 9 אלוהים יראג להראות את הררך
הנאותה, ואולם יש גם דרבים עקלקלות. אילו חָפֵץ, היה מַנחה את
בולבם באחר.

10 הוא אשר הוריד לבם מן השמים מים אשר מהם תשתו ומהם יצמחו
עצים אשר תִּרעו בינותם, 11 ויצמיח לבם בהם את זרע הארץ וזיתים

1 **דבר אלוהים:** יום הרין. **להחישו:** המסורת מספרת שבני קוריש ביקשו בלעג ממותמר להחיש את בוא יום הדין.

2 **רוח דברו:** רברי התגלות נבואית.

4 **אף־על־פי־כן:** למרות מוצאו מזרע נפסד.

8 **אשר לא תדעו:** יצורים מופלאים שבני ארם לא ראו מעולם.

ועצי תמר וגפנים, ובל פרי למינהו. בזאת צפונים אותות לאנשים
הנמלבים ברעתם.

12 הוא הבפיף לבם את הלילה ואת היום ואת השמש ואת הירח. גם
הבובבים בפופים לבם במצוותו – בזאת צפונים אותות למשבילים
להבין, 13 וגם כל אשר הִרבה את זרעו על פני הארמה, על שלל גווניו.
בזאת צפונים אותות לאנשים אשר יזכרו. 14 והוא אשר הבפיף לבם את
הים למען תאבלו ממנו בשׂר טרי ותדלו מתובו עדיים אשר תענדו.
הספינות חוצות את גליו לעיניך, למען תבקשו לבם פרנסה מאִתו,
ולמען תבירו טובה. 15 הוא קבע בארץ הרים נטועים אֵיתָן לבל תנוע
תחתיבם, ונהרות ושבילים למען תישירו לבת, 16 ותוואים ובובבים אשר
יורום את הדרך. 17 בלום יְשווה הבורא לאשר לא יברא? האם לא
תיזָברו?

18 אם תאמרו לספור את בל חסרי אלוהים, לא תובלו למנות את בולם.
אלוהים סולח ורחום. 19 אלוהים יורע את אשר תצפינו ואת אשר תגַלו.

20 אלה אשר אליהם יתפללו מִבַּלעדי אלוהים לא יובלו לברוא רבר; הם
עצמם נבראו. 21 מתים הם ולא חיים, ולא ישערו מתי יעוררום לחיים.
22 אלוהיבם הוא אלוה אחד, ואולם אלה אשר לא יאמינו בעולם הבא,
לבותיהם מתנברים ומלאי שחץ. 23 אין ספק בי אלוהים יורע את אשר
יצפינו ואת אשר יגלו. אין הוא אוהב את אנשי השחץ. 24 בהישָאלם, מהו
הרבר אשר הוריד ריבונבם ממרומים? יגירו, סיפורי מעשׂיות של קרמונים.
25 ביום תחיית המתים יעמסו את מלוא משׂאם, וגם מקצת משׂאם של
אלה אשר הִתעום בבלי רעת. מה רע יהיה המשׂא.

26 הרורות שלפניהם בבר חרשו מזימות, ובא אלוהים ומוטט את בניינם
מן היסור, ותקרתו קרסה עליהם ממעל, ובא עליהם העונש בלא ששיערו

12 **הכפיף לכם:** ברא אותם לתועלתכם.
15 **לבל תנוע תחתיכם:** מפרשים שההרים נועדו לקבע את הארץ במקומה בכובד משקלם.
16 **כוכבים:** מילולית: מגדלים, וזה כינוי לקבוצות הכוכבים השונות.
17 **אשר לא יברא:** האלילים חסרי האונים.
24 **סיפורי מעשיות:** הקוראן בעיני הכופרים.

מֵאַין. 27 אַחַר ימיט עליהם קלון ביום תחיית המתים, ויגיד, היבן השותפים
אשר צירפתם לי ואשר התווכחתם עליהם? אז יגירו אלה אשר ניתַן להם
הירע, היום באו הקלון והפגע על הבופרים.

28 האנשים אשר אספו המלאבים את נשמתם בעורם גורמים עוול לעצמם
יבקשו לפיים – לא עשׂינו בל רע. – אדרבא! אלוהים יורע את אשר
עשׂיתם. 29 על בן, בואו בשערי גיהינום וִהְיו בו לנצח. מה נורא יהיה
מעון אנשי השחץ! 30 ואת הידאים ישאלו, מהו הדבר אשר הוריד ריבונבם
ממרומים? יגירו, רבר טוב הוא. לעושׂי הטוב תשולם טובה בעולם הזה,
ונחלת העולם הבא טובה יותר. מה טובה תהיה נחלת הידאים: 31 גני עדן
אשר ייבנסו אל תובם, ובהם נהרות זורמים למרגלותיהם. שָם יינתן להם
בל אשר יחפצו, ובך יגמול אלוהים לידאים, 32 אשר באסוֹף המלאבים
את נשמתם, היו טהורי אמונה. יגירו להם, שלום עליבם. בואו בשערי גן
ערן בזבות מעשׂיבם. 33 לא נותר להם אלא לצַפות בי יבואו המלאבים
אליהם, או בי יקום דבר ריבונך. בזה היה גם רינם של הרורות שהיו
לפניהם, ואלוהים לא גרם להם עוול, בי רק לעצמם גרמו עוול. 34 הם
נשׂאו בתוצאת בל הרע אשר עשׂו, וניחת עליהם העונש אשר בזו לו.

35 המשתפים אמרו, אילו רצה אלוהים לא היינו עוברים רבר זולתו, לא
אנו ולא אבותינו, ולא היינו מַקרשים רבר זולתו. בך טענו אשר חיו
לפניהם, ואולם על השליחים רק למסור ברורות. 36 הקמנו בבל אומה
שליח למען יאמר, עִבדו את אלוהים ורַחֲקו מן השיקוצים. במה מהם
הנחה אלוהים, ועל אחרים נגזר בצרק לתעות. קומו והתהלבו בארץ וּרְאו
מה היה סופם של המבחישים.

37 אם תשקוד להנחותם, הִנה אלוהים לא ינחה את אשר בבר הִתעה, ולא

26 **בניינם:** הפרשנים גורסים כי זהו רמז לנמרוד שבנה לו מגדל (= מגדל בבל). ר' ספר האגדה, כב (מתוך פרקי דרבי אליעזר כד).
27 **אלה אשר ניתן להם הידע:** המלאכים, או המאמינים.
28 **בעודם גורמים עוול לעצמם:** בעודם תוטאים. ויש המזהים אותם עם הנזכרים בסורה 97:4. אחרים גורסים שזהו המשך תיאור הכופרים הנזכרים בפסוק הקודם.
33 **יבואו המלאכים:** לקחת את נשמתם. **דבר ריבונך:** יום הדין.
35 **המשתפים:** ר' סורה 96:2.
36 **שיקוצים:** ר' סורה 256:2.

יקום להם מושיע. 38 הם נשבעו באלוהים בהן צדק כי לא יעורר אלוהים
את המת. ואולם כן הדבר! הוא קיבל עליו לקיים את הבטחתו לאמיתה,
ואולם מרבית האנשים אינם יודעים. 39 כך יבאר להם את כל אשר
נחלקו בו, וכך יֵדעו הכופרים כי שקר דיברו. 40 אם נרצה לחולל דבר,
די אם נגיד לו, הֱיֵה – וְהָיָה.

41 אלה אשר היגרו לשֵׁם אלוהים לאחר שנגרם להם עוול, נושיבם
בעולם הזה בטוב, אך שׂכר העולם הבא רב מזה, לוּ רק היו יודעים.
42 הם אשר עמדו בעוז רוח ונִסמכו על ריבּונם.

43 לא שלחנו לפניךָ בלתי אם בני אדם אשר גילינו להם את דבָרנו.
שַׁאֲלוּ־נא את בעלי דבר־התוכחה, אם אינכם יודעים. 44 (שלחנו אותם)
להביא אותות נהירים וכתבים, והורדנו אליךָ ממרומים את דבר־התוכחה,
למען תבהיר לאנשים את אשר הוּרד אליהם ממרומים, ולמען יימלכו
בדעתם.

45 האם בטוחים אלה אשר זממו להרע כי לא יבליעם אלוהים באדמה, או
כי לא יבוא עליהם העונש בלא שישערו מֵאַיִן, 46 או כי לא יכה בהם
בשוטם בארץ, ולא יוכלו לחמוק, 47 או כי לא יכריתם אחד אחד? ואולם
אלוהים חומל ורחום. 48 האם לא יראו כי כל דבר שברא אלוהים יטיל
את צלו פעם לימין ופעם לשׂמאל, וישתחווה לאלוהים בהכנעה? 49 כל
אשר בשמים ובארץ – יצורי אדמה ומלאכים – משתחווים לאלוהים ואין
בהם שַׁחַץ. 50 הם יראים את ריבונם שבמָּרום, ויעשׂו את אשר יצוּוּ.

51 אלוהים אמר, אַל תיקחו לכם שני אֵלים. יש רק אֵל אחד, ורק אותי
הֱיוּ יְרֵאים. 52 לוֹ כל אשר בשמים ובארץ, והדת היא רק לשמו לעולם.
התתייראו מפני אחרים זולת אלוהים, 53 אף כי כל חסד שניטָה לכם,

39 **כל אשר נחלקו בו:** הדת אשר סירבו להאמין בה.
41 **היגרו לשם אלוהים:** ר' סורה 218:2. **נושיבם בעולם הזה בטוב:** בעיר מדינה.
43 **בני אדם:** ולא מלאכים. זו תשובה לעובדי האלילים שכפרו במוחמד בנימוק שהוא בשר ודם במותם. **בעלי דבר־התוכחה:** היהודים והנוצרים. "דבר־התוכחה" כאן הוא כינוי לספרי הקודש שלהם.
48 **ישתחווה:** ר' סורה 15:13.
51 **שני אלים:** יש המפרשים שזהו רמז לנטיית הכופרים לראות בשם "רחמן" במייצג רשות נפרדת מאלוהים. ר' סורה 30:13.

מאלוהים הוא? הן כצר לכם, רק אליו תשַׁוועו, 54 ואולם אך יסיר את
הצרה מעליכם, והנה חבורה מכם מצרפת שותפים לריבונם, 55 וכך הם
כופרים כאשר נָתַנּוּ להם. – התענגו לכם, ואולם עוד תדעו.

56 הם נותנים חלק מאשר פרנסנו אותם לאשר אינם יודעים עליהם דבר
לאשורו. חַי אלוהים! עוד תישָׁאלו על כל אשר בדיתם מלבכם. 57 הם
נותנים לאלוהים בָּנות. ישתבַּח שמו! האם רק להם יהיה אשר יבקשו?
58 הן כל אימת שמתבשׂר איש מהם על (הולדת) נקבה, קודרות פניו
ונפשו מרה עליו. 59 אז יסתתר מפני האנשים מחמת הבשׂורה הרעה
שקיבל, ויחכוך בדעתו האם ישאירה לחיות בחרפה, או יטמנה בחול. זה
שיפוט מעוות!

60 לאלה אשר לא יאמינו בעולם הבא יָאֶה להמשיל את כל הרע, ואילו
לאלוהים יָאֶה להמשיל את כל הנעלה, והוא האדיר והחכם.

61 אילו היה אלוהים דן את האנשים לכף חובה כי היו בני עוולה, לא
היה מותיר על פני האדמה כל יצור, ואולם הוא דוחה את דינם לזמן
קצוב, וכהגיע זמנם, לא יוכלו לדחותו אף כשעה, ולא להקדימו. 62 הם
מצרפים לאלוהים את אשר הם עצמם יתעבו, ולשונותיהם מספרות כזב
על הטובה השמורה להם. אין ספק כי שׂכרם הוא האש, ואליה יושלכו
ראשונים.

63 חַי אלוהים! כבר שלחנו שליחים אל אומות לפניךָ, והשׂטן השיאן
להשתבח במעשׂיהן. הוא מגינם היום, ואולם צפוי להם עונש כבד.

64 הורדנו אליךָ את הספר ממרומים רק למען תבאר להם את כל אשר
נחלקו בו, ולמען יביא הדרכה ורחמים לאנשים אשר יאמינו.

65 אלוהים הוריד מן השמים מים והֶחיה בהם את האדמה לאחר שנָשַׁמה.
כזאת צפון אות לאנשים קשובים. 66 במקנה צפון לקח לכם: מתוככי
הדם והפֶּרֶשׁ שבקרביו נשקה אתכם חלב צח ועָרב לחך השותים.

56 **נותנים חלק:** מקדישים במנחה. **לאשר אינם יודעים עליהם:** לאלילים. **עוד תישָׁאלו:** ביום הדין.
57 **בנות:** ר' סורה 19:53. **אשר יבקשו:** בנים זכרים.
59 **יטמנה בחול:** רמז למנהג הריגת ילדות על־ידי קבורתן בחול בעודן בחיים. ר' סורה 137:6.
62 **אשר הם עצמם יתעבו:** בנות.

67 ומפרי עץ התמר והגפן תעשו שיכר, ומהם תתפרנסו יפה. בכך צפון
אות למשכילים להבין.

68 ריבונך הורה לדבורה לאמור, קנני בהרים ובאילנות ובכל אשר יִבנו,
69 ואכלי מכל פרי ועופי בנתיבים שהִתווה לָך ריבונֵך. משקה בשלל
גוונים יֵצא מבטנן ובו מַרפא לאנשים. בזאת צפון אות לאנשים הנמלכים
בדעתם.

70 אלוהים ברא אתכם ואחר יאסוף את נשמתכם, ויש בכם העתיד להגיע
אל הגיל האומלל אשר בו לא יֵדע עוד את אשר יָדַע לפָנים. אלוהים הוא
היודע והכל־יכול. 71 אלוהים בירך כמה מכם יותר מזולתם בפרנסה,
ואשר זכו ליותר ממאנים לוותר עליו לטובת העבדים אשר בבעלותם,
ולעשותם שווי זכויות בו. ועוד יתכחשו לחסד אלוהים? 72 אלוהים צר
לכם נשים בעצם מעצמכם, ונתן לכם מנשותיכם בנים ונכדים, ופרנסכם
במיטב הדברים. האם בהבל יאמינו, ובחסד אלוהים יכפרו? 73 הם עובדים
לאחרים מבַּלעדי אלוהים אשר לא יוכלו לשלוח להם כל פרנסה מן
השמים או מן הארץ, ולעולם לא יצליחו. 74 על כן אַל תמשילו דבר
לאלוהים. אלוהים יודע אך אתם לא תדעו.

75 אלוהים מושל משל על עבד משועבד לאדונו וחסר יכולת, ולעומתו
איש אשר שלחנו לו מאתנו פרנסה נאה, והוא מוציא ממון בסתר ובגלוי.
הידמו זה לזה? התהילה לאלוהים! ואולם מרביתם אינם יודעים. 76 ועוד
מושל אלוהים משל על שני אנשים: האחד אילם וחסר כל יכולת ונֵטֶל

67 **תעשו שיכר:** יש המפרשים שפסוק זה בוטל בתוקף הנאמר בסורה 90:5 האוסר על שתיית יין. אחרים גורסים כי מדובר בחומץ בלבד.
68 **אשר יבנו:** הכוורות.
69 **משקה:** דבש.
71 **ממאנים לוותר:** זהו גינוי לכופרים המשתפים אלילים לאלוהים למרות שהם עצמם אינם רוצים בשותפים לרכושם הפרטי.
72 **בהבל יאמינו:** באלילים שותפי אלוהים.
74 **אל תמשילו:** אל תדמו את אלוהים לברואיו, על־ידי שתגידו שהוא אב לבנות, וכדומה. **אלוהים יודע:** יש המפרשים: "אלוהים יודע (כיצד למשול משלי אמת)".
75 **מוציא ממון:** ר' סורה 195:2. **הידמו זה לזה?:** יש המפרשים שהעבד ובן החורין הם משל לניגוד שבין האלילים, שאין להם כל יכולת משל עצמם, לבין האלוהים הכל־יכול. אחרים גורסים שלפנינו משל לניגוד שבין הכופר והמאמין. **אינם יודעים:** את פשר המשל.

על אדונו: כל אימת ששיגרו לא מילא את שליחותו. הֲיִדמה לזה אשר
יצֻוֶּה לנהוג ביושר, ובאורח מישרים יהלך?

77 נסתרות השמים והארץ ביד אלוהים. שעת הדין עלולה לבוא בהרף עין
ואף מהר מזה, כי אלוהים כל־יכול.

78 אלוהים הוציאכם מבטן אמכם כאשר דָבר לא ידעתם, ונתן לכם
אוזניים ועיניים ולב, למען תכירו טובה. 79 האם לא יִראו את העוף
הכפוף לרצונו במרום השמים? רק אלוהים יחזיקו שָם. בזאת צפונים
אותות לאנשים אשר יאמינו. 80 אלוהים נתן לכם את בתיכם למִשכן,
ונתן לכם מעורות המקנה אוהלים אשר יֵקל עליכם לשאתם לעת מסע
ולנטותם לעת חנייה, ומצמרם ופרוותם ושערם נתן לכם כלים לשימושכם
בבית עד זמן בלותם, 81 ונתן לכם צל מאשר ברא, ונתן לכם מסתור
בהרים, ונתן לכם לבוש למגן מן החום, ולבוש למגן בקרָב. כך ישלים
את חסדו עליכם למען תתמסרו.

82 אם יפנו עורף – עליךָ רק למסור בברורות. 83 הם מכירים בחסד
אלוהים, ואולם חיש יתנכרו לו, ומרביתם יִכפרו. 84 ביום ההוא נקים עֵד
מכל אומה, ולא יותַר לכופרים לדבר, ולא יתירו להם לבקש חנינה.
85 בראות בני העוולה את עונשם, לא יוקל מעליהם ולא תינתן להם
ארכה. 86 כאשר יִראו המשתפים את השותפים אשר צירפו לאלוהים,
יגידו, ריבוננו, אלה השותפים אשר צירפנו ואשר אליהם פָּנינו בתפילה
מבַּלעדיךָ. אז יענו להם (השותפים) ויגידו, כזב בפיכם. 87 ביום ההוא
ישלימו עם גזר דינו של אלוהים, ויזנחו אותם כל אשר בדו מלבם.
88 הכופרים ואלה אשר הרחיקו אנשים מעל נתיב אלוהים, נוסיף להם
עונש על־גבי עונש כי חמסו. 89 ביום ההוא נקים על כל אומה עֵד
מקִרבה למען יעיד עליה, ונביא אותךָ למען תעיד על אלה.

76 **אילם:** משל לאלילים לעומת אלוהים, או משל לכופר לעומת המאמין.
81 **תתמסרו:** ר' סורה 112:2.
84 **עד:** מפרשים שמדובר בנביאיה של כל אומה, שביום הדין יעידו לאלוהים על מעשי בני עמם הטובים והרעים.
86 **כזב בפיכם:** האלילים מכחישים שהכופרים אכן נהגו לעבוד להם, אות לכך שהאלילים עתידים לאכזב את כל מי שעבד להם ותלה בהם תקווה.

הורדנו אליך ממרומים את הספר למען יבאר כל דבר, ויביא הדרכה
ורחמים ובשורה למתמסרים.

90 אלוהים מצווה לנהוג ביושר ולגמול חסד ולתת לקרוב המשפחה
הנזקק, והוא אוסר על התועבה ועל המגונה ועל הרשעה. הוא דורש זאת
מכם למען תיזכרו. 91 מלאו את אשר התחייבתם לאלוהים בשבועה, ואל
תפרו את השבועות לאחר שהתחייבתם חגיגית לקיימן, כי כבר הפקדתם
את אלוהים להיות נאמן עליכם. אלוהים יודע את אשר תעשו. 92 אל
תהיו כאותה טווה אשר התירה את החוט שטוותה במהודק ופרמה אותו
סיבים סיבים – בהיזקקכם לשבועות רק כדי להונות זה את זה, בעור
קבוצה אחת חזקה מזולתה. בכל אלה יעמידכם אלוהים במבחן. ביום
תחיית המתים יבאר לכם את כל אשר נחלקתם בו.

93 אילו חפץ אלוהים, היה עושה את כולכם בני אומה אחת, ואולם הוא
מתעה את אשר יחפוץ ומנחה את אשר יחפוץ, ועוד תישאלו על אשר
עשיתם.

94 אל תיזקקו לשבועות כדי להונות זה את זה, פן תמעד רגלכם האיתנה
ותבואכם רעה, כי הרחקתם אנשים מנתיב אלוהים; צפוי לכם עונש
כבד. 95 אל תמכרו את התחייבותכם לאלוהים באפס מחיר. כל השמור
אצל אלוהים טוב לכם יותר, אם יודעים אתם. 96 הן כל אשר בידכם
יכלה, וכל אשר אצל אלוהים לעד יישאר. לעומדים בעוז רוח ניתן את
שכרם על כל הטוב אשר עשו. 97 עושי הטוב, זכר או נקבה, ובלבם
אמונה, ניתן להם חיים טובים. לכל אלה ניתן את שכרם על כל הטוב
אשר עשו.

89 **על אלה:** על בני עמך, מוחמד. **מתמסרים:** ר' סורה 112:2.

91 **אשר התחייבתם לאלוהים:** יש המפרשים שהכוונה לשבועת האמונים שנשבעו המאמינים למוחמד (ערב בואו למדינה). אחרים גורסים שמדובר בבריתות וחוזים שנכרתו בתקופה הקדם־אסלאמית בין קבוצות שונות שהצטרפו לאסלאם, ואשר יש להמשיך ולכבדם גם בתקופת האסלאם.

92 **קבוצה אחת חזקה מזולתה:** ובכך מרשה לעצמה להפר את הברית.

93 **אומה אחת:** ר' סורה 213:2. **תישאלו:** ביום הדין.

95 **באפס מחיר:** תמורת הנאות העולם הזה. ויש הגורסים שמדובר בטובות הנאה שהציעו אויבי מוחמד למאמיניו כדי שיפרו את שבועת האמונים שנשבעו לנביא.

98 בקוראך בקראן, בקש מחסה באלוהים מפני השטן הארור, 99 כי לא
תהיה לו סמכות על המאמינים הנסמכים על ריבונם. 100 סמכותו נתונה
לו רק על המתחברים עמו, ועל המצרפים שותפים לאלוהים.

101 כאשר נחליף אות באות – ואלוהים מיטיב לדעת את האותות אשר
יוריד ממרומים – יגידו, אתה אינך אלא בדאי, ואולם מרביתם אינם
יודעים. 102 אמור, רוח הקודש הורידה אותו מעם ריבונך כדי לגלות את
האמת ולתמוך במאמינים ולהביא הדרכה ובשורה למתמסרים. 103 יודעים
אנו כי הם אומרים, בשר ודם מלמד אותו. ואולם לשונו של האיש אשר
אליו יכוונו בהלעיזם אינה ערבית, ואילו זה ניתן בלשון ערבית צחה.

104 אלה אשר לא יאמינו באותות אלוהים, אותם לא ינחה אלוהים, וצפוי
להם עונש כבד. 105 אלה אשר לא יאמינו באותות אלוהים, רק שקר הם
טופלים והם המכזבים. 106 רק הכופרים באלוהים לאחר שהאמינו בו,
ולא אלה שנכפה עליהם בעוד לבם בוטח באמונה – רק הפותחים את
לבם לכפירה, עליהם תישפך חמת אלוהים, וצפוי להם עונש כבד.
107 זאת על כי ביכרו את חיי העולם הזה על פני העולם הבא, וכיוון
שלא ינחה אלוהים את קהל הכופרים. 108 הם אלה אשר אטם אלוהים את
לבם ואת אוזניהם ועיניהם, והם אשר ישיחו דעתם. 109 אין ספק כי
בעולם הבא ילכו לאבדון.

110 ריבונך ינהג באלה אשר היגרו לאחר שעונו ברדיפות וקמו להיאבק
ועמדו בעוז רוח – ריבונך ינהג בהם לאחר כל זאת בסליחה וברחמים.

98 **בקש מחסה:** המסורת האסלאמית גורסת שלפני קריאת הקוראן על הקורא להשמיע נוסחה של בקשת מחסה באלוהים מפני השטן. אחרים גורסים כי יש להשמיע את הנוסחה רק כגמר הקריאה.

101 **נחליף:** הדובר הוא אלוהים. **אות באות:** מפרשים: נסיר פסוקי קוראן ונציב פסוקים אחרים במקומם. מרבית פרשני הקוראן גורסים שמדובר בעיקר בביטולם של דינים והחלפתם בדינים שונים מהם.

102 **רוח הקודש:** כינויו של המלאך גבריאל שהוריד את הקוראן אל הנביא.

103 **בשר ודם:** מפרשים שמדובר ביהודי או נוצרי, שמפיו, לטענת הכופרים, שמע מוחמד את הקוראן. **ערבית:** ר' סורה 2:12. **זה:** הקוראן.

106 **בעוד לבם בוטח באמונה:** משתמעת מכאן רשות לרצות את הכופרים מן השפה ולחוץ בעת חשש מרדיפות ומטעמי זהירות. ר' גם סורה 28:3.

110 **קמו להיאבק:** ר' סורה 218:2.

111 כיום ההוא תבוא כל נפש ותסנגר רק על עצמה, ואז ישולם לכל
נפש מלוא שׂכר מעשׂיה, והם לא יקופחו.

112 אלוהים מושל משל על עיר אשר היתה בוטחת ושאננה וכלכלתה
באה לה מכל עֵבר בשפע. אך הִנֵה כפרה בחסדי אלוהים, ואז הטעימה
אלוהים את טעם הרעב והפחד, עונש על אשר עשׂו. 113 אכן בָּא אליהם
שליח מקִרבם, והם הכחישו את אזהרותיו. על כן פקד אותם העונש
בעודם בני עוולה.

114 אִכלו מאשר שלח לכם אלוהים לפרנסתכם, מן הכָּשר והטוב, והודו
על חסד אלוהים, אם אותו תעבדו. 115 הוא אסר עליכם רק נבֵלות ודם
ובשׂר חזיר וכל אשר הוקרב לכבוד אחרים מִבלעדי אלוהים. רק הנאלץ,
האוכֵל בלא חֶמדה ובלא להפריז – הנה אלוהים סולח ורחום. 116 אל
יסַפרו לשונותיכם כזב כאומרכם, זה בשר וזה טָרֵף, בטופלכם שקרים
על אלוהים. הטופלים שקרים על אלוהים לא יעשׂו חיל. 117 התענוגות
קצרֵי מועד הם, וצפוי להם עונש כבד. 118 על היהודים אסרנו את אשר
מָנינו כפניך קודם לכן. לא גרמנו להם עוול; לעצמם גרמו עוול.

119 העושׂים רעה בשוגג ואחר חוזרים בתשובה ומתקנים, לאחר כל זאת,
ינהג עמם ריבונך בסליחה וברחמים.

120 אַבְרָהָם היה כאומה לעצמו, רָכֵן כאדיקות באלוהים, חַנִיף, ולא היה
כמשתפים. 121 הוא הכיר לו טובה על חסדיו, והוא בחר בו והנחהו אל
אורח מישרים. 122 נָתַנו לו בעולם הזה רוב טובה, ובעולם הבא בישָׁרים

112 **עיר:** יש המפרשים שמדובר במִכה, עירו של הנביא מוחמד, שנהנתה משיירות מסחר שהגיעו אליה מכל עבר. **טעם הרעב:** יש המקשרים זאת עם מסורות בדבר שבע שנות בצורת שסבלו תושביה של מִכה בעונש על כפירתם במוחמד.

115 **ודם...בלא חמדה:** ר' סורה 173:2.

116 **זה בשר וזה טרף:** הפרשנים מסבירים כי אלה הם דבריהם של עובדי האלילים, שקבעו להם חוקי כשרות משל עצמם וייחסו אותם לאלוהים.

118 **קודם לכן:** מפרשים שמדובר בהתגלות שנגלתה לנביא בסורה 146:6. שם נמנים סוגי המאכלים שאינם כשרים למאכל היהודים. **לעצמם גרמו עוול:** בכך שחטאו והביאו על עצמם את עונש אלוהים.

120 **אומה לעצמו:** התגלמות הטוב של אומה שלמה. **חניף:** ר' סורה 135:2.

הוא. 123 אַחַר הורינו לְךָ לאמור, לֵךְ בדרך דת אברהם אשר נהג כחַנִיף,
ולא היה כמשתפים.

124 מצוות השבת הוטלה על אלה אשר נחלקו בה. ריבונך יפסוק ביניהם
כיום תחיית המתים בכל אשר נחלקו בו.

125 קְרָא אל נתיב ריבונך בחוכמה וכדברי מוסר נאים, והתנצח עִמם
בדרכי נועם. ריבונך מיטיב לדעת מי תעה מנתיבו, והוא מיטיב לדעת
מי הם ישרי הדרך. 126 וכהעניש֫כם, הָשיבו מידה כנגד מידה, ואולם אם
תבליגו כעוז רוח, רעו כי למבליגים בעוז רוח יִיטַב. 127 עמוד בעוז רוח,
ואלוהים הוא אשר יעזור לְךָ לעמוד. אַל תצטער בעטיים ובַל יציקוך
מזימותיהם. 128 אלוהים עִם היראים ועִם המיטיבים.

123 **הורינו לך:** פניית אלוהים אל מוחמד.

124 **נחלקו בה:** חיללו אותה, כלומר היהודים. ויש הגורסים שמלכתחילה ציווה אלוהים על היהודים לקדש את יום השישי, אבל הם סירבו והעדיפו את יום השבת. בסופו של דבר לא שמרו גם אותו.

126 **וכהענישכם:** יש המפרשים שהפסוק עוסק בתגמול לכופרים לאחר שהתעללו בגווייתו של חמְזָה, דודו של מוחמד שנפל בקרב אוחוד (שנת 625). הפסוק קורא לנביא שלא להרתיק לכת בתגובתו.

סוּרָה 17 הַמַּסָּע הַלֵּילִי

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ישתבח שמו של המסיע את עבדו בלילה מן המסגד הקדוש אל המסגד
הקיצון אשר נָתַנו ברכתנו על סביבותיו, למען נַראה לו את אותותינו.
הוא שומע ומבחין.

2 נָתַנו למשֶׁה את הספר ועשׂינו אותו מקור הדרכה לבני ישׂראל; – אַל
תיסָמכו על אחרים זולתי. 3 אתם צאצאי אלה אשר נשׂאנו עִם נֹחַ, והוא
היה עבד מכיר טובה.

4 מסרנו לבני ישׂראל בספר לאמור, פעמיים תחמסו את הארץ ותתנשׂאו
מאוד. 5 באשר התקיימה הפעם הראשונה, שילחנו בכם את עבדינו

1 **המסגד הקדוש:** ר' סורה 144:2. הפרשנים המוסלמים גורסים כי הפסוק מרמז למסורות המספרות כי המלאך גבריאל הסיע בלילה את מֻחמד ממכה לירושלים על גבה של בהמת רכיבה מופלאה (אלבורַאק). **המסגד הקיצון:** כערבית: אלמסג'ד אלאַקְצָא. מרבית הפרשנים גורסים כי הכוונה לעיר ירושלים, שאותה הם מכנים בַּית אלמַקְדס ("בית המקדש"). מכאן שהביטוי "המסגד הקיצון" הוא כינוי שמעניק הקוראן להר הבית בירושלים, על שם בית המקדש שניצב עליו לפני החורבן. הצגת המקדש כ"מסגד" היא אות להכרת הקוראן בקדושתו. גם בפסוק 7 להלן מכונה בית המקדש "מסגד". הוא מכונה "קיצון" על שום ריחוקו מֵערב ועל שום שלא היה ידוע מקום קדוש רחוק ממנו. המסגד הידוע בשם אלמַסְג'ד אלאַקְצָא שהוקם על הר הבית לאחר הכיבוש המוסלמי של ארץ ישראל הוא אות להשתמרות התפיסה שהפסוק אכן עוסק בבית המקדש. מאידך, כמה מסורות אסלאמיות קדומות, המבקשות להפחית ממעמדה של ירושלים, גורסות כי "המסגד הקיצון" מצוי בשמים ולא בירושלים, ומכאן שמסעו הלילי של הנביא היה השמימה ולא לעבר ירושלים, ואולם יש הגורסים כי עלה השמימה רק לאחר שהגיע לירושלים. **ברכתנו:** הרובד הוא אלוהים. **אותותינו:** מפרשים שמדובר במראות שראה הנביא בדרכו לירושלים, ובשבעת הרקיעים שאליהם עלה כלוויית גבריאל לאחר שהגיעו לירושלים.

2 **הספר:** התורה.

3 **נשאנו עם נח:** בתיבת נח.

4 **בספר:** בתורה. ויש המפרשים שמדובר בגזרה שנגזרה עליהם בספר הגורלות הנצחי אשר

גיבורי המלחמה, והם פשטו אל תוך המושבות, וכך קוימה ההבטחה.
6 אחר חידשנו את בוחכם להשיב מלחמה שערה, והמצאנו לכם רכוש
ובנים והרבינו את שורותיכם. 7 – אם תעשׂו טוב, רק עם עצמכם
תיטיבו, ואם תָּרֵעו, לעצמכם תרעו. כאשר התקיימה הפעם השנייה,
(שילחנו בכם את עבדינו) למען יבלימו את פניכם וייכנסו אל המסגד,
כשם שנכנסו אליו בראשונה, ולמען יחריבו את כל אשר כבשו. 8 אולי
יואיל ריבונכם לרחם עליכם, ואולם אם תשובו לסורכם, נשוב גם אנו,
וגיהינום יסגור על הכופרים.

9 הקֻרְאָן הזה מַנחה אל דרך שאין ישרה ממנה, ומבשֵׂר למאמינים
העושׂים את הטוב כי שמור למענם שׂכר כביר, 10 וכי אשר לא יאמינו
בעולם הבא – להם הכינונו עונש כבד. 11 יש אשר יתפלל אדם לרע
כשם שיתפלל לטוב, והאדם הוא קְצַר רוח.

12 עשׂינו את הלילה והיום כשני אותות: את אות הלילה כיסינו באפלה
ועל אות היום הפצנו אור, למען תבקשו לכם פרנסה מִעִם ריבונכם,
ולמען תרעו את מנַיין השנים והחשבון. הצגנו דָּבר דָּבור על אופניו.

13 לכל אדם תלינו את מזלו על צווארו, וביום תחיית המתים נוציא לו
ספר אשר ימצאנו פרושׂ. 14 – קְרָא את ספרךָ, ועֲשֵׂה היום בעצמךָ את
חשבון מעשׂיךָ. 15 כל המישיר לכת, רק לטובתו יישיר לכת, וכל התועה,
יִתעה רק את עצמו, ונפש עמוסה לא תעמוס את משׂא זולתה. לעולם לא
נעניש בטרם נשלח שליח, 16 וברצותנו להשמיד עיר, נחייב את בניה

בשמים. **פעמיים:** רמז לאירועים שגרמו להורבן בית ראשון (586 לפני הספירה) ושני (שנת 70 לספירה). **תתמסו:** מפרשים שמדובר ברדיפתם והריגתם של הנביאים שנשלחו אל בני ישראל, כולל ישוע. **הארץ:** ארץ ישראל.

5 **עבדינו גיבורי המלחמה:** צבאות נבוכדנאצר. ויש הגורסים: סנחריב.

7 **המסגד:** בית המקדש בירושלים. ר' פס' 1 לעיל. גם בו מכונה בית המקדש "מסגד".

8 **אם תשובו לסורכם:** יש המפרשים שבני ישראל שבו לסורם כשלישית, באשר כפרו במֻחמד ורדפוהו. הם באו על עונשם בעת שהוגלו שבטיהם שישבו בעיר מדינה, או הושמדו.

11 **מתפלל לרע:** כנגד זולתו או עצמו, וזאת בעת רתחה או מצוקה.

13 **מזלו על צווארו:** כלומר, האדם נושא את מזלו מרגע לידתו. **נוציא לו ספר:** נראה לו את רשימת המעשים שעשה בעולם הזה.

15 **לא תעמוס:** ר' סורה 164:6.

שטופי התפנוקים, ואולם הם יִפרקו עוֹלָם, וכצרק ייגזר דינה, ונשמירנה
כליל.

17 מה רבים הרורות אשר הכחדנו אחרי נֹחַ, ודיבּונךָ, אין כמוהו מכיר
ומבחין בחטאי ברואיו לְפנִי ולִפנים.

18 בל החפץ בעולם הממהר לחלוף, נחיש לו בעולם הזה את אשר נחפוץ
– לאשר נחפוץ. אַחַר ניתֵן לו את גיהינום, ובו ייצלה מושפל ומנודה.
19 וכל החפץ בעולם הבא ויעשׂה את מעשׂיו לשמו בעודו מאמין –
מעשׂיהם של כל אלה יְזוּכּו בתורה. 20 לכולם, לאלה ואף לאלה, נמציא
את מתת ריבּונךָ, כי מתת ריבּונךָ היא ללא מצְרים. 21 רְאֵה כיצר רוממנו
כמה מהם על זולתם, אך מעלות העולם הבא גבוהות ומרוֹמָמות יותר.

22 אַל תשׂים אלוה אַחֵר עם אלוהים, פן תיפּול מושפל ונָטוּש. 23 ריבּונךָ
ציווה כי לא תעבדו בלתי אם אותו, ותגמלו חסר עם אביכם ועם אמכם,
ואם יגיעו לזִקנה במחיצתךָ – שניהם יחדיו או רק אחר מהם – אל תגיד
להם, קָצתי בכם, ואל תגער בהם, ודבּר עִמם בכבוד. 24 פרוֹשׂ להם כנף
של הכנעה ורחמים, ואֱמור, ריבּוני, רַחֵם עליהם כררך שגידלוני מקַטנות.
25 ריבּונכם מיטיב לדעת את אשר בלבבכם. אם תהיו ישרים, יסלח
לחוזרים בתשובה.

26 תן לקרוב המשפחה את החלק המגיע לו, וגם לנזקק ולהֵלך בדרכים,
אך אל תהיה פּזרן. 27 הפּורנים אַחֵי השׂטנים הם, והשׂטן כפר בריבּונו.
28 ואם תיאלץ לפנות להם עורף, בעורךָ משחר ומקווה לרחמי ריבּונךָ,
רַחֵה אותם בדברי נועם. 29 אַל תכבול ידךָ אל צווארךָ ואַל תושיטנה
ללא מצְרים, פן תיפּול ארור וחסר כל.

16 נתייכ את בניה: להאמין. או: נשליט אותם. או: נרבה את מספרם (בערבית: אַמַּרְנא).
20 לאלה ואף לאלה: לרשעים ולצדיקים. הראשונים יזכו למתת אלוהים בעולם הזה כלבד, בנאמר בפסוק 18.
22 אלוה אחר: הצווים והאיסורים הנזכרים להלן (עד פסוק 38) מזכירים את עשרת הדיברות (שמות כ; דברים ה), וגם המסורת האסלאמית גורסת שפסוקים אלה היו רשומים בלוחות הברית.
28 לפנות להם עורף: לנזקקים הנזכרים לעיל. לרחמי ריבונך: לעזרתו, בך שתוכל לסייע להם בעתיד.
29 תכבול ידך: בלומר תקפוץ אותה ולא תיעזור לזולת.

30 ריבּונךָ שולח פרנסה בשפע או בצמצום לאשר יחפוץ, והוא מכיר את
מעשׂי ברואיו לְפנִי ולִפנים ומבחין בהם.

31 אל תמיתו את ילדיכם מפחר העוני. אנו נבלכל אותם ואתכם,
והריגתם היא חטא בבר. 32 רַחֲקו מן הניאוף, כי תועבה הוא, ורע מבל
דרך. 33 אל תהרגו את הנפש אשר אסר אלוהים, בלתי אם במשפט צדק.
וכל הנרצח על לא עוול בכפו, הִנה נָתַנו לנוקם רמו סמכות, אך אַל
יפריז בהרג; תימָצא לו גאולה. 34 אל תקרבו אל רבוש היתום כי אם
בהגינות, עד שיגיע לפִרקו. שִמרו על חוזים, בי על חוזים יש לתת את
הדין. 35 מִדדו את מלוא המידה, ושִקלו במאזניים בשרים. טוב הרבר
ומשתלם יותר.

36 אַל תלך אחר רבר אשר לא תרעהו לאשורו. האוזניים, העיניים והלב
– בל אלה ייתנו על בעליהם את הרין. 37 אל תעלוץ על פני הארץ; הן
לא תוכל לבַקע את הארץ, ולא תגבה קומתךָ בהרים. 38 כל הרעות הללו
נתעבות הן בעיני ריבּונךָ. 39 זו החוכמה שריבּונךָ גילה לךָ, על בן אל
תשׂים אלוה אַחֵר עם אלוהים, פן תושלך אל גיהינום, ארור ומנודה.

40 האומנם בחר ריבּונכם לברך אתכם בבנים ולעצמו נטל נקבות מקֶרב
המלאבים? דבר חמור אומרים אתם. 41 הֲבאנו שלל דברים בקֻרְאָן הזה
למען יזכרו, ואולם הוא לא יוסיף להם בלתי אם תיעוב. 42 אֱמור, אילו
היו אֵלים זולתו – בטענתם – בי אז היו מחפשׂים נתיב אל בעל הכס.
43 ישתבח שמו ויתרומַם ויינון מעל בל אשר יגירו.

44 שבעת הרקיעים והארץ ובל שוכניהם מסַפרים בשבחו. אין יצור אשר
לא ישבחוֹ ויהללוֹ, ואולם אתם לא תבינו את דברי תשבחתם. שקול רעת
הוא וסולח.

31 אל תמיתו את ילדיכם: ר' סורה 137:6.
33 במשפט צדק: ר' סורה 151:6. אל יפריז בהרג: יהרוג רק את הרוצח ולא יתעלל בגווייתו.
תימצא לו גאולה: לנוקם הדם, או: לדם הנרצח.
34 בהגינות: ר' סורה 152:6.
36 ייתנו על בעליהם את הדין: יספרו לאן הסתבל, למה האזין ומה תשב.
40 נקבות: רמז לאמונת הבופרים שלאלוהים יש בנות שהן בדרגת מלאבים ומשמשות באלילות.
42 מתפשים נתיב: לתלות את פניו, או להילחם בו. בעל הכס: אלוהים.

45 בקוראך את הקֻרְאָן, נציב מחיצה בינך לבין אלה אשר לא יאמינו
בעולם הבא למען הסתירך. 46 שמנו עורלה על לבם, על בן לא יבינו,
והכבדנו את אוזניהם. ובהזכירך בקֻרְאָן את ריבונך לבדו, ייסוגו אחור
בתיעוב. 47 אנו מיטיבים לדעת את כל אשר יטו לו אוזן בעודם שומעים
את דבריך: בני העוולה אומרים, הולכים אתם רק בעקבותיו של בן אדם
אחוז בישוף. 48 צא וּרְאֵה לְמה ימשילוך, כי תעו ולא יוכלו למצוא את
הנתיב.

49 חזקה עליהם שיגידו, האם לאחר שיתפוררו עצמותינו, יעוררונו
לחיים וניבָּרא מחדש? 50 אֱמוֹר, אפילו תהיו אבנים או ברזל, 51 או כל
גוף אַחֵר אשר יִקשה להחיותו, לפי רעתכם. יגידו, מי יחזירנו? אֱמוֹר, זה
אשר יצר אתכם בראשונה. אז ינודו לך ויאמרו, מתי זה? אֱמוֹר, ייתכן כי
בקרוב. 52 ביום אשר יזעיקכם, תבואו (מתוך הקברים), ותהילתו בפיכם,
ותחשבו כי אך זמן מועט עבר עליכם.

53 אֱמוֹר לעבָדַי כי ידברו דברי נועם – השטן זורע שטנה ביניהם, כי
השטן אויב מושבע הוא לאדם – 54 ריבונכם מיטיב להבידכם. אם
יחפוץ, ירחם עליכם, ואם יחפוץ, יעניש אתכם. לא שלחנוך להשגיח
עליהם. 55 ריבונך מיטיב להכיר את שוכני השמים והארץ.
רוממנו במה מן הנביאים על זולתם, ונָתַנו לדָוִד את הזַבוּר.

56 אֱמוֹר, קִראו לאלה אשר תטענו לקיומם זולת אלוהים. לא יהיה בכוחם
להעביר את הצרה מעליכם ולא להמיטה על זולתכם. 57 הם אשר אליהם
יתפללו האנשים, אך הם עצמם מבקשים נתיב אל ריבונם – אף הקרוב
ביותר מביניהם – ומייחלים לרחמיו וחוששים מעונשו. אכן יש לחשוש
מעונש ריבונך.

45 **מחיצה:** יש המפרשים שמטרתה להגן על הנביא ממבקשי נפשו. **למען הסתירך:** או: (המחיצה היא) בלתי נראית, ואינה אלא המעטה שעל לב הכופרים.

47 **אחוז בישוף:** מותמד בעיני הכופרים.

52 **אך זמן מועט עבר עליכם:** מאז מותכם, או בעולם הזה, יחסית לחיי העולם הבא.

55 **רוממנו במה מן הנביאים:** ר' סורה 253:2. **זבור:** ר' סורה 163:4.

56 **אלה אשר תטענו לקיומם:** מפרשים שמדובר במלאכים, בעוזיר ובישוע. אלה הועלו בידי מאמיניהם הלא מוסלמים לדרגת אלים בני אלוהים.

58 אין עיר אשר לא נשמיד אותה לפני יום תחיית המתים, או נעֲנישנה
עונש קשה. זה נכתב בספר.

59 נמנענו מלשלוח את האותות רק משום שבני הדורות הראשונים כבר
הכחישו אותם. הן נָתַנו לבני תַ'מוּד את הנָאקה באות בדרור בשמש,
ואולם הם קיפחו את חייה. שולחים אנו את האותות רק כדי לנטוע פחד.
60 כבר אמרנו לך כי ריבונך חולש על כל בני האדם. לא עשינו את
החלום אשר הראינו לך אלא למען נסות את האנשים, וגם את העץ אשר
קוּלל בקֻרְאָן. אנו מבקשים להחרידם, אבל הדבר רק ילבה את מְרְיָים.

61 אמרנו למלאכים, השתחוו לאדם, והם השתחוו, ורק אִבְּלִיס אמר,
האם אשתחווה לאשר בראתָ מטין? 62 ואמר, מה דעתך? (ארם) זה אשר
עשיתָ אותו נכבד ממני – אם תרחה את דיני עד יום תחיית המתים,
אלבוד בדשתי את זרעו, חוץ ממתי מעט. 63 אמר (אלוהים), לֵךְ־לך, ומי
מהם אשר ינהה אחריך – תבואו בגיהינום על גמולכם המלא. 64 שַׁבֵּה
בקולך בכל אשר תוכל מהם, והזעק עליהם את פרשיך והייליך, וקח לך
חלק בממונם ובילדיהם, וסובב אותם בהבטחות – השטן לא יבטיח להם
דבר זולת תעתוע. 65 ואולם עבדַי – לא תהיה לך סמכות עליהם. אין
סומך כריבונך.

66 ריבונכם הוא המשיט למענכם את הספינות בים, למען תבקשו לכם
פרנסה מאִתו. הוא רחום עִמכם תמיד. 67 ובפגוע בכם צרה בים, יזנחו

58 **נכתב בספר:** ר' סורה 145:3.

59 **האותות:** מופתים שבני שבטו של הנביא ביקשו לראות כדי להשתכנע שמוחמד הוא נביא אמת. **ת'מוד:** ר' סורה 73:7.

60 **החלום:** מרבית הפרשנים גורסים שמדובר במראות שנגלו לנביא במהלך המסע הלילי הנזכר בפסוק הראשון בסורה זו. הפסוק הנוכחי משמש יסוד לדעה שהמסע התרחש בחלום. אחרים גורסים שהמסע התרחש בהקיץ, ומפרשים את המילה "חלום" בהוראת "מראה". מכל מקום, המסורת מספרת שלא כל אנשי מֶכה האמינו שהנביא אכן סיפר את האמת על המסע, וזה היה הניסיון שבו הועמדה אמונתם. אחרים גורסים שהחלום זהה לחלום הנזכר בסורה 27:48, ובו מתבשר הנביא על כניסתו למֶכה. "המבחן" הוא בלימתו (הזמנית) בחודיביה. **העץ אשר קולל:** עץ הזַקוּם הנמצא בגיהינום. ר' סורה 62:37 ואילך. המסורת גורסת שהכופרים הטילו ספק ביכולתו של עץ זה להתקיים בלהט גיהינום.

61 **אבליס:** ר' סורה 34:2.

64 **קח לך חלק בממונם ובילדיהם:** בלא כשרים אשר בהם.

אתכם כל אשר נהגתם לקרוא להם, ורק הוא ייוותר. ואולם אך ימַלטכם אל היבשה, מיד תפנו עורף. האדם הוא כופר מושבע.

68 האם בטוחים אתם כי לא יבליעכם (אלוהים) תחת מפולת אדמה, או לא ימטיר עליכם ברד אבני חצץ? אז לא תמצאו על מי להיסָמך. 69 או שמא בטוחים אתם כי שוב לא יחזירכם אל הים, ולא ישלח בכם רוח סערה ויטביעכם כי כפרתם? אז לא תמצאו גם אחד שיריב את ריבכם בפנינו.

70 האדרנו את כבודם של בני האדם, ונשאנו אותם על פני היבשה והים, ופרנסנו אותם במיטב הדברים, ורוממנו אותם מאוד מעל רבים מן היצורים שבראנו.

71 ביום אשר נקרא לכל איש לבוא עִם פנקסו, כל אשר נמסר לו סִפרו אל יד ימינו, יקרא את ספרו, ולא יקופח במלוא נימה. 72 וכל אשר היה עיוור בעולם הזה יהיה עיוור בעולם הבא, ותגדל תעייתו מן הנתיב.

73 הם כמעט שפיתוך לסור מעל אשר גילינו לך, ולבדות בשמנו דברים אחרים במקומו. אז היו לוקחים אותך לידיד נפש. 74 ואלמלא חיזקנוך, עוד מעט ונטיתָ אליהם קמעא. 75 אז היינו מטעימים אותך כפליים בחייך וכפליים במותך, ולא היית מוצא לך מושיע מפנינו. 76 הם כמעט שהניעוך לצאת מן הארץ. או אז לא היו זוכים להישאר כי אם זמן קצר אחריך. 77 כך היתה דרכנו עם השליחים אשר שלחנו לפניך, ולא תוכל לשנות את דרכנו.

78 קַיֵּם את התפילה מְנטות השמש ועד אשר יחשיך הלילה, ולעת

71 **ביום אשר נקרא:** ביום הדין. **פנקסו:** בערבית: אִמאם. ויש המפרשים בהוראת "מנהיג", כלומר, כל אומה תבוא עם נביאיה ומנהיגיה. **אל יד ימינו:** לאות שהוא צדיק במעשיו.
73 **כמעט שפיתוך:** יש המפרשים שמדובר כשבט תַ'קיף (מן העיר טָאִיף) שתבעו ממוחמד ויתורים רבים בענייני הדת, כתנאי להתאסלמותם.
75 **כפליים בחייך וכפליים במותך:** עונש כפול בעולם הזה ובעולם הבא.
76 **לצאת מן הארץ:** יש המפרשים שמדובר ביהודי העיר מְדינה, שניסו להניע את מוחמד לעקור לארץ ישראל בתואנה שזוהי הארץ היאה לנביאים שכמותו. אחרים גורסים כי מדובר בבני קוריש שביקשו לגרש את מוחמד מעירם.
77 **דרכנו עם השליחים:** מנהג אלוהים להעניש את אויבי נביאיו.

קריאת שחרית. קריאת שחרית, עדים רבים לה. 79 ובלילה קום לתפילה, ותהיה זאת לך תפילת מוסף, ואולי יואיל ריבונך להעירך לחיים במָקום מהולל.

80 אֱמור, ריבוני, בְּאמונה הַכניסני ובאמונה הוציאֵני, ותן לי סמכות מאתך אשר בכוחה אנצח. 81 אֱמור, הִנה באה האמת וההבל נמוג, אכן ההבל נמוג לעד.

82 הקְרָאָן אשר נוריד ממרומים יביא מַרפא ורחמים למאמינים, אך לבני העוולה לא יוסיף דבר זולת אבדון. 83 אם ניטה חסד לאדם, יפנה עורף וימשוך בכתפו, אך בפגוע בו רעה, תיפול רוחו. 84 אֱמור, כל אדם פועל על־פי דרכו, וריבונכם מיטיב לדעת דרכו של מי ישרה מכל.

85 ישאלוך על הרוח. אֱמור, הרוח היא דבר ריבוני, ואתם קיבלתם אך מעט מן הידע. 86 אם נַחפוץ, נוכַל להעביר מן העולם את אשר גילינו לך, ואיש לא יוכל להבטיחך כי נחזירו לך. 87 הוא רק אות רחמים מעם ריבונך, כי גדול חסדו עליך.

88 אֱמור, גם אם יעשׂו בני האֱנוש והשֵדים יד אחת למען הָבֵא בקְרָאָן הזה, לא יוכלו להביא כמוהו, ולוּ גם יסייעו זה לזה.

89 הֵבאנו לאנשים שלל מְשָלים בקְרָאָן הזה, ואולם מרביתם לא אבו בלתי אם לכפור. 90 הם אמרו, לעולם לא נאמין לך עד אם תבקיע לנו מעיין מן הארץ, 91 או עד אם יהיה לך גן עצי תמר וגפנים, ותבקיע דרכו אפיקי נהרות, 92 או עד אם תפיל עלינו את השמים פיסות פיסות

78 **קריאת שחרית:** הזמן שבו קוראים את תפילת שחרית. **עדים:** מלאכים הנוטלים בה חלק.
79 **מקום מהולל:** מפרשים שהכוונה למקום שבו יעמוד מוחמד לפני ריבונו ביום הדין וישתדל אצלו בעד המאמינים.
80 **באמונה הכניסני ובאמונה הוציאני:** הפרשנים אינם תמימי דעים לאן יוכנס הנביא ומניין יוצא. נפוץ במיוחד הפירוש הגורס שמדובר ביציאתו ממְכה והגירתו למְדינה. ויש המפרשים כי הכנסתו פירושה מיתתו וקבורתו, ואילו הוצאתו היא הקמתו לתחייה.
81 **באה האמת:** מקובל לפרש שהכוונה לדת האסלאם ולנצחונה שהגיע לשיאו עם כיבוש מְכה (שנת 630). **ההבל:** עבודת האלילים.
85 **הרוח:** יש המפרשים שהכוונה לרוח החיים, כך שהשואלים מבקשים לדעת מה טיבה. אחרים גורסים שהרוח הוא המלאך גבריאל, או הקוראן. **היא דבר ריבוני:** כלומר, נשגבת מהבנת אנוש.

כשם שטענתָ, או עד אם תביא את אלוהים והמלאכים לנגד עינינו, 93 או עד אם יהיה לך בית זהב, או עד אם תעלה השמימה. אך לא נאמין כי עליתָ עד אם תוריד אלינו ספר אשר נקרא בו. אֱמור, ישתבח שם ריבוני! אינני אלא שליח בשׂר ודם.

94 דבר לא מנע בעד האנשים מלהאמין בהינָתן להם הדרכה אל דרך הישר, זולת זאת שאמרו, האם שלח אלוהים בשׂר ודם כשליח? 95 אֱמור, אילו היו מלאכים מתהלכים כארץ לתומם, רק אז היינו מורידים אליהם מלאך שליח מן השמים. 96 אֱמור, די בריבוני עֵד ביני וביניכם. הוא מכיר ומבחין במעשׂי ברואיו לְפנַי ולְפנים.

97 כל אשר ינחהו אלוהים, תִישַר דרכו, וכל אשר יַתעהו, לא תמצא להם מגינים זולתו. ביום תחיית המתים נאספם (מקברותיהם) נגררים על פניהם, עיוורים, אילמים וחירשים. כגיהינום ידורו, וכל אימת שִיכבו להבותיו, נוסיף להם תבערה. 98 זה יהיה גמולם כי כפרו באותותינו, ואמרו, האם לאחר שיתפוררו עצמותינו, יעוררונו לחיים וניבָּרא מחדש? 99 הלא יראו כי אלוהים אשר ברא את השמים ואת הארץ יכול יוכל לברוא את שכמותם? הוא קבע להם מועד שאין ספק בו, ואולם הכופרים לא אבו בלתי אם לכפור.

100 אֱמור, לו היו בידיכם אוצרות רחמיו של ריבוני, הייתם מחזיקים בהם וחוששים לפזרם. הן קמצן הוא האדם.

101 נָתַנו למשה תשעה אותות נהירים. שְׁאַל את בני ישׂראל כיצד בא אליהם, ופרעה אמר לו, סבור אני כי אחוז כישוף אתה. 102 אמר (משה), הן יודע אתה כי רק ריבון השמים והארץ הוא שהוריד ממרומים את האותות הללו כדי להאיר עיניים, ואני סבור כי נחרץ גורלך לאבדון.

92 **כשם שטענת:** ר' סורה 9:34. **לנגד עינינו:** או: למען יערבו לך.
93 **ספר אשר נקרא בו:** וכך תהא לנו עדות בכתב שאתה נביא אמת.
94 **הדרכה:** דברי הקוראן.
97 **עיוורים, אילמים וחירשים:** מרוב פחד.
99 **יוכל לברוא את שכמותם:** להקימם לתחייה ביום הדין.
100 **אוצרות רחמיו:** מקורות הברכה והפרנסה שאלוהים מעניק ברחמיו לברואים.
101 **תשעה אותות:** רמז (לעשר) מכות מצרים. אחרים גורסים שמדובר במצוות עשה ואל תעשה (רמז לעשרת הדיברות). **שאל:** פנייה אל מוחמד על אודות היהודים בני זמנו.

103 (פרעה) ביקש להניעם לצאת מן הארץ, ואנו הטבענו אותו ואת אשר עִמו גם יחד. 104 אחרי (פרעה) אמרנו לבני ישׂראל, שְׁבו בארץ, וכאשר תתקיים ההבטחה לאחרית הימים, נקבץ את פזוריכם.

105 הורדנוהו ממרומים למען יְגַלה את האמת, ואכן יָרד עִם האמת, ולא שלחנוך כי אם להיות מבשׂר ומזהיר. 106 הורדנו את הקֻרְאָן פרקים פרקים, למען תקראהו בפני האנשים לאיטך. אכן הורדנוהו ממרומים חזור והורֵד. 107 אֱמור, הברֵרה בידכם להאמין או לא להאמין. אלה אשר ניתַן להם הידע לפניו, ישתחוו אפיים ארצה כאשר קוראים אותו בפניהם, 108 ויגידו, ישתבח שם ריבוננו! אכן קוימה הבטחת ריבוננו! 109 הם יִפּלו בוכים אפיים ארצה, והוא יוסיף להם ענווה.

110 אֱמור, הברֵרה בידכם לקרוא לאלוהים או לרחמן – אחת היא לו באיזה שם תקראו, כי לו יאים כל השמות הנאים.

אל תישׂא קולך בתפילה ואל תלחשה, כי אם נְקוט דרך ביניים.

111 אֱמור, התהילה לאלוהים אשר לא הוליד בן ואין לו שותף למלכות ואין לו צורך במגן מפני השפלה, ופָאֵר את שמו מאוד.

103 **מן הארץ:** מארץ מצרים. ויש המפרשים שפרעה ביקש להכריתם בליל מעל פני האדמה.
104 **שבו בארץ:** בארץ ישראל. ויש המפרשים: בארץ סין; פירוש זה מרמז לאגדה המוסלמית המספרת בי קבוצת צדיקים מבני ישראל גלתה מארץ ישראל לארץ רחוקה, מעבר לנהר היורק אבנים (= סמבטיון), וזו עתידה לשוב לארצה באחרית הימים (ר' גם סורה 159:7). **אחרית הימים:** יש המפרשים. יום הדין. **נקבץ את פזוריכם:** נשיבכם אל ארצכם. ויש המפרשים: נביא את כולכם יחדיו למשפט ביום הדין.
107 **אלה אשר ניתן להם הידע לפניו:** מפרשים שמדובר בקבוצת יהודים שקיבלו את התורה, ואשר הכירו במוחמד על יסוד הכתוב בתורתם.
108 **קוימה הבטחת ריבוננו:** רמז לרעיון בי הופעת מוחמד הובטחה כבר בתורה.
110 **לאלוהים או לרחמן:** יכולים אתם לפנותו בשם אלוהים או בשם הרחמן. ר' סורה 30:13. המסורת גורסת שהמאמינים חששו שמא השם "רחמן" מרמז לאלוה אחד זולת אלוהים, בך שהפסוק קובע שאלוהים אחד הוא, למרות שיש לו שמות רבים. **השמות הנאים:** ר' סורה 180:7.
111 **הוליד בן:** ר' סורה 116:2.

סוּרָה 18 הַמְּעָרָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 התהילה לאלוהים אשר הוריד אל עַבדו את הספר ממרומים ולא עשׂה
אותו נִפתָל, 2 כי אם ישר – למען יזהיר מפני זעם קשה שיבוא מאִתו,
ולמען יבשׂר למאמינים העושׂים את הטוב כי שׂכר נאה שמור למענם,
3 אשר לעולם ועֵד יבַלו בו, 4 ולמען יזהיר את הטוענים כי אלוהים
הוליד בן. 5 אין הם יודעים על כך דבר, ואף לא אבותיהם. נוראות הן
המילים היוצאות מפיהם; רק שקר הם בודים. 6 התמית עצמך מצער
לאחר שסרו מעליך ולא האמינו באומֶר זה?

7 את כל אשר על הארץ עשׂינו לתפארת לה, למען נבחן אותם ונִראֶה מי
מעשׂיו טובים יותר, 8 ואולם עתידים אנו להפוך את כל אשר עליה
לעפר צחיח.

9 האומנם סבור אתה כי אנשי המערה ואַלְרַקִים הם המופלאים שבאותותינו?

4 **הוליד בן:** ר' סורה 116:2.
6 **באומר זה:** בקוראן.
7 **כל אשר על הארץ:** יש המפרשים שהכוונה למלומדים שהם תפארת הבריאה. אחרים גורסים שמדובר בכל החי ואוצרות הטבע.
8 **עתידים:** ביום הדין.
9 **האומנם סבור אתה:** מפרשים כי הכופרים ביקשו מן הנביא לספר להם את סיפור אנשי המערה וזאת כדי לבחון את בקיאותו בנפלאות אלוהים. אלוהים משיב להם באומרו כי יגלה למוחמד גם את הסיפור הזה כשם שגילה לו אותות מופלאים ממנו. **אנשי המערה:** רמז לאגדה נוצרית ידועה אודות שבעת הישֵנים של אֶפֶסוס. היא מספרת על שבעה אחים נוצרים שנמלטו מפני רדיפותיו של הקיסר הרומי דֶקיוס (Decius) (בשנים 249–251) ומצאו מקלט במערה שנאטמה עליהם בידי רודפיהם. נפלה עליהם תרדמה שממנה התעוררו אחרי במאתיים שנה, בימי הקיסר תיאודוסיוס השני (408–450). הם לא היו מודעים לזמן הרב שחלף ולכך שדתם כבר חדלה להיות הדת הנרדפת. הסיפור בגרסתו האסלאמית ניתן במלואו בפרשנות הקוראן. **אלרקים:** המסורת גורסת שהכוונה ללוח

10 הנערים מצאו מִקלט במערה ואמרו, ריבוננו, פְּרוֹשׂ עלינו רחמים
מאתך והצלח את דרכנו והאר את עינינו. 11 אטמנו את אוזניהם במערה
שָנים על שָנים, 12 ואַחַר הערנו אותם למען נדע מי משני המחנות היטיב
לאמוד במה זמן עבר עליהם.

13 אנו מסַפרים לך את קורותיהם לאשורן: הם היו נערים אשר האמינו
בריבּונם, ואנו הוספנו להנחותם, 14 וחישלנו את לבם. הם התייצבו
ואמרו, ריבוננו הוא ריבון השמים והארץ, ולעולם לא נפנה בתפילה אל
אלוה זולתו פן נאמר דברי נבלה. 15 בני עַמנו אלה לקחו להם אֵלים
אחרים זולתו, אך מדוע לא הביאו אסמכתא ברורה לאמיתותם? מנוּוָלים
מכל הם הטופלים שקרים על אלוהים. 16 – באשר תעזבו אותם ואת
אלה אשר יעבדו מבַּלעדי אלוהים, מִצאו מִקלט במערה, ואז יפרושׂ
עליכם אלוהים את רחמיו ויספק את כל צורכיכם. 17 יכולתָ לראות שָׁם
את השֶמש פונה בזריחתה ימינה מעל מערתם, ולפני שקיעתה פונה
שׂמאלה מהם והלאה, בעודם שרויים בנִקרה אשר בה. זהו אות מאותות
אלוהים. אשר ינחהו אלוהים תִישַר דרכו, ואשר יתעהו, לא תִמצא לו מגן
ומוליך במֵישָרים.

18 יכולתָ לדַמות כי עֵרים הם, אך הם שכבו ישֵנים. הפכנו אותם על צד
ימין ועל צד שׂמאל, וכלבם פושט רגליו על הסף. לוּ ראיתָ אותם היית
פונה לנוס על נפשך ואֵימה בלבך. 19 ובך גם הערנו אותם, ומיד פנו
בשאלות זה אל זה. אמר האחד, במה זמן עבר עליכם כאן? אמרו, עבר

נתושת או אבן שהוצב מתוץ למערה האטומה וכו נתקקו שמות הישנים בה. ויש גורסים כי זה שמו של ההר שבו נמצאת המערה, או שמו של הכלב שהיה בחברת הישנים.
10 **הנערים:** המאמינים שנסו מפני רודפיהם הכופרים.
11 **אטמנו את אוזניהם:** הפלנו עליהם תנומה.
12 **שני המחנות:** הפרשנים גורסים שבמשך הזמן לא היה מי שזכר במה שנים נשארו הישנים במערה, ופרצו בעניין מחלוקות בין מחנות שונים, ורק כאשר ניעורו הישנים התבררו הדברים לאשורם.
14 **התייצבו:** המסורת גורסת שהם התייצבו בפני מלכם הכופר.
15 **טופלים שקרים:** ר' סורה 21:6.
16 **באשר תעזבו:** יש המפרשים כי אלה דברי אלוהים אל אנשי המערה. אחרים גורסים כי הדובר הוא מנהיג הקבוצה.
17 **ימינה:** כדי שחום השמש לא יכה בהם ישירות.
18 **כלבם:** המסורת מספרת שהכלב התלווה אליהם ומיאן להסתלק.

יום אחד או מקצתו. אמרו אחרים, ריבונכם מיטיב לדעת כמה זמן עבר עליכם. שלחו אחד מכם עם כספכם זה אל העיר למען ימצא את המזון הטהור ביותר אשר בה ויביא לכם ממנו לכלכלתכם, ואולם ייזהר לבל יסגיר את סודכם לאיש. 20 אם יגלוכם, יסקלוכם או ישיבוכם אל דתם ולעולם לא תעשו חיל.

21 לבסוף גרמנו לאנשים לגלותם, וכך ידעו כי הבטחת אלוהים אמת היא, וכי שעת הדין אין ספק בה. האנשים נחלקו ביניהם בעניינם ואמרו, בנו עליהם בניין. ריבונם מיטיב לדעת מה עלה בגורלם. אבל אלה אשר היתה ידם על העליונה אמרו, נקים עליהם מסגד. 22 יהיו אשר יגידו, שלושה היו, וכלבם הרביעי שבהם. או יגידו, חמישה היו, וכלבם השישי – כל אלה ניחושים בעלמא. או יגידו, שבעה היו, וכלבם השמיני. אמור, ריבוני מיטיב לדעת את מספרם, ורק מתי מעט יודעים את קורותיהם. על כן במחלוקת עליהם היסמך רק על הגלוי לעין, ואל תבקש מאיש ללמדך עליהם.

23 אל תאמר על דבר־מה, אעשה זאת מחר, 24 אלא אם תוסיף, אם ירצה אלוהים. ואם תשכח, הזכר את שם ריבונך (כאשר תיזכר). אמור, אולי יואיל ריבוני להנחות אותי אל דבר אשר יאיר את עיני אף יותר מן הסיפור הזה.

19 **ייזהר:** הישנים אינם מודעים לעובדה שדתם כבר חדלה להיות הדת הנרדפת.

21 **גרמנו לאנשים לגלותם:** הדובר הוא אלוהים. המסורת מספרת שאנשי העיר הבחינו כי האיש שבא לקנות אוכל מחזיק במטבעות עתיקות. סקרנותם התעוררה והם אילצוהו לגלות את מקורן, ובכך הגיעו אל חבריו במערה. **הבטחת אלוהים:** להקים את המתים לתחייה. כך מוצא רעיון תחיית המתים את אישורו בהתעוררות הישנים במערה מתרדמתם. **בנו עליהם בניין:** מפרשים שהבניין נועד להסתיר את אנשי המערה מעין זרים. הפרשנים מציינים כי הוויכוח על טיב המבנה היה בין הנוצרים שהציעו להקים כנסייה לבין המוסלמים שהציעו להקים מסגד. **היתה ידם על העליונה:** המוסלמים שדתם גברה על הנצרות, והיתה גם דתם של הישנים במערה.

22 **יהיו אשר יגידו:** בני דורו של מוחמד. הפרשנים גורסים כי הנוצרים הם אלה המעלים את ההשערות בפני המוסלמים. **במחלוקת:** עם הנוצרים. **הגלוי לעין:** העובדות שהקוראן עצמו מספק.

24 **אם ירצה אלוהים:** המסורת מספרת שאויבי מוחמד העמידו את נבואתו במבחן וניסו להכשילו בשאלות בעניין הישנים במערה ושאר עניינים נסתרים שרק נביא מסוגל להכירם, ומוחמד הבטיח להם על דעת עצמו שישיב להם "מחר", אבל לא אמר "אם ירצה אלוהים". לפיכך התמהמה המלאך גבריאל ולא הביא לו את התשובות. **דבר אשר יאיר את עיני:**

25 עברו עליהם במערתם שלוש מאות שנה ועוד תשע. 26 אמור, אלוהים מיטיב לדעת כמה זמן עבר. בידיו נסתרות השמים והארץ, ואין שומע ורואה כמוהו. לא יקום להם מגן זולתו, ולא ישתף אף לא אחד במשפטו.

27 השמע את ספר ריבונך אשר נגלה לך. אין לשנות את דבריו, ולא תמצא מפלט מפניו. 28 האֲרך רוחך עם הפונים בוקר וערב אל ריבונם בתפילה בבקשם לחלות את פניו, ואל תישא עיניך אל אשר מעבר להם, בנהותך אחר חמודות העולם הזה, ואל תישמע לאיש אשר השכחנו את זכרנו מלבו ונהה אחר משוגת לבו, ואמר דברי דהב.

29 אמור, האמת היא מעם ריבונכם. החפץ יאמין, והחפץ יכפור. הכינונו לבני העוולה אש אשר תסגור עליהם כאוהל, ואם ישוועו למשקה, ישקום רק מים לוהטים כנחושת רותחת הצולה את הפנים. מה רע הוא המשקה, ומה רע להינפש שם! 30 המאמינים ועושי הטוב – לא נגרע משכר המיטיבים. 31 כל אלה, גני עדן להם, ונהרות זורמים בהם למרגלותיהם, ושם יעוטרו בצמידי זהב ויעטו בגדי ירוק, רקומי משי וקטיפה, ושם יסבו על ספות מוגבהות. מה טוב הוא השכר ומה טוב להינפש שם!

32 משול להם משל על שני האנשים אשר לאחר מהם נתנו שני כרמי ענבים, ועצי תמר סביב להם, וביניהם שרה זרע. 33 שני הגנים נתנו פריים ולא מנעו דבר ממנו, והבקענו דרכם אפיק נהר, 34 והיה לו עושר רב. הוא דיבר עם חברו ואמר, נכסי רבים משלך, וחבורתי חזקה משלך.

מידע נסתר שרק נביא יכול לדעת, ואשר יוכיח לאויבי מוחמד שהוא נביא אמת. **יותר מן הסיפור הזה:** יותר מן הסיפור על הישנים במערה. הפרשנים גורסים שאכן נגלו לו נפלאות אחרות, כגון סיפורים על אודות שאר הנביאים, וכיוצא בזה.

25 **שלוש מאות שנה:** יש הגורסים כי אלה הם דברי היהודים והנוצרים, וכי האמת ידועה רק לאלוהים, כנאמר בפסוק הבא. **ועוד תשע:** כלומר שלוש מאות ותשע. יש המפרשים שזוהי דעת אחרים שאינם מבין היהודים והנוצרים.

27 **אין לשנות את דבריו:** ר' סורה 34:6.

28 **לאיש אשר השכחנו את זכרנו מלבו:** המסורת גורסת שמדובר במנהיג מבני קורייש (אומיה אבן ח'לף) שדרש מן הנביא להרחיק מעליו את המאמינים העניים ולהעדיף את העשירים והנכבדים. **אמר דברי דהב:** או: נהג לזנות את תוכות האמונה.

32 **שני האנשים:** כמה מהפרשנים גורסים שנרמז כאן סיפור על שני אחים מבני ישראל שירשו את נחלאות אביהם. האחד טיפח אותן לצורכי העולם הזה ואילו השני הקדיש את פריין לצדקה למען העולם הבא, ובכך ירד מנכסיו בעולם הזה.

35 אז נכנס אל גנו בגורמו עוול לעצמו ואמר, איני סבור כי אאבד זאת
אי־פעם, 36 ואיני סבור כי שעת הדין תגיע אי־פעם, אך אם ישיבוני אל
ריבוני, שם אגיע אל נחלה טובה יותר. 37 ענה לו חברו ואמר, התכפור
באשר ברא אותך מעפר, אַחַר מטיפה, אַחַר עיצבך לכלל אדם? 38 אשר
לי, אלוהים הוא ריבוני, ולא אצרף כל שותף לריבוני. 39 מדוע לא
אמרתָ בהיכנסך אל גנך, כל אשר ירצה אלוהים, כי רק באלוהים כוחנו?
גם אם תחשוב כי נופל אני ממך ברכוש ובבנים, 40 אולי יואיל ריבוני
להעניק לי תמורה טובה יותר מגנך, ויכה אותו בברק מן השמים, והוא
יהיה לחול טובעני. 41 או אולי ישקע מקור מימיו באדמה ולא תוכל
למוצאו. 42 והנה ניחת אסון על פריו, ובהשכימו עם בוקר ספק את כפיו
על כל אשר הוציא על גניו אשר היו לעיי חורבות. אמר, הלוואי שלא
צירפתי אף לא שותף אחד לריבוני. 43 לא קמה לו עדת מושיעים מפני
אלוהים והוא לא נושע. 44 הנה כי כן, אלוהים אשר הוא האמת, הוא
המגן. הוא מרבה שׂכר, ועבודתו משתלמת מכל.

45 הָבֵא להם במשל לחיי העולם הזה את המים אשר הורדנו משמים: צמח
הארץ סבל בהם, אך הִנה היה לחציר יבש ונפוץ ברוח. אלוהים יכול
לעשׂות כל דבר.

46 הרכוש והבנים הם תמורות העולם הזה, ואולם המעשׂים הקיימים
והטובים יניבו שׂכר רב יותר אצל ריבונך, ויעוררו תקווה גדולה יותר.
47 ביום ההוא נסיע את ההרים ממקומם, ואתה תִראה את הארץ חשׂופה.
אז נאספם (מן הקברים) ולא נותיר מהם אחד. 48 שורות שורות יועמדו
לפני ריבונך – באתם אלינו בדרך שבראנו אתכם לראשונה, ואולם
אתם טענתם כי לא קבענו לכם מועד. 49 אז יציגו את הספר, ואתה
תִראה את החוטאים נחרדים מאשר בו, ואומרים, אוי לנו, מה לו לסֵפר

35 **כגורמו עוול לעצמו:** בכך שהוא כופר, ועל־ידי כך מונע מעצמו את השכר השמור לצדיקים.
36 **ישיבוני:** כעולם הבא.
45 **הבא להם:** פנייה אל הנביא.
46 **המעשׂים הקיימים:** שהשכר עליהם מתקיים לנצח. יש הכוללים כאן את מצוות התפילה ואת הערות כי אין אלוה מבלעדי אלוהים, ושאר אמרות בשבחו.
47 **ביום ההוא:** ביום הדין.
48 **כדרך שבראנו אתכם:** כל אחד יחידי, כנאמר בסורה 94.6. ויש המפרשים: עירומים.

זה שלא זנח קלה ולא חמורה, כי אם מָנה את כולן? כך ימצאו את
מעשׂיהם לנוכח פניהם, וריבונך לא יגרום עוול לאיש.

50 אמרנו למלאכים, השתחוו לאדם! הם השתחוו, ורק אִבְּליס היה מבני
השדים, על כן פָּרק עול והִמרה את צו ריבונו. האומנם תיקחו אותו ואת
זרעו למגינים זולתי, בעודם אויבים לכם? תחליף זה, אין רע ממנו לבני
העוולה! 51 לא הִנחתי להם להיות עדים לבריאת השמים והארץ ולא
לבריאתם שלהם, ולעולם לא הייתי לוקח את המתעים בעוזרַי.

52 ביום ההוא יגיד (אלוהים), קִראו לאשר טענתם כי שותפַי הם! הם
יקראו אליהם אך הם לא יַיענו להם, ואנו נשׂים תהום ביניהם.
53 החוטאים יראו את האש וייווכחו לדעת כי עומדים הם ליפול אל
תוכה, ולא יוכלו לנטות מעליה.

54 הֲבֵאנו בקֻרְאָן הזה שלל משָׁלים לאנשים, ואולם האדם, יותר מכל
דרכו להתנצח. 55 משבאה אל האנשים ההדרכה אל דרך הישר, דבר לא
ימנע עוד בעדם מלהאמין ומלבקש את מחילת אלוהים, שאם לא כן,
תחול עליהם הדרך אשר בה נענשו בני הדורות הראשונים, או שיבוא
עליהם עונשם בעתיד.

56 איננו שולחים את השליחים כי אם להיות מבשׂרים ומזהירים. ואולם
הכופרים מתנצחים בדברי הבל למען יפריכו את האמת ושׂמים ללעג את
אותותַי ואת האזהרות שהוזהרו. 57 מנוָלים מכל הם אלה אשר אם יוזכרו
להם את אותות ריבונם, יפנו להם עורף וישכחו את אשר עוללו ידיהם
זה כבר. שׂמנו עורלה על לבבם, על כן דבר לא יבינו, והכבדנו את
אוזניהם. גם אם תקרא להם לבוא אל דרך הישר, לעולם לא יישירו

49 **הספר:** שבו נרשמו כל מעשי הברואים.
50 **אבליס:** ר' סורה 34:2.
51 **עדים לבריאת השמים והארץ:** שותפים לסוד בריאתם. ויש המפרשים כי הכוונה לאסטרולוגים המתיימרים לדעת את סוד המזלות ולחכמי הטבע המתיימרים לדעת כי צורת הארץ עגולה ולא שטוחה.
52 **תהום:** כערבית: מובק, ויש המפרשים כי זה שמו של עמק או נהר של אש כגיהינום.
55 **ההדרכה אל דרך הישר:** הקוראן. הפרשנים גורסים שמדובר בכופרים אנשי מַכה. **הדרך אשר בה נענשו:** ר' סורה 137:3. **בעתיד:** כעולם הבא ולא כעולם הזה כשם שבא על הדורות שנכחדו. אבל יש הגורסים כי נרמזת כאן תבוסת קוריש בקרב בדר (שנת 624).

לכת. 58 דיבונך הוא הסולח ובעל הרחמים. אילו אמר להוכיחם כעוון
פועלם, היה מחיש את עונשם, ואולם כבר נקבע להם מועד ולא ימצאו
מִפלט מפניו. 59 את הערים האלה השמדנו כי היו תושביהן בני עוולה,
ולהשמדתן קבענו מועד.

60 משֶה אמר לנַערו, לא אשקוט עד אם אגיע אל מפגש שני הימים,
אפילו אלך עידן ועידנים. 61 כאשר הגיעו אל המפגש, שכחו את הדג
אשר נשׂאו עִמם, והוא עשׂה דרכו אל הים וחמק מבעד למחילה. 62 כאשר
עברו שניהם מן המקום ההוא והלאה, אמר לנערו, התקן לנו ארוחה, כי
הוגיענו המסע. 63 אמר (הנער), הראיתָ? כעת שנַחנו ליד הסלע, שכחתי
את הדג. אין זאת כי השׂטן הוא שהשכיח את זִכרו ממני. הוא עשׂה דרכו
אל הים כאורח פלא. 64 אמר (משֶה), זה הדבר אשר נחפש! אז פנו לאחור
ושבו על עקביהם.

57 **אותות ריבונם:** דברי הקוראן.

58 **מועד:** יש הגורסים שהבוונה לתבוסתם הצפויה בקרב בדר. אחרים קובעים כי מדובר בעונשם ביום הדין.

59 **הערים האלה:** עריהם של בני עאד, ת'מוד ודומיהם.

60 **לנערו:** הפרשנים גורסים שמדובר ביהושע בן נון, נערו של משה. ואולם יש הטוענים כי אין מדובר במשה הידוע אלא בנביא שקדם למשה, משבט מנשה. **מפגש שני הימים:** הפרשנים חלוקים ביניהם באשר למקומו והוציעו פתרונות מגוונים, כגון שמדובר בנקודת מפגש עלומה בין הים התיכון והמפרץ הפרסי, או בין הירדן והים הארום, וכיוצא בזה. עוד גורסים הפרשנים כי משה יצא למסעו כדי לפגוש את אלח'צ'ר, דמות עממית, מעין "אליהו הנביא". משה יצא למסע במצוות אלוהים בדי שיביר איש העולה עליו בתוכמתו. תוקרים בני ימינו מוצאים בסיפור זה אודות מסע משה אל "מפגש הימים" מוטיבים רומים לאלה המופיעים באגדה אודות אלכסנדר הגדול שיצא לחפש את מעיין חיי הנצח. נלווה אליו טבח אשר נשא עמו דג מלוח כצידה לדרך. הדג ניעור לתחייה במגע מקרי עם מימיו של המעיין, ואחר נעלם. אלכסנדר עצמו לא זכה להגיע אל המעיין.

61 **שכחו את הדג:** המסורת האסלאמית מספרת שמשה ויהושע הגיעו בלילה אל סלע במפגש הימים, ולידו פיכה מעיין החיים. מימיו נטפו על הדג שמשה ויהושע נטלו עמם כצידה לדרך, וזה קם לתחייה ונעלם בים. משה ויהושע לא חשו בהיעלמו וכך התמיצו את מקום מעיין החיים. מסורות אחרות גורסות שיהושע עצמו שטף את הדג, או הוא עצמו היטהר בפי המעיין שנטפו על הדג. זה קם לתחייה ונעלם. אך יהושע שכח לספר זאת למשה. **מבעד למחילה:** יש המסבירים כי אלוהים הקפיא את מי הים, והדג חמק מבעד למחילה שנוצרה בתוכם.

64 **זה הדבר אשר נחפש!:** כלומר, תחיית הדג לימדה את משה שהם הגיעו אל מעיין החיים. אבל המסורת האסלאמית גורסת כי הם חיפשו את אלח'צ'ר.

65 השניים מצאו את אחד מעבדינו אשר פרשׂנו עליו רחמים מאִתנו
ולימדנוהו דעת מלפנינו. 66 אמר לו משה, האוכל לבוא כעקבותיך למען
תורֵני בינה מאשר לימדוךָ? 67 אמר, לא תוכל להאריך רוחךָ עִמי, 68 כי
כיצד תאריך רוחךָ עם דבר אשר לא תדענו לפרטיו? 69 אמר (משה), אם
ירצה אלוהים, תמצא כי מיטיב אני להאריך רוחי, ולא אַמרֶה את פיךָ.
70 אמר, אם תבוא בעקבותי אַל תשאלני דבר, עד אם אזכירנו לךָ
בעצמי.

71 יצאו השניים לדרכם והפליגו בספינה, והוא נָקב בה חור. אמר (משה),
האם נקבתָ בה חור כדי להטביע את נוסעיה? אכן נתעב הדבר אשר
עשׂיתָ! 72 אמר, וכי לא אמרתי לךָ כי לא תוכל להאריך רוחךָ עִמי?
73 אמר (משה), אַל תדונני לכף חובה על כי שכחתי, ואַל תקשה עלַי.
74 הם יצאו משם ופגשו עלם, והוא הרגוֹ. אמר (משה), ההרגתָ נפש זכה
אף כי לא הרגה נפש? אכן נורא הדבר אשר עשׂיתָ! 75 אמר, וכי לא
אמרתי לךָ כי לא תוכל להאריך רוחךָ עִמי? 76 אמר (משה), אם אשוב
ואשאלךָ עוד פעם, אַל תניח לי להוסיף ללוותךָ כי כבר גדשתי את סאת
תירוצַי לךָ. 77 יצאו משם השניים והגיעו אל עיר וביקשו אוכל מיושביה,
ואולם הם סירבו לארחם. אז מצאו בה קיר מט לנפול והוא חיזק אותו.
אמר (משה), יכולתָ לקבל שׂכר על כך, לוּ חפצתָ. 78 אמר, כאן ניפָּרד,
ועתה אודיע לךָ את פשר הדברים שלא יכולתָ להאריך רוחךָ עִמם:
79 אשר לספינה, בעלֶיה היו ספנים אביונים, וחפצתי לחבל בה כי ארב
להם מלך השודד כל ספינה. 80 אשר לעלם, הוריו היו אנשים מאמינים,
וחששנו פן יגדור אותם אֱלֵי מֶרי וכפירה, 81 וחפצנו כי ייתן להם ריבונם
תחתיו בן אשר ייטיב ממנו לכבדם ולראוג לשלומם. 82 אשר לקיר,
בעליו היו שני נערים יתומים מן העיר ההיא, ותחתיו היה מטמון השייך

65 **מצאו:** כמה מסורות גורסות שמשה הלך במחילה בעקבות הדג עד שהגיע לאי ושם מצא את האיש. **אחד מעבדינו:** מרבית המסורות גורסות שמדובר באלח'צ'ר, ומיעוטן מזהות את העבד עם אליהו הנביא, או אלישע, או עם הנביא ירמיה. חוקרים בני ימינו מזהים בפסוקים שלפנינו מוטיבים ידועים מסיפורי עם שונים אודות מסתרי הצדק האלוהי. כמה מן המוטיבים מופיעים גם במקורות יהודיים מאוחרים המתארים את מסעם המשותף של ר' יהושע בן לוי ואליהו הנביא.

71 **השניים:** משה ועבד אלוהים. נערו של משה אינו נזכר עוד.

80 **תששנו:** המעבר ללשון רבים הוסבר כאילו הדובר כאן הוא אלוהים.

להם, ואביהם היה איש ישר, על כן רצה ריבונך כי יגיעו תחילה לפרקם ואז יוציאו את מטמונם ברחמי ריבונך. לא עשיתי כל זאת על דעת עצמי, וזה פשר הדברים שלא יכולת להאריך רוחך עמם.

83 ישאלוך על ד'ו אלקרנין. אמור, אקרא לפניכם דברים על אודותיו: 84 הושבנוהו על מכונו בארץ ונתנו לו חבל אל כל דבר. 85 הוא הלך בעקבות חבל אחד, 86 והגיע אל המקום אשר בו שוקעת השמש ומצאה שוקעת בים בוץ משחיר ומצא לידה אנשים. אמרנו לו, ד'ו אלקרנין, הבררה בידך להענישם או להיטיב עמם. 87 אמר, כל הגורם עוול, נענישנו, ואז יוחזר אל ריבונו, והוא יענישהו עונש נורא. 88 אשר למאמין ולעושה את הטוב, לו תשולם טובה ונצווה עליו רק את אשר ייקל לעשותו. 89 אחר הלך בעקבות חבל אחד, 90 והגיע אל המקום אשר ממנו עולה השמש, ומצא שהיא עולה על בני עם אשר לא נתנו להם מסתור מפניה. 91 כך היה, וידענו לפרטיו כל דבר אשר היה לו. 92 אחר הלך בעקבות חבל אחד, 93 והגיע אל המקום אשר בין שני המצוקים, ומצא לרגליהם בני עם אשר לא יבינו דבר. 94 אמרו, ד'ו אלקרנין, בני גוג ומגוג חומסים את הארץ. הנעלה לך מס למען תגדור גדר בינינו לבינם? 95 אמר, כל אשר כונן לי ריבוני טוב הוא ממנו. סייעו לי בעוצם

83 **ד'ו אלקרנין:** ("בעל הקרניים") אלכסנדר מוקדון. שמו משקף כנראה מיתוס על בן שאלוהים הצמיח לו שתי קרניים שבהן ינגח ויכבוש את העולם.
84 **תבל אל כל דבר:** חוקרים מוצאים כאן רמז למדרש היהודי על אלכסנדר הביע את רצונו ללכת לאפריקה, אך חכמיו הזהירוהו כי זו שוכנת מעבר להרי החושך, ויעצו לו שייקח חמורים מגזע לובי המסוגלים לראות באפלה, ויקשור אליהם חבלים ויאחז בהם, וכך יגיע למחוז חפצו. ר' ספר האגדה, קכו (מתוך מסכת תמיד לב). פרשני האסלאם מפרשים "חבל" במשמעות מופשטת: "דרך", כלומר ידיעת האופן שבו ניתן להשיג דבר כלשהו.
86 **להענישם או להיטיב עמם:** מפרשים שאותם אנשים היו פראים וכופרים, וניתנה לד'ו אלקרנין הברירה להרוג אותם או ללמדם להאמין באלוהים. ויש המפרשים שהברירה להיטיב עמם פירושה שלא יהרגם אלא ייקח אותם כשבי.
88 **לו תשולם טובה:** או: יבוא על גמולו בזכות מעשיו הטובים. אלה דברי ד'ו אלקרנין, המבטיח לגמול טובה לצדיקים ולהקל במצוותיו להם. וניתן להבין גם בהוראת שכר כגן עדן. **נצווה:** הדובר הוא ד'ו אלקרנין.
90 **לא נתנו להם מסתור:** מפרשים שמדובר בשחורי עור.
91 **כך היה:** יש המפרשים שהוא נהג בהם כפי שנהג בעם היושב במערב.
93 **שני המצוקים:** יש הגורסים שהם מצויים באזור ארמניה ואזרבייג'ן.
94 **בני גוג ומגוג:** מושבם הוא בירכתי צפון. ר' יחזקאל לח 15.

ידכם, ואקים חומה ביניכם לבינם. 96 הביאו לי גושי ברזל! כאשר ערם אותם בין שני מדרונות המצוקים, אמר, פחו! וכאשר להט (הברזל) כאש, אמר, הביאו ואצוק עליו נחושת רותחת! 97 אז לא יכלו לעלות (על החומה) ולא הצליחו לנקבה. 98 אמר, מקור רחמים היא מעם ריבוני, ואולם כאשר תתקיים הבטחת ריבוני, אז יכתשנה כליל; הן הבטחת ריבוני אמת היא. 99 ביום ההוא נניח (לגוג ומגוג) להסתער זה על זה גלים גלים, ואז תישמע תרועת השופר, ונכנסם יחדיו. 100 ביום ההוא נציג את גיהינום בפני הכופרים 101 אשר טחו עיניהם מראות את (אותות) זכרי, ולא יכלו לשמוע. 102 האומנם חשבו הכופרים כי יוכלו לקחת להם את עבדי כמגינים מפני? הכינונו לכופרים את גיהינום כתקרובת.

103 אמור, הבה ונודיעכם מי הם אלה אשר יאבד כל עמלם: 104 הם אשר מפעלותיהם לא יצלחו בעולם הזה, אף כי ידמו כי הם מיטיבים לעשות, 105 והם הכופרים באותות ריבונם ובכך שייפגשו עמו. לפיכך לא יניבו מפעלותיהם פרי, וביום תחיית המתים לא נטה את הכף לזכותם. 106 זה גמולם, גיהינום, כי כפרו ושמו ללעג את אותותי ואת שליחי. 107 המאמינים ועושי הטוב – בפרדסי גן עדן יארחום, 108 ובהם לנצח יהיו, ולעולם לא יבקשו להחליפם.

109 אמור, אילו היה הים דיו לדברי ריבוני, היה הים אוזל בטרם יכלו דברי ריבוני, אפילו היינו מוסיפים עוד ים כמוהו. 110 אמור, רק בשר ודם אני כמותכם; נגלה לי כי אלוהיכם אלוה אחד הוא, וכי על כל המצפה להיפגש עם ריבונו לעשות את הטוב ולעבוד את ריבונו בלא לצרף לו כל שותף.

95 **כל אשר כונן לי ריבוני:** העושר שנתן לי. או: הדעת שהעניק לי.
98 **הבטחת ריבוני:** כדבר בוא יום הדין, או בדבר מועד יציאת גוג ומגוג. **יכתשנה:** ואז יפרצו בני גוג ומגוג מכלאם. ר' יחזקאל לח 14 ואילך.
99 **נניח:** הדובר הוא אלוהים. **נכנסם יחדיו:** לשפט ביום הדין.
102 **עבדי:** המלאכים הנחשבים בעיני הכופרים לבני אלוהים, וכן גם ישוע ועוזיר. ויש המפרשים שהכוונה לכלל האלילים.
103 **עמלם:** יש המפרשים שמדובר ביהודים ובנוצרים.
105 **ייפגשו עמו:** ביום הדין.
109 **דברי ריבוני:** מכלול המילים המתארות את גדולתו וכוחו.

סוּרָה 19 מִרְיָם

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 כ.ה.י.ע.צ.

2 כך ריחם ריבונך על זְכַרְיָה עבדו: 3 הוא קרא אל ריבונו כהיחבא
4 ואמר, ריבוני, כבר נחלשו עצמותי ושיבה זרקה בשערותי, ומעולם,
ריבוני, כפנותי אליך, לא השבת את תפילתי ריקם. 5 חושש אני מפני
הקרובים אשר יִירשו אותי לאחר מותי, כי אשתי עֲקָרה, על כן הַעֲנֵק לי
יורש מאתך, 6 אשר יירש אותי ואת בית יעקב. ריבוני, עֲשֵׂה שיפיק
רצון. 7 זכריה, הנה אנו מבשׂרים לך על בן ושמו יוחנן. לא נָתַנּו את שמו
לאיש לפניו. 8 אמר, ריבוני כיצד זה יהיה לי בן ואשתי עקרה ואני זקן
בא בימים? 9 אמר, כך יהיה. ריבונך אמר, אין קל מזה. הן זה כבר
בראתיך, בהיותך לא כלום. 10 אמר, ריבוני, תן לי אות. אמר, זה יהיה
לך האות: שלושה ימים לא תוכל לדבר אל האנשים, אם כי לא יהיה בך
מום. 11 אז יָצא מן ההיכל אל בני עַמו ואותת להם לאמור, שַׁבּחו את
אלוהים בוקר וערב.

12 יוחנן, אֱחוֹז היטב בספר! – מנעורותו נָתַנּו לו חוכמת משפט,
13 וחֲנוֹנוּ אותו כחסד וכטוהרה מאתנו. הוא היה ירא שמים, 14 וכיבד את

1 **כ.ה.י.ע.צ.:** ר' סורה 1:2.
2 **זכריה:** אביו של יוחנן המטביל. ר' סורה 3:38–41.
6 **בית יעקב:** עם ישראל. מפרשים שהכוונה לכך שהבן יזכה להיות נביא (או מלך) כעמו.
7 **לא נתנו את שמו לאיש לפניו:** ר' לוקס א 61.
10 **לא תוכל לדבר:** ר' לוקס א 20. האלם הוטל עליו כי לא האמין לבשורה.
11 **אותת להם:** ולא דיבר, כי כבר היה אילם.
12 **אחוז היטב בספר:** לְמַד את התורה ודְבַק בה. **תובנת משפט:** כערבית. חֻכְם. ויש המפרשים כהוראת "נבואה".
13 **חנונו:** כערבית: חַנָאן, מילה יחידאית שהפרשנים המוסלמים התקשו בהבנתה. נראה

אביו ואת אמו, ולא היה סורר ומורה. 15 שלום עליו ביום הולדתו וביום
מותו וביום אשר יֵיעור לחיים.

16 הַזְכֵּר בספר את מִרְיָם. היא פרשה מבני משפחתה אל מקום במזרח,
17 והציבה מחיצה בינה לבינם, ואנו שלחנו אליה את רוחנו, והוא הופיע
לפניה כבשׂר ודם כליל שְׁלֵמוּת. 18 אמרה, ישמרני הרחמן מפניך, אם
ירא שמים הנך. 19 אמר, אין אני אלא שליחו של ריבונֵך, למען אעניק
לָךְ בן טהור. 20 אמרה, כיצד יהיה לי בן, ואיש לא נגע בי ואינני
יצאנית? 21 אמר, כך יהיה. ריבונֵך אמר, אין קל מזה. נעשׂה אותו אות
לאנשים ומקור רחמים מאתנו. כבר נגזר הדבר. 22 אז הרתה אותו ופרשה
עמו אל מקום רחוק. 23 חבלי הלידה פקדוה אצל גזעו של דקל, ואז
אמרה, מי ייתן ומַתִּי לפני כל זאת, ושקעתי בתהום הנשייה. 24 הוא קרא
אליה מתחתיה ואמר, אַל תצטערי! ריבונֵך נתן פלג מים לרגלַיִך.
25 נַעַנעי את גזע הדקל כלפַּיִך והוא יוריד עלַיִךְ תמרים טריים ורעננים.
26 אִכלי וּשְׁתי ורווי נחת, ואם תִּראי אדם, אִמרי, נדרתי תענית לרחמן,
ולכן לא אדבר היום אל איש. 27 היא נשׂאה והביאה אותו אל בני עמה,
והם אמרו, מִרְיָם, אכן מפליא המעשׂה שעשׂית! 28 הוי אחות אַהֲרֹן, הן
אביך לא היה איש רָשָׁע ואִמֵּך לא היתה יצאנית! 29 היא הצביעה עליו,

שהיא משמרת את צורת השם יוחנן.
16 **הזכר בספר:** בקוראן. מרים: אם ישוע. ר' סורה 3:45–47. **מקום במזרח:** יש המפרשים שנרמזת כאן קדושת המזרח בעיני הנוצרים הנוהגים להתפלל בכיוון זה.
17 **אנו שלחנו:** הדובר הוא אלוהים. **רוחנו:** המלאך גבריאל.
18 **רחמן:** ר' סורה 13:30. **אם ירא שמים הנך:** כי אז לא תפגע בי, בקוראי לאלוהים להגן עלי.
21 **כך יהיה. ריבונך אמר:** או: כה אמר ריבונך.
23 **גזעו של דקל:** עליו יכלה להישען בעת הלידה.
24 **הוא קרא:** הנושא הוא התינוק שהגיח מבטנה, או המלאך גבריאל, שלדעת הפרשנים יילד את ישוע, ולפיכך ניצב לרגלי היולדת.
2 **תמרים:** המסורת גורסת שהדקל היה יבש, ונתן פרי בדרך נס.
2 **תענית:** מפרשים שהצום כלל שתיקה, כדי לאפשר ליילוד לדבר בעצמו.
2 **מפליא המעשה:** לידתו של בן ללא אב.
2 **אחות אהרן:** מלומדים בני זמננו סבורים שהכוונה ל"אחות לבית אהרן", כלומר, מצאצאי אהרן הכהן (ר' לוקס א 5: גם אשת זכריה היא מבנות אהרן). אחרים גורסים כי מדובר באחות ממש, ומסבירים שחל כאן עירוב בין מרים אם ישוע לבין מרים המקראית שהיתה אחותם של משה ואהרן. **אמך לא היתה יצאנית:** מכאן שגם את לא ילדת בחטא.

ואולם הם אמרו, כיצד נדבר אל תינוק בעריסה? 30 אמר (התינוק), עבד
אלוהים אני; הוא נתן לי את הספר ועשׂה אותי נביא, 31 ועשׂה אותי
מבורך בכל אשר אלך, וציווני על התפילה ועל הזַּכָּאת כל יְמֵי חַיַּי,
32 ולכבד את אמי, ולא עשׂה אותי סורר ובן בלייעל. 33 שלום עלי ביום
הולדתי וביום מותי וביום אשר איעור לחיים.

34 זה ישוע בן מרים, דְּבַר האמת אשר עליו הם חולקים. 35 אלוהים
מעולם לא הוליד כל בן. ישתבַּח שמו! אם יחליט לחולל דבר, רק יאמר
לו, הֱיֵה! – והָיָה. 36 אלוהים הוא ריבוני וריבונכם, על כן עִבדוהו. זהו
אורח מישרים.

37 המחנות נחלקו ביניהם, אך אבוי לכופרים מפני מוראותיו של יום
הרה גורל. 38 אכן עוד ייטיבו לשמוע ועוד ייטיבו לראות ביום אשר
יבואו אלינו! ואולם היום בני העוולה בתעייה גמורה. 39 על כן הַזהר
אותם מפני יום היגון אשר בו ייחרץ הדין. הם מסיחים את דעתם ואינם
מאמינים. 40 אנו נירש את הארץ ויושביה, ואלינו יוחזרו.

41 הַזכֵּר בספר את אברהם. הוא היה צדיק ונביא. 42 הוא אמר לאביו,
אבא, מדוע תעבוד את אשר לא ישמעו ולא יִראו ולא יועילו לְךָ במאום?
43 אבא, הוענקה לי דעת אשר לא ניתנה לְךָ, על כן בוא בעקבותי
ואנחה אותְךָ באורַח נָאוֹת. 44 אבא, אַל תעבוד לשׂטן, כי השׂטן הִמרה את
פי הרחמן. 45 אבא, חושש אני פן יפגע בְךָ עונש מעם הרחמן ואז תהיה
רֵעַ לשׂטן. 46 אמר, המואס אתה באֵלים אשר לי, אברהם? אם לא תחדל,
סָקול אסקול אותךָ. עתה סור מעלַי לתמיד. 47 אמר, יהי שלום עליךָ. אני

29 **הצביעה עליו:** על בנה, לאות כי הוא יענה.
30 **הספר:** התורה. ויש המפרשים: הברית החדשה.
31 **זכאת:** ר' סורה 43:2.
34 **דבר האמת:** כינוי לישוע. **הם חולקים:** מפרשים שהכוונה ליהודים שדחו את ישוע מכל וכל, ובן לנוצרים שראו בו בן אלוהים ולא רק נביא.
35 **בן:** רמז לאמונת הנוצרים שישוע הוא בן אלוהים. **רק יגיד לו, היה! – והיה:** ובך גם ברא את ישוע ללא אב.
37 **המחנות:** הכיתות הנוצריות שנחלקו על טיבו של ישוע. **יום הרה גורל:** יום הדין.
38 **יבואו אלינו:** למשפט ביום הדין.
45 **תהיה רע לשטן:** אתה והוא תיענשו יחדיו.

אבקש למענך מחילה מריבוני, כי אוזנו כרויה לי. 48 אפרוש מעליכם
ומעל אלה אשר אליהם תתפללו מִבַּלעדי אלוהים, ואפנה בתפילה אל
ריבוני; אולי לא ישיב ריבוני את תפילתי ריקם. 49 כאשר פרש מעליהם
ומעל אלה אשר אותם עבדו מִבַּלעדי אלוהים, העֲנקנו לו את יצחק ואת
יעקב, ועשׂינו כל אחד מהם נביא. 50 העֲנקנו להם מרחמינו ושׂמנו את
זִכרם לתהילה בפי כל.

51 הַזכֵּר בספר את מֹשה. הוא היה בר לבב והיה שליח ונביא. 52 קראנו
אליו מִצדו הימני של ההר וקירבנוהו אל סוד־שׂיחנו, 53 והענקנו לו
ברחמינו את אהרן אחִיו, הנביא.

54 הַזכֵּר בספר את ישמעאל. הוא קִיֵּם נאמנה את כל אשר הבטיח, והיה
שליח ונביא. 55 הוא ציווה את בני ביתו על התפילה ועל הזַּכָּאת, והפיק
רצון מלפני ריבונו.

56 הַזכֵּר בספר את אִדְרִיס. הוא היה צדיק ונביא, 57 והעלינו אותו אל
מקום רם ונישׂא.

58 אלה הנביאים אשר נטה להם אלוהים חסד; הם מזרע אדם ומאלה אשר
נשׂאנו עִם נֹחַ, ומזרע אברהם וישׂראל, ומאלה אשר הִנחינו ובחרנו.
בהיקרא לפניהם אותות הרחמן, הִשתחוו אפיים ארצה ובכו. 59 אחריהם
קמו דורות אחרים אשר זנחו את התפילה והלכו אַחַר תאוותם. סופם
שיגיעו אל הגַיא. 60 אך לא כן בעלי התשובה והמאמינים ועושׂי הטוב.

47 **אבקש למענך מחילה:** בסורות אחרות נאמר בי הכטחת אברהם לאביו כוטלה מאחר שהיה בופר. ר' סורה 114:9; סורה 4:60.
52 **קראנו אליו:** במעמד הסנה הבוער. **מצדו הימני:** מפרשים שהכוונה לצד ההר שהיה לימינו של משה. הימין מסמל את הברכה. **קירבנוהו:** במעמד מתן תורה.
53 **הענקנו לו ברחמינו את אהרן:** מפרשים שבזאת נענה אלוהים לבקשת משה שישלח לו את אהרן בעוזר, במסופר בסורה 20:29–30.
54 **ישמעאל:** הוא נתפס באן בנביא, שלפי המסורת נשלח אל השבט הערבי ג'ורהום ששכן בסביבות מכה.
56 **אדריס:** זהותו סתומה. פרשני הקוראן נוהגים לזהותו עם חנוך המקראי.
57 **מקום רם ונישא:** מפרשים שהוא הועלה השמימה (ר' בראשית ה 24).
58 **נשאנו:** בתיבת נח. **ישראל:** יעקב.
59 **הגיא:** בערבית: גַיא. הפרשנים המוסלמים גורסים בי זה שמו של עמק בגיהינום (אולי הד לגיא־בן־הינום). אחרים מסבירים בהוראת השורש הערבי ג.ו.א. שפירושו "אבדון".

אלה ייכנסו לגן עדן ולא יקופחו כמלוא נימה. 61 – אל גַנֵי עדן אשר
הבטיח הרחמן לעבדיו בסתר. הבטחתו קום תקום. 62 הם לא ישמעו בהם
לזות שפתיים, רק אִמְרֵי שלום, ופרנסתם תהיה מצויה בהם בוקר וערב.
63 זהו גן עדן אשר נַנחילוֹ לעבדינו היראים.

64 לא נֵרֵד ממרומים, אלא במִצוות ריבונך. לוֹ כל אשר לפנינו ואשר
מעבר לנו וכל אשר בין זה לזה, וריבונך אינו שוכח. 65 הוא ריבון
השמים והארץ וכל אשר ביניהם, על כן עבוד אותו, והַתמֵד בעבודתו.
כלום יודע אתה אַחֵר אשר שַם לו כשמו?

66 יגיד האדם, האם אחרי מותי עוד יוציאוני חַי? 67 האם לא יזכור האדם
כי זה כבר בראנוהו, בהיותו לא כלום? 68 לכן, חֵי ריבונך! אֱסוֹף נאספם
(מן הקבר) יחד עם השטנים, ואז נַציבם על ברכיהם סביב גיהינום,
69 אַחַר נמשוך מכל סיעה את אשר יִרבה מכולם לבוז לרחמן. 70 הן
מיטיבים אנו לדעת מי ראוי מכולם להיצלות בו. 71 סוף כולכם לרדת
אל תוכו כי זה הפסק אשר התחייב לו ריבונך. 72 אחר נמַלֵט את היראים
ונשאיר בו את בני העוולה על ברכיהם.

73 כאשר יקראו בפניהם את אותותינו הנהירים, יגידו הכופרים למאמינים,
מי משני מחנותינו משכנותיו נאים יותר, וקהילותיו טובות יותר? 74 מה
רבים הדורות אשר הכחדנו לפניהם, ואשר כליהם וזיו פניהם היו נאים
יותר! 75 אֱמוֹר, כל החי בתעייה, מי ייתן ויאריך לו הרחמן את חייו.
ואולם כאשר יִראו את אשר הובטח להם – את העונש או את שעת הדין,

61 **עבדיו בסתר:** כלומר, עבדו לו ביחידות ולא רק בפומבי. ר' סורה 94:5. ויש גורסים כי הביטוי הערבי באלגַיב אין פירושו כאן "בסתר" אלא "בהיעדרות", ומסבירים שעברי אלוהים עדיין היו נעדרים מגן עדן בזמן שזה הובטח להם.

64 **לא נרד:** אין גבריאל רשאי לרדת אל הנביא בכל עת שיבחר. לפי המסורת, הדברים נאמרו למוחמד בשהיה במצוקה, כיוון שגבריאל לא נגלה לו במשך ימים ארוכים. **אשר לפנינו ואשר מעבר לנו:** חיינו בעולם הזה והעתיד הצפוי לנו בעולם הבא.

65 **אחר אשר שם לו כשמו:** אל אחר מרומם כמוהו.

68 **יחד עם השטנים:** שהיו בעלי בריתם של החוטאים בעולם הזה. המסורת מספרת שכל חוטא יקום לתחייה כשהוא כבול בשלשלת אל בעל בריתו השטן.

72 **נמלט:** לכאורה עולה מכאן שגם יורשי גן עדן יהיו זמן־מה בגיהינום בטרם יבואו על שכרם. ויש המפרשים כי בעת שהותם של הצדיקים בגיהינום, האש אינה בוערת בו.

אז יֵדעו מקומו של מי רע יותר, וגדודיו של מי חלשים יותר. 76 אלוהים
יוסיף להנחות את ישרי הדרך, והמעשים הקיימים והטובים יניבו אצל
ריבונך שכר נכבד יותר ותמורה גדולה יותר.

77 הֲרָאִיתָ את הכופר באותותינו, האומר, זכה אזכה ברכוש ובנים?
78 וכי השקיף ודאה את הנסתר, או זכה בהתחייבות מאת הרחמן? 79 לא
ולא! נרשום את דבריו ונאריך לו את משך העונש, 80 ונירש ממנו את
כל אשר עליו ידבר, ואלינו יבוא יחידי.

81 הם לקחו להם אֵלים מִבַּלעדי אלוהים, למען יתמכו בהם. 82 לא ולא!
הם יכחישו כי אלה עבדו אותם אי־פעם, וידברו כנגדותם. 83 הלא תִראֶה
כי שיסינו את השטנים בכופרים למען יסיתו אותם. 84 אַל תבקש להחיש
את קצם, כי מונים אנו להם את מספר ימיהם.

85 ביום אשר נאסוף את היראים (מן הקבר) ונשַלחם אחד כבוד אל
הרחמן, 86 ונוביל את החוטאים אל מורדות גיהינום, 87 אז לא יוכל איש
לְלַמֵד זכות, זולת מי שיִזכֶּה בהתחייבות מעִם הרחמן.

88 הם אמרו, הרחמן הוליד בן. 89 אכן דבר נורא תשמיעו. 90 השמים
חישבו להתרסק בעטיו, והאדמה – להיחָצות לשניים, וההרים – להתמוטט
באחת, 91 כיוון שטענו כי יש בן לרחמן. 92 אין זה יאה לרחמן להוליד
בן. 93 סוף כל שוכני השמים והארץ לבוא אל הרחמן כעבדיו. 94 הוא
מונה וסופר את כולם. 95 ביום תחיית המתים יבואו כולם אליו אחד
אחד, 96 ואולם המאמינים ועושי הטוב, עליהם ישפיע אלוהים אהבה.

97 גילינו אותו בלשונך למען ייקַל לך לבַשֵר בו טובות לידאים ולהזהיר
בו אנשי מָדון. 98 מה רבים הדורות אשר הכחדנו לפניהם. האם תבחין
ולוּ בשׂריד אחד מהם, או תשמע מהם הגה?

75 **את העונש:** בעולם הזה, כשייהרגו או ייפלו בשבי המוסלמים.

76 **המעשים הקיימים:** שהשכר עליהם מתקיים לנצח. יש הכוללים בזאת את מצוות התפילה והעדות כי אין אלוה מבלעדי אלוהים, ושאר אמרות בשבח אלוהים.

81 **יתמכו בהם:** בעת משפטם ביום הדין.

87 **זולת מי:** או: זולת (למען) מי. **התחייבות:** מפרשים שמדובר במאמינים המוסלמים שבזכות אמונתם יזכו במעמד מיוחד אצל אלוהים.

88 **הוליד בן:** ר' סורה 116:2.

97 **אותו:** את הקוראן. **בלשונך:** הערבית. ר' סורה 2:12.

סוּרָה 20 ט.ה.

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ט.ה.

2 לא הורדנו אליך את הקֻרְאָן ממרומים למען תתייגע, 3 כי אם רק למען
תזהיר לְיָרֵא. 4 הורד הוא ממרומים מעִם אשר ברא את הארץ ואת השמים
ממעל. 5 הוא הרחמן; על כס הכבוד ישב בגאון. 6 לוֹ כל אשר בשמים
וכל אשר בארץ וכל אשר ביניהם, וכל אשר מתחת לפני האדמה.

7 אַל תטרח לשאת את קולך. הוא יודע כל רז ואף את הנסתר מכל.
8 אלוהים, אין אלוה מִבַּלעדיו. לו יאים השמות הנאים.

9 האם הגיע לאוזניך סיפורו של מֹשֶׁה? 10 הוא ראה אש בוערת ואמר
לבני משפחתו, הישארו כאן, כי הבחנתי באש בוערת אשר אולי אקח
לכם ממנה שלהבת, או אולי אמצא על־פי האש את הדרך. 11 בבואו
אליה קרא אליו קול ואמר, משה, 12 אנוכי ריבונך. שַׁל נעליך כי ניצב
אתה בעמק הקדוש מִשְׁנֵה קודש. 13 אני בחרתיך, על כן הקשב לדבר
אשר נִגלה: 14 הנה אנוכי אלוהים, אין אלוה מִבַּלעדַי, על כן עבוד אותי
וקַיים את התפילה למען זֵכֶר שמי.

15 שעת הדין בוא תבוא, אם כי לא אגַלה את מועדה, ואז ישולם לכל

1 **ט.ה.:** ר׳ סורה 1:2.
5 **הרחמן:** ר׳ סורה 30:13. **ישב:** ר׳ סורה 54:7.
8 **השמות הנאים:** ר׳ סורה 180:7.
10 **ראה אש:** הבחין בסנה הבוער מרחוק. ר׳ שמות ג–ד.
12 **משנה קודש:** בערבית: מֻקַדַּס טֻוַא, שפירושו: "קדוש כפל בפליים". ויש הגורסים כי טֻוַא הוא שמו של העמק הקדוש. ויש המציינים כי הוא בתחומיה של ארץ הקודש (אלשַׁאם = סוריה־א״י).

נפש בפועלה. 16 בַּל ידחיקך מעליה זה אשר לא יאמין בה, הנוהה אחר
משוגת לבו, פן תאבד.

17 מה זה בימינך, משה? 18 אמר, זה המַטֶּה אשר עליו אשען ובו אבה
בעצים להוריד עלים לצאני, וישמשני גם לכל תכלית אחרת. 19 אמר,
הַשלֵך אותו, משה. 20 הוא הִשליכו והִנה הוא נחש מתנועע. 21 אמר
(אלוהים), אֱחוז בו ואַל תפחד, כי עתה נשיבנו אל מצבו הראשון,
22 והָבֵא את ידך בחיקך, והיא תצא לְבָנה ולא מנֻגַע. זה אות נוסף,
23 למען נַראה לך במה מאותותינו הגדולים. 24 לֵך אל פרעה כי גדלה
רִשעתו. 25 אמר, ריבוני, הָבֵא רווחה ללבי, 26 והַקֵל עלי את תפקידי,
27 ושחרר את לשוני הכבדה, 28 למען יבינו את דברִי, 29 ותן לי עוזר
מבני משפחתי, 30 את אהרן אחי. 31 חַזֵק בו את גווי, 32 ושַתף אותו
בענייני, 33 למען נַרבה לשבחך, 34 ונַרבה להזכיר את שמך. 35 הן אתה
מבחין בנו. 36 אמר, הנה קיבלתָ את אשר ביקשתָ, משה.

37 חוננו אותך פעם נוספת בחסדנו, 38 באשר הורינו לאמך בדבר הזה:
39 הניחיהו בתיבה והשליכיהו לים, והים יטילנו לחוף, למען ייקחנו
אויבִי ואויבו. נסכתי בבדיות אהבה אליך מאִתי, למען תגודל תחת עיני
הפקוחה. 40 אחותך הלכה ואמרה, הבה ואַרְאֶה לכם בני משפחה אשר יהיו
לו אוֹמְנים. כך השיבונו אותך אל אמך, למען תִרווה נחת ולא תתעצב
אל לבה. אַחַר הרגתָ נפש, ואנו מילטנוך מן הצער, והעמדנוך בניסיון
ונשארתָ מספר שָׁנים בין אנשי מִדְיָן. אַחַר, משה, באתָ הלוֹם, במלאת
הזמן הקצוב. 41 אני בחרתיך לי, 42 על כן לֵך אתה ואחִיך והָביאו את

15 **אם כי לא אגלה:** או: עומד אני לגלות.
16 **בל ידחיקך מעליה:** בל יגרום לך לפקפק בה.
19 **השלך אותו:** ר׳ שמות ד 1 ואילך.
22 **לבנה ולא מנגע:** לא תהיה מצורעת (בניגוד לנאמר בשמות ד 6). כלומר, ידו תצא בוהקת בזוהר נשגב שיוכיח שמשה הוא איש אלוהים. **אות נוסף:** נס שני, נוסף על נס הנחש.
37 **תוננו אותך:** פניית אלוהים אל משה.
39 **הים:** בערבית: אלְיַם, והכוונה ליאור. **אויבי ואויבו:** פרעה.
40 **אחותך:** מרים, אחות משה. ר׳ שמות ב 7 ואילך. **הלכה:** אל אנשי פרעה. **הרגת נפש:** את האיש המצרי. ר׳ שמות ב 11 ואילך. **מילטנוך מן הצער:** מיד פרעה שביקש להורגך בעונש על שהרגת את המצרי. **מדין:** ר׳ שמות ב 15 ואילך.

אותותי, ואַל יִיתַש כוחכם מהזכירני. 43 לכו אל פרעה כי גברה רִשעתו,
44 ודַברו אליו טובות, אולי ייזכר ויתמלא יִראָה. 45 אמרו שניהם,
ריבוננו, פוחדים אנו פן ייחפז להרע לנו או תגדל רשעתו. 46 אמר, אַל
פחד, כי עִמכם אני, שומע ורואה. 47 בואו אליו שניכם ואִמרו, אנו
שליחי ריבונך, על כן שַלַח עִמנו את בני ישׂראל ואל תענה אותם. הנה
הבאנו לך אות מאת ריבונך, ושלום על כל ההולך בדרך הישר. 48 נִגלָה
לנו כי עונש יבוא על כל אשר יכחיש ויפנה עורף. 49 אמר, ומיהו
ריבונכם, משה? 50 אמר, ריבוננו הוא אשר העניק לכל דבר את קיומו,
והִנחהו. 51 אמר, ומה בדבר הדורות הראשונים? 52 אמר, הַיֶדַע על
קורותם שמור אצל ריבוני בספר. לא יִתעה ריבוני ולא ישכח. 53 הוא
אשר פרשׂ לכם את הארץ ביצוע, ופילס לכם שבילים על פניה, והוריד
מן השמים מים, ובהם הצמחנו צמחים מכל מין. 54 אִכלו ורְעו את
מקנכם, ובזאת צפונים אותות לנשמרים לנפשם. 55 ממנה בראנו אתכם,
ואליה נשיבכם, וממנה נשוב ונוציאכם.

56 הראינו (לפרעה) את כל אותותינו, ואולם הוא הכחיש ופנה עורף.
57 אמר, האם באתָ אלינו לנשלנו מארצנו בכשפיך, משה? 58 גם אנו
נעשׂה לך כשפים כמותם. קבַע מועד למפגש בינינו לבינך, אשר נכבדהו
אנו ואתה, במקום אשר עליו נשתווה. 59 אמר, המועד הוא יום החג, ובו
ייאספו האנשים עם עלות החמה. 60 פרעה פנה וכינס את חרטומיו ואז
בא. 61 אמר להם משה, אוי לכם, אַל תְטפלו שקר על אלוהים פן
יכחידכם בעונש. כל הטופל שקר ינחל מפח נפש. 62 אז התייעצו
והמתיקו סוד, 63 ואמרו, שני אלה אינם אלא מכשפים המבקשים לנשלכם
מארצכם בכשפיהם, ולשׂים קץ לאורחות דתכם המושלמת. 64 על כן
הַחליטו מה תהיה תחבולתכם, והתייצבו שורות שורות, כי רק המעולה
יעשׂה חיל היום. 65 אמרו, משה, התשליך אתה ראשון, או שמא נהיה אנו
ראשונים להשליך? 66 אמר, אדרבא, הַשליכו אתם. אז נִראו לו חבליהם
ומטותיהם כמתנועעים, בשל הכישוף שהטילו. 67 נפשו של משה נחרדה,

42 **את אותותי:** ר' סורה 7:103–127.
51 **מה בדבר הדורות הראשונים?:** מדוע לא הנחה אותם אלוהים? או: מה דין מתיהם? או: מה היו קורותיהם?
55 **ממנה:** מן הארץ. **נוציאכם:** ביום תחיית המתים.

68 ואולם אנו אמרנו, אַל תפחד, הן ידך על העליונה. 69 הַשלֵך את אשר
בימינך ויבלע את להטיהם, כי רק בלהטוטים יכשפו, ואולם המכשף לא
יעשׂה חיל בכל אשר ילך. 70 אז השתחוו המכשפים אפיים ואמרו,
מאמינים אנו בריבונם של אהרן ומשה. 71 אמר (פרעה), האומנם תאמינו
לו בלא רשותי? הן הוא הגדול שבמכשפים אשר הכניסכם בסוד הכישוף!
כָּרות אכרות את יד ימינכם ואת רגל שמאלכם ואצלוב אתכם על גזעי
דקלים, ובכך תדעו מי משנינו מטיל עונש כבד ונצחי יותר. 72 אמרו, חי
אשר יצר אותנו! לעולם לא נבכר אותך על פני האותות הנהירים אשר
הביא הוא לנו. חֲרוץ את הדין כאשר תחרוץ, ואולם דינך יחול רק בעולם
הזה. 73 האמנו בריבוננו למען יסלח לנו על חטאותינו ועל הכשפים אשר
כפיתָ עלינו לעשׂות. אלוהים טוב ונצחי ממך.

74 כל הבָא אל ריבונו בעודו חוטא, גיהינום שמור לו. לא ימות בו וגם
לא יחיה. 75 וכל הבָא אליו בעודו מאמין ולאחר עשׂותו את הטוב, לאלה
שמורות המעלות העליונות: 76 גני עדן אשר נהרות זורמים למרגלותיהם;
לנֶצח יהיו בהם, כי זה גמולו של השומר על הטוהר.

77 הורינו למשה לאמור, הוצֵא את עבדַי הלילה ופַלֵס להם נתיב יבש
בים, ולא תחשוש מפני הרודפים ולא תירא. 78 פרעה וגדודיו הִדביקום,
ואולם הים כיסה אותם כאשר כיסה. 79 פרעה הִתעה את בני עמו ולא
הנחה.

80 הוי בני ישׂראל, מילטנו אתכם מאויביכם והועדנו לכם מקום אשר
ניוועד בו, לצִדו הימני של ההר, והורדנו לכם ממרומים את המָן ואת
השׂלָו. 81 אִכלו מן הדברים הטובים אשר שלחנו לפרנסתכם ואַל תִפרקו
עול בעסיים, פן אשפוך חמתי עליכם. כל אשר אשפוך חמתי עליו יצנח

69 **בלהטוטים יכשפו:** הפרשנים גורסים שהחרטומים מרחו את חבליהם בכספית, ואלה נעו בהשפעתה.
70 **השתחוו:** לאחר שנבלעו מטותיהם.
71 **מי משנינו:** אני או אלוהי משה.
72 **חי אשר יצר אותנו:** או: לא נבכר אותך...על פני מי שיצר אותנו.
74 **לא ימות בו וגם לא יחיה:** לא ייפטר שם מעונש הייסורים ולא ייהנה מחייו.
77 **עבדי:** בני ישראל.
80 **מקום אשר ניוועד בו:** לשם מתן תורה. ר' שמות כד 1–2. **צדו הימני:** ר' סורה 19:52.

לתהום, 82 ואולם מרכה אני לסלוח לחוזר בתשובה ולמאמין ולעושׂה את
הטוב ולמישיר לכת. 83 – מדוע מיהרתָ לעזוב את בני עמךָ, משה?
84 אמר, הנה הם באים בעקבותי, ואני מיהרתי לבוא אליךָ למען אפיק
רצון מלפניךָ, ריבוני. 85 אמר (אלוהים), העמדנו את בני עמךָ בניסיון
לאחר לכתךָ מהם, והסָאמִרי הִתעה אותם.

86 אז חזר משה אל בני עמו כועס ומלא צער. אמר, בני עמי, האם לא
הבטיח לכם ריבונכם הבטחה טובה? האם קצרה רוחכם מלחכות? או
התְרצו כי תינתך עליכם חמת ריבונכם, ולכן הפרתם את שהבטחתם לי?
87 אמרו, לא מדעתנו הֵפרנו את הבטחתנו לךָ. עמוסים היינו בשׂכיות
החמדה של האנשים, על כן השלכנו אותן, וגם הסָאמִרי הטיל. 88 הוא
עשׂה להם תבנית עגל משמיע קול געייה, והם אמרו, זה אלוהיכם ואלוהי
משה, ואולם הוא שכח. 89 הלא יִראו כי אין הוא משיב להם דבר, ולא
יוכַל להעביר צרה מעליהם או להביא להם תועלת? 90 קודם לכן אמר
להם אַהרֹן, בני עמי, (העגל) אינו אלא מבחן לכם, ורק הרחמן הוא
ריבונכם, על כן נְטו אחרַי והישָמעו לדברַי. 91 אמרו, לא נחדל לדבוק בו
עד אשר ישוב אלינו משה. 92 אמר (משה), אהרֹן, כאשר ראיתָ כי תועים
הם, מה מנע בעדךָ 93 לעשׂות כדוגמתי? האם הפרתָ את מצוותי? 94 אמר

81 **אל תפדקו עול:** אולי רמז לאיסור להותיר את המן ליום הבא. ר' שמות טז 19-20.
83 **מיהרת לעזוב:** חשת לעלות להיוועד אתי והשארת אותם מאחור. במקרא מצטווה משה בפירוש להשאירם מאחור. ר' שמות בד 2, 14.
85 **העמדנו את בני עמך בניסיון:** רמז למעשה העגל. **הסאמרי:** בכמה מסורות פרשניות גורסות ששמו של האיש מעיד כי היה שומרוני, ומסבירות ש"שומרון" היה שמו של אחד משבטי ישראל. גם בכמה תוקרים בני זמננו רואים בסיפור על אודותיו סמל לדמותם של השומרונים. מסורות אחרות גורסות שמוצאו של האיש היה במצרים, או בעם זר אחר. כמה תוקרים בני זמננו שיערו כי הצורה סאמרי משמרת את שמו של זמרי (בן סלוא), שנזכר בסיפור עבודתם של בני ישראל לבעל פעור (במדבר כה 14).
86 **הבטיח לכם:** לתת לכם את התורה.
87 **שביות החמדה:** שקיבלו מן המצרים ערב צאתם. **השלכנו:** אל האש כדי שיותכו. **הסאמרי הטיל:** המסורת מספרת כי האיש השליך עפר שאסף מתחת לפרסות סוסו של גבריאל, ועפר זה הפיח חיים בעגל הזהב. ור' להלן פס' 96.
88 **תבנית...געייה:** ר' סורה 7:148. **הוא שכח:** יש המפרשים כהמשך דברי הסאמרי הטוען כי משה שכח להודיע שהעגל הוא האל האמיתי. אחרים גורסים כי מדובר בסאמרי שבעשותו את העגל שכח את דתו הנכונה.
93 **לעשות כדוגמתי:** להילחם בחוטאים.

(אהרן), בן אמי, אַל תאחֵז בזקָני ולא בראשי. חששתי פן תאמר, פילגתָ
את בני ישׂראל ולא מילאתָ אחר דבָרי. 95 אמר (משה), ומה היה לךָ,
סָאמִרי? 96 אמר, הבחנתי כאשר לא הבחינו בו הם, ונטלתי חופן מעקבות
השליח והטלתי אותו, כי כך השיאני לבי. 97 אמר (משה), בַּלֵךְ־לךָ,
ומעתה תאמר כל חייךָ, אין לגעת בי! ויועד לךָ מועד אשר לא תחמוק
ממנו. הבט אל אלוהיךָ אשר לא חדלתָ לדבוק בו: שָׂרוף נשׂרפהו ואחר
נפזרהו בים. 98 רק אלוהים הוא אלוהיכם, אשר אין אלוה מִבַּלעדיו,
וידיעתו חובקת כל.

99 בכה נספר לךָ על מאורעות העבר, ונָתַנו לךָ דבר־תוכחה מאִתנו.
100 כל הפונה לו עורף, יישׂא משׂא ביום תחיית המתים. 101 לנֶצח
יישׂאוהו; אכן מה רע יהיה הנטל ביום תחיית המתים. 102 ביום אשר
תישָמע תרועת השופר. ביום ההוא נאסוף את החוטאים (מקבריהם), והם
יהיו כחולי עין, 103 וילחשו זה לזה, לא עברו עליכם יותר מעשׂרה ימים!
104 היטב יודעים אנו את אשר יגידו. גם השנון שבהם יגיד, רק יום אחד
עבר עליכם.

105 ישאלוךָ על אודות ההרים. אֱמור, ריבוני יפוררם עד דק, 106 ויותיר
מהם רק מישור שומם, 107 אשר לא תִראֶה בו קיעור ולא קימור. 108 ביום
ההוא ילכו בעקבות הכָּרוז ולא יוכלו לנטות מעליו והקולות יֵירָמו
מיראת הרחמן ולא תשמע כי אם קול לחש. 109 ביום ההוא לא תועיל

94 **ולא מילאת אחר דברי:** מפרשים שמשה ציווה על אהרן להשגיח על שלומם של בני ישראל בהיעדרו. ור' סורה 7:142.
96 **השליח:** המסורת גורסת כי הוא המלאך גבריאל, וכי חופן העפר שהסאמרי נטל מעקבות רגליו של סוסו יצר את העגל, או הפיח בו חיים.
97 **אין לגעת:** בשל טומאת חטאיו. יש חוקרים הרואים כאן רמז לפרישות הפולחנית של השומרונים. **יועד לך מועד:** לעונש ביום הדין.
99 **בכה נספר לך:** דברי אלוהים אל הנביא מוחמד.
100 **יישא משא:** את נטל חטאיו.
102 **כחולי עין:** סימן לחוטאים. הפרשנים מסבירים שהערבים נטרו טינה לבחולי העין. ויש המפרשים: עיוורים, שעיניהם איבדו את צבען הטבעי.
103 **עשרה ימים:** עלי ארמות. זהו תיאור סמלי לקוצר החיים בעולם הזה. ויש המפרשים: הזמן שיתלוף מאז מותם ייראה להם כעשרה ימים בלבד בשל התדהמה שתכה בהם כאשר יקומו לתחייה.

ההשתדלות בלתי אם לאשר יתיר לו הרחמן ויתרצה לדברו. 110 הוא יֵדע
את אשר לפניהם ואת אשר מעבר להם, ואולם הם לא יוכלו להכיל את
מלוא הדעת עליו. 111 הפָּנים ייכנעו (לאלוהים) החַי והקיים, וכל החוטא
בגודמו עוול, ינחל מפח נפש. 112 ואולם העושה את הטוב בעודו מאמין,
לא יחשוש מפני עוול או עושק.

113 ככה הורדנוהו ממרומים: קֻרְאָן ערבי, והבאנו בו שלל אוהרות למען
תהיה בהם יִרְאָה, או למען ישיב להם את זכרונם. 114 על כן יתרומֵם
אלוהים, המלך, אשר הוא האמת. אַל תיחפז בקֻרְאָן בטרם תסתיים
התגלותו לךָ, אלא אֱמור, ריבוני, הוסף לי דעת.

115 ציווינו על אדם זה כבר, ואולם הוא שכח ולא מצאנו בו נחישות.
116 אמרנו למלאכים, השתחוו לאדם, והם השתחוו, ורק אִבְּלִיס סירב.
117 או אמרנו, אדם, זהו אויב לךָ ולאשתךָ, על כן הישָׁמרו פן יוציאכם
מגן עדן, ואז תתייגע למחייתךָ. 118 כאן מובטח לךָ כי לא תרעב ולא
יחסר לךָ לבוש, 119 ולא תצמא ולא תכה אותךָ השמש. 120 אז לחש לו
השָׂטן ואמר, אדם, בוא ואוליכךָ אל עץ חיי הנצח ואל מלכות אשר לא
תִבלה. 121 שניהם אכלו ממנו ואז נגלו להם מערומיהם, והחלו להדק על
עצמם כסוּת מעלֵי הגן. כך הִמרה אדם את פי ריבונו וסטה, 122 ואולם
אחר־כך בחר בו ריבונו ושב מכעסו עליו והִנחה. 123 אמר (אלוהים), רְדו
מכאן שניכם יחדיו, והֱיו אויבים זה לזה, ואולם אם תָּבוא לכם מאִתי
הדרכה אל דרך הישר, כי אז לא יִתעה כל ההולך בדרכי הישָׁרה, ולא
תמצאנו תלאה. 124 ואולם כל הפונה עורף לתוכחתי, ימצא את מחייתו

109 **יתיר לו:** או: יתיר לאחרים להשתדל למענו.
110 **אשר לפניהם...מעבר להם:** מעשיהם בעולם הזה והגורל הצפוי להם בעולם הבא.
111 **הפנים ייכנעו:** יש המפרשים כרמז להצמדת המצח לקרקע בעת התפילה. ויש הגורסים שהכוונה לכניעת כל הברואים לאלוהים ביום הדין.
113 **ערבי:** ר' סורה 2:12.
114 **אל תיחפז בקראן:** מפרשים שהנביא חשש פן ישכח את אשר נגלה לו, ולכן מיהר לשנן זאת בקול, עוד בטרם התבהרה לו משמעות הפסוקים.
115 **ציווינו על אדם:** שלא יאכל מן העץ האסור.
116 **אבליס:** ר' סורה 34:2.
118 **לא יחסר לך לבוש:** לא תסבול מהיותך עירום.
123 **היו אויבים זה לזה:** ר' סורה 36:2.

ברוחק, וביום תחיית המתים נאספהו (מן הקבר) עיוור. 125 או יגיד,
ריבוני, מדוע אספתני עיוור? הן הייתי פיקח! 126 יגיד (אלוהים), כך! כי
ניתנו לךָ אותותינו ואתה שכחתָ אותם, על כן היום ישכחוךָ. 127 כך
נגמול למתהולל אשר לא האמין באותות ריבונו. אכן עונש העולם הבא
כבד ונצחי מכל.

128 האם טרם התחוור להם מה רבים הדורות אשר הכחדנו לפניהם? הרי
דרכם עוברת על־פני משכנותיהם! בזאת צפונים אותות לנשמרים
לנפשותם. 129 אלמלא גמר ריבונךָ אומֶר לדחות את עונשם לזמן קצוב,
כבר היה מדביקם.

130 שָׂא את דבריהם בעוז רוח, ושַבח והַלל את ריבונךָ לפני עלות החמה
ולפני שקיעתה, ושַבח במשך הלילה ובקצותיו של היום, למען תשׂבע
רצון.

131 אַל תישׂא עיניךָ אל התענוגות אשר בהם פינקנו את האחרים
למיניהם, אל זוהר חיי העולם הזה אשר נָתַנו למען נסותם בו. הפרנסה
מעם ריבונךָ טובה ונצחית מכל אלה.

132 צַווה את בני ביתךָ על התפילה, והתמד בה. אין אנו מבקשים ממךָ
לדאוג לפרנסה, כי אנו מפרנסיךָ, והיראים סופם לראות טובה.

133 אמרו, מדוע אין הוא מביא לנו אות מאת ריבונו? האם לא ניתַּן להם
האות הנהיר על אשר נרשם בגווילים הראשונים? 134 אילו היינו מכחידים
אותם בעונש עוד בטרם בואו, היו אומרים, ריבוננו, מדוע לא שלחתָ
אלינו שליח למען נלך אחר אותותיךָ בטרם נושפל ונעטה קלון?

126 **ישכחוך:** באש ניהינום.
128 **דרכם עוברת:** מפרשים שהפסוק מופנה אל בני קוריש. שבדרכם לסחור בסוריה נהגו לעבור על פני תורכות ערים חוטאות שנכחדו, כגון עירו של לוט (סדום).
129 **לזמן קצוב:** עד העולם הבא. ויש המפרשים: עד תבוסתם הצפויה של בני קוריש בקרב בדר (שנת 624).
130 **שבח והלל:** יש המפרשים כי זהו צו לקיים את התפילה היומית, ומזהים בהמשך הפסוק את חמשת מועדיה. **קצותיו של היום:** תחילתו וסופו.
131 **הפרנסה מעם ריבונך:** בגן עדן. או ההנחיה הרוחנית שזכית לה בעולם הזה.
133 **האות הנהיר:** הקוראן. ספר זה מאשר את הדברים הרשומים בכתבי הקודש הקדומים על אודות הגורל הצפוי לחוטאים.

135 אֱמור, אנו אורבים זה לזה; הַמשיכו לארוב, אך לבסוף תדעו מי היו
בעלי האורַח הנאות ומי הישיר לכת.

135 **המשיכו:** פנייה אל אויבי מוחמד שחיכו למפלתו.

סורָה 21 הַנְּבִיאִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 מועד חשבונם של האנשים קָרֵב ובא, ואולם הם מסיחים דעתם ופונים
עורף. 2 כאשר שבים ומעלים את זִכרו של ריבונם לפניהם, הם מקשיבים
משועשעים, 3 ולבותיהם קלים עליהם. בני העוולה ממתיקים סוד באומרם,
אין הוא אלא בשׂר ודם כמותכם; התלכו שֶׁבִי אַחַר כשפים בעיניים
פקוחות?

4 אמר (הנביא), ריבוני יודע את אשר נאמר בשמים ובארץ; הוא שומע
ויודע. 5 אך לא ולא! הם אמרו, בְּליל חלומות! לא ולא! הוא בדה זאת
מלבו, והוא רק משורר. יביא לנו אות כפי שנשלחו הראשונים להביא.

6 שום עיר אשר השמדנו לפניהם לא האמינה - הכיצד יאמינו אלה?

7 לפניךָ שלחנו רק בני אדם אשר גילינו להם את דְבָרנו. שַׁאֲלו נא את
בעלי דבר־התוכחה, אם אינכם יודעים. 8 לא עשׂינו להם גוף שאינו
נצרך למזון, והם לא חיו לָנֶצח. 9 לבסוף קיימנו נאמנה את אשר הבטחנו

1 **מועד חשבונם:** יום הדין.

2 **זכרו של ריבונם:** קטעי קוראן הנמסרים להם בפעם בפעם.

3 **בשפים:** מוחמר הואשם שאינו אלא מבשף ולא נביא אמת.

4 **אמר (הנביא):** לבאורה משתמע מכאן שהנביא דובר על דעת עצמו, מה שנוגד את ההברה בי בל הקוראן הוא דבר אלוהים, ולפיכך מקפידים הפרשנים לציין שגם כאן אלוהים הוא המצווה על הנביא, ומסבירים "אמר" בהוראת "אמור!"

5 **משורר:** רמז לטענת הבופרים שמוחמר אינו נביא אלא משורר. **כפי שנשלחו הראשונים להביא:** בגון מופת הנאקה שניתנה לצאלח (למשל, סורה 73:7) ומופת מטהו של משה (למשל סורה 106:7–107).

6 **לפניהם:** לפני הבופרים בני דורו של מוחמד.

7 **לפניך:** פניית אלוהים אל מוחמד. **בני אדם:** ולא מלאכים. זו תשובה לכופרים שכפרו במוחמד בנימוק שהוא בשר ודם במותם. **בעלי דבר־התוכחה:** ר' סורה 43:16.

להם, והִצַלנו אותם ואת אשר חפצנו, והכחדנו את המתהוללים.

10 הורדנו אליכם ממרומים ספר ובו דבר־תוכחה לכם. האם לא תשׂכילו
להבין?

11 מה רבות הערים בנות העוולה אשר הכחדנו, ואשר הקמנו אחריהן
עמים חדשים. 12 באשר הבחינו בחרון אפנו, קמו להימלט מתוכן בשעטה.
13 אל תשעטו! הָשיבו להתפנק באשר פונקתם והישארו במשכנותיכם,
כי כֹּה וכֹה תיתבעו את הדין! 14 הם אמרו, אבוי לנו, אכן היינו בני
עוולה. 15 הם לא חדלו לקרוא כך, עד אשר קצרנו בהם ושבקו חיים.

16 לא בראנו את השמים ואת הארץ ואת אשר ביניהם לשם שעשוע.
17 אילו חפשׂנו עונג היינו מוצאים זאת אצלנו, אם אכן היינו רוצים.
18 לא ולא! אנו מטיחים את האמת בפני ההבל, והיא תרסק את ראשו,
וחיש יימוג, ואתם תהיו הקוראים שוד ושבר, בעוון התארים אשר בהם
תתארו. 19 לוֹ כל שוכני השמים והארץ. השרויים במחיצתו – לא תִרבה
שחצנותם מכדי לעובדו, ולא יִלְאוּ. 20 לילה ויום יסַפרו בשבחו ולא
יחדלו.

21 העשׂו לעצמם אֵלים מן הארץ אשר יוכלו להקים לתחייה? 22 הן לוּ היו
בשמים ובארץ אֵלים זולת אלוהים, כי אז היו נשחתים. ישתבח שם
אלוהים, ריבון הכס, ויינשא מעל התארים אשר בהם יתארוהו. 23 איש לא
ישאלנו על מעשׂיו, ואילו אותם ישאלו. 24 האומנם לקחו לעצמם אֵלים
אחרים זולתו? אֱמור, הַציגו את המופת אשר בידכם! הִנה דבר־התוכחה
של אלה אשר אתי ודבר־התוכחה של אלה שהיו לפנַי! ואולם מרביתם
אינם יודעים את האמת, והם פונים עורף.

25 מעולם לא שלחנו לפניך שליח בלא שגילינו לו לאמור, אין אלוה

13 **אל תשעטו:** הפרשנים גורסים שזוהי פניית המלאכים אל הנמלטים, על דרך ההיתול.
17 **אצלנו:** בעולמנו השמימי (הדובר הוא אלוהים).
18 **התארים אשר בהם תתארו:** את אלוהים, כגון שהוא אב לצאצאים.
19 **השרויים במחיצתו:** המלאכים.
21 **מן הארץ:** מעצים, אבנים וכד'.
22 **היו נשחתים:** השמים והארץ.
24 **דבר־התוכחה של אלה אשר אתי:** הקוראן. **של אלה שהיו לפני:** ספרי הקודש של היהודים והנוצרים. **אינם יודעים את האמת:** שאין ממש באלילים.

מִבַּלעדַי, לכן עבדוני. 26 ואולם הם אומרים, הרחמן הוליד כן. ישתבח
שמו! רק עבדים מכובדים הם. 27 הם לא יקדימו אותו כדברים, ויעשׂו
כדברו. 28 הוא יודע את אשר לפניהם ואת אשר מעבר להם, ולא יוכלו
להשתדל כי אם למען זה אשר יתרַצה לו (אלוהים), וחרדה אוחזת כהם
מרוב יראתו. 29 מי מהם אשר יאמר, אני הנני אֵל מִבַּלעדיו, נשיב לו
כגמולו בגיהינום. כך נגמול לבני העוולה.

30 האם לא יראו הכופרים כי השמים והארץ היו מִקשה אחת, ואנו קרענו
חלל ביניהם, ויצרנו כל חַי מן המים? הלא יאמינו? 31 והצבנו על הארץ
הרים נטועים אֵיתָן לכל תנוע תחתם, ופרצנו בה ערוצים ושבילים, למען
יישירו לכת בהם, 32 ונטינו את הרקיע כתקרה מוצקה, ואולם הם פונים
עורף לאותותיו. 33 הוא אשר ברא את הלילה ואת היום ואת השמש ואת
הירח. כל אחד משייט כגלגל הרקיע.

34 לא נָתַנו לאיש לפניך חיי נצח. האם יחיו הם חיי נצח לאחר שתמות?
35 סוף כל נפש לטעום את המוות, ונעמידכם בניסיוננו של הרע והטוב,
ואלינו תוחזרו.

36 בראות אותך הכופרים, ישׂימוך ללעג כאומרם, הזה האיש אשר ידבר
סרה באֱלֵיכם? הם כופרים כזכר הרחמן. 37 האדם קצר רוח מטבע
בריאתו. עוד אַראה לכם את אותותי, לכן אל תרחקו בי. 38 הם אומרים,
מתי יתגשם האִיום הזה, אם אמת בפיכם? 39 לוּ רק ידעו הכופרים כי
יבוא זמן ולא יוכלו להדוף את האש מעל פניהם ולא מעל גבם, והם לא

26 **הרחמן:** ר' סורה 30:13. **הוליד כן:** ר' סורה 116:2. **עבדים מכובדים:** מלאכים.
28 **אשר לפניהם...מעבר להם:** המעשים שעשו ואשר יעשו.
30 **המים:** יש המפרשים "מים" בהוראת נוזל הזרע. ויש הגורסים שהכוונה לכך שהחיים תלויים במים.
31 **לכל תנוע:** ר' סורה 15:16.
32 **אותותיו:** של הרקיע. כלומר השמש, הירח ושאר גרמי השמים המעידים על כוחו של אלוהים.
34 **חיי נצח:** רמז לטענת הכופרים כי מאחר שמוחמד הוא בן תמותה, אין הוא יכול להיות נביא.
35 **תוחזרו:** ביום הדין.
36 **זכר הרחמן:** הקוראן המעלה את זכרו.
38 **האיום הזה:** יום הדין.

ייוושעו! 40 שעת הדין תבוא עליהם כחתף ותבהה אותם בהלם והם לא
יוכלו להשיבה אחור ולא תינתן להם ארכה.

41 כבר הושמו ללעג שליחים לפניך, ואז ניחת על המבַזים העונש אשר
בזו לו.

42 אֱמור, מי ישמור עליכם לילה ויום מפני הרחמן? ואולם הם פונים
עורף לזבר ריבונם. 43 האומנם יש להם אֵלים אשר יגנו עליהם מפנינו?
הן לעצמם לא יוכלו לעזור, וגם מפנינו לא יקום להם מושיע, 44 ואולם
אנו הֵנחנו לאלה ולאבותיהם להתענג, עד כי דכו ימי חייהם. אף־על־פי־כן,
הלא יִראו כי אנו באים אל הארץ ונוגסים בה מבל עבריה? האם יהיו הם
הגוברים? 45 אֱמור, אזהירכם רק על־פי מה שנִגלה לי, ואולם החירשים
לא ישמעו את הקול הקורא באשר יוזהרו, 46 אך באשר יאחז כהם רק
אפס קצהו של עונש ריבונך, יגידו, אוי לנו כי היינו בני עוולה.

47 ביום תחיית המתים נציב את מאזני הצדק, ושום נפש לא תקופח
במלוא נימה. גם אם יהיה משקל מעשיה בגרעין חרדל, נביאֶם, בי אין
במונו לעשיית החשבון.

48 נָתַנו למשה ולאהרן את הפֻרְקָאן, ואור נגוהות ודבר־תוכחה לידאים,
49 היראים את ריבונם בסתר והחרדים מפני שעת הדין.

50 זהו רבר־תוכחה מבורך אשר הורדנו ממרומים. האם תתנכרו לו?

51 נָתַנו לאברהם בינה בטרם בל, בי הִבדנוהו. 52 הוא אמר לאביו ולבני
עמו, מה הפסלים הללו אשר תרבקו בהם? 53 אמרו, מצאנו את אבותינו
עובדים להם. 54 אמר, אתם ואבותיכם הייתם שרויים בתעייה גמורה.
55 אמרו, האם דברי אמת תביא לנו, או שמא רק משתעשע הנך?

44 **נוגסים בה מבל עבריה:** יש המפרשים זאת ברמיזה לכיבושי האסלאם. אחרים גורסים שהכוונה לכך שכל יושבי הארץ סופם למות.

48 **פרקאן:** אחר מכינויי הקוראן המשמש כאן בתואר לתורה שניתנה למשה. ר' סורה 53:2. ויש המפרשים כהוראת "ישועה", המרמזת לקריעת הים למען בני ישראל.

49 **בסתר:** בלומר, ביתירות ולא רק בפומבי. ר' סורה 94:5.

51 **בטרם כל:** יש המפרשים: בטרם היות העולם. או: כטרם היות משה.

52 **מה הפסלים:** ר' הסיפור על אברהם והצלמים והצלתו מן האש, ספר האגרה, בד־בה (מתוך מדרש תנא דבי אליהו ומבראשית רבה).

56 אמר, חלילה! הן ריבונכם הוא ריבון השמים והארץ אשר אותם יצר,
ועל זאת אעיד בפניכם. 57 – נשבעתי באלוהים אם לא אערים על
אליליכם לאחר שתסתלקו. 58 אז ניפצָם לרסיסים, זולת מנהיגם, למען
ישובו אליו. 59 אמרו (בני עמו), מי עשׂה זאת לאֵלים אשר לנו? בכני
העוולה הִנו! 60 ואמרו, שמענו נער אחד מרבר בהם סרה, ושמו אברהם.
61 אמרו, הוציאוהו אל מול עיני האנשים, אולי יימָצא בהם עֵד. 62 אָמרו,
אברהם, האתה עוללתָ זאת לאֵלים אשר לנו? 63 אמר, חלילה! מנהיגם
זה, הוא אשר עשׂה זאת. שַׁאֲלו־נא אותם, אם יואילו לענות לכם! 64 אז
פנו זה אל זה ואמרו, אתם הִנכם בני העוולה! 65 אַחַר נָבוֹכו ואמרו, הן
ידעתָ בי לא יוכלו לדבר! 66 אמר, אם כך, מדוע תעבדו אחרים מִבַּלעדי
אלוהים אשר לא יוכלו להועיל לכם בלל וגם לא להזיק? 67 קַצתי בכם
ובאלה אשר תעבדו מִבַּלעדי אלוהים. האם לא תשׂכילו להבין? 68 אָמרו,
שׂרפוהו, וכעשׂותכם זאת תבואו לעזרת אֲלֵיכם. 69 אמרנו, הוי האֵש,
צנני את אברהם ושִׁמרי על שלומו. 70 הם חרשו עליו רעה, אך אנו
הבשלנום, 71 ומילטנו אותו ואת לוט אל הארץ אשר נָתַנו את ברכתנו
בה למען שוכני העולמים.

72 העניקנו לו את יצחק, והוספנו את יעקב, ואת שניהם עשׂינו ישרים.
73 עשׂינום אנשי מופת הנוהגים על־פי דברנו, והורינו להם לעשׂות
מעשׂים טובים ולקיים את התפילה ולתת זַכָּאת, והם עבדו לנו.

74 אשר ללוט, נָתַנו לו חוכמת משפט ודעת, ומילטנו אותו מן העיר
אשר עשׂתה תועבה. הם היו אנשי רֶשע מופקרים. 75 פרשׂנו את רחמינו
עליו, והוא בישרים.

57 **נשבעתי באלוהים:** דברי אברהם בלבו.

58 **למען ישובו:** יפנו אל פסל המנהיג ויאשימוהו במעשה. והמסורת גורסת בי אברהם תלה עליו את הכלי שבו ריסק את הפסילים. ויש המפרשים: למען ישובו אל אברהם ודתו לאחר שישתכנעו באפסות הפסילים.

64 **אתם הנכם בני העוולה:** בכך שהאשמתם את אברהם בשבירתם.

65 **הן ידעת:** פנייתם אל אברהם.

69 **אמרנו:** הדובר הוא אלוהים.

71 **הארץ אשר נתנו את ברכתנו בה:** ארץ הקודש. מרבית הפרשנים מזהים אותה עם ארץ ישראל, ואחרים עם מֶכה.

73 **זכאת:** ר' סורה 43:2.

76 אשר לנֹחַ, הוא קרא (אל אלוהיו) לפני כן, ואנו נעתרנו לו ומילטנו
אותו ואת בני ביתו מן המצוקה הגדולה. 77 חשנו לעזרתו כנגד האנשים
אשר הכחישו את אותותינו. הם היו אנשי רֶשע, על כן הטבענום כולם.

78 אשר לדָוִד ושלמה, הם חרצו את דין השׂדה. צאנם של האנשים תעה
אליו, ואנו היינו עדים למשפטם. 79 נָתַנּו לשלמה תבונה, ולשניהם נָתַנּו
חוכמת משפט ודעת. הכפפנו את ההרים לרצונו של דָוִד, ואת העופות,
והם שרו את שבחי אלוהים. כך עשׂינו. 80 ולימדנו אותו לעשׂות לכם
שריון, למען יגן עליכם בהכותכם זה בזה במלחמה. הלא תכירו טובה?

81 ולשלמה נָתַנּו את הרוח הסוערת למען תישוב על־פי דברו אל הארץ
אשר נָתַנּו את ברכתנו בה. ידענו כל דבר. 82 ובין בני השׂטן היו לו דולֵי
פנינים ופועלים אחרים, ושמרנו את צעדיהם.

83 אשר לאִיוֹב, הוא קרא אל ריבּונו ואמר, פגעה בי צרה, ואתה הרחום
שברחומים. 84 נעתרנו לו והסרנו את הצרה מעליו, והשבנו לו את בני
משפחתו, כפליים כמספרם, ברחמינו וכאות הזכרה לעובדים אותנו.

85 אשר לישמעאל ואִדְרִיס ודַ'ו אלכִּפְל, כולם היו בעַזֵּי הרוח. 86 פרשׂנו
עליהם את רחמינו, והם בישרים.

87 אשר לדַ'ו אלנון, הוא הסתלק בכעס וחשב כי לא נוכל להשׂיגו.
לבסוף קרא ממחשכים לאמור, אין אלוה מִבַּלעדיך. ישתבח שמך, אכן

76 **לפני כן:** לפני הנביאים הנזכרים למעלה.

78 **השדה:** המסורת מספרת שיַּדרו של פלוני השחית בלילה את שדהו של חברו, ובעל השדה תבע את שכנו למשפט אצל דוד. דוד פסק כי על בעל הצאן למסור את צאנו לבעל השדה בדי לפצותו, ואילו הנער שלמה, אשר נבח בדיון, הציע פתרון הוגן יותר: בעל השדה ייהנה רק מחלב הצאן ומצמרו, בעוד שבעל הצאן לטפל בשדה עד אשר ישוב לקדמותו. אז ישיב את השדה לבעליו והצאן ישוב אליו.

80 **שריון:** הקוראן מייחס לדוד את המצאת שריון הקשקשים. ר' גם סורה 34:10–11.

81 **תישוב על־פי דברו:** תישא אותו. ר' סורה 34:12. הארץ אשר נתנו את ברכתנו בה: ר' פסוק 71 לעיל. מפרשים שהרוח היתה נושאת את שלמה לכל מקום, ואחר מחזירה אותו לארצו.

85 **אדריס:** ר' סורה 19:56. **ד'ו אלכפל:** דמות עלומה. בין הפרשנים היו שזיהו אותו בקרוב משפחה של איוב או של יהושע בן נון, ובן אליהו או זבריה. חלקם הטילו ספק בעצם היותו נביא.

הייתי בבני העוולה. 88 אז נעתרנו לו, והצלנוהו מן הייסורים. כך נמַלֵּט
את המאמינים.

89 אשר לזכריה, הוא קרא אל ריבונו לאמור, ריבוני, אַל תניחני ערירי,
אף כי אתה הטוב שביורשים. 90 נעתרנו לו, והענקנו לו את יוחנן, לאחר
שפתחנו את רחם אשתו. הם היו זריזים במעשׂים טובים, ופָּנו אלינו
בערגה וביראה, והיו ענווים לפנינו.

91 אשר לזאת אשר לא חיללה את תומת ערוותה, נפחנו בה מרוחנו
ונָתַנּו אותה ואת בנה אות לשוכני העולמים.

92 זוהי האומה שעליכם להיות: אומה אחת, ואני הוא ריבונכם, על כן
עִבדוני. 93 ואולם הם התפלגו ביניהם, אך לבסוף ישובו אלינו יחדיו.
94 העושׂה את הטוב ובלבו אמונה, אין לכפור במעשׂיו ונרשום אותם
לזכותו.

95 כל עיר אשר השמדנו, לא יורשו תושביה לשוב, 96 עד אשר ישוחררו
בני גוג ומָגוג ויגיחו מכל מחילה. 97 הבטחת האמת קרבה ובאה, והִנה
הכופרים כבר לוטשים מבטם בבעתה, ואומרים, אוי לנו, לא נָתַנּו
דעתנו על כך, ואף היינו בני עוולה. 98 אתם ואלה אשר אותם עבדתם
מִבַּלעדי אלוהים תושלכו כרומן אל תוך גיהינום; אתם תרדו אל תוכו.
99 אילו היו הם אֵלים של ממש, לא היו מגיעים אל תוכו, ואולם כולם

87 **ד'ו אלנון:** יונה הנביא ("בעל הדג"). הדג מכונה במקומות אחרים חות, מילה ערבית שמשמעה זהה לנון (סורה 68:48; סורה 37:142). **הסתלק בכעס:** ברח מאלוהיו אשר הטיל עליו ללכת לנינווה. ר' יונה א ו ואילך. **ממחשכים:** בטן הלווייתן.

89 **זכריה:** אביו של יוחנן המטביל. ר' סורה 3:38–41.

91 **אשר לא חיללה:** מרים, אמו של ישוע. **נפחנו בה מרוחנו:** מדובר בתהליך הולדתו של ישוע מרוח הקודש.

92 **אומה אחת:** מאוחדת באמונת הייחוד. הפסוק פונה אל כלל האנושות.

93 **התפלגו ביניהם:** היהודים והנוצרים סטו מדת האמת שבה היה עליהם להתאגד, וחלקו זה על זה. **ישובו אלינו:** למשפט ביום הדין.

95 **לא יורשו תושביה לשוב:** לא ישובו לחיות בעירם, או לא יחזרו בתשובה, או לא יזכו לקום לתחייה בעולם הבא.

96 **בני גוג ומגוג:** פלישתם אל הארץ מבשרת את יום הדין. עד אז הם כלואים מעבר לחומת ברזל אשר הקים ד'ו אלקַרנין. ר' סורה 18:94 ואילך.

97 **הבטחת האמת:** יום הדין המובטח.

יהיו כן לעולמי־עד. 100 בתוכו יובלו רק להיאנק, ולא ישמעו דבר
במעמקיו.

101 אלה אשר בכבר נָתַנּו להם את בשורתנו הטובה, אלה יורחקו מעליו,
102 ולא ישמעו כל רחש מתוכו. לָנֶצח יתענגו על כל שנפשם תאַוֶּה,
103 ולא יֵדעו את צער המורא הגדול, והמלאכים יקדמו את פניהם
באומרם, הנה בא היום אשר הוכטח לכם. 104 כיום ההוא נגולל את
השמים כגוויל ספר, וכשם שבראנו לראשונה כן נברא כשֵנית, כאשר
הבטחנו. כך נעשׂה.

105 ככר כתבנו כּזַבוּר, לאחר דבר־התוכחה, לאמור, עבדַי הישרים יירשו
את הארץ. 106 זאת הודעה לאנשים העובדים את אלוהים.

107 לא שלחנוך כי אם להביא רחמים על שוכני העולמים. 108 אֱמוֹר, כל
אשר גילו לי הוא כי אלוהיכם אלוה אחד הוא. האם נבונים אתם
להתמסר? 109 אם יפנו עורף, אֱמוֹר, גם אני מכריז כי ריב לי עם כולכם,
אך אינני יודע האם קרוב אשר הובטח לכם או רחוק. 110 (אלוהים) הוא
היודע את הנאמר בקול ואת אשר תסתירו. 111 אינני יודע, אולי בושש
הוא לבוא למען נסותכם וכדי להניח לכם להתענג זמן־מה.

112 אמר (הנביא), ריבוני, שפוט בצדק. ריבוננו הוא הרחמן והוא יִשְעִי
מפני התארים אשר בהם תתארו.

103 **המורא הגדול:** מוראות יום הדין.
104 **נברא כשנית:** נקים את המתים לתחייה.
105 **זבור:** ר' סורה 163:4. ור' תהילים לז 29: "צדיקים יירשו ארץ". **לאחר דבר־התוכחה:** יש הגורסים שהכוונה לתורת משה, או לחילופין, ללוח הגנוז, כלומר לטופס הנצחי של כלל כתבי הקודש, המצוי בשמים. **עבדי הישרים יירשו את הארץ:** יש המפרשים שמדובר בצדיקים העתידים לרשת את גן עדן. אחרים גורסים שהכוונה לבני ישראל העתידים לרשת את ארץ הקודש. אחרים גורסים שהכוונה לאומת מוחמד שתירש ארץ זו.
106 **להתמסר:** ר' סורה 112:2.
109 **אשר הובטח לכם:** העונש.
112 **התארים אשר בהם תתארו:** את אלוהים ואותי.

סוּרָה 22 הָעֲלִיָּה לְרֶגֶל

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי האנשים, הֱיוּ יראים את ריבונכם כי טלטלת שעת הדין הדת אסון
היא. 2 כיום אשר תראוה תיכהל כל מיניקה ותשכח את תינוקה, וכל
הרה תפיל את עוברה; אז תראה את האנשים מתנודדים בשיכורים, לא
כי שיכורים המה, כי אם מחמת עונש אלוהים הקשה.

3 יש כאנשים מתנצח על אודות אלוהים כבלי דעת, והולך בעקבות כל
שטן מתמרד. 4 עליו נכתב כי כל הלוקח אותו למגן, הוא יַתענו ויוביל
אל עונשה של אש תבערה.

5 הוי האנשים, אם אינכם בטוחים כי לבסוף יעוררוכם לחיים, הנה אנו
בראנו אתכם מעפר, אַחַר מטיפת זרע, אַחַר מדם מעוּבָּה, אַחַר מפיסת
בשׂר, בין אם מוגמרת ובין אם לאו – כך נבהיר לכם זאת. נשאיר ברחם
את אשר נחפוץ לזמן קצוב, ואז נוציאכם עוללים, אַחַר תגיעו לפרקכם.
במה מכם ייאספו אל אבותיהם, ובמה יגיעו אל הגיל האומלל אשר כן
לא יֵדעו עוד את אשר יָדעו לפָנים.

הנה לעיניךָ אדמה חֲרֵבָה: אך נוריד עליה מים, ומיד תזוע ותירדוֹם
ותצמיח כל מין נאה. 6 זאת כי אלוהים הוא האמת, והוא מְחַיֵּה המתים,

3 **מתנצח:** המסורת מספרת שהפסוק רומז לאחד מאויבי מוחמד במֶכָּה ושמו אלנַצ'ר בן אלחָארת' אשר הרבה להתנצח עם מוחמד על אודות אלוהים, כפר בייחודו ולא האמין בתחיית המתים.
4 **נכתב:** נגזר בספר השמימי.
5 **דם מעובה:** שלב ראשוני בהתפתחות העובר ברחם. **בין אם מוגמרת ובין אם לאו:** עובר שנקלט ועובר שהופל.

והוא בל־יבול, 7 ושעת הדין בוא תבוא – אין ספק בה – ואלוהים יעורר
את שוכני הקברים.

8 יש באנשים מתנצח על אודות אלוהים בבלי דעת, ובלא הדרכה ובלא
ספר זורע אור. 9 הוא מושך בכתפו ביוהרה למען התעות אנשים מנתיב
אלוהים. בעולם הזה ישׂבע קלון, וביום תחיית המתים נטעימנו את עונש
השֹרֵפה. 10 זאת על אשר עוללו ידיך זה בבר. אלוהים לא יגרום עוול
לברואים.

11 יש באנשים עובר את אלוהים בהולכו על הסף: אם יפיק טובה, היא
תוסיף לו בִטחה, ואולם אם יפקדנו סבל, ישיב פניו לאחור. הוא יאבד
את העולם הזה ואת העולם הבא; זהו אובדן מוחלט. 12 הוא פונה
בתפילה אל אחרים מִבַּלעדי אלוהים אשר לא יוכלו להזיק לו ולא
להועיל. זו תעייה הרחק מן הדרך. 13 הוא פונה בתפילה אל מי שנזקו
קרוב מתועלתו. מה נורא המגן ומה נורא הידיד.

14 אלוהים יכניס את המאמינים ואת עושי הטוב אל גנים שנהרות
זורמים למרגלותיהם. אלוהים יעשׂה את אשר יחפוץ.

15 כל הסבור כי לעולם לא יחוש אלוהים לעזרתו בעולם הזה ובעולם
הבא, ימתח־נא חבל עד השמים ואז יקרענו. היעלה על דעתו כי תובל
תחבולתו להעביד את דאבון לבו?

16 כך הורדנוהו ממרומים: אותות נהירים, ואלוהים ינחה את אשר יחפוץ.

9 **ישבע קלון:** מפרשים שהכוונה לאלנַצ'ר שמת כקרב בדר (שנת 624).
10 **זה כבר:** בעולם הזה.
11 **בהולכו על הסף:** מתנודד בין אמונה לכפירה.
15 **כל הסבור:** יש המפרשים שמדובר בקטני האמונה הנזכרים לעיל בפסוק 11. **עד השמים:** יש המפרשים שהכוונה לתליית חבל מן התקרה. **יקרענו:** יש המפרשים שהכוונה לפעולת היתנקות בתלייה, ולכן הקריעה פירושה שהנתנק מקפד את פתיל חייו. הרעיון הוא שאין טעם כחיים ללא אמונה כעזרתו של אלוהים. אחרים מסבירים שמדובר בקריעת החבל עצמו כפעולה המסמלת את ניתוק עזרתו של אלוהים לנביאו. לפי זה מדובר באויבי הנביא המקווים שאלוהים לא יעזור לנביאו לעולם, כך שהפסוק קובע שגם אם ימתחו האויבים חבל ממרומים ויקרעוהו, לא יוכלו לקטוע את עזרת אלוהים לנביאו. **דאבון לבו:** על כך שאלוהים עוזר לנביא. או: על כך שאלוהים אינו עוזר לו (אם מדובר בקטני האמונה ולא באויבים).
16 **הורדנוהו:** את הקוראן.

17 המאמינים והיהודים והצָאבִּאים והנוצרים והאַמְגוּשִׁים והמשתפים –
יפסוק אלוהים ביניהם ביום תחיית המתים. הן אלוהים עד לכל דבר.
18 הלא תִראה כי לאלוהים ישתחוו שוכני השמים ושוכני הארץ והשמש
והירח והכוכבים וההרים והעצים וחיית השׂדה ואנשים רבים. על רבים
אחרים נגזר בצדק להיענש, וכל אשר ישפילוֹ אלוהים, לא יוכל איש
לרוממו. הן אלוהים יעשׂה את אשר יחפוץ.

19 הנה שני בעלי דין מתדַיינים על אודות דיבונם: אשר לבופרים, להם
הותקנו בגדים של אש, ועל ראשם ידיקו מים רותחים, 20 אשר ימוססו
את קרביהם ועורם, 21 והובנו למענם שבטים של ברזל. 22 כל אימת
שירצו לצאת ממנה מחמת הייסורים, יוחזרו אל תוכה. טַעֲמוּ־נא את
עונש השרפה!

23 אלוהים יבניס את המאמינים ואת עושי הטוב אל גנים שנהרות
זורמים למרגלותיהם. שָׁם יעוטרו בצמידים של זהב ובמרגליות ושם
ילבשו משי. 24 הם הונחו אל המילים הטובות, והונחו אל אורַח אלוהים
המהולל.

25 (ארורים) הבופרים המרחיקים אנשים מעל נתיב אלוהים ומן המסגד
הקדוש אשר עשׂינוהו למען האנשים: דין תושב קֶבַע בגבולותיו כדין
עובר אורח. ובל האומר לחלל את קדושתו בגורמו עוול בגבולותיו,
נטעימנו עונש בבד.

26 הִקצינו לאברהם את מקום הבית למושב לו, באומרנו, אַל תצרף לי

17 **צאבאים:** ר' סורה 62:2. **אמגושים:** זורואסטרים, כלומר, פרסים בני דת זרתוסטרא. **משתפים:** ר' סורה 96:2.
19 **שני בעלי דין:** כופר ומאמין. ויש המזהים אותם עם דמויות מסוימות מקרב חברי מותמד והכופרים. **בגדים של אש:** להבות גיהינום.
24 **המילים הטובות:** יש המפרשים שהכוונה לדברי תודה לאלוהים שהצדיקים ישמיעו בגן עדן. אחרים גורסים שהכוונה לקוראן, שאליו הונחו הצדיקים עוד בעולם הזה, או לאמרת השהָאדה.
25 **המסגד הקדוש:** ר' סורה 144:2. ויש גורסים שהכוונה כאן לכלל התחום הקדוש (חַרַם) של העיר מַכה. המסורת גורסת שבני קוריש מנעו מן הנביא והמאמינים לבוא אל הכעבה בשנת 628, כה נחתם חוזה חודיביה. **דין תושב קבע בגבולותיו בדין עובר אורח:** הכל שווים כאן בפני אלוהים. היו אנשי הלכה שהסיקו מכאן שלא ניתן לרכוש או לשכור חלקות פרטיות בעיר זו, אולם רעתם לא נתקבלה על רעת הכלל.

כל שותף, וטַהֵר את ביתי למען המקיפים ולמען העומדים בתפילה
והכורעים והמשתחווים, 27 וְהַכרז באוזני האנשים על החַג׳, למען יבואו
אליך, מי כרגל ומי רכוב על כל גמל כחוש, ויבואו מכל ערוץ רחוק.
28 זאת למען יפיקו תועלת, ולמען יזכירו את שֵם אלוהים במשך ימים
ידועים, לעת שחיטת בהמות המקנה אשר פרנסם בהן. אִכלו מבשׂרן
והַאכילו את קשה היום העני. 29 אַחַר יסירו־נא את סתי גופם ויקיימו את
נדריהם ויקיפו את הבית העתיק. 30 כך יהיה, וכל המוקיר את קודשי
אלוהים, בזאת ייטב לו אצל ריבונו.

הותר לכם המקנה, זולת הסוגים אשר שמם נקרא בפניכם. רַחֲקו מעל
טומאת הפסילים, וְרַחֲקו מדבר שקר, 31 בהיותכם חֲניפים לשם אלוהים,
וְאַל לכם לצרף לו שותפים. כל המצרף שותפים לאלוהים, כאילו צנח
משמים, וחטפוהו עופות או נשׂאתהו הרוח אל עברי פי פחת. 32 כך יהיה.
ואולם כל המוקיר את טקסי אלוהים, אות הוא ליראת הלבבות. 33 הָפיקו
תועלת (מבהמות הזבח) לזמן קצוב, ואַחַר תחול שחיטתן אצל הבית
העתיק.

26 **הקצינו:** הדובר הוא אלוהים, ובהמשך המשפט ננקטת לשון יחיד. **הבית:** הכעבה, הנתשבת לבית אלוהים. **המקיפים:** המבצעים את טקס שבע ההקפות (טַוַאף) סביב הבעבה.

27 **הכרז:** פנייה זו אל אברהם מלמדת שהוא נחשב למייסד מצוות העלייה לרגל. **יבואו אליך:** אל הכעבה, הנתשבת למקדשו של אברהם.

28 **תועלת:** התג׳ היה מסגרת לפעילות מסחרית ענפה שהתקיימה בשווקים שונים בסביבות מֶבה. **שם אלוהים:** קוראים בשמו לעת השתיטה, לאות שהזבת מוקדש לאלוהים לברו ולא לאלילים. **ימים ידועים:** ימי התג׳ התליכ בתודש השנים־עשר (ר׳ו אלתגִ׳ה), או ימי תג הקורבן המתתילים בעשירי לתודש זה.

29 **יסירו־נא את סתי גופם:** יגזזו את ציפורניהם ויגלחו את שערם. פעולות אלה מציינות את סיום מצב הקדושה של העולים לרגל. **נדריהם:** התתייבותם להקריב קורבנות. **ויקיפו:** אלה ההקפות השניות המסיימות את טקסי העלייה לרגל. **הבית העתיק:** הבעבה.

30 **הסוגים אשר שמם נקרא:** במסגרת פסוקי הקוראן. סוגי הבשר שנאסרו לזבח ולמאבל מפורטים בבמה ובמה מקומות, בגון סורה 3:5. **דבר שקר:** יש המפרשים שהבוונה לאמרות פולתניות קדם־אסלאמיות (ובערבית: תַלְבִיָה) שאותן השמיעו העולים לרגל ואשר בהן הוצג אלוהים כמי שיש לו שותפים המשמשים אלילים לצדו. בהתאם לפירוש זה, דורש הקוראן לאמץ אמרות פולתניות המיוסדות על ייתוד האל.

31 **חניפים:** ר׳ סורה 135:2.

33 **הפיקו תועלת:** תיהנו מצמרן ותלבן בטרם יישתטו. **לזמן קצוב:** עד מועד השתיטה. **אצל הבית העתיק:** בתחום המקודש (תַרַם) של העיר מֶבה. לאמיתו של דבר השתיטה מתבצעת במִנָא (מזרתית למֶכה) ולא ליד הבעבה.

34 קבענו לכל אומה מנהגי זבחים למען יזכירו את שם אלוהים לעת
שחיטת בהמות המקנה אשר פִרנס אותם בהן. אלוהיכם אלוה אחד הוא,
על כן התמסרו רק לו.

בַּשֵּׂר טובות לכנועים, 35 אשר בהיזכר שם אלוהים, תמלא דאגה את
לבם, ולעוזי הרוח, ולמקיימי התפילה, ולמוציאים ממון מאשר שלחנו
לפרנסתם.

36 כללנו לכם את הקרבת בהמות הזבח בטקסי אלוהים, ומהן תפיקו
טובה, על כן הַזכירו את שם אלוהים לעת שחיטתן, בעומדן קשורות
רגליים. וכאשר ייפלו מתות על צדן, אִכלו מבשׂרן והַאכילו את הדל
והקבצן. כך הכפפנו אותן לרצונכם, למען תכירו טובה. 37 לא בשׂרן
ודמן יעלו אל אלוהים, כי אם יראתכם. כך הִכפיפן לרצונכם למען
תפארו את אלוהים על כי הִנחה אתכם.

בַּשֵּׂר טובות למיטיבים. 38 אלוהים מגן על המאמינים, ואלוהים אינו
אוהב כל בוגד וכופר מושבע.

39 (למאמינים) אשר יוצאים עליהם למלחמה ניתנת בזאת רשות (להשיב
מלחמה), כי נגדם להם עוול. אלוהים יכול יוכל לחוש לעזרתם. 40 הם
אשר גורשו ממושבותיהם בלא צדק, רק על שום שאמרו, ריבוננו הוא
האלוהים. אלמלא הֲדַף אלוהים את האנשים, אלה בידי אלה, היו נהרסים
מנזרים וכנסיות ובתי־כנסת ומסגדים אשר מַרבים להזכיר בהם את שם
אלוהים. אלוהים יושיט עזרה לכל החש לעזרתו. הן אלוהים חזק ואדיר.
41 הם אלה אשר גם אם נושיבם על מכונן בארץ, יקיימו את התפילה

35 **מוציאים ממון:** ר׳ סורה 195:2.

36 **בהמות הזבח:** בערבית: בדְן. ויש המפרשים שהכוונה בעיקר לגמלים.

39 **יוצאים עליהם למלחמה:** בערבית: יֻקָאתַלון, אבל יש הגורסים ניקוד שונה: יֻקָאתִלון ("לותמים"), ולפיו עוסק הפסוק במתן רשות ללותמים באשר הם, ולא רק למי שאתדים נלתמים נגדם. **רשות:** מפרשים כי פסוק זה (במו גם סורה 190:2) מתיר לראשונה את מלתמת הקודש לאתר שהיתה אסורה על המאמינים בל זמן שלא היו תזקים דיים בדי להילתם.

40 **גורשו ממושבותיהם:** הפרשנים גורסים שמדובר ב"מהגרים" (מֻהַאג׳רון) שגורשו ממֶכה. **אלה בידי אלה:** בופרים בידי מאמינים. **בתי־כנסת:** מילולית: "תפילות", מונח שהוסבר על־ידי מרבית הפרשנים בבתי תפילה של יהודים.

ויתנו זַכָּאת ויצַוו לנהוג בדרך ארץ ויאסרו את המגונה. סוף כל דבר
לשוב אל אלוהים.

42 אם יכחישו את אזהרותיך, הִנה כבר הכחישו בני עמו של נֹחַ לפניהם,
ובני עָאד ות'מוּד, 43 ובני עמו של אברהם ובני עמו של לוֹט, 44 ואנשי
מִדְיָן. גם אזהרות משה הוכחשו, ואני נתתי שהות לכופרים, ואולם
לבסוף הִכּיתים, ומה נוראה היתה תוכחתי. 45 מה רבות העָרים אשר
השמדנו בעוון מחזיקות בעוולתן, ועתה הן עיי חורבות, ומה רבים
הבארות והארמונות הנישׂאים שניטשו. 46 האם לא התהלכו בארץ והאם
לא היה להם לב להבין, או אוזניים לשמוע? לא העיניים עיוורות, כי אם
הלב אשר בחזה.

47 הם מאיצים בךָ להחיש את עונשם. אלוהים לא יפר את הבטחתו,
ואולם יום אחד אצל ריבונךָ שקול כנגד אלף שנים לפי מניינכם. 48 מה
רבות העָרים אשר נתתי להן שהות בעוון מחזיקות בעוולתן, ואולם
לבסוף הִכּיתי בהן. סוף כולם לשוב אלַי.

49 אֱמור, הוי האנשים, כל תפקידי להזהירכם ברורות. 50 המאמינים
והעושׂים את הטוב יזכו במחילה ויפורנסו ביד רחבה, 51 ואולם החותרים
לסכל את אותותינו הם יורשי שְׁאוֹל.

52 מעולם לא שלחנו לפניךָ שליח ולא נביא, מבלי אשר – עם התגבר
כיסופיו – יגניב השׂטן דברים מבעד לכיסופיו; ואולם אלוהים ימחה את
אשר יגניב השׂטן. אזי יאשש אלוהים את אותותיו, ואלוהים יודע וחכם.

41 **זכאת:** ר' סורה 43:2.

42 **יכחישו את אזהרותיך:** פנייה אל הנביא מוחמר על אורות בני עמו הכופרים. **בני עאד ות'מוד:** ר' סורה 65:7; ר' סורה 73:7.

44 **אנשי מדין:** ר' סורה 85:7.

46 **לב להבין, או אוזניים לשמוע:** את לקח החורבות.

52 **עם התגבר ביסופיו:** להכרה מצר בני עמו. ויש המפרשים: "כעת שהוא קורא (את רברי אלוהים)". **יגניב השטן:** המסורת מספרת שמוחמד נכסף לכך שבני קוריש יתרצו לו, ואז הגניב השטן אל בין פסוקי הקוראן כמה פסוקים משל עצמו ("פסוקי השטן"). סוחםד השמיעם באוזני קוריש והם שמחו, כי היתה בפסוקים אלה הכרה באלוהותן של בנות אלוהים אשר בהן האמינו עובדי האלילים. עד מהרה הוסרו פסוקיו של השטן, ובמקומם ניתנו פסוקים אמיתיים המבהירים שאין ממש בבנות אלוהים האלילות (ר' סורה 19:53–23). **יאשש:** ישאיר על כנם את פסוקי הקוראן המבטלים את פסוקי השטן.

53 כך יעשׂה את (הדברים) אשר יגניב השׂטן מבחן לאלה אשר פשׂה הנגע
בלבם ולמקשים את לבם. אכן בני העוולה מפליגים במחלוקת. 54 יֵדעו
אלה אשר ניתַן להם הידע כי הוא האמת מעִם ריבונךָ, ולכן יאמינו בו,
וייכנע לבם לו.

אלוהים ינחה את המאמינים אל אורח מישרים, 55 ואולם הכופרים לא
יחדלו לפקפק בו עד אשר תבוא עליהם שעת הדין כחתף, או יבוא
עליהם עונשו של יום פורענות. 56 ביום ההוא תהיה המלכות לאלוהים,
והוא ישפוט ביניהם: המאמינים ועושׂי הטוב יהיו בגני מנעמים,
57 והכופרים והמכחישים את אותותינו, להם שמור עונש מחפיר.

58 אלה אשר היגרו למען אלוהים ואחר נהרגו או מתו, ישלח להם
אלוהים פרנסה נאה, כי אלוהים הוא הטוב שבמכלכלים. 59 הוא יכניסם
אל מקום אשר ישבעו בו רצון. הן אלוהים יודע ושקול דעת. 60 כך יהיה.
וכל המשיב מידה כנגד מידה, ואף־על־פי־כן שבים ומתנכלים לו, יושיט
לו אלוהים עזרה. אלוהים נעתר וסולח. 61 זאת כי אלוהים מבליע את
הלילה בתוך היום, ומבליע את היום בתוך הלילה, ואלוהים שומע
ומבחין. 62 וזאת כי אלוהים הוא אמת, ואילו אלה אשר מתפללים אליהם
מִבַּלעדיו הם הבל, ואלוהים הוא העליון והכביר.

63 הלא תראה כי אלוהים הוריד מן השמים מים, ובהם תוריק האדמה.
אלוהים אנין דעת ומכיר כל דבר לְפנַי ולִפנים. 64 לוֹ כל אשר בשמים
ואשר בארץ, ואלוהים בלתי תלוי ומהולל.

65 הלא תראה כי אלוהים הכפיף לרצונכם את אשר בארץ ואת הספינות
השטות בים על־פי דברו. הוא מחזיק בשמים לבל ייפלו ארצה, אלא אם
ירשה זאת. אלוהים נוהג באנשים בחמלה וברחמים. 66 הוא אשר נתן

53 **אלה אשר פשה הנגע בלבם:** ר' סורה 10:2.

54 **הידע:** הקוראן.

55 **יום פורענות:** יש המפרשים כרמז לחבוסת הכופרים בבדר (שנת 624).

58 **היגרו למען אלוהים:** נטשו את מולדתם כדי להילחם בכופרים. ור' סורה 218:2. **נהרגו או מתו:** מתו בקרב או באופן טבעי. **פרנסה נאה:** בגן עדן.

60 **מידה בנגד מידה:** מפרשים שזהו היתר למוסלמים להשיב מלחמה כנגד מי שנלחם בהם. **שבים ומתנכלים:** מגרשים אותו מביתו.

נשמת חיים באפכם, אחר ימיתכם ואחר ישוב ויחיה אתכם, ואולם האדם
הוא כופר מושבע.

67 קבענו לכל אומה מנהגי זבחים אשר אותם יכבדו, על כן אַל להם
לנגח אותך על כך. קְרא להם לבוא אל ריבונך, כי אתה הולך בדרך
הישר. 68 ואם יתנצחו אתך, אֱמור, אלוהים מיטיב לדעת את אשר תעשׂו.
69 אלוהים ישפוט ביניכם ביום תחיית המתים בכל אשר נחלקתם בו.
70 הלא תדע כי אלוהים יודע את כל אשר בשמים ובארץ. כל זה רשום
בספר, ואין קל מזה לאלוהים.

71 הם עובדים לאחרים מִבַּלעדי אלוהים אשר הוא לא הוריד ממרומים כל
אסמכתא לאמיתותם, ואשר הם אינם יודעים דבר עליהם. אין מושיע
לבני העוולה. 72 כאשר קוראים לפניהם את אותותינו הנהירים, תבחין
בַּסלידה הניכּבת מפני הכופרים; עוד רגע יתנפלו על הקוראים לפניהם
את אותותינו. אֱמור, הבה ואודיעכם מה גרוע מזה – האש. אלוהים
הועידה לכופרים, ושם יהיה סופם המר.

73 הוי האנשים, הנה ניתַן לכם משל, על כן האזינו לו: אלה אשר תִּפנו
אליהם בתפילה מִבַּלעדי אלוהים לעולם לא יוכלו לברוא גם זבוב, אף
אם יתכנסו כולם לשם כך. ואם יגזול מהם הזבוב דבר־מה, לא יוכלו
להלצו ממנו. אכן חלש הוא הרודף וגם הנרדף!

74 הם לא שיערו אל־נכון את מידות אלוהים, ואולם אלוהים חזק ואדיר.
75 אלוהים בוחר שליחים מקרב המלאכים ומקרב האנשים. אלוהים שומע
ומבחין. 76 הוא יודע את אשר לפניהם ואת אשר מעבר להם, ואל
אלוהים יושבו הדברים.

67 **אל להם לנגח אותך:** מפרשים שהפסוק מרמז לאיסור שהטיל אלוהים על אכילת נבלות, ואשר סתר את מנהגיהם של עובדי האלילים.

70 **רשום בספר:** הספר השמימי שבו נרשמים כל מעשי הברואים.

74 **מידות אלוהים:** תכונותיו ועוצמתו.

76 **את אשר לפניהם...מעבר להם:** המעשים שעשו ואשר יעשו.

77 הוי המאמינים, כִּרעו והשתחוו ועִבדו את ריבונכם ועֲשׂו את הטוב
למען תעשׂו חַיִל, 78 וקומו להיאבק לשם אלוהים כראוי לו. הוא בחר
בכם ולא הטיל עליכם כל מעמסה כדת; לכו בדרך דתו של אברהם
אביכם. כבר לפָנים כינה אתכם מתמסרים, וגם עתה, למען יעיד עליכם
השליח, ואתם תעידו על האנשים. לכן קַיימו את התפילה ותנו זַכָּאת,
ובַקשו מעוז באלוהים. הוא מגינכם – מה טוב המגן ומה טוב המושיע.

78 **קומו להיאבק:** ר' סורה 2:218. **כבר לפנים:** כבר בתורה ובברית התדשה נחזתה הופעת אומתו של מוחמד. **מתמסרים:** ר' סורה 2:112. **וגם עתה:** גם בקוראן עצמו הם מכונים מתמסרים. **יעיד עליכם השליח:** ביום הדין. **תעידו:** רמז למעלת המוסלמים אשר יעידו בפני אלוהים על מעשי שאר הברואים.

סוּרָה 23 הַמַּאֲמִינִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 המאמינים יעשו חיל. 2 הם הענווים בתפילתם, 3 והאוטמים אוזנם
מפני לוות שפתיים, 4 והמקיימים את מצוות הזַּכָּאת, 5 והשומרים על
תומת ערוותם, 6 לְמַעֵט עם נשותיהם או עם השפחות אשר בבעלותם,
ועל כך לא יגונו 7 – ואולם החומד מעבר לכך, כל אלה פרוצים הם –
8 והשומרים נאמנה על פקדונות וחוזים, 9 והמקפידים על תפילתם.
10 הם היורשים, 11 אשר יירשו את פרדסי גן עדן, ושם יהיו לעולמי־עד.

12 בראנו את האדם מתמצית נוזל, מטין, 13 אחר עשינוהו זרע אשר
הוּשַׂם במקום מבטחים, 14 אחר יצרנו מן הזרע דם מעוּבֶּה, ומן הדם
המעובה יצרנו פיסה גולמנית, ומן הפיסה יצרנו עצמות וכיסינו את
העצמות בבשר, אחר יצרנוהו בבריאה חדשה. יתברך אלוהים הטוב
שבבוראים. 15 לאחר כל זאת יבואכם המוות, 16 ואחר יעוררוכם ביום
תחיית המתים. 17 בראנו מעליכם שבע מסילות, ולא הסחנו דעתנו מן
הברואים. 18 הורדנו מן השמים מים במידה ראויה והִשְׁכַּנּוּ אותם בתוכבי
האדמה – גם לייבשם יבול נוּכַל – 19 ובהם הצמחנו לכם גני תמר וגפן
אשר פירות רבים בהם, ומהם תאכלו. 20 ועץ שמוצאו בהר סִינַי, אשר
יניב שמן ותבלין לאוכלים. 21 במִקנה צפון לכם לקח: נַשְׁקֶה אתכם

4 **זבאת:** ר' סורה 43:2.
7 **החומד מעבר לבך:** חומד נשים אחרות.
13 **מקום מבטחים:** הרחם.
14 **דם מעובה:** ר' סורה 5:22. **בריאה חדשה:** הפיכת העובר ליילוד חי. **הטוב שבבוראים:** הפרשנים מסבירים ש"בוראים" כאן הם כלל העוסקים ביצירה כלשהי, לאו דווקא בבריאת יש מאין.
17 **מסילות:** רקיעים. **לא הסחנו דעתנו מן הברואים:** דאגנו למלא את כל מחסורם.
20 **עץ שמוצאו בהר סיני:** עץ הזית. ויש הגורסים שהביטוי "הר סיני" הוא כינוי לכל הר

מאשר בבטנו, ותמצאו בו תועלת רבה, וממנו תאכלו, 22 ועל גבו ועל
גב הספינות יישאוכם.

23 שלחנו את נֹחַ אל בני עמו, והוא אמר, בני עמי, עִבדו את אלוהים, כי
אין לכם אלוה מִבַּלעדיו. הלא תהיה בכם יִרְאָה? 24 אמרו נכבדי בני עמו
הכופרים, אין זה אלא בשר ודם כמותכם הרוצה להתנשא עליכם. אילו
חפץ אלוהים, היה שולח מלאכים ממרומים. לא שמענו כי היתה כזאת
בקרב אבותינו הראשונים. 25 אין הוא אלא אדם מוכה שיגעון, על כן
ארבו לו זמן־מה. 26 אמר, ריבוני, עזור לי כי הכחישו את אזהרותי. 27 או
הורינו לו לאמור, עֲשֵׂה את הספינה לנגד עינינו ועל־פי השראתנו,
וכאשר יקום דְּבָרֵנו וירתח התנור, הַעֲלֵה בה שניים שניים, זכר ונקבה
מכל סוג, ואת בני משפחתך, חוץ ממי שנחרץ דינו, ואַל תפנה אלי
בדבר בני העוולה. טָבוֹעַ יטבעו. 28 וכאשר תשב לבטח בספינה, אתה
ואשר עִמְּךָ, אֱמוֹר, התהילה לאלוהים אשר הצילנו מקהל בני העוולה.
29 וֶאֱמוֹר, ריבוני, הֲבִיאֵנִי אל מקום מבטחים מבורך, כי אתה הטוב
שבמביאים. 30 – בזאת צפונים אותות, ואנו הבוחנים.

31 או הקמנו דור אחר תחתיהם, 32 ושלחנו אליהם שליח מִקִּרבם, למען
יגיד, עִבדו את אלוהים, כי אין לכם אלוה מִבַּלעדיו. הלא תהיה בכם
יִרְאָה? 33 נכבדי בני עמו הכופרים אשר הכחישו כי יגיעו אל העולם
הבא, ואשר פינקנום בתפנוקי החיים בעולם הזה, אמרו, אין זה אלא
בשר ודם כמותכם. הוא אוכל את אשר תאכלו ושותה את אשר תשתו.
34 אם תישָׁמעו לבשר ודם כמותכם, תלכו לאבדון. 35 האם יבטיח לכם
כי לאחר שתמותו ותהיו עפר ועצמות, יוציאוכם (חיים מקברכם)? 36 אין
ממש בכל אשר הובטח לכם. 37 דבר אין לנו מִעֵבר לחיינו בעולם הזה:
האחד ימות והאחר יחיה, (ובמות כולנו) לא עוד יעוררונו לחיים. 38 אין
הוא אלא אדם הטופל שקרים על אלוהים, ואין אנו מאמינים לו. 39 אמר
(השליח), ריבוני, עזור לי, כי הכחישו את אזהרותי. 40 אמר, בעוד

מבורך ופורה.
25 **ארבו לו:** עד שימות, או עד שיחלים משגעונו.
27 **ירתח התנור:** ר' סורה 11:40.
31 **דור אחר:** עַאד, בני עמו של הנביא הוּד.

זמן־מה יתהרסו. 41 אז הָלם בהם בצדק קול שאגה, ועשינום ברפש
הנשטף בזרם. בן יאבדו קהל בני העוולה!

42 אז הקמנו דורות אחרים תחתיהם, 43 ושום אומה לא יבלה להקדים את
בוא זמנה ולא לדחותו. 44 אחר שלחנו את שליחינו זה אחר זה, ובל
אימת שבא שליח אל אחת האומות, הבחישו את אזהרותיו. העברנו אותן
מן העולם זו אחר זו ושמנו אותן לשיחה בפי בל. בן יאבדו האנשים אשר
לא יאמינו!

45 אחר שלחנו את משה ואת אהרן אחִיו להביא את אותותינו ולהציג
אסמכתא ברורה 46 בפני פַּרעֹה ומועצת נכבדיו, ואולם הם מלאו שחץ,
והיו קהל מתמרדים. 47 אמרו, הנאמין לשני אנשים בשר ודם במותנו,
בעור בני עַמם עֲבדים לנו? 48 הם הכחישו את אזהרותיהם, על בן היו
בנִספים. 49 נָתַנו למשה את הספר למען יישירו לבת. 50 ושמנו את בן
מִרְיָם ואת אמו למופת, ואספנו אותם אל גבעה ובה בר דשא ומים
מפבים. 51 הוי השליחים, אִבלו מן הדברים הטובים ועשו את הטוב. יודע
אני את אשר תעשו.

52 וזהי האומה שעליבם להיות: אומה אחת, ואני הוא ריבונבם, על בן
הֱיו יראים אותי. 53 ואולם הם התפלגו ביניהם, ועשו להם ספרים, ובל
מחנה עלֵז בשֶלו. 54 הַנַח להם לבוסֵס זמן־מה במצולות שגגתם.
55 הסבורים הם כי בהמציאנו להם רבוש ובנים, 56 מזדרזים אנו להרעיף
עליהם רוב טובה? לא, אין הם משערים דבר.

57 אלה אשר יראת ריבונם נוסבת חרדה בלבם, 58 והמאמינים באותות
ריבונם, 59 ואינם מצרפים שותפים לריבונם, 60 והנותנים בבל יבולתם

45 **אותותינו:** מכות מצרים.
49 **הספר:** התורה.
50 **בן מרים:** ישוע. **גבעה:** אולי רמז לאגדות נוצריות על מנוסת ישוע ואמו למצרים. אבל יש המזהים את הגבעה עם ירושלים או דמשק.
52 **אומה אחת:** מאוחדת באמונת הייחוד. הפנייה היא אל בני האדם באשר הם.
53 **הם התפלגו:** הכוונה ליהודים ולנוצרים אשר נחלקו ביניהם על עיקרי האמונה. **ספרים:** יש המבינים בהוראת "ביתות".

בלב חרד, ביודעם בי אל ריבונם עתידים הם לשוב, 61 - בל אלה זריזים
במעשים טובים וראשונים לעשותם.

62 לא נטיל על נפש לשאת יותר מכפי יבולתה, ואִתנו ספר דובר אמת,
והם לא יקופחו. 63 אבל לבותיהם שקועים במצולת השגגה ומוסחים מבל
זה, ולהם מעשים אחרים אשר יעשום. 64 באשר יבה עונשנו בשטופי
התפנוקים אשר בהם, ישוועו לעזרה. 65 אַל תשוועו היום, בי לא
תיוושעו מאִתנו. 66 בבר קראו בפניבם את אותותי, אך שבתם על
עקבותיבם, 67 ובשיחותיבם בלילות השתלחתם בו ודחקתם. 68 ובי לא
הדהרו בדברים, או אולי פקד אותם דבר אשר טרם פקד את אבותיהם
הראשונים? 69 או אולי אינם מבירים את השליח אשר בא אליהם, ועל בן
הם מתנברים לו? 70 או אולי אומרים הם, הוא מובה שיגעון? לא בן
הדבר: הוא הביא להם את האמת, ואולם מרביתם מאסו באמת. 71 אילו
תאמה האמת את משוגותיהם, היו השמים והארץ ובל שובניהם נשחתים.
הן נָתַנו להם דבר־תובחה, אך הם פונים עורף לדבר־התובחה אשר
קיבלו. 72 התאמר לדרוש מהם תשלום? תשלום מעִם אלוהיך טוב ממנו,
בי הוא הטוב שבמבלבלים. 73 אתה קורא להם ללבת באורח מישרים,
74 ואולם אלה אשר לא יאמינו בעולם הבא סרים מן האורַח. 75 אילו
חסנו עליהם והסרנו את הצרה אשר הם שרויים בה, היו עומדים במִרְיָם
ומתחבטים אובדי עצות. 76 בבר הבה בהם עונשנו אך הם לא נבנעו
לריבונם ולא שטחו תחינה. 77 ואולם באשר נפתח עליהם את שער
העונש הקשה, אז יגידו נואש.

60 **עתידים הם לשוב:** ולחת את הדין על מעשיהם.
62 **ספר דובר אמת:** ספר שמימי שבו נרשמים מעשי הברואים.
63 **מעשים אחרים:** שונים ממעשי המאמינים.
64 **עונשנו:** מפרשים בי נרמזת באן תבוסת הבופרים בקרב בדר (שנת 624). אחרים גורסים שמדובר ברעב בן שבע שנים שפקד את תושבי מֶבה בתוצאה מתפילת מוחמד.
67 **השתלחתם:** בקוראן. **דחקתם:** או: דיברתם הבלים.
68 **ובי לא הדהרו בדברים:** האם לא עיינו בקוראן ונובחו לדעת בי דבריו אמת, ובי בבר לפני מוחמד באו שליחי אמת אל אומות העולם?
71 **אילו תאמה:** אילו היה ממש בטענות ההבל של הבופרים באילו יש אלילים מבלעדי אלוהים. **דבר־תוכחה:** הקוראן.
75 **הצרה:** הרעב בן שבע השנים שתקף את תושבי מֶבה.
77 **העונש הקשה:** מפרשים שנרמזת באן תבוסת קוריש במלחמת בדר (שנת 624). ויש

78 הוא אשר יצר לכם אוזניים ועיניים ולב, ואתם, מה מעט תכירו טובה.
79 הוא אשר הפיץ את זרעכם על פני הארץ ואליו תיאספו, 80 והוא
המחַיה והממית, ובידיו חילוף הלילה והיום. וכי לא תשׂכילו להבין?
81 ואולם הם אמרו כדברים שאמרו הראשונים. 82 אמרו, האם לאחר
שנמות ונהיה עפר ועצמות, יעוררונו לחיים? 83 בזאת הובטח לנו
ולאבותינו זה כבר, וכל זה אינו אלא סיפורי מעשׂיות של קדמונים.

84 אֱמור, למי הארץ ושוכניה, אם יודעים אתם? 85 הם יאמרו, לאלוהים.
אֱמור, האם לא תיזָכרו? 86 אֱמור, מי הוא ריבון שבעת הרקיעים, וריבון
הכס הכביד? 87 הם יאמרו, לאלוהים הם. אֱמור, הלא תהיה בכם יִראָה?
88 אֱמור, ביד מי מלכות כל דבר, ומי המגן אשר אין מגן מפניו, אם
יודעים אתם? 89 הם יאמרו, לאלוהים הם. אֱמור, אם כן, ביצד זה
תסתחררו? 90 הבאנו להם את האמת, ובפיהם הכזב; 91 אלוהים לא
הוליד כל בן ואין כל אלוה עִמו. אילו היתה כזאת, כי אז היה כל אלוה
הולך לו עִם אשר ברא, והיו קמים זה על זה. ישתבַּח שֵם אלוהים ויינון
מעל התארים אשר בהם יתארוהו. 92 הוא יודע הנסתר והנִגלה, על כן
יתרומֵם מעל השותפים אשר יצרפו לו. 93 אֱמור, ריבוני, אם תַראה לי
את אשר הובטח להם, 94 ריבוני, כי אז אַל תשים חלקי עִם קהל בני
העוולה. 95 אבן נוכַל להראות לךָ את אשר הבטחנו להם. 96 שלם טובה
תחת רעה. אנו מיטיבים לדעת את אשר יתארו. 97 אֱמור, שומרני,
ריבוני, מפני מרקרת השׂטנים, 98 ושומרני, ריבוני, פן יגיעו עָדַי.

99 ובבוא המוות אל אחד מהם, יגיד, ריבוני, הַחזירוני, 100 למען אעשׂה
את הטוב אשר זנחתי. לא ולא! אלה אינן אלא מילים אשר יאמר. מאחורי

הגורסים שמדובר בעונש הצפוי להם בעולם הבא.

79 **תיאספו:** למשפט ביום הדין.

91 **בן:** ר' סורה 116:2.

93 **אשר הובטח להם:** העונש.

94 **אל תשים חלקי:** אל תענישני יחד עמם.

96 **שלם טובה תחת רעה:** שדל את הכופרים בדברי נועם. ויש המפרשים שהוראה זו בוטלה בתוקף סורה 5:9 המבריז מלחמה בוללת בכופרים. ואולם היו שגרסו כי ניתן להבין את הפסוק גם במישור שבין אדם לחברו, ולא בין מאמין לכופר, ומבחינה זו אין בו דבר שהצריך את ביטולו. **אשר יתארו:** דברי אמונתם באלילים ושיתופם לאלוהים.

גבם תעצרם מחיצה עד היום אשר בו ייעורו המתים. 101 בהישָמע תרועת
השופר, לא עוד ייחָשבו קשרי דם ביניהם ביום ההוא, ולא יִפנו זה אל
זה. 102 אשר מאזניו כבדים יהיו, אלה אנשי חיל. 103 אשר מאזניו קלים
יהיו, אלה המיטו אבדון על עצמם, ובגיהינום יהיו לעולמי־עד. 104 האש
תהרוך את פניהם ותקלוף את שׂפתותיהם. 105 האם לא קָראו בפניכם את
אותותי, ולא הכחשתם אותם? 106 יגידו, ריבוננו, זדון לבנו גבר עלינו,
והיינו אנשים תועים. 107 ריבוננו, הוציאנו מכאן ואם נשוב לסורנו,
נהיה בני עוולה. 108 יגיד, הישארו מקוללים בתובה ואַל תִפנו אלַי
בדברים! 109 היה מחנה בין ברואַי אשר אמר, ריבוננו, מאמינים אנו, על
כן סְלַח לנו וחמול עלינו, הן אתה הטוב שבחומלים. 110 ואולם אתם
שׂמתם אותם ללעג, עד כי נשכח מכם זכרי, ונהגתם לצחוק להם.
111 היום גמלתי להם על כי עמדו בעוז רוח, והם הזוכים. 112 יגיד
(אלוהים), כמה שנים עברו עליכם עלי אדמות? 113 יגידו, עבר רק יום
או מקצתו. שְאַל את המונים! 114 יגיד, אכן רק זמן קצר עבר עליכם, לוּ
רק ידעתם. 115 האומנם סברתם כי בראנו אתכם לשם שעשוע, וכי לא
תשובו אלינו?

116 יתרומֵם אלוהים, המלך, אשר הוא האמת. אין אלוה מבַּלעדיו. ריבון
הכס הנכבד. 117 כל הפונה בתפילה אל אלוה אַחֵר זולת אלוהים ואין
בידו מופת לקיומו, יבוא ריבונו חשבון עִמו. הכופרים לא יעשׂו חיל.

118 אֱמור, ריבוני, סְלַח וחמול, הן אתה הטוב שבחומלים.

100 **תעצרם מחיצה:** תמנע את שובם לעולם הזה.

101 **תרועת השופר:** לאות ששעת הדין הגיעה. **לא עוד ייחשבו קשרי דם:** מרוב בהלה ינוס כל איש על נפשו, אפילו מפני אחיו.

102 **כבדים יהיו:** במעשים טובים.

105 **אותותי:** ר' סורה 39:2.

107 **הוציאנו מכאן:** מאש גיהינום.

111 **הזוכים:** בגן עדן.

113 **רק יום:** שהותם השאננה בעולם הזה נראית להם קצרה יחסית לימי סבלם בגיהינום. **המונים:** המלאכים המופקדים על מניין שנות האדם.

סוּרָה 24 הָאוֹר

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 זו סורה אשר הורדנו ממרומים ואשר הטלנו את המצוות אשר בה, ובה
הורדנו ממרומים אותות נהירים, למען תיזָכרו.

2 הזונָה והזונֶה – הַלקו כל אחד מהם מאה מלקות, ואַל תהיה בלבכם
חמלה עליהם בדבר חוק אלוהים, אם מאמינים אתם באלוהים וביום
האחרון. יבואו על עונשם לעיני עדת המאמינים. 3 זונֶה לא יישא לאישה
בלתי אם זונָה או משתפת, וזונָה לא תינשא בלתי אם לזונֶה או למשתף.
על המאמינים נאסר לעשות כן.

4 הנותנים דופי בנשים נשואות, ואינם מביאים ארבעה עדים, הַלקו
אותם שמונים מלקות, ולעולם אל תקבלו את עדותם. הם המופקרים.
5 ואולם החוזרים בתשובה לאחר מכן, והמתקנים את דרכם, הִנה אלוהים
סולח ורחום.

6 הנותנים דופי בנשותיהם, ואין להם עדים מלבד עצמם, יישָבעו באלוהים
ארבע פעמים כי עדות אמת בפיהם. 7 ובפעם החמישית (יישבעו) כי
קללת אלוהים על ראשם אם שקר בפיהם. 8 למען יוסר העונש מעליה,

1 **סורה:** ר' סורה 23:2.

2 **הזונָה:** הקוראן מגדיר כ"זנות" כל מצב שבו מתקיימים יחסי מין מחוץ למסגרת הנישואין, גם אם איש מהמעורבים אינו נשוי לאחר. **מאה מלקות:** ההלכה האסלאמית, שלא כמו פסוק זה, קובעת שדין ניאוף הוא סקילה (כמו ביהדות). יש המתרצים את הסתירה בכך שפסוק זה חל רק על בוגרים רווקים ורווקות המחללים את תומתם, כך שנואפים נשואים (וכן גרושים, לדעת אחרים) דינם סקילה. **ביום האחרון:** יום הדין.

3 **זונֶה...זונָה:** המסורת גורסת שפסוק זה נועד למנוע בעד מוסלמים עניים מלהינשא לפרוצות אמידות. בעניין זה מסופר שהמהגרים אשר באו למדינה ממכה ביקשו לשאת פרוצות מטעמים כלכליים. **משתפת:** עובדת אלילים, כלומר מי שאינה מוסלמית.

4 **נשואות:** בערבית: מוּחְצָנָאת. ר' סורה 24:4.

תישבע באלוהים ארבע פעמים כי שקר בפיו (בעלה), 9 ובפעם החמישית
– כי חמת אלוהים על ראשה אם אמת בפיו. 10 אלמלא הרעיף אלוהים
את ברכתו עליכם ואת רחמיו (הייתם נענשים), ואולם אלוהים רוצה
בתשובת עבדיו וחכם הוא.

11 אלה אשר הוציאו את הדיבה הם חבורה מביניכם. אל תחשבו כי יֵרַע
לכם הדבר, כי רק לטוב יהיה לכם. כל אדם מהם ייענש כמידת חלקו
באשמה, ואשר ביקש להעצימה ייענש עונש כבד. 12 מדוע, כשומעכם
את הדבר, לא חשבו המאמינים והמאמינות טובות על אחֵיהם, ולא
אמרו, זהו שקר ברור? 13 מדוע לא הביאו ארבעה עדים על כך? כיוון
שלא הביאו עדים, משקרים הם בעיני אלוהים. 14 אלמלא הרעיף אלוהים
את ברכתו עליכם ואת רחמיו בעולם הזה ובעולם הבא, היה בא עליכם
עונש כבד בעוון כל אשר התפלשתם בו. 15 הן לשונותיכם מסרו ושפתיכם
אמרו את אשר לא ידעתם אל־נכון, וחשבתם כי נָקל הדבר, ואולם בעיני
אלוהים הוא חמור. 16 ומדוע, כשומעכם את הדבר, לא אמרתם, חלילה
לנו מלומר דברים שכאלה; ישתבַּח שמךָ, זוהי תרמית גדולה? 17 אלוהים
דורש כי לעולם לא תשובו לעשות כזאת, אם מאמינים אתם. 18 אלוהים
מבאר לכם את האותות, ואלוהים יודע וחכם. 19 הרוצים להפיץ את
שמועת התועבה על אודות המאמינים, צפוי להם עונש קשה בעולם הזה
ובעולם הבא. אלוהים יודע זאת, ואולם אתם אינכם יודעים. 20 אלמלא
הרעיף אלוהים את ברכתו עליכם ואת רחמיו, (הייתם נענשים), ואולם
אלוהים חומל ורחום.

11 **הדיבה:** הפרשנים מאוחדים בדעתם שהפסוק רומז למספר אנשים, ובראשם עבדאללה אבן אוּבַּי, ראש "המתחסדים" בעיר מְדינה, אשר ריננו על עַאא'שה, אשתו הצעירה של מוחמד, והאשימוה בקשרים מפוקפקים עם אחד מחברי הנביא, ושמו צַפְוָאן אבן מוּעַטַּל. השמועות על אורותיה הופצו בעקבות מקרה שבו עאא'שה נעלמה לזמן־מה ממחנה הנביא, במהלך אחד ממסעות המלחמה שלו, ולבסוף הופיעה בלוויית צפואן. **לטוב יהיה לכם:** בכך שתובח חפותם של המוכפשים ותתברר מעלתם בעיני אלוהים. **אשר ביקש להעצימה:** את הדיבה. יש אומרים שהוא עבדאללה אבן אוּבַּי, ראש "המתחסדים". אחרים גורסים שהוא חַסָּאן אבן ת'אבת, משוררו של הנביא, שנמנה עם מוציאי הדיבה.

12 **המאמינים והמאמינות:** אשר האמינו לדיבה וסייעו להפיצה. הפרשנים נוקבים בשמותיהם של שלושה מקרב חברי הנביא, ובהם אישה אחת. **אחיהם:** המוכפשים, כלומר עאא'שה וצפואן.

21 הוי המאמינים, אל תלכו בעקבות השטן, כי כל ההולך בעקבות
השטן, הנה מצווה הוא על תועבה ומעשים מגונים. אלמלא הרעיף
אלוהים את ברכתו עליכם ואת רחמיו, כי אז לעולם לא היה בכם זך
נפש. רק אלוהים יזכך את אשר יחפוץ, ואלוהים שומע ויודע.

22 בל יישבעו אנשי המעלה והאמידים אשר בכם כי לא ייתנו צדקה
לקרובי המשפחה ולנזקקים, ולמהגרים למען אלוהים. ימחלו־נא ויחוסו!
וכי לא תרצו כי יסלח אלוהים גם לכם? אלוהים סולח ורחום.

23 הנותנים דופי בנשים נשואות, תמימות ומאמינות, תבוא עליהם קללה
בעולם הזה ובעולם הבא, וייענשו עונש כבד, 24 ביום אשר יעידו בהם
לשונותיהם וידיהם ורגליהם על אשר עשו. 25 ביום ההוא ישיב להם
אלוהים באמת במלוא גמולם, ואז ידעו בבירור כי אלוהים הוא אמת
צרופה. 26 הרעות נועדו לרעים והרעים לרעות והטובות לטובים והטובים
לטובות. הללו חפים מכל שיאמרו (עליהם), ויזכו במחילה ויפורנסו ביד
רחבה.

27 הוי המאמינים, אל לכם להיכנס אל בתים לא לכם, אלא אם כן
נטלתם רשות ובירכתם את יושביהם לשלום. כזאת ייטב לכם, למען
תיזכרו. 28 ואם לא תמצאו בהם איש, אל לכם להיכנס עד אשר יותר
לכם. ואם יאמרו לכם להסתלק, עשו כן, כי כזאת תרבה טוהרתכם,
ואלוהים יודע את אשר תעשו. 29 אבל אין עוון עליכם אם תיכנסו אל

22 **אנשי המעלה:** מספר מסורות גורסות שמדובר באבו בכר, אביה העשיר של עאא'שה, שהחליט להפסיק את תמיכתו בקרוב משפחתו (שמו מסטח) כעונש על שנטל חלק בהפצת הדיבה על עאא'שה. **ולמהגרים:** כלומר בני שבטו של מוחמד (קוריש) שבאו למדינה ממכה. מסטח היה אחד מהם.

23 **נשואות:** ר' פסוק 4 לעיל. **קללה:** יש המפרשים כי המקוללים הם המכפישים את שמן של נשות הנביא, כגון עאא'שה.

26 **הרעות נועדו לרעים:** תכונותיהם המשותפות של נשים וגברים קושרות אותם זה לזה, ומוציאות אותם מכלל המנוגדים להם בתכונותיהם. פסוק זה הובן אף הוא על־ידי הפרשנים כמרמז לעאא'שה, בקובעו כי דברי מכפישיה לעולם לא ידבקו בה, בזכות תכונותיה הטובות. **הללו חפים מכל שיאמרו:** מפרשים כרמז לעאא'שה התפה מן הדיבה שהוציאו. **יפורנסו:** בגן עדן.

בתים אשר אין מתגוררים בהם ואשר יש לכם צורך בהם. אלוהים יודע
את אשר תגלו או תסתירו.

30 אמור למאמינים כי יצניעו את מבטם וישמרו על תומת ערוותם, כי
כזאת תרבה טוהרתם; אלוהים מכיר את מעשיהם לפני ולפנים. 31 ואמור
למאמינות כי תצנענה את מבטן ותשמורנה על תומת ערוותן, ולא
תחשופנה את שכיות חמדתן, מלבד הנגלות שבהן, ותכסינה ברעלותיהן
את חזותיהן. אל להן לחשוף את שכיות חמדתן בלתי אם בפני בעליהן או
אבותיהן או אבות בעליהן או בניהן או בני בעליהן או אחיהן או בני
אחיהן או בני אחיותיהן או נשות המאמינים או אלה אשר בבעלותן או
גברים נספחים אשר נטולי תשוקה הם או ילדים שטרם ניעור עניינם
בערוות האישה; ואל להן לעכס ברגליהן למען ייוודעו שכיות חמדתן
הנסתרות. חזרו בתשובה אל אלוהים כאיש אחד, אתם המאמינים, למען
תעשו חיל.

32 השיאו את הפנויים אשר בכם ואת הראויים אשר בעבדיכם ואמהותיכם.
אם עניים הם, יעשירם אלוהים בברכה אשר ירעיף עליהם, כי אלוהים
רב אמצעים ויודע. 33 אשר אין ידו משגת להינשא, ירחק מפריצות עד
אשר יעשירנו אלוהים בברכה אשר ירעיף עליו. העבדים אשר בבעלותכם,
אם ירצו לפדות עצמם, כתבו להם את תנאי הפדות, אם יודעים אתם כי
הם ישרים. העניקו להם מרכוש אלוהים אשר העניק לכם. אל תכפו על
שפחותיכם את הזנות, אם ירצו לשמור על תומתן, בבקשכם להפיק מהן
רווח בעולם הזה. כל הכופה עליהן, הנה אלוהים, אם יכפו עליהן, סולח
ורחום.

29 **בתים אשר אין מתגוררים בהם:** מבנים ציבוריים, כגון אכסניות, או חנויות בשווקים.

31 **שכיות חמדתן:** פסוק זה מבחין בין שני סוגים בשכיות החמדה של האישה: נגלה, שמותר להראותו לזרים, ונסתר. הפרשנים גורסים בדרך כלל שהסוג הנגלה הוא הבגדים העליונים, וכן איפור העיניים והתכשיטים שעל כפות הידיים. הסוג הנסתר הם התכשיטים שעל שאר חלקי הגוף, כגון הצוואר והרגליים. **אשר בבעלותן:** עבדים ושפחות. **נספחים:** כגון הנסמכים על שולחן המשפחה. **נטולי תשוקה:** תשושים או זקנים, וכל מי שאינו נמשך לנשים. **לעכס ברגליהן:** וכך להשמיע את צלצול האצעדות שעל רגליהן, המוסתרות תחת בגדן.

33 **ישרים:** כך שיעמדו בתנאי תשלום הכופר. ויש המפרשים בהוראה: "בעלי אמצעים". **העניקו להם:** הפרשנים מסבירים, בין השאר, כי על האדון להעניק הנחה לעבד מן הסכום

34 הודרנו לכם אותות כרורים ממרומים, ולֶקח מגורל הרודות אשר היו
לפניכם, ומוסר השֵׂכל לידאים. 35 אלוהים הוא אור השמים והארץ. אורו
נמשל לגומחה אשר בה מנורה, והמנורה עשׂויה זכובית, והזכובית בבובב
נוצץ; היא הוצתה (כשַמנוֹ שׂל) עץ מבורך, עץ זית, לא מקצווי מזרח ולא
מקצווי מערב. שַמנוֹ כמעט סיאיר אף אם לא תיגע בו אש – אור על
גבי אור. אלוהים ינחה אל אורו את אשר יחפוץ, ואלוהים ימשול לאנשים
משלים; אלוהים יורע כל רבר.

36 בבתים אשר התיר אלוהים להקימם ולהזכיר בהם את שמו, מספרים
בשבחו בוקר וערב 37 אנשים אשר מסחר ומיקח וממכר לא יסיחו רעתם
מלהזכיר את שם אלוהים ומלקיים את התפילה ומלתת זַכָאת. הם חוששים
מפני יום אשר יתהפכו בו הלבבות והעיניים. 38 על כן יגמול להם
אלוהים על בל הטוב אשר עשׂו וַירבה להם את ברכתו. אלוהים יפרנס
בלא חשבון את אשר יחפוץ.

39 הכופרים, מעשׂיהם כחזון תעתועים במרחבי מרבר; הצָמֵא חושב בי
מים הוא, ואולם כבואו אליו, לא ימצא מאומה. ימצא את אלוהים לידו,
אשר יפרע לו את חשבון מעלליו במלואו. אלוהים מהיר חשבון. 40 או
(מעשׂיהם) במחשכים במצולות ים אשר מעליו גל על גבי גל, ומעליו
עננים – שכבות מחשכים זו על גבי זו, אשר אם יושיט אדם את ידו
בעודו בתוכָן, כלל לא יִראנה. אשר לא ייתן לו אלוהים אור, לא יהיה לו
בל אור.

שעליו לשלם לו בדי לפדות את עצמו מעבדות. **דבוש אלוהים:** רבושו הפרטי של האדם נתפס באילו גועד בולו לרצות את אלוהים, על־ידי בך שישמש את בעליו רק למטרות טובות. **אל תבפו:** יש המפרשים שהפסוק מרמז לעבדאללה אבן אובי, מנהיג המתחסדים במרינה, שהבריח את שפחותיו לעסוק בזנות.

34 **לקח:** יש המפרשים שהפנייה היא אל מוציאי הדיבה על עאא'שה, תוך רמיזה לגורלו של בל מבזב מאז ומעולם.

35 **לא מקצווי מזרח ולא מקצווי מערב:** צומח באזור ממוזג ולפיכך פריו משובח. **אור על גבי אור:** האור הבוקע מן האש שהדליקה את השמן ועולה מבעד לזבובית המנורה.

36 **בתים:** מסגדים. ויש הגורסים בי מדובר במסגדיה של ירושלים. אחרים סבורים שמדובר בבתי נשותיו של הנביא. ויש המקשרים את הפסוק לקודמו וגורסים שהבתים הם המקום שבו מאיר אור המנורה.

37 **זכאת:** ר' סורה 43:2. **יתהפכו:** בבעתה.

41 הלא תִראה כי אלוהים – שוכני השמים והארץ מספרים בשבחו, וגם
העופות פרושׂי הכנף. יורע הוא את תפילת כולם ואת תשבחתם, ואלוהים
יורע את אשר יעשׂו. 42 לאלוהים מלכות השמים והארץ, וסוף כולם
לשוב אליו. 43 הלא תִראה כי אלוהים יעלה עננים, אחר יחברם זה אל
זה, ואז יערום אותם, והנה יוצאות מתוכם טיפות הגשם לנגר עיניך.
והוא מוריד ברד מן השמים, מתוך הררי ברד אשר בהם, ומכה בו את
אשר יחפוץ ומַטֶה אותו מעל אשר יחפוץ. אַבחת הברק אשר בעננים
במעט שתסנוור את העין. 44 אלוהים מחליף את הלילה והיום זה בזה,
וכזאת צפון לקח לכל אשר עיניו בראשו. 45 ואלוהים ברא בל יצור מן
המים. יש בהם הזוחלים על גחונם, ויש הולכי על שתיים והולכי על
ארבע. אלוהים בורא את בל שיחפוץ, כי אלוהים הוא כל־יבול.
46 הורדנו אותות ברורים ממרומים, ואלוהים ינחה את אשר יחפוץ אל
אורח מישרים.

47 יש האומרים, אנו מאמינים באלוהים ובשליח ונשמעים, ואולם אחר־בך
חבורה אחת מהם פונה עורף. בל אלה אינם מאמינים. 48 כאשר קוראים
להם לפנות אל אלוהים ושליחו למען ישפוט ביניהם, אז תפנה חבורה
אחת מהם עורף. 49 ואולם אם יִזכו במשפט, יחושו להישמע לפסק דינו.
50 האם פשׂה הנגע בלבם, או אחז בהם פקפוק, או אולי חוששים הם פן
אלוהים ושליחו יַפלוּ לרעה? הם עצמם בני עוולה!

51 אילו היו המאמינים נקראים לפנות אל אלוהים ושליחו למען ישפוט
ביניהם, לבטח היו אומרים, נשמע ונעשׂה. אלה אנשי החיל. 52 בל
הנשמע לאלוהים ולשליחו והחושש מפני אלוהים ויְרָא אותו, אלה הם
הזוכים. 53 הם נשבעו באלוהים בהן צרק, בי אם תצווה עליהם, יֵצוא

41 **יודע הוא את תפילת בולם:** או: בולם יודעים את תפילתם.

45 **המים:** ר' סורה 30.21.

47 **חבורה:** המסורות גורסות שמדובר במתחסדים (מונאפקון), בלומר קבוצה מתושבי מדינה שהאמינה במוחמד רק למראית עין.

48 **לפנות אל אלוהים ושליתו:** מפרשים שהמתחסדים נקלעו לסכסוך עם במה מאמינים, אבל דחו את ההצעה לפנות אל הנביא למען יפסוק ביניהם.

53 **יצוא יצאו:** מפרשים בי מדובר במתחסדים הנשבעים בי הם נכונים לצאת למלחמת המצווה.

יֵצאו. אֱמור, אַל תישבעו, רק הישָמעו ונהגו ברדך ארץ. אלוהים מכיר
את מעשיכם לְפנַי ולְפנים.

54 אֱמור, הישמעו לאלוהים והישמעו לשליח, ואם תפנו עורף – עליו
רק למסור את אשר הוטל עליו, ועליכם רק לקיים את אשר הוטל
עליכם. אם תישמעו לו, תישירו לבת, ועל הנביא רק למסור ברורות.

55 אלוהים הבטיח למאמינים אשר בכם ולעושֵׂי הטוב בי יקימם בארץ
תחת קודמיהם במו שהקים את אלה אשר היו לפניהם, ויבונן להם את
דתם אשר הואיל לבחור למענם, ותחת הפחד ייתן להם ביטחון. יעבדוני
ולא יצרפו לי כל שותף. הבופרים לאחר בל זאת, הם המופקרים.

56 קַיימו את התפילה ותנו זַבָּאת והישמעו לשליח למען תרוחמו.

57 אל לך לחשוב כי הכופרים יחמקו (מאלוהים) כארץ. בגיהינום ירורו.
שם יהיה סופם המר.

58 הוי המאמינים, ישנן שלוש עתים כיום אשר בהן שומה על העבדים
אשר בבעלותכם ועל הילדים אשר טרם בגרו, ליטול רשות כטרם ייבנסו
אליכם: לפני תפילת שחרית, ובאשר תפשטו את בגריבם לעת צהריים,
ולאחר תפילת הלילה. אלה הם שלושה זמני התערטלות, ואולם עת
יחלפו אין עוון עליבם ועליהם אם יבואו לשַמֵש אתבם, ותיבנסו זה אל
זה. בך יבאר לבם אלוהים את האותות, ואלוהים יודע וחבם. 59 על
תינוקותיבם אשר בגרו ליטול רשות באשר יעשׂו המבוגרים מהם. בך
יבאר לבם אלוהים את אותותיו, ואלוהים יורע וחכם. 60 נשים באות
בימים אשר חלפה תאוותן למשכב, אין עוון עליהן אם יסירו את בגריהן
בל עוד לא יחשׂפו את שׂכיות חמרתן; ואולם בבל שיצניעו לבת בן ייטב
להן, ואלוהים שומע ויורע. 61 העיוור לא יעבור עבֵרה, ולא הפיסח ולא

55 **תחת קודמיהם:** בלומר, יביסו ויירשו אותם. במה פרשנים מוצאים באן בשורה על עליית החליפים יורשי הנביא מותמד ועל ביבושי האסלאם בעולם. **אלה אשר היו לפניהם:** הפרשנים קובעים שהבוונה לבני ישראל אשר אלוהים הוריש להם את הארץ המובטחת.

59 **תינוקותיבם אשר בגרו:** מרבית הפרשנים גורסים בי פסוק זה עוסק בבני חורין, ועליהם – בניגוד לעבדים ולקטינים – חלה חובת נטילת רשות בבל שעה משעות היום (בי אינם בני משק הבית).

60 **יסירו את בגדיהן:** העליונים, בנוכחות גברים.

החולה, ואף לא אתם עצמכם, אם תאבלו מן המצוי בבתיכם או בבתי
אבותיכם או בבתי אימהותיבם או בבתי אחֵיבם או בבתי אחיותיכם או
בבתי דודיכם מצד אביכם או בבתי דודותיבם מצד אביבם או בבתי
דודיבם מצד אמבם או בבתי דודותיכם מצד אמבם או בבתים אשר
מפתחותיהם הופקדו בידיכם או בבית ידידבם. אין עוון עליבם, בין אם
תאבלו בחבורה ובין ביחידות. בהיבנסבם אל הבתים, בָּרבו לשלום זה את
זה, בברבת שלום מאת אלוהים, מבורבת וטובה. בך יבאר לבם אלוהים
את האותות למען תשׂבילו להבין.

62 המאמינים הם רק אלה אשר יאמינו באלוהים ובשליחו, ואשר בהיותם
מבונסים עִמו בציבור, לא יקומו ללבת בלא ליטול את רשותו. הנוטלים
רשות ממך, הם המאמינים באלוהים ובשליחו. אם יבקשו את רשותך
ללבת לשם עניין בלשהו, הַרשה לאשר תחפוץ, ובקש למענם את מחילת
אלוהים; הן אלוהים סולח ורחום.

63 אל תִפנו אל השליח בשם שאתם פונים איש אל רעהו. אלוהים יָדע מי
בכם מתגנב לצאת בהיתבא. ייזהרו־נא המפֵרים את רברו פן יועמדו
בניסיון קשה, או יפגע בהם עונש בבר.

64 אכן לאלוהים בל אשר בשמים ובארץ. הוא יָדע את אשר בלבבם,
וביום אשר יוחזרו אליו, יוריע להם את אשר עשו. אלוהים יורע בל רבר.

61 **העיוור לא יעבור עברה:** מפרשים שפסוק זה נועד להסיר את הבושה מלב המאמינים הנצרבים מפני היזקקות למזונם של אחרים. **בבתיבם:** יש המפרשים: בבתי ילדיבם. **זה את זה:** מילולית: "את עצמכם". ויש התופסים את הצו בפשוטו, ומפרשים שעל הנבנס לברך את עצמו אם אין איש בבית.

62 **בציבור:** במסגד, בעיקר בזמן הדרשה (של יום השישי).

63 **בשם שאתם פונים זה אל זה:** בשמותיבם הפרטיים. הפרשנים קובעים שיש לפנות אל מותמד בתואר "נביא (או שליח) אלוהים". **לצאת בהיתבא:** מן המסגד, בעת הדרשה.

64 **יוחזרו:** ביום הרין.

סוּרָה 25 הַפֻּרְקָאן

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 יתבָּרֵךְ אשר הוריד ממרומים את הפֻּרְקָאן על עבדו, למען יזהיר את
שוכני העולמים, 2 אשר לו מלכות השמים והארץ, ולא הוליד בן ואין לו
שותף במלכות, וברא כל דבר ותיכנו היטב.

3 הם לקחו להם אֵלים אחרים זולתו, אשר דָּבָר לא יבראו והם עצמם
נבראו, ואין לאֵל ידם להעביר צרה מעל עצמם או להביא לעצמם
תועלת, ואינם יכולים להמית או להחיות, או להקים לתחיה. 4 הכופרים
אמרו, אין זה אלא שקר אשר בְּדָהוּ, ואנשים אחרים סייעו בידו. כבני
עוולה הם ומוליכי שולל. 5 הם אמרו, אלה סיפורי מעשיות של קדמונים
אשר ביקש כי יֵירשמו למענו, והם מוקראים לו בוקר וערב. 6 אֱמוֹר,
הורידו ממרומים היודע כל רז בשמים ובארץ. הוא סולח ורחום. 7 אָמרו,
מה לו לשליח זה שהוא סועד את לבו ומהלֵך ברחובות? מדוע לא הוּרַד
אליו מלאך ממרומים להיות מזהיר לצִדו, 8 או מדוע לא יוטל אליו
אוצר, או יהיה לו גן אשר מִפֵּריו יאכל? אָמרו בני העוולה, הולכים אתם
רק בעקבותיו של בן אדם אֲחוּז כישוף. 9 רְאֵה לְמה המשילו אותךָ, כי
תעו ולא יוכלו למצוא את הנתיב.

10 יתבָּרֵךְ זה אשר אם יחפוץ ייתן לךָ דברים טובים מאלה: גנים שנהרות

1 **הפרקאן:** ר' סורה 4:3.

2 **הוליד בן:** ר' סורה 116:2.

3 **להקים לתחייה:** ביום הדין.

4 **אנשים אחרים:** הפרשנים גורסים שמדובר ביהודים, שעל־פי טענת אויבי מוחמד, סייעו לו לזייף את הקוראן.

5 **ביקש כי יירשמו למענו:** הפרשנים מדגישים שמוחמד לא ידע קרוא וכתוב ולפיכך טענו אויביו שאחרים רשמו למענו את דברי הקוראן הבדויים והקריאו אותם באוזניו.

זורמים למרגלותיהם, וגם ארמונות ייתן לךָ. 11 ואולם הם הכחישו את
שעת הדין, ולמכחיש את שעת הדין הכינונו אש תבערה. 12 כהיֵרָאותה
להם מרחוק ישמעו את נהמת זעמה ונשיפתה, 13 וכאשר יושלכו כבולים
אל תוכה ויהיו רחוקים בקִרבה, יצעקו, אויה! 14 היום אַל תצעקו אויה
אחת, כי תיאלצו לצעוק אויה הַרבה! 15 אֱמור, מה טוב יותר: עונש זה,
או גן הנצח אשר הובטח לירֵאים? הוא יהיה להם לגמול בסוף דרכם,
16 ושם יינתן להם כל אשר ירצו לעולם ועד. זו הבטחת ריבונךָ המהימנה.

17 ביום אשר יאסוף אותם ואת אלה אשר יעבדו להם מִבַּלעדי אלוהים,
יגיד, האם אתם התעיתם את עבדַי אלה, או שמא הם עצמם תעו מן
הנתיב? 18 יגידו, ישתַבח שמךָ! מעולם לא יכולנו לקחת לנו מגינים
זולתךָ. אין זאת כי הנַחתָ להם ולאבותיהם להתענג עד אשר שכחו את
דבר־התוכחה ושיחתו את דרכם. 19 – הם הכחישו את טענותיכם, ועתה
לא תוכלו למנוע רכך ולא להציל עצמכם. כל בן עוולה אשר בכם,
נטעימנו עונש כבד.

20 כל השליחים אשר שלחנו לפניךָ נהגו לסעוד את לבם ולהלך ברחובות.
הועדנו אתכם להעמיד בניסיון זה את זה, ולראות האם תעמדו בעוז רוח.
ריבונךָ מבחין בכל. 21 אמרו אלה אשר לא יצַפּו להיפגש עִמנו, מדוע לא
הורדו אלינו מלאכים ממרומים ולא ניתַן לנו לראות את ריבוננו? נפשם
מְלאה שחץ, ויוהרתם רבתה מאוד. 22 ביום אשר יראו את המלאכים,
כיום ההוא לא תהיה בשורה לחוטאים. יגידו, סָגוּר ומסוגר! 23 אז נִפְנֶה

17 **את אלה אשר יעבדו להם:** את האלילים. ויש המפרשים שמדובר במלאכים או בעוזיר ובישוע, שהיו לאלים בעיני היהודים והנוצרים. **האם אתם התעיתם:** פניית אלוהים אל האלילים.

18 **לא יכולנו:** לכן גם לא יכולנו לדרוש מאחרים לעבוד לנו ולא לך. **דבר־התוכחה:** הקוראן. אולם אם מדובר בבני כל האומות, כי אז הכוונה לעיקרי האמונה כפי שהובאו לידיעתם על־ידי נביאיהם.

19 **הם הכחישו:** פניית אלוהים אל עובדי האלילים על אודות אליליהם.

20 **להלך ברחובות:** רמז לטענת הכופרים שמוחמד הוא כאחד האדם, ולפיכך לא ייתכן שהוא שליח אלוהים. **להעמיד בניסיון זה את זה:** בכך שנתנו בכם חלשים וחזקים, עניים ועשירים, ולכן שומה עליכם לעמוד במבחן הקנאה, הרשעות, הנדיבות וביוצא באלה.

21 **להיפגש עמנו:** ביום הדין. הדובר הוא אלוהים. **לראות את ריבוננו:** ובכך נדע כי מוחמד הוא שליחו באמת.

22 **סגור ומסוגר:** אמרת השבעה שנועדה להדוף סתנקשים. הכופרים ישמיעוה ביום הדין,

אל כל מעשׂה אשר עשׂו ונעשׂה אותו אבק פורח. 24 ואולם באֵי גן עדן
ימצאו ביום ההוא מנוחה ומרגוע שאין טובים מהם. 25 וביום אשר ייבקעו
השמים מבעד לענן, והמלאכים יישָׁלחו ממרומים, 26 ביום ההוא תהיה
מלכות האמת ביד הרחמן, ויהיה זה יום קשה לכופרים. 27 בן העוולה
ייסך ביום ההוא את אצבעותיו, ויגיד, לוּ רק הלכתי עם השליח בנתיב;
28 אוי לי! לוּ רק לא לקחתי לי את פלוני לידיד נפש. 29 הוא התעני
מעל דבר־התוכחה שהוצג לי. מאז ומתמיד נטש השטן את האדם.

30 אמר השליח, ריבוני, בני עמי מאסו בקֻרְאָן הזה. 31 כך הקמנו לכל
נביא לפניך אויב מבין החוטאים, ואולם אין מַנחה ומושיע כריבונך.
32 אמרו הכופרים, מדוע לא הוּרַד אליו הקֻרְאָן ממרומים בבת אחת?
הורדנו אותו כך, למען סַגל אליו את לבך, על כן מסרנוהו קמעא קמעא.
33 תחת כל מָשל אשר יביאו לך נמציא לך דבר אמת מפורש היטב.
34 אלה אשר ייאָספו ויושלכו על פניהם אל תוך גיהינום, רע מכל
מקומם, וגדולה מכל תעייתם מן הנתיב הראוי.

35 נָתַנו למשה את הספר ונָתַנו לו את אהרן אחִיו לעוזר. 36 אמרנו להם,
לכו שניכם אל בני העם אשר הכחישו את אותותינו. אחר השמדנום עד
אחד.

37 ואת בני עמו של נֹחַ (השמדנו), כי הכחישו את אזהרות השליחים.
הטבענו אותם ועשׂינו אותם אות לאנשים, והכינונו עונש כבד לבני
העוולה.

בתקווה למנוע מן העונש לפגוע בהם. ויש המפרשים כי אלה דברי המלאכים המכריזים שגן עדן ננעל בפני הכופרים.

23 **אבק פורח:** אין ערך למעשים טובים הנעשים בידי מי שאין אמונה כנה בלבו.

26 **הרחמן:** ר' סורה 30:13.

27 **בן העוולה:** חוטא כלשהו. ויש המפרשים שמדובר בחוטא יחיד, הלוא הוא עוקְבָּה אבן אַבִּי מוּעַיְט איש מֶכּה, שהתאסלם ואחר חזר בו בלחץ ידידו, אוּבַּי אבן חַ'לַף.

28 **פלוני:** השטן, או אוּבַּי אבן חַ'לַף.

29 **דבר־התוכחה:** הקוראן.

30 **השליח:** מוחמד.

32 **אליו:** אל מוחמד. **הורדנו אותו כך:** קטעים קטעים, ולא בבת אחת.

33 **משל אשר יביאו לך:** כדי להפריך את טענותיך.

35 **הספר:** התורה.

38 ואת בני עַאד ובני תַ'מוּד, ואת בעלי הבאֵר, ודורות רבים ביניהם.
39 לכולם הבאנו משלים, ואת כולם החרבנו כָליל. 40 הם הגיעו אל העיר
אשר הומטרה במטר המר והנמהר. הלא ראו אותה? אף־על־פי־כן לא
יצַפו לתחיית המתים. 41 וכראותם אותך, רק ללעג ישׂימוך באומרם, את
זה הקים אלוהים כשליח? 42 הוא כמעט שהתעה אותנו מעל האלים אשר
לנו, אלמלא היינו נחושים לדבוק בהם. כאשר יִראו את העונש, יֵדעו מי
הרחיק יותר לתעות מן הנתיב.

43 הראיתָ את הלוקח לו את משוגת לבו לאֵל? האם עליך להשגיח עליו?
44 או הסבור אתה כי מרביתם יוכלו לשמוע או להבין? ואולם הם רק
כבהמות, ותועים מן הנתיב אף יותר.

45 הלא תראה כיצד מאריך ריבונך את הצל? אם יחפוץ, יקפיאנו על
מקומו, ואולם פָקדנו על השמש להראותו, 46 ונמשוך אותו אלינו, ואט
אט נבוּוצוֹ. 47 הוא אשר עשׂה לכם את הלילה ככסות, ואת השינה
למנוחה, ועשׂה את היום לקום ולצאת בו. 48 והוא אשר שלח את הרוח
לבַשֵׂר על בוא רחמיו, והורדנו מן השמים מים זכים, 49 למען נחַיה בהם
ארץ שנָשַמה, ונשקה בהם את הבהמה והאדם אשר בראנו לרוב.
50 פיזרנוהו בינותם למען יזכרו, ואולם מרבית האנשים אבו רק לכפור.
51 אילו חפצנו, היינו שולחים מזהיר אל כל עיר ועיר, 52 אף־על־פי־כן,
אַל תישָׁמע לכופרים, וצא עִם (הקֻרְאָן) למאבק גדול בהם.

53 הוא אשר שילח את שני הימים זה לקראת זה – האחד מתוק ומַרווה,
והאחר מלוח ומר – ושׂם מַצָר ביניהם ומחסום סגור ומסוגר. 54 והוא

38 **בני עאד ובני ת'מוד:** ר' סורה 65:7, 73. **בעלי הבאר:** זהותם סתומה, והפרשנים נוהגים לזהותם עם בני עם כזה או אחר שהתנכלו לנביאיהם. הבאר (בערבית: רַס) היתה המקום אשר הנביאים הושלכו אל תוכו, או המקום שבו נבלעו החוטאים.

39 **הבאנו משלים:** כדוגמה לעונש הצפוי להם.

40 **העיר אשר הומטרה:** עירו של לוט (סדום) שהומטרה במטר אבנים. היא היתה על נתיב מסעות המסחר של בני קוריש לסוריה, ולפיכך הזדמן להם לראות את שרידיה.

43 **משוגת לבו:** העצמים שנהה אחריהם, כגון עצים ואבנים.

48 **על בוא רחמיו:** על בוא הגשם.

50 **פיזרנוהו:** את הגשם. ויש המפרשים: עשינו את הקוראן שגור על לשונם.

52 **אף־על־פי־כן:** למרות שאתה יחידי מולם. **מאבק:** ר' סורה 218:2.

53 **שני הימים:** שני סוגים, מתוק ומלוח, של מקווי מים בטבע (ימים, אגמים או נהרות). שם

אשר ברא מן המים אדם, ונתן לו בית אב וחותנים וגיסים. ריבונך
כל־יכול. 55 הם עוברים אחרים מִבַּלעדי אלוהים אשר לא יוכלו להועיל
או להזיק להם, והכופר מסייע כנגד ריבונו.

56 לא שלחנו אותך כי אם להיות מבשׂר ומזהיר. 57 אֱמור, איני מבקש
מכם שׂכר על כך, ובלבד שיהיה בכם מי שיחפוץ למצוא נתיב אל
ריבונו. 58 הִסָּמך על החי אשר לא ימות, ושַׁבּח והלל אותו. אין כמוהו
מכיר את חטאי ברואיו לְפָנַי ולִפְנים. 59 הוא אשר ברא את השמים ואת
הארץ ואת אשר ביניהם בשישה ימים, ואַחַר ישב בגאון על כס הכבוד;
הוא הרחמן. שְׁאַל על כך את המכיר כל דבר לְפָנַי ולִפְנים.

60 כאשר אומרים להם, השתחוו לרחמן, עונים הם, וכי מהו הרחמן?
כלום נשתחווה לאשר תצווה עלינו? לא הוסיף להם הדבר בלתי אם
תיעוב. 61 יתבָּרֵך מי ששׂם את כוכבי המזלות בשמים, וקבע בהם מנורה
וירח זורע אור. 62 הוא אשר עשׂה את היום והלילה להחליף זה את זה,
למען כל אשר יחפוץ לזכור או להכיר טובה.

63 עבדֵי הרחמן הם המהלכים בארץ בענווה; אם יפנו אליהם הנבערים
מרעת ברברים, יגירו, לכו לשלום. 64 והם אשר משתחווים בלילות
ועומדים בתפילה לריבונם. 65 והם אשר אומרים, ריבוננו, הָסֵה מעלינו
את עונש גיהינום, כי עונשו כבד מנשׂוא; 66 מה רע לשכון ולהסתופף
בו. 67 והם אשר בהוציאם, לא יתהוללו ולא יקמצו, כי אם ישמרו על
דרך ביניים. 68 והם אשר לא יתפללו לאל אחר זולת אלוהים, ולא יהרגו
את הנפש אשר אסר אלוהים, בלתי אם במשפט צדק, ולא ינאפו –
העושׂה זאת יבוא על עונשו, 69 וביום תחיית המתים יוכפל עונשו,

מצר ביניהם: מנע מהם להתערבב זה בזה. התופעה של מי האגמים או הנהרות המתוקים שאינם נמהלים כמי הים המלוחים נתפסת כאן כנס אלוהי. הפרשנים מדגימים זאת באמצעות התידקל או הנילוס, שטעם מימיהם המתוקים אינו נמהל כטעם הים המלוח שאליו הם זורמים.

54 **המים:** הזרע. או: הטין הבלול שממנו נברא אדם הראשון.

55 **הכופר:** יש גורסים שמדובר באדם יחיד, הלא הוא אַבּו גַ'הל, ממנהיגי הכופרים בעיר מַכּה.

59 **ישב:** ר' סורה 54:7. **המכיר כל דבר:** יש המפרשים שהכוונה לאלוהים עצמו, או ליהודים הבקיאים בכתבי הקודש.

61 **כוכבי המזלות:** ר' סורה 16:15. **מנורה:** השמש.

68 **כמשפט צדק:** ר' סורה 151:6.

ולנצח ישׂאנו בחרפה. 70 ואולם בעלי התשובה והמאמינים והעושׂים
מעשׂה טוב, להם ימיר אלוהים את עוונותיהם במעשׂים טובים, כי אלוהים
סולח ורחום. 71 בעלי התשובה והעושׂים את הטוב ישובו תשובה שלמה
אל אלוהים. 72 והם אשר אינם מעירים עדות שקר, ובהזדמן להם לשמוע
לזוּת שׂפתיים, ימשיכו בדרכם בכבוד. 73 והם אשר אם יזכירו להם את
אותות ריבונם, לא יאטמו את אוזניהם משמוע ולא יעצמו את עיניהם
מֵראות. 74 והם האומרים, ריבוננו, תן לנו קורת רוח בנשותינו וילדינו,
ושׂימנו מופת ליראים. 75 כל אלה יבואו על גמולם במדור העליון על כי
עמדו בעוז רוח, ושם יתקבלו בברכת שלום, 76 ושָׁם יהיו לנצח; מה טוב
לשבת ולשהות שם.

77 אֱמור, ריבוני לא יִשעה אליכם אם לא תפנו אליו בתפילה. ואולם
אתם הכחשתם, על כן ידביקכם (העונש).

70 **ימיר:** כיום הדין.

72 **אינם מעידים עדות שקר:** או: אינם יושבים כתבורת דמאים ורשעים.

75 **כמדור העליון:** כגן עדן.

77 **ידביקכם (העונש):** יש המפרשים שכאן גנוזה בשורה על תבוסת קורייש במלחמת בַּדְר (שנת 624).

סוּרָה 26 הַמְשׁוֹרְרִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ט.ס.מ.

2 אלה אותות הספר הברור. 3 התְמית עצמך מצער על כי אינם מאמינים?
4 אם נחפוץ, נוריד אליהם אות מן השמים אשר ילפות את צווארם
ויכניעם. 5 מדי בוא אליהם מחֻדָּש דבר־תוכחה מעִם הרחמן, הם פונים לו
עורף. 6 אכן הכחישו, ואולם לבסוף יתוודעו אל אשר בזו לו. 7 האם לא
יראו את האדמה, כמה הצמחנו בה מכל מין משובח? 8 בזאת צפון אות,
ואולם מרביתם לא יאמינו. 9 ריבונך הוא האדיר והרחום.

10 ריבונך קרא אל משה לאמור, בוא אל קהל בני העוולה, 11 בני עמו
של פרעה, כי אינם יראים. 12 אמר, ריבוני, פוחד אני פן יכחישו את
אזהרותי. 13 לבי מצוקה ולשוני כבדה, לכן שְלַח אל אהרן. 14 הם
האשימוני בפשע, ואני חושש פן יהרגוני. 15 אמר, לא ולא! לכו שניכם
והביאו אליו את אותותי, ואנו נאזין עִמכם. 16 בואו אל פרעה והגידו לו,
אנו שליחי ריבון העולמים, 17 שַלַח עִמנו את בני ישראל. 18 אמר (פרעה
אל משה), האם לא גידלנוך מקטנות, ולא בילית בינינו שנים רבות
מחייך? 19 אף־על־פי־כן עוללתָ את אשר עוללתָ. כפוי טובה הנך!

1 **ט.ס.מ.:** ר' סורה 1:2.
3 **אינם מאמינים:** מקובלת הדעה שמדובר בכופרים בני קוריש, שבטו של מוחמד במֶכָּה.
5 **מדי בוא אליהם מחדש דבר־תוכחה:** הקוראן נמסר לנביא חלקים חלקים.
6 **אשר בזו לו:** עונשם ביום הדין. ויש המפרשים שגנוזה כאן בשורה על התבוסה הצפויה לקוריש מיד מוחמד במלחמת בַּדר (שנת 624).
13 **שלח אל אהרן:** לקרוא לו שילך אל פרעה. ומפרשים שמשה אינו מתכוון שאהרן ילך במקומו אלא לצדו.
14 **האשימוני בפשע:** על כי הרגתי איש מצרי. ר' שמות ב 11 ואילך.
19 **עוללת:** הרגת את המצרי.

20 אמר (משה), עשיתי זאת בהיותי עדיין בתועים, 21 ונסתי מפניכם כי
פחדתי מעונשכם, ונתן לי ריבוני חוכמת משפט, ושׂם חלקי עִם השליחים.
22 האם שעבוד בני ישראל הוא החסד אשר בו חוננתָ אותי? 23 אמר
פרעה, מהו ריבון העולמים? 24 אמר, הוא ריבון השמים והארץ ואשר
ביניהם, אם נכונים אתם להשתכנע. 25 אמר פרעה לסובבים אותו,
השומעים אתם? 26 אמר (משה), הוא ריבונכם וריבון אבותיכם הראשונים.
27 אמר (פרעה), השליח אשר נשלח אליכם אחוז שֵד. 28 אמר (משה),
הוא ריבון המזרח והמערב ואשר ביניהם, אם תשׂכילו להבין. 29 אמר
(פרעה), אם תיקח לך אלוה אַחֵר על פנַי, אשׂימך עם האסירים. 30 אמר,
גם אם אביא לך דבר ברור? 31 אמר, הצג אותו, אם אמת בפיך. 32 אז
השליך את מטהו והנה הוא נחש מושלם. 33 אַחַר הוציא את ידו לעין כל,
והנה לבנה היא. 34 אמר (פרעה) למועצת הנכבדים אשר סביבו, (משה)
הוא מכשף מעולה; 35 הוא מבקש לנשלכם מארצכם בכשפיו, מה עצתכם,
אפוא? 36 אמרו, דַּחֵה אותו ואת אָחיו, ושְלַח פוקדים אל גלילות הארץ,
37 למען יביאו אליך את כל המכשפים המעולים.

38 המכשפים כונסו ביום אשר נקבע, 39 ולאנשים נֶאמר, התכנסו גם
אתם, 40 ואולי ניטה אחר המכשפים, אם יהיו הם הגוברים. 41 כאשר באו
המכשפים, אמרו לפרעה, האם נבוא על שׂכרנו אם נהיה אנו הגוברים?
42 אמר, כן, וגם תהיו במקורבים. 43 אז אמר להם משה, הַשליכו את
אשר יש בדעתכם להשליך. 44 הם הִשליכו את חבליהם ואת מטותיהם
ואמרו, חֵי כוחו האדיר של פרעה! הנה אנו הגוברים. 45 אז השליך משה
את מטהו, וזה בלע את להטיהם הכוזבים. 46 המכשפים השתחוו אפיים,
47 ואמרו, מאמינים אנו בריבון העולמים, 48 ריבונם של משה ושל אהרן.
49 אמר (פרעה), התאמינו לו בלא רשותי? אין הוא אלא הגדול שבכם,
אשר הכניסכם בסוד הכישוף! סופכם לדעת: כָּרות אכרות את יד ימינכם
ואת רגל שׂמאלכם, ואצלוב את כולכם. 50 אמרו, אין בכך אסון, כי

27 **אחוז שד:** ר' סורה 6:15.
32 **נחש:** על משה והחרטומים ר' סורה 7:103–127.
33 **לבנה:** ר' סורה 22:20.
40 **ניטה אחר המכשפים:** אנו המצרים נמשיך לדבוק בדתם ולא בדת משה.
44 **אנו הגוברים:** כך חשבו המכשפים, כי מטותיהם הפכו לנחשים.

בלאו הבי נשוב אל ריבוננו. 51 נבספים אנו בי יסלח לנו ריבוננו על
חטאינו, בי היינו ראשונים להאמין.

52 הודינו למשה לאמור, הוצא את עבדי הלילה, בי עומרים לרלוק
אחריבם! 53 פרעה שלח פוקרים אל גלילות הארץ, 54 באומרו, מתי מעט
הם אלה 55 אשר הבעיסונו, 56 ואילו אנו מאוחרים ותמושים. 57 סילקנו
אותם מתוך גנים ופלגי מים, 58 ומאוצרות ומשבנות נאים. 59 בך עשינו,
והורשנו בל זאת לבני ישראל. 60 עם בוקר הרביקו אותם (המצרים),
61 ובאשר ראו שני המחנות זה את זה, אמרו בני עמו של משה, הם
השיגונו. 62 אמר, בלל לא. ריבוני עמי והוא ינחני. 63 אז הודינו למשה,
הבה במטך את הים. הוא נקרע, ובל קרע ניצב בהר נישא. 64 קירבנו
לשם את האחרים, 65 ומילטנו את משה ואת בל אשר אתו, 66 והטבענו
את האחרים. 67 בזאת צפון אות, ואולם מרביתם לא יאמינו. 68 ריבונך
הוא האדיר והרחום.

69 קרא לפניהם את קורותיו של אברהם. 70 הוא אמר לאביו ולבני עמו,
את מי תעבדו? 71 אמרו, אנו עוברים אלילים, ולא נחרל לרבוק בהם.
72 אמר, האם ישמעובם באשר תפנו בתפילה? 73 או שמא יובלו להועיל
או להזיק לבם? 74 אמרו, בך מצאנו את אבותינו עושים. 75 אמר, ראו
את אשר תעבדו, 76 אתם ואבותיבם הקדמונים: 77 הם אויבים לי, חוץ

52 **עבדי:** בני ישראל.
53 **פוקדים:** תפקידם לגייס את צבא פרעה למרדף אחרי בני ישראל.
54 **מתי מעט הם אלה:** בני ישראל.
55 **הבעיסונו:** או: תיעבונו.
56 **תמושים:** או: מובנים (למרדף).
57 **סילקנו אותם:** הדובר הוא אלוהים, על אורות המצרים, שאותם נישל מבל רבושם. ויש הגורסים כי אלה הם דברי פרעה על אורות בני ישראל, שאותם שילח הוא עצמו מארץ מצרים הדשנה.
59 **והורשנו:** הדובר הוא אלוהים. יש המפרשים שמדובר בארץ מצרים, שהונחלה לבני ישראל אשר שבו אליה לאחר טביעת המצרים. אחרים גורסים שרק רבושם של המצרים עבר לרשות בני ישראל, והם עצמם המשיכו בדרכם אל הארץ המובטחת. ור' שמות יב, 32–36 (בני ישראל שאלו מן המצרים בלי בסף וזהב ובגדים).
64 **קירבנו לשם:** הבאנו את המצרים אל בין קירות הים.
67 **מרביתם:** הפרשנים מונים מספר מצרים שהאמינו בבל זאת באלוהים, וביניהם אשת פרעה (שגידלה את משה).

מאשר ריבון העולמים, 78 אשר ברא אותי. הוא ינחני, 79 והוא אשר ייתן
לי מאבל ומשקה, 80 ובחלותי ישלח לי מרפא, 81 והוא אשר ימיתני ואחר
יחייני, 82 והוא אשר נבספתי בי יסלח לי על חטאי ביום הרין. 83 ריבוני,
הענק לי חובמת משפט וספחני אל הישרים. 84 ונצור את זברי לטובה
ברורות הבאים, 85 ושים חלקי עם יורשי גן ערן, 86 וסלח לאבי; הוא היה
בתועים. 87 ואל תמיט עלי קלון ביום אשר ייעורו המתים, 88 ביום אשר
לא יועילו הון ובנים, 89 בי אם לבא אל אלוהיו בלבב שלם.

90 גן ערן יקורב אל היראים, 91 והשאול ייחשף לעין הסוטים, 92 ואז
יגידו להם, היבן האחרים אשר עבדתם 93 מבלעדי אלוהים? היובלו
להושיט לבם עזרה או להגן על עצמם? 94 אז יגולגלו אל תובו, הם
והסוטים, 95 וגרודי אבליס גם יחד. 96 שם יתקוטטו זה עם זה, והם יגידו
(לאליליהם), 97 חי אלוהים! אבן תעינו תעייה גמורה, 98 בנוהגנו בבם
בשווים לריבון העולמים. 99 החוטאים, הם אשר התעונו, 100 ועתה אין
לנו מליץ יושר, 101 ולא ידיד ואיש אמונים. 102 לו רק ניתן לנו לשוב,
היינו מאמינים. 103 בזאת צפון אות, ואולם מרביתם לא יאמינו.
104 ריבונך הוא האדיר והרחום.

105 בני עמו של נח הבחישו את אזהרות השליחים. 106 נח אחיהם אמר
להם, הלא תהיה בבם יראה? 107 באתי אליבם בשליח נאמן, 108 על בן
היו יראים את אלוהים ושמעו בקולי. 109 איני מבקש מבם שבר על בך,
בי בל שברי על ריבון העולמים. 110 על בן היו יראים את אלוהים ושמעו
בקולי. 111 אמרו, ביצד נאמין לך, ורק העלובים הולבים עמך? 112 אמר,
איני מפשפש במעשיהם, 113 ורק ריבוני יוכל לבוא חשבון עמם, לו רק
יבולתם לשער זאת. 114 לעולם לא אסלק בל מאמין מעלי, 115 ובל
תפקידי להזהיר ברורות. 116 אמרו, נח, אם לא תחרל, תהיה בנסקלים.
117 אמר, ריבוני, בני עמי הבחישו את אזהרותי. 118 הברע ברורות ביני
ובינם, והצל אותי ואת המאמינים אשר אתי. 119 אז מילטנו אותו ואת
אשר אתו בספינה הטעונה, 120 והטבענו את הנותרים. 121 בזאת צפון
אות, ואולם מרביתם לא יאמינו. 122 ריבונך הוא האדיר והרחום.

86 **סלח לאבי:** ר' סורה 19:47.
95 **אבליס:** ר' סורה 2:34.

123 בני עָאד הכחישו את אזהרות השליחים. 124 הוּד אחִיהם אמר להם,
הלא תהיה בכם יִראָה? 125 באתי אליכם כשליח נאמן, 126 על כן הֱיוּ
יראים את אלוהים ושִׁמעו בקולי. 127 איני מבקש מכם שׂכר על כך, כי
כל שׂכרי על ריבון העולמים. 128 מה לכם כי תבנו על כל גבעה בתי
מידות לשם שעשוע, 129 ותקימו מפעלות, כאילו תחיו לנצח,
130 ובהכותכם, תכו ללא רַחם? 131 לכן הֱיוּ יראים את אלוהים ושִׁמעו
בקולי, 132 והֱיוּ יראים את מי שהמציא לכם את כל אשר תדעו:
133 המציא לכם מקנה ובנים, 134 וגנים ופלגי מים. 135 חושש אני פן
יבוא עליכם עונש ביום הֲרה גודל. 136 אמדו, אחת היא לנו אם תטיף
לנו מוסר או לא תהיה במטיפים. 137 אין אלה כי אם בדיות של
קדמונים, 138 ולא יבוא עלינו כל עונש. 139 הם הכחישו את אזהרותיו
ואנו השמדנו אותם. בזאת צפון אות, ואולם מדביתם לא יאמינו.
140 ריבונךָ הוא האדיר והרחום.

141 בני תַ'מוּד הכחישו את אזהרות השליחים. 142 אחִיהם צָאלִח אמר
להם, הלא תהיה בכם יִראָה? 143 באתי אליכם כשליח נאמן, 144 על כן
הֱיוּ ידאים את אלוהים ושִׁמעו בקולי. 145 איני מבקש מכם שׂכד על כך,
כי כל שׂכדי על ריבון העולמים. 146 האם יניחו לכם כאן בבִטחה,
147 בינות גנים ופלגי מים, 148 ושׂדות זרע ועצי תמד על פקעיהם
הרשנים, 149 בעודכם חוצבים בהרים בתים בתבונת כפיים? 150 הֱיוּ
יראים את אלוהים ושִׁמעו בקולי, 151 ואל תישְׁמעו לדבר המתהוללים,
152 החומסים את הארץ ולא יתקנו את דרכם. 153 אמרו, אחוז כישוף
הינךָ, 154 ואינךָ אלא בשׂר ודם כמותנו. הָבֵא אות אם אמת בפיךָ.
155 אמר, הנה נָאקה: היא תשתה ואתם תשתו, כל אחד ביום ידוע.
156 אל תגעו בה לדעה פן יבוא עליכם עונש ביום הֲרה גורל. 157 ואולם
הם עיקרוה, אך עד מהרה התחרטו, 158 כי פקד אותם העונש. בזאת צפון
אות, ואולם מרביתם לא יאמינו. 159 ריבונךָ הוא האדיר והדחום.

123 **עאר:** ר' סורה 65:7.
137 **בדיות של קרמונים:** או: אורח תיי הראשונים. במקרה זה, בני עמו של הנביא מתכוונים לרתם הם ולא לאוהרותיו שלו, וקובעים שלא יסטו מררכם של הראשונים.
155 **נאקה:** ר' סורה 73:7.
157 **עיקרוה:** קצצו את מיתרי רגליה ושחטוה.

160 בני עמו של לוט הכחישו את אזהדות השליחים. 161 אחִיהם לוט אמר
להם, הלא תהיה בכם יִדאָה? 162 באתי אליכם כשליח נאמן, 163 על כן
הֱיוּ יראים את אלוהים ושִׁמעו בקולי. 164 איני מבקש מכם שׂכר על כך,
כי כל שׂכדי על דיבון העולמים. 165 מה לכם כי תבואו אל האנשים
הזכרים, 166 ותיטשו את נשותיכם אשד ברא אלוהים למענכם? אכן קהל
פרוצים אתם. 167 אמרו, לוט, אם לא תחדל, תהיה במגורשים. 168 אמר,
סולד אני מאשר תעשׂו. 169 דיבוני, הַצֵּל אותי ואת בני משפחתי מאשד
עוללו. 170 אז מילטנו אותו ואת בני ביתו גם יחד, 171 חוץ מקשישה
אחת אשר נותרה מאחור. 172 אַחַר השמדנו את האחרים, 173 והמטרנו
עליהם מטר. רע ומד היה המטר אשד בו הומטרו המוזהרים. 174 בזאת
צפון אות, ואולם מרביתם לא יאמינו. 175 דיבונךָ הוא האדיר והדחום.

176 אנשי אַלְאַיכָּה הכחישו את אזהרות השליחים. 177 שֻׁעַיבּ אמר להם,
הלא תהיה בכם יִראָה? 178 באתי אליכם כשליח נאמן, 179 על כן הֱיוּ
יראים את אלוהים ושִׁמעו בקולי. 180 איני מבקש מכם שׂכר על כך, כי
כל שׂכרי על ריבון העולמים. 181 מִדדו את מלוא המידה ואל תחַסרו,
182 ושִׁקלו במאזני צדק, 183 ואל תפחיתו לאנשים מן המגיע להם, ואל
תחמסו את האדץ. 184 הֱיוּ ידאים את אשר ברא אתכם ואת הבריות שהיו
מאז ומעולם. 185 אמדו, אחוז כישוף הנךָ, 186 ואינךָ אלא בשׂר ודם
כמותנו, ואנו חושבים כי אתה במשקרים. 187 הַפֵּל עלינו פיסות רקיע
אם אמת בפיךָ. 188 אמר, ריבוני מיטיב לדעת את אשר תעשׂו. 189 הם
הכחישו את אזהרותיו, ואז פקד אותם העונש ביום הסוכך. היה זה עונש
אשר בא ביום הֲרה גודל. 190 בזאת צפון אות, ואולם מרביתם לא
יאמינו. 191 ריבונךָ הוא האדיר והרחום.

192 זהו חזון אשר הוּרַד מעִם ריבון העולמים. 193 הרוח הנאמנה הורידה

171 **קשישה.** אשת לוט.
173 **מטר:** של אבנים. ר' סורה 82:11.
176 **אלאַיכה:** ר' סורה 78:15.
177 **שעיב:** ר' סורה 85:7.
189 **יום הסוכך:** המסורת מספרת שבאותו יום בא ענן גרול שנפרש עליהם כסוכך והמטיר עליהם מטר של אש ששרפה אותם כליל.

אותו ממרומים 194 על לבכך, למען תהיה במוהירים, 195 בלשון ערבית
צחה. 196 הוא מצוי בכתבי הקדמונים. 197 האם לא יראו אות בכך שחכמי
בני ישראל מוהים אותו? 198 אילו הורדנו אותו ממרומים אל אחד
הלא־ערבים, 199 והיה קורא אותו לפניהם, לא היו מאמינים בו.
200 הכאנו אותו אל לבבות החוטאים, 201 אך לא יאמינו בו עד אשר יחוו
כעונש הכבד. 202 הוא יבוא עליהם כחתף, בלא שישערוהו, 203 ואז
יגידו, מי ייתן לנו ארכה? 204 אף־על־פי־כן, העוד יבקשו להחיש את
עונשנו?

205 תן דעתך: אפילו היינו מניחים להם להתענג לאורך שנים, 206 ורק
או היה מתגשם בהם האִיום, 207 – גם אז לא היתה תועלת בתענוגות
שניתנו להם. 208 מעולם לא השמדנו עיר בלא ששלחנו מזהירים. 209 היה
זה אות הוכרה, ומעולם לא גרמנו עוול. 210 לא השטנים הורידוהו
ממרומים; 211 הם אינם ראויים לו, ולא יצליחו בזאת, 212 כי מנועים הם
מלהאזין. 213 לכן אַל תפנה בתפילה לאלוה אחר וולת אלוהים, פן תהיה
בנענשים.

214 הזהר את בני משפחתך הקרובים, 215 ופרוֹשׂ כנפך למאמינים ההולכים
אחריך. 216 ואולם אם ימרו את פיך, אֱמוֹר, אין אני מחויב למעשׂיכם.
217 היסָמך על האדיר והרחום, 218 הרואה אותך בעומדך בתפילה,

193 **הרוח הנאמנה:** הפרשנים גורסים כי זהו כינויו של המלאך גבריאל.
195 **ערבית:** ר' סורה 2:12.
196 **הוא מצוי בכתבי הקדמונים:** מפרשים שהכוונה לכך שהטפותיו של הקוראן זהות לאלה שבתורה ובברית החדשה. ויש המפרשים שמדובר בבשורות הרשומות באותם כתבים על הופעת מוחמד והקוראן.
197 **חכמי בני ישראל:** יהודים בני זמנו של מוחמד שהכירו בנכונות הקוראן על יסוד היותו תואם לדברי התורה. המסורת מציינת במיוחד את היהודי עבדאללה אבן סלַאם, שזיהה את מוחמד על־פי תיאורו בתורה, והאמין בו כנביא אמת.
199 **לפניהם:** לפני בני עמו הערבים של מוחמד.
204 **יבקשו להחיש:** רמיזה לכך שהכופרים אינם מאמינים כי יבוא העונש שהובטח להם, והם מתגרים בנביא בדורשם ממנו להחיש את בואו.
207 **לא היתה תועלת:** במניעת העונש.
210 **הורידוהו:** את הקוראן.
212 **מנועים הם מלהאזין:** לדברי אלוהים בשמים.
214 **בני משפחתך הקרובים:** מפרשים שפסוק זה נגלה למוחמד בראשית דרכו, בעת שפעל כנביא רק בחוג המצומצם של בני שבטו.

219 ובעוברך בינות למשתחווים. 220 הן הוא השומע והיודע.

221 הכה ואוריעכם אל מי יורדים השטנים ממרומים: 222 הם יורדים אל
כל רמאי נפשע, 223 ומוסרים את הדברים אשר שָמעו, ואולם מרביתם
מכזבים. 224 המשוררים, רק הסוטים נוהים אחריהם. 225 הלא תראה
אותם דוחשים בכל אפיק, 226 ובודים דברים שאינם עושׂים? 227 לא כן
המאמינים והעושׂים את הטוב והמרבים להזכיר את שם אלוהים והקמים
להיפרע לאחר שנגרם להם עוול. עוד יֵדעו בני העוולה לאן סופם
להגיע.

219 **בעוברך בינות למשתחווים:** בהשגיחך על מעשי המאמינים.
221 **אל מי יורדים השטנים:** תשובה לטענות הכופרים באילו דברי הקוראן מקורם בשטנים. ר' סורה 6:15. **רמאי נפשע:** מתנבאים ומשוררים.
223 **מוסרים את הדברים אשר שמעו:** מפרשים שהשטנים הצליחו לעיתים לצותת לדברי פמליה של מעלה ולמסור אותם לבעלי סורם הרמאים, הלא הם המתנבאים והמשוררים. ויש המפרשים שמדובר ברמאים עצמם. במקרה זה, יש לתרגם: "(והרמאים) מטים אוזן (לדברי השטנים)". **מכזבים:** מערבים את דבריהם שלהם עם הדברים ששמעו. ניתן להבין שמדובר ברמאים השומעים מפי השטנים, או בשטנים עצמם המצותתים לפמליה של מעלה.
22 **המשוררים:** רמז לטענת הכופרים שמוחמד היה משורר ולא נביא. ר' סורה 5:21.
22 **המאמינים:** יש המפרשים שמדובר במשוררים מאמינים היוצאים מכלל המשוררים המגונים בראשית הפסוק. **סופם להגיע:** לגיהינום.

סורה 27 הנמלים

כשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ט.ס.

אלה אותותיו של הקראן, של ספר ברור, 2 מקור הדרכה ובשורה
למאמינים, 3 המקיימים את התפילה והנותנים זכאת והמשוכנעים בקיום
העולם הבא. 4 אלה אשר לא יאמינו בעולם הבא, השיאנו אותם להשתבח
במעשיהם, ועתה אובדי דרך הם. 5 להם נועד העונש החמור, ובעולם
הבא יהיו הם האבודים מכל. 6 הקראן שלוח אליך מעם (אלוה) חכם
ויודע.

7 משה אמר לבני משפחתו, הבחנתי באש בוערת אשר על־פיה אודיעכם
דבר, או אקח ממנה שביב אש לכם, למען ייחם לכם. 8 כאשר בא אליה,
קרא אליו קול ואמר, יבורכו הנמצאים אצל האש וסביב לה, וישתבח
אלוהים ריבון העולמים. 9 משה, אנוכי אלוהים האדיר והחכם. 10 השלך
את מטך! כאשר ראה והנה המטה מתנועע כנחש, נרתע לאחור ולא שב.
משה, אל תירא, כי אין מורא על השליחים השרויים במחיצתי. 11 אשר
לאלה אשר גרמו עוול ואחר המירו רעה בטובה, הנה סולח ורחום אנוכי.
12 שים ידך בחיקך, והיא תצא לבנה ולא מנגע. זה אחד מתשעה אותות
אשר תביאם אל פרעה ובני עמו, כי מופקרים הם. 13 ואולם כאשר הוצגו
לפניהם אותותינו, ברורים כשמש, אמרו, אלה כשפים בעליל. 14 הם

1 **ט.ס.:** ר' סורה 1:2.
3 **זכאת:** ר' סורה 43:2.
7 **אש בוערת:** ר' סורה 10:20. **אודיעכם דבר:** אדריך אתכם לאן לפנות.
10 **השלך את מטך:** ר' סורה 19:20.
12 **לבנה ולא מנגע:** ר' סורה 22:20.

התכחשו להם, ואולם בלבם ידעו אל־נכון. זאת עשו בעוול והתנשאות,
אך ראה מה היה סופם של החומסים.

15 הנחלנו לדוד ולשלמה דעת, והם אמרו, התהילה לאלוהים אשר
רוממנו מעל רבים מעבדיו המאמינים. 16 שלמה ירש את דוד ואמר, הוי
האנשים, למדונו את שיחת העופות והונחל לנו כל טוב. זוהי הברכה
הברורה. 17 נאספו אל שלמה כל גדודיו, שדים ובני אנוש ועופות,
וכולם עברו בסך. 18 בהגיעם אל עמק הנמלים, אמרה נמלה אחת, הוי
הנמלים, היכנסו אל קיניכן, לבל ירמסו אתכן שלמה וגדודיו בלא שיחושו.
19 לשמע דבריה הצטחק ואמר, ריבוני, למדני מילות תודה על החסד
שנטית לי ולהורי, אשר תהיינה שגורות על לשוני, ומעשים טובים אשר
יפיקו רצון מלפניך, והכניסני ברחמיך יחד עם עבדיך הישרים.

20 הוא פקד את העופות ואמר, מדוע איני רואה את הדוכיפת? האם אינה
נוכחת? 21 אענישנה קשות או אשחטנה אם לא תביא לי צידוק ברור.
22 לא חלף זמן רב והנה הופיעה ואמרה, למדתי לדעת דבר שאינך יודע,
והבאתי לך חדשה מהימנה מארץ שבא. 23 מצאתי אישה מולכת עליהם,
אשר הונחל לה כל טוב, וכיסא מלכות לה כביר. 24 מצאתי אותה ואת
בני עמה משתחווים לשמש ולא לאלוהים, והשטן השיאם להשתבח במעשיהם
והרחיקם מעל הנתיב, והם לא יישירו לכת, 25 ולא ישתחוו לאלוהים
המצמיח את החבוי בשמים ובארץ, והיודע את אשר תסתירו ואת אשר
תגלו. 26 אלוהים, אין אלוה מבלעדיו, ריבון הכס הכביר. 27 אמר, עתה
נראה אם אמת או שקר בפיך. 28 עופי עם מכתבי זה והטילי אותו
אליהם, ואחר רחקי מהם ודאי מה ישיבו. 29 אמרה (מלכת שבא), הוטל
אלי מכתב נכבד. 30 משלמה הוא, וזה לשונו: בשם אלוהים הרחמן
והרחום, 31 אל תמרדו בי, ובואו אלי להתמסר (למרותי). 32 אמרה, הוי
מועצת הנכבדים, האירו את עיני כיצד לנהוג, כי רק באישורכם אפסוק

18 **עמק הנמלים:** הפרשנים מזהים אותו כמקום בארץ ערב או בארץ ישראל.
19 **הכניסני:** לגן עדן.
20 **הדוכיפת:** ר' ספר האגרה, צו (מתוך תרגום שני ומדרש משלי).
23 **אישה מולכת עליהם:** ר' מלכים א, י 1 ואילך.
31 **להתמסר (למרותי):** בערבית: מסלמין. ויש המפרשים בהוראת התמסרות לאלוהים, כלומר קבלת דת האסלאם.

כדבר. 33 אמרו, רק אנשי בוח אנו וגיבורי מלחמה. כירַיך הדבר, על כן
שקלי כדעתֵך מה תהיה פקודתֵך. 34 אמרה, המלכים, בכובשם עיר,
יחמסוה וישפילו את האדירים שביושביה. כך דרכם לעשׂות. 35 לכן
גמרתי אומֶר לשלוח אליהם תשורה ולראות מה ישיבו כיד השליחים.
36 כאשר בא (השליח) אל שלמה, אמר (לו שלמה), האומרים אתם
להמציא לי רכוש? הן אשר נתן לי אלוהים טוב מאשר נתן לכם, ועוד
תעלצו בתשורתכם? 37 חזור אליהם, ואנו נעלה עליהם כגדודים אשר
לא יוכלו לעמוד בפניהם, ונגרשם נִקלים ומושפלים.

38 אמר (שלמה), הוי מועצת הנכבדים, מי יביא אלַי את כס מלכותה,
בטרם יבואו אלַי להתמסר? 39 אמר אחד השֵדים, מעַזֵי הפָּנים שבהם, אני
אביאו אליךָ עוד בטרם תספיק לקום ממקומךָ. יש בכוחי להביאו ואני
מהימן. 40 אז אמר האיש אשר בידיו דעת מן הספר, אני אביאו אליךָ
כהרף עין. וכאשר רָאה (שלמה) והִנה (הכס) ניצב לידו, אמר, זאת היא
כרבת אלוהים אשר בורכתי בה למען נסותני אם אכיר טובה או אכפור.
כל המודה, רק למען עצמו יודה, וכל הכופר, הִנה ריבוני בלתי תלוי
ונכבד. 41 אמר, הַסוו את כס מלכותה למען נִראה אם מוכשרת היא
לזהותו או שמא אין היא במוכשרים.

42 כבוֹאה, שָאלו אותה, הבזה הוא כיסאֵך? אמרה, דומני כי זה הוא; זה
כבר הונחלה לנו הדעת והיינו כמתמסרים. 43 ואולם האחרים אשר עבדה
מִבלעדי אלוהים הרחיקוה, ולכן היתה בקהל הכופרים. 44 אמרו לה,
היכנסי אל הארמון. כראותה אותו חשבה כי ניצב הוא כמים, על כן

38 **כס מלכותה:** שלמה מבקש להביא אליו את כס מלכותה עוד בטרם בואה, כדי להפתיעה ולהרשימה, ולמען יבחן את תבונתה.

40 **האיש אשר בידיו דעת מן הספר:** יש גורסים שהיה זה אסף בן ברכיהו, משריו של שלמה. הוא נודע במסורת האסלאם כמי שזכה בדעת נשגבה. במקרא הוא נזכר כאחד הלוויים והמשוררים, וכמי ש"ניבא" בחצרו של דוד. ר' דברי הימים א, כה 2. אחרים מספרים שהיה זה המלאך גבריאל.

41 **הסוו:** הפרשנים גורסים ששלמה ביקש לבחון את צלילות דעתה של מלכת שבא, מאחר שהשדים ניסו להטיל דופי בצלילות דעתה. הם קינאו בה וחששו פן תינשא לשלמה ותגלה לו את הסודות שלמדה מאמה, שהיתה מבנות השדים.

42 **זה כבר הונחלה לנו הדעת:** כבר על־פי האותות הקודמים (הדוכיפת והתשורה) ידעתי את גדולתך, שלמה. ויש המפרשים שהדובר הוא שלמה עצמו.

חשׂפה את שוקיה. אמר (שלמה), זהו ארמון אשר לוטש ורוצף זכוכית.
אמרה, ריבוני, גרמתי עוול לעצמי, ועתה מתמסרת אני עִם שלמה
לאלוהים ריבון העולמים.

45 שלחנו אל בני תַ'מוּד את אחִיהם צָאלִח, והוא אמר, עִבדו את אלוהים.
ואולם הם נחלקו לשני מחנות יריבים. 46 אמר, בני עמי, מפני מה
תבקשו להחיש את הרעה לפני הטובה, ומדוע לא תבקשו את מחילת
אלוהים למען תרוחמו? 47 אמרו, בךָ ובאנשים אשר אתךָ תולים אנו את
מזלנו הרע. אמר, מזלכם תלוי באלוהים, ואתם עומדים למבחן. 48 תשעה
אנשים היו בעיר אשר חמסו את הארץ ולא תיקנו את דרכם. 49 הם
אמרו, הבה נישָבע זה לזה כאלוהים כי נבוא באישון לילה ונהרוג אותו
ואת בני ביתו, אחַר נגיד לנוקם דמו, לא ראינו כיצד נִספו בני ביתו; רק
אמת בפינו. 50 כך חרשו מזימות וגם אנו חרשנו מזימות אשר לא
שיערון. 51 רְאֵה מה היה סוף מזימותיהם: השמדנו אותם ואת בני עמם
עד אחד. 52 הִנה בתיהם החרבים מאין יושב – עונש על כי היו בני
עוולה. בזאת צפון אות לאנשים בני דעת, 53 ומילטנו את המאמינים
והיראים.

54 (שלחנו גם) את לוט. הוא אמר לבני עמו, אֵיכה זה תעזו לעשׂות
תועבה לעין כל, 55 ומה לכם כי תבואו בתאווה אל הזכרים במקום אל
הנשים? נבערים אתם מדעת. 56 בני עמו לא השיבו דבר, ורק זאת
אמרו, הוציאו את משפחת לוט מעירכם, כי הם אנשים המתהדרים
בטוהרתם. 57 אז מילטנו אותו ואת בני ביתו, אבל גזרנו כי אִשתו

44 **זכוכית:** ר' ספר האגדה, צו-צז (מתוך תרגום שני ומדרש משלי). יש המפרשים שהזכוכית נועדה לגרום למלכת שבא לחשוב כי מים לפניה, וכך לאלצה לחשוף את רגליה. ובדרך זו יכול היה שלמה לדעת כי אין הן כפי שהשדים העלילו עליה - כטלפי חמור. ועוד מספרים ששלמה ראה את רגליה השעירות וציווה עליה לגלחן. **גרמתי עוול לעצמי:** עבדתי לאלילים וכך הבאתי חטא על ראשי.

45 **בני ת'מוד:** ר' סורה 73:7.

46 **להחיש את הרעה לפני הטובה:** להחיש את בוא העונש על מעשיכם בטרם תואילו להאמין ולזכות בחסד אלוהים.

48 **בעיר:** יש המזהים את עירם של ת'מוד עם אלחִג'ר שבצפון ערב, בסביבות וָאדי אלקֻרא.

50 **וגם אנו חרשנו מזימות:** החשנו את בוא העונש עליהם. המסורת מספרת שהזוממים להתנקש בצאלח מתו תחת סלעים שהושלכו עליהם מן השמים, או נקברו באדמה.

54 **לעין כל:** או: בעודכם רואים (כי תועבה היא).

תיוותר מאחור. 58 המטרנו עליהם מטר, ורע ומר היה המטר אשר כו
הומטרו המוזהרים.

59 אֱמור, התהילה לאלוהים, ושלום על עבדיו אשר בחר. מי טוב יותר:
אלוהים או השותפים אשר אותם מצרפים לו? 60 האם לא הוא אשר ברא
את השמים ואת הארץ והוריד לכם מן השמים מים וכהם הצמחנו גנים
מלבלבים? אתם לעולם לא תוכלו להצמיח כהם עץ. וכי יש אלוה מלבד
אלוהים? לא ולא! הם אנשים הנוטים מן האמת. 61 האם לא הוא אשר
עשׂה את הארץ כּמסַר, והבקיע בתוכה אפיקי נהרות, ונתן בה הרים
נטועים אֵיתָן, ושׂם מחסום בין שני הימים? וכי יש אלוה מלבד אלוהים?
ואולם מרביתם אינם יורעים. 62 האם לא הוא אשר ייענה לאדם הפונה
אליו כעת מצוקה ויסיר את הרעה מעליו ויקימכם כמחליפים עלי אדמות?
וכי יש אלוה מלבד אלוהים? כה ממעטים אתם להיזכר. 63 האם לא הוא
אשר ינחה אתכם כחשכת היבשה והים והשולח את הרוח לבַשֵׂר על בוא
רחמיו? וכי יש אלוה מלבד אלוהים? יתרומַם אלוהים מעל השותפים
אשר אותם מצרפים לו. 64 האם לא הוא אשר יברא בראשית ואַחַר יבדא
בשנית והשולח לכם פרנסה מן השמים ומן האדמה? וכי יש אלוה מלבד
אלוהים? אֱמור, הציגו את המופת אשר בירכם, אם אמת בפיכם.

65 אֱמור, שוכני השמים והארץ אינם יורעים את הנסתר, ורק אלוהים
יֵרעהו. כל אלה לא יוכלו לשער מתי ייעורו לחיים, 66 וגם לא יוכלו
להעלות כרעתם מהו העולם הבא, וגם יטילו בו ספק, וגם טחו עיניהם
מראותו.

67 הכופרים אמרו, האם לאחר שככר נהיה עפר נוצא (חיים מקברינו),
אנו ואבותינו גם יחד? 68 כזאת הובטח לנו ולאבותינו לפָנים, ואולם כל

58 **מטר:** של אבנים. ר' סורה 82:11.

61 **מחסום בין שני הימים:** במקום אחר (סורה 53:25), הקוראן מתאר שני מקווי סים (ימים או נהרות), האחד מתוק והשני מלוח, שאינם מתערבבים זה בזה. התופעה נתפסת בנס אלוהי. הפרשנים מדגימים זאת באמצעות התידקל או הנילוס שטעם מימיהם המתוקים אינו נמהל בטעם הים המלוח שאליו הם זורמים.

62 **מחליפים:** ר' סורה 165:6.

63 **בוא רתמיו:** בוא הגשם.

64 **יברא בשנית:** יקים לתחייה. **אם אמת בפיכם:** אם נכונה טענתכם כי יש שותפים לאלוהים.

זה אינו אלא סיפורי מעשׂיות של קדמונים. 69 אֱמור, קומו והתהלכו
כארץ וּרְאו מה היה סופם של החוטאים.

70 אַל תצטער עליהם ואל יציקוך מזימותיהם. 71 הם אומרים, מתי
יתגשם האִיום הזה, אם אמת בפיכם? 72 אֱמור, ייתכן כי ככר עומד
להשׂיגכם שמץ מאשר ביקשתם להחיש. 73 ריבונך מרעיף מברכתו על
האנשים, ואולם מרביתם לא יכירו טובה. 74 ריבונך יודע מה יצפינו
בלבם ומה יגַלו, 75 אין דבר כמוס בשמים ובארץ אשר לא נרשם בספר
ברור.

76 הקֻרְאָן הזה מסַפר לבני ישׂראל את מרבית הדברים אשר נֶחלקו כהם,
77 ומביא הדרכה ורחמים למאמינים. 78 ריבונך יכריע ביניהם במשפטו,
והוא האדיר והיורע. 79 לכן היסָמך על אלוהים, כי אתה מחזיק כאמת
הכרורה.

80 לא תוכל להשמיע קולךָ באוזני המתים ולא תוכל להשמיע קולךָ
באוזני החירשים כאשר ייסוגו אחור, 81 ולא תוכל להנחות את העיוורים
מתעייתם. רק באוזני המאמינים כאותותינו תוכל להשמיע קולךָ, שהרי
מתמסרים הם. 82 וכאשר יתחולל הדָבר אשר נגזר עליהם, נוציא להם
חיה מן הארץ, והיא תדבר אליהם ותעיד כי האנשים לא שוכנעו באמיתות
אותותינו. 83 וביום אשר נאסוף מכל אומה קבוצה שהכחישה את אותותינו,
הם יעברו בסך, 84 וכאשר יגיעו, יגיד (אלוהים), האם הכחשתם את
אותותי כלא שהיטבתם לדעתם? וכי מה זאת עשׂיתם? 85 אז יתחולל

72 **עומד להשיגכם:** יש המפרשים שמדובר בתבוסתם ההולכת וקרבה של בני קוריש בקרב בדר (שנת 624). אחרים גורסים שמדובר ביום הדין.

75 **בספר ברור:** בספר הגורלות הנצחי אשר בשמים.

76 **בני ישראל:** היהודים בני זמנו של מוחמד. **הדברים אשר נחלקו בהם:** ענייני דת והלכה שפילגו את עם ישראל בינו לבין עצמו ושימשו גם סלע מחלוקת עם מוחמד. הקוראן נתפס כמיישב את המחלוקות הללו.

78 **יכריע ביניהם:** בין כל אומות העולם, ביום הדין.

81 **מתמסרים:** ר' סורה 112:2.

82 **יתחולל הדבר:** יבוא עליהם העונש ביום הדין. **חיה מן הארץ:** מפרשים שמדובר במפלצת מיתולוגית האמורה לעלות באחרית הימים מתוך אדמת העיר מֶכּה ולסמן מי מאמין ומי רשע. בברית החדשה נזכרת "חיה העולה מתהום" (חזון יוחנן, יא 7).

84 **כאשר יגיעו:** אל מקום משפטם ביום הדין.

הדָבר אשר נגזור עליהם, כי היו בני עוולה, והם לא יִפצו פֶּה. 86 הלא
ידאו כי אנו עשׂינו את הלילה למען ינוחו בו, ואת היום למען יִדאו
לאורו? כזאת צפונים אותות לאנשים אשר יאמינו. 87 ביום אשר תישָׁמע
תרועת השופר, יוכו בפלצות כל יושבי השמים והארץ, זולת אלה אשר
יחפוץ אלוהים, והכל יבואו אליו כנועים. 88 ההרים יֵידאו לךָ קופאים על
מקומם, אך הנה יימוגו כהימוג הענן. זהו מעשׂה אלוהים המפליא לעשׂות
כל רבד. הוא מכיר את מעשׂיכם לְפנַי ולִפנים. 89 לגומלים טובה תושַׁב
טובה גדולה ממנה, ובטוחים יהיו מפני מוראות היום ההוא. 90 גומלי
הרעה יושלכו על פניהם אל האש. – רק כפועלכם ישולם לכם.

91 לא צוויתי לעבוד כי אם את ריבון העיר הזאת אשר אותה קידש.
בידיו כל דבר, וצוויתי להיות כמתמסרים, 92 ולהשמיע את הקֻרְאָן. כל
המישיר לכת, רק לטובת עצמו יישיר לכת, ולכל התועה אֱמור, רק מן
המזהירים אני.

93 אֱמור, התהילה לאלוהים. הוא יַדאה לכם את אותותיו, ואותם תדעו.
ריבונךָ לא יסיח דעתו מאשר תעשׂו.

87 **תרועת השופר:** ר' סורה 73:6. **יוכו בפלצות:** מפרשים שהכוונה לעלפון חושים או למוות מוחלט. **אלה אשר יחפוץ אלוהים:** מפרשים שהיוצאים מכלל הנפגעים הם השהידים, או המלאכים, או אלוהים לבדו.

89 **היום ההוא:** יום הדין.

91 **העיר הזאת:** מֶכה.

סוּרָה 28 סִפּוּר הַמַּעֲשֶׂה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ט.ס.מ.

2 אלה אותות הספר הבדור. 3 הִנה קוראים אנו לפניךָ את קורות משה
ופרעה, כדי להציג את האמת לאנשים אשר יאמינו: 4 פרעה התנשׂא
בארץ ועשׂה את יושביה סיעות סיעות, ורדף עדה אחת כהם: את בניה
שחט ואת הבנות הֶחיה. הוא היה כחומסים. 5 חפֵצים אנו לחונֵן כחסדנו
את אלה אשר נרדפו כארץ ולשׂימם אנשי מופת ולעשׂותם יורשים,
6 ולהושיבם על מכונם בארץ, ולהראות לפרעה ולהָמָן ולגדודיהם את כל
אשר חששו פן יאונה להם מידם.

7 הודינו לאִמו של משה לאמור, הֵיניקי אותו, ואם יגבר חששֵךְ לגורלו,
השליכיהו לים, ואל תפחדי ואל תִימָלאי צער. הָשֵב נשיבו אלַיִךְ ונשׂים
חלקו עם השליחים. 8 בני משפחת פרעה מָשו אותו למען יהיה אויב להם
ומקור דאכה, כי חוטאים היו פרעה והמן וגדודיהם. 9 אמרה אשת פרעה,
קודת רות הוא לי ולךָ, לכן אַל תהרגוהו, ואולי יביא לנו תועלת, או
ניקחהו כבן לנו. ואולם הם לא שיעדו דבר. 10 למחרת חישב לב אִמו של
משה להישכר, וכמעט שגילתה את סודו, אלמלא חישלנו את לבה, למען
תהיה מן המאמינים. 11 אז אמדה לאחותו, עִקבי אחריו. היא צפתה בו

1 **ט.ס.מ.:** ר' סורה 1:2.

5 **אלה אשר נרדפו:** בני ישראל. **לעשותם יורשים:** את מלכות פרעה.

6 **בארץ:** מפרשים: במצרים וכארץ ישראל. **המן:** הקוראן מונה אותו עם שריו של פרעה.

7 **השליכיהו לים:** ר' סורה 39:20.

9 **לי ולך:** פניית אשת פרעה אל בעלה. **לא שיערו דבר:** מכל הצפוי להם מידי משה.

מרחוק בלא שיחושו. 12 מלבתחילה אסרנו עליו את המיניקות, על בן
אמרה (אחות משה), הכה ואַראה לכם בני משפחה אשר יהיו אוֹמְנים לו
למענכם, ורק את טובתו יבקשו. 13 כך השכנוהו אל אִמו למען תִרווה
ממנו נחת ולא תתעצב אל לכה, ולמען תדע כי הכטחת אלוהים אמת
היא. ואולם מרכיתם אינם יורעים.

14 וכאשר הגיע לפִרקו ולפסגת כוחו, נָתַנו לו חוכמת משפט ודעת. כך
נגמול למיטיבים. 15 הוא נכנס אל העיר כאין רוֹאֶה ומצא בה שני אנשים
ניצים, זה מֵאֶחָיו וזה מאויביו. האיש אשר מֵאֶחָיו ביקש כי יצילוֹ מיד
אויבו, ואז הלם בו משה באגרופו והמיתו. ואולם אז אמר (משה), זהו
מעשה השׂטן, האויב המושבע אשר יַתעה. 16 אמר, ריבוני, גרמתי עוול
לעצמי, על כן סְלַח לי. – הוא מָחל לו, כי הוא סולח ורחום. 17 אמר,
ריבוני, נשכע אני בחסד אשר גמלתָ עִמי כי לעולם לא אהיה מסייע
לחוטאים. 18 הוא השכים כעיר חושש ומתבונן סביבו, והנה האיש אשר
ביקש אתמול כי יצילוֹ משווע שוב לעזרתו. אמר לו משה, כסיל גמור
הנך. 19 וכאשר עמר להכות את האיש האויב לשניהם, אמר (האיש),
משה, התאמר להרגני כאשר הרגתָ נפש אתמול? אין זאת כי רוצה אתה
להיות עריץ בארץ, ואינך רוצה להיות כמתַקנים את דרכם. 20 אַחַר בא
איש כריצה מקצה העיר ואמר, משה, מועצת הנכבדים גמרה אוֹמֶר
להורגך. קום צֵא (מן העיר), כי משיא אני לך עצה נאמנה. 21 הוא יצא
ממנה חושש ומתבונן סביבו, ואמר, ריבוני, מַלֵט אותי מקהל בני העוולה.
22 וכאשר שׂם פעמיו אל מִדְיָן, אמר, אולי יואיל ריבוני להנחותני בנתיב
הראוי. 23 וכאשר ירד אל כאר מִדְיָן מצא עליה קבוצת אנשים שואבים
מים. מהם והלאה פגש בשתי עלמות העוצרות כעד צאנן. אמר, מה היה
לכן? אמרו, לא נוכל לשאוב כטרם יעלו הרועים, וגם אבינו ככר זקן
ובא בימים. 24 הוא שאב למענן, אַחַר סר להינפש כצֵל ואמר, ריבוני,
זקוק אני לכל אשר תזַמן לי מטוכך. 25 אז כאה אחת מהשתיים וניגשה

11 **צפתה בו מרחוק:** ר' שמות ב 4 ואילך.
12 **אסרנו עליו את המיניקות:** אלוהים גרם לכך שמשה יסרב לינוק מהן.
15 **אנשים ניצים:** ר' שמות ב 11 ואילך.
16 **גרמתי עוול לעצמי:** הבאתי על עצמי את החטא.
22 **מדין:** ר' שמות ב 15 ואילך.

אליו כענווה ואמרה, אכינו מזמינך לשלם לך את שׂכרך על כי שאבתָ
למעננו. (משה) בא אליו ושׂח לו את סיפור המעשׂה. אמר (האב), אל
תחשוש, עתה ניצלתָ מקהל בני העוולה. 26 אז אמרה אחת משתיהן, אבי,
שְׂכור אותו, הן החזק והנאמן הוא הטוב שבשׂכירים. 27 אמר, חפֵץ אני
לתת לך אחת משתי בנותי אלה לאישה, ובתמורה תעכוד למעני שמונה
שנים, ואם תוסיף לעבור ער מלאת עשׂר, יהיה זה רק מרצונך, כי לא
ארצה להכביר עליך. אם יִרצה אלוהים, תמצא כי מן הישרים אני.
28 אמר (משה), דכר זה מוסכם אפוא כינינו: תהיה אשר תהיה התקופה
אשר אמלא מן השתיים, אין לבוא אלי כטרוניה. אלוהים ישגיח על אשר
הִתנינו.

29 כאשר מילא משה את התקופה ולקח עִמו את בני משפחתו, הבחין
באש כוערת לצר ההר. אמר לבני משפחתו, הישארו כאן, כי גיליתי אש
בוערת אשר על־פיה אולי אודיעכם רכר, או אכיא גחלת אש למען ייחם
לכם. 30 כאשר הגיע אליה, קרא אליו קול מגדת העמק הימנית, כמקום
המכורך, מתוך העֵץ, ואמר, משה, אנוכי אלוהים ריבון העולמים.
31 הַשלֵך את מטך! כאשר ראה משה והנה המַטה מתנועע כנחש, נרתע
לאחור ולא שב. משה, גש הלום ואל תירא כי כמקום מבטחים אתה.
32 שים ידך בחיקך, והיא תצא לבנה ולא מֶנֶגַע. עתה הַרֵק את זרועך אל
גופך וכך לא תפחד. אלה שני מופתים שלוחים מעִם ריכונך אל פרעה
ואל מועצת נכבדיו. הם קהל מופקרים.

33 אמר (משה), ריבוני, הרגתי נפש מאחֵיהם, ואני חושש פן יהרגוני.
34 והנה אַהֲרֹן אחי, לשונו צחה משלי, על כן שלְחֵהו עִמי ויהיה לי לעזור,
ויאשר את רברַי, כי חושש אני פן יכחישו את אזהרותי. 35 אמר, נחזק

25 **סיפור המעשה:** על האיש שהרג.
27 **חפץ אני לתת לך אחת משתי בנותי:** כאן השתרבבו יסודות מסיפור יעקב ולבן. ר' בראשית כט 7 ואילך.
29 **אש בוערת:** ר' סורה 10:20. **אודיעכם דבר:** ר' סורה 7:27.
30 **נדת העמק הימנית:** ר' סורה 52:19. **העץ:** הסנה.
31 **השלך את מטך:** ר' סורה 19:20.
32 **לבנה:** ר' סורה 22:20. **הדק את זרועך:** כך באופן מילולי. ויש המפרשים: השב ידך אל חיקך והיא תהיה כבראשונה (כרות שמות ד 6–7). **שני מופתים:** נס הנחש והיד הלבנה.

את ידיךָ באחיךָ, וניתֵן לשניכם אסמכתא ברורה, והם לא יוכלו להרע
לכם בזכות אותותינו. אתם וההולכים עִמכם תהיו הגוברים.

36 וכאשר הביא להם משה את אותותינו הנהירים, אמרו, אין אלה כי אם
כשפים כוזבים, ולא שמענו כי היתה כזאת בין אבותינו הראשונים.
37 אמר משה, ריבוני מיטיב לדעת מי מביא את דרך הישר מאִתו ומי
סופו להגיע אל הנחלה. בני העוולה לא יעשו חַיִל. 38 אמר פרעה, הוי
מועצת הנכבדים, איני מכיר אלוה ראוי לכם מלבדי. הָמָן, שרוף לי
לבֵנים של חֵמָר וּבְנֵה לי מגדל, למען אשקיף אל אלוהיו של משה. חושב
אני כי הוא כמשקרים. 39 (פרעה) וגדודיו מלאו שחץ בארץ בלא צדק,
ודימו כי לעולם לא יוחזרו אלינו. 40 אחזנו בו ובגדודיו והשלכנום לים,
ועתה רְאֵה מה היה סופם של בני העוולה: 41 שמנו אותם מופת לכל
מנהיג אשר יקרא לבוא אל האש. ביום תחיית המתים לא ייוושעו.
42 בכך הכאנו קללה על ראשם בעולם הזה, וביום תחיית המתים יהיו מן
המוקצים.

43 נָתַנו למשה את הספר לאחר שהשמדנו את הדורות הראשונים, למען
יאיר את עיני האנשים ויביא הדרכה ורחמים ולמען יזכרו. 44 אתה לא
נכחתָ בצד המערב כאשר ציווינו למשה את דבר השליחות, ולא היית
עֵד. 45 ואולם אחר כך הקמנו דורות אשר האריכו ימים. גם אצל בני
מִדְיָן לא הסתופפתָ, לכן לא יכולתָ לקרוא בפני (בני עמךָ) את אותותינו
(על אודותם), אלמלא היינו שולחיךָ. 46 אף לא נכחתָ לצד ההר בקוראֵנו
(אל משה). רק כרחמֵי ריבונךָ (נודע לךָ הסיפור), ולמען תזהיר בני עַם
אשר טרם בא אליהם מזהיר לפניךָ. אולי יזכרו.

35 **אסמכתא ברורה:** הניסים שתחוללו.
37 **הנחלה:** גן עדן.
38 **המן:** ר' לעיל פס' 6. **מגדל:** רמז לסיפור על מגדל בבל.
41 **יקרא לבוא אל האש:** יוריד את בני עמו לגיהינום.
43 **הספר:** התורה. **הדורות הראשונים:** דור המבול, אנשי סדום, ודומיהם.
44 **לא נכחת:** העדרו של מוחמד מן האירועים המתוארים בפסוקים אלה משמש הוכחה לכך שנודע לו עליהם רק במסגרת התגלות נבואית. **צד המערב:** משמעותו סתומה. יש המפרשים שהכוונה לצדו המערבי של הר סיני.
45 **דורות אשר האריכו ימים:** ולכן שכחו את משה ומצוותיו.
46 **בני עם:** בני קוריש, שבטו של מוחמד.

47 (שלחנוךָ) כדי שאם יפקדם אסון בשל כל שעוללו ידיהם זה כבר, לא
יגידו, ריבוננו, מדוע לא שלחתָ אלינו שליח למען נלך בעקבות אותותיךָ
ונהיה כמאמינים? 48 ואולם כאשר נגלתה בפניהם האמת מאִתנו, אמרו,
מדוע לא קיבל (הנביא מופתים) בדוגמת אלה אשר קיבל משה? – וכי
לא כפרו בכך כאשר קיבל משה?! – אָמרו, אלה שני עושי כשפים אשר
עשו יד אחת. ועוד אמרו, בשניהם כופרים אנו.

49 אֱמור, הָביאו ספר מאת אלוהים אשר דַרכו ישָרה מדרך שניהם, ואז
אלך בדרכו, אם אמת בפיכם. 50 ואולם אם לא ייענו לךָ, דע כי רק אַחַר
משוגות לבם הם נוהים. היש מרחיק לתעות יותר מן הנוטה אחר משוגת
לבו בלא הדרכה מאת אלוהים? אלוהים לא ינחה את קהל בני העוולה.

51 צירפנו להם את הדברים יחד למען יזכרו. 52 אלה אשר נָתַנו להם את
הספר לפניו, מאמינים בו, 53 וכאשר קוראים אותו בפניהם, יגידו, אנו
מאמינים בו. הוא האמת שבאה מעִם ריבוננו, וכבר לפניו היינו מתמסרים.
54 כל אלה יקבלו את שׂכרם פעמיים על כי עמדו בעוז רוח. הם משלמים
טובה תחת רעה, ומוציאים ממון מאשר פִרנסנו אותם. 55 בשומעם לזוּת
שׂפתיים יאטמו את אוזנם ויאמרו, לנו מעשינו ולכם מעשיכם. לכו
לשלום. אין אנו מבקשים את חברתם של הנבערים מדעת.

56 לא תוכל להנחות את כל מי שלבךָ רוחש לו אהבה, כי רק אלוהים
ינחה את אשר יחפוץ, והוא מיטיב לדעת מי הם ישרי הדרך.

57 אָמרו, אם ננהג על־פי דרך הישר אשר אִתךָ, ניעקר מארצנו. וכי לא

48 **האמת מאתנו:** הקוראן. **שני עושי כשפים:** מפרשים שהכוונה למשה ומוחמד, ושהדוברים הם בני זמנו של מוחמד המביעים את כפירתם בשניהם.
49 **מדרך שניהם:** מספרי משה ומוחמד.
51 **צירפנו להם יחד:** הבאנו להם את חלקי הקוראן השונים בזה אחר זה.
52 **אלה אשר נתנו להם את הספר:** היהודים שקיבלו את התורה. **לפניו:** לפני הקוראן. **מאמינים בו:** בקוראן, או: במוחמד.
53 **מתמסרים:** ר' סורה 112:2. מפרשים שמדובר ביהודים או נוצרים שהאמינו במוחמד עוד לפני שהופיע, וזאת על סמך תיאוריו בתורה, שבישרה על הופעתו באחרית הימים.
54 **פעמיים:** בזכות אמונתם בתורה ובקוראן גם יחד. **מוציאים ממון:** ר' סורה 195:2.
55 **לנו מעשינו ולכם מעשיכם:** ר' סורה 139:2.
56 **כל מי שלבך רוחש לו אהבה:** יש המפרשים שהכוונה לאבו טאלב, דודו ומיטיבו של מוחמד. מסופר שהנביא הפציר בו להתאסלם, אך ללא הועיל.

בונֵנו להם תחום קודש ומקום מבטחים אשר אליו יביאו מכל פרי הארץ, בפרנסה שלוחה מאִתנו? ואולם מרביתם אינם יודעים. 58 מה רבות הערים אשר השמדנו, אשר בניהן היו מדושני עונג בשפע מחייתם, והנה שרידי משכנותיהם: במעט ואין בהם יושב אחרי בלותם, והם היו לנו לירושה. 59 ריבונךָ לעולם לא ישמיד עָרים בטרם ישלח שליח אל הָראשית שבהן, למען יקרא לפניהן את אותותינו, ולעולם לא היינו משמידים את הערים אם לא היו בהן בני עוולה.

60 כל אשר ניתַן לכם אינו אלא תענוג חולף של חיי העולם הזה וחמודותיו, ואולם כל השמור אצל אלוהים טוב ונצחי מאלה. האם לא תשׂכילו להבין? 61 האם זה אשר הבטחנו לו תמורה ראויה והוא עתיד לקבלה יִדמה לאיש אשר עינגנוהו בחיי העולם הזה, אך ביום תחיית המתים יהיה במובאים (לגיהינום)? 62 ביום אשר יקרא (אלוהים) אליהם, יגיד, היכן השותפים אשר טענתם לקיומם? 63 אז יגידו אלה אשר נגזר דין צדק עליהם, ריבוננו, האנשים אשר גרמנו להם להיות בסוטים – הסטינו אותם כי אנו עצמנו סטינו; בזאת אנו מצהירים בפניךָ כי אין אנו מחויבים להם. לא אותנו עָבדו. 64 אז ייֵאמֵר, קִראו לעזרת השותפים אשר צירפתם לאלוהים. הם יקראו, אך אלה לא ייַענו להם, ואז יִראו את העונש. לו רק הישירו לכת. 65 ביום אשר יקרא אליהם, יגיד, כיצד נעניתם לשליחים? 66 ביום ההוא יסתתמו טענותיהם ולא יִראו עוד טעם לשאול זה את זה. 67 ואולם בעלי התשובה והמאמינים ועושׂי הטוב אולי יזכו לעשות חַיִל.

68 ריבונךָ בורא את אשר יחפוץ, והבחירה בידו היא ולא בידם. ישתבַּח

57 **אמרו:** אנשי מֶכה, בני קוריש. **דרך הישר אשר אתך:** הקוראן. **ניעקר מארצנו:** נותקף ונסולק מסקומנו אם נזנח את דת שכנינו הערבים.**וכי לא בוננו להם:** הדובר הוא אלוהים. **תחום קודש:** בערבית: חַרַם – מונח המציין מתחם המקיף מקומות קדושים למיניהם, ואשר אסורה בו שפיכות דמים. הפרשנים גורסים שפסוק זה עוסק בתחום המקודש המקיף את הכעבה במֶכה, שהעניק ביטחון לבני קוריש מפני אויביהם.

59 **הראשית שבהן:** מפרשים כי זוהי מֶכה.

62 **ביום אשר יקרא:** ביום הדין.

63 **אלה אשר נגזר דין צדק עליהם:** יש המפרשים שהכוונה לשדים שבני האדם נהגו לעבוד להם. אלוהים גזר כי יכניסם לגיהינום יחד עם האנשים שעבדו להם. ר׳ למשל סורה 119:11.

שם אלוהים ויתרומם מעל השותפים אשר מצרפים לו. 69 ריבונךָ יודע מה יצפינו בלבם ומה יגַלו. 70 הוא אלוהים, אין אלוה מִבַּלעדיו, לו התהילה בעולם הזה ובעולם הבא, ובידו המשפט ואליו תוחזרו.

71 אֱמוֹר, תנו דעתכם: אילו היה אלוהים מכַסה אתכם בלילה נצחי עד יום תחיית המתים, איזה אלוה זולת אלוהים היה מביא לכם אור? האם לא תקשיבו? 72 אֱמוֹר, תנו דעתכם: אילו היה אלוהים עושׂה לכם יום נצחי עד יום תחיית המתים, איזה אלוה זולת אלוהים היה מביא לכם לילה למען תנוחו בו? האם לא תבחינו? 73 הן ברוב רחמיו נתן לכם את הלילה ואת היום למען תנוחו ולמען תבקשו לכם פרנסה מאִתו ולמען תודו טובה. 74 ביום אשר יקרא אליהם, יגיד, היכן השותפים אשר טענתם לקיומם? 75 אז נקים לכל אומה עֵד אשר נוציא מתוכה, ונגיד, הַציגו את המופת אשר בידכם. אז ייווכחו לדעת כי האמת עם אלוהים, ויזנחו אותם אלה אשר בדו מלבם.

76 קֹרַח היה מבני עמו של משה, והוא התעמר בהם. הענקנו לו אוצרות אשר מפתחותיהם לבדם הכריעו חבורת בעלי גוף. אמרו לו בני עמו, אל תעלוץ, כי אלוהים אינו אוהב את העולצים. 77 בַּקֵּש להיות ראוי לנחלת העולם הבא בכל אשר העניק לךָ אלוהים, ואל תשכח מה חלקךָ בעולם הזה, ועֲשֵׂה טוב כשם שהיטיב עִמךָ אלוהים, ואל תבקש לחמוס את הארץ, כי אלוהים אינו אוהב את החומסים. 78 אמר, קיבלתי כל זאת בכוח תבונתי שלי. האם אינו יודע כי כבר הכחיד אלוהים לפניו דורות אשר כוחם היה רב משלו וממונם רב מאשר צבר? החוטאים לא יישָאלו על חטאיהם. 79 אז יצא אל בני עמו הדור בחמודותיו, והאנשים הנוהים אחר העולם הזה אמרו, הלוואי שהיינו זוכים באשר קיבל קֹרַח. אכן שפר עליו גורלו מאוד. 80 ואולם אלה אשר ניתַן להם הידע אמרו, אוי לכם, שׂכר טוב מזה מזומן מאת אלוהים למאמין ולעושׂה את הטוב. יקבלוהו רק העומדים בעוז רוח. 81 אז הבלענו באדמה אותו ואת ביתו, ולא קמה

75 **עד:** נביא. **המופת:** הוכחה בדבר אפסיות האלילים.

76 **קרח:** ר׳ במדבר טז 1 ואילך.

78 **לא יישאלו:** ביום הדין, כי יהיה ברור שהם החוטאים.

80 **אשר ניתן להם הידע:** חכמי בני ישראל.

לו כל עדת מושיעים מפני אלוהים, והוא לא נושע. 82 אלה אשר אתמול
נכספו להיות במקומו השכימו בבוקר ואמרו, רומה בי אלוהים הוא
המחליט למי מעבדיו ישלח פרנסה בשפע או בצמצום. אלמלא חונַן
אותנו אלוהים בחסדו, היה מבליענו בארמה. דומה כי הכופרים לא יעשׂו
חיל. 83 זו נחלת העולם הבא אשר ניתַן לאלה אשר לא יבקשו להתנשׂא
על האנשים בארץ ולא יחמסוה. הידאים סופם לראות טובה. 84 לגומל
הטובה תושַב טובה גרולה ממנה, וגומל הרעה – הִנה לעושׂי הרעות לא
יושַב בלתי אם בפועלם.

85 מי שציווה לך את הקראָן הָשֵב ישיב את שבותך. אֱמור, ריבוני מיטיב
לדעת מי בא בררך הישר ומי שרוי בתעייה גמורה. 86 מעולם לא חפצתָ
בי יוטל אליך הספר ממרומים, ואולם זבית ברחמי ריבונך. על בן אל
תסייע ביד הכופרים, 87 ובַל ירחיקוך מעל אותות אלוהים לאחר שהורדו
אליך ממרומים. קרָא לשוב אל ריבונך ואַל תהיה במשתפים, 88 ואל
תִפנה בתפילה לאלוה אַחֵר זולתו, בי אין אלוה מבַלעריו. בל רבר סופו
שיאבַד, חוץ מאשר פניו. בידיו המשפט ואליו תוחזרו.

85 **ישיב את שבותך:** יקימך לתהייה בכבוד. ויש המפרשים: ישיבך למַבה.
87 **אותות אלוהים:** רברי הקוראן. **משתפים:** ר' סורה 96:2.
88 **פניו:** של אלוהים. ויש המפרשים: הרברים שנעשו כרי לחלות את פניו.

סוּרָה 29 הָעַכָּבִישׁ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.מ.

2 הסבורים האנשים בי יונח להם להגיד, הֶאמַנו, ולא יעמידום בניסיון?
3 הרי כבר ניסינו את אשר היו לפניהם, ואלוהים ידוֹע יֵרע מי הם רוברי
האמת ויֵרע מי הם המכזבים. 4 האם סבורים עושׂי הרעה כי יעלה בידם
לחמוק מאִתנו? זהו שיפוט מעוּות.

5 בל המצַפה להיפגש עם אלוהים, הִנה בוא יבוא המועד אשר קצב
אלוהים. הוא השומע והיורע. 6 הקם להיאבק, קם רק למען עצמו, כי
אלוהים אינו נזקק לשובני העולמים. 7 המאמינים והעושׂים את הטוב,
להם נכפר על עוונותיהם ונגמול להם על בל הטוב אשר עשׂו.

8 ציווינו על האדם לגמול חסד עם הוריו. אך אם ירחקו בך שניהם לצרף
לי שותפים אשד אינך יורע רבר עליהם, אל תישָמע להם. לבסוף תוחזרו
אלַי, ואז אוריע לכם את אשר עשׂיתם. 9 המאמינים והעושׂים את הטוב,
אותם נבניס עִם הישרים.

10 בין האנשים יש האומרים, אנו מאמינים באלוהים, ואולם בהיפגעם
בשל האמונה באלוהים, יכבידו עליהם רדיפות האנשים במו היו עונש
מאלוהים. ואולם בבוא ניצחון מעִם ריבונך, יגידו, עִמבם אנו. האם לא
ייטיב אלוהים לדעת את הצפוּן בלבם של שובני העולמים? 11 אלוהים

1 **א.ל.מ.:** ר' סורה 1:2.
5 **להיפגש עם אלוהים:** ביום הרין.
6 **הקם להיאבק:** ר' סורה 218:2.
9 **נכניס עם הישרים:** לגן ערן.
10 **בין האנשים יש האומרים:** יש המפרשים כי מדובר במוסלמים שנשארו בין הכופרים

ידוע ידע מי הם המאמינים, וידע מי הם המתחסדים. 12 הכופרים אמרו
למאמינים, לכו בדרכנו, ואנו נישא בחטאיכם. אך הם לא ישאו אף
בשמץ מכל חטאיהם. כזב בפיהם. 13 הם ישאו בנטל משל עצמם ובנטל
נוסף, וביום תחיית המתים יישאלו על אשר בדו מלבם.

14 שלחנו את נח אל בני עמו, והוא חי ביניהם אלף שנים חסר חמישים
שנה, והנה פקד אותם המבול בעודם בני עוולה. 15 מילטנו אותו ואת
נוסעי הספינה, ועשינו אותה אות לשוכני העולמים.

16 (שלחנו גם) את אברהם. הוא אמר לבני עמו, עבדו את אלוהים והיו
יראים אותו. בזאת ייטב לכם, לו רק ידעתם. 17 האחרים אשר תעבדו
מבלעדי אלוהים אינם אלא פסילים, ואתם יוצרים כזב. האחרים אשר
תעבדו מבלעדי אלוהים – אין לאל ידם לשלוח לכם פרנסה. בקשו את
הפרנסה אצל אלוהים ועבדוהו והכירו לו טובה. אליו תוחזרו. 18 אם
תכחישו את האזהרות, הנה כבר הכחישו אומות אשר היו לפניכם. על
השליח רק למסור בדורות.

19 הלא יראו כיצד ברא אלוהים בראשית וכיצד יברא בשנית? אין קל
מזה לאלוהים. 20 אמור, קומו והתהלכו בארץ וראו כיצד ברא לראשונה.
אחר ייצור אלוהים את היצירה האחרונה, הן אלוהים הוא כל־יכול.
21 הוא יעניש את אשר יחפוץ וירחם על אשר יחפוץ, ואליו ישיבוכם.
22 לא יעלה בידכם לחמוק ממנו בארץ ולא בשמים, ולא יקום לכם מגן
ומושיע זולת אלוהים. 23 הכופרים באותות אלוהים ובכך שייפגשו עמו,
אלה נואשו מרחמי וצפוי להם עונש כבד.

24 בני עמו (של אברהם) לא השיבו דבר, ורק זאת אמרו, הרגוהו או
שרפוהו. ואולם אלוהים הצילו מן האש, ובזאת צפונים אותות לאשר
יאמינו. 25 אמר, לקחתם לכם פסילים מבלעדי אלוהים רק למען תשרה

במכה וחזרו בהם זמנית מן האסלאם בלחץ הסובבים אותם.

12 **נישא בחטאיכם:** לשון זלזול ברעיון השכר והעונש.

15 **הספינה:** תיבת נח.

19 **יברא בשנית:** ר' סורה 4:10.

20 **היצירה האחרונה:** הקמת המתים לתחייה.

23 **ייפגשו עמו:** ביום הדין.

האהבה בקרבכם בעולם הזה, ואולם ביום תחיית המתים תתנכרו זה לזה
ותקללו זה את זה. בגיהינום תדורו, ולא יקום לכם מושיע. 26 לוט האמין
לו, ואמר (אברהם), מהגר אנוכי אל אלוהי. הוא האדיר והחכם.
27 העניקנו לו את יצחק ואת יעקב, ונתנו לזרעו את הנבואה ואת הספר,
ושילמנו לו את שכרו בעולם הזה, ובעולם הבא הוא נמנה עם הישרים.

28 (שלחנו גם) את לוט. הוא אמר לבני עמו, איכה תעזו לעשות תועבה
אשר לא עשה כמוה איש מבין שוכני העולמים לפניכם? 29 ומה לכם כי
תבואו אל הזכרים ותשדדו עוברי אורח ותעשו מעשים מגונים בראש
חוצות? בני עמו לא השיבו דבר, ורק זאת אמרו, הבא עלינו את העונש
מעם אלוהים, אם מאנשי האמת הנך. 30 אמר, ריבוני, עזור לי לגבור על
האנשים החומסים. 31 כאשר הביאו שליחינו את הבשורה לאברהם,
אמרו, עומדים אנו להשמיד את אנשי העיר הזאת, כי בני עוולה הם
יושביה. 32 אמר, אבל לוט שוכן בה. אמרו, אנו מיטיבים לדעת מי שוכן
בה. הצל נציל אותו ואת בני ביתו, חוץ מאשר את אשתו. היא תהיה
בנותרים מאחור. 33 כבוא שליחינו אל לוט, נמלא לבו חשש לגודלם
וקצרה ידו מלהגן עליהם. הם אמרו, אל תחשוש ואל תצטער, כי נציל
אותך ואת בני משפחתך, חוץ מאשר את אשתך. היא תיוותר מאחור.
34 עומדים אנו לייסר את אנשי העיר הזאת בעונש מן השמים, כי היו
מופקרים. 35 הותרנו ממנה אות ברור למען המשכילים להבין.

36 ואל בני מדין (שלחנו) את אחיהם שעיב, והוא אמר, בני עמי, עבדו
לאלוהים ויחלו ליום האחרון, ואל תמלאו את הארץ חמס. 37 הם הכחישו
את אזהרותיו, ואז רעדה האדמה תחתיהם, וכן־רגע כרעו נפלו בבתיהם.

38 (השמדנו גם) את בני עאד ותמ'וד. כך התברר לכם ממשכנותיהם
(השוממים). השטן השיאם להשתבח במעשיהם והרחיקם מעל הנתיב, אף
כי יכלו להבחין. 39 (השמדנו גם) את קרח ואת פרעה ואת המן. משה

25 **רק למען תשרה האהבה:** עבודת האלילים נועדה להשכין אחווה בקרב העובדים להם.

31 **הבשורה לאברהם:** על הולדת יצחק. **העיר הזאת:** סדום.

35 **אות ברור:** שרידי חורבות העיר המעידים על גורלה המר.

36 **שעיב:** ר' סורה 85:7.

38 **בני עאד ותמ'וד:** ר' סורה 65:7, 73.

הביא להם את האותות הנהירים, והם היו אנשי שחץ בארץ, אך הם לא
חמקו. 40 בבולם הבינו בי חָטאו. יש מי שהמטרנו עליו ברד אבני חצץ,
ויש מי שהָלם בו קול שאגה, ויש מי שהִבלענו באדמה, ויש מי שהטבענו.
אלוהים מעולם לא גרם להם עוול, כי לעצמם גרמו עוול.

41 אלה אשר לקחו להם מגינים וולת אלוהים נמשלו לעכביש הטווָה את
ביתו. בית העכביש הוא הבית הרעוע ביותר, לו רק היו יודעים.
42 אלוהים יודע בי אין ממש באלה אשר אליהם יתפללו מבַּלעדיו. הוא
האדיר והחבם. 43 את המשָלים הללו נמשול לאנשים, ואולם רק בני דעת
ישׂבילו להבין את פשרם.

44 אלוהים ברא את השמים ואת הארץ למען תתגלה האמת. בואת צפון
אות למאמינים.

45 הַשמע את הספר אשר נִגלה לך וקַיים את התפילה, בי התפילה מונעת
תועבה ובל דבר מגונה. הַזכּרַת שֵם אלוהים היא המעשׂה הגדול מבל,
ואלוהים יודע את אשר תעשׂו.

46 הִתנצחו עם בעלי הספר רק בדרבי נועם, חוץ מאשר עִם בני העוולה
שבהם. אִמרו, אנו מאמינים באשר הוּרַד אלינו ממרומים ובאשר הוּרַד
אליבם, ואלוהינו ואלוהיבם אחד הוא, ואנו מתמסרים לו. 47 בך גם
הורדנו אליךָ את הספר ממרומים. אלה אשר נְתַנו להם את הספר
מאמינים בו, ובקֶרב הללו ישנם מאמינים בו. רק הבופרים מתבחשים
לאותותינו.

48 לפניו לא קראתָ בל ספר, וימינךָ לא העלתה אותו על הבתב. אלמלא
בן, היו השוגים בהבל מפקפקים. 49 אבן יש לו אותות נהירים בלב אלה
אשר ניתַן להם הידע. רק בני העוולה מתכחשים לאותותינו. 50 אָמרו,

41 **בית העכביש:** ר' איוב ח 14: "ובית עכביש מבטחו".
46 **בעלי הספר:** ר' סורה 105:2. **באשר הורד אלינו:** בקוראן. **אשר הורר אליבם:** התורה. **מתמסרים:** ר' סורה 126:2.
47 **אלה אשר נתנו להם את הספר:** היהודים שקיבלו את התורה. **מאמינים בו:** בקוראן. על יהודים שהאמינו בקוראן ר' סורה 7:3. **בקרב הללו:** הערבים שהתאסלמו.
48 **לפניו:** לפני שנגלה לך הקוראן. **מפקפקים:** תוהים אולי הנביא העתיק את הקוראן מתוך ספרים שקרא. מזהים את המפקפקים עם היהודים.
49 **יש לו אותות נהירים:** יש המפרשים שהכוונה למוחמד, שהאותות עליו נמצאים בתורה.

מרוע לא הורדו אליו אותות מעִם ריבּונו? אֱמור, האותות שמורים אצל
אלוהים לבדו, וכל תפקידי להזהיר ברורות. 51 האם לא די להם שהורדנו
אליךָ את הספר ממרומים למען ייקָרא בפניהם? הוא מקור רחמים ואות
הַזכּרה לאנשים אשר יאמינו. 52 אֱמור, אין עֵד באלוהים ביני וביניבם.
הוא יודע את אשר בשמים ובארץ. המאמינים בהבל והבופרים באלוהים,
בל אלה ילבו לאבדון. 53 הם מאיצים בךָ להחיש את עונשם. אלמלא
נקצב בבר הומן, היו באים על עונשם. אבן בוא יבוא עליהם בחתף בלא
שישערוהו. 54 הם מאיצים בךָ להחיש את העונש, אבל עוד יסגור
גיהינום על הבופרים, 55 ביום אשר יבסם העונש ממעל להם ומתחת
לבפות רגליהם. או יגיד (אלוהים), טַעֲמו את גמול מעשׂיבם.

56 הוי עבדַי המאמינים, ארצי רחבת ידיים היא, לבן אותי תעבדו. 57 סוף
בל נפש לטעום את המוות, ואז אלינו תוחזרו. 58 המאמינים והעושׂים את
הטוב, הושֵב נושיבם במדורים עליונים בגן עדן אשר נהרות זורמים
למרגלותיהם, ובהם לנֶצח יהיו. מה טוב שׂבר העמלים, 59 אשר עמדו
בעוז רוח ונִסמבו על ריבּונם. 60 מה רבּים היצורים אשר נִבצַר מהם
לבלבל עצמם. אלוהים יבלבל אותם ואתבם, והוא השומע והיודע.

61 אם תשאל אותם מי ברא את השמים ואת הארץ והבפיף לרצונו את
השמש והירח, לבטח יגידו, אלוהים. אם בך, ביצד וה ישגו בשקרים?
62 אלוהים שולח פרנסה בשפע או בצמצום לאשר יחפוץ מבין עבדיו.
אלוהים יודע כל דבר. 63 ואם תשאל אותם, מי הוריד מן השמים מים
ובהם הֶחיה ארמה לאחר שנָשַמה, לבטח יגידו, אלוהים. אֱמור, התהילה
לאלוהים. ואולם מרביתם לא ישׂבילו להבין. 64 חיי העולם הזה הם רק
שעשוע ומשׂחק, ואילו נחלת העולם הבא היא החיים, לו רק היו יודעים.
65 בשוּטם בספינה הם פונים בתפילה אל אלוהים, בייחדם לו את הדת,
ואולם אך ימלטם בבִטחה אל היבשה, יצרפו לו שותפים, 66 וישובו
לבפור באשר נָתַנו להם ולהתענג. ואולם לבסוף ייווכחו לדעת.

אחרים גורסים שמרובר בקוראן ובאותות הכלולים בו. **בלב אלה אשר ניתן להם הידע:** בלב היהורים שקיבלו את התורה, או בלב המוסלמים שקיבלו את הקוראן.
50 **אותות:** ניסים שיוכיחו בי מוחמד הוא נביא אמת כרוגמת משה או ישוע, אשר חוללו ניסים לעיני הבופרים.
56 **רחבת ידיים:** ולבן תמיד יש מקום שבו ניתן לעבוד אותי.

67 הלא יִראו כי עשׂינו להם תחום קורש ומקום מבטחים, בעוד האנשים
סביבם נעקרים ממקומם? האם יעריפו להאמין בהבל ולכפור בחסר
אלוהים? 68 מנוּוָלים מכל הם הטופלים שקרים על אלוהים והמכחישים
את האמת בהופיעה לפניהם. האם אין בגיהינום מעון לכופרים?

69 הקמים להיאבק למעננו, הַרֵךְ נדריך אותם אל נתיבותינו. אלוהים
הוא עִם המיטיבים.

67 **תתום קודש:** ר' סורה 57:28.
68 **טופלים שקרים על אלוהים:** ר' סורה 21:6.
69 **הקמים להיאבק:** ר' סורה 218:2. **למעננו:** הדובר הוא אלוהים.

סוּרָה 30 בְּנֵי בִּיזַנְטְיוֹן

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.מ.

2 הובסו בני בִּיזַנְטְיוֹן 3 בארץ הסמוכה, ואולם לאחר תבוסתם יגברו,
4 בעוד שנים ספורות. רברו של אלוהים הוא אשר קם בטרם כל ולאַחַר
כל. ביום ההוא ישׂמחו המאמינים 5 בניצחון אלוהים. הוא חש לעזור
לאשר יתפוץ, והוא האדיר והרחום. 6 זו הבטחת אלוהים, ואלוהים לא
יפר הבטחתו, ואולם מרבית האנשים אינם יורעים. 7 מכירים הם רק את
חיי העולם הזה הנִגלים לעין ואינם נותנים רעתם לעולם הבא.

8 האם לא יימלכו בדעתם? הן אלוהים ברא את השמים ואת הארץ ואת
אשר ביניהם רק למען תתגלה האמת, ולזמן קצוב. מרבית האנשים
כופרים בכך שייִפָּגשו עִם ריבונם. 9 האם לא התהלכו בארץ וראו מה היה
סופם של אלה אשר היו לפניהם? הם היו חזקים מהם ועיברו את הקרקע
ויישבו אותה יותר מאשר יישבוה הם. הן הביאו להם השליחים אותות

1 **א.ל.מ.:** ר' סורה 1:2.
2 **הובסו:** בםלחמתם נגד הפרסים.
3 **בארץ הסמוכה:** מדובר בסדרת ניצחונות של הפרסים על הביזנטים בסוריה ובארץ ישראל שהושגו בין השנים 613–614. הפרשנים מספרים שתבוסת הביזנטים גרמה צער למוסלמים במַכָּה ושימחה את הכופרים בני קוריש, שראו את עצמם בעלי בריתה של פרס. **לאחר תבוסתם יגברו:** זו נבואה על התהפכות הגלגל לטובת הביזנטים, שהביסו את הפרסים בסדרת קרבות בין השנים 622–626.
4 **בטרם כל ולאחר כל:** ספרשים: לפני תבוסת הביזנטים ואחריה. כלומר, הכל קרה בדברו. **ישׂמחו המאמינים:** בניצחון הביזנטים. הפרשנים גורסים כי המוסלמים ראו את עצמם קרובים בדתם לביזנטים הנוצרים יותר מאשר לפרסים עובדי האש.
8 **לזמן קצוב:** עד יום הדין. **ייפגשו עם ריבונם:** ביום הדין.

נהידים. אלוהים מעולם לא גרם להם עוול, אך הם לעצמם גרמו עוול.
10 אחרית המרֵעים היתה נוראה, כי הכחישו את אותות אלוהים והלעיגו עליהם.

11 אלוהים בורא בראשית, אַחַר יברא בשנית, אַחַר תוחזרו אליו. 12 ביום אשר תגיע שעת הדין, ייאלמו החוטאים דום בלא תקווה, 13 ולא יקומו להם מליצי יושר מבין השותפים אשר צירפו לאלוהים, ואז יכפרו בשותפים שצירפו. 14 ביום אשר תגיע שעת הדין, ביום ההוא יפרידו ביניהם: 15 המאמינים ועושי הטוב יתענגו מלאי אושר בגן, 16 אבל הכופרים והמכחישים את אותותינו ואת בואם אל העולם הבא, אלה יובאו אל העונש.

17 ישתבַּח אלוהים עם רדת הערב ובעלות היום. 18 לו התהילה בשמים ובארץ, וכנטות היום ולעת צהריים. 19 הוא המוציא את החי מן המת והמוציא את המת מן החי, והמחַיה את האדמה לאחר שנָשמה. כך גם תוצאו אתם (חיים מקברותיכם).

20 אחד מאותותיו הוא שברא אתכם מעפר, ולאחר מכן הייתם לבשׂר ודם ונפוצותם. 21 אחד מאותותיו הוא שצר לכם נשים כעצם מעצמכם למען תדבקו בהן, והשכין ביניכם אהבה וחמלה. בזאת צפונים אותות לאנשים הנמלכים בדעתם. 22 אחד מאותותיו הוא בריאת השמים והארץ, ושלל לשונותיכם וצבעיכם. בזאת צפונים אותות לשוכני העולמים. 23 אחד מאותותיו הוא שבלילה ישֵׁנים אתם, וביום אתם מבקשים לכם פרנסה מאִתו. בזאת צפונים אותות לאנשים קשובים. 24 אחד מאותותיו הוא שהראה לכם את הברק ובלבכם חשש וכיסופים, והוריד מן השמים מים למען יחַיה בהם את הארץ לאחר שנָשמה. בזאת צפונים אותות למשׂכילים

9 **לעצמם גרמו עוול:** הביאו על עצמם את עונשו של אלוהים.
11 **יברא בשנית:** ר' סורה 4:10. **תוחזרו אליו:** למשפט ביום הדין.
16 **העונש:** גיהינום.
17 **ישתבח אלוהים:** יש לשבחו, כלומר, להתפלל. ויש המפרשים שפסוק זה והבא אחריו קובעים את זמנן של חמש תפילות החובה שעל המאמין להתפלל בכל יום.
19 **המוציא את החי מן המת והמוציא את המת מן החי:** ר' סורה 27:3.

להבין. 25 אחד מאותותיו הוא שהשמים והארץ קבועים במקומם על־פי דברו. לבסוף, כאשר יקרא לכם את קריאתו לעלות מתוך האדמה, אז תצאו.

26 כל שוכני השמים והארץ שלו הם; הכל נכנעים לו, 27 והוא הבורא בראשית ואַחַר יברא בשנית. על נקַלה יעשׂה זאת. לו יאה כל תואר נעלה בשמים ובארץ, והוא האדיר והחכם.

28 הנה ימשול לכם משל על עצמכם: האם תשתפו ולו גם אחד מבין העבדים אשר בבעלותכם ברכוש אשר העניקנו לכם לפרנסתכם, ותהיו שווי זכויות בו? האם תיזהרו בכבודו כשם שאתם נזהרים אלה בכבוד אלה? כך נציג את האותות אחר אחר למשׂכילים להבין, 29 ואולם בני העוולה נהו אחר משוגות לבם מבלי דעת. מי ידריך את אשר הִתעה אלוהים? לא יקום להם מושיע.

30 שׂא פניך אל הדת כחֲניף. זו יצירת אלוהים אשר יָצַר את האדם בה. אין לשנות את בריאת אלוהים. זוהי הדת הנכוחה, ואולם מרבית האנשים אינם יודעים. 31 שובו אליו והֱיו יראים אותו וקַיימו את התפילה ואל תהיו במשתפים, 32 אשר פילגו את דתם והיו סיעות סיעות. כל מחנה עלֵץ בשלו.

33 ובפגוע צרה באנשים, יִפנו בתפילה אל ריבונם בלב מלא תשובה, ואולם אך יטעים אותם מרחמיו, והִנה חבורה בהם מצרפת שותפים לריבונם, 34 וכך ישובו ויכפרו באשר נָתַנו להם. התענגו לכם; לבסוף תדעו. 35 כלום הורדנו להם אֵי פעם אסמכתא ממרומים, ווו דיברה בעד

24 **חשש וכיסופים:** פחד מפגיעתו ותקווה לגשם.
25 **אז תצאו:** מקברותיכם, ביום תחיית המתים.
27 **יברא בשנית:** ר' סורה 4:10.
28 **משל על עצמכם:** הנמשל: כשם שעבדיו של אדם לא יוכלו להיות שותפיו לרכושו, כך גם לאלוהים לא יוכלו להיות שותפים בלשהם אשר יחלקו עמו את האלוהות.
30 **חניף:** ר' סורה 135:2. **יצירת אלוהים:** בערבית: פִטְרָה. הפרשנים גורסים כי מונח זה מרמז לדת אלוהים הצרופה הטבועה באנשים מטבע בריאתם. כמה מלומדים טענו שדת זו זהה לדת האסלאם, ומכאן שכל תינוק נולד אל חיקה של דת האסלאם, ואולם מרביתם סברו שהדת הטבעית מוגבלת להכרה בייחוד האל.
32 **היו סיעות סיעות:** ר' סורה 159:6.

השותפים אשר צירפו לו? 36 בהטעימנו את האנשים מרחמינו, הם
שמחים בהם, ואולם אך תפגע בהם רעה בשל כל שהקדימו ידיהם
לעולל, ייוָואשו. 37 הלא יראו כי אלוהים שולח פרנסה בשפע או
בצמצום לאשר יחפוץ? בזאת צפונים אותות לאשר יאמינו.

38 תֵּן לקרוב המשפחה את החלק המגיע לו, וגם לנזקק ולהֵלך בדרכים.
בזאת ייטב לכל המבקשים לחלות את פני אלוהים, והם אנשי חיל. 39 כל
אשר תַלוו בריבית למען יניב לכם תשואה מרכושם של אנשים, לא יניב
לכם תשואה אצל אלוהים. וכל זַכָּאת אשר תִתנו, בבקשכם לחַלות את
פני אלוהים – העושים כך ירוויחו בפליים.

40 אלוהים הוא אשר ברא אתכם, אַחַר ישלח לכם פרנסה, אַחַר ימיתכם,
ואַחַר יקימכם לתחייה. היש בין השותפים שצירפתם לו אחד אשר יעשה
בכם גם שמץ מזה? ישתבח שמו ויתרומם מעל השותפים אשר יצרפו לו.
41 היבשה והים מָלאו חמס עקב פועַל ידי האנשים. על כן יטעימם
(אלוהים) מקצת מעשיהם, למען ישובו. 42 אֱמור, קומו והתהלכו בארץ,
ורְאו מה היה סופם של אלה אשר היו לפָנים. מרביתם היו משתפים.

43 שׂא פניך אל הדת הנכוחה בטרם יבוא יום מעִם אלוהים אשר אין
להשיבו. ביום ההוא יפוצלו: 44 הכופרים – תחול כפירתם על ראשם,
ואילו עושי הטוב – לעצמם יציעו מַצע. 45 כך יגמול מברכתו למאמינים
ולעושים את הטוב. אין הוא אוהב את הכופרים.

46 אחד מאותותיו הוא ששלח את הרוחות לבשר טובות ולמען יטעימכם
מרחמיו ולמען ישוטו הספינות על־פי דבָרו ולמען תבקשו לכם פרנסה
מאִתו ולמען תכירו טובה.

47 כבר לפניך שלחנו שליחים אל בני עמם, והם הביאו להם אותות

35 **אסמכתא:** ספר מן השמים.
39 **זכאת:** ר' סורה 43:2.
40 **שותפים:** ר' סורה 96:2.
43 **יפוצלו:** בין גן עדן וגיהינום.
44 **יציעו מצע:** יבשירו לעצמם מקום בגן עדן.
46 **לבשר טובות:** על בוא הגשם.

נהירים, ונקמנו בחוטאים. הן התחייבנו לבוא לעזרת המאמינים.

48 אלוהים הוא השולח את הרוחות להעלות עננים, והוא מפַזרם בשמים
באשר יחפוץ, ויעשה אותם פיסות פיסות, והִנה טיפות הגשם יוצאות
מתוכן לעיניך. כאשר יורידו אל אשר יחפוץ מבין עבדיו, מיד יימלאו
גיל, 49 אף כי כבר אמרו נואש כאשר בושש לבוא. 50 לכן שָׂא עיניך אל
נפלאות רחמי אלוהים: כיצד יחַיה את האדמה לאחר שנָשמה. העושה זאת
הוא אשר יקים גם את המתים לתחייה, והוא כל־יכול. 51 ואולם אם
נשלח רוח, ויראו האנשים כי קמל יבולם, יישארו כופרים עקב זאת.

52 לא תוכל להשמיע קולך באוזני המתים ולא באוזני החירשים בהיסוגם
אחור, 53 ולא תוכל להנחות את העיוורים מתעייתם. תוכל להשמיע
קולך רק באוזני המאמינים באותותינו, שהרי מתמסרים הם. 54 אלוהים
ברא אתכם חסרי אונים, אַחַר נתן כוח לאחר החולשה, אַחַר נתן חולשה
וזִקנה לאחר הכוח. הוא בורא את אשר יחפוץ, והוא היודע והיכול.

55 ביום אשר תגיע שעת הדין, יישבעו החוטאים כי לא עברה גם שעה
עליהם. כך שָגו בשקרים. 56 או יגידו להם אלה אשר ניתנו להם הידע
והאמונה, עבר עליכם הזמן אשר נִקבע בספר אלוהים עד יום היקיצה.
היום הוא יום היקיצה, ואולם אתם לא ידעתם. 57 ביום ההוא לא תעמוד
לבני העוולה הִצטדקותם, ולא יותר להם לבקש חנינה.

58 הבאנו לאנשים של משָלים בקֻראָן הזה, אך אם תביא להם אות,
יגידו הכופרים, אינכם אלא שוגים בהבל. 59 כך אוטם אלוהים את לבם
של חסרי הידע.

60 עמוד בעוז רוח, כי הַבטחַת אלוהים אמת היא. בַּל יחלישוך אלה אשר
אינם נבונים להשתכנע.

53 **מתמסרים:** ר' סורה 112:2.
55 **לא עברה גם שעה:** מאז מותם. בלומר, יום הדין יפתיע אותם.
56 **אלה אשר ניתנו להם הידע והאמונה:** יש אומרים שמדובר במלאכים. **בספר אלוהים:** ר' סורה 145:3.

סוּרָה 31 לֻקְמָאן

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.מ.

2 אלה אותות הספר מלֵא החוכמה, 3 המביא הדרכה ורחמים למיטיבים,
4 המקיימים את התפילה והנותנים זַכָּאת והמשוכנעים בקיום העולם
הבא. 5 כל אלה הולכים בדרך הישר שניתנה מעִם ריבונם, והם אנשי
החיל.

6 באנשים יש הנרדש לסיפורי שעשוע למען התעות מעל נתיב אלוהים
מבלי רעת, ולמען ישׂימהו ללעג. עונש מחפיר צפוי לשכמותו. 7 כאשר
קוראים באוזניו את אותותינו, יִפנה עורף ויימלא שחץ, כמו מעולם לא
שמָעָם, וכמו כָּבדו שתי אוזניו משמוע. לפיכך בַּשֵּׂר לו על עונש כבד.

8 המאמינים ועושי הטוב, להם מזומנים גני מנעמים; 9 לנֶצח יהיו בהם.
זאת הַבטחַת האמת של אלוהים, והוא האדיר והחכם. 10 הוא ברא את
השמים ללא עמורים נראים לעין, וקבע בארץ הרים נסועים אֵיתָן לבל
תנוע תחתיכם, והפיץ על פניה יצורים מכל מין, והורדנו מים משמים,
והצמחנו כל מין משובח. 11 זו בריאת אלוהים. הַראו לי מה בראו
האחרים מלבדו. ואולם בני העוולה שרויים בתעייה גמורה.

1 **א.ל.מ.:** ר' סורה 1:2.
2 **אותות הספר:** ר' סורה 39:2.
4 **זכאת:** ר' סורה 43:2.
6 **סיפורי שעשוע:** בין הפרשנים יש הגורסים שפסוק זה עוסק באלנַצְ'ר אבן אלחַ'ארִת' איש מַכה שנהג לרכוש בממלכת אלחִירָה (בתחומי סוריה של ימינו) ספרי עלילות אודות גיבורי פרס וביזנטיון. עלילותיהם קסמו לתושבי מַכּה יותר מן הקוראן. **עונש מחפיר:** בגיהינום.
10 **לבל תנוע:** ר' סורה 15:16.

12 נָתַנו ללֻקְמָאן חוכמה, ואמרנו, הוֹרֵה לאלוהים, כי כל המודה, רק
למען עצמו יודה, וכל הכופר, הִנה אלוהים בלתי תלוי ומהולל.
13 לֻקְמָאן הסיף לבנו מוּסר ואמר לו, בני, אַל תצרף שותפים לאלוהים;
צירוף שותפים הוא עוול נפשע.

14 ציווינו על הארם לכבר את הוריו. אמו נָשׂאה אותו ברחמה בעמל
ויגע, וחלפו שנתיים עד גמילתו. – הוֹרֵה לי ולהוריך, הן סוף כולם
לשוב אלַי. 15 ואם ידחקו בךָ שניהם לצרף לי שותפים אשר אינךָ יורע
עליהם דבר, אל תישמע להם כי אם לַוֵוה אותם בעולם הזה בדרך ארץ,
ונְהַג כדרך החוזר אלַי בתשובה. לבסוף תוחזרו אלַי, ואז אוריעכם את
אשר עשׂיתם.

16 בני, חֵפֶץ כמשקל גרעין חרדל, גם אם יהיה בתוך סלע או במרומי
השמים או במעמקי הארמה, אלוהים ימצאנו. אלוהים אנין רעת ומכיר
כל רבר לְפָנַי ולפנים. 17 בנִי, קַיים את התפילה וצַווה לנהוג בררך ארץ
ואֱסור את המגונה, ושׂא כל פֶּגע בעוז רוח. זו הנחישות הראויה. 18 אל
תבוז לבריות ואל תעלוץ בחוצות. אלוהים אינו אוהב את היהידים
והדרבבנים. 19 הֱיֵה מתון בהליכותיךָ והנמך את קולךָ. נעירת החמור היא
המגונה שבקולות.

20 הלא תראו כי אלוהים הכפיף לרצונכם את כל אשר בשמים ואשר
בארץ, והשפיע עליכם רוב חסרים נִגלים ונסתרים? ואולם ישנם אנשים
המתנצחים על אודות אלוהים בבלי רעת ובלא הדרכה ובלא ספר זורע
אור. 21 אם יאמרו להם, נַהֲגו על־פי הדבר אשר הוריד אלוהים ממרומים,
יגירו, לא! נלך רק בררך אשר מצאנו את אבותינו הולכים בה. – ולוּ גם
יקרא להם השׂטן לבוא אל עונשה של אש התבערה?

22 אשר יישׂא פניו אל אלוהים בהתמסרות ויהיה מיטיב, יִזכה להיאחז

12 **לקמאן:** דמות אגדית קדם־אסלאמית של גיבור ובעל משלי תכמה. המסורת גורסת שהיה ממשפחת איוב, שימש שופט לבני ישראל, וחי חיים ארוכים, עד ימי דוד המלך; ויש אומרים שהיה עבד חבשי. **חוכמה:** יש המבדילים בין חוכמה לבין נבואה, וגורסים כי לוקמאן לא היה נביא.
15 **לבסוף תוחזרו:** ביום הדין.
20 **חסדים נגלים ונסתרים:** בגופכם ובלבכם, כלומר נתן לכם גוף מושלם ולב מבין.
21 **הדבר אשר הוריד אלוהים:** הקוראן שמסר אלוהים.

ביתר איתנה. סוף כל דבר לשוב אל אלוהים. 23 אשר לכופר, אל תצטער
בשל בפידתו. לבסוף יוחזרו אלינו, ואז נודיע להם את אשר עשׂו.
אלוהים יודע חקרי לב. 24 נניח להם להתענג קמעא, ואז נביאם על
כורחם אֱלי עונש אכזר.

25 אם תשאלם, מי ברא את השמים ואת הארץ, לבטח יגידו, אלוהים!
אֱמור, התהילה לאלוהים. ואולם מרביתם אינם יודעים. 26 לאלוהים בל
אשר בשמים ובארץ, ואלוהים הוא בלתי תלוי ומהולל. 27 לו היו כל
האילנות בארץ קולמוסים, והים דיו, ומעבר לו עוד שבעה ימים, לא היה
בהם די בדי לְמנות את דברי אלוהים עד תומם. אלוהים הוא אדיר והכם.
28 קל לברוא את בולכם ולהעיד את כולכם לחיים, כמו היתה זו נפש
יחידה. אלוהים שומע ומבחין.

29 הלא תִראה ביצד יבליע אלוהים את הלילה בתוך היום ויבליע את
היום בתוך הלילה? הוא הכפיף לרצונו את השמש ואת הירח: שניהם
ינועו במסילתם לזמן קצוב. אלוהים מביד את מעשׂיבם לְפנֵי ולְפנים.
30 זאת בי אלוהים הוא האמת, ואלה אשר תפנו אליהם מבַּלעדיו, הבל
הם, ואלוהים הוא עליון וכביד. 31 הלא תִראה בי הספינות שטות בים
בחסד אלוהים, למען יַראה לכם את אותותיו? בזאת צפונים אותות
לאשר יאריך רוחו ויביר טובה. 32 ואם יבסה אותם גל גבוה בגג, יִפנו
בתפילה אל אלוהים, בייחדם לו את הדת, ואולם אך ימַלטם אל היבשה
בבִטחה, ובבר יש בהם מתפשרים. בל המתבחש לאותותינו, מַפר אמון
הוא ובופר מושבע.

33 הוי האנשים, הֱיו יראים את אלוהיכם והימָלאו חשש מפני יום אשר
לא יועיל בו אב לבנו, ובן לא יועיל לאביו מולידו במאום. הבטחת
אלוהים אמת היא, ולפיבך בַּל ידיחו אתכם חיי העולם הזה, ובַל ידיח
אתבם המַדיח מעל אלוהים. 34 אלוהים נוצֵר אצלו את הידע על שעת

22 **בהתמסרות:** בקבלו עליו את האסלאם. ר' סורה 112:2.
24 **עונש אכזר:** גיהינום.
27 **דברי אלוהים:** מכלול המילים המתארות את גדולתו וכוחו.
29 **לזמן קצוב:** עד קץ העולם.
32 **מתפשרים:** יש המפרשים: אמונה בפיהם אך בלבם כפירה.
33 **הבטחת אלוהים:** בדבר בואו של יום הדין. **המדית:** השטן.

הדין. הוא מוריד גשמי ברכה ויודע מה צפון ברחם. לא תדע נפש מה
ייפול בחלקה ביום המחר, ולא תדע נפש היכן ימצאנה המוות. אלוהים
יודע ומכיר בל דבר לְפנֵי ולְפנים.

סוּרָה 32 הַהִשְׁתַּחֲוָיָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 א.ל.מ.

2 זהו ספר אשר אין ספק בו, אשר הורד ממרומים מעִם ריבון העולמים.
3 האם יגידו, ברה אותו (הנביא) מלבו? נהפוך הוא: הוא האמת מעִם
ריבונךָ, ועליךָ להזהיר בו בנֵי עַם אשר טרם בא אליהם מזהיר לפניךָ,
למען יישירו לכת.

4 אלוהים הוא אשר ברא את השמים ואת הארץ ואת אשר ביניהם בשישה
ימים. אַחַר ישב בגאון על כס הכבוד. לא יקום לכם מגן או מליץ יושר
זולתו. האם לא תיזָכרו? 5 הוא מכַוון את הדברים מן השמים ועד הארץ,
ולבסוף יעלו אליו במשך יום השקול לאלף שנים על־פי מניינכם. 6 זהו
היודע את הנסתר והנִגלה, האדיר והרחום, 7 אשר עשׂה יפֶה כל דבר
אשר ברא, והתחיל מטין את בריאת האדם, 8 אַחַר יָצַר את צאצאיו
מתמציתו של נוזל מאוס, 9 אחר עיצבו ונפח בו מרוחו, ונתן לכם
אוזניים ועיניים ולב, ואולם מה מעט מודים אתם.

10 אָמרו, האם לאחר שנימוג בין רגבי האדמה, נִזכה להיברא מחדש? הם

1 **א.ל.מ.:** ר' סורה 1:2.
4 **ישב:** ר' סורה 54:7.
5 **יעלו אליו:** מפרשים שהכוונה למלאכים הנשלחים למלא את גזרות אלוהים עלי אדמות ושבים השמימה עם תום תפקידם. ויש המפרשים שמדובר בעלייה חד־פעמית של ענייני העולם הזה, כלומר, סיומם הסופי, וזאת ביום הדין. **יום השקול לאלף שנים:** ללמדךָ מה רב המרחק בין השמים והארץ. ויש המפרשים שיום זה יהיה ארוך במיוחד רק בעיני הכופרים, שיסבלו בו את עונשם.
8 **נוזל מאוס:** הזרע.

כופרים בכך שייפָּגשו עם ריבונם. 11 אֱמור, מלאך המוות אשר הופקד
עליכם יאסוף את נשמתכם, ואז תוחזרו אל ריבונכם. 12 לוּ רק יכולתָ
לראות את החוטאים, כיצד ירכינו ראשם בפני ריבונם ויגידו, ריבוננו,
הנה ראינו ושמענו. הַחזירנו למען נעשׂה את הטוב. אנו נכונים להשתכנע.

13 אילו חפצנו, היינו מנחים כל נפש אל דרך הישר, ואולם בצדק גזרתי
לאמור, מלא אמלא את גיהינום בבני שֵׁדים ובני אֱנוש גם יחד. 14 –
טַעֲמו־נא, כי שכחתם כי יומכם זה עומד להגיע. גם אנו שכחנוכם. על
כן טַעֲמו את עונש־הָעַד על כל שעשׂיתם.

15 המאמינים באותותינו הם רק אלה אשר אם מזכירים אותם בפניהם,
ישתחוו אפיים ארצה, וישבחו ויהללו את ריבונם, ואין בהם שַׁחַץ. 16 על
משכבם לא ינוחו, ויִפנו אל ריבונם בתפילה, בחשש ובכיסופים, ויוציאו
ממון מאשר פרנסנו אותם. 17 לא יֵדַע איש איזו קורת רוח צפונה להם
כגמול על פועלם. 18 היִדמה המאמין למופקר? לא יִשווּ זה לזה. 19 אשר
למאמינים ולעושׂי הטוב, להם יזומנו גני המסתור כתקרובת בזכות
פועלם. 20 ואולם המופקרים יורדו באש. כל אימת שירצו לצאת מתוכה,
יוחזרו אליה, ויֵיאמר להם, טַעֲמו את עונש האש אשר נהגתם להכחישו.
21 נטעימם את טעם העונש הקרוב עוד בטרם יבוא העונש הגדול, למען
יחזרו בתשובה. 22 מנוּוָלים מכל הם אלה אשר אִם יזכירו להם את אותות
ריבונם, יפנו להם עורף. נָקוֹם ננקום בחוטאים.

23 נָתַנו למשֶׁה את הספר, לכן אל תפקפק במפגש עִמו. עשׂינו אותו
מקור הדרכה לבני ישׂראל, 24 והקמנו בהם אנשי מופת, אשר בעומדם

10 **נזכה להיברא מחדש:** נקום לתחייה. **ייפגשו עם ריבונם:** ביום הדין.
12 **יכולת לראות:** ביום הדין. **ראינו ושמענו:** את מוראות יום הדין. **החזירנו:** אל העולם הזה.
13 **חפצנו:** הדובר הוא אלוהים.
16 **על משכבם לא ינוחו:** מפרשים: קמים להתפלל בלילה. **יוציאו ממון:** ר' סורה 2:195.
21 **העונש הקרוב...העונש הגדול:** העונש בעולם הזה ובעולם הבא. ויש המזהים את העונשים עם נצחונות חשובים שניצח מוחמד את הכופרים.
23 **הספר:** התורה. **אל תפקפק במפגש עמו:** פנייה אל מוחמד שמשמעותה מעורפלת. יש המפרשים שהנביא נקרא לא לפקפק בכך שמשה פגש בתורה, כלומר קיבל אותה, או בכך שהוא, מוחמד, פגש, כלומר, קיבל, ספר אלוהי בדוגמת התורה שקיבל משה, או בכך שהוא, מוחמד, עתיד לפגוש אי פעם במשה (המסורת מתארת מפגש בין מוחמד ומשה בליל המִעְרַאג', כלומר, בעת עליית הנביא השמימה).

בעוז רוח, נהגו על־פי דברנו ושוכנעו באמיתות אותותינו.

25 ביום תחיית המתים יפסוק דיבונך בין (המאמינים והכופרים) בכל
אשר נחלקו בו. 26 האם טרם התחוור להם מה רבים הדורות אשר הכחדנו
לפניהם? הן מתהלכים הם בין משכנותיהם! בזאת צפונים אותות. האם
לא ישמעו? 27 הלא יִראו כיצד נוביל מים ונמטירם אל ארץ עקרה
וננביט בהם זרע, למאכל למִקנֵם ולהם? האם טחו עיניהם מֵראות? 28 הם
אומרים, מתי תבוא ההכרעה הזאת, אם אמת בפיכם? 29 אֱמור, ביום
ההכרעה לא תועיל לכופרים אמונתם, ולא תינתן להם ארכה. 30 לכן
סור מעליהם והמתן. גם הם ממתינים.

24 **אנשי מופת:** נביאים. ויש המפרשים: צדיקים.

26 **לפניהם:** לפני הכופרים בני דורו של מוחמד. **משכנותיהם:** מפרשים שמדובר בשרידי מבנים של עמים נכחדים (כגון עמו של לוט), שסוחרי קורַיש נהגו לחלוף על פניהם במהלך מסעות המסחר שלהם בסוריה.

27 **ננביט בהם זרע:** משל ליכולתו של אלוהים להקים לתחייה את המתים.

28 **ההכרעה:** ר' סורה 52:5.

29 **יום ההכרעה:** היום שבו יחול העונש על הכופרים, כלומר יום הדין. ויש המזהים אותו עם יום כיבוש מֶכָּה (שנת 630), או עם הניצחון על קורַיש בקרב בַּדר (שנת 624).

סוּרָה 33 הַמַּחֲנוֹת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי הנביא, יְרָא את אלוהים ואל תישָּׁמע לכופרים ולמתחסדים. אלוהים
יודע וחכם. 2 דְּבַק באשר נִגלה לךָ מדיבונךָ – אלוהים מכיר את
מעשיכם לְפנַי ולְפנים – 3 והיסָּמך על אלוהים, כי אין סומך כאלוהים.

4 לא נתן אלוהים לאדם שני לבבות בגופו, ולא עשׂה כאימהות לכם את
נשותיכם אשר פרשתם מהן בהכריזכם כי גופן אסור עליכם, ולא עשׂה
את בניכם המאומצים ליוצאי חלציכם. זאת תגידו רק בהבל פיכם.
אלוהים דובר אמת, והוא מַנחה אל הנתיב.

5 קִראו בשמם ובשמות אבותיהם – זאת דרך ראויה יותר בעיני אלוהים.
ואם אינכם יודעים מי אבותיהם, אחֵיכם לדת ייקראו, או ידידיכם. ואולם
אין עוון עליכם אם תִטעו בזאת, אלא אם כן התכוונתם לכך בלבכם.
אלוהים סולח ורחום.

6 הנביא ראוי יותר להיות מגן למאמינים מאשר הם עצמם, ונשותיו

1 **מתחסדים:** ר' סורה 3:167.

4 **שני לבבות:** גינוי למתחסדים שהאמינו בלב ולב. ויש המקשרים זאת עם ההמשך: כשם שאין לאדם שני לבבות כך לא תוכל אישה להיות במעמד אשת בעלה ואמו גם יחד. **לא עשׂה כאימהות לכם:** גינוי לנוהג קדם־אסלאמי (מכונה: טִ'הָאר), שעל־פיו בעל שמאס באשתו וחפץ לגרשה היה מכריז: "גופֵךְ (מילולית: גַּבֵּךְ) אסור עלי כשם שגוף אמי אסור עלי" (ר' גם סורה 58:2). **בניכם המאומצים:** מפרשים שמדובר בזַיְד אבן חָארִתָ'ה, בנו המאומץ של הנביא. מוחמד נשא לאישה את גרושתו של זיד, והפסוק נועד להצדיק את צעדו זה של הנביא בנימוק שאין קרבת דם בין מוחמד לזיד, ולפיכך גרושתו של זיד מותרת לו. **בהבל פיכם:** מפרשים שהמרננים כי מוחמד נשא לאישה את גרושת בנו, היו היהודים והמתחסדים.

5 **קראו בשמם:** של בניכם המאומצים. **שמות אבותיהם:** האמיתיים. לכן על בנו המאומץ של מוחמד להיקרא: "זיד בן חארת'ה", ולא "בן מוחמד".

אימהות להם, ושארי בשר יהיו ראשונים לרשת זה את זה – על־פי
הרשום בספר אלוהים – לפני המאמינים והמהגרים, אלא אם כן תבחרו
לנהוג בבעלי בריתכם בדרך ארץ. כזאת נכתב בספר.

7 כרתנו ברית עם הנביאים, ואתך, ועִם נֹחַ ואַבְרָהָם ומֹשֶׁה ויֵשׁוּעַ בן
מִרְיָם, כרתנו עִמם ברית חמורה, 8 למען ישאל (אלוהים) את אנשי האמת
על דבר האמת אשר הביאו. לכופרים הכין אלוהים עונש כבד.

9 הוי המאמינים, זִכרו את החסד שנטה לכם אלוהים בבוא עליכם
גדודים: אז שילחנו בהם רוח סערה וגדודים שנסתרו מעיניכם. אלוהים
מבחין באשר תעשׂו. 10 הם עטו עליכם ממעל לכם ומתחת לכם. אז סחו
העיניים מֵראות והלבבות חנקו את הגרון וחשבתם מחשבות על אלוהים.
11 שָׁם הועמדו המאמינים בניסיון וטולטלו טלטלה עזה.

12 המתחסדים ואלה אשר פשׂה הנגע בלבם אמרו, אלוהים ושליחו לא
הבטיחו לנו דבר זולת תעתוע. 13 בּני עדה אחת בהם אמרו, הוי אנשי
יַתְ׳רִבּ, לא תוכלו עוד לעמוד כאן. חִזרו. אז ביקשה חבורה אחת מבּיניהם
את רשות הנביא, ואמרה, בתינו חשׂופים ללא מגן. ואולם הם אינם

6 מאשר הם עצמם: כלומר, על המאמינים להעמיד את הציות לנביא מעל רצונם שלהם. המסורת גורסת שהפסוק רומז לחובה שהוטלה על המאמינים לצאת למלחמה מבלי להיוועץ בבני משפחתם, והוא נתגלה לנביא ערב היציאה לקרב תָבוּכ (שנת 630). **אימהות להם:** כלומר, ראויות לכבוד כאילו היו אימהותיהם. **ראשונים לרשת:** ר' סורה 75:8. **ספר אלוהים:** ר' סורה 145:3. **לפני המאמינים:** בניגוד לנוהג הקודם שעל־פיו ירושת מוסלמי נמסרה למוסלמים בלבד. **המהגרים:** אלה שעקרו ממולדתם ובאו להתגורר במאמינים במתיצת הנביא במדינָה. **לנהוג בבעלי בריתכם בדרך ארץ:** להקצות חלק בירושה לבעלי ברית ומיטיבים שאינם קרובי משפחה, וזאת באמצעות צוואה.

7 כרתנו ברית: הדובר הוא אלוהים. המסורת גורסת שהברית נכרתה עוד כשהנביאים היו בחלציו של אדם הראשון. הברית נועדה לחייב את הנביאים למלא את שליחותם בנאמנות. **ואתך:** הנביא מוחמד.

8 ישאל (אלוהים): ביום הדין. **אנשי האמת:** הנביאים.

9 בבוא עליכם גדודים: הפרשנים תמימי דעים שמדובר בקרב "השוּחָה" (שנת 627). בקרב זה נאספו כוחות צבא של אנשי מֶכָּה ושבטים ערביים שונים, וכן שבטי היהודים במְדינה עצמה, להילחם בנביא במְדינה. המגינים חפרו תעלה מחוץ לעיר (מצפון), ושם בלמו את התוקפים ומנעו את כניסתם לעיר. המסורת גורסת שכעבור מספר חודשים נסוגו האויבים לאחר ליל סערה שבו הותקפו בידי צבא מלאכים שירדו מן השמים. **גדודים שנסתרו מעיניכם:** צבא המלאכים.

10 ממעל לכם ומתחת לכם: מן ההר ומן העמק.

חשׂופים, רק לנוס הם מבקשים! 14 אילו היו פולשים אל עירם מכל
עבריה, ומציעים להם להתפתות, היו נענים לזאת ולא היו מאריכים
לשהות בה, 15 אף כי התחייבו לאלוהים כי לא ייסוגו אחור. על התחייבות
לאלוהים יש לתת את הדין. 16 אֱמור, אם תנוסו מפני המוות או ההרג,
לא תועיל לכם המנוסה, כי ייוותר לכם רק זמן קצר להתענג. 17 אֱמור,
מי הוא זה אשר יגונן עליכם מפני אלוהים אם יגמור אומר להמיט עליכם
רעה, (ומי יָרֵעַ לכם אם ידצה אלוהים) לרחם עליכם? הם לא ימצאו להם
מגן ומושיע זולת אלוהים. 18 אלוהים יֵדע אל־נכון מי הם זורעי הייאוש
ביניכם, האומרים לאחֵיהם, הצטרפו לשורותינו, והממעטים לצאת לקרב,
19 והמקמצים בסיוע לכם. בעת סכנה תִראֵם והִנה הם נושׂאים את מבטם
אליך, ועיניהם מתהפכות בחוריהן כמתעלפים על סף המוות. אך בחלוף
הסכנה, הם קמים לנעוץ בכם את לשונם החדה בתאוות בצע. כל אלה
אינם מאמינים, ואלוהים יכשיל את מפעלותיהם. אין קל מזה לאלוהים.
20 הם חושבים כי טרם הסתלקו המחנות, ואם יחזרו המחנות, רוצים היו
להיות הרחק במדבר עִם הבדואים, ושָׁם לשאול מה עלה בגורלכם. אפילו
היו נשארים עִמכם, היו ממעטים להילחם.

21 שליח אלוהים הוא הדוגמה והמופת לכם, לכל המייחל לאלוהים וליום
האחרון, והמרבה להזכיר את שם אלוהים.

22 בראות המאמינים את המחנות, אמרו, את זאת הבטיחו לנו אלוהים
ושליחו, ואמת דיברו אלוהים ושליחו. לא הוסיף להם הדבר בלתי אם
אמונה והשלָמה.

23 יש בין המאמינים אנשים אשר התחייבו לאלוהים בשבועת אמת. כמה

13 עדה: אחת מקבוצות המתחסדים במחנהו של מוחמד. **יַתְ׳רִבּ:** שמה הקדם־אסלאמי של מדינה. **לעמוד כאן:** ליד השוחה מול האויב.

14 להתפתות: לעזוב את מוחמד והאסלאם. **לא היו מאריכים לשהות בה:** לא היו ממתינים הרבה בטרם ייענו להצעת הכפירה. ויש המפרשים בי הכוונה לכך שאלוהים היה ממהר להשמידם.

18 זורעי הייאוש: המתחסדים במחנה הנביא הנצור במְדינה.

19 בחלוף הסכנה: בתום הקרב, לעת חלוקת השלל. **לשונם החדה:** דרישתם הבוטה לקבל חלק בשלל.

20 המחנות: שצרו על מדינה.

21 ליום האחרון: ליום הדין.

מהם קיימו את נדרם, ובמה מהם עורם ממתינים, ולא שינו דבר מאשר
התחייבו. 24 יגמול אלוהים לאנשי האמת על האמת אשר בפיהם, ואם
יחפוץ, יעניש את המתחסדים או ישוב מבעסו עליהם. אלוהים סולח
ורחום.

25 אלוהים השיב את הבופרים אחור בפַחֵי נפש. רבר לא צלח בירם,
ואלוהים חסך למאמינים את נטל המלחמה. אלוהים חזק ואדיר. 26 אַחַר
הוריד (אלוהים) ממבצריהם את בעלי הספר אשר סייעו בירם (של
הבופרים) והטיל מורא בלבבם. חבורה מתובם תהרגו, וחבורה אחרת
תיקחו בשבי. 27 הוא הוריש לבם את ארמתם ואת מושבותיהם ואת
נבסיהם וגם ארץ אשר טרם רדבה בה רגלבם. אלוהים בל־יבול.

28 הוי הנביא, אֱמור לנשותיך, אם בוחרות אתן בחיי העולם הזה ובחמודותיו,
הבה ואשלם לבן ברי צורכיבן, ואשַלֵּח אתבן בדרך ראויה. 29 ואולם אם
בוחרות אתן באלוהים ובשליחו ובנחלת העולם הבא, הנה הבין אלוהים
שׂבר בביר למיטיבות אשר בבן. 30 נשות הנביא, אלה בבן העושות
תועבה אשר אין ספק בה, ייענשו בפל בפליים. אין קל מזה לאלוהים.
31 אבל אלה בבן אשר תִרַבֵּקנה באריקות באלוהים ובשליחו ותעשינה
את הטוב, נבפיל להן את שׂברן, והבינונו להן פרנסה ביר רחבה.
32 נשות הנביא, אתן אינבן בבל אישה. על בן, אם יראת אלוהים בלבבן,
הימנעְנָה מריבור מתחנחן, פן יתעורר חשקו של זה אשר פשׂה הנֶגע
בלבו, ורַבֵּרנה ברדך ארץ, 33 והסתופפנה בבתיבן, ואַל תצגנה עצמבן

23 **התחייבו לאלוהים:** להילתם לצד הנביא ולהקריב את חייהם למענו. **ממתינים:** ליפול בקרב למענו.

25 **הבופרים:** שצרו על מְדינה בקרב השוחה. **תסך למאמינים:** באמצעות רוח הסערה והמלאכים שהניסו את סיעות הבופרים.

26 **בעלי הספר:** היהודים והנוצרים. הפרשנים גורסים שהפסוק מדבר על יהודי מדינה משבט קוּרַיט'ה, שהושיטו עזרה לכופרים בקרב השוחה.

27 **ארץ אשר טרם רובה בה רגלבם:** מפרשים שהבוונה למושבת היהודים בחַ'יבַּר (צפון ערב), שנפלה בשנת 628.

28 **אמור לנשותיך:** מפרשים שהפסוק נגלה לנביא לאחר שנשותיו דרשו כי יגדיל להן את קצבתן וישפר את תנאי מחייתן. **הבה ואשלם לכן:** דמי שילותין, בתלק מן הנדוניה המגיע לאישה עם גירושיה, בהתאם לתנאי הנישואין. ר' גם סורה 241:2.

30 **בפל בפליים:** לאות בי נשות הנביא חייבות להקפיד על צניעתן יותר מזולתן.

31 **פרנסה:** בגן ערן.

לראווה בדרך שהִציגו בימי הגָ'אהִלִיָּה הראשונה. קַיימנה את התפילה
ותֵנה זַבָּאת, והישָמענה לאלוהים ולשליחו. בל אשר רוצה אלוהים הוא
להעביר מעליבם את הטומאה, אתם בני הבית, ולטהר אתבם אחת
ולתמיד. 34 זבורנה את אותות אלוהים והחובמה בהיקראם בבתיבן.
אלוהים הוא אנין רעת ומביר בל רבר לִפנַי ולִפנים.

35 המתמסרים והמתמסרות, והמאמינים והמאמינות, והארוקים והארוקות,
ואנשי האמת, ונשות האמת, ועזי הרוח, ועזות הרוח, והענווים והענוות,
והנותנים צרקה והנותנות צרקה, והצמים והצמות, והשומרים והשומרות
על תומת ערוותם, והמרבים והמרבות להזביר את שם אלוהים – להם
הבין אלוהים מחילה ושׂבר בביר.

36 באשר מחליטים אלוהים ושליחו לחולל רבר, אין הבְרֵרה נתונה בירו
של אף מאמין או מאמינה להחליט בענייגם. בל הממרה את פי אלוהים
ושליחו תועה תעייה גמורה.

37 אתה (הנביא) אמרתָ (לזֵיר) אשר אלוהים נָטה לו חסר, ואשר אף אתה
נָטיתָ לו חסר, הַשאֵר את אשתךָ במחיצתךָ וירָא את אלוהים. אתה
(הנביא) הסתרתָ בלבךָ את אשר היה אלוהים מגַלה, וחששתָ מפני האנשים,
אבל אלוהים הוא אשר ראוי היה יותר בי תחשוש מפניו. באשר שׂבעה
נפשו של זֵיר ממנה, השׂאנו אותה לךָ, למען לא יהיו המאמינים עוברים
עֲבֵרה באשר לנשות בניהם המאומצים, לאחר שׂובעם מהן. רבר אלוהים
הוא אשר יקום. 38 אין הנביא עובר עֲבֵרה בעשׂותו את אשר התיר לו

33 **בבתיבן:** נשות הנביא התגוררו בל אחת במעון משלה, בולן סביב חצר אחת. **הג'אהליה הראשונה:** תקופת הפריצות העתיקה. יש הגורסים שהכוונה לתקופה שלפני המבול; אחרים סבורים שמדובר בתקופה הקדם־אסלאמית בבלל. ר' גם ר' סורה 154:3. **זבאת:** ר' סורה 43:2. **בני הבית:** בני ביתו של הנביא.

34 **אותות אלוהים:** דברי הקוראן.

35 **מתמסרים:** ר' סורה 112:2.

37 **אמרת (לזיר):** מרבית המסורות גורסות שזֵיד אבן חָארתָ'ה, עבדו המשוחרר ובנו המאומץ של הנביא, לקח לו באישה את זֵינַב אחות עבדאללה אבן גַ'חְש. ער מהרה מאס זיד באשתו, אך הנביא מצדו חשק בה, אבל יעץ לזיד להמתין בטרם יגרשנה, וזאת בדי למנוע את הרושם שמותמד היה להוט לשאתה תחת בנו המאומץ. **אשר אלוהים נטה לו תסד:** בבך שהנחה אותו לאסלאם. **אתה נטית לו חסד:** בבך שקראת לו דרור, ואימצת אותו לבן. **הסתרת בלבך:** את רצונך לשאת את אשת זיד. **השאנו:** הדובר הוא אלוהים.

אלוהים כדין. כך היתה דרכו של אלוהים עִם אלה אשר עברו מן העולם זה כבר – דבר אלוהים הוא סופי ומוחלט – 39 עִם אלה אשר מסרו את שליחות אלוהים ויִרְאו אותו ולא יָרְאו איש זולת אלוהים. אין כאלוהים לעשיית החשבון. 40 מֻחַמַּד אינו אב לאיש מכם, כי אם שליח אלוהים וחותַם הנביאים. אלוהים יודע כל דבר.

41 הוי המאמינים, הַרבו להזכיר את שם אלוהים, 42 וסַפרו בשבחו בוקר וערב. 43 הוא המתפלל לשלומכם, וכן מלאכיו, למען יוציאכם מחושך לאור. עִם המאמינים הוא רחום תמיד. 44 ביום אשר יפגשוהו תהיה ברכתם זה לזה, שלום! והוא יכין להם שכר נכבד.

45 הוי הנביא, שלחנוך להיות עֵד ומבשר ומזהיר, 46 ולקרוא אל אלוהים כאשר ירשה, ולהיות מנורה זורעת אור. 47 בַּשֵּׂר למאמינים כי ברכה גדולה מזומנת להם מעִם אלוהים. 48 אַל תישמע לכופרים ולמתחסדים, והִתעלם מפגיעתם, והיסמך על אלוהים, כי אין סומך כאלוהים.

49 הוי המאמינים, אם תישאו לכם נשים מבין המאמינות, ואַחַר תגָרשון בטרם תִקרבו אליהן, אַל לכם להטיל עליהן תקופת הַמְתָּנה אשר את ימיה תִידָּרשו למנות. שַלמו להן כדי צורכיהן, ושַלחו אותן בדרך ראויה.

50 הוי הנביא, הִנה אנו מתירים לך את נשותיך אשר שילמתָ להן את דמי המוהר, ואת השפחות אשר בבעלותך, מהשלל אשר חָלַק לך אלוהים, ואת בנות דודך ובנות דודתך מצד אביך, ואת בנות דודך ובנות דודתך מצד אמך אשר היגרו עִמך, וכל אישה מאמינה המעניקה עצמה לנביא. אם יבקש הנביא לשאתה, זכות זו תיוחד רק לך מכל המאמינים, – אנו יודעים את החובות אשר הטלנו עליהם בנוגע לנשותיהם ולשפחות אשר

40 **אינו אב לאיש:** מפרשים שזהו רמז לזיד, בנו המאומץ של מוחמד. הצורך להדגיש שמוחמד לא היה אביו האמיתי נוער להתיר לנביא לשאת את גרושת זיד. יש לציין שמוחמד לא זכה לבנים משלו, כי אלה שנולדו לו מתו בינקותם. **חותם הנביאים:** האחרון שבהם.
43 **מתפלל לשלומכם:** מפרשים שהכוונה לרחמי האל הפרושים על המאמינים.
44 **ביום אשר יפגשוהו:** יום תחיית המתים.
49 **תקופת המתנה:** פרק זמן ידוע (שלושה מחזורי נידה, על־פי סורה 228:2), שבו על האישה המיועדת לגירוש להימנע מיחסי מין עם הבעל המגרש, כדי שלא תגורש בעודה מעוברת. הפסוק שלפנינו קובע שכלל זה אינו תקף אם לא מומשו הנישואין מעולם.

בבעלותם – כל זאת למען לא תעבוד עֲבֵרה. אלוהים סולח ורחום.

51 דַחֵה מעליך כרצונך כל אחת מהן ואֱסוף אליך את אשר תחפוץ בה מביניהן. ואם תבקש לעצמך את זאת אשר פרשתָ ממנה, אין עליך עוון. כך תִרבה קורת רוחן, ולא תצטערנה, וכולן תשׂבענה רצון באשר תהלוך להן. אלוהים יודע את אשר בלבכם; אלוהים יודע ושקול דעת.

52 מעתה אין נשים אחרות מותרות לך, ולא תוכל להחליף בהן אישה מנשותיך, ולו גם תלך שבי אחר יופיין, רק שפחות אשר בבעלותך (מותרות לך ללא סייג). אלוהים צופה בכל דבר.

53 הוי המאמינים, אַל לכם להיכנס אל בתיו של הנביא, אלא אם כן תוזמנו לסעודה, ואַל תבואו לבקר סמוך למועדה, והיכנסו רק אם תוזמנו. וככַלותכם לסעוד, התפזרו, ואל תשתהו לשיחת רֵעים, כי כך תהיו לטורח על הנביא. הוא בוֹש מפניכם, ואולם אלוהים לא יֵיבוֹש באמת. וכאשר אתם שואלים (מנשות הנביא) חפץ כלשהו, בקשוהו מעבר למחיצה. כך יִרבה טוהר לבבכם ולבבן. אַל לכם לפגוע בשליח אלוהים, ולעולם אַל לכם לשאת את נשותיו אחריו, כי חמוּר הדבר אצל אלוהים. 54 בין אם תגַלו דבר ובין אם תסתירוהו, אלוהים יודע כל דבר.

55 אין עוון על (נשות הנביא) בכל הנוגע לאבותיהן ולבניהן ולאַחֵיהן ולבני אַחֵיהן ולבני אחיותיהן ולנשות (המאמינים) ולשפחות אשר בבעלותן. הֱיו יְראות את אלוהים, הן אלוהים עֵד לכל דבר.

56 אלוהים ומלאכיו מתפללים לשלום הנביא; הוי המאמינים, התפללו

50 **אשר היגרו עמך:** ממכה למדינה, להבדיל מקרובות משפחתו שלא היגרו. **המעניקה עצמה:** בלא לקבל מוהר, וכדומה. הפרשנים חלוקים בשאלה אם אמנם היתה אישה שפנתה אל הנביא בהצעה שכזאת. על כל פנים, רובם גורסים שהוא לא נענה לה. **זכות זו תיוחד רק לך:** לשאת אישה ללא תנאים. על שאר המאמינים חלים תנאי הנישואין המקובלים.
51 **דחה מעליך:** אתה הנביא, הימנע מיחסי מין עמה. ויש המפרשים שמדובר בגירוש האישה. **אסוף אליך:** שכב עמה, או: החזר אותה לאחר גירושיה.
52 **נשים אחרות:** מפרשים שהפסוק אוסר על הנביא לשאת נשים נוספות על התשע שכבר נישאו לו. במקרה זה יש הסבורים שהאיסור בוטל בתוקף פס' 50 לעיל. ואולם אחרים גורסים שהכוונה לאיסור לשאת נשים לא מוסלמיות.
53 **בתיו:** חדרי נשותיו. ר' סורה 4:49.
55 **אין עוון:** אינן חייבות להסתתר מאחורי מחיצה בנוכחות הנזכרים בפסוק.

לשלומו וּבָרכו לשלום. 57 הפוגעים באלוהים ובשליחו, אלוהים קיללם בעולם הזה ובעולם הבא, והכין להם עונש מחפיר. 58 הפוגעים במאמינים ובמאמינות על לא עוול בכפם, יואשמו בכחש ובפשע חמור.

59 הוי הנביא, אֱמור לנשותיך ולבנותיך ולנשות המאמינים, כי עליהן לעטוף עצמן בגלימותיהן. בכך ייטיבו הכל להכיר בכבודן, ולא יפגעו בהן. אלוהים סולח ורחום.

60 אם המתחסדים ואלה אשר פשׂה הנגע בלבם ומפיצי השמועות בעיר לא יחדלו ממעשׂיהם, נסׂה אותך בהם, ועד מהרה לא יוסיפו עוד לגור בה בשכנותך. 61 מקוללים יהיו, ובכל מקום אשר בו ייִמָּצאו – ייתָּפסו ויומתו לפי חרב. 62 כך היתה דרכו של אלוהים עם כל אשר עברו מן העולם זה כבר. לא תוכל לשנות את דרך אלוהים.

63 האנשים ישאלוך על שעת הדין. אֱמור, רק לאלוהים היָדע עליה. ומי יודע, אולי שעת הדין קָרבה ובאה.

64 אלוהים קילל את הכופרים והכין להם אש תבערה. 65 נֶצח נצחים יהיו בה, ולא ימצאו מגן או מושיע. 66 ביום אשר יהפכום על פניהם אל תוך האש, יגידו, הלוואי שהיינו נשמעים לאלוהים ונשמעים לשליח. 67 ויגידו, ריבוננו, נשמענו לאדונינו ולמנהיגינו והם הִתעונו מעל הנתיב. 68 ריבוננו, הָבֵא עליהם עונש כפול ומכופל, וקַלל אותם עד מאוד.

69 הוי המאמינים, אל תהיו כאותם שפָגעו במשֶה, ואלוהים ניקה אותו מאשר אמרו. הוא היה נשׂוא פנים אצל אלוהים. 70 הוי המאמינים, הֱיו יראים את אלוהים ודַברו דברים נכוחים, 71 למען יצליח את מעשׂיכם ויסלח לכם על חטאיכם. כל הנשמע לאלוהים ולשליחו יזכה זכייה כבירה.

72 הצענו לשמים ולארץ ולהרים פיקדון למשמרת, ואולם הם סירבו

60 **בעיר:** במְרינה.

69 **באותם שפגעו במשה:** מפרשים שבני ישראל העלילו על משה שהוא מסתיר פגם גופני (שבר), או פגם מוסרי (שהרג את אהרן אחיו או שהוא אחוז שד ועושה כשפים). ור׳ במדבר יב.

לקַבלו על עצמם, ונחרדו מפניו. ואולם האדם קיבלו, כי בן עוולה הוא ונבער מדעת. 73 על כן יעניש אלוהים את המתחסדים ואת המתחסדות ואת המשתפים ואת המשתפות, וישוב אלוהים מכעסו על המאמינים והמאמינות. אלוהים סולח ורחום.

72 **הצענו:** הדובר הוא אלוהים. **פיקדון:** מכלול החובות כלפי אלוהים. **קיבלו:** בי אינו מודע לכובד האחריות.

73 **המשתפים:** ר׳ סורה 96:2.

סורה 34 שְׁבָא

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 התהילה לאלוהים אשר לו כל אשר בשמים וכל אשר בארץ, ולו
התהילה בעולם הבא, והוא החכם והמכיר כל דבר לְפָנַי ולִפנים. 2 הוא
יודע מה נבלע באדמה ומה בוקע מתוכה, ומה יורד מן השמים ומה עולה
אליהם. הוא הרחום והסולח.

3 הכופרים אמרו, שעת הדין לא תבוא עלינו. אֱמור, אמנם כן, חי ריבוני
יודע הנסתר! היא בוא תבוא עליכם. דבר לא ייחָבא ממנו, ויהי משקלו
כגרגיר, לא בשמים ולא בארץ, ואין דבר קטן מזה ולא גדול מזה אשר
לא נרשם בספר ברור. 4 כך יגמול למאמינים ולעושי הטוב. כל אלה יזכו
במחילה ויפורנסו ביד רחבה. 5 ואולם החותרים לסַכֵּל את אותותינו
בבקשם לחמוק, תהיה מנת חלקם ייסורים בעונש קשה.

6 אלה אשר ניתַן להם הידע רואים כי הדבר אשר הורד אליך ממרומים
מעם ריבונך הוא האמת, והוא מַנחה אל אורַח האדיר והמהולל.

7 אמרו הכופרים, בואו ונַראֶה לכם אדם הטוען כי לאחר שתתפוררו
כָּלִיל, תשובו להיברא מחדש. 8 האם טופֵל הוא שקרים על אלוהים או
שמא תקָפוֹ השיגעון? נהפוך הוא: אשר לא יאמינו בעולם הבא יבואו על

2 **נבלע באדמה:** הגשם, או המתים. **יורד מן השמים:** ברכת אלוהים וקללתו. **ומה עולה אליהם:** מעשי הברואים.
3 **בספר:** ר' סורה 145:3.
4 **יפורנסו:** בגן עדן.
6 **אלה אשר ניתַן להם הידע:** מפרשים שהכוונה ליהודים שהכירו במותמר כנביא, כגון עבדאללה אבן סַלָאם.
7 **אדם:** הנביא מוחמד. **להיברא מחדש:** לקום לתחייה.

עונשם, והם מרחיקים לתעות. 9 הלא יראו את השמים ואת הארץ
הסובבים אותם מִפָּנים ומאחור? אם נרצה, נוכל להבליעם באדמה או
להפיל עליהם פיסות רקיע. בזאת צפון אות לכל עבד בעל תשובה.

10 השפענו ברכה על דָוִד. הוי ההרים, שִירוּ עִמוֹ (את שבחי אלוהים),
וגם אַתם העופות. ריכּכנו לו את הברזל. 11 – עֲשֵׂה שריונים שלמים
והַתקן היטב את חיבורי טבעותיהם. עשׂו את הטוב, כי מבחין אני באשר
תעשׂו.

12 ולשְׁלֹמה (הכפפנו) את הרוח: בבוקר אחד גימאה מהלך חודש ימים,
ובערב – חודש. והזרמנו לו מעיין של נחושת יצוקה. (והכפפנו לו) את
השֵדים אשר עבדו למענו ברשות ריבונו. מי בהם אשר יסטה ממצוותנו,
נַטעימנו את עונש אש התבערה. 13 הם עשׂו למענו את כל חֶפצו:
היכָלות ופסלים וקערות כדוָודים רחבי ירכיים, וקדֵרות קבועות על מכונן.
הוי בית דָוִד, עֲשׂו במלאכה והַכירו טובה. מתַי מעַט בעבדַי יכירו טובה.
14 וכאשר חרצנו את דינו (של שְׁלֹמה) למות, לא העיד דבר על מותו
זולת תולעת העֵץ אשר כִּרסמה את מטהו. וכאשר נפל אפיים ארצה, רק
אז התברר לשֵדים כי לוּ ידעו את אשר נסתר מהם, לא היו ממשיכים
לשאת בנטל המחפיר.

15 לבני שְׁבָא נַעֲשָׂה אות ומופת במשכנותיהם: שני גנים, מימין ומשמאל.
– אִכלו מאשר שלח ריבונכם לפרנסתכם, והַכירו לו טובה. זוהי ארץ
טובה, וזהו ריבון סולח. 16 ואולם הם פנו עורף, על כן שילחנו בהם

8 **נהפוך הוא:** הדובר הוא אלוהים.
10 **ריככנו לו את הברזל:** עשינו אותו בידיו כחומר ביד היוצר.
11 **שריונים:** המסורת גורסת שדוד התפרנס למחייתו מעשיית שריונים. **שלמים:** מכסים את כל הגוף.
12 **הרוח:** היא נשאה את שלמה על כנפיה. **מעיין של נחושת:** רמז לכלי הנחושת הרבים שעשה שלמה. ר' מלכים א, ז.
14 **כרסמה את מטהו:** המסורת מספרת ששלמה מת כשהוא עומד ונשען על מטהו, ולכן לא הבחינו השדים במותו והמשיכו לעבוד בשבילו. עוד גורסים שכרסום המטה ארך שנה תמימה, ורק אז התמוטט גופו של שלמה וכך נודע דבר מותו לשדים. **לשאת בנטל:** לעבוד כפרך למען שלמה.
15 **שבא:** שמה של ממלכה בדרום ערב. **במשכנותיהם:** באזור מַארִב, שם היה לבני שבא סכר שאיפשר להם לעבד את אדמותיהם. התמוטטות הסכר הביאה לחורבן כלכלתם, והוא מתואר כאן כאות לעונש אלוהי על חטאיהם.

שיטפון שסחף את הסכר, ותחת שני הגנים נתנו להם שני גנים מניבי
פרי מר למאכל, ועצי אשל ומספר עצי שיזף. 17 בך גמלנו להם כי
כפרו, ולמי נגמול כך אם לא לכופר המושבע? 18 הקמנו קריות סמוכות
זו לזו בינם לבין הקריות אשר נתנו ברכתנו בהן, וקצבנו את אורך
המסע ביניהן. – סעו ביניהן בבטחה, ביום ובלילה. 19 ואולם הם אמרו,
ריבוננו, הגדל את המרחק בין תחנות מסעותינו. כך גרמו עוול לעצמם,
על כן שמנו אותם לשיחה בפי כל, ודיסקנו אותם עד דק. בזאת צפונים
אותות לכל אשר יאריך רוחו ויכיר טובה.

20 אבליס צרק במחשבתו עליהם, ואמנם נהו אחריו, פרט לחבורת
מאמינים. 21 לא היתה לו סמכות עליהם, ובך הבחנו בין המאמין בעולם
הבא לבין המטיל בו ספק. ריבונך שומר את צעדי בולם.

22 אמור, פנו בתפילה אל אלה אשר תטענו לקיומם זולת אלוהים. אין
להם מלכות ולו כמשקל גרגיר, לא בשמים ולא בארץ, ואין הם שותפים
לדבר בהם, ולא קם בהם כל מסייע לו. 23 לא תועיל כל השתדלות
לפניו, זולת לאשר יתיר לו. ועם חלוף הפחד מלבם, יגירו, מה גזר
ריבונכם? יענו, צרק. הוא העליון והכביר.

24 אמור, מי הוא השולח לכם פרנסה מן השמים ומן הארץ? אמור,
אלוהים. מי ישרה דרכו ומי בתעייה גמורה – אנחנו או אתם? 25 אמור,
לא תתבקשו לתת את הדין על חטאינו, ואנו לא נתבקש לתת את הדין
על מעלליכם. 26 אמור, ריבוננו יכנס אותנו, ואז יבריע בינינו בצדק.

16 **הסכר:** בערבית: אלעֲרִם. ויש גורסים כי זה שמו של העמק שהוצף, אחרים גורסים בי זהו שם תואר לשיטפון הסוחף. כמה מסורות גורסות שהסכר התמוטט כשל חולר ששלח אלוהים לכרסם בו, ובך נגרם השיטפון.

18 **הקמנו קריות סמובות:** במרחק נוח זו מזו, רבר המאפשר מסע בטוח דרבן. **בינם לבין הקריות אשר נתנו ברכתנו בהן:** מפרשים: בין שבא לבין ארץ הקודש, כלומר ארץ ישראל.

19 **הגדל את המרחק:** צמצם את מספר הקריות, ובך תגדל סבנת המסע ביניהן. מפרשים שבני שבא ביקשו זאת ביוון שנעשו בפויי טובה מרוב שאננות. הם ביקשו להגדיל את הסכנה, ובך להגדיל גם את תלותם של הנוסעים חסרי האמצעים בבני שבא, שסיפקו להם הגנה ואספקה בדרכים. **גרמו עוול לעצמם:** בבך שהקלו ראש בשגשוג שזבו בו.

20 **אבליס:** ר' סורה 34:2. **מחשבתו עליהם:** על בני שבא. ויש המפרשים: על בלל המצייתים לו.

23 **הפחד:** מפני מוראות יום הדין.

25 **לא תתבקשו לתת את הדין:** פנייה אל הבופרים. בלומר כל ארם נושא באחריות למעשיו.

הוא המבריע והיורע. 27 אמור, הראו לי את השותפים אשר צירפתם לו.
לא ולא! רק הוא האלוהים האריר והחכם.

28 לא שלחנוך כי אם אל כלל האנשים, למען תהיה מבשר ומזהיר,
ואולם מרבית האנשים אינם יודעים. 29 הם אומרים, מתי יתגשם האיום
הזה, אם אמת בפיכם? 30 אמור, יועד לכם יום אשר לא תוכלו לרחותו
אף בשעה, ולא להקדימו.

31 אמרו הכופרים, לעולם לא נאמין בקראן הזה, ולא באשר לפניו. לו
רק יכולת לראות את בני העוולה כאשר יעמידום בסך אל מול ריבונם
והם יחליפו דברים זה עם זה: הנרדפים יגידו לאנשי השחץ, אלמלא
אתם, היינו מאמינים. 32 יגידו אנשי השחץ לנרדפים, האם אנו הדחקנו
אתכם מדרך הישר באשר זו הוצגה לכם? לא ולא! אתם הייתם החוטאים.
33 יגידו הנרדפים לאנשי השחץ, לא ולא! אתם זוממתם לילה ויום,
וכפיתם עלינו לכפור באלוהים ולצרף לו מתחרים. בראותם את העונש,
יגלו חרטה. נניח כבלים על צוואר הכופרים. הן רק כפועלם ישולם להם.

34 מדי שולחנו מזהיר אל אחת הערים, אמרו בניה שטופי התפנוקים,
כופרים אנו באשר נשלחתם למסור. 35 עוד אמרו, לנו הון ובנים לרוב
ולפיכך לא יבוא עלינו עונש.

36 אמור, ריבוני שולח פרנסה בשפע או בצמצום לאשר יחפוץ, ואולם
מרבית האנשים אינם יודעים. 37 הונכם ובניכם לא יעלוכם אל קרבתנו.
רק המאמינים ועושי הטוב, להם יושב כפליים כפועלם, וישבו לבטח
במדורים עליונים. 38 ואולם החותרים לסכל את אותותינו בבקשם לחמוק,
יובאו אל העונש. 39 אמור, ריבוני שולח פרנסה בשפע או בצמצום
לאשר יחפוץ מבין עבדיו, ולפיכך בל ממון אשר תוציאו, יחדשהו אלוהים
לכם. הוא הטוב שבמכלכלים.

29 **האיום:** העונש לכופרים.

31 **באשר לפניו:** בספרים שנגלו לנביאים לפני הקורואן. **יכולת לראות:** ביום הרין. **בני העוולה:** מפרשים שבאן מדובר באנשי קוריש הכופרים. **הנרדפים:** בני המעמר הנחות של קוריש. **אנשי השתץ:** מנהיגי קוריש.

33 **יגלו חרטה:** או: יסתירו אותה.

38 **העונש:** גיהינום.

40 ביום אשר יאספם (אלוהים) יחדיו (מן הקברים), יגיד למלאכים, האם
אתכם היו הללו עובדים? 41 יגידו, ישתבח שמךָ! אתה מגיננו ולא אנו
להם. נהפוך הוא! הם עבדו לשֵדים; מרביתם האמינו כהם. 42 – היום לא
יהיה לאֵל ידכם להועיל או להזיק זה לזה. נגיד לכני העוולה, טַעֲמו את
טעם עונש האש אשר הכחשתם.

43 כאשר קוראים כפניהם את אותותינו הנהירים, הם אומרים, אין הוא
אלא כן אדם המבקש להרחיקכם מעל כל אשר עבדו אכותיכם להם. עוד
אומרים הם, אין זה אלא שקר כדוי. הכופרים כאמת כבוֹאה אליהם
אומרים, אלה כשפים בעליל. 44 ואולם אנו מעולם לא נָתַנו להם כל
ספר אשר יכלו לעיין כו, ולא שלחנו אליהם כל מזהיר לפניךָ. 45 אשר
חיו לפניהם הכחישו גם הם, ואולם אלה לא השׂיגו עשׂירית מכל אשר
נָתַנו לקודמיהם. הם הכחישו את אזהרות השליחים, ומה נוראה היתה
תוכחתי.

46 אֱמור, רק זאת דורש אני מכם: כי תקומו לקראת אלוהים, שניים
שניים ואחד אחד, ותימָלכו כדעתכם, כי אין כל שיגעון כחברכם. כל
תפקידוֹ להזהירכם טרם בואו של עונש קשה. 47 אֱמור, את השׂכר המגיע
לי מכם אני משאיר בידכם. כל שׂכרי על אלוהים, והוא עֵד לכל דבר.
48 אֱמור, ריבוני מֵטִיח את האמת, והוא היודע נסתרות. 49 אֱמור, האמת
הופיעה, ואילו ההבל לא יוכל לכרוא כראשית ולא יכרא כשנית.
50 אֱמור, אם אֶתעה, רק את עצמי אַתעה, ואם אישיר לכת, יהיה זה
כזכות הדבר אשר ריבוני מגַלה לי. הוא שומע וקרוב.

51 לו רק יכולתָ לראותם כאשר תאחזם אימה ולא יוכלו לחמוק. הם

41 **ולא אנו להם:** אין אנו מגיניהם של מי שעבדו לנו.
42 **לא יהיה לאל ידכם:** פניית אלוהים אל הכופרים ואליליהם.
43 **אותותינו:** ר' סורה 39:2. **שקר:** הטענה שהקוראן הוא דבר אלוהים.
44 **יכלו לעיין:** בדי להוכית את צדקת טענותיהם.
45 **ואולם אלה:** בני זמנו של מוחמד.
46 **תקומו לקראת אלוהים:** תגלו נכונות להאמין בו. **שניים שניים ואחד אחד:** איש איש יחשוב בינו לבין עצמו ויתייעץ עם חברו. **חברכם:** הנביא מוחמד.
49 **האמת:** האסלאם והקוראן. **ההבל:** יש המפרשים שמדובר באלילים. **יברא בשנית:** יקים לתחייה.

יילָקחו ממקום קרוב, 52 ואז יגידו, הִנה אנו מאמינים בו. אבל מה יועיל
להם אם ישלחו ירם אל האמונה מן המקום הרחוק? 53 הן כפרו בו זה
ככר והפריחו טענות בעלמא ממרחקי תעייתם. 54 אז יופרַד בינם לכין
משאת נפשם, כמו שנַעֲשָׂה לכני מינם זה ככר. הם היו תרורי ספק וחשד.

51 **תאחזם אימה:** ממוראות יום הדין. **ממקום קרוב:** מן העולם הזה. כמה פרשנים גורסים שהם יילקחו מקברותיהם עלי אדמות ויובאו למשפט ביום הדין. אחרים גורסים שמדובר בשואה שתתחולל בעולם הזה, בעת שייבלעו באדמה.
52 **מן המקום הרחוק:** מן העולם הבא. כלומר, אז יהיה זה מאוחר מדי לחזור בתשובה.
53 **טענות בעלמא:** יש הגורסים שמדובר בהאשמות שווא שהם הטיחו במוחמד, או בטענות כפירה בחיי העולם הבא.
54 **משאת נפשם:** האמונה שבזכותה קיוו לתסוק מהעונש. **בני מינם:** הכופרים מבני האומות הקדומות, שגם הם לא זכו להינצל.

סוּרָה 35 הַיּוֹצֵר

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 התהילה לאלוהים יוצר השמים והארץ, מְמַנֵּה המלאכים לשליחים בעלי
כנפיים – שתיים, שלוש וארבע – יוסיף איברים בכל שיחפוץ. אלוהים
הוא כל־יכול. 2 הרחמים אשר פורשׂ אלוהים על האנשים, לא יוכל איש
לעוצרם, ואת אשר יעצור הוא, איש אחריו לא יוכל לשַׁלֵּחַ. הוא האדיר
והחכם.

3 הוי האנשים, זִכרו את החסד אשר נטה לכם אלוהים. היש בורא זולת
אלוהים אשר ישלח לכם פרנסה מן השמים ומן הארץ? אין אלוה מִבַּלעדיו.
כיצד זה תשגו כשקרים?

4 אם יכחישו את אזהרותיךָ, כך הוכחשו גם אזהרות השליחים לפניךָ. אל
אלוהים יושבו הדברים.

5 הוי האנשים, הַבטחַת אלוהים אמת היא. אַל ידיחו אתכם חיי העולם
הזה, ואל ידיח אתכם המַדיח מעל אלוהים. 6 השׂטן הוא אויב לכם, על כן
נהגו בו כבאויב. אין הוא קורא לנִמנים עִם מחנהו כי אם להיות יורשי
אש תבערה. 7 לכופרים צפוי עונש קשה, ולמאמינים ולעושֵׂי הטוב
שמורים מחילה ושׂכר גדול. 8 היש תקווה למשתבח במעשׂיו הרעים
והחושב אותם לטובים? אלוהים יַתעה את אשר יחפוץ, וינחה את אשר
יחפוץ. לכן אַל תעגם נפשךָ עליהם. כי יודע אלוהים את אשר יעשׂו.
9 אלוהים הוא אשר שילח את הרוחות להעלות עננים, ואותם הובלנו אל
מדבר שממה, והֶחֱיֵינוּ בהם את האדמה לאחר שנָשַׁמָּה. כך גם יוצאו
(המתים חיים מקברם).

5 **הבטחת אלוהים:** בנוגע לתחיית המתים. **המדיח:** השטן.

10 הרוצה בכוח אדיר, הנה הכוח האדיר כולו לאלוהים. אליו יעלו
המילים הטובות, ואת המעשׂה הטוב יקבל. לזוממים להרע שמור העונש
הקשה ומזימתם תסוכל. 11 אלוהים ברא אתכם מעפר, אחר־כך מטיפת
זרע, אחר־כך עשׂה אתכם זכר ונקבה. אין נקבה הרה או יולדת שלא על
דעתו, ואין אריכות ימים או קוצר ימים ניתנים בלא שיהיה הדבר רשום
בספר. אין קל מזה לאלוהים.

12 שני הימים האלה לא יִשוו זה לזה: זה אשר מימיו מתוקים ומרווים
ועֲרֵבים לשתייה, וזה המלוח והמר. ואולם משניהם גם יחד תאכלו בשׂר
טרי ותִדלו עדיים אשר אותם תענדו. הספינות חוצות את גליהם לעיניךָ,
למען תבקשו לכם פרנסה מעם אלוהים ולמען תכירו טובה.

13 הוא המבליע את הלילה בתוך היום והמבליע את היום בתוך הלילה.
הוא הכפיף לרצונו את השמש ואת הירח: שניהם ינועו במסילתם לזמן
קצוב. זה האלוהים ריבונכם, לו המלכות, ואולם אלה אשר אליהם
תתפללו מִבַּלעדיו, מלכותם כקליפת השום. 14 אם תִפנו אליהם בתפילה,
לא ישמעו את קריאתכם, ואם ישמעו, לא ייענו לכם. ביום תחיית
המתים יכחישו כי עבדתם להם כשותפי אלוהים. אין מהימנה כהודעתו
של המכיר כל דבר לְפָנַי ולִפנים.

15 הוי האנשים, אתם הנכם העניים הנזקקים לאלוהים, ואלוהים הוא
בלתי תלוי ומהולל. 16 אם רק ירצה, יסלקכם ויביא ברואים חדשים.
17 לא יִקשה על אלוהים לעשׂות כן.

18 נפש עמוסה לא תעמוס את משׂא זולתה, ואם תבקש הנפש הנושׂאת
בנטל העוון כי אחרים יישׂאוהו תחתיה, לא יישׂאו ולוּ שמץ ממנו, ולוּ גם
יהיו הם קרובי משפחה.

יעלה בידךָ להזהיר רק את היראים את ריבונם בסתר ואת המקיימים את

10 **המילים הטובות:** מפרשים שמדובר באמרת השהָאדָה וביוצא בזה. **ואת המעשה הטוב יקבל:** או: והמעשה הטוב יעלה את המילים הטובות (אל אלוהים).
11 **בספר:** ר' סורה 145:3.
12 **עדיים:** פנינים.
13 **לזמן קצוב:** ר' סורה 29:31.
14 **המכיר כל דבר:** אלוהים, היודע את צפונות האלילים.

התפילה. כל השומר על הטוהר, על טוהר עצמו הוא שומר, וסוף כולם
לשוב אל אלוהים. 19 לא יִשווּ זה לזה העיוור והפיקח, 20 ולא החושך
והאור, 21 ואף לא הצל ולהט השמש. 22 המתים והחיים לא יִשווּ אף הם
זה לזה. אלוהים ישמיע קולו כאוזני מי שיחפוץ, ואולם אתה לא תוכל
להשמיע קולךָ כאוזני שוכני הקברים. 23 אתה אינךָ אלא מזהיר.
24 שלחנוךָ לגַלות את האמת ולהיות מבשר ומזהיר. אין אומה אשר לא
קם כה מזהיר. 25 ואם יכחישו את אזהרותיךָ, הרי גם אלה אשר היו
לפניהם הכחישו. השליחים הביאו להם אותות נהירים וכתָבים וספרים
זורעֵי אור. 26 אז הִכיתי בכופרים, ומה נוראה היתה תוכחתי.

27 הלא תִראֶה כי אלוהים הוריד מן השמים מים, והצמחנו בהם את פרי
הארץ כשלל צבעים. וכהרים יש אשר הם עֲטורי פסים לבנים ואדומים –
שלל גוונים – ושחורים כעורב. 28 וגם באנשים וברמשׂים ובמקנה ישנם
בעלי גוונים שונים אשר כאלה.

המלומדים הם היראים את אלוהים מכל עבדיו. אלוהים הוא אדיר וסולח.
29 הקוראים את ספר אלוהים והמקיימים את התפילה והמוציאים ממון
בסתר ובגלוי מאשר פִּרנסנו אותם, הם יקווּ לרווח אשר לא יֵרד לטמיון.
30 כך ישלם להם את מלוא שׂכרם ויַרבה להם את ברכתו, כי הוא סולח
ומכיר טובה.

31 הספר אשר גילינו לךָ הוא האמת, והוא ניתַן למען יאשר את (הספרים)
אשר נִגלו לפניו. אלוהים מכיר את מעשֵׂי עבדיו ומבחין בהם לְפנֵי
ולְפנים. 32 אחר־כך הנחלנו את הספר לעבדינו אשר בחרנו. ואולם יש
ביניהם הגורמים עוול לעצמם, ויש ביניהם מתפשרים, ויש ראשונים
לעשׂות מעשׂים טובים ברשות אלוהים. זוהי הברכה הגדולה: 33 גני עדן

18 **לא תעמוס:** ר' סורה 164:6. **בסתר:** ר' סורה 94:5.
22 **שוכני הקברים:** דימוי לכופרים האוטמים אוזניהם משמוע את דברי הנביא.
25 **כתבים:** כתבי הקודש שניתנו לשליחים לפני משה (כגון אברהם). **ספרים זורעי אור:** התורה והברית החדשה.
29 **ספר אלוהים:** הקוראן. ויש המפרשים שמדובר בכלל ספרי הקודש. **מוציאים ממון:** ר' סורה 195:2.
32 **לעבדינו:** לבני אומתו של מוחמד. ויש המפרשים שמדובר באומות הנביאים שקדמו למוחמד. **גורמים עוול לעצמם:** כבך שהם מתרשלים בקיום המצוות. **מתפשרים:** מקיימים

אשר אליהם ייכנסו, ושָׁם יקושטו כצמידים של זהב וכמרגליות, ושָׁם
ילבשו משי. 34 יגידו, התהילה לאלוהים אשר העביר את הצער מעלינו.
ריבוננו סולח ומכיר טובה. 35 הוא אשר העניק לנו מברכתו והושיבָנו
בנחלת עולם. שָׁם לא נדע לֵאות ולא נדע יֶגע.

36 הכופרים, להם שמורה אש גיהינום. לא יָדונו אותם למוות, וגם לא
יוקל מעליהם עונשה. כך נגמול לכל כופר מושבע. 37 הם ישוועו כתובה
לעזרה באומרם, ריבוננו, הוציאֵנו, ואז נעשֶׂה את הטוב, ולא את אשר
נהגנו לעשׂות. – וכי לא הארכנו את חייכם די והותר כדי שייזכר כל
הרוצה להיזכר? ואף בא אליכם המזהיר! טַעֲמו זאת! אין מושיע לבני
העוולה.

38 אלוהים יודע את נסתרות השמים והארץ, והוא יודע חקרֵי לב. 39 הוא
אשר הקימכם כמחליפים בארץ. כל הכופר, תחול כפירתו על ראשו.
כפירת הכופרים לא תוסיף להם דבר זולת מיאוס אצל ריבונם; כפירת
הכופרים לא תוסיף להם דבר זולת אבדון.

40 אֱמור, רְאו את השותפים אשר אליהם תתפללו מבַּלעדי אלוהים: הַראו
לי מה בראו בארץ, או שמא שותפים הם לשמים, או אולי העֲנקנו להם
כתב עדות, והם מחזיקים בו כראָיה? נהפוך הוא! בני העוולה לא יבטיחו
דבר זה לזה מלבד תעתוע. 41 אלוהים מחזיק בשמים ובארץ לבל יזועו,
ואם יזועו, איש לא יחזיק בהם אחריו. שקול דעת הוא וסולח.

42 הם נשבעו באלוהים בהן צדק, כי אם יבוא אליהם מזהיר, יישירו לכת
יותר מאשר אחת האומות. ואולם משבא אליהם מזהיר, לא הוסיף להם
הדבר בלתי אם תיעוב. 43 זאת כי היו אנשי שחץ בארץ וזממו להרע, אך

מצוות ועוברים עבירות באותה מידה. **ראשונים לעשות:** ניתן להבין גם בהוראת: "ראשונים במעלה בזכות מעשיהם הטובים". הפרשנים חלוקים באשר לזהותם של המשתייכים לכל אחת משלוש הקבוצות הללו. **ברשות אלוהים:** אלוהים הוא המאפשר להם לעשות את מעשיהם. ויש המפרשים שרשות אלוהים מתייחסת לברכה הנזכרת בהמשך. **הברכה:** הענקת הספר להם, או גן עדן הנזכר בהמשך.
33 **ייכנסו:** בני כל שלוש הקבוצות, או רק השתיים האחרונות, או הצדיקים בכלל.
35 **נחלת עולם:** גן עדן.
39 **מחליפים:** ר' סורה 165:6.
42 **הם:** הכופרים בני דורו של מוחמד. **אחת האומות:** כגון היהודים והנוצרים.

המזימה להרע תרבק רק בבעליה. לא נותר להם אלא לצפות כי תחול
עליהם הדרך אשר בה נענשו בני הדורות הראשונים. לא תוכל לשַנות
את דרך אלוהים, ולא תוכל להסיט את דרך אלוהים. 44 האם לא התהלכו
בארץ וּרְאו מה היה סופם של הדורות אשר היו לפניהם? הם היו חוקים
מהם. ואולם דבר לא יוכל לחמוק מאלוהים, לא בשמים ולא בארץ. הוא
יורע ובל־יכול.

45 אילו היה אלוהים דן את האנשים לבף חובה בעוון פועלם, לא היה
משאיר כל יצור על פני האדמה. ואולם אלוהים דוחה את דינם לזמן
קצוב, ובהגיע ומנם, הנה אלוהים מבחין בברואיו.

43 **הדרך:** ר' סורה 137:3.

45 **לזמן קצוב:** עד יום הדין.

סוּרָה 36 י.ס.

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 י.ס.

2 אשבע בקֻרְאָן מלֵא החובמה! 3 אתה הנך בשליחים, 4 והולך באורח
מישרים. 5 הוא הורד ממרומים מעִם האדיר והרחום, 6 למען תזהיר בו
אנשים אשר טרם הווהרו אבותיהם, והם אינם מעלים זאת על רעתם.
7 על מרביתם נגזר דין צדק, בי לא יאמינו. 8 הִנַחנו על צוואדם כבלים
מהודקים לסנטר, על כן ראשיהם וקורים אל על, 9 וגדרנו גדר לפניהם
וגדר מאחוריהם, וביסינו אותם במעטה, על כן עוּורו עיניהם. 10 אחת
היא להם אם תוהירם ואם לאו – לא יאמינו. 11 יעלה בידך להוהיר רק
את הדֻבֵק ברבר־התוכחה והירא את הרחמן בסתר. לוה בַשֵר על מחילה
ועל שׂבר נכבר. 12 הן אנו נחַיה את המתים ונרשום את אשר עשׂו וה
בבר, ואת אשר הותירו אחריהם. בל דבר מָנינו בטופס ברור.

13 משׂול להם משל על אנשי העיר אשר באו אליהם השליחים: 14 שלחנו
אליהם שניים, והם הכחישו את אזהרותיהם. או חיוקנו את השניים
בשלישי, והם אמרו, נשלחנו לבוא אליבם. 15 אמרו, אינבם אלא בשׂר
ודם במותנו, והרחמן לא הוריד רבר ממרומים; רק כוב בפיבם. 16 אמרו,

1 **י.ס.:** ר' סורה 1:2.

6 **אבותיהם:** של הכופרים בני דורו של מוחמד, שטרם זבו לנביא שיזהירם.

8 **ראשיהם זקורים:** סמל לסרבנותם תסרת התקנה.

11 **דבר־התוכחה:** ר' סורה 104:12. **הרחמן:** ר' סורה 30:13. **בסתר:** ר' סורה 94:5.

12 **זה בבר:** בעולם הזה. **טופס:** בעותק הנצחי של ספר הגורלות אשר בשמים.

13 **העיר:** רוב הפרשנים מתזיקים בדעה שמדובר בעיר אנטיוביה, שאליה באו שליתיו של ישוע.

14 **שניים:** יש אומרים שמדובר ביותנן ופאולוס. **שלישי:** פטרוס.

ריבוננו יורע כי אכן נשלחנו לבוא אליכם. 17 עלינו רק למסור כדורות.
18 אמדו, אתם סיכת מזלנו הרע. אם לא תחדלו, נסקול אתכם ויפגע
ככם עונש ככר מאִתנו. 19 אמרו (השליחים), מזלבם תלוי ככם. הלא
הִזכירו לבם, אך קהל מתהוללים אתם. 20 אז בא אדם מקצה העיר בריצה
ואמר, כני עמי, לכו בעקבות השליחים! 21 לבו בעקכות אלה אשר לא
יבקשו שׂכר ואשר יישירו לכת. 22 וכי מרוע לא אעכור את אשר יצר
אותי? הן אליו תוחזרו. 23 כלום אקח לי אֲלים מִבַּלעדיו, אשר אם ירצה
הרחמן להמיט עלַי רעה, לא תועיל השתרלותם במאום ולא יצילוני?
24 אם זאת אעשׂה, אהיה בתעייה גמורה. 25 אני מאמין כריבונכם, לכן
שִׁמעו־נא לי. 26 אָמרו לו, היִבָּנס לגן ערן. אמר, לוּ רק יָרעו בני עמי
27 ביצר מחל לי ריבוני, ושׂם חלקי עִם המכוכרים. 28 לאחר מותו לא
הורדנו על בני עמו מן השמים בל גדוד, ולא הוצרכנו להוריד. 29 נשמע
רק קול שאגה יחידה, והִנה היו לאפר. 30 הוי מה חבל על הברואים: לא
כא אליהם כל שליח בלא שהלעיגו עליו. 31 הלא יראו מה רבים הדורות
אשר הכחרנו לפניהם? הם לא ישובו עור. 32 סופם שיוכאו אלינו יחדיו.

33 הארץ אשר נָשַׁמה היא אות להם: הֶפחנו בה חיים והצמחנו רגן מתובה,
וממנו יאבלו, 34 ונטענו כה גני תמרים וגפנים, והכקענו כה אפיקי
מעיינות, 35 למען יאכלו מִפּרְיים, אף כי לא ידיהם עשׂו זאת. האם לא
יורו? 36 ישתבַּח שמו של מי שברא את המינים כולם – של הצומח מן
האדמה, ושלהם עצמם, ושל בל שאינם מכירים.

37 הלילה הוא אות להם: אנו קולפים מעליו את היום, והנה בחשכה
שרויים הם. 38 והשמש: היא נעה במסילתה עד התחנה אשר יוּעדה לה.
כך תיכֵּן האדיר והיודע. 39 וללבָנה קכענו שלבים, עד כי תשוב ותיעשׂה

18 סזלנו הרע: מפרשים שאנשי העיר האשימו את השליחים בבצורת שפקדה אותם.
20 אדם מקצה העיר: מפרשים שמדובר בצדיק בשם חַביב אלנגִ'אר. הוא היה נגר שנילף לבני העיר את צלמי פסיליהם. הוצע לזהותו עם אֲגָבוס הנזכר בברית החדשה, סעשי השליחים יא 27–30, כא 10 ואילך.
26 אמרו לו: המלאכים לצדיק, לאחר שאנשי העיר הרגו אותו.
29 קול שאגה: של המלאך גבריאל.
32 יובאו אלינו: למשפט, ביום הדין.
36 שאינם סכירים: זני חיות שאינם ידועים לאדם.
38 התחנה: מקום שקיעתה מדי ערב, או קץ מסלולה שאליו תגיע ביום הדין.

מקומרת כענף דקל זקן. 40 השמש לא תוכל להרביק את הירח, והלילה
לא יקרים את היום. כולם משייטים כגלגל הרקיע.

41 הספינה הטעונה אשר נשׂאנו בה את זרעם היא אות להם. 42 יָצרנו
להם עור ברוגמתה למען יפליגו, 43 ואם נחפוץ, נוּכַל להטביעם ואז לא
תישָׁמע שוועתם ולא יינָצלו, 44 אלא אם בן נפרוֹשׂ את רחמינו ונניח
להם להתענג זמן־מה.

45 אם יגידו להם, הֱיו יראים את אשר לפניכם ואת אשר מעבר לכם,
למען תרוחמו – 46 הנה כל אֲימת שיוצג להם אות מאותות ריבונם, יִפנו
לו עורף. 47 ואם יגידו להם, הוציאו ממון מאשר פִּרנס אלוהים אתבם,
יגירו הבופרים למאמינים, האם עלֵינו להאכיל את אלה אשר אלוהים
עצמו יבול להאכיל, אם ירצה? אין זאת כי שרויים אתם בתעייה גמודה.
48 עוד הם אומרים, מתי יתגשם האִיום הזה, אם אמת כפיכם? 49 לא
נותר להם אלא לצַפות לקול שאגה יחידה אשר תהלום כהם בעורם
מתמקחים. 50 הם לא יספיקו לצַוּוֹת לביתם ולא ישובו אל משפחתם.
51 כהישָׁמע תרועת השופר, יגיחו מן הקברים אל ריבונם, 52 ויגידו,
אבוי לנו, מי עוֹרְרָנו מתרדמתנו? זה הדבר שהכטיח הרחמן, ואמת ריכרו
השליחים. 53 אז לא יישמע עור דבר זולת קול שאגה יחירה, ואז יובאו
אלינו בולם. 54 שום נפש לא תקופח היום כמלוא נימה, ורק כפועלכם
ישולם לכם.

55 יורשי גן ערן, כל עיסוקם היום תענוג: 56 הם ונשותיהם מסתופפים

39 שלבים: ר' סורה 5:10. מקומרת כענף דקל: דימוי לצורת הסהר.
41 הספינה: תיבת נח. ויש המפרשים בהוראת ספינות בכלל.
42 עוד כרוגמתה: יש המפרשים שהבוונה לגמלים ("ספינת המדבר").
45 את אשר לפניכם...מעבר לכם: המעשים שעשיתם ואשר תעשו. או: העולם הזה והעולם הבא.
47 הוציאו ממון: ר' סורה 195:2.
48 האיום: יום הדין.
49 קול שאגה: מפרשים שמדובר בתרועת השופר שתבשר את יום הדין. בעורם מתמקחים: יופתעו בעיצומם של עיסוקיהם בשווקים.
51 תרועת השופר: מפרשים שזוהי התרועה השנייה, שהיא אות ליציאת המתים מקבריהם. ר' סורה 73:6.
53 קול שאגה: מפרשים שזוהי תרועת השופר האחרונה ביום הדין.

בְּצַל ומְסֻבִּים על ספּות מוגבהות, 57 ושָׁם מזומנים להם פירות וכל אשר
תְּאַוֶּה נפשם, 58 ואִמְרֵי שלום מאת ריבון רחום. 59 היִבָּדלו היום, אתם
החוטאים!

60 בְּנֵי אדם, האם לא בך ציוויתיכם: אַל תעבדו את השׂטן, כי הוא
אויבכם המושבע; 61 עִבדוני, כי זהו אורח מישרים! 62 הוא הִתעה בְּרִיות
רבּות מכּיניכם. האם לא תשׂכילו להבין? 63 זה גיהינום אשר הובטח לכם.
64 הִיצָּלו בו היום, כי כפרתם. 65 היום נסכור את פיותיהם, ודק ידיהם
ידברו אלינו, ורגליהם יעידו על אשר עוללו. 66 אם נַחפוץ, נוּכַל להכות
את עיניהם בסנוורים, ואז יידָּחקו למצוא את הנתיב, אך כיצד יִרְאוּ?
67 ואם נחפוץ, נוּכַל להפוך את צורתם בו כמקום, ואז לא יוכלו להמשיך
לכת ולא לסגת אחור. 68 כל אשר ניתַּן לו חיים ארוכים, לבסוף נדלדל
את איבריו. האם לא ישׂכילו להבין?

69 לא לימדנוהו לומר שירה, ואין היא יאה לו. אין זה כי אם דבר־תוכחה
וקֻרְאָן ברור, 70 ועליו להזהיר את כל אשר נשמת חיים באפו, ועל
הכופרים דין צדק ייגָּזר. 71 הלא יראו כי אנו יָצרנו למענם את אשר עשׂו
ידינו? – את המקנה הסר למרותם. 72 הכנענוהו להם, על כן ירכבו עליו
ויאכלו מבשׂרו, 73 ויפיקו ממנו תועלת ומשקה. מדוע זה לא יכירו
טובה? 74 הם לקחו להם אֵלים מִבַּלעדי אלוהים למען ייוושעו, 75 אך
אלה לא יוכלו לבוא לעֶזרם, אם כי הם עצמם נכונים לבוא גדודים
גדודים לעזרתם.

76 אַל יעציבוך דבריהם. אנו יודעים את אשר יעלימו ואת אשר יגַלו.

77 האם לא ישׂכיל האדם להבין כי אנו בראנוהו מטיפת זרע? אף־על־פי־כן
מרהיב הוא עוז להתווכח. 78 הוא שכח ממה נברא והביא לנו משל
באומרו, מי יוכל להחיות עצמות מתפוררות? 79 אֱמוֹר, יחַיה אותן זה
אשר יצר אותן לראשונה. הוא יודע את כל אשר נברא. 80 הוא אשר נתן

65 **עוללו:** בעולם הזה.
66 **אם נחפוץ:** הדובר הוא אלוהים המדגים את שליטתו המוחלטת בגורל האדם עלי אדמות.
67 **להפוך את צורתם:** יש המפרשים: להפוך אותם לאבן, או לקופים וחזירים.
69 **לימדנוהו:** הדובר הוא אלוהים, על אודות מוחמד. שירה: ר' סורה 5:21.
76 **אל יעציבוך:** פנייה למוחמד.

לכם אש אשר תדליקו מן העץ הירוק. 81 האם לא יוכל זה אשר ברא את
השמים ואת הארץ לברוא את שכמותם? נהפוך הוא! הוא הבורא והיודע.
82 זו הסמכות הנתונה רק לו: אם יחליט לחולל דבר, רק יאמר לו, הֱיֵה
– וְהָיָה. 83 ישתבַּח אשר בידו מלכות כל דבר, ואשר אליו תוחזרו.

60 **ירוק:** ספוג לחות. הפיכתו למקור דלק מעידה על כוחו של אלוהים.

סוּרָה 37 הָעֲרוּכִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 חֵי הערוכים שורות שורות, 2 והמגָרשים בגרשם, 3 והקוראים דבר־תוכחה!
4 אלוהיכם הוא אחד. 5 הוא ריבון השמים והארץ ואשר ביניהם, והוא
ריבון הזריחות.

6 עיטרנו את הרקיע הראשון בשכיות חמדה, בכוכבים, 7 והפקרנו
שומרים מפני כל שטן מורד, 8 למען לא יצותתו לדברי פמליה של
מעלה. הם יומטרו מכל עֵבר 9 כדי להניסם, וצפוי להם עונש לעולם.
10 אבל הגונב ברל מֵירָע – מיד ישׂיגנו כוכב אש פולח.

11 בַּקש מהם להאיר את עיניך: מה קשה יותר לברוא, האם אותם או את
כל אשר בראנו? הן בראנו אותם מעיסת טין! 12 אך אתה תָמֵהַּ והם בזים
לך. 13 אם יזכירו להם, לא ייזָכרו. 14 ובראותם אות, ישׂימוהו ללעג,
15 ויגידו, אלה כשפים בעליל. 16 הייתכן כי לאחר שנמות ונהיה עפר
ועצמות, שוב יעוררונו לחיים, 17 ואִתנו גם אבותינו הקדמונים?
18 אֱמור, אמנם כן, ועוד בבושת פנים! 19 לא תישָמע כי אם תרועה

1 **הערוכים:** מפרשים שאלה הם המלאכים הניצבים נוכח אלוהים.
2 **המגרשים:** מפרשים שאלה המלאכים המגרשים את העננים.
3 **הקוראים:** המלאכים הקוראים כספר אלוהים. או: השליחים הקוראים אותו באוזני בני עמם. **דבר־תוכחה:** ר' סורה 104:12.
5 **ריבון הזריחות:** השולט בכל מסלולי הזריחה והשקיעה המשתנים במהלך עונות השנה.
6 **עיטרנו:** הרוכר הוא אלוהים.
7 **שומרים:** ר' סורה 18:15.
8 **יומטרו:** כמטאוריטים.
10 **כוכב אש:** ר' סורה 18:15.
11 **בקש מהם:** פנייה למותמר כנוגע לכופרים.
12 **אתה תמה:** על כפירתם.

יחידה, ועיניהם יראו, 20 ויאמרו, אוי לנו, זהו יום הדין! 21 – זהו יום
הפסיקה אשר הכחשתם.

22 אִספו את בני העוולה ואת בני זוגם, יחד עִם אלה אשר עָברו להם
23 מבַּלעדי אלוהים, והובילום בדרך בואך שְׁאולה! 24 הַעמידום בסך
למען ייתנו את הדין. 25 – מה לכם שאינכם מושיטים עזרה זה לזה?
26 אכן, היום נכנעים הם. 27 אז יִפנו בשאלות אלה אל אלה; 28 אלה
יגידו, הייתם תמיד לימיננו. 29 ואלה יגידו, לא היתה אמונה בלבכם,
30 ולא היתה לנו סמכות עליכם. אתם עצמכם הייתם אנשים פורקי עול.
31 הנה התקיים בנו דבר ריבוננו לאמיתו: עתה נטעם זאת. 32 הִסטינו
אתכם כי אנו עצמנו סטינו. 33 אכן ביום ההוא יַחלקו את העונש ביניהם.
34 כך נַעֲשֶׂה לחוטאים, 35 כי כאשר אמרו להם, אין אלוה מבַּלעדי
אלוהים, מָלאו שחץ, 36 ואמרו, האם נעזוב את האֵלים אשר לנו בשל
משורר אֲחוז שֵׁד? 37 – נהפוך הוא! הוא גילה את האמת ואישר את דברי
השליחים. 38 לבסוף תרעו את טעם העונש הכבד. 39 רק כפועלכם ישולם
לכם.

40 ואולם לא כן עבדֵי אלוהים ברי הלבב. 41 הללו, פרנסתם ירועה:
42 פירות אשר בהם יכובדו 43 בגני מנעמים. 44 יָסֵבו על יצועים זה מול
זה, 45 ויסובבו ביניהם כוס ממעיין, 46 צלול וערב לחֵך השותים. 47 לא
יתערפל ראשם ממנו ולא ישתכרו. 48 ובמחיצתם תהיינה צנועות מבט
ויפות עין, 49 כמרגליות חבויות. 50 אז יִפנו בדברים זה אל זה, 51 ויגיד
האחר, היה לי פעם חבר 52 אשר נהג לומר לי, כלום באמת מאמין אתה,

19 **תרועה:** ר' סורה 73:6.
22 **אספו:** פניית אלוהים למלאכים. **בני זוגם:** בני השטן הנלווים להם. ויש המפרשים: בנות זוגם, כלומר נשותיהם.
25 **מה לכם:** פניית המלאכים אל התוטאים.
27 **יפנו בשאלות אלה אל אלה:** מפרשים שהכוונה לשטנים ולעושי דברם.
28 **הייתם תמיד לימיננו:** לא חשדנו ככם, השטנים, שתובילונו לאכרון.
36 **משורר:** ר' סורה 5:21. **אחוז שד:** ר' סורה 6:15.
37 **אישר את דברי השליחים:** הופעת מוחמד הגשימה את נבואות הנביאים שקדמו לו ואשר כישרו על בואו.
45 **ממעיין:** מפרשים שהמשקה זורם כמעיין על פני האדמה.
48 **יפות עין:** ר' סורה 54:44.
49 **מרגליות:** ויש המפרשים: צתות בכיצי בת יענה.

53 בי לאחר שנמות ונהיה עפר ועצמות, עוד נחויב בתשלום? 54 יאמר,
התרצו להשקיף? 55 הוא ישקיף ויִראֶהו בעומקי גיהינום, 56 ויגיד, חַי
אלוהים! במעט שהבאתָ בלָיה עלי, 57 ואלמלא חסד ריבוני, הייתי גם אני
במובאים. 58 יגידו, האומנם לא נשוב ונמות, 59 פרט למותנו הראשון,
ולא יבוא עלֵינו עונש? 60 זוהי הזכייה הבבירה. 61 לזאת ישאפו־נא עושֵׂי
המעשׂים!

62 האם תקרובת זו טובה יותר או שמא טוב ממנה עץ הזַקּוּם? 63 הועדנו
אותו להיות מבחן לבני העוולה. 64 זה עץ הצומח בקרקעית השְׁאוֹל.
65 פקעיו במוהם בראשי שׂטנים. 66 אֶבול יאבלו ממנו וימַלאו בו את
ברסם, 67 ואחר ימהלוהו במשקה של רותחין. 68 אבן סופם שיוחזרו אל
השְׁאוֹל, 69 בי מצאו את אבותיהם תועים, 70 ובדרבם הם אצים ללבת.
71 לפניהם בבר תעו מרבית הדורות הראשונים, 72 ושלחנו אליהם
מזהירים, 73 וּרְאֵה מה היה סופם של המוזהרים. 74 ואולם לא בן עבדֵי
אלוהים ברי הלבב.

75 נֹחַ קרא לעזרתנו. היטב נעתרנו, 76 והִצלנו אותו ואת בני ביתו מן
המצוקה הגדולה, 77 והשארנו את זרעו לפליטה, 78 והותרנו לו זֵבר
ברורות הבאים: 79 בִּרבַּת שלום על נֹח בפי שובני העולמים. 80 בך נגמול
למיטיבים. 81 הוא היה בעבדינו המאמינים. 82 אז הטבענו את האחרים.

83 אַבְרָהָם היה בסיעתו. 84 הוא בא אל אלוהיו בלבב שלם, 85 ובה אמר
לאביו ולבני עמו, מה הדבר אשר תַעבדו? 86 האם אַחַר השקר אתם
נוהים, אחר אֱלים מִבַּלעדי אלוהים? 87 ובי מה חושבים אתם על ריבון
העולמים? 88 אז הביט בבוכבים, 89 ואמר, אני עומד לַחֲלות. 90 אז סרו

54 **התרצו להשקיף:** על חברי.

57 **במובאים:** לגיהינום.

62 **תקרובת זו:** המזון שיוגש לצדיקים בגן עדן. **זקום:** עץ שפירותיו מרים בלענה, והוא מזונם של הרשעים בגיהינום.

65 **פקעיו:** יש אומרים שהם דומים לראשי נחשים, ולכן הומשלו לראשי שטנים.

75 **היטב נעתרנו:** השמדנו את אויביו במבול.

76 **המצוקה הגדולה:** המבול.

83 **סיעתו:** של נֹח, בלומר המחזיקים במוהו באותה אמונה.

88 **הביט בבוכבים:** אברהם מעמיד פנים בקורא את עתידו בבוכבים, במנהג בני עמו הבופרים.

89 **אני עומד לחלות:** אברהם מעמיד פני חולה כדי שיניחוהו לבדו.

מעליו ונסוגו אחור, 91 והוא חמק אל פסילי אֱליהם ואמר, היש את
נפשבם לאבול? 92 מרוע לא תדברו? 93 אז התגנב אליהם ושיברם
בימִינו. 94 הם נזעקו אליו בהולים, 95 והוא אמר, התעבדו את אשר
תפַסלו, 96 אף בי אלוהים ברא אתבם ואת מעשׂה ידיבם? 97 אמרו, בְּנוּ
לו בניין והַשליבוהו לבבשן. 98 הם חרשו נגרו מזימה, אבל אותם
השפַלנו.

99 אמר (אברהם), הָלוך אלך לי אל ריבוני, והוא ינחֵני. 100 ריבוני,
הַעֲנֵק לי בן אשר יהיה בישָׁרים. 101 אז בישׂרנו לו על בן שקול רעת.
102 באשר גרל דַיו למעשׂים עִמו, אמר, בנִי, ראיתי בשנתי בי עלַי
להעלותךָ קורבן. חֲשוב וּרְאֵה מה רעתךָ. אמר, אבא, עשֵׂה באשר צוּויתָ.
אם ירצה אלוהים, תמצא בי אני בעזי הרוח. 103 באשר גמרו שניהם
ברעתם להתמסר (לרצון אלוהים), והוא השביבו על פניו, 104 קראנו
אליו, אברהם, 105 בבר קיימתָ את החלום! בך נגמול למיטיבים. 106 זהו
הניסיון הברור. 107 פדינו אותו בבהמת קורבן אדירה, 108 והותרנו לו
זֵבר ברורות הבאים: 109 בִּרבַּת שלום על אברהם. 110 בך נגמול למיטיבים.
111 הוא היה בעבדינו המאמינים. 112 ובישׂרנו לו על יִצְחָק אשר יהיה
נביא בישָׁרים. 113 בירבנו אותו ואת יצחק, ומזורעם יָצאו מיטיבים, וגם
אנשים אשר גרמו לעצמם עוול ברור.

114 חוננּו את משֶׁה ואהרן בחסדנו, 115 והִצלנו אותם ואת בני עמם מן
המצוקה הגדולה. 116 חשנו לעזרתם, ובך היו הם הגוברים. 117 נָתַנו
לשניהם את הספר הנהיר, 118 והנחינו אותם באורח מישרים, 119 והותרנו
לשניהם זֵבר ברורות הבאים: 120 בִּרבַּת שלום על משה ואהרן. 121 בך

91 **פסילי אליהם:** ר' הסיפור על אברהם והצְלמים, ספר האגדה, בר (מתוך תנא דבי אליהו ובראשית רבה).

102 **בני:** שמו אינו ניתן, ולפיבך היו שפירשו שמדובר בישמעאל ולא ביצחק, בנאמר בבראשית בב.

103 **להתמסר:** ר' סורה 112:2.

107 **בהמת קורבן:** אַיִל. **אדירה:** בחשיבותה. ויש אומרים: בגופה.

112 **יצחק:** היו שהסיקו מפסוק זה שבפסוקים הקודמים לא מדובר ביצחק אלא בישמעאל.

113 **גרמו לעצמם עוול:** בכך שהיו בופרים ועל בן מנועים משבר השמור לצדיקים.

115 **המצוקה הגדולה:** העבדות במצרים.

117 **הספר:** התורה.

נגמול למיטיבים. 122 הם היו בעברינו המאמינים.

125 אֵלִיָּהוּ היה בשליחים. 124 הוא אמר לבני עמו, מדוע אינכם יראים?
125 כלום תפנו בתפילה אל הַבַּעַל ותעובו את הטוב שבבוראים, 126 את
אלוהים ריבונכם וריבון אבותיכם הקדמונים? 127 הם הכחישו את אוהרותיו,
על כן היו במובאים, 128 אבל לא כן עבדֵי אלוהים ברי הלבב.
129 והותרנו לו זֵכר בדורות הבאים: 130 בִּרכַּת שלום על אֵלִיָהוּ. 151 בך
נגמול למיטיבים. 132 הוא היה בעבדינו המאמינים.

133 לוט היה בשליחים. 134 הִצלנו אותו ואת כל בני ביתו, 135 חוץ
מקשישה אחת אשר נותרה מאחור. 136 אז השמדנו את האחרים. 157 אתם
חולפים על פניהם יומם 158 ולילה. האם לא תשׂכילו להבין?

139 יוֹנָה היה בשליחים. 140 הוא ברח אל האונייה העמוסה, 141 הִפיל
גורל, והיה במפסידים. 142 הדג בלע אותו, כי אשם היה. 143 אלמלא היה
מן המסַפרים בשבח אלוהים, 144 כי אז היה נשאר במעיו עד היום אשר
בו ייעודו המתים. 145 או הֵטלנוהו אל היבשה והוא תשוש. 146 הצמחנו
מעליו עץ קיקיון, 147 ושלחנו אותו אל מאה אלף או יותר. 148 הם
הֶאמינו, על כן הִנַחנו להם להתענג זמן־מה.

149 בַּקֵש מהם להאיר את עיניך: האם לריבונך הבנות, בעוד אשר להם
הבנים? 150 האם רָאו במו עיניהם כי בראנו את המלאכים בנקבות?
151 לא! רק שקר הם דוברים, באומרם 152 כי אלוהים מוליד. כוב בפיהם!
155 כלום העדיף לִבחור לעצמו בנות על פני בנים? 154 מה לכם, כיצד

127 **במובאים:** ר' פס' 57 לעיל.
135 **קשישה:** אשת לוט.
137 **אתם תולפים על פניהם:** מפרשים שבני קוריש חלפו על פני שרידיה של סדום במסעות המסחר שלהם בסוריה.
141 **הפיל גורל:** ר' יונה א 7.
142 **אשם היה:** כי ברח מאלוהיו.
146 **קיקיון:** ר' יונה ד 6. הקוראן קורא לצמח: יקטין, שהוראתו המדויקת היא צמח מקשה (בעיקר דלעת) שאינו צומח לגובה אלא משתרע על הקרקע. מפרשים שעליו הרחבים של הצמח סובבו על יונה.
147 **מאה אלף:** תושבי נינווה.
148 **זמן־מה:** עד יום הדין. על חזרתם בתשובה ר' יונה ג 5 ואילך.
149 **בנות:** ר' סורה 19:53.

וה תשפטו? 155 האם לא תיוָּברו? 156 או שמא יש בידכם אסמכתא
ברורה? 157 הָביאו את הספר אשר לכם, אם אמת בפיכם! 158 הם קשרו
קשר דם בינו לבין השֵׁדים, ואולם השֵׁדים יודעים כי עתידים הם להיות
מובאים. 159 ישתבַּח שֵם אלוהים ויינון מעל התארים אשר בהם יתארוהו.
160 – אך לא עבדֵי אלוהים ברי הלבב. 161 אתם ואשר אותם תעבדו,
162 לא יעלה בירכם להריח מעל (אלוהים), 163 כי אם את העתיר
להיצלות באש השְׁאוֹל.

164 לבל אחד מאִתנו מקום קבוע, 165 ואנו ערובים שורות שורות,
166 ואנו מסַפרים בשִׁבחו.

167 הם נהגו לומר, 168 לוּ היה בידינו רבר־תוכחה בגון וה שהיה בידי
הקדמונים, 169 כי או היינו עבדֵי אלוהים ברי הלבב. 170 – אבל הם
כפרו בו, ולבסוף ייווכחו לרעת. 171 כבר נִתַנו את רִברָתנו לעברינו
השליחים, 172 כי הם אלה אשר ינצחו, 173 וכי גדודינו הם אשר יגברו.
174 לכן סור מעליהם זמן־מה. 175 רְאֵה. לבסוף יִראו גם הם. 176 היבַקשו
להחיש להם את עונשנו? 177 הן אם ינחת בשִׁטחם, רע ומר יהיה יומם
של המוזהרים. 178 לכן סוד מעליהם ומן־מה. 179 הבט. לבסוף יִראו גם
הם. 180 ישתבַּח שם ריבונך, ריבון הכוח האדיר, ויינון מעל התארים
אשר בהם יתארוהו. 181 שלום על השליחים, 182 והתהילה לאלוהים ריבון
העולמים.

158 **קשרו קשר דם:** טענו שהשדים הם בני אלוהים. ויש גורסים כי אִבְּליס, ראש השטנים, נחשב בעיניהם לאחיו של אלוהים.
159 **תארים:** כגון שהוא אב לשדים.
160 **אך לא עבדי אלוהים:** הם לא יהיו במובאים לגיהינום. או: הם אינם מכנים את אלוהים בתארים פסולים.
164 **מאתנו:** הדוברים הם המלאכים.
168 **רבר־תוכחה:** ר' סורה 104:12. **הקדמונים:** האומות שקדמו לאומת מוחמד, כלומר היהודים והנוצרים.
170 **כפרו בו:** בקוראן, כאשר ניתן להם.
174 **ומן־מה:** עד אשר תצטווה, מוחמד, להילחם בכופרים. ויש המפרשים: עד יום הדין. במקרה זה הפסוק נחשב למבוטל בתוקף הצו הנורף להילחם בכופרים כבר בעולם הזה (סורה 5:9).
175 **יראו:** את הצפוי להם מידיך.

סוּרָה 38 צ.

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 צ.
אשבע בקֻרְאָן הנושׂא את דבר־התוכחה! 2 ואולם הבופרים נוהגים ברהב
ובמחלוקת. 3 מה רבים הדורות אשר הבחדנו לפניהם: הם שיוועו, אך לא
היתה זו עת מנוס. 4 הם תמהים בי בא אליהם מזהיר מקִרבם. אָמרו
הבופרים, זהו מבשף שקרן. 5 האם הפך את האֵלים להיות אֵל אחד? דבר
מוזר הוא. 6 אז יצאה מועצת נבבדיהם ואמרה, לבו ודִבקו באֵליבם
בנחישות. זה הדבר המתבקש. 7 לא שמענו בזאת בדת הקודמת, ואין זו
אלא בדותה. 8 האם דק אליו מבולנו הורַד דבר־התובחה ממרומים? לא,
הם מטילים ספק בתובחתי, אך טרם טעמו את עונשי. 9 האם בידיהם
אוצדות רחמי ריבונך האדיד והנותן? 10 או האם להם מלבות השמים
והארץ ובל אשר ביניהם? אם בן, יטפסו־נא בחבלים. 11 עדד הם, וינחלו
סם תבוסה, באחד המתנות.

12 לפניהם בבד הבחישו את האזהרות בני עמו של נֹחַ ובני עָאד ופַרְעֹה

1 צ.: ר' סורה 1:2.
4 מזהיר: הנביא מותמד.
6 מועצת נכבדיהם: הפרשנים מסבירים שמדובר בנכבדי שבט קוריש, שנועדו לרון כיצד לנהוג בנביא סוחמר שאיים על מורשתם הדתית.
7 לא שמענו בזאת: שיש רק אל אחד. בדת הקודמת: בדת האבות הערבים הקדם־אסלאמים, או בדת הנוצרית.
8 דבר־התוכחה: ר' סורה 104:12.
10 בחבלים: המובילים השמימה.
11 ינחלו שם תבוסה: מפרשים כי זו נבואה על תבוסתם הצפויה של בני קוריש בקרב בַּדְר (שנת 624). המחנות: הפלגים בקרב הדורות הקודמים שהלקו על דברי נביאיהם.

בעל היתדות, 13 ובני תַ'מוד ובני עמו סל לוֹט, ואנשי אַלְאַיְבָה – בל
המתנות הללו; 14 בולם הבחישו את אזהרות השליחים, ואז התקיים
עונשי. 15 לא נותר לאלה אלא לצַפות לקול שאגה יחידה אשר לא
תישָׁנה. 16 הם אומדים, ריבוננו, הָחֵש לנו את פנקסנו לפני בוא יום
החשבון.

17 שׂא בעוז דות את דבריהם, והַזבר את דָוִד עַבדֵנו, אדיד הבוח. הוא חזד
בתשובה. 18 הבפפנו את ההרים לרצונו – הם שָׁרו את שבחי אלוהים
בלילה ועם הזריחה – 19 וגם את העופות שהתאספו. בולם סָבו אליו.
20 ביצַרנו את ממלבתו ונְתַנו לו חובמה ודיבור נחרץ.

21 האם שמעתָ את אשר אידע לבעלֵי הרין? הם טיפסו על הומת ההיבל,
22 ונבנסו אל דָוִר, והוא נבהל מפניהם. אמדו, אַל פחד, שני בעלי דין
אנו; אחד מאִתנו התנבל לרעהו. שפוט בינינו בצדק ואַל תעוות את
הדין, ונחֵנו אל דרך נבונה. 23 הִנה אחי זה, לוֹ תשעים ותשע בבשׂים, ולי
רק בבשׂה אחת. אמד לי, הַפקֵד אותה בידי, ודָחק בי במפגיע. 24 אמד
(דָוִד), אבן גדם לךָ עוול בבקשו להוסיף את בבשׂתךָ אל בבשׂיו. שותפים
מַדבים להתנבל זה לזה, אך לא המאמינים והעושים את הטוב. ואולם מה
מעטים המה. לבסוף הבין דָוִד בי דק לנסותו ביקשנו. אז ביקש את
מחילת ריבונו ונפל אפיים ארצה, וחזד בתשובה, 25 ומחלנו לו על זאת.
אבן מובטחת לו קרבתנו, ובטוב ישוב אלינו.

12 עָאד: ר' סורה 65:7. היתדות: מפרשים בי הם שימשו לעינוי אסירים על־ידי תקיעתם בבפות ידיהם ורגליהם. ויש המפרשים בי הם סמל ליציבות המבנים שהקימו הפרעונים.
13 ת'מוד: ר' סורה 73:7. אלְאַיְכָה: ר' סורה 78:15.
14 עונשי: הדובר הוא אלוהים.
15 קול שאגה: מפרשים שמדובר בתרועת השופר שתבה בהלם את הקמים לתחייה. ר' סורה 73:6. לא תישנה: או: לא תיקָטע.
16 החש לנו: לשון התגרות ולגלוג. פנקסנו: ספר מעשינו. יום התשבון: יום הדין.
17 שא: פנייה אל הנביא מותמר. אדיר הבוח: מפרשים בי בוחו ניבר ביבולתו להרבות בצום ובתפילה.
19 שבו אליו: אל דוד, למלא את רצונו. או: אל אלוהים, בלומר שרו את שבחיו.
21 בעלי הדין: רמז למשל בבשת הרש. ר' שמואל ב, יב. טיפסו: מפרשים שהוצבה שמירה על ההיכל, ולפיבך נכנסו אליו האנשים בטיפוס מעל החומה.
24 לנסותו: מפרשים שבעלי הדין היו מלאכים שהתחזו לבני אדם, ובאו לעורר את מצפונו של דוד לאחר שגזל את אשת רעהו. נפל אפיים ארצה: ר' שמואל ב, יב 16–20.

26 דָוִד, שמנוך מחליף בארץ: שפוט בצדק בין האנשים ואַל תנהה אחר
משוגות לבך, פן יתעוך מנתיב אלוהים. לתועים מנתיב אלוהים צפוי
עונש קשה כי שכחו את יום החשבון.

27 לא בראנו לבַטָלה את השמים ואת הארץ ואת אשר ביניהם. כך ידַמו
הכופרים. אבוי לכופרים מפני האש. 28 האם נַשווה את המאמינים ועושי
הטוב לחומסים בארץ? או את היראים לרשעים? 29 זהו ספר אשר
הורדנוהו אליך ממרומים, מבורך, למען יתבוננו באותותיו נבוני הלב
וייזכרו.

30 העֲנקנו לדָוד את שְלֹמה: היטב עָבד הוא את אלוהים ואף חזר
בתשובה. 31 לפנות ערב הוצגו לו הסוסים קַלֵי הרגליים האבירים.
32 אמר, מרוב אהבתי לעושר לא הזכרתי את שם אלוהים, והנה בבר
נעלמה השמש מעֵבר לפרגוד. 33 הָשיבום אלַי. אז קם והִכם שוק על ירך.
34 ניסינו את שְלֹמה בהושיבנו על כיסאו גוף ותו לא, עד אשר שב.
35 אמר, ריבוני, סְלַח לי והעֲנֵק לי מלכות אשר לא תיכון במוה לאיש
אחרַי. הן אתה הוא הנותן. 36 אז הכפפנו לרצונו את הרוח למען תנַשב
על־פי דברו, ויבוונה בקלות לבל עבר ברצונו, 37 ואת השֹטָנים –
בַנָאים ודולים – 38 ואחרים כבולים בשלשלאות. 39 זו מתת ידנו. בידך

26 **מתליף:** ר' סורה 30:2. **יום החשבון:** יום הדין.
29 **זהו:** הקוראן.
31 **קלי הרגליים:** מילולית: העומרים על שלוש רגליים והמרימים קלות את הרביעית. זה סימן למעלתם היתרה. על סוסי שלמה ר' מסכת סנהדרין דף בא, ב.
32 **מרוב אהבתי לעושר:** לסוסים. מפרשים שיופיים הסית את דעתו ממועד התפילה. **לא הזכרתי את שם אלוהים:** לא קיימתי את התפילה. **נעלמה:** שקעה. מפרשים ששלמה החמיץ את שעת תפילת מנחה (עֲצְר), התייבת להתקיים לפני שקיעת השמש.
33 **הכם:** הרג את הסוסים, אות להתנערותו מהבלי העולם הזה. ויש המפרשים שהוא רק ליטף אותם (בערבית: מסח, שפירושו גם "ליטוף"). אבל פירוש מעין זה נוטל את העוקץ מן הסיפור.
34 **גוף:** הפרשנים המוסלמים מסבירים שהכוונה לשד בלשהו שהוציא מידי שלמה את טבעתו ברובי רמייה, התחזה לשלמה וישב על כיסאו, זהו רמז לסיפור אַשְמְדַי מלך השדים, שגזל את טבעתו של שלמה, לבש את דמותו וישב על כיסאו. שלמה המנודה נדד בארץ עד שמצא את טבעתו ותזר למלוך. ר' ספר האגדה, צת (מתוך מסכת גיטין ומדרש תנחומא). **שב:** למלוך. ויש המפרשים: "חזר בתשובה".
36 **תנשב על־פי דברו:** תישא אותו על כנפיה. ר' סורה 12:34.
37 **דולים:** פניגים מן הים.

לחון או להחזיק. אינך חייב בדין וחשבון. 40 אבן מובטחת לו קרבתנו,
ובטוב ישוב אלינו.

41 הַזכֵר את עַבדֵנו אִיוֹב. הוא קרא אל אלוהיו ואמר, השׂטן המיס עלי
תלאות וייסורים. 42 – הַכֵה ברגלך. הנה מים צוננים לרחצה ולשתייה.
43 השבנו לו את בני משפחתו, בפליים במספרם, ברחמינו ובאות הזכרה
לנבוני הלב. 44 קח בידך צרור זרדים והַכֵה בו, ואַל תחטא. מצאנו אותו
נושׂא את התלאות בעוז רוח. מה טוב הוא העבד. הוא חזר בתשובה.

45 הַזכֵר את עבדינו אַבְרָהָם, יִצְחָק ויַעֲקֹב, אדירי הכוח ואשר עיניהם
בראשם. 46 בידבנו אותם בסגולה שרק לה הקדישו את כל מאודם: הם
זָכרו כל העת את הנחלה, והם עִמנו בין הנבחרים המובחרים.

48 הַזכר את יִשְמָעֵאל, את אֱלִישָע ואת ד'ו אלכִּפְל – כולם מן המובחרים.

49 זהו דבר־תוכחה, והיראים ישובו בטוב 50 אל גני עדן ששעריהם
פתוחים לרווחה בפניהם. 51 שָם יהיו מסובים ויזמינו פירות רבים ומשקה.
52 תהיינה במחיצתם צנועות מבט בנות גיל אחד. 53 – זה הדבר אשר
הובטח לכם ליום החשבון, 54 וזו הפרנסה אשר נשלח. היא לא תאזל.
55 ואולם פורקי העול ישובו אל הנורא מכל: 56 גיהינום אשר בו ייצָלו.
מה נורא הוא היצוע! 57 את זאת יטעמו־נא: משקה של רותחין וליחה,
58 וסוגים נוספים שכמותו.

59 הנה קבוצה הנדחקת לבוא עִמכם. – הבאים אינם ברובים. גם הם
ייצָלו באש. 60 יגידו (הבאים), אתם אינכם ברובים! הֲבֵאתם זאת עלינו.

39 **בידך לחון או להחזיק:** שלמה רשאי לחון או לא לחון את בני השטן ששועבדו לו.
42 **הכה:** פניית אלוהים אל איוב. **הנה מים:** איוב בעט בעקבו בקרקע ופרץ ממנה מעיין ששימש לו להיטהרות והביא לו מרפא מכל נגעיו.
43 **בני משפחתו:** יש המפרשים שאלוהים הקימם לתחייה.
44 **הכה בו:** את אשתך. על גנותה של אשת איוב ר' איוב ב 9–10. **אל תחטא:** בעצת אשתך.
45 **אדירי הכוח:** ר' לעיל פס' 17.
47 **הנחלה:** העולם הבא.
48 **ד'ו אלכפל:** ר' סורה 85:21.
52 **בנות גיל אחד:** יש המפרשים שעלמות גן עדן נשארות לנצח בנות שלושים ושלוש, וגם בעליהן.
59 **קבוצה:** מפרשים שמדובר בעושי דברם של הכופרים שיבואו בעקבותיהם לגיהינום. **לבוא עמכם:** אל תוך גיהינום. **הבאים אינם ברובים:** דבריהם של שוכני גיהינום על המצטרפים

מה נודא לשהות כאן. 61 יגידו, דיבוננו, כל אשר הביאו זאת עלינו,
הכפל את עונשם באש. 62 יגידו (שוכני גיהינום), מדוע איננו רואים כאן
אנשים אשר חשבנו אותם לשפלים? 63 האם הפהתנו בערכם, או שמא
נעלמו מעינינו? 64 אכן אמת היא. כך ידיבו יושבי גיהינום.

65 אמור, איני אלא מזהיר. אין אלוה מבלעדי אלוהים האחד והמכניע
תחתיו, 66 ריבון השמים והארץ ואשר ביניהם, האדיר והמרבה לסלוח.
67 אמור, חדשה בבירה הוא, 68 ואולם אתם פונים לו עורף. 69 איני יודע
דבר על אודות פמליה של מעלה, בעת התדיינם, 70 מלבד אשר גילו לי,
כי נשלחתי רק להזהיר ברורות.

71 דיבונך אמר למלאכים, עומד אני לברוא אדם מטין. 72 כאשר אעצב
את גופו ואפח בו מרוחי, השתחוו לו אפיים ארצה. 73 המלאכים השתחוו
כולם כאחד, 74 ורק אבליס נמלא שחץ והיה בכופרים. 75 אמר (אלוהים),
אבליס, מה מנע בעדך להשתחוות לאשר בראתי במו ידי? האם בן שחץ
אתה, או שמא מתמרד? 76 אמר, טוב אני ממנו: אותי בראת מאש, ואותו
בראת מטין. 77 אמר (אלוהים), אם כך, צא מכאן, כי ארור אתה.
78 מקולל תהיה מלפני עד יום הדין. 79 אמר, דיבוני, תן לי ארכה עד
היום אשר בו ייעורו המתים. 80 אמר (אלוהים), בזאת ניתנת לך ארכה
81 עד יום המועד הידוע. 82 אמר, חי כוחך האדיר! לכולם אגרום להיות
בסוטים, 83 חוץ מעבדיך ברי הלבב אשר ביניהם. 84 אמר (אלוהים), זאת
היא האמת, ואת האמת אגיד: 85 אמלא את גיהינום בצאצאיך ובנוהים
אחריך גם יחד.

86 אמור, איני מבקש מכם שכר על כך, ואיני במתיימרים. 87 אין הוא

אליהם.

62 **שפלים:** מפרשים שמדובר בבמה מאמינים מן השכבות הנסובות במבה. הכופרים תמהים במה זבו אלה, שלא באו יחד עמם לגיהינום.

67 **חדשה בבירה:** הקוראן, בכך שהוא נושא ידיעות על יום הדין ובדומה.

74 **אבליס:** ר' סורה 34:2.

79 **תן לי ארבה:** ר' סורה 14:7.

81 **יום המועד הידוע:** ר' סורה 38:15.

86 **איני במתיימרים:** רק שליח אלוהים אני, ואיני מתיימר לדעת יותר ממה שאלוהים גילה לי.

אלא דבר־תוכחה אל שובני העולמים. 88 בעוד זמן־מה תרעו על מה
מודיע הוא.

87 **אין הוא:** הקוראן.

88 **בעוד זמן־מה:** ביום הדין. ויש המפרשים כרמיזה לתבוסתם הצפויה של קוריש בקרב בדר.

סוּרָה 39 הַחֲבוּרוֹת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 זהו ספר אשר הורַד ממרומים מעִם אלוהים האדיר והחכם. 2 הורדנו
אליךָ את הספר למען יגַלה את האמת, על כן עבוד את אלוהים וַיַחֵד לו
את הדת. 3 אכן רק לאלוהים הדת הצרופה, ואולם אלה אשר לקחו להם
מגינים זולתו (אומרים), אנו עובדים אותם רק למען יעלונו אל קרבת
אלוהים. אלוהים ישפוט ביניהם בכל אשר נחלקו בו. לא ינחה אלוהים
את דובר השקר והכופר המושבע.

4 לו רצה אלוהים ליטול בן לעצמו, היה בוחר באשר יחפוץ מקֶרב
ברואיו. ישתבַּח שמו! הוא אלוהים האחד והמכניע תחתיו. 5 הוא ברא את
השמים ואת הארץ למען תתגלה האמת, והוא מכַסה את אור היום
בחשכת הלילה, ומכַסה את חשכת הלילה באור היום. הוא הכפיף לרצונו
את השמש ואת הירח: שניהם נעים במסילתם לזמן קצוב. הלא הוא
האדיר והמרבה לסלוח. 6 הוא ברא אתכם מתוך נפש יחידה, ואַחַר יָצַר
מתוכה בת זוג, והוריד לכם מִקנֶה ממרומים, זכר ונקבה, שמוֹנָה. הוא
בורא אתכם בבטן אמכם, בריאה אַחַר בריאה, בתוכבי שלושה מדורי
אפלולית. זהו אלוהים ריבונכם. לו המלכות ואין אלוה מִבַּלעדיו. כיצד
זה תוּטו?

3 **מגינים:**אלילים.
4 **ליטול בן לעצמו:** ר' סורה 116:2. **היה בוחר באשר יחפוץ:** לא היה משאיר לבני אדם לקבוע מיהו בן אלוהים.
5 **לזמן קצוב:**ר' סורה 29:31.
6 **נפש יחידה:** אדם הראשון. **הוריד לכם מקנה ממרומים:** יש המפרשים שזהו דימוי מופשט לרעיון שכל ברכה שאלוהים נותן מקורה במרומים. אחרים גורסים כי המקנה הורד מגן עדן. **שמונה:** מדובר בזכר ונקבה מארבעה סוגי מקנה: גמלים, בקר, כבשים ועזים. ר' סורה 143:6. **בריאה אחר בריאה:** שלבי התפתחותו של האדם ברחם, מזרע לעובר. **שלושה**

7 אם תְכפרו, הנה אלוהים אינו נזקק לכם, ובכפירתם של ברואיו לא
תפיק רצון מלפניו. אם תכירו טובה, תפיקו רצון מלפניו. נפש עמוסה
לא תַעמוס את משׂא זולתה. לבסוף תוחזרו אל ריבונכם, ואז יודיעכם את
אשר עשׂיתם. הוא יודע חקרי לב.

8 בעת צרה פונה האדם בתפילה אל ריבונו בלב מלא תשובה, ואולם אך
יגמול עִמו חסד, ישכח את התפילה אשר נשׂא זה עתה ויצרף לאלוהים
אלילים מתחרים למען התעות מנתיבו. אֱמור, הִתענג לךָ זמן־מה על
כפירתךָ. בין יורשי האש הנךָ. 9 היש דוֹמה למשתחווה באדיקות ולעומד
בתפילה במשך הלילה ולנזהר מפני העולם הבא ולמייחל לרחמי ריבונו?
אֱמור, האם יִשוו זה לזה היודעים ואשר אינם יודעים? רק נבוני הלב
יזכרו.

10 אֱמור, הוי עבדַי המאמינים, הֱיו יראים את ריבונכם! לעושי הטוב
בעולם הזה תשולם טובה. ארצו של אלוהים רחבת ידיים היא. לעזי הרוח
ישולם שכרם במלואו ובלא חשבון. 11 אֱמור, צֻוֵּיתי לעבוד את אלוהים
ולייחֵד לו את הדת, 12 וצוויתי להיות ראשון המתמסרים. 13 אֱמור,
חושש אני כי אם אַמרֶה את פי ריבוני איענש ביום הֶרה גורל. 14 אֱמור,
את אלוהים אני עובד בייחדי לו את דתי. 15 עִבדו לאשר תִרצו זולתו.
אֱמור, ההולכים לאבדון הם אלה אשר ביום תחיית המתים ימיטו אבדון
על עצמם ועל בני משפחותיהם. אכן אבדון מוחלט הוא. 16 רבדים של
אש יהיו מעליהם ותחתיהם. זה הדבר אשר בו יחריד אלוהים את עבדיו.
הוי עבדַי, על כן אותי הֱיו יראים.

17 הנמנעים מעבודת השיקוצים והחוזרים אל אלוהים בתשובה, להם
הבשׂורה. על כן בַּשֵׂר טובות לעבדַי 18 המקשיבים לַדברים והממלאים
אחר הנָאֶה שבהם. אותם הִנחה אלוהים והם נבוני הלב.

מדורי אפלולית:מפרשים שמדובר בחלל הבטן, הרחם והשיליה.
7 **לא תעמוס:** ר' סורה 164:6.
10 **עבדַי:**עבדי אלוהים. **תשולם טובה:**בגן עדן. **רחבת ידיים:** ניתן לעובדו בכל מקום.
12 **המתמסרים:** ר' סורה 112:2.
13 **יום הרה גורל:** יום הדין.
17 **שיקוצים:** ר' סורה 256:2. **בשר:** על גן עדן.
18 **המקשיבים לדברים:** לדברי אלוהים. **הנאה שבהם:** יש המפרשים שהקוראן הוא הנאה

19 האיש אשר כצדק נגזר עליו להיענש – האם תוכל אתה להציל את
אשר מצוי בבד כאש? 20 אבל היראים את ריבונם, להם מזומנים מדורים
עליונים אשר ממעל להם בנויים מדורים, ולמרגלותיהם זורמים נהרות.
כך הבטיח אלוהים, ואלוהים לא יפר הבטחה.

21 הלא תִראה כי אלוהים הוריד מים משמים והוליכם במעיינות על פני
הארץ, אַחַר ינביט בהם זרע בשלל גוונים, אַחַר ייבול ויצהיב לעיניך,
ואז יפורר אותו. בזאת צפון אות הזכּרה לנבוני הלב.

22 היש דומה לַאיש אשר פתח אלוהים את לבו לאִסלאם, והוא הולך
באור ריבונו? על כן, אבוי למַקשים את לבם נוכח זֵכר אלוהים. בתעייה
גמורה הם.

23 אלוהים הוריד ממרומים את הנָאֶה שבאֲמָרים: ספר אשר כל חלקיו
תואמים, חוזר ונִשנה. עורם של היראים את ריבונם ייעשה הידודין־חידודין,
ואז יירגעו עורם ולבבם כערגה אל זֵכר אלוהים. הוא מקור הדרכה מעִם
אלוהים, ובו ינחה את אשר יחפוץ. כל אשר יתעהו אלוהים, אין לו
מַנחה.

24 היש אומלל מזה אשר רק פניו נותרו לו במגן מפני העונש האכזרי
ביום תחיית המתים? אז ייאמֵר לבני העוולה, טַעֲמו את גמול פועלכם.

25 אלה אשר היו לפניהם הכחישו את האזהרות, ובא העונש עליהם בלא
שיידעו מֵאַין. 26 אלוהים הטעימם קלון בחיי העולם הזה, ואולם כבד
מזה העונש בעולם הבא, לו רק יָדעו.

27 הבאנו לאנשים שלל משָלים בקֻרְאָן הזה, למען יזכרו. 28 קֻרְאָן ערבי
הוא, ואין הוא נִפתָל – למען תהיה בהם יִראָה. 29 אלוהים מושל משל:
עבד השייך למִספר שותפים המתקוטטים זה עם זה, ולעומתו עבד השייך

שבורכי אלוהים.

22 **לאסלאם:** ר' סורה 112:2.

23 **חוזר ונשנה:** שעניניו חוזרים ומופיעים לכל אורכו (כערבית: מַתָ'אני). ר' גם סורה 87:15.

24 **רק פניו:** ידיו כבולות ואינו יכול לסוכך בהן על עצמו, ולפיכך פניו חשופים לאש. **העונש האכזרי:** אש גיהינום.

25 **לפניהם:** לפני הכופרים בני זמנו של מוחמד.

28 **ערבי:** ר' סורה 2:12.

לאדון אחד בלבד. הֲיִדמה האחד לחברו? התהילה לאלוהים, ואולם מרביתם
אינם יודעים.

30 סופך למות וסופם למות, 31 ואַחַר ביום תחיית המתים תתקוטטו בפני
ריבונכם.

32 מנוּוָלים מכל הם הטופלים שקרים על אלוהים, והמכחישים את דבר
האמת בבואו אליהם. האין בגיהינום מעון לכופרים?

33 המביא את דבר האמת והמאמינים בו, הם היראים. 34 כל חפצם יינתן
להם אצל ריבונם. זה הגמול אשר יינתן למיטיבים, 35 למען יכַפּר להם
אלוהים על הרע אשר עשׂו וייתן להם את שׂכרם על הטוב אשר עשׂו.

36 האם לא די לו לעֶבד באלוהיו? הם מבקשים להטיל עליך את מורא כל
אשר זולתו, אך כל אשר יַתעה אותו אלוהים, אין לו מדריך, 37 וכל אשר
ינחהו אלוהים, אין לו מַתעה. האין אלוהים אדיר ואֵל נקמות?

38 אם תשאל אותם, מי ברא את השמים ואת הארץ, יגידו, אלוהים.
אֱמור, רְאו את אלה אשר אליהם תתפללו מִבַּלעדי אלוהים: אם יִרצה
אלוהים להמיט עלַי רעה, היוכלו לסלקה? או אם יִרצה לפרוֹש עלַי
רחמים, היוכלו לעכב את בוא רחמיו? אֱמור, דַייני באלוהים, ועליו
ייסָמכו הכל.

39 אֱמור, בני עמי, הַמשיכו כשלכם, גם אני אמשיך כשלי. לבסוף תדעו
40 על מי מֵאִתנו יבוא עונש הקלון, ועל ראש מי יחול עונש לעולמי
עולמים.

41 הורדנו אליך את הספר ממרומים למען יגַלה את האמת לאנשים. כל
המישיר לכת, רק לטובת עצמו יישיר לכת, וכל התועה, יַתעה רק את
עצמו. לא עליך להשגיח עליהם.

29 **מושל משל:** הנמשל הוא עבודת אלילים לעומת עבודת אלוהים לבדו. **אינם יודעים:** את פשר המשל.

31 **תתקוטטו:** הנביא והכופרים, או כלל בני האדם בינם לבין עצמם.

32 **טופלים שקרים:** ר' סורה 21:6.

33 **המביא את דבר האמת:** הנביא מוחמד.

36 **הם:** הכופרים בני זמנו של מוחמד. **כל אשר זולתו:** האלילים.

42 אלוהים אוסף אליו את הנשמות בעת מותן, ואת אלה אשר לא ימותו
– בעת שְׁנָתָן. במחיצתו ישאיר את אלה אשר יגזור עליהן למות, וישַׁלַּח
את האחרות לזמן קצוב. בזאת צפונים אותות לאנשים הנמלבים ברעתם.

43 האם לקחו לעצמם מליצי יושר זולת אלוהים? אֱמור, גם אם לא
תעמוד להם זבות, ורבר לא ישׂכילו להבין? 44 אֱמור, הזבות להשתדל
נתונה בולה למְרוּת אלוהים. לו מלכות השמים והארץ, ואליו תוחזרו.

45 כאשר מזכירים את שם אלוהים לבדו, לבבם של אלה אשר לא יאמינו
בעולם הבא נמלא סלידה, ואולם אך יזכירו את האחרים זולתו, יצהלו.

46 אֱמור, אלוהים, אתה יוצר השמים והארץ, היודע את הנסתר והנִגלה,
אתה תשפוט בין ברואיךָ בכל אשר נחלקו בו.

47 אילו יבלו בני העוולה, היו מציעים ארץ ומלואה ועוד כפל בפליים,
ובלבד שיִפרו עצמם מן העונש האכזרי ביום תחיית המתים. אז ייחשׂף
בפניהם הרבר אשר לא ציפו לו מאלוהים: 48 ייחשׂפו בפניהם העוונות
אשר עשׂו, ויינָחת עליהם העונש אשר בזו לו.

49 לעת צרה, אלינו יִפנה האדם בתפילה, ואולם אך נגמול עמו חסר,
יגיר, השׂגתי זאת בכוח תבונתי. אך לא! רק ניסיון הוא, ואולם מרביתם
אינם יורעים. 50 אלה אשר היו לפניהם אמרו גם הם כרברים האלה,
ואולם לא הועיל להם פועַל ידיהם: 51 הם נשׂאו בעונש העוונות אשר
עשׂו, וגם בני העוולה אשר בקרב האנשים האלה יישׂאו בתוצאות העוונות
אשר עשׂו, ולא יוכלו לחמוק.

52 האם לא ישׂכילו להבין כי אלוהים שולח פרנסה בשפע או בצמצום
לאשר יחפוץ? בזאת צפונים אותות לאנשים אשר יאמינו.

53 אֱמור, הוי עברַי אשר שיקעו עצמם בהוללות, אַל תיוואשו מרחמי
אלוהים. אלוהים מוחל על כל החטאים. הן הוא סולח ורחמן. 54 חִזרו

42 **לזמן קצוב:** עד יום המוות.
43 **מליצי יושר:** אלילים האמורים להשתדל כפני אלוהים.
44 **תוחזרו:** ביום תחיית המתים.
50 **לפניהם:** לפני הכופרים בני זמנו של מוחמד.
51 **האנשים האלה:** הכופרים בני זמנו של מוחמד.

בתשובה אל ריבונכם והתמסרו לו בטרם יבוא העונש עליכם, ואז לא
תיוושעו. 55 נַהֲגו על־פי הדברים הנאים אשר הוּרדו אליכם מעִם ריבונכם,
בטרם יבוא עליכם העונש בחתף ולא תשערוהו, 56 ובטרם תגיד הנפש,
מה צר לי בפני אלוהים בשל כל אשר הזנחתי. אכן הייתי במבַזים. 57 או
בטרם תגיד, אילו רק הִנחני אלוהים, הייתי ביראים. 58 או בטרם תגיד
בראותה את העונש, לו רק ניתַן לי לשוב, בי אז הייתי במיטיבים.
59 אמנם כן, ניתנו לךָ אותותי, ואולם אתה הבחשתָ אותם והייתָ בן
שחץ, והייתָ בכופרים.

60 ביום תחיית המתים תִראה את אלה אשר טָפלו שקרים על אלוהים,
והִנה השחירו פניהם. האין בגיהינום מעון לאנשי השחץ? 61 ואולם את
היראים יציל אלוהים ויִזכו לבך שלא יגעו בהם לרעה ולא יצטערו.

62 אלוהים הוא הבורא כל דבר, ועל כל דבר הוא משגיח, 63 ולוֹ מפתחות
השמים והארץ. הכופרים באותות אלוהים ילכו לאברון.

64 אֱמור, התאמרו לצַוות עלי לעבוד אַחֵר זולת אלוהים, אתם הנבערים
מרעת? 65 בבר נִגלה לךָ ולאלה אשר היו לפניךָ לאמור, אם תצרף לו
שותפים, לא יניבו מפעלותיךָ פרי ותלך לאברון. 66 רק לאלוהים עבוד,
וֶהֱיֵה במורים.

67 הם לא שיערו אל־נכון את מידות אלוהים. ביום תחיית המתים יחפון
את הארץ כולה, והרקיעים יהיו גלולים בימִינו. ישתבַּח שמו ויתרומַם
מעל השותפים אשר יצרפו לו. 68 בהישָמע תרועת השופר, יובו בל אשר
בשמים ואשר בארץ בעילפון, זולת מי שיתפוץ אלוהים. אז תישמע
התרועה בשנית, והכל יקומו ועיניהם רואות. 69 אז תוצף הארץ באור
ריבונה, והספר יוצג, ויביאו את הנביאים ואת העדים, וישפטו ביניהם
בצרק ולא יקופחו: 70 לכל נפש ישולם מלוא שׂכרה על מעשׂיה. הוא

55 **הדברים הנאים:** פסוקי הקוראן.
58 **לשוב:** אל חיי העולם הזה.
59 **אותותי:** ר' סורה 39:2.
67 **מידות אלוהים:** תכונותיו ועוצמתו.
68 **תרועת השופר:** ר' סורה 73:6. **זולת מי שיחפוץ אלוהים:** ר' סורה 87:27.
69 **הספר:** ספר המעשים שעל־פיו יישפטו הברואים. **העדים:** בערבית: שֻׁהַדָאא', ומפרשים שמדובר בעיקר בנביא מוחמד ובני אומתו שיעידו על מעשי שאר הברואים. וניתן להבין

מיטיב לדעת את אשר עשו. 71 הכופרים יובלו לגיהינום חבורות חבורות, ובבואם, ייפתחו שעריו, ושועריו יגידו להם, האם לא באו אליכם שליחים מתוככם וקראו בפניכם את אותות ריבונכם והזהירוכם כי יומכם זה עומד להגיע? יגידו, אמנם כן. אולם בצדק נגזר על הכופרים להיענש. 72 יגידו להם, בואו בשערי גיהינום וֶהֱיוּ בו לנצח. מה נורא יהיה מעון אנשי השחץ. 73 היראים את ריבונם יובלו אל גן עדן חבורות חבורות, ובבואם, ייפתחו שעריו, ושועריו יגידו להם, בואכם לשלום, ובטוב שורים אתם. היכנסו אליו לנֶצח. 74 יגידו, התהילה לאלוהים אשר קיים נאמנה את אשר הבטיח, והוריש לנו את הארץ. נשב בגן עדן כאשר נאבה. מה טוב הוא שכר העמלים. 75 אז תִראה את המלאכים סובבים את כס הכבוד, משבחים ומהללים את ריבונם. ישפטו ביניהם בצדק, וקול יישמע באומרו, התהילה לאלוהים ריבון העולמים.

מונח זה גם בהוראת חללים שמתו בג'יהאד. ר' סורה 140:3. **ישפטו ביניהם:** בין הנביאים ובני עמם, או בין יורשי גן עדן ויורשי גיהינום.

74 **הארץ:** אדמת גן עדן.

75 **ישפטו ביניהם:** ר' פס' 69 לעיל.

סורה 40 הסולח

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ת.מ.

2 זהו ספר אשר הוּרַד ממרומים מעִם אלוהים האדיר והיודע, 3 הסולח לחוטאים, המקבל את החוזרים בתשובה, העונֵש קשות, ארך האפיים. אין אלוה מִבַּלעדיו, וסוף כולם לשוב אליו. 4 רק הכופרים מתנצחים על אותותינו, ובַל תשלה אותך החירות שניתנה להם לשוטט בארץ.

5 בני עַמו של נֹחַ והמחנות שקָמו אחריהם כבר הכחישו לפניהם. כל אומה זממה להניח ידה על השליח אשר בא אליה. הם התנצחו בדברי הבל כדי להפריך בהם את האמת, ואולם אני אחזתי בהם, ומה אָיום היה עונשי. 6 בצדק גזר ריבונך על הכופרים להיות יורשי האש.

7 הנושׂאים את כס הכבוד והסובבים אותו, משבחים ומהללים את ריבונם ומאמינים בו, ומבקשים מחילה למאמינים באומרם, ריבוננו, רחמיך וידיעתך חובקי כל הם. סְלַח לבעלי התשובה ולהולכים בדרכך, ושמור עליהם מפני עונש השְאוֹל. 8 וריבוננו, הַכניסם אל גני עדן אשר הבטחתָ להם, יחד עם עושׂי הטוב מבין אבותיהם ונשותיהם וילדיהם. הן אתה האדיר והחכם. 9 ושמור עליהם מפני העוונות, כי כל אשר תשמור עליו ביום ההוא מפני העוונות, הִנה ריחמתָ עליו, וזוהי הזכייה הכבירה.

10 יקְראו אל הכופרים לאמור, כאשר הִפצירו בכם להאמין ואתם כפרתם,

1 **ת.מ.:** ר' סורה 1:2.

5 **המחנות:** העמים לאחר דורו של נֹחַ, שלא הלכו כאיש אחד אחר הנביאים, אלא התפלגו למחנות וכפרו בהם. **לפניהם:** לפני הכופרים בזמן מוחמד. **אני:** הדובר הוא אלוהים.

7 **הנושאים:** המלאכים.

9 **מפני העוונות:** מפני העונש עליהם. **ביום ההוא:** ביום הדין.

מאס אלוהים בכם יותר מכפי שאתם מואסים בעצמכם. 11 יגידו, ריבּוננו,
פעמיים הֵמתתָ אותנו, ופעמיים הֶחיית אותנו, ועתה מתוודים אנו על
חטאנו. האם יש דרך לצאת? 12 – ואת לכם, כי כאשר פּנו כתפילה
לאלוהים לבדו, כפרתם, ואולם כאשר צירפו לו שותפים, האמנתם. הדין
יוכרע כמשפט אלוהים העליון והכביר. 13 הוא המַראֶה לכם את אותותיו
והמוריד לכם פרנסה מן השמים, אך רק החוזר כתשובה יזכור. 14 פּנו
בתפילה אל אלוהים בייחדכם לו את הדת, אף אם יתעבו זאת הכופרים.
15 השוכֵן במרומי המעלות, בעל הכס, המטיל את רוח דבָרו על אשר
יחפוץ מבין עבדיו, למען יזהיר מפני יום המפגש. 16 זה היום אשר בו
יעלו חשופים, ומאומה מהם לא ייסתר מאלוהים. – למי המלכות היום?
לאלוהים האחד והמכניע תחתיו! 17 היום ישולם לכל נפש כפועלה. היום
לא ייגָרם עוול, ואלוהים מהיר חשבון.

18 הַזהר אותם מפני יומה של הקרֵבה ובאה, אשר בו יחנוק לכם את
גרונם כמר נפשם. לא יקום לבני העוולה כל איש אמונים, ולא מליץ
יושר אשר דבריו נשמעים, 19 כי כל קריצת עין וכל צפונות הלב ידועות
לו.

20 אלוהים שופט בצדק, ואולם אלה אשר אליהם יתפללו מִבַּלעדיו, לא
ישפטו כל עיקר. אלוהים הוא השומע והמבחין. 21 האם לא התהלכו
בארץ ורָאו מה היה סופם של הדורות אשר היו לפניהם? הם היו חזקים
מהם ועתירי עלילות בארץ, ואולם אלוהים הִכה בהם כי חטאו, ולא היה
להם שומר מפני אלוהים. 22 זאת כי השליחים אשר נשלחו אליהם הביאו
להם אותות נהירים, והם כפרו; על כן הִכה בהם אלוהים. הן הוא חזק
ועונֵש קשות.

23 בכך שלחנו את משֶה להביא את אותותינו ולהציג אסמכתא ברורה,

10 **אתם מואסים בעצמכם:** מרוב חרטה על כפירתכם, נוכח העונש הצפוי לכם היום.

11 **פעמיים המתתָ:** המיתה הראשונה היא התידלון הראשוני קודם שהאדם בא לעולם. והמיתה השנייה היא מותו בעולם הזה. **פעמיים החיית:** פעם בשהביא את האדם לעולם, ופעם ביום תחיית המתים. **לצאת:** מגיהינום.

15 **רוח דברו:** דברי התגלות נבואיה שהוא שולח. **יום המפגש:** יום הדין.

18 **הקרבה ובאה:** שעת הדין.

23 **אותותינו:** מכות מצרים.

24 בפני פַּרעֹה, והָמָן וקֹרַח. הם אמרו, זהו מכשף שקרן. 25 כאשר הביא
להם (משה) את האמת מאִתנו, אמרו, הָמיתו את בני המאמינים אשר
אִתו, והַחֲיו את בנותיהם. אך לשווא יחבלו הכופרים תחבולות. 26 פרעה
אמר, הניחוני ואהרוג את משה, ולוּ גם יזעיק את ריבּונו. חושש אני פן
יעבירכם על דתכם, או יהמוס את הארץ. 27 אמר משה, ישמרני ריבּוני
וריבּונכם מפני כל בן שחץ אשר לא יאמין ביום החשבון. 28 או אמר איש
מאמין מבני משפחת פרעה, אשר האמין בסתר, התאמרו להרוג אדם על
כי אמר, אלוהים הוא ריבּוני? הן הביא לכם אותות נהירים מריבּונכם!
אם שקר בפיו, יחול השקר על ראשו, ואם אמת ידבר, בוא יבוא עליכם
הדבר אשר יבטיח לכם. אלוהים לא ידריך את המתהולל והשקרן. 29 בני
עמי, היום בידכם המלכות, ואתם השולטים בארץ, אך מי ייחלץ לעזרתנו
מפני חרון אף אלוהים בפוקדו אותנו? אמר פרעה, רק את דעתי אומַר
לכם, ואיני מובילכם כי אם בדרך נכוחה. 30 או אמר המאמין, בני עמי,
חושש אני פן יבוא עליכם יום כיום אשר בא על המחנות, 31 ודינכם
יהיה כדין בני עמו של נֹחַ וכדין בני עָאד ותַ'מוּד, ואלה אשר באו
אחריהם. אלוהים אינו חפץ לגרום עוול לברואים. 32 ובני עמי, חושש
אני לגורלכם ביום הקריאות, 33 ביום אשר בו תיסוגו אחור, ולא יקום
לכם מגונן מפני אלוהים. כל אשר יַתעה אלוהים אותו, אין לו מנחֶה.
34 לפני כן הביא לכם יוסֵף את האותות הנהירים, ואולם אתם לא
חדלתם להטיל ספק באשר הביא, וכאשר מת אמרתם, אחריו לא יוסיף
אלוהים לשלוח שליח. כך יַתעה אלוהים את המתהולל והמפקפק.

24 **והמן וקרח:** הם נמנים כאן עם אנשי החצר של פרעה.

25 **המאמינים:** בני ישראל. **בנותיהם:** מילולית: נשיהם. ר' שמות א 15–22.

27 **יום החשבון:** יום הדין.

28 **איש מאמין:** הפרשנים חלוקים באשר לזהותו. יש אומרים שהוא בן תערובת שאביו היה דודו של פרעה, או פרעה עצמו, ואמו מבני ישראל. יש המזהים אותו עם הדמות הנזכרת בסורה 20:28. אשר לשמו, יש אומרים שהיה חזביל, או חביב, או שמעון, ועוד.

30 **המחנות:** ר' פס' 5 לעיל.

31 **בני עָאד ות'מוד:** ר' סורה 7:65, 73.

32 **יום הקריאות:** יום הדין, שבו ירבו קריאות האנשים זה אל זה וקריאות המלאכים אליהם. ויש הגורסים (על סמך נוסח קריאה שונה): "יום הבריחה".

33 **תיסוגו אחור:** מפני אש גיהינום.

34 **לפני כן:** לפני משה. **הביא לכם:** לפרעה ולאנשי חצרו.

35 המתנצחים על אותות אלוהים בלא אסמכתא – אלוהים והמאמינים מואסים בזאת עד מאוד. כך אוטם אלוהים את לבו של כל בן שחץ וסורר.

36 אמר פַּרעֹה, הָמָן, בְּנֵה לי מגדל למען אגיע אל החבלים – 37 החבלים אל מרומי השמים – ואשקיף על אלוהיו של משה. סבור אני כי (משה) משקר. כך השתבח פרעה במעשיו הרעים, והורחק מן הנתיב. אך תחבולת פרעה דינה בישלון.

38 אמר המאמין, בני עמי, לכו בעקבותי ואובילכם בנתיב מֵישרים. 39 בני עמי, חיי העולם הזה תענוג חולף הם, ואילו העולם הבא הוא נחלה שרירה וקיימת. 40 לגומל הרעה תושב רעה בדעתו, ועושי הטוב – זָכר או נְקֵבה – בעודם מאמינים, אלה ייכנסו לגן עדן, ובו יפורנסו בלא חשבון. 41 בני עמי, מרוע זה קורא אני לכם לבוא אל הישועה, ואילו אתם קוראים לי לבוא אל האש? 42 אתם קוראים לי לכפור באלוהים ולצרף לו שותפים אשר דָבָר לא אדע עליהם, ואני קורא לכם לבוא אל האַדיר והמרבה לסלוח. 43 אין ספק כי אלה אשר תקראו לי להאמין בהם – אין טעם לפנות אליהם בתפילה, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, ורק אל אלוהים סופנו לשוב. המתהוללים יירשו את האש. 44 לבסוף תיזָכרו באשר אמרתי לכם, ואני מפקיד את גורלי ביד אלוהים. אלוהים מבחין בברואים.

45 אלוהים שמר עליו מפני מזימתם הרעה, ופורענות קשה ניחתה על בני משפחת פרעה: 46 הם הוצגו נוכח האש בוקר וערב, וביום אשר תגיע שעת הדין (ייאָמֵר), הַכניסו את בני משפחת פרעה אל העונש הקשה מכל.

47 הם יתפלמסו ביניהם בתוככי אש גיהינום, והחלשים יגידו לאנשי

36 **המן:** ר' פס' 24 לעיל.
57 **משקר:** בטענתו שהוא שליח אלוהים.
44 **לבסוף תיזכרו:** כאשר יבוא יום הדין.
45 **פורענות קשה:** הטביעה בים, ולאחריה אש גיהינום.
46 **הוצגו נוכח האש:** מאז מותם עלי אדמות, ועד יום הדין. ומפרשים שמדובר בנשמותיהם בלבד, כי גופם יעלה מן הקבר רק ביום תחיית המתים. **אל העונש:** אל אש גיהינום.

השחץ, היינו עושי דברכם – התובלו לחסוך לנו שמץ מן האש? 48 יגידו אנשי השחץ, בולנו שרויים בה, כי כבר שפט אלוהים בין הברואים. 49 השובנים באש יגידו לשוערי גיהינום, פְּנו בתפילה לרִיבּונכם למען יפחית לנו ולוּ יום אחד מן העונש. 50 יגידו אלה, האם לא הביאו לכם השליחים את האותות הנהירים? יגידו, אמנם בן. יגידו, אם כך, הִתפללו בעצמכם! אך לשווא יתפללו הכופרים.

51 אנו מושיטים עזרה לשליחינו ולמאמינים בחיי העולם הזה, וביום אשר יתייצבו העדים, 52 ביום אשר בו לא תעמוד לבני העוולה הצטדקותם, ותחול הקללה על ראשם, ודעה תהיה נחלתם.

53 נָתַנו למֹשה את דרך הישר והנחלנו את הספר לבני ישראל. 54 הוא מקור הדרכה ואות הזכרה לנבוני הלב.

55 עמוד בעוז רוח, כי הַבטָחַת אלוהים אמת היא, ובַקש מחילה על חטאיך, ושַבּח והַלל את רִיבּונך ערב ובוקר.

56 המתנצחים על אותות אלוהים בלא שתהיה בירם אסמכתא, אין בלבם בלתי אם יומרה לגדולה אשר לא יַשׂיגוה. בַּקש אפוא מחסה באלוהים, כי הוא השומע והמבחין.

57 בריאת השמים והארץ מורכבת יותר מבריאת אנשים, ואולם מרבית האנשים אינם יודעים.

58 לא יִשוו זה לזה העיוור והפיקח, ולא יִשוו המאמינים ועושי הטוב לַמרֵעים. בה ממעטים אתם להיזכר.

59 שעת הדין בוא תבוא, ואין ספק בה, ואולם מרבית האנשים אינם מאמינים.

51 **העדים:** המלאכים ביום הדין. ר' סורה 18:11.
52 **נחלתם:** בגיהינום.
55 **עמוד:** פנייה אל מוחמד.
56 **יומרה לגדולה:** יש המפרשים שהכוונה ליהודים שתלו תקוות במשיח שקר (בערבית: דַג'אל) שיושיעם באחרית הימים. אחרים גורסים שמדובר בבני קוריש שהתפארו במעמד הנבוה.
57 **בריאת אנשים:** מפרשים שמדובר ב"בריאה השנייה", בלומר בהקמתם לתחייה.

60 ריבונכם אמר, פְּנו אלַי בתפילה ואני איענה לכם. אך אלה אשר רב שַחֲצָם מכדי לעובדני ייכנסו לגיהינום בבושת פנים.

61 אלוהים הוא אשר נתן לכם את הלילה למנוחתכם, ואת היום למען תִראו לאורו. אלוהים מרעיף ברכה על האנשים, ואולם מרבית האנשים לא יכירו טובה. 62 זהו אלוהים ריבונכם הבורא כל דבר. אין אלוה מבַלעדיו. כיצד זה ישגו בשקרים? 63 כך ישגו המתכחשים לאותות אלוהים. 64 אלוהים הוא אשר שָׂם לכם את הארץ כמַסד, ואת השמים כתקרה, וצר אתכם בצֶלם יפה, ופִרנס אתכם במיטב הדברים. זהו אלוהים ריבונכם. יתבָרך אלוהים ריבון העולמים. 65 הוא החַי, ואין אלוה מבַלעדיו, לכן פְּנו אליו בתפילה בייחדכם לו את הדת. התהילה לאלוהים ריבון העולמים.

66 אֱמור, נאסר עלי לעבוד את אשר אליהם תתפללו מבַלעדי אלוהים, מאַחַר שניתנו לי האותות הנהירים מעִם אלוהים. צוויתי להתמסר לריבון העולמים.

67 הוא אשר ברא אתכם מעפר, אַחַר מטיפת זרע, אחר מדם מעובה, אחר יוציאכם עוללים, אחר תגיעו לפרקכם, אחר תזדקנו – אך כמה מכם ייאספו אל אבותיהם בטרם עת – וכך ימלא זמנכם הקצוב; אולי תשׂכילו להבין. 68 הוא המחַיה והממית, ואם יחליט לחולל דבר, יאמר לו, הֱיֵה! – והָיה.

69 הלא ראיתָ את המתנצחים על אותות אלוהים, כיצד הוטו? 70 הם אשר הכחישו את הספר ואת כל אשר שלחנו עם שליחינו. לבסוף ייווכחו לדעת, 71 כאשר יונחו על צווארם הכבלים והשלשלאות. אז ייגָרדו 72 אל תוך המים הרותחים, ואַחַר באש יבערו. 73 וייאמר להם, היכן השותפים אשר צירפתם 74 לצד אלוהים? יגידו, הם זנחו אותנו, וגם לא היה ממש באלה אשר התפללנו אליהם. כך יַתעה אלוהים את הכופרים. 75 זאת לכם כי עלצתם בלא צדק בארץ, וצהלתם. 76 בואו בשערי גיהינום והֱיו בו לנצח. מה נורא יהיה מעונם של אנשי השחץ.

66 **להתמסר:** ר' סורה 112:2.
67 **דם מעובה:** ר' סורה 5:22.
69 **אותות אלוהים:** ר' סורה 39:2.

77 עמוד בעוז רוח, כי הַבטחַת אלוהים אמת היא. בין אם נַראה לך את מקצת העונש שהועדנו להם, או נאסוף את נשמתך – לבסוף יוחזרו אלינו. 78 כבר לפניך שלחנו שליחים. על כמה מהם סיפרנו לך, ועל כמה לא סיפרנו. שום שליח לא יביא אות אלא אם ידרשה אלוהים. וכאשר יקום דבר אלוהים, ייערך משפט צדק, והשוגים בהבל ילכו לאבדון.

79 אלוהים הוא אשר נתן לכם את המקנה: על בהמות אחדות תרכבו, ואחרות תאכלו. 80 מהן תפיקו תועלת, ותובילו עליהן את כל צורכי לבבכם, ותסעו על גבן ועל גב הספינות. 81 הוא יַראה לכם את אותותיו. לאיזה מאותות אלוהים תתנכרו?

82 האם לא התהלכו בארץ ורְאו מה היה סופם של הדורות אשר היו לפניהם? הם היו רבים וחזקים מהם, ועתירי עלילות בארץ, ואולם כל מפעלותיהם לא הועילו להם. 83 כאשר הביאו להם השליחים את האותות הנהירים, המשיבו לשׂמוח בדעת אשר עִמם משכבר, ואז ניחת עליהם העונש אשר בזו לו. 84 כאשר רָאו את חרון אפנו, אמרו, מאמינים אנו באלוהים לבדו, וכופרים בשותפים אשר צירפנו לו. 85 ואולם לא עמדה להם אמונתם נוכח חרון אפנו אשר בא עליהם כדרך אלוהים בברואיו זה כבר. אז הלכו הכופרים לאבדון.

77 **בין אם נראה לך את מקצת העונש:** ר' סורה 46:10.
85 **דרך אלוהים:** ר' סורה 137:3.

סוּרָה 41 הַמֻּצָּגִים אֶחָד אֶחָד

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ח.מ.

2 זהו חזון אשר הורד ממרומים מעִם הרחמן והרחום: 3 ספר אשר אותותיו
מוצגים אחד אחד, קֻרְאָן ערבי לאנשים בני רעת, 4 מבשׂר ומזהיר. ואולם
מַרביתם פָּנו עורף, ממָאנים לשמוע, 5 ואמרו, עורלה אוטמת את לבותינו
מפני הדבר אשר אתה קורא לנו אליו, ואוזנינו בברו משמוע, ומחיצה
מפרידה בינינו לבינך. עשׂה את שלך ואנו נעשׂה את שלנו.

6 אֱמור, אני רק בשׂר ודם כמותכם; נִגלה לי כי אלוהיכם, אֱלוה אחד
הוא. הישירו לבת לקראתו ובַקשו את מחילתו. אבוי למשתפים, 7 אשר
אינם נותנים זַכָּאת ובופרים בעולם הבא. 8 המאמינים ועושׂי הטוב, להם
שמור שׂבר עד אין קץ.

9 אֱמור, האומנם בופרים אתם בזה אשר ברא את הארץ ביומיים, ותצרפו
לו מתחרים? הן זהו ריבון העולמים, 10 אשר בהימלא ארבעה ימים הציב
בה הרים נטועים אֵיתָן ונישׂאים מעליה, ונתן בה ברבה, וקָצב חֲלָק
בתנובתה לבל דורש. 11 אז הִרקיע אל השמים, והם קיטור, ואמר להם
ולארץ, גשו הֲלוֹם, אם מרצון ואם מאונס! אמרו, נבוא מרצוננו. 12 אז,
ביומיים, גזר בי יהיו שבעה רקיעים, וגילה בבל רקיע את הצו המוּטל

1 **ת.מ.:** ר' סורה 2:1.
3 **ערבי:** ר' סורה 2:12.
6 **משתפים:** ר' סורה 96:2.
7 **זַכָּאת:** ר' סורה 43:2.
9 **ביומיים:** במהלך שני הימים הראשונים של ששת ימי בראשית. סדר הבריאה הניתן בפסוקים שלפנינו אינו זהה למתואר בבראשית א.
10 **ארבעה ימים:** ארבעת ימי הבריאה הראשונים.

עליו, ועיטרנו את הרקיע הראשון בפנסים, וגוננו. כך תיכֵּן האדיר
והיודע.

13 אם יִפנו עורף, אֱמור, בזאת הזהרתיכם מפני סופת ברקים, בַּסופה
שהִכתה בבני עָאד ותַ׳מ׳וּד. 14 באו אליהם השליחים מלפניהם ומאחוריהם,
ואמרו, עִברו את אלוהים לברו. אמרו, לו רצה ריבוננו, היה שולח
מלאבים ממרומים. על בן בופרים אנו באשר נשלחתם אתם להביא.
15 אשר לבני עָאד, הם מלאו שַׁחַץ בארץ בלא צדק, ואמרו, אין חזק
מאִתנו. הלא ראו בי אלוהים אשר ברא אותם חזק מהם? הם התכחשו
לאותותינו. 16 אז שילחנו בהם יְלֵל סופה שהשתוללה בימים של פורענות,
למען הטעימם את עונש הקלון בחיי העולם הזה. אבל עונש העולם הבא,
קלונו גדול מזה, והם לא ייוושעו. 17 אשר לתַ׳מוּד, אמרנו להנחותם, אך
הם ביכרו את העיוורון על דרך הישר, לבן הִבתה בהם סופת הברקים
בעונש מחפיר בעוון פועלם; 18 ואולם את המאמינים והיראים מילטנו.

19 ביום אשר ייאספו אויבי אלוהים אל האש, יעברו בסך, 20 ובהגיעם
אליה, יקומו אוזניהם ועיניהם ועורם להעיד על מעשׂיהם. 21 אז יגידו
לעורם, מרוע העירותָ עלינו? הוא יגיד, רובבני אלוהים המרובב כל
רבר. הוא ברא אתבם לראשונה ואליו תוחזרו. 22 מעולם לא יבולתם
להסתתר ולמנוע בעד אוזניבם ועיניכם ועורבם מהעיד עליבם, ואולם
אתם חשבתם כי מרבית מעשׂיבם לא ייוורעו לאלוהים. 23 מחשבה זו
אשר חשבתם על ריבונבם הביאה בליה עליבם והלבתם לאברון.
24 אפילו יישׂאו בעוז רוח, תהיה האש מעון להם, ואפילו יתחננו, לא
יחונו אותם. 25 הוערנו להם בני לוויה אשר הִשׂיאום להתענג על אשר
לפניהם ועל אשר מעבר להם. בצרק נגזר דינם יחד עם אומות של שׂרים
ובני אנוש אשר עברו מן העולם לפניהם. הם הלבו לאברון.

12 **ביומיים:** הפרשנים נוהגים להסביר שמדובר ביום החמישי והשישי לבריאה. **פנסים:** כוכבים. **גוננו:** מפרשים שאלוהים מגן על הרקיע התחתון מפני חדירת השדים. ר' סורה 18:15.
13 **עאד ות׳מוּד:** ר' סורה 65:7, 73.
14 **מלפניהם ומאחריהם:** מבל עבר. ויש המפרשים: בדורות שלפניהם ואחריהם.
21 **תוחזרו:** למשפט ביום הדין.
25 **בני לוויה:** בני שטן. **אשר לפניהם...מעבר להם:** מפרשים שמדובר בהתמברות להנאות העולם הזה המצויות לפניהם, ובהתבחשות לעולם הבא הממתין להם לאחר מותם.

26 הכופרים אמרו, אל תקשיבו לקֻראָן הזה. פַּטפטו בקול תוך כדי
קריאתו, למען השתיקוֹ. 27 נַטעים את הכופרים עונש קשה, ונגמול להם
על הרעה הגדולה אשר עשׂו. 28 זה גמולם של אויבי אלוהים: האש אשר
תהיה להם לנחלת נצח. זה גמולם על כי התכחשו לאותותינו. 29 הכופרים
יגידו, ריבוננו, הַראה לנו את השדים ובני האֱנוש אשר הִתעו אותנו,
ונשים אותם תחת בפּות רגלינו, ויהיו במושפלים.

30 האומרים, ריבוננו הוא האלוהים, והמישירים לכת – המלאכים יורדים
אליהם ממרומים ואומרים, אַל תפחדו ואל תצטערו, והתבשׂרו בגן עדן
אשר הובטח לכם. 31 אנו מגיניכם בחיי העולם הזה ובעולם הבא, ושָׁם
לכם כל אשר תאַוֶּה נפשכם, וכל אשר תזמינו. 32 זוהי תקרובת מעִם
הסולח והרחום.

33 וכי יש מילים נאות ממילותיו של הפונה אל ריבונו בתפילה והעושׂה
את הטוב, והאומר, במתמסרים אני. 34 לא יִשוו מעשה טוב ומעשׂה רע.
שַׁלֵּם טובה תחת רעה, ואז תִראה איך האיש אשר אֵיבה שוררת בינך
לבינו הפך להיות לך למגן ואיש אמונים. 35 רק העומדים בעוז רוח ניחנו
בזאת, ורק עליהם סֻפּר גורלם. 36 והיה אם יתקוף אותך פיתוי מן השׂטן,
בַּקש מחסה באלוהים, כי הוא שומע ויודע.

37 אותותיו בלילה וביום ובשמש ובירח. אַל תשתחוו לשמש ולא לירח.
השתחוו לאלוהים אשר ברא אותם, אם אותו תעבדו. 38 אם שַׁחֵץ ימלא
אותם, הנה השוהים במחיצת ריבונך מסַפּרים בשִׁבחו לילה ויום, ולא
יִלְאו. 39 אותותיו בארמה אשר תִראנה תשושה, אולם אך נוריד עליה
מים, ומיד תזוע ותתפח. זה אשר הֵפיח בה חיים יְחַיֵּה גם את המתים, כי
הוא כל־יכול. 40 המטילים דופי באותותינו לא ייעלמו מעינינו. מי טוב

27 **נטעים:** הדובר הוא אלוהים.
29 **הכופרים יגידו:** בהיכנסם לגיהינום. **בני האנוש:** יש המפרשים שמדובר בקַין, ראשון הרוצחים בעולם.
30 **המלאכים יורדים אליהם:** בשעת מותם או בקומם לתחייה.
33 **במתמסרים:** ר' סורה 112:2.
34 **שלם טובה:** ר' סורה 96:23.
35 **ניחנו בזאת:** היכולת לשלם טובה תחת רעה.
38 **אותם:** את הכופרים הנקראים לעבוד את אלוהים לבדו. **השוהים במחיצת ריבונך:** המלאכים.

ממי: זה אשר יושלך אל אש גיהינום, או זה אשר יבוא בבטחה ביום
תחיית המתים? עשׂו בכל העולה על רוחכם. הוא מבחין באשר תעשׂו.

41 הכופרים בדבר־התוכחה עִם הגיעוֹ אליהם (יבואו על עונשם). הוא
ספר אדיר. 42 הֶבֶל לא יקרַב אליו, לא מלפניו ולא מאחוריו. זהו חזון
אשר הורד ממרומים מעִם החכם והמהולל. 43 כל אשר יאמרו לך, כבר
נֶאמר לשליחים אשר היו לפניך. ריבונך הוא בעל מחילה ובעל עונש
כבד.

44 אילו היינו עושׂים אותו קֻראָן לא ערבי, היו אומרים, מדוע לא הוצגו
אותותיו אחד אחד (בערבית)? (ספר) לא ערבי (ונביא) ערבי? אֱמוֹר, הוא
למאמינים מקור הדרכה ומַרפא. אשר לא יאמינו – כָּבדו אוזניהם
משמוע, וטחו עיניהם מֵראות. כמוהם כמי שקוראים אליו מרחוק.

45 נָתַנוּ למשה את הספר, ואולם נחלקו בו. אלמלא גמר ריבונך אומר,
היו כבר שופטים ביניהם. הם אכן מטילים בו ספק וחושדים.

46 אשר יעשׂה טוב, עם עצמו הוא מיטיב, והעושׂה רע, לעצמו מֵרע,
וריבונך לא יגרום עוול לברואים. 47 אצלו שמור הידע על שעת הדין.
אין פרי בוקע מעטיפיו, ואין נקבה הרה או יולדת שלא על דעתו.

ביום אשר יקרא (אלוהים) אליהם, היכן שותפַי? יגידו, עתה מודים אנו
בפניך, שאין בינינו מי שיעיד (על קיומם). 48 זנחו אותם אלה אשר
אליהם פנו בתפילה לְפָנים, והתחוור כי אין להם מנוס.

49 לא יִלְאֶה האדם מלפנות בתפילה למען יזכה בעושר, אך בעת רעה
תיפול רוחו ותאבד תקוותו. 50 ואם נטעים אותו מרחמינו ותחלוף הצרה
אשר פגעה בו, מיד יגיד, זו זכותי, ואיני סבור כי שעת הדין תגיע
אי־פעם. אם יחזירוני אל ריבוני, שמורה לי אצלו רוב טובה. – אך אנו

41 **ספר אדיר:** הקוראן.
43 **יאמרו לך:** הכופרים. ויש המפרשים: אלוהים.
44 **אותו:** את הספר שניתן למוחמד.
45 **הספר:** התורה. **גמר ריבונך אומר:** לדחות את עונשם לעולם הבא. **היו כבר שופטים ביניהם:** בעולם הזה – בין היהודים שנחלקו על אודות התורה.
47 **ביום אשר יקרא (אלוהים):** ביום הדין.
48 **לפנים:** בעולם הזה.

נוריע לכופרים את אשר עשׂו, ונטעים אותם עונש אכזר.

51 בגומלנו חסד עִם האדם, יפנה עורף וימשוך בכתפו, ואולם אך תִּפקדֶנו רעה, יַרבה לפנות בתפילה.

52 אֱמור, תנו רעתכם: אם מאלוהים הוא, ואתם תכפרו בו – מי יִתעה יותר מן המפליגים במחלוקת?

53 עוד נַראה להם את אותותינו בכל קצות הארץ ובהם עצמם, ואז יתברר להם כי אמת הוא. האין די בכך שריבונך עֵד לכל דבר? 54 הם מפקפקים בכך שיפגשו אי־פעם את ריבונם, ואולם הוא חולש על הכל.

52 **מאלוהים הוא:** הקוראן.

53 **בכל קצות הארץ:** יש המפרשים שהכוונה לכיבושי האסלאם העתידים לשמש אות לאמיתות נבואת מוחמד. **ובהם עצמם:** יש המפרשים שהכוונה לניצחון שהושג בקרב בַּדר עוד בימי הנביא עצמו.

54 **יפגשו אי־פעם את ריבונם:** ביום הדין.

סוּרָה 42 הַמּוֹעֵצָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ח.מ. 2 ע.ס.ק.

3 כדברים האלה יְגַלה אלוהים האדיר והחכם לךָ ולאשר היו לפניךָ. 4 לוֹ כל אשר בשמים ואשר בארץ, והוא העליון והנשׂגב. 5 הרקיעים חישבו להתרסק זה על זה, והמלאכים משבחים ומהללים את ריבונם ומבקשים מחילה למען כל אשר בארץ. אכן, אלוהים סולח ורחום. 6 הלוקחים להם מגינים זולתו, אלוהים שומר צעדיהם, ולא עליךָ להשגיח עליהם.

7 כדברים האלה גילינו לךָ בקֻרְאָן ערבי, למען תזהיר את אֵם הערים ואת השוכנים סביבה, ולמען תזהיר מפני יום הכינוס. אין ספק בו: מחנה אחד לגן עדן, ומחנה אחד לאש התבערה.

8 לוּ רצה אלוהים, היה עושׂה את כולם אומה אחת, ואולם הוא פורשׂ את רחמיו על אשר יחפוץ, ובני העוולה לא ימצאו מגן או מושיע. 9 האומנם לקחו להם מגינים זולתו? אלוהים הוא המגן, והוא המְחַיה את המתים, והוא כל־יכול.

10 כל דבר אשר נחלקתם בו, יוכרע דינו במשפט אלוהים. זהו אלוהיכם וריבוני, עליו אֶסָּמֵךְ ואליו תשובתי. 11 הוא יוצר השמים והארץ; הוא עשׂה לכם נשים כעצם מעצמכם, וגם את המקנה – זכר ונקבה, והִרבה

1 **ח.מ.:** ר' סורה 1:2.

5 **להתרסק:** מעוצם כבודו של אלוהים.

6 **מגינים:** אלילים.

7 **גילינו:** הדובר הוא אלוהים. **ערבי:** ר' סורה 2:12. **אם הערים:** ר' סורה 92.6. **יום הכינוס:** מכינויי יום הדין.

8 **אומה אחת:** כולה של מאמינים. ר' סורה 213:2. **על אשר יחפוץ:** על האומה שיבחר.

את זרעכם בזאת. אין דומה לו, והוא השומע והמבחין. 12 לו מפתחות
השמים והארץ, והוא ישלח פרנסה בשפע או בצמצום לאשר יחפוץ. כל
דבר הוא יודע.

13 הוא נתן לכם את חוקי הדת אשר ציווה לנח, ואת אשר גילינו לך,
ואת אשר ציווינו לאברהם, ולמשה ולישוע, לאמור, קיימו את הדת ואל
תתפלגו בה. המשתפים מתקשים לשאת את אשר תפציר בהם לקבל.
אלוהים יבחר לקרב אליו את אשר יחפוץ, וינחה אליו את בעל התשובה.
14 הם התפלגו רק לאחר שהוענקה להם הדעת, עקב רשעה שנפלה
בינותם. אלמלא גמר ריבונך אומר לדחות את רינם לזמן קצוב, היו כבר
שופטים ביניהם. גם אלה אשר הונחל להם הספר אחריהם, מטילים בו
ספק וחושדים. 15 לכן, קרא והישר לכת כאשר צווית, ואל תיטה אחר
משוגות לבם, ואמור, מאמין אני בכל ספר אשר הוריד אלוהים ממרומים,
וצוויתי לשפוט ביניכם ביושר. אלוהים הוא ריבוננו וריבונכם, ולנו
מעשינו ולכם מעשיכם, ואין עוד צורך להחליף טענות בינינו. אלוהים
יכנסנו יחדיו, כי סוף כולם לשוב אליו. 16 המתפלמסים על אודות
אלוהים לאחר שנענו לו, טענתם נדחית אצל ריבונם. עליהם החמה,
וצפוי להם עונש קשה.

17 אלוהים הוא אשר הוריד ממרומים את הספר למען תתגלה האמת, ואת
המאוניים. ומי יודע, אולי קרבה שעת הדין ובאה. 18 אלה אשר אינם
מאמינים בה דורשים להחישה, ואולם המאמינים חרדים מפניה ויודעים
כי היא אמת לאמיתה. אכן, המפקפקים בשעת הדין מרחיקים לתעות.

13 **נתן לכם:** למוסלמים. **גילינו לך:** למוחמד.

14 **התפלגו:** מפרשים שמרובר באומות שקדמו למוחמד, ובעיקר ביהודים ובנוצרים שהתפלגו למפלגות בשל מחלוקות רתיות. **הדעת:** קיבלו את התורה. **לזמן קצוב:** עד זמן יום הדין. **היו כבר שופטים:** בעולם הזה. **אשר הונחל להם הספר אחריהם:** היהודים והנוצרים בני זמנו של מוחמד, או הערבים בני זמנו. הספר הוא התורה, או הקוראן.

15 **משוגות לבם:** של היהודים והנוצרים. **כל ספר:** בלל ספרי הקודש שאלוהים גילה. **לנו מעשינו ולכם מעשיכם:** ר' סורה 139:2. **יכנסנו:** ביום הדין.

16 **המתפלמסים:** יש המפרשים שמרובר ביהודים. **לאחר שנענו לו:** המתפלמסים עצמם, או האנשים בכלל.

17 **המאזניים:** סמל למשפט צרק.

19 אלוהים נוהג בברואיו בדרכי נועם: ישלח פרנסה לאשר יחפוץ, והוא
החזק והאדיר. 20 כל החפץ לקצור את קציר מעשיו בעולם הבא, נרבה לו
את יבולו, וכל החפץ לקצור את קציר מעשיו בעולם הזה, ניתן לו אותו,
ואין לו חלק לעולם הבא.

21 האומנם יש להם שותפים אשר נתנו להם חוקי דת אשר לא התירם
אלוהים? אלמלא גמר אומר לדחות את הפסיקה, היו כבר שופטים אותם,
ולבני העוולה צפוי עונש כבד. 22 עוד תראה את בני העוולה נחרדים
מפני פועל ידיהם, בבוא עונשם עליו. אבל המאמינים ועושי הטוב בגני
עדן: כל חפצם שמור להם אצל ריבונם. זו הברכה הגדולה. 23 זה הדבר
אשר מבשר אלוהים לעבדיו המאמינים והעושים את הטוב. אמור, איני
מבקש מכם שכר על זאת, רק אחווה של קרובי משפחה. גומל הטובה,
נוסיף לו גמול עליה. הן אלוהים סולח ומכיר טובה.

24 האם יגידו, הוא טופל שקרים על אלוהים? אם ירצה אלוהים, יאטום
את לבך. אלוהים מוחה את דברי ההבל ומקים את האמת ברבריו, והוא
יודע חקרי לב. 25 הוא אשר יקבל אליו את עבדיו החוזרים בתשובה,
וימחל על העוונות, וידע את אשר תעשו, 26 וייענה למאמינים ולעושי
הטוב, וירבה להם את ברכתו. ואולם לכופרים צפוי עונש קשה.

27 אילו היה אלוהים מכלכל את עבדיו בשפע, כי אז היו פורעים בארץ.
על כן ישלח רק במידה כאשר יחפוץ. הן הוא מכיר ומבחין בעבדיו לפני
ולפנים. 28 הוא המוריד גשמי ברכה לאחר שאפסה כל תקווה, והפורש
את רחמיו, והוא המגן והמהולל. 29 אותותיו ניכרים בבריאת השמים
והארץ, ובייצורים אשר הפיץ בהם. באשר ירצה, יכול יוכל לכנסם.

30 כל אסון אשר יפגע בכם, עקב פועל ידיכם הוא, אם כי (אלוהים)

21 **שותפים:** אלילים הנחשבים לשותפי אלוהים. ר' סורה 96:2.

23 **קרובי משפחה:** הנביא מוחמד פעל כנביא בקרב קרובי משפחתו משבט קוריש.

24 **טופל שקרים על אלוהים:** בטענתו שאלוהים שלח אותו כנביא. **יאטום:** יתשל אותו וכך לא ייפגע. ויש המפרשים: אם יבדה מוחמד רברים מלבו, יאטום אלוהים את לבו והוא ישכחם ולא ישמיעם.

27 **פורעים:** העושר מגביר את הרשע.

29 **לכנסם:** למשפט, ביום הדין.

מרבה למחול. 31 לעולם לא יעלה בידכם לחמוק ממנו בארץ, ולא יקום
לכם מגן ומושיע זולת אלוהים.

32 אותותיו ניכרים בספינות השטות בים, נישאות בהרים: 33 אם ירצה,
ישקיט את הרוח, ואז תירדומנה על פניו – אלה אותות לכל אשר יאריך
רוחו ויכיר טובה – 34 או יטביען בסערה בעוון פועל נוסעיהן, וירבה
למחול. 35 כך ידעו המתנצחים על אותותינו כי אין להם מנוס.

36 כל הטוב אשר הונחל לכם אינו אלא תענוג חולף של חיי העולם הזה,
והשמור אצל אלוהים למאמינים ולנסמכים על ריבונם טוב ונצחי מאלה.
37 (הוא שמור) לסרים מפשע חמור ומתועבה, אשר בהימלאם חמה
יסלחו, 38 ואשר נענים לריבונם ומקיימים את התפילה, ועניינם מוכרע
במועצה, ומוציאים ממון מאשר פרנסנו אותם, 39 ואשר אם פוגעים בהם
לרעה, קמים להיפרע.

40 רעה תחת רעה תשולם, ואולם המוחל והמשלים – שכרו על אלוהים.
אין הוא אוהב את בני העוולה. 41 כל הנפרע מהגורמים לו עוול, אין
דרך להאשימו. 42 אין להאשים בלתי אם את הגורמים עוול לאנשים ואת
הפורעים בארץ בלא צדק. אלה, צפוי להם עונש כבד. 43 ואשר יבליג
ויסלח – זוהי הנחישות הראויה.

44 כל אשר יתעהו אלוהים, לא עוד יקום לו מגן. עוד תראה כי בני
העוולה יגידו בראותם את העונש, היש דרך לשוב? 45 ותראה אותם
מוצגים נוכח האש, משפילים עיניהם בכלימה ושולחים בה מבט בגנבה.
המאמינים יגידו, ההולכים לאבדון הם אלה אשר ימיטו אבדון על עצמם
ועל בני משפחותיהם ביום תחיית המתים. אכן לבני העוולה צפוי עונש
לעולמי עולמים, 46 ולא יקום להם מגן אשר יושיעם מפני אלוהים. כל
אשר יתעהו אלוהים, לא ימצא לו כל דרך.

38 **מוכרע במועצה:** אינם מקבלים החלטות בלא להיוועץ זה בזה. **מוציאים ממון:** ר' סורה 195:2.

43 **יבליג ויסלח:** הפרשנים הבחינו בחוסר ההתאמה בין פסוק זה לקודמיו, בהם נקראים המאמינים להיפרע מגודפיהם. הוציעו תירוצים שונים ליישוב הסתירה.

44 **תראה:** ביום הדין. **דרך לשוב:** אל העולם הזה.

47 היענו לריבונכם בטרם יבוא יום מאת אלוהים אשר אין להשיבו. לא
יהיה לכם מפלט ביום ההוא, ולא תוכלו להתכחש.

48 אם יפנו עורף – לא שלחנו אותך לשמור את צעדיהם. עליך רק
למסור. ככל שנטעים את האדם מרחמינו, כן יעלוז, ואולם במצוא אותם
רעה בשל כל אשר עוללו ידיהם זה כבר, מיד יכפור האדם.

49 לאלוהים מלכות השמים והארץ: יברא את אשר יחפוץ, ויעניק בנות
לאשר יחפוץ ובנים לאשר יחפוץ, 50 או ייתן להם משני המינים, בנים
ובנות, ויעקר את אשר יחפוץ. יודע הוא ויכול.

51 אלוהים לא ידבר אל בשר ודם אלא בהתגלות, או מעבר למחיצה, או
ישלח שליח אשר יגלה באשר ירשה את אשר ירצה. הוא עליון וחכם.

52 כך גילינו לך את רוח דברנו. לא ידעת מהו הספר ומהי האמונה,
ואולם עתה עשינו אותו לאור אשר בו ננחה את אשר נחפוץ מבין
עבדינו, ואף אתה תנחה באורח מישרים, 53 באורח אלוהים אשר לו כל
אשר בשמים ואשר בארץ. אכן, אל אלוהים ישובו הדברים.

52 **רוח דברנו:** מפרשים שהרוח הוא הקוראן, אשר נשלח בדברו של אלוהים, כלומר במצוותו. **הספר:** הקוראן.

סוּרָה 43 עִטּוּרֵי הַזָּהָב

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ח.מ.

2 אשבע בספר הברור! 3 עשׂינו אותו קֻרְאָן ערבי, למען תשׂכילו להבין.
4 הוא אצלנו באֵם הספרים, עליון ומלא חוכמה. 5 האם נעביר מעליכם
את דבר־התוכחה, כיוון שקהל מתהוללים אתם? 6 מה רבים הנביאים
אשר שלחנו אל הדורות הראשונים, 7 אך כל אימת שבא אליהם נביא,
הלעיגו עליו. 8 הכחדנו אדירים מהם, וכבר היה גורל הראשונים לכם
למופת.

9 אם תשאל אותם, מי ברא את השמים ואת הארץ, יאמרו, ברא אותם
האדיר והיודע. 10 הוא אשר פרשׂ לכם את הארץ כיצוע ופתח לפניכם את
נתיביה למען תישירו לכת, 11 והוא אשר הוריד מן השמים מים במידה,
ובהם הֶחֱיֵינוּ ארץ שְׁמֵמָה. כך גם תוצאו אתם (חיים מן הקבר). 12 והוא
אשר ברא את המינים כולם, ונתן לכם ספינות ובהמות אשר יסיעוכם,
13 וכך תשבו על גבן בבִטחה, ותזכרו את חסד ריבונכם בשבתכם עליהן,
ותאמרו, ישתבַּח שמו של מי שהכפיפן לרצוננו, שאם לא כן, לא היה
הדבר עולה בידינו, 14 ואל ריבוננו נשוב.

1 **ח.מ.:** ר' סורה 1:2.
3 **עשׂינו:** הדובר הוא אלוהים. **ערבי:** ר' סורה 2:12.
4 **אם הספרים:** ר' סורה 39:13. **עליון:** מפרשים שהקוראן בגרסתו השמימית היה עליון על יתר כתבי הקודש, שמקורם אף הוא באֵם הספרים.
8 **אדירים מהם:** מן הכופרים בני זמנו של מותמד. **לכם למופת:** בפרקי קוראן קודמים, או בתולדות העמים.
11 **החיינו:** הדובר הוא אלוהים. **תוצאו אתם:** תחיית המתים משולה כאן להפרחת השממה.
14 **אל ריבוננו נשוב:** ביום הדין.

15 הם עשׂו את ברואיו לחֵלֶק ממנו. אכן האדם כופר מושבע הוא. 16 האם
לעצמו ייטול (אלוהים) בנות מברואיו, ואתכם יבחר לברך בבנים?
17 הלא כל אימת שמבשׂרים להם על אשר יַרְמוּ כי יש לָרַחְמָן, קודרות
פניהם ונפשם מרה. 18 וכי (יעריף) את אשר יפורבסו בתכשיטים, ואשר
בעת ריב ודברים לא יֵדעו להביע דברים בבירור? 19 הם עשׂו את
המלאכים עבדֵי הרחמן לנקבות. האם היו עדים לבריאתם? עדותם תירשם,
והם עוד יישָׁאלו. 20 הם אמרו, לוּ רצה הרחמן, לא היינו עובדים אותם.
ואולם אין הם יודעים דבר על כך. רק דיבה הם מוציאים. 21 האם נָתַנּוּ
להם לפני כן ספר אשר עליו הם נסמכים? 22 לא! רק זאת הם אומרים,
מצאנו את אבותינו מאוחדים באמונתם, לכן בדרכם נישיר לכת.

23 כדומה לכך, כל אימת ששלחנו לפניך מזהיר אל אחת הערים, אמרו
בניה שטופי התפנוקים, מצאנו את אבותינו מאוחדים באמונתם, ודרכם
היא לנו דוגמה ומופת. 24 אמר (המזהיר), ולוּ גם אַראה לכם דרך ישרה
מדרך אבותיכם? אמרו, כופרים אנו באשר נשלחתם למסור. 25 נקמנו
נקמתנו בהם, ועתה רְאֵה מה היה סופם של המכחישים.

26 אברהם אמר לאביו ולבני עמו, אין אני מחויב לאשר תעבדו, 27 כי
אם רק לאשר יצר אותי. הוא ינחני. 28 אז קבע זאת (אלוהים) כאִמרה
אשר שׂרדה לנצח בקֶרב צאצאיו, למען ישובו.

15 **ברואיו:** מילולית: עבדיו. **חלק ממנו:** טענו שהם נולדו לו, כך שהם זהים לו במהות האלוהית. ר' סורה 116:2.
16 **בנות:** ר' סורה 19:53.
17 **מבשרים להם:** על הולדת בת. **קודרות פניהם:** הם אינם שמחים בלידתן של בנות, ולפיכך אין היגיון באמונתם שאלוהים עצמו בחר להיות אב לבנות. **רחמן:** ר' סורה 30:13.
18 **יפורבסו בתכשיטים:** כלומר בנות. ויש המציינים כי הכוונה לפסילים המקושטים בכסף וזהב. **לא ידעו להביע:** כלומר, הנקבה מוגבלת בבישוריה, ולפיכך לא ייתכן שאלוהים יהיה אב לבנות.
19 **עשו את המלאכים...לנקבות:** זיהו אותם עם האלילות שאותן עבדו כבנות אלוהים.
20 **עובדים אותם:** את המלאכים, כבנות אלוהים. **דיבה:** על כך שאלוהים לא אסר עליהם לעבוד אותם. או: על כך שהמלאכים הם נקבות.
23 **לפניך:** פנייה אל הנביא מותמד.
28 **אמרה אשר שרדה לנצח:** הפרשנים מסבירים שהכוונה לחלקה הראשון של השְׁהָארה, כלומר ההצהרה שאין אלוה מבלעדי אלוהים. אמרה זו הועברה כמורשת דתית מדור לדור בקרב צאצאי אברהם.

29 הנחתי לאלה ולאבותיהם להתענג, עד אשר נגלתה בפניהם האמת
בפי שליח רובֵר ברורות. 30 ובאשר נגלתה האמת בפניהם, אמרו, אלה
כשפים מובהקים, ואנו כופרים בזאת. 31 עוד אמרו, מדוע לא הורד
הקֻרְאָן הזה ממרומים אל אחד מבנֵי שתי הערים, איש עתיר נכסים? 32 –
האם להם נִתנה הזכות לחלק את רחמי ריבונךָ? אנו חילקנו ביניהם את
מחייתם בחיי העולם הזה, ורוממנו כמה מהם במעלות על זולתם למען
יובלו להעבידם, ואולם רחמי ריבונךָ טובים מכל אשר יאגרו.

33 אלמלא נטו האנשים להיות אומה אחת, היינו עושׂים לכופרים ברחמן
בתים אשר גגות של כסף להם, ומדרגות לעלות בהן אל הגג, 34 ושערים
לבתיהם ויצועים להסב עליהם, 35 ועיטורי זהב. כל אלה אינם אלא
תענוג חולף של חיי העולם הזה, ואילו העולם הבא שמור אצל ריבונךָ
לידאים.

36 כל המתעלם מזִכרו של הרחמן, נועיד לו שׂטן כבן לווייתו. 37 הם
מרחיקים אותם מן הנתיב, אף כי יְרַמּו כי יישירו לכת. 38 אך באשר
יבוא האדם אלינו, יגיד (לבן לווייתו), מי ייתן והיינו אתה ואני רחוקים
זה מזה ברחוק מזרח ממערב. מה נודא אתה כבן לוויה. 39 בֵּיוון שהייתם
בני עוולה, לא יפחת היום נטל העונש מעליכם, אפילו תַחלקוהו בולכם.

40 התוכל להשמיע קולךָ באוזני החירשים, או להנחות את העיוורים ואת
השרויים בתעייה גמורה?

41 בין אם נעבירךָ מן החיים, ואז ניקח מהם נקם, 42 ובין אם נַראה לךָ
את העונש אשר הבטחנו להם – יכול נוּכל להם.

29 **האמת:** הקוראן.
30 **כופרים בזאת:** בדברי הקוראן.
31 **שתי הערים:** מכה וטַאִיף. מפרשים שהכופרים סברו כי מן הראוי שאלוהים ישלח כנביא איש מכובד מבני אחת הערים הללו, ולא איש נתות כמותמד. ויש הגורסים שמדובר באלוליד אבן אלמוגירה איש מַכה, או עורוה אבן מַסעוד איש טאיף. שהיו עשירים מאוד.
32 **להעבידם:** להעסיקם בשכר, או לקחתם לעבדים. **רחמי ריבונך:** כעולם הבא.
33 **להיות אומה אחת:** להידמות זה לזה בנטייתם להבלי העולם הזה. אלמלא כן, היה אלוהים מעניק עושר לכופרים מבלי לחשוש פן המאמינים יתקנאו כהם ויכפרו כמותם. כלומר העושר משחית, והנאות העולם הזה שוות בעיני אלוהים כקליפת השום.
38 **אלינו:** אל אלוהים, ביום הדין.
41 **בין אם נעבירך מן החיים:** ר' סורה 46:10.

43 רְבַק באשר נִגלה לךָ; אתה הולך באורח מישרים. 44 דבר־תוכחה הוא
לךָ ולבני עמךָ, ועתידים אתם להישָׁאל. 45 שְׁאַל את שליחינו אשר
שלחנו לפניךָ, האם עשׂינו אֵלים אשר יש לעובדם מִבַּלעדי הרחמן?

46 שלחנו את מֹשֶׁה להביא את אותותינו אל פַּרעֹה ומועצת נכבדיו. אמר,
אני שליחו של ריבון העולמים. 47 ובאשר הביא להם את אותותינו, שׂמו
אותם לצחוק, 48 אך כל אות שהראינו להם היה קשה מקודמו, והענשנו
אותם במכות למען ישובו. 49 אמרו, הוי המכשף, קְרָא למעננו אל
ריבונךָ בשֵׁם בריתו אִתּךָ, ומעתה נישיר לכת. 50 ואולם כאשר הסרנו את
העונש מעליהם, הֵפֵרו את דברם. 51 אז הבריז פַּרעֹה באוזני בני עמו
לאמור, הוי בני עמי, האם לא לי המלכות במצרים, ולא יזרמו הנהרות
הללו לרגלַיִ? האם לא תבחינו? 52 האין אני טוב מן הנִקלֶה הזה אשר לא
יוכל לדבר ברורות? 53 מדוע לא עוּטר בצמידי זהב, ולא באה עִמו
פמליה של מלאכים? 54 כך הסית את בני עמו, והם נשמעו לו. הם היו
קהל מופקרים. 55 וכאשר הבעיסונו, נקמנו בהם, והטבענו את כולם,
56 ונְתַנּוּ אותם למשל ולשנינה לבאים אחריהם.

57 כאשר הובא בן מַרְיָם במשל, הֵריעו בני עמךָ לזאת, 58 ואמרו, האם
טובים האֵלים אשר לנו ממנו? הם הביאוהו לךָ במשל רק לשֵׁם התנצחות.
אכן עַם של וכחנים הם. 59 אין הוא אלא עֶבד אשר נטינו לו חסד ונְתַנּוּ
אותו למופת לבני ישׂראל. 60 אם נחפוץ, נוכל לשׂים במקומכם מלאכים

44 **עתידים אתם להישאל:** ביום הדין, האם קיימתם את מצוות הקוראן.
45 **שאל את שליחינו:** מפרשים שמדובר בשאלה רטורית, או שעליו לשאול את בני עמם של השליחים (היהודים והנוצרים).
47 **הביא להם את אותותינו:** חולל לפניהם ניסים והביא עליהם את המכות.
51 **לרגלי:** יש המפרשים כפשוטו, כלומר לרגלי ארמונותי, או כמשמעות מושאלת: בהתאם לרצוני.
52 **לא יוכל לדבר ברורות:** רמז להיותו של משה כבד לשון.
57 **הובא בן מרים כמשל:** כדוגמה לבן אנוש הנתשב לבנו של אלוהים. **הריעו:** שמחו, כי מצאו בדוגמתו של ישוע הוכחה לכך שגם אליליהם יכולים להיחשב בבני אלוהים.
58 **האם טובים האלים אשר לנו ממנו:** האלים שלנו אינם מיותסים מישוע. מפרשים כי זו תגובת הכופרים לאזהרות הקוראן כי המאמינים בכך שאלוהים העמיד צאצאים ילכו לגיהינום. הכופרים משיבים בלעג כי אם זה דינם של המעריצים את ישוע ככן אלוהים, הם ואליליהם הפחותים מישוע ישמחו לבוא גם הם לגיהינום ולהיות שם בדרגה שווה לדרגתו של ישוע.

אשר יחליפו אתכם על פני האדמה. 61 סימן הוא לבואה של שעת הדין.
אַל תפקפקו בה ולכו בעקבותי. זוהי דרך הישר. 62 ואַל ידיחכם השׂטן,
הן הוא אויבכם המושבע. 63 באשר הביא יֵשוּעַ את האותות הנהירים,
אמר, הבאתי לכם את החוכמה, למען אבאר לכם את אשר נחלקתם בו.
לכן הֱיו יראים את אלוהים ושִׁמעו בקולי. 64 אלוהים הוא ריבוני וריבונכם,
לכן עִבדוהו. זהו אורח מישרים; 65 ואולם מחנותיהם חלקו אלה על אלה.
אבוי לבני העוולה מפני עונשו של יום מר ונִמהר. 66 לא נותר להם אלא
לצַפּות כי תבוא עליהם שעת הדין כחתף בלא שישערוה. 67 ביום ההוא
יהפכו ידידי נפש אויבים זה לזה, פרט לירֵאים.

68 – הוי עבָדַי, היום לא ייפול עליכם פחד ולא תצטערו. 69 אשר
האמינו באותותינו והתמסרו, 70 היכנסו לגן עדן, אתם ונשותיכם. מאושרים
תהיו. 71 יסובבו ביניהם קערות של זהב וגביעים, ובהם כל אשר תאווה
הנפש וכל אשר תתענג העין עליו. לעולמי־עד תהיו בו. 72 זהו גן עדן
אשר ירשתם בזכות מעשׂיכם, 73 ובו מזומנים לכם פירות רבים אשר
מהם תאכלו. 74 החוטאים יהיו בעונש גיהינום לנצח. 75 לא יֻרפּו מהם
לרגע, ונטולי תקווה ייאלמו דום. 76 לא גרמנו להם עוול, כי הם היו בני
העוולה. 77 הם יקראו, הוי מָאלִכּ, לו רק מיהר ריבונך להשמידנו! יגיד,
כאן תישארו.

78 הבאנו לכם את האמת, ואולם רובכם מאסתם באמת. 79 האם כבר
טיכסו עצה? אנו נטכס. 80 או האם חושבים הם כי לא נשמע את
צפונותיהם ואת סוד־שׂיחם? לא כן, כי שליחינו ניצבים לידם ורושמים.

60 **לשים במקומכם מלאכים:** כלומר מלאכים אינם מוגבלים רק לשמים, ולפיכך אין סיבה להערצתם כבני אלוהים. ויש המפרשים: "נוכל ליצור מלאכים מתוככם", כלומר לגרום לכך שייוולדו לכם מלאכים, אות לכך שהם לאו דווקא בני אלוהים, וגם ישוע אינו כזה.

61 **סימן הוא:** ישוע. הופעתו באחרית הימים תבשר את יום הדין. ויש המפרשים שהכוונה לקוראן המבשר על יום הדין.

65 **מחנותיהם:** סיעות הנוצרים שלא הסכימו ביניהן בנוגע לטיבו של ישוע, וכרומה.

67 **פרט ליראים:** רק אחוותם של הצדיקים תשרוד ביום הדין.

69 **התמסרו:** ר' סורה 112:2.

77 **מָאלִכּ:** שמו של המלאך שומר גיהינום. **להשמידנו:** כדי שנחדל לסבול.

79 **טיכסו עצה:** כיצד לפגוע במוחמד. **אנו נטכס:** את הנקמה בזוממים לפגוע בנביא.

80 **שליחינו:** המלאכים.

סורה 43: עיטורי הזהב

81 אֱמור, לו היה בן לרחמן, הייתי אני ראשון העובדים. 82 ואולם ישתבַּח
שֵׁם ריבון השמים והארץ, ריבון הכס, ויינון מעל התארים אשר בהם
יתארוהו. 83 הנח להם להיסחף ולהשתעשע עד אשר יפגשו את היום אשר
הובטח להם. 84 הוא האלוה אשר בשמים, והאלוה אשר בארץ, והוא
החכם והיודע. 85 יתברַך זה אשר לו מלכות השמים והארץ וכל אשר
ביניהם. אצלו היֶדע על שעת הדין, ואליו תוחזרו. 86 אלה אשר אליהם
יתפללו מִבַּלעדיו לא יוכלו להשתדל; רק המעידים על האמת ביודעין.

87 אם תשאל אותם, מי ברא אותם, יאמרו, אלוהים. אם כן, ביצד זה
ישגו בשקרים? 88 (אלוהים שומע את הנביא) באומרו, ריבוני, אלה עַם
אשר לא יאמינו. 89 – חוס עליהם וֶאֱמור, שלום. לבסוף ייווכחו לדעת.

81 **ראשון העובדים:** את בנו של אלוהים. ויש גורסים: "הייתי ראשון העובדים את אלוהים לבדו".

82 **תארים:** כגון שהוא אב לבן כישוע, או לבנות שהכופרים עובדים להן כאלילות.

85 **אליו תוחזרו:** למשפט ביום הדין.

86 **אשר אליהם יתפללו:** האלילים שהכופרים פונים בתפילה אליהם. **להשתדל:** בפני אלוהים למען המאמינים בהם. **רק המעידים:** יוכלו להשתדל. מפרשים שמדובר בעיקר בישוע ובמלאכים, וכן בעוזיר, שזכאים להשתדל למען המאמינים בהם. או: רק (למען) המעידים. במקרה זה מפרשים כי המעידים שלמענם ישתדלו המלאכים הם המוסלמים האומרים את העדות (בערבית: שָהָאדה) שאין אלוה מבלעדי אלוהים.

87 **ישגו בשקרים:** יתפתו ללכת אחר אלילים זולת אלוהים.

89 **חוס עליהם:** יש המפרשים שהפסוק בוטל בתוקף הצו המצוי בסורה 5:9 ("פסוק החרב") המכריז מלחמה כוללת בכופרים.

סוּרָה 44 הֶעָשָׁן

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ח.מ.

2 אשבע בספר הברור! 3 הורדנוהו ממרומים בלילה מבורך – מאז
ומתמיד נהגנו להזהיר. 4 בו ייחרץ כל דבר בשום שׂכל, 5 על־פי דברנו
– מאז ומתמיד שלחנו שליחים 6 ברחמים מעִם ריבונך – הוא השומע
והיודע, 7 מעִם ריבון השמים והארץ ואשר ביניהם. לו רק הייתם נבונים
להשתכנע. 8 אין אלוה מבַּלעדיו, המחַיה והממית, ריבונכם וריבון אבותיכם
הראשונים, 9 ואולם הם מטילים ספק ושטופי שעשוע.

10 צַפֵּה לבואו של יום אשר בו יביאו השמים עשן לעין כל, 11 והוא יכסה
את האנשים. זה עונש קשה. 12 ריבוננו, הָסֵר מעלינו את העונש, כי
מאמינים אנו. 13 אך מה יועיל להם, אם ייזָכרו לאחר שכבר בא אליהם
שליח אשר הזהירם ברורות? 14 הם פנו לו עורף ואמרו, אחרים לימדוהו,
והוא אחוז שֵׁד. 15 גם אם נסיר קמעא את העונש, תשובו לסורכם.

1 **ח.מ.:** ר' סורה 1:2.

3 **הורדנוהו:** את הקוראן. **לילה מבורך:** מרבית הפרשנים גורסים שמדובר בליל אלקַדְר (ר' סורה 97), אך יש המזהים אותו עם לילות קדושים אחרים. **מאז ומתמיד נהגנו להזהיר:** לפיכך הורדנו את הקוראן כדי להמשיך ולהזהיר באמצעותו את הברואים.

4 **בו ייחרץ כל דבר:** הפרשנים גורסים שבליל אלקַדְר נחרצים גורלות כל הברואים לתקופה של שנה אחת, עד ליל אלקַדְר הבא.

10 **עשן:** על הפרשנים מקובלת הדעה שמדובר ברעב כבד שפקד את העיר מַכּה בימי מוחמד. העשן מסמל את ערפול החושים שגרם הרעב, ובעטיו היטשטשה ראייתם של התושבים. אולם יש התופסים את העשן בפשוטו, ובמקרה זה הופעתו תבשר את קץ העולם.

14 **אחרים לימדוהו:** רמז לדעת הכופרים שמוחמד אינו נביא אמת אלא רק דובר בשם בני אדם אחרים. **אחוז שד:** ר' סורה 6:15.

15 **נסיר קמעא את העונש:** את הרעב בעולם הזה, או את ייסורי יום הדין.

16 ביום אשר נהלום מהלומה כבדה – אז נָקוֹם ננקום.

17 ולפניהם כבר ניסינו את עַמו של פַּרעֹה: בא אליהם שליח נכבד ואמר,
18 תנו בידַי את עבדֵי אלוהים – שליח נאמן אני אליכם – 19 ואַל
תמרדו באלוהים. הִנה הצגתי לכם אסמכתא ברורה, 20 וישמרני ריבוני
וריבונכם פן תסקלוני. 21 גם אם אינכם מאמינים לי, הַניחו לי. 22 או
קרא אל ריבונו, אלה עַם של חוטאים. 23 הוצֵא את עבדַי הלילה הזה, כי
עומדים לדלוק אחריכם. 24 הַשאֵר את הים בקוע, כי הם גדודים אשר
נחרץ גורלם לטבוע. 25 הם הניחו מאחור שפע גנים ומעיינות, 26 שׂדות
זֶרע, משכנות פאר, 27 ומנעמֵי תענוגות. 28 כך היה, ואנו הורשנו כל
זאת לבני עם אחר. 29 השמים והארץ לא בכו להם ולא ניתנה להם
ארכה. 30 כך הִצלנו את בני ישׂראל מעונש מחפיר, 31 מיד פַּרעֹה. הוא
היה מתנשׂא ומתהולל. 32 בחרנו אותם ביודעין להיות מעל כל שוכני
העולמים, 33 ונָתַנו להם אותות אשר ניסיון ברור הם.

34 הללו אומרים, 35 אין דבר מעֵבר למותנו הראשון, ולעולם לא יקימונו
לתחייה. 36 הָשיבו את אבותינו, אם אמת בפיכם.

37 האם טובים הם מבני עמו של תֻּבַּע ומאלה אשר חיו לפניהם? השמדנו
אותם כי חטאו.

16 **ביום אשר נהלום:** ביום הדין. אולם כמה מן הפרשנים נוהגים להסביר שמדובר בניצחון שהושג על הכופרים במלחמת בַּדְר (שנת 624).

17 **שליח נכבד:** משה.

18 **עבדי אלוהים:** בני ישראל.

19 **אסמכתא ברורה:** הניסים שחולל משה בפני פרעה וחרטומיו.

23 **הוצא:** פניית אלוהים אל משה.

24 **השאר את הים בקוע:** כדי שהרודפים יבואו בו אחריכם ויטבעו. ר' שמות יד 16–29.

28 **לבני עם אחד:** לבני ישראל, שיצאו ממצרים עם רכוש שנטלו מן המצרים (ר' שמות יב 32–36). ויש המפרשים שבני ישראל שבו מצרימה לאחר טביעת המצרים וירשו את נחלאותיהם.

33 **אותות:** קריעת הים, המן, השליו וכדומה.

34 **הללו:** הכופרים בני זמנו של מוחמד.

35 **מותנו הראשון:** המוות הארצי בסוף החיים בעולם הזה, להבדיל ממוות הנמשך אל העולם הבא והמשמש מבוא לתחיית המתים.

36 **אם אמת בפיכם:** אם באמת יש חיים לאחר המוות, כפי שאתה, הנביא, טוען בשם אלוהיך.

37 **תֻבַּע:** תוארם של שליטי תימן הקדומים. מסופר שאחד מהם התבשר על הופעתו הצפויה

38 לא בראנו את השמים ואת הארץ ואת אשר ביניהם לשם שעשוע.
39 בראנו אותם רק למען תתגלה האמת, ואולם מרביתם אינם יודעים.
40 יום הפסיקה הוא המועד לכולם. 41 הוא יום אשר בו לא יועיל מגן לְבן
חסותו במאום, והם לא ייוושעו, 42 זולת אשר ירחם עליו אלוהים. הוא
האדיר והרחום. 43 עץ הַזקום 44 הוא מזונו של החוטא הנפשע.
45 בנחושת רותחת יגעש בקרביים, 46 יבעבע כמים רותחים. 47 –
תִּפסוהו ואל מעמקֵי גיהינום הַשליכוהו, 48 וְהָריקו על ראשו את עונש
המים הרותחים! 49 טְעַם, הן אתה אדיר ונבבד! 50 זה הדבר אשר
פקפקתם בו. 51 היראים ישכנו במקום מבטחים, 52 בין גנים ועל פלגי
מים, 53 עוטים משי וקטיפה וה מול זה. 54 בך יהיה, ונזַווגם עם עלמות
צחודות עור ויפות עין. 55 יזמינו מבל פרי, ולבטח יֵשבו. 56 טַעַם מוות
לא יֵדעו שָם, זולת המוות הראשון, והוא ישמדם מפני עונש הַשְאוֹל.
57 זהו חסד ריבונך, וזוהי הזכייה הכבירה.

58 גילינו אותו בלשונך, למען ייקל עליהם לזכור. 59 פְּקַח עין, הן גם
הם פוקחים עין.

של מוחמד וקרא לבני עמו להאמין בו, אך הם סירבו.

40 **יום הפסיקה:** אחד מכינויי יום הדין.

43 **זקום:** ר' סורה 62:37.

54 **צחורות עור:** צחורת עור מכונה בערבית חֻוְראא' (רבות: חור), ומכאן כינויין: "חוריות".
ויש אומרים כי בינוין מעיד על עיניהן השחורות והבוהקות בלובנן.

58 **אותו:** את הקוראן. **כלשונך:** הערבית. ר' סורה 12:2.

סוּרָה 45 הַכּוֹרַעַת בֶּרֶךְ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ח.מ.

2 והו ספר אשר הורד ממדומים מעִם אלוהים האדיר והחכם. 3 בשמים
ובארץ צפונים אותות למאמינים. 4 ובבדיאתבם ובַיצורים אשר יפיץ
אלוהים צפונים אותות לאנשים הנכונים להשתכנע. 5 בחילוף הלילה
והיום ובפרנסה אשר שולח אלוהים משמים, אשר יחַיה בה ארץ שנָשַמה,
ובכיוון משב הרוחות, צפונים אותות למשׂכילים להבין. 6 אלה אותות
אלוהים אשר נקראם בפניך למען גַלות את האמת, ועִם בוא כל אלה,
לאיזה אומָד יאמינו, אם לא לאלוהים ולאותותיו?

7 אבוי לכל דמאי נפשע, 8 השומע את אותות אלוהים נקראים בפניו,
ואף־על־פי־כן יעמוד במִדיו, כמו מעולם לא שמעם. בַשֵׂר לו על עונש
בבד. 9 כאשר נודעים לו כמה מאותותינו, הוא שׂם אותם ללעג. כל אלה,
צפוי להם עונש מחפיד. 10 מעֵבר מזה – גיהינום אשר בו לא יועיל להם
פועַל ידיהם במאום, ואף לא המגינים אשר לקחו להם זולת אלוהים.
צפוי להם עונש כבד.

11 זהו מקור הדרבה, אך הבופרים באותות דיבונם ייענשו בייסודים
קשים.

12 אלוהים הוא אשר הכפיף לרצונכם את הים, למען ישוטו בו הספינות
על־פי דבָרו, ולמען תבקשו לבם פרנסה מאִתו, ולמען תכידו טובה.

1 **ח.מ.:** ר' סורה 1:2.

2 **זהו ספר:** הקוראן.

6 **אותות אלוהים:** ר' סורה 39:2.

10 **מעבר מזה:** בעולם הבא. **המגינים:** האלילים.

13 והוא הכפיף לרצונכם ברוב חסדו את כל אשר בשמים ובארץ. בזאת
צפונים אותות לאנשים הנמלכים בדעתם.

14 אֱמור למאמינים כי ימחלו לאשר אינם מצפים לבואם של יְמֵי אלוהים,
למען יגמול אלוהים לאנשים כפועלם. 15 כל העושׂה טוב, למען עצמו
יעשׂה, והעושׂה רע, לעצמו מֵרַע. לאחר כל זאת אל ריבונכם תוחזרו.

16 נָתַנו לבני ישׂראל את הספר ואת המשפטים ואת הנבואה, ופִרנסנו
אותם במיטב הדברים, ורוממנו אותם מכל שוכני העולמים, 17 ונָתַנו
להם דינים נהירים, והם לא נחלקו ביניהם כי אם לאחר שהוענקה להם
הדעת, עֲקב רִשעה שנפלה בינותם. ריבונך ישפוט ביניהם ביום תחיית
המתים בכל אשר נחלקו בו. 18 אַחַר קבענו לךָ חוקי הֲלָכה. נְהַג על־פיה
ואַל תיטה אחר משוגות לבם של חסרי הידע. 19 הם לא יועילו לךָ במאום
אצל אלוהים. בני העוולה הם מגינים זה לזה, ואלוהים הוא מגן היראים.
20 זה יאיר את עיני האנשים ויביא הדרכה ורחמים לאנשים הנכונים
להשתכנע.

21 האם סבורים בעלי העוונות כי דינם אצלנו כדין המאמינים ועושׂי
הטוב? כי בחייהם ובמותם יִדמו זה לזה? זהו שיפוט מעוות. 22 אלוהים
ברא את השמים ואת הארץ למען תתגלה האמת, ולכל נפש ישולם
כפועלה, ואיש לא יקופח.

23 הֲרָאיתָ את הלוקח לו כאֵל את משוגת לבו? הִתעהו אלוהים ביודעין
ואטם את אוזניו ולבו, ושׂם כסות על עיניו. מי יוכל להחזירו אל דרך
הישר אחרי אלוהים? האם לא תיזָכרו?

24 הם אמרו, דבר אין לנו מֵעֵבר לחיינו בעולם הזה; האחד ימות והאחר
יחיה, ורק הזמן יביא עלינו כלָיה. אין הם יודעים דבר על זאת, והם רק

14 **ימחלו:** יש המפרשים שפסוק זה פג תוקפו לאחר שניתנו פסוקים אחרים המצווים על מלחמת קודש בכופרים. **ימי אלוהים:** הימים שבהם אלוהים ייתן ניצחון למאמינים ויעשה שפטים בכופרים. הכופרים אינם מאמינים שימים כאלה עתידים לבוא אי פעם.
15 **תוחזרו:** ביום הדין.
16 **הספר:** התורה.
18 **קבענו לך:** פנייה אל מוחמד. **הלכה:** בערבית: שריעה.
20 **זה יאיר:** הקוראן.
23 **את משוגת לבו:** את העצמים שנהה אחריהם, כגון עצים ואבנים.

מדַמים. 25 כאשר קוראים בפניהם את אותותינו הנהירים, טענה ניצחת
אחת להם: יגידו, הָשיבו את אבותינו (לחיים), אם אמת בפיכם.
26 אֱמור, אלוהים ייתן נשמת חיים באפכם ואז ימיתכם, ואז יכַנֵס אתכם
לקראת יום תחיית המתים. אין ספק בו. ואולם מרבית האנשים אינם
יודעים.

27 לאלוהים מלכות השמים והארץ, וביום אשר תגיע שעת הדין – ביום
ההוא ילכו השוגים בהבל לאבדון. 28 או תִראה והנה כל אומה כורעת
ברך, וכל אומה תיקָרֵא אל ספרה ויֵיאמר לה, היום ישולם לכם כפועלכם.
29 זה סִפרֵנו אשר יגיד את האמת עליכם. הן שמרנו בכתב את אשר
עשׂיתם. 30 אשר למאמינים ולעושׂים את הטוב, עליהם יפרושׂ אלוהים
את רחמיו. זו הזכייה הברורה. 31 ואשר לכופרים: האם לא קראו בפניכם
את אותותַי, אך אתם מלאתם שחץ והייתם חוטאים? 32 וכאשר אמרו כי
הבטחת אלוהים אמת היא, וכי שעת הדין, אין ספק בה, אמרתם, איננו
יודעים שעה זו מהי; אנו רק מדַמים לעצמנו, ואיננו יודעים דבר אל־נכון.
33 אז ייחשׂפו בפניהם העוונות אשר עשׂו, ויינחת עליהם העונש אשר בזו
לו. 34 יגידו להם, היום נשכח אתכם כשם ששכחתם כי יומכם זה עומד
להגיע. בגיהינום תדורו, ולא יקום לכם מושיע, 35 זאת כי שׂמתם ללעג
את אותות אלוהים, והִדיחו אתכם חיי העולם הזה. היום לא יוציאום
ממנו ולא יתירו להם לבקש חנינה. 36 על כן התהילה לאלוהים ריבון
השמים וריבון הארץ, ריבון העולמים. 37 לו השׂררה בשמים ובארץ, והוא
האדיר והחכם.

24 **רק הזמן:** ולא אלוהים.
26 **ספרה:** הספר שבו נרשמו מעשיה.
32 **הבטחת אלוהים:** על כך שהמתים יקומו לתחייה.
34 **היום נשכח אתכם:** באש גיהינום.

סוּרָה 46 גִּבְעוֹת הַחוֹל

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ח.מ.

2 זהו ספר אשר הוּרד ממרומים מעִם אלוהים האדיר והחכם. 3 בראנו את
השמים ואת הארץ ואת אשר ביניהם רק למען תתגלה האמת, ולזמן
קצוב. ואולם הכופרים פונים עורף לאזהרות.

4 אֱמור, תנו דעתכם על אלה אשר אליהם תִפנו בתפילה מִבַּלעדי
אלוהים: הַראו לי מה בראו בארץ, או אולי שותפים הם לשמים? הָביאו
לי ספר הקודם לזה, או שמץ מידע, אם אמת בפיכם. 5 היש מרחיק יותר
לתעות מן האיש אשר במקום אלוהים יִפנה בתפילה אל אשר לא יַיענו
לו עד יום תחיית המתים, ואשר אינם מעלים על דעתם כי פנו אליהם?
6 וכאשר ייאספו האנשים, יהיו להם (האֵלים) לאויבים, ויכחישו כי עבדו
אותם.

7 כאשר קוראים בפניהם את אותותינו הנהירים, הכופרים בָּאמת בהגיעה
אליהם יגידו, אלה כשפים בעליל. 8 ואם יאמרו, הוא בדה אותו מלבו,
אֱמור, אם אמנם בדיתי אותו, לא תעמוד לכם כל זכות למעני אצל
אלוהים. הוא מיטיב לדעת במה תתעסקו. אין כמוהו עֵד ביני וביניכם,
והוא הסולח והרחום.

1 **ת.מ.**: ר' סורה 2:1.
2 **זהו ספר**:הקוראן.
3 **לזמן קצוב**:העולם שנברא יחדל להתקיים בבוא יום הדין.
4 **ספר הקודם לזה**: שנגלה לפני הקוראן, כראיה לטענתכם.
6 **ייאספו**:ביום הדין. **יהיו להם לאויבים**: האלילים לעובדיהם.
8 **בדה אותו**: מותמר את הקוראן.

9 אֱמור, אינני הראשון שנשלח כשליח, ואיני יודע מה ייעשׂה בי ובכם.
דבק אני רק באשר נִגלה לי, וכל תפקידי להזהיד ברורות.

10 אֱמור, תנו דעתכם: הן מעִם אלוהים הוא, ובכל זאת תכפרו בו,
אף־על־פי שעֵד מבני ישׂראל כבד העיד על שכמותו והאמין, אך אתם
דבֵקים בשחצכם. אכן, לא ינחה אלוהים את קהל בני העוולה. 11 הכופרים
אמרו על אודות המאמינים, אילו היתה תועלת בזאת, כי אז לא היו
מקדימים אותנו בה. - כיוון שאינם מישירים לכת על־פיו, יגידו, זהו
שקר נושן.

12 לפניו היה ספרו של משֶׁה למופת ולרחמים, וזהו ספר המאשר (את
קודמיו), וניתן בלשון ערבית כדי להזהיד את בני העוולה ולהביא בשׂורה
למיטיבים.

13 האומרים, דיבוננו הוא אלוהים, ומישירים לכת, לא ייפול עליהם פחד
ולא יצטערו. 14 באֵי גן עדן הם, ולנֶצח ישכנו בו. כפועלם יושב להם.

15 ציווינו על האדם לגמול חסד עם הוריו. אִמו נשׂאה אותו בדחמה
ביגע, וילדה אותו ביגע. שלושים חודשים חלפו מאז הריונה ועד גמילתו.
ובהגיעו לפִרקו ובמלאת לו ארבעים, אמד, דיבוני, למדני מילות תודה
על החסר שנטיתָ לי ולהורַי, אשר תהיינה שגודות על לשוני, ומעשׂים
טובים אשר יפיקו רצון מלפניך, וברכני בזודעי אחרַי. חוזד אני בתשובה
אליך, ואני נמנה עם המתמסרים. 16 מאלה נקבל את מעשׂיהם הטובים

9 **איני יודע מה ייעשה בי**: יש המפרשים: איני יודע אם גורלי יהיה סר בגורל הנביאים שקדמו לי.
10 **מעם אלוהים הוא**: הקוראן. **עד מבני ישראל**: מזוהה עם עבדאללה אבן סְלָאם, היהודי איש מְדינה שהתאסלם וחמך במותמר. אחרים גורסים בי מדובר במשה. **העיד על שכמותו**: העיד בי הקוראן אמיתי (אבן סלאם). או: העיר על אמיתות התורה הרומה לקוראן (משה).
11 **אילו היתה תועלת בזאת**: בדת האסלאם. **לא היו מקדימים אותנו**: היינו מתאסלמים לפניהם. **שקר נושן**: דברי הקוראן הם כזבים שנלקחו ממעשיות עתיקות.
12 **לפניו**:לפני הקוראן. **מאשר**:ר' סורה 41:2. **ערבית**:ר' סורה 2:12.
15 **מתמסרים**: ר' סורה 112:2. הפסוק מתאר את מאפייניו של המאמין הצדיק באשר הוא, אולם סובית הפרשנים גורסים שהפסוק מספר בשבחו של אחד מחברי הנביא, הלא הוא אבו בְּבר שנתמנה לחליף לאחר מות מוחמד. התפילה שלפנינו נתפסת במשקפת את דבקותו הדתית של הנושא אותה.

ונמחל על עוונותיהם, ויהיו בין בָּאֵי גן עדן. זוהי הבטחה נאמנה.

17 האיש אשר אמר להוריו, קָצתי בשניכם! אתם מבטיחים כי אצא
(מקברי ואקום לתחייה), והרי הדורות לפנַי חלפו לבלי שוב! הוריו
ביקשו ישועה מאלוהים ואמרו (לבנם), אוי לךָ, הַאֲמֵן! הן הַבטחַת אלוהים
אמת היא. אך הוא יגיד, אין אלה כי אם מעשיות של קדמונים.

18 אלה הם אשר בצדק נִגזר דינם יחד עם אומות של שֵׁדים ובנֵי אֱנוש
שעברו מן העולם לפניהם. הם הלכו לאבדון. 19 כולם ידורגו על־פי
מעשיהם, ואלוהים ימלא להם את שכר מעשיהם, ולא יקופחו. 20 ביום
אשר יוצגו הכופרים נוכח אש גיהינום - כיליתם את מנעמיכם בחיי
העולם הזה והתענגתם עליהם, והִנה היום ישולם לכם בעונש מחפיר, כי
מלאתם שחץ בארץ בלא צדק, והייתם מופקרים.

21 הַזכֵּר את אָחִיהם של בני עָאד: הוא הזהיר את בני עַמו בין גבעות
החול - ובבר לפניו היו מזהירים וגם אחריו - לאמור, עִבדו רק את
אלוהים. ירא אני פן יבוא עליכם עונש ביום הרה גורל. 22 אמרו, האם
באתָ להסב אותנו מעל האֵלים אשר לנו? אם כך, הָבֵא את אשר תאיים
בו עלינו, אם אמת בפיךָ. 23 אמר, רק לאלוהים הַיֶדע, ואני רק מוסֵר
לכם את אשר נשלחתי להביא, ואתם נראים לי אנשים נבערים. 24 כאשר
ראו ברמות ענָנה הקרֵבה ובאה אל אדמותיהם, אמרו, זה ענן שימטיר
לנו גשם. - ולא היא! זהו הדבר אשר ביקשתם להחישו: רוח שצְרוּר בה
עונש קשה, 25 והיא תחריב כל דבר במצוות ריבונה. עם בוקר לא נִראָה
עוד דבר זולת משכנותיהם (השוממים). כך נגמול לאנשים החוטאים.

26 אנו הושבנו אותם על מבונם - אתכם לא הושבנו אֵיתָן במותם -
ונָתַנּו להם אוזניים ועיניים ולב, ואולם לא הועילו להם אוזניהם ועיניהם
ולבבם במאום. הם התכחשו לאותות אלוהים, ואז ניחת עליהם העונש

17 **האיש אשר אמר להוריו:** אלה מאפייניו של הכופר באשר הוא, אך יש המפרשים שמדובר באחד מבניו של אבו בַּכְּר, שאמר את הדברים להוריו בטרם התאסלם.

20 **כיליתם:** פניית אלוהים אל החוטאים.

21 **אחיהם:** הנביא הוד משבט עָאד, שנשלח להזהירם מפני העונש הצפוי להם על חטאיהם. **גבעות החול:** בערבית: אַחְקָאף. מונח זה השתרש בשם המקום בתימן שבו, על־פי המסורת, שכנו בני עָאד.

אשר בזו לו. 27 אבן השמדנו את הערים אשר סביבכם, לאחר שהבאנו
שלל אותות למען ישובו. 28 מדוע לא חשו לעזרתם האחרים אשר לקחו
לעצמם כאֵלים מבַּלעדי אלוהים למען יקרבום אליו? לא, כי זנחו אותם.
זה השקר אשר שגו בו ואשר ברוהו מלבם.

29 הִטינו אל נתיבךָ חבורת שֵׁדים למען יקשיבו לקֻרְאָן. כאשר הגיעו
אליו, אמרו, הַקשיבו! ובאשר תמה קריאתו, שׂמו פעמיהם אל בני עמם
ובפיהם אזהרה. 30 אָמרו, בני עַמנו, הקשבנו לספר שהורד ממרומים
לאחר משה למען יאשר את אשר לפניו וינחה אל האמת ואל דרך הישר.
31 בני עמנו, הַיעָנו לקריאת הבָּרוז הקורא אל אלוהים והַאמינו בו, למען
יסלח לכם על חטאיכם ויגן עליכם מפני עונש כבד. 32 ואשר לא יֵיענו
לקריאת הבָּרוז הקורא אל אלוהים, לא יעלה בידם לחמוק בארץ ולא יהיו
להם מגינים זולתו. כל אלה בתעייה גמורה הם.

33 הלא יִראו כי אלוהים אשר ברא את השמים ואת הארץ ולא התייגע
בבריאתם, יוכל גם את המתים להחיות? אמנם כן, הוא כל־יכול. 34 ביום
אשר יוצגו הכופרים נוכח אש גיהינום - האין היא אמיתית? יגידו,
אמנם כן, חֵי ריבוננו! אז יגיד, טַעֲמו אפוא את העונש, כי כפרתם.

35 עמוד בעוז רוח כאשר עמדו השליחים חרוּרֵי הנחישות, ואַל תבקש
להחיש להם זאת. ביום אשר יִראו את אשר הובטח להם, יֵרָאו כי חלפה
רק שעה אחת מן היום.

בזאת תמה מסירת האזהרה. לא ייסָפו בלתי אם המופקרים.

26 **אתכם לא הושבנו:** פנייה אל הכופרים בני זמנו של מוחמד (ואנשי מַכה). וניתן גם לתרגם: "כשם שהושבנו אתכם".

29 **חבורת שדים:** הפרשנים יודעים לספר על קבוצת שדים שהאזינה לקריאת הקוראן מפי הנביא וקיבלה עליה את האסלאם. על־פי מרבית הגרסאות, השדים באו מנציבין (צפון סוריה) ופגשו בנביא בסביבות מַכה.

30 **לאחר משה:** היכרותם של השדים עם משה שימשה בסיס לפירוש שהם היו יהודים. **יאשר:** ר' סורה 41:2.

31 **הברוז:** הנביא מוחמד.

35 **השליחים חדורי הנחישות:** נביאים שעמדו במבחנים קשים במיוחד. בדרך כלל נהוג לזהותם עם נח, אברהם, משה וישוע. **להחיש להם זאת:** את העונש לכופרים. **ביום אשר יראו:** ביום הדין. **רק שעה אחת:** ר' סורה 45:10.

סורה 47 מֻחַמַּד

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הכופרים והמדחיקים אנשים מעל נתיב אלוהים – הוא יוריד לטמיון
את מעשיהם. 2 המאמינים ועושי הטוב והמאמינים באשר הורד ממרומים
אל מֻחַמַּד – והוא האמת אשר באה מעִם ריבונם – הוא יכפר להם על
עוונותיהם וישובב את נפשם. 3 זאת כי הכופרים נוהים אחר דברי הבל
והמאמינים הולכים אחר האמת אשר באה מאת ריבונם. כך ימשול
אלוהים לאנשים את משליהם.

4 כאשר תיתקלו בכופרים, הַכּו בהם לפי חרב, ולאחר שתעשו בהם
שפטים, כַּבלו בכבלים, ומעתה הבֵרֵרה בידכם לחון או לחייב בדמי
כופר, עד שוך המלחמה. אילו רצה אלוהים, היה גובר הוא עליהם, אך
הוא חפץ להעמידכם במבחן זה מול זה. הנהרגים במלחמה למען אלוהים
– הוא לעולם לא יוריד את מעשיהם לטמיון. 5 הוא ינחה אותם וישובב
את נפשם, 6 ויכניסם לגן עדן. הוא כבר סיפר להם עליו.

7 הוי המאמינים, אם תושיטו עזרה לאלוהים, יושיט גם הוא עזרה לכם
ויעמידכם אֵיתָן על רגליכם. 8 ואולם ארורים הם הכופרים. הוא יוריד

1 **יוריד לטמיון:** לא יגמול להם על שום מעשה טוב שיעשו, כגון ראנה לנזקקים, וכדומה.

3 **את משליהם:** על מאמינים וכופרים.

4 **כבלו:** את השבויים. **לחון:** יש הסבורים כי היתר התנינה וכופר הנפש בוטל בתוקף הצו הניתן בסורה 5:9 המצווה להרוג את המשתפים באשר הם. ואולם מרבית המלומדים גורסים כי ההיתר שריר וקיים. **להעמידכם במבחן:** המאמינים שיתרפו את נפשם במלחמה יקנו לעצמם את הזכות לגן עדן. **עד שוך המלחמה:** מפרשים: עד הכרתת הכופרים כולם. **הנהרגים:** נוסח אחר: הלוחמים (בערבית: קָאתלו במקום קֻתלו).

5 **ינחה אותם:** מפרשים שההנחיה תחול עליהם עוד בטרם ימותו, ושהיא תקיף את כל מי שנוטל חלק במלחמה, גם אם אינו נהרג.

7 **תושיטו עזרה לאלוהים:** תסייעו להפצת דתו (על־ידי סיוע לצבא, השתתפות בלחימה,

לטמיון את מעשיהם, 9 כי מאסו באשר הוריד אלוהים ממרומים, ולפיכך
יכשיל את מפעלותיהם. 10 האם לא התהלכו בארץ ורָאו מה היה סופם
של אלה אשר היו לפניהם? אלוהים החריב את בתיהם עליהם, וכך יקרה
לכופרים. 11 זאת כי אלוהים הוא מגן המאמינים, ולכופרים אין מגן.
12 אלוהים יכניס את המאמינים ועושי הטוב אל גנים שנהרות זורמים
למרגלותיהם. הכופרים שטופי תענוגות ולועטים כבהמות והאש מעונם.

13 מה רבות הערים שהיו חזקות בכוחן מעירךָ אשר גירשה אותךָ, ואולם
אנו השמדנו אותן, ולא קם להן מושיע. 14 הֲישוו אלה אשר בידם ראָיה
מעִם ריבונם לאלה המשתבחים במעשיהם הרעים והנוהים אחר משוגות
לבם?

15 זה משל גן עדן אשר הובטח לירֵאים: בתוכו נהרות של מים אשר לא
ייעכרו לעולם, ונהרות של חלב אשר לעולם לא יחמיץ, ונהרות של יין
עָרֵב לחֵךְ השותים, ונהרות של דבש טהור. ומזומן להם בו כל פרי
למינו, ומחילה מריבונם. הֲישוו לאלה השוהים לנֶצח באש, ואשר יושקו
בה מֵי רותחין שיקרעו את מעיהם לגזרים?

16 יש המקשיבים לדבריךָ, ואולם בצאתם מעליךָ, יגידו לאלה אשר ניתַן
להם הידע, מה הדבר אשר אמר זה עתה? הם אלה אשר אטם אלוהים את
לבבם ואשר נהו אחר משוגות לבם. 17 ואולם ישרי הדרך, אותם יוסיף
אלוהים להנחות וייתן יראָה בלבם. 18 לא נותר להם אלא לצַפּות כי
תבוא עליהם שעת הדין כחתף. כבר באו האותות המבשרים עליה, ומה
יועיל להם אם רק אז ייזָכרו?

19 דע כי אין אלוה מִבַּלעדי אלוהים, ובקש מחילה על חטאיך, ועל חטאי

וכדומה).

13 **עירך:** מֶכּה, שממנה גורש הנביא למדינה.

14 **ראיה:** הקוראן.

16 **מקשיבים לדבריך:** מפרשים שמדובר במתחסדים (מֻנאפקון) שנהגו להתקלס במותמר מאתורי גבו. **לאלה אשר ניתַן להם הידע:** חברי הנביא. ויש המזהים אותם עם אנשים שנודעו במיוחד בלמדנותם, כגון אבן עבאס או עבדאללה אבן מסעוד. **מה הדבר אשר אמר:** לשון לגלוג ועקיצה.

18 **האותות המבשרים עליה:** שינויים בסדרי בראשית, כגון קריעת הירח הנזכרת בסורה 54:1.

המאמינים והמאמינות. אלוהים יודע את כל הקודות אתכם בצאתכם
וכבואכם.

20 המאמינים אומדים, מדוע לא הורדה סוּרה ממרומים? ואולם בֻּרדת
סורה נחרצת בדבר הצורך להילחם, תִּראה את אלה אשר פשׂה הנגע
בלבם נושׂאים מבטם אליך כמתעלפים על סף המוות. מן הראוי היה
21 כי יישָׁמעו וידברו כדרך ארץ, וכאשר תתבדר חומרת המצב, מוטב כי
יהיו כנים עם אלוהים.

22 הייתכן כי לאחר שתִּפנו עורף, תהמסו את הארץ ותתנכלו לשארי
בשׂרכם? 23 העושׂים זאת הם אשר קיללם אלוהים ועשׂה אותם חירשים,
ועיוור את עיניהם. 24 למה זה לא יתבוננו בקֻרְאָן, או האם נעולים
הלבבות על מנעול? 25 אלה אשר נסוגו אחור לאחר שככר התבררה להם
דרך הישר – השׂטן הוא אשר השׂיאם ומילא את לבם תקווֹת שווא. 26 הם
אמרו לאלה שמאסו באשר הוריד אלוהים ממרומים, נישָׁמע לכם במקצת
הדברים. ואולם אלוהים יודע את אשר יסתירו.

27 כיצד ידגישו כאשר יאספו המלאכים את נשמתם וילקו אותם על
פרצופיהם ואחוריהם? 28 זאת על שום שנָהו אחר הדבר אשר הכעיס את
אלוהים ומידכו להפיק רצון מלפניו. לכן יכשיל את מפעלותיהם.

29 האם חושבים אלה אשר פשׂה הנגע בלבבם כי לא יגַלה אלוהים את
טינתם? 30 אם נרצה, נוכל להראותם לך ואתה תכירם על־פי קלסתר

20 **סורה:** ר' סורה 23:2. **אלה אשר פשה הנגע בלבם:** ר' סורה 10:2.
21 **חומרת המצב:** הצורך להילחם.
22 **לאחר שתפנו עורף:** בערבית: תְוַלַּיְתֻם. ויש המפרשים: "לאחר שייגתן לכם שלטון", ומסבירים כי זו אזהרה לשליטים האומיים. **תתנכלו לשארי בשרכם:** מפרשים שמדובר בשיבה אל מתבונת שפיכות הרמים של תקופת הג'אהליה. ואולם הסבורים כי הפסוק עוסק באומיים מסבירים כי הבוונה להתנבלותם לשארי בשרו של מוחמד (במיוחד לבן רודו עלי, הנערץ על השיעים).
25 **אלה אשר נסוגו אתור:** מפרשים שהם המתחסרים, או, לפי אחרים, היהודים. **מילא את לבם:** או: "נתן להם ארבה". המפרשים כך גורסים כי הנושא הוא אלוהים.
26 **אמרו לאלה שמאסו באשר הוריד אלוהים:** הפרשנים מסבירים שהדוברים הם המתחסדים הפונים אל היהודים בהצעה לשתף פעולה נגד מותמד. ויש המפרשים שהדוברים הם היהודים הפונים אל הבופרים (בני קוריש). **מקצת הדברים:** הנוגעים למעשים נגד הנביא.

פניהם ועל־פי נימת דיבורם המגונה. אלוהים יודע את אשר תעשׂו.

31 נעמידכם במבחן, למען נדע מי בכם הקמים להיאבק ומי עזי הרוח.
כך נבחן את אורחותיכם. 32 הכופדים והמרחיקים אנשים מעל נתיב
אלוהים, והחולקים על הנביא לאחר שהתבררה להם דרך הישר, לא יזיקו
לאלוהים כמלוא נימה, והוא יכשיל את מפעלותיהם.

33 הוי המאמינים, הישָׁמעו לאלוהים והישָׁמעו לשליחו, ואַל תסַכלו את
מעשׂיכם. 34 הכופדים והמרחיקים אנשים מעל נתיב אלוהים, והמתים
כעודם כופרים, לא יסלח להם אלוהים לעולם. 35 אַל תִּרפינה ידיכם ואַל
תושיטו יד לשלום, כי ידכם על העליונה ואלוהים עִמכם ולא יגרע
משׂכר מעשׂיכם.

36 חיי העולם הזה הם רק משׂחק ושעשוע. אם תאמינו ותהיה בכם יִראָה,
ייתן לכם את שׂכרכם ולא יבקשׁ מכם את רכושכם. 37 אילו היה מכביד
עליכם בבקשו אותו, הייתם מקמצים, והיה מגַלֶּה את טינתכם. 38 בזאת
נקראים הנכם להוציא ממון למען אלוהים, ואולם יש ככם מקמצים. כל
המקמץ, מקמץ רק על עצמו. אלוהים הוא העָשיר ואתם הנזקקים לו. אם
תפנו עורף, יחליפכם באחרים תחתיכם, והם לא יהיו כמותכם.

30 **קלסתר פניהם:** יש אומרים שפרצופם של הרשעים שחור ועיניהם בחולות.
33 **אל תסבלו:** אל תגרמו לאלוהים לא להתחשב בהם בנין חטאיכם.
35 **ידבם על העליונה:** יש הספרשים בי במצב שבו ידם של המאמינים אינה על העליונה הרשות בירם לעשות שלום ער אשר ישובו ויתחזקו וינברו על אויביהם (במו שעשה מוחמד בחודיביה). ברוח זו יש לתרגם: "...בל זמן שירבם על העליונה".
36 **ולא יבקש מבם את רבושבם:** למעט מס הזַּבָאת (צדקה).
38 **להוציא ממון:** ר' סורה 195:2.

סוּרָה 48 הַהַכְרָעָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 בזאת הכרענו למענך הכרעה נחרצת, 2 וכך יסלח לך אלוהים על כל
חטא שחטאתָ ועל אשר טרם חטאתָ, וישלים את חסדו עליך, וינחה אותך
באורח מישרים, 3 ויושיע לך אלוהים עזרה אדירה. 4 הוא אשר הוריד את
השלווה ממרומים והשכינה בלב המאמינים, למען תִרבה אמונתם עוד
ועוד – לאלוהים גדודי השמים והארץ, ואלוהים יודע וחכם – 5 ולמען
יכניס את המאמינים ואת המאמינות אל גנים שנהרות זורמים למרגלותיהם.
לנֶצח יהיו בהם, והוא יכפר להם על עוונותיהם, וזוהי זכייה כבירה מעִם
אלוהים. 6 והוא יעניש את המתחסדים ואת המתחסדות ואת המשתפים
ואת המשתפות החושבים רעות על אלוהים. הרעה תשוב ותיסוב עליהם.
אלוהים שפך חמתו עליהם וקילל והכין להם את גיהינום. זה יהיה הסוף

1 **הכרעה:** ר' סורה 52:5. הפרשנים גורסים שמדובר בכיבוש מֶכה שנבּנֵעה למוחמד בשנת 630. הפסוק נתפס כאילו אלוהים מבשר בו לנביאו על בואו הקרוב של ניצחון זה. אך יש המזהים את "ההכרעה" עם חוזה חודיביה שנערך בשנת 628 בין מוחמד ובופרי קוריש. החוזה נחתם לאחר שכוחות מוחמד נבלמו בחודיביה במסעם לעבר מֶכה. בחוזה היתה לקיים את טקסי העליה לרגל הקטנה (עומרה) במֶכה בהשראת חלום שחלם מוחמר במדינה (ר' להלן פס' 27). הפרשנים מציינים כי החוזה שנחתם בחודיביה הוא "הכרעה", מאחר שהוא פתח בפני מוחמד שורת הצלחות: המאמינים חידשו את שבועת האמונים לנביא (ר' להלן פס' 18); זמן קצר אחרי כן כבש מוחמד את ח'יבּר מידי היהודים; הביזנטים הבניעו סופית את הפרסים לשמחת המאמינים (ר' סורה 30:2–5); מוחמד זכה לקיים את טקסי העליה לרגל במֶכה בשנת 629; שנה אחרי כן (630) נכבשה מֶכה בשיאה של תנועת התאסלמות שהקיפה את כל שבטי ערב (ר' סורה 110).

2 **יסלח לך:** יש המפרשים שההכרעה תושג בשדה הקרב, והלחימה למען אלוהים תבטיח לנביא כפרת עוונות. בדות התפיסה שהנביא מוגן מפני חטא, מרניישים הפרשנים שמדובר בעבֵרות שלא נעברו במודע ובכוונה תחילה. **ישלים את חסדו:** מפרשים שהכוונה לשכר הנביא בגן עדן, או להצלחותיו הבאות בעולם הזה.

4 **השלווה:** ר' סורה 26:9. **גדודי השמים והארץ:** צבאות של מלאכים ובני אנוש.

המר. 7 לאלוהים גדודי השמים והארץ, ואלוהים הוא האדיר והחכם.

8 שלחנוך להיות עֵד ומבשׂר ומזהיר, 9 למען תאמינו באלוהים ובשליחו
ותסייעו בידו ותגברוהו ותשבחוהו בוקר וערב.

10 הנשבעים לך אמונים, רק לאלוהים יישבעו אמונים. יד אלוהים מעל
ידיהם היא. כל המֵפֵר, מפר את חובתו לעצמו. וכל המקיים את אשר
התחייב לאלוהים, ייתן לו שׂכר כביר.

11 הבדואים המושארים מאחור יאמרו לך, היינו עסוקים בנכסינו
ובמשפחותינו, לכן בַּקֵש מחילה למעננו. הם אומרים בפיהם את אשר אין
בלבבם. אֱמור, למי תעמוד זכות למענכם אצל אלוהים, אם ירצה להרע
לכם או ירצה להועיל לכם? – אף לא לאיש, כי אלוהים מכיר את
מעשיכם לְפנֵי ולִפנים. 12 חשבתם כי השליח והמאמינים לעולם לא
ישובו אל חיק משפחתם והתענגתם על כך בלבבכם וחשבתם רעות
ושיחתתם את דרככם. 13 כל אשר לא יאמין באלוהים ובשליחו –
הכינונו לכופרים אש תבערה. 14 לאלוהים מלכות השמים והארץ. הוא
סולח לאשר יחפוץ ומעניש את אשר יחפוץ, ואלוהים סולח ורחום.

15 כאשר תצאו לקחת שלל, יגידו המושארים מאחור, הַניחו לנו לבוא
בעקבותיכם. הם רוצים לשנות את דבר אלוהים. אֱמור, לא תבואו
אחרינו – כך אמר אלוהים לפני כן. יאמרו, אין זאת כי עינכם צרה בנו.
ואולם ממעטים הם להבין. 16 אֱמור לבדואים המושארים מאחור, עוד

6 **המתחסדים:** ר' סורה 167:3. **המשתפים:** ר' סורה 96:2.

10 **הנשבעים לך אמונים:** מפרשים שמדובר בשבועת האמונים שנשבעו המאמינים לנביא בחודיביה, לאות שהם תומכים בחוזה אי־הלוחמה שכרת מוחמד עם אנשי מֶכה. **יד אלוהים מעל ידיהם:** מדובר בידיהם של הצדדים התוקעים כף זה עם זה, פעולה המסמלת את שבועת האמונים. ידו של אלוהים היא עליונה, לאות שהוא המשגיח העליון על שמירת השבועה.

11 **הבדואים:** בערבית: אַעְרַאבּ, "ערבים שוכני מדבר". **מושארים מאחור:** הפרשנים גורסים שמדובר במספר שבטים ערביים שהשתמטו מהיענות לקריאת הנביא להצטרף למסע למֶכה (שנקטע בחודיביה). מכאן ש"מושארים מאחור" פירושו משתמטים שהושארו מאחור. ר' גם סורה 81:9.

12 **לעולם לא ישובו:** משדה הקרב במֶכה.

15 **שלל:** יש המפרשים שהכוונה לשלל שנלקח לאחר הניצחון על יהודי ח'ַיבּר (בשנת 628), שהושג שבועות ספורים לאחר פרשת חודיביה. בקרב על ח'ַיבּר השתתפו האנשים שנבחו בחודיביה. **דבר אלוהים:** מפרשים שאלוהים קבע שהשלל שנלקח בח'יבּר יינתן רק למי

תיקָראו אל אנשים גיבורי מלחמה. יהיה עליכם להילחם בהם, אלא אם
יתמסרו. אם תישָמעו, יגמול לכם אלוהים בעין יפה, ואם תפנו עורף
כמו שפניתם לפָנים, יענישכם עונש קשה.

17 העיוור (שאינו נלחם) אינו עובר עבֵרה, והפיסח אינו עובר עבֵרה,
והחולה אינו עובר עבֵרה. כל הנשמע לאלוהים ולשליחו, יכניסנו אל
גנים שנהרות זורמים למרגלותיהם, וכל הפונה עורף, יענישנו עונש
קשה.

18 אלוהים הפיק רצון מן המאמינים בהישבעם לך אמונים תחת העץ. הוא
יָדע את אשר בלבם והוריד את השלווה לשכון עליהם, ובשׂכר זה נתן
להם הכרעה קרֵבה ובאה, 19 ושלל רב אשר ייפול בידם. אלוהים אדיר
וחכם. 20 אלוהים הבטיח כי שלל רב ייפול בידכם, והחיש לכם את זה,
והשיב את ידם של האנשים מעליכם. ואת כאות למאמינים, ולמען ינחה
אתכם באורח מישרים. 21 ואַחֵר אשר טרם הִנחתם ידכם עליו, אך
אלוהים כבר חולש עליו, ואלוהים הוא כל־יכול.

22 אילו נלחמו בכם הכופרים, היו נסוגים אחור, ולא היו מוצאים מגן או
מושיע. 23 כך היתה מאז ומתמיד דרכו של אלוהים, ואין לשנות את דרך
אלוהים. 24 הוא אשר השיב את ידם מעליכם ואת ידכם מעליהם בעמק

שנכח בחודיביה. **לפני כן:** עוד בחודיביה.

16 **גיבורי מלחמה:** יש המפרשים שמדובר בכמה שבטים ערביים שתזרו בהם מן האסלאם בימי החליף אבו בכר. המוסלמים יצאו להילחם בהם כדי להשיבם אל חיק האסלאם. ויש הגורסים כי הכוונה לפרסים או לביזנטים שהובסו בידי המוסלמים בימי החליף עומר. **יתמסרו:** ר' סורה 112:2.

18 **העץ:** מפרשים שמדובר בשבועת האמונים שהמאמינים נשבעו למוחמד בחודיביה, תחת עץ שיטה עתיק יומין שהיה שם. **השלווה:** מילולית: "שכינה" (סַכִּינַה). **הכרעה קרבה וכאה:** מפרשים שהכוונה לכיבוש ח'יבר שהתרחש זמן קצר לאחר פרשת חודיביה. שם נפל בידי המאמינים שלל רב, שנחשב להם כפיצוי על נאמנותם לנביא בחודיביה.

20 **שלל רב:** מפרשים שהכוונה לשלל שעתיד ליפול בידי המוסלמים בעת הכיבושים מחוץ לערב. **את זה:** שלל ח'יבר. **השיב את ידם:** יש המפרשים שהכוונה למספר שבטים ערביים ששוכנעו לא לבוא לעזרת בעלי בריתם היהודים בח'יבר. אחרים גורסים שהכוונה לחזה חודיביה שמנע בעד קוריש מלתקוף את מוחמד ומלעככו בדרכו לח'יבר.

21 **ואחר:** מפרשים שגם כאן מדובר בשלל המלחמות לאחר מות מוחמד, מחוץ לערב.

22 **אילו נלחמו ככם הכופרים:** אילו נלחמו אנשי קוריש במוחמד, בזמן שבלמו אותו בחודיביה.

מַכה, לאחר שנתן אותם בידיכם. אלוהים מבחין באשר תעשׂו.

25 הם אשר כפרו ומנעו אתכם מלבוא אל המסגד הקדוש, ועצרו את
בהמות הזבח ומנעון מהגיע אל מקום שחיטתן. לולא אנשים מאמינים
ונשים מאמינות שאינכם מכירים, ואשר הייתם עלולים לפגוע בהם, וכך
היה דָבֵק בכם רבָב בעטיים בלא שתדעו - (לא פגעתם בהם) למען
יפרוֹש אלוהים את רחמיו על אשר יחפוץ. אילו הרחיקו עצמם, היינו
מענישים קשות את הכופרים. 26 הכופרים שִלהבו את לבם בלהט, להט
הגָ'אהִלִיָּה, ואז הוריד אלוהים את שלוותו ממרומים והשכינה על שליחו
ועל המאמינים, והטיל עליהם את אִמרת היִראָה. הם היו ראויים וזכאים
לה יותר, ואלוהים יודע כל דבר.

27 אלוהים הֶראה לשליחו דבר אמת בחלום: אם ירצה אלוהים, תיכנסו
אל המסגד הקדוש בבִטחה, שׂעַר ראשיכם מגולח או גזוז, וללא מורא.
הוא יָדע את אשר לא ידעתם, ומעֵבר לזאת הכין לכם הכרעה קרֵבה
ובאה. 28 הוא אשר שלח את שליחו להביא את דרך הישר ואת דת האמת
כדי שזו תִגבַּר על כל הדתות, ואין עֵד כאלוהים.

24 **בעמק מכה:** מפרשים שמדובר בחודיביה הנמצאת בפאתי מַכה. שם נערך החוזה שמנע את המוסלמים ואנשי קוריש מפגוע אלה באלה, וזאת לאחר שרבים מבני קוריש כבר נפלו בשבי המוסלמים.

25 **הם אשר כפרו:** אנשי קוריש שעצרו את מוחמד במבואות מַכה, כלומר בחודיביה. **המסגד הקדוש:** המבנה המקיף את מקדש הכעבה במַכה. מטרת מוחמד היתה להגיע אל הכעבה ולקיים בה את פולחן העלייה לרגל הקטנה (עֻמרה), הכולל הקרבת קורבנות בסמוך לכעבה. **מקום שחיטתן:** ליד הכעבה. **אנשים מאמינים:** בקרב תושבי מַכה. נוכחותם כעיר מנעה את התקפת מוחמד עליה, מחשש פן ייפגעו המאמינים, ותחת זאת חתם הנביא על הסכם חודיביה, מבלי להיכנס למַכה. **אילו הרחיקו עצמם:** ממַכה.

26 **ג'אהליה:** ר' סורה 154:3. **שלוותו:** ר' סורה 26:9. השלווה השוכנת על המאמינים היא ניגודה של הג'אהליה הבוערת בלב הכופרים. **אמרת היראה:** יש המפרשים כי זוהי השַהָאדָה, כלומר ההכרזה שאין אלוה זולת אללה ושמוחמד הוא שליחו. ויש הגורסים כי הכוונה לנוסחה: "בשם אלוהים הרחמן ורחום" (ר' סורה 1:1). הכופרים סירבו לכלול אותה בפתיחה לנוסח החוזה שנכתב בחודיביה. **זכאים לה יותר:** מאשר הכופרים.

27 **בחלום:** מפרשים שהנביא חלם כי הוא וחבריו נכנסים למַכה ומקיימים בה את טקסי החג'. בהשראת החלום, יצאו הנביא וחבריו לכיוון מַכה, אך כוחות קוריש בלמו אותם בחודיביה. הפרשנים מסבירים כי נוכח התשש פן לא יתגשם החלום, התגלה הפסוק המבטיח את התגשמותו בשנה הבאה (שנת 627) שבה ייכנס מוחמד למכה ויקיים בה את טקסי העלייה לרגל. **מגולח או גזוז:** העולים לרגל נוהגים לגלח או לספר את שער ראשם. **הכרעה קרבה וכאה:** כיבוש ח'יבר.

29 מְחַמַּד הוא שליח אלוהים. אלה אשר אִתו קשים הם עִם הכופרים
ורחומים זה לזה. יכול אתה לראותם כורעים ומשתחווים ומבקשים להם
פרנסה מֵעִם אלוהים, ומבקשים להפיק רצון מלפניו. סימני ההשתחוויה
ניכרים בפניהם. לזאת נִמשלו בתורה, ובאֶוונגֶליון נמשלו לזרע אשר
הצמיח חוטר וטיפחוֹ עד שעָבָה ונישׂא על קנהו והפליא את הזורעים,
למגינת לב הכופרים. אלוהים הבטיח מחילה ושׂכר כביר למאמינים
ולעושׂי הטוב אשר בהם.

29 **סימני ההשתחוויה:** מפרשים שמדובר באור קורן על מצחם, המעיד על היותם צדיקים הנוהגים להשתחוות לאלוהים תוך הצמדת מצחם לקרקע. **בתורה, ובאוונגליון:** הקוראן רומז כאן לפסוקים בכתבי הקודש (התנ"ך והברית החדשה) שהפרשנים המוסלמים רואים אותם כמבשרים על הופעת מוחמד, ומתארים את הצדיקים בני אומתו. לא ניתן לזהות בבירור את הפסוקים שהקוראן מתכוון אליהם. בין השאר הוצע המשל הנזכר במרקוס ד 26 ואילך. ר' גם ישעיהו יא 1; תהלים צב 13–15. **קנהו:** מילולית: קְנֵיו.

סוּרָה 49 הַחֲדָרִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי המאמינים, אַל תקדימו את אלוהים ושליחו. הֱיו יראים את אלוהים;
הן אלוהים שומע ויודע.

2 הוי המאמינים, אל תרימו קולכם מעל קולו של הנביא ואל תהיו
צעקנים עִמו כצעקנותכם זה עם זה, פן יֵרדו מפעלותיכם לטמיון בלא
שתחושו. 3 המנמיכים קולם במחיצת שליח אלוהים, אלוהים חינֵך את
לבם של אלה לנהוג ביראה. שמורים להם מחילה ושׂכר כביר. 4 הקוראים
אליךָ מחוץ לחדרים, רובם לא ישׂכילו להבין. 5 מוטב היה לוּ האריכו
רוחם עד אשר תצא אליהם. אלוהים סולח ורחום.

6 הוי המאמינים, בבוא אליכם איש מופקר ובפיו הודעה, בָּררו את
הדבר, פן תפגעו באנשים בשוגג, ותתחרטו על כל שעוללתם. 7 דעו כי
שליח אלוהים שרוי ביניכם, ואילו נשמע לכם במרבית העניינים, הייתם
נושׂאים בתוצאות. עִם זאת, אלוהים חיבב עליכם את האמונה ונתן את
לִבכם להשתבח בה והמאיס עליכם את הכפירה ואת ההתפקרות ואת

1 **אל תקדימו:** אל תפעלו על דעת עצמכם, מבלי להיוועץ תחילה בנביא.

4 **מחוץ לחדרים:** כל אישה מנשות הנביא שוכנה בחדר משלה, והנביא נהג לחלק את זמנו בין נשותיו לפי התור, כל אישה בתורה. מי שביקש לפגוש אותו, לא ידע באיזה מן החדרים לחפשו, ולכן קרא לו בקול מן החצר אשר סביבה הוקמו החדרים.

6 **איש מופקר:** מזוהה עם אחד מחברי הנביא (אלוַליד אבן עוקְבָּה) אשר נשלח לגבות מס מאחד משבטי ערב. אך הוא חשש למלא את משימתו, בשל עוינות עתיקת יומין שהיתה בינו לבין בני השבט. כדי לחפות על מחדלו, חזר אל הנביא ובפיו הודעת שווא שלפיה זממו בני השבט להרוג אותו. הנביא עמד לשלוח צבא נגדם, אך לבסוף התבררה האמת וההרג נמנע.

7 **שרוי ביניכם:** מעורה בכל ענייניכם, ולפיכך היזהרו פן תשקרו לו. **אילו נשמע לכם:** למשל, היה שולח צבא לנקום באויביו של אלוַליד.

המרי. כאלה הם המתהלכים בְּמֵישָׁרים, 8 בברכת אלוהים וכחסדו. אלוהים
יורע וחכם.

9 כפרוץ סכסוך בין שתי סיעות מאמינים, פַּייסו ביניהן, ואם תתנכל
האחת לאחרת, הילחמו במתנכלת עד אשר תסכים לִפנות לפסק אלוהים.
וכאשר תסכים, פַּייסו ביניהן ביושר ועשׂו צדק. אלוהים אוהב את עושׂי
הצדק. 10 המאמינים אחים הם, על כן פַּייסו בין אַחֵיכם וֶהֱיו יראים את
אלוהים, למען תרוחמו.

11 הוי המאמינים, אַל יבוזו אנשים לזולתם, שמא טובים הם מהם,
והנשים אל יבוזו לזולתן, שמא טובות הן מהן. אל תדברו סרה זה בזה,
ואל תחרפו זה את זה בכינויים. רע מכל לקרוא מופקר לארם מאמין.
אשר לא יחזרו בתשובה הם בני העוולה.

12 הוי המאמינים, אַל תרבו לחשור, כי לעיתים חשדנות היא חטא. אל
תרַגלו זה אחר זה, ואל תלכו רכיל. האם רוצים אתם לאכול את בשׂר
אחיכם המת? הן לא תִרצו כזאת! הֱיו יראים את אלוהים, כי אלוהים
רוצה בתשובת עבריו ורחום.

13 הוי האנשים, כראנו אתכם מתוך זכר ונקבה, וחילקנו אתכם לעמים
ושבטים למען תכחינו ביניכם. ואולם הנכבר מכולכם אצל אלוהים הוא
הירא שבכם. אלוהים יודע ומכיר כל דבר לִפנַי ולִפנים.

14 הברואים אמרו, מאמינים אנו. אֱמור, אינכם מאמינים, אלא אם
תגירו, מתמסרים אנו. לפי שעה טרם חררה האמונה ללבכם, אך אם
תישָׁמעו לאלוהים ולשליחו, לא יחַסר כמלוא נימה ממעשׂיכם. אלוהים
סולח ורחום. 15 המאמינים הם רק אלה המאמינים באלוהים ובשליחו,

9 **שתי סיעות:** יש אומרים שמדובר בתגרות שפרצו בין מוסלמים במדינה שהשתייכו לשני שבטים שונים (אַוְס וחַ'זרַג'). **פסק אלוהים:** מצוות הקוראן.

12 **לעיתים חשדנות היא חטא:** הפרשנים מונים מספר מקרים שבהם חשדנות היא חטא, להבדיל ממקרים שבהם היא רצויה. **לאכול את בשר אחיכם:** משל להליכת רכיל. ובדומה לכך הביטוי הארמי "אכל קרצַיה" ("אכל לחמו של פלוני").

13 **זכר ונקבה:** מאדם וחוה, או מזוג הוריו של כל איש ואיש.

14 **הבדואים:** ר' סורה 11:48. הפרשנים גורסים שמדובר בשבטים בלשהם שהביעו אמונים לנביא רק למראית עין, והשתמטו מלקחת חלק פעיל במלחמותיו. **מתמסרים אנו:** ר' סורה 112:2. המאמין האמיתי הוא מי שמקבל עליו את כל כללי ה"התמסרות", כלומר

אשר לא עוד יפקפקו, והקמים להיאבק כהקריבם את רכושם ואת נפשותיהם
למען אלוהים. אלה אנשי האמת. 16 אֱמור, האתם תלַמדו את אלוהים מהי
דתכם? הן אלוהים יורע את כל אשר בשמים וכארץ. אלוהים יודע כל
דבר. 17 יחוננוּךָ בחסדם כהתמסרותם. אֱמור, התמסרותכם איננה חסד
אשר בו תחוננו אותי. אלוהים הוא המחונן אתכם כחסדו, בהנחותו אתכם
אל האמונה, אם כֵּנים אתם. 18 אלוהים יודע את נסתרות השמים והארץ,
ואלוהים מבחין במעשׂיכם.

דת האסלאם.

15 **הקמים להיאבק:** ר' סורה 218:2.

17 **יחוננוך בחסדם:** מפרשים שמדובר בהודעה על התאסלמות ריקה מתוכן, שאין נלווים לה המעשים הנזכרים בפס' 15 לעיל.

סוּרָה 50 ק.

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ק.
אשבע בקֻרְאָן המפואר! 2 ואולם הם תמהים כי בא אליהם מזהיר מִקִּרבּם,
והכופרים אמרו, הפלא ופלא: 3 האם לאחר מותנו והיותנו לעפר (נשוב
לחיים)? לא תיתכן שיבה שכזאת! 4 יודעים אנו כי האדמה תכרסם כהם,
ואולם יש עִמנו ספר אשר הכל רשום בו למשמרת. 5 אך הם הכחישו את
האמת בבוֹאה אליהם, ונקלעו לִבלבול. 6 האם לא יביטו כשמים אשר
מעליהם, כיצד נטינו ועיטרנו אותם, ואין בהם סדק? 7 ואת הארץ רָקַענו
וקבענו בה הרים נטועים אֵיתן, והצמחנו כה כל מין נאה, 8 למען יתבונן
ויזכור כל עבד בעל תשובה. 9 והורדנו גשם נדבות מן השמים, והצמחנו
בו גנים ודגן, 10 ועצי תמר נישׂאים ופקעיהם מוצקים והדוקים, 11 למען
פַּרנס את הברואים. כך הֵפַחנו חיים בארץ שְנַשַמה, וכך גם תהיה היציאה
(מן הקבר).

12 לפניהם ככר הכחישו את האזהרות בני עמו של נֹחַ, וכעלי הבאֵר,
וכני תַ'מוּד, 13 וכני עָאד, ופַּרְעֹה, ואַחֵי לוֹט, 14 ואנשי אַלְאַיְכָּה, וכני

1 ק.:ר' סורה 1:2.
4 **יודעים אנו:** הדובר הוא אלוהים, היודע שבבל מקרה נגזר גורלם לקום לתחייה. **ספר:** ר' סורה 145:3.
5 **האמת:** רברי הקוראן.
6 **עיטרנו:** בבוכבים.
10 **פקעיהם:** ר' סורה 99:6.
11 **היציאה (מן הקבר):** תחיית המתים, המשולה באן להפרחת השממה.
12 **לפניהם:** לפני הבופרים בני זמנו של מוחמד. **בעלי הבאר:** זהותם סתומה, והפרשנים נוהגים לזהותם עם בני עמים שונים שהתנבלו לנביאיהם. הבאר (בערבית: רַס) היתה המקום שהנביאים הושלכו אל תוכו, או המקום שבו נבלעו החוטאים. **ת'מוד:** ר' סורה

עַמו של תֻבַּע – כולם הכחישו את אזהרות השליחים, ואז התקיימה
אזהרתי.

15 כלום כָּשַל כוחנו כבריאה הראשונה? ואולם בריאה מחדש מכלבלת
אותם. 16 אכן כראנו את האדם, ויודעים אנו את אשר תלחש לו נפשו,
יען כי קרובים אנו אליו יותר מווריד הצוואר. 17 כאשר ייפגשו השניים
ויֵשכו מימין ומשׂמאל, 18 הגה לא ישמיע, כלא שיעמוד המשגיח הָכֵן
לצִדו. 19 ייסורי הגסיסה הם שעת האמת – זה הדבר אשר מפניו ביקשתָ
להימלט.

20 כהישָמע תרועת השופר, יהיה זה ביום קיום האזהרה. 21 או תבוא כל
נפש ועִמה מוכיל ועֵד. 22 – לא נתתָ דעתךָ על כך, והיום גילינו את
עיניך, והנה מיטיב רְאוֹת אתה. 23 בן לווייתו יגיד, הנה הוא מוכן עִמָדי.
24 – הַשליכו שניכם אל גיהינום כל כופר מושכע וקשה עורף, 25 אשר
נהג למנוע טוכה ולשלוח יד ולפקפק, 26 ואשר עשׂה לו אלוה אַחֵר
מִבַּלעדי אלוהים. אל העונש הקשה השליכוהו! 27 יגיד בן לווייתו,
ריבוני, לא אני עשׂיתיו פּוֹרק עול. הוא עצמו הרחיק לתעות. 28 יגיד
(אלוהים), אַל תתקוטטו כפנַי, הן מראש הזהרתיכם. 29 את אשר אמרתי
לא אשנה, ולא אגרום עוול לכרואים. 30 ביום ההוא נשאל את גיהינום,

.73:7
13 **עאד:** ר' סורה 65:7.
14 **אלאִיכה:** ר' סורה 78:15. **תֻבַּע:** זהו בינוים של שליטי תימן הקדומים. מסופר שאחד מהם התבשר על הופעתו הצפויה של מוחמד וקרא לבני עמו להאמין בו, אך הם סירבו.
15 **בבריאה הראשונה:** בריאת האדם. **בריאה מחדש:** תחיית המתים. **מבלבלת אותם:** הכופרים מתקשים לקלוט את אמיתותה של תחיית המתים, לסרות שהם יודעים שאלוהים לא כָשַל בבריאה הראשונה.
17 **השניים:** שני מלאכים. **מימין ומשמאל:** יש המפרשים שהמלאך מימין רושם את מעשיו הטובים של האדם, וחברו משמאל – את חטאיו.
20 **תרועת השופר:** ר' סורה 73:6.
21 **מוביל ועד:** שני מלאכים, האחד יוביל את האדם והשני יעיד על מעשיו.
22 **לא נתת דעתך על כך:** פנייה אל האדם בנוגע לעולם הבא ויום הדין. ויש המפרשים כי זו פנייה לנביא על אודות תפקידו בנביא. הוא לא היה מודע לו בטרם הוטל עליו.
23 **בן לווייתו:** יש המפרשים שמדובר בשטן המביא אל גיהינום את האנשים שעלה בידו להדיח לדבר עבירה. **הנה הוא מוכן עמדי:** האדם שהבאתי אתי מוכן לחריצת דינו.
24 **השליכו שניכם:** פניית אלוהים אל המוביל והעד.

המָלֵא אתה? יגיד, היש עוד? 31 גן עדן יקורב אל היראים ולא ירחק
מהם. 32 – הִנה אשר הובטח לכם, לכל החוזר בתשובה והנשמר לנפשו,
33 הירא את הרחמן בסתר, והבָא בלב מלא תשובה. 34 היכנסו אליו
בשלום, והיום נפתח הנצח. 35 שָם יינתן להם כל אשר יִרצו, כי ברשותנו
די והותר.

36 מה רבים הדורות אשר הכחדנו לפניהם. הם היו אדירים מהם בכוחם,
אף־על־פי־כן חיפשו בארץ, אולי ימצאו מפלט. 37 והו אות הוכרה
לאשר לב לו, והִטה אוזן, והיה עד לדברים.

38 בראנו את השמים ואת הארץ ואת אשר ביניהם בשישה ימים ולא פקד
אותנו יָגַע.

39 שָא בעוז רוח את דבריהם, ושַבח והלל את ריבונך בטרם עלות
השמש, ולפני השקיעה. 40 ועם ליל סַפר בשבחו, ובתום ההשתחוויה.

41 הַקשֵב ליום אשר בו יקרא הכרוז ממקום קרוב. 42 ביום ההוא יישָמע
קול שאגה לקראת רגע האמת. יהיה זה יום היציאה (מן הקבר). 43 הן אנו
המחַיים ואנו הממיתים, וסוף כולם לשוב אלינו. 44 ביום אשר תיבָקע
הארץ מעליהם, ימהרו (לצאת מקבריהם). חיש קל נאספם.

45 מיטיבים אנו לדעת את אשר יגידו, ולא יעלה בירך להכריחם.
אף־על־פי־כן הוכַח בקֻראָן את כל הירא פן תתקיים אזהרתי.

30 **היש עוד:** כלומר תנו לי עוד! וניתן להבין גם כמשמעות הפוכה: גיהינום התמלא עד אפס מקום ואין יכולת להוסיף.

33 **הרחמן:** ר' סורה 30:13. **בסתר:** ר' סורה 94:5.

36 **לפניהם:** לפני הכופרים כני זמנו של מוחמד.

39 **דבריהם:** של אויביך, הנביא. **שבח והלל:** יש המפרשים שהכוונה לתפילה.

40 **ובתום ההשתחוויה:** מפרשים שהכוונה לתפילות רשות הנערכות עם תום כל תפילה יומית.

41 **הכרוז:** מפרשים כי הכוונה למלאך אסְראפיל שיזעיק את הקמים לתחייה להתייצב למשפט ביום הדין. **ממקום קרוב:** יש המפרשים שאסראפיל יתייצב על אבן השתייה בירושלים, הנחשבת למקום הקרוב ביותר לשמים.

42 **קול שאגה:** מפרשים כי זו תרועת השופר המבשרת את תחיית המתים.

44 **נאספם:** למשפט, ביום הדין.

45 **את אשר יגידו:** מפרשים כי מדובר בדברי הבלע של קוריש נגד מוחמד. **להכריחם:** מפרשים כי פסוק זה בוטל בתוקף הצו הגורף להילחם בכופרים (סורה 5:9). **אזהרתי:** הדובר הוא אלוהים.

סוּרָה 51 הַזּוֹרוֹת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע בזורות בהפיצן, 2 ובטעונים במשא, 3 ובשָטות בנועם,
4 ובמחלקים את הדברים! 5 כל שהובטח לכם אמת הוא, 6 והדין ייחרץ.
7 אשבע בשמים ובשביליהם! 8 אתם טופלים דברים שונים ומשונים,
9 אשר מהם יורחקו המורחקים. 10 מוות למכפישים, 11 השוקעים בתעתועים,
12 השואלים מתי יום הדין! 13 ביום ההוא יעונו באש. 14 – טַעֲמו את
משוגתכם. זה היום אשר דרשתם להחיש.

15 היראים יסתופפו בגנים ועל פלגי מים, 16 נהנים מאשר חָלק להם
ריבונם. לפָנים הם היו מיטיבים: 17 הם המעיטו מאוד לנום בלילות,
18 ועם שחר ביקשו מחילה, 19 ומרכושם הִקצו לקבצן ולדלפון.

20 הארץ מלֵאה אותות לנכון להשתכנע, 21 וגם אתם. האם לא תבחינו?
22 בשמים מקור פרנסתכם וכל אשר הובטח לכם. 23 לכן, חַי ריבון
השמים והארץ! זו האמת, כשם שנכון כי הדיבֵר בפיכם.

1 **בזורות:** מקובל לזהותן עם הרוחות המפיצות אבק וכדומה.

2 **בטעונים במשא:** העננים המלאים מים. או: הנשים ההרות.

3 **השטות:** הספינות. ויש המזהים אותן עם הכוכבים הנעים במסלולם.

4 **המחלקים את הדברים:** המלאכים המחלקים בעולם את הסוגים השונים של ברכה ופרנסה.

5 **כל שהובטח לכם:** השכר והעונש בעולם הבא.

7 **ובשביליהם:** גרמי השמים, שהם מקור יופיים המיוחד.

8 **טופלים דברים שונים ומשונים:** או: "...אומרים דברים של מחלוקת".

9 **יורחקו המורחקים:** לא יושפעו מהם כל הזוכים בהגנת אלוהים מפניהם. ויש המפרשים: יורחקו מן האמונה בעטיים.

16 **לפנים:** בעולם הזה.

20 **אותות:** ר' סורה 39:2.

21 **וגם אתם:** מלאים אותות. בעצם קיומכם אתם מעידים על קיום האל.

24 האם הגיע לאוזניך סיפור אורחי אברהם הנכבדים? 25 הם סרו לבקרו
ואמרו, שלום! אמר, שלום, אנשים נוכרים. 26 אז חמק אל בני ביתו
והביא בן בקר רך וטוב, 27 והגישו להם, ואמר, אכלו־נא. 28 אז נחרד
מפניהם. אמרו, אל תירא, ובישרו לו על בן בעל בינה. 29 אז ניגשה
אשתו בצווחה, סטרה על פניה ואמרה, זקנה עקרה! 30 אמרו, כה אמר
ריבונך, הוא החכם והיודע. 31 אמר (אברהם), ועוד מה לכם כאן, אתם
השליחים? 32 אמרו, נשלחנו אל אנשים חוטאים, 33 להמטיר עליהם
לבנים של חמר, 34 אשר סומנו לנגד עיני ריבונך עבור המתהוללים.
35 הוצאנו את המאמינים אשר היו בה, 36 ולא מצאנו בה מתמסרים
למעט משפחה יחידה. 37 הותרנו בה אות לחוששים מפני העונש הקשה.

38 גם בסיפור משה (צפון לכם אות): שלחנו אותו להביא לפרעה
אסמכתא ברורה, 39 ואולם (פרעה) פנה עורף עם שלישיו ואמר, הוא
מכשף או אחוז שד. 40 או אחזנו בו ובגדודיו והשלכנום לים, ועליו
האשמה.

41 וגם בסיפור בני עאד: שילחנו בהם רוח נוראה, 42 אשר ריסקה את כל
הנקרה על דרכה.

43 גם בסיפור בני ת'מוד: נאמר להם, התענגו זמן־מה. 44 ואולם הם
הפרו ביוהרה את צו ריבונם. על כן הכתה בהם סופת ברקים ועיניהם
רואות. 45 לא היתה להם תקומה ולא נושעו.

46 לפניהם (השמדנו) את בני עמו של נח. הם היו אנשים מופקרים.

24 **אורחי אברהם:** המלאכים (ר' בראשית יח–יט).
28 **נחרד:** ר' סורה 11:70. **בן:** יצחק.
29 **אשתו:** שרה.
32 **חוטאים:** אנשי סדום.
36 **מתמסרים:** ר' סורה 2:112. **משפחה יחידה:** בני משפחת לוט.
37 **אות:** חורבות העיר המעידים על עונשם של החוטאים.
38 **אסמכתא ברורה:** הניסים שעשה משה בפני פרעה וחרטומיו.
39 **אחוז שד:** ר' סורה 6:15.
41 **עאד:** ר' סורה 7:65.
43 **ת'מוד:** ר' סורה 7:73. **התענגו זמן־מה:** נקצב זמנבם להישאר בחיים. ומפרשים שנותרו להם שלושה ימים לאחר שהמיתו את הנאקה, כנאמר בסורה 11:65.

47 את השמים נטינו בעוצם ידינו. אכן רבה יכולתנו! 48 ואת הארץ
פרשנו. אכן היטבנו להציעה! 49 מכל דבר בראנו צמד מינים, למען
תיזכרו. 50 לכן, נוסו אל אלוהים. אני מזהירכם בברורות מפניו. 51 אל
תעשו לכם אלוה אחר מבלעדי אלוהים. אני מזהירכם בברורות מפניו.

52 כך היה תמיד: לא בא שליח אל אשר היו לפניהם, מבלי שאמרו, זהו
מכשף או אחוז שד. 53 האם נדברו ביניהם על זאת? אכן אנשים פורקי
עול הם! 54 לכן סור מעליהם ולא תגונה, 55 אבל הוכח, כי תועיל
התוכחה למאמינים.

56 לא בראתי את השדים ואת בני האנוש כי אם למען יעבדוני. 57 אינני
מבקש כי יפרנסוני ואינני רוצה כי יאכילוני. 58 אלוהים הוא המפרנס,
בעל הכוח והאיתן. 59 על בני העוולה רובצת אשמה כאשמת חבריהם,
ואל יאיצו בי. 60 אוי לכופרים מן היום אשר יועד להם.

47 **אכן רבה יכולתנו:** או: אכן הרחבנו (את פרגסת הברואים, או את המרחק בין השמים והארץ).
49 **צמד מינים:** כגון זכר ונקבה, אור וחושך, קיץ וחורף, ובדומה.
50 **נוסו אל אלוהים:** מפני זעמו, כלומר, חזרו בתשובה.
52 **לפניהם:** לפני הכופרים בני זמנו של מוחמד.
54 **סור מעליהם:** יש המפרשים כי הוראה זו בוטלה בתוקף "פסוק החרב" (סורה 9:5) המכריז מלחמה כוללת בכופרים.
59 **חבריהם:** בני הדורות הראשונים. **אל יאיצו בי:** להענישם (בהתגרות).
60 **היום אשר יועד להם:** יום הדין.

סוּרָה 52 הָהָר

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע כהר, 2 וכספר שנכתב 3 על קלף פרוּשׂ, 4 וכבית הנוֹשָׁב,
5 ובתקרה הגבוהה, 6 ובים הגואה. 7 קָרֵב ובא העונש מִעִם ריבּוֹנךָ. 8 דבר
לא יעצור בעדו.

9 ביום אשר יתנודדו השמים אנה ואנה, 10 וההרים ינועו כה וכה, 11 אוי
כיום ההוא למכחישים, 12 השטופים בשעשוע. 13 כיום ההוא יושלכו אל
אש גיהינום. 14 – זוהי האש אשר הכחשתם. 15 האומנם מעשׂה כשפים
היא, או שמא טחו עיניכם מראותה? 16 היצְלו בה, ובין אם תעמדו כעוז
רוח ובין אם לאו, אחת היא! רק כפועלכם ישולם לכם. 17 היראים יהיו
בגנים וכמנעמים, 18 ויתענגו על אשר חָלק להם ריבּונם. ריבּונם שְׁמָרָם
מפני עונש השְׁאוֹל. 19 – אִכלו ושְׁתו, ויערב לכם, כשׂכר מעשׂיכם.
20 הם יסבו על יצועים מצורפים בשורה, ונזווגם עם עלמות צחורות עור
ויפות עין.

21 אלה אשר האמינו ואשר צאצאיהם החזיקו אחריהם באמונתם – נצרף
את צאצאיהם אליהם. לא נגרע שמץ ממעשׂיהם, וכל אדם עָרֵב למעשׂיו.

1 **בהר:** מזוהה בדרך בלל עם הר סיני.
2 **בספר:** ספר התורה, או הקוראן.
4 **בבית הנושב:** הכַּעְבָּה, ויש גורסים שמדובר בבבואתה השמימית של הכעבה של מטה. היא מכונה "הבית הנושָׁב" בשל היותה סוקפת תמיד בחוננים, או במלאכים.
5 **בתקרה הגבוהה:** כינוי לרקיע.
20 **מצורפים:** בערבית, מַצְפוּפה. מלומדים בני זמננו הציעו להבין בהוראת "מְצוּפים" (ברקמת זהב, וכד'). **עלמות:** ר' סורה 54:44.
21 **נצרף את צאצאיהם אליהם:** בדי לשובב את נפשם. ויש הגורסים שהבוונה לצאצאים קטינים, וסבירים שתעמוד להם זבות אבותיהם.

22 נמציא להם פירות וכשׂר כאוות נפשם, 23 ושם יעבירו זה לזה כוס
משקה אשר לא יביאם לידי לזות שׂפתיים וחטא. 24 יסובבו ביניהם
עלמים לשרתם, צחים כפניגים חבויות. 25 הם יתמהו זה אל זה,
26 ויגידו, לפָנים ישבנו חרדים בין בני ביתנו, 27 והנה חונֵן אותנו
אלוהים בחסדו ושמר עלינו מפני עונשה של סופת המדבר הלוהטת.
28 זה כבר נהגנו לִפנות אליו בתפילה. הן הוא המיטיב והרחום.

29 הוכֵחַ, כי הודות לחסד ריבּונךָ, אינךָ מתנבא ואינךָ אחוז שֵׁד. 30 אם
יגידו, משורר הוא, הבה נארוב לו עד שימעידוהו תהפוכות הגורל,
31 אֱמור, אִרבו; גם אני אארוב עִמכם. 32 האם יגידו זאת בשיקול דעת,
או כי אנשים פורקי עול הם?

33 אם יגידו, הוא בדה אותו מלבו – הן לא יאמינו. 34 ימציאו־נא אֲמָרים
אשר כמוהו, אם אמת בפיהם.

35 האם נִבראו מלֹא כלום, או אולי הם אשר בראו? 36 או האם בראו את
השמים ואת הארץ? ואולם אין הם נכונים להשתכנע. 37 האם בידיהם
אוצרות ריבּונךָ, והאם הם השולטים, 38 או היש להם סולם, כדי לצותת
ממרומיו? יביאו־נא המצותתים אסמכתא ברורה. 39 האם לו הבָּנות ולכם
הבנים?

40 וכי דורש אתה שׂכר מהם אשר ישקעו בחובות בעטיו? 41 האם
מחזיקים הם בסודות הנסתר, ואותם יכתבו?

27 **סופת המדבר:** רימוי לאש גיהינום.
28 **זה כבר:** בעולם הזה.
29 **מתנבא:** בערבית: כָּאהִן, שהוא רופא אליל ומכשף מתנבא. **אחוז שד:** ר' סורה 6:15.
30 **משורר:** ר' סורה 5:21.
33 **בדה אותו:** הנביא את הקוראן.
35 **נבראו מלא כלום:** מפרשים: נבראו מעצמם, ללא בורא. או: נבראו בדוממים שאין לצפות מהם להבין את לקחי אלוהים.
37 **אוצרות ריבונך:** ר' סורה 50:6.
38 **לצותת:** לסודות אלוהים. **אסמכתא ברורה:** לבך שאבן נגלו להם הסודות.
39 **האם לו הבנות:** ר' סורה 19:53. **לכם הבנים:** לגלוג על הכופרים המשוועים לבָנים, אבל לאלוהים מייחסים רק בנות.
40 **ישקעו בחובות:** בלומר, אילו רצו, יבלו להתאסלם מבלי להינזק.
41 **סודות הנסתר:** יודעים את העתיד הרשום בספר הנרלות השמימי. מפרשים ברמז לפס' 30 לעיל, אשר בו סקווים הבופרים בי מזלו של הנביא יבגוד בו.

42 האם חושבים הם להערים? הכופרים - עליהם יערימו! 43 היש להם
אלוה מִבַּלעדי אלוהים? ישתבח שֵׁם אלוהים ויינון מעל השותפים אשר
יצרפו לו.

44 אם יִראו פיסות רקיע צונחות, יגידו, אלה שכבות עננים. 45 הנח להם
עד שיגיע יומם אשר בו יפלו מוכי ברק. 46 ביום ההוא לא תועיל להם
כל תחבולה, ולא ייוושעו. 47 עונש קרוב מזה צפוי אף הוא לבני
העוולה, ואולם מרביתם אינם יודעים.

48 שֹא בעוז דוח את דין ריבונך, הן אתה לנגד עינינו, ובקומך שבח
והלל את ריבונך, 49 ושבחהו עם ליל, ובהימוג הכוכבים.

44 **פיסות רקיע צונחות:** באות האמור לשכנע את הכופרים להאמין במוחמד.
45 **יפלו מוכי ברק:** ביום הדין, מעוצמת מוראותיו.
47 **עונש קרוב:** כבר בעולם הזה. ויש אומרים שמדובר בחיבוט הקבר.
48 **ובקומך:** מן השינה עם בוקר, או בקומך להתפלל.

סוּרָה 53 הַכּוֹכָב

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע בכוכב בנופלו! 2 לא תעה חברכם ולא סטה, 3 ואין הוא דובר
מתוך משוגת לבו. 4 אין זו אלא התגלות שנגלתה. 5 לימד אותה
נורא־הכוח, 6 הנחוש, אשר התייצב 7 באופק העליון, 8 אַחַר הגמיך
ודיתף, 9 עד שהיה כמטחווי קשת או קרוב מזה. 10 אז גילה לעבדו את

1 **בכוכב:** פירשוהו בעיקר במשמעות קיבוצית, בלומר "כוכבים". היו שזיהו אותם עם הפליארות (Pleiades) או כימה בעברית, קבוצת כוכבים בתחומי מזל שור. הפרשנים מסבירים שרק שישה מהם גלויים לעין, כך ש"נפילת" הכוכבים היא היעלמותם מן העין. אחרים גורסים, שהכוונה לכוכבים בכלל, ו"נפילתם" פירושה היעלמותם עם בוקר או התרסקותם ביום הדין. ויש המסבירים שהכוונה למטאוריטים שבהם רוגם אלוהים את השטנים המנסים להסתנן לשמים (ר' סורה 18:15). ויש התופסים "כוכבים" בהוראת פרקי הקוראן, ו"נפילתם" פירושה ירידתם בתהליך ההתגלות. ויש המבינים את המילה "כוכב" כיחיד וגורסים שמדובר בנוגה (וֶנוּס).
2 **חברכם:** הנביא מוחמד, והפנייה היא אל בני שבטו הכופרים.
4 **אין זו אלא התגלות:** פסוקי הקוראן שהנביא משמיע.
5 **נורא־הכוח:** יש גורסים שמדובר באלוהים. אולם פרשנים רבים נוהגים לזהותו עם המלאך גבריאל, שתפקידו לתווך בין אלוהים ומוחמד וללמד את הנביא את דברי ההתגלות הקוראנית. יש הסבורים שמדובר בהתגלות גבריאל למוחמד באחד השלבים המוקדמים של פעילותו כנביא. אחרים טוענים כי מדובר בהתגלות גבריאל לנביא ערב מסעו הלילי השמימה (האִסְרָאא' והמִעְרָאג' - ר' סורה 17:1).
6 **התייצב:** יש המפרשים שהנושא הוא אלוהים היושב בגאון על כיסאו. ר' סורה 54:7. אולם פרשנים רבים גורסים שמדובר במלאך גבריאל שהופיע באופק. ויש המפרשים כי "התייצבות" גבריאל היא לצורך העלאת מוחמד השמימה.
7 **באופק העליון:** מפרשים כי הכוונה לאופק שממנו עולה השמש.
6 **הגמיך ודיתף:** יש המפרשים שהנושא הוא אלוהים הקרב אל מוחמד ונראה לעיניו בעת מסעו השמימי, ואולם רבים נוטים לפרש שמדובר בגבריאל. כך שהתקרבותו אל הנביא הוא לצורך העברת ההתגלות אליו, או לצורך העלאתו השמימה. ויש המפרשים כי מדובר בהתקרבות מוחמד אל האל (בעת מסעו השמימי) או בהתקרבות גבריאל אל האל או אל הנביא.

אשר גילה. 11 לא כיחד הלב כאשר למַראֵה שראה. 12 התאמרו לחלוק
עליו כאשר למראות שראה? 13 הן ראהו גם כפעם אחרת, 14 אצל
הלוטוס אשר בקצה המרום. 15 שָׁם הוא גן המסתור. 16 כאשר כיסה את
הלוטוס אשר כיסה, 17 לא סר המבט ולא חרג, 18 ואז ראה כמה מאותות
ריבונו הגדולים.

19 תנו דעתכם על אַללָאת ואַלְעֻזָּא, 20 ומַנָאת, השלישית הנוספת.
21 האם לכם הזָכָר ולוֹ הנקבה? 22 חלוקה שכזו איננה הוגנת. 23 אין הן
אלא שמות אשר בהם קראתם אתם ואבותיכם. אלוהים לא הוריד ממרומים
כל אסמכתא לאמיתותם. רק אַחַר דמיון שווא ומשוגות לב נוטים הם, אף
כי קיבלו מעִם ריבונם הדרכה אל דרך הישר.

10 **גילה לעבדו:** אלוהים גילה את דברי ההתגלות לגבריאל עבדו, או למוחמד עבדו, או גבריאל גילה למוחמד עבד אלוהים.
11 **לא כיחד הלב:** לא היתה זו אשליה. **למראה שראה:** דמות אלוהים שנגלתה לנביא, או דמות גבריאל שנגלתה לו. ויש הגורסים שהמראות שנגלו לנביא היו רק "בלבו", כלומר בעיני רוחו.
13 **ראהו גם בפעם אחרת:** מפרשים כי מוחמד ראה את אלוהים פעמיים במהלך מסעו השמימי, או: ראה פעמיים את גבריאל בצורתו המלאכית ולא בצורת אדם (זמן־מה לאחר ראשית נבואתו ובעת מסעו השמימי).
14 **קצה המרום:** מקובל שצמח הלוטוס נמצא מימין לכס הכבוד. המסורת מספרת שהנביא ראה אותו במהלך המִעְרָאג׳.
15 **גן המסתור:** ליראים, או לשהידים, או למלאכים.
16 **כיסה את הלוטוס:** המסורת גורסת שהצמח היה אפוף במיני תרקים ועופות מופלאים, או במלאכים המספרים בכבודו של אלוהים, או בזיו השכינה, וכיוצא בזה.
17 **לא סר המבט ולא חרג:** הנביא לא הסיר עיניו ממה שהיה אמור לראות, ולא חרג אל מעבר למה שהותר לו לראות.
19 **אללאת ואלעזא:** שתי אלילות, שיחד עם מנאת הנזכרת בפסוק הבא, נחשבו בעיני עובדי האלילים בערב לשלוש בנותיו של אללה. עובדי האלילים האמינו שהן בעין מלאכים, ושיש ביכולתן ללמד זכות אצל אלוהים למען הסוגדים להן.
21 **הנקבה:** לעג לאמונה שאלוהים הוליד בנות.
23 **אין הן אלא שמות:** כמה מסורות מספרות שתחילה גרם השטן לנביא להשמיע פסוקים שבהם ניתן אישור לאמונה שיש בכוחן של שלוש האלילות להשתדל למען העובדים אותן. פסוקים אלה ידועים ב"פסוקי השטן". מסורות אלה טוענות שהפסקה שלפנינו היא גרסה מתוקנת שנועדה להחליף את "פסוקי השטן" שהיו בגרסה הראשונית של סורה זו. אולם מרבית פרשני הקוראן המוסלמים מכחישים את אמיתות סיפור "פסוקי השטן", וגורסים שהפסקה שלפנינו היא הגרסה הראשונית של ההתגלות הקוראנית.

24 האם יתגשמו לו לאדם כל תקוותיו? 25 הן רק לאלוהים האחרית
והָרֵאשית. 26 מה רבים המלאכים בשָׁמַיִם אשר לא תועיל השתדלותם
כמאום, אלא אם ירשה אלוהים (כי ישתדלו) למען המפיק רצון מלפניו.

27 אשר לא יאמינו בעולם הבא קוראים למלאכים במין נקבה. 28 אין הם
יודעים דבר על זאת, ונוטים אַחַר דמיון שווא, ואולם דמיון השווא
לעולם לא ימלא את מקום האמת.

29 סור מעל הפונה עורף לתוכחתנו, והרוצה רק בחיי העולם הזה. 30 זה
כל אשר יָדעו, ואולם אלוהיךָ מיטיב לדעת מי תעה מנתיבו, והוא מיטיב
לדעת מי הם ישרי הדרך. 31 לאלוהים כל אשר בשמים ובארץ, והוא
יגמול למְרֵעים כפועלם, ויגמול טובה למיטיבים.

32 הרחֵקים מפשע חמור ותועבה, פרט לעֲבֵרות כאַקראי – הנה אלוהים
מוחל ברוחב לב. הוא מיטיב להכירכם מאז יָצַר אתכם מעפר, ומאז
הייתם עוּבָּרים בבטן אמכם. לכן אל תמהרו לרחוץ בנקיון כפיכם, כי
מיטיב הוא לדעת מי הם היראים.

33 הראיתָ את הפונה עורף, 34 הנותן מעט והמקשיח לבו? 35 כלום יָדע
את הנסתר ויִראֶה? 36 האם לא סיפרו לו על הכתוב בגווילים של משה
37 ושל אברהם אשר עמד בכל חובותיו, 38 על כי נפש עמוסה לא תעמוס
את משא זולתה, 39 ועל כי לזכותו של אדם יעמדו רק המעשים שעשה,

24 **כל תקוותיו:** מפרשים שמדובר בעיקר בתקוות האנשים העובדים לשלוש האלילות, שהן ישתדלו למענם אצל אלוהים. מכאן שהם מקווים להינצל מעונש גיהינום בזכות האלילות.
27 **במין נקבה:** הם מזהים את המלאכים שלהשתדלותם הם מקווים עם בנותיו של אלוהים, ומכאן שהמלאכים נתפסים בעיניהם בנקבות.
29 **סור מעל הפונה עורף:** יש המפרשים שהוראה זו בוטלה בתוקף "פסוק החרב" (סורה 5:9).
32 **עברות באקראי:** יש אומרים שהכוונה לעברות חד פעמיות, או לעברות קלות, או לכוונת עברה שלא מומשה.
34 **הנותן מעט והמקשיח לבו:** מאמין במוחמד לזמן קצר ואז חוזר בו. ויש המקשרים זאת עם אדם אמיד כלשהו, שתמך זמן־מה במוסלמים, ואז חדל.
36 **גווילים של משה:** התורה. ואולם יש הגורסים שכבר לפני התורה נגלו למשה מגילות ובהן משלי מוסר.
37 **אברהם:** גם הוא נחשב למי שזכה לקבל מאלוהים מגילות ובהן משלי מוסר.
38 **לא תעמוס:** ר' סורה 164:6.

40 וכי עתידים מעשׂיו להיחשׂף, 41 ואז יבוא על גמולו המלא, 42 וכי סוף
כולם לשוב אל ריבונך, 43 וכי הוא המביא את הצחוק והבכי, 44 וכי הוא
המביא את המוות והחיים, 45 וכי הוא שברא את צמד המינים, זבר
ונקבה, 46 מטיפה של זרע נשפך, 47 וכי הוא שידאג למעשׂה היצירה
השני, 48 ובי הוא המביא את העושר והקניין, 49 וכי הוא ריבונו של
אַבְרֵק, 50 וכי הוא הכחיד את בני עָאד הקדומים, 51 ואת בני תַ'מוּד, ולא
השאיר להם שׂריד, 52 ואת עַמו של נֹחַ לפני כן – הם הִרבּו מכולם
לגרום עוול ולפרוק עול, 53 ואת הערים ההפוכות השליך מטה, 54 והן
כוּסוּ כאשר בוּסוּ –

55 באיזו ממתנות ריבונך תוכל עוד לפקפק?

56 זהו מזהיר בדוגמת המזהירים הראשונים.

57 הנה היא קְרֵבה ובאה. 58 רק אלוהים יבול לגלותה.

59 האם על האומֶר הזה תִּתמהו, 60 ותצחקו, ולא תבכו, 61 ועדיין
תעלצו? 62 הִשתחוו לאלוהים ועִבדוהו!

40 **עתידים מעשיו להיתשף:** כיום הדין.
47 **למעשה היצירה השני:** להחיות את המתים.
49 **אַבְרֵק:** סיריוס (Sirius), כוכב בהיר מאוד בקבוצת הכלב הגדול. הערבים נהגו לסגוד לו.
50 **בני עאד:** ר' סורה 65:7.
51 **בני ת'מוד:** ר' סורה 73:7.
53 **הערים ההפוכות:** הערים שאלוהים הפְּכָן (סדום ועמורה המקראיות). **השליך מטה:** התמונה היא של הפיכה ממשית. כביכול הרים אלוהים את הערים ואז השליכן מטה כשהן הפוכות על פיהן.
55 **מתנות ריבונך:** כל מעשיו בעולם, המפורטים לעיל.
56 **זהו:** מוחמד.
57 **הנה היא:** שעת הדין.
58 **לגלותה:** לחשוף את צפונותיה. ויש המפרשים: להסיר ולמנוע את מוראותיה.
59 **האומר הזה:** הקוראן.

סוּרָה 54 הַיָּרֵחַ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 שעת הדין קְרֵבה ובאה, ועוד מְעַט ייחָצה הירח לשניים. 2 בראותם
אות, יפנו עורף ויגידו, זהו כישוף שבית. 3 הם הכחישו ונהו אחר
משוגות לבם, אך כל דבר סופו להתקיים.

4 ככר הגיעו לאוזנם הידיעות המרתיעות, 5 לקחֵי חוכמה עילאית, אך
מה יועילו האזהרות? 6 לכן סור מעליהם. כיום אשר יזעיק הכרוֹז לקראת
דבר־מה נורא, 7 יגיחו משפילֵי מבט מן הקברים, בארבה הפושט לכל
עבר, 8 חשים לבוא אל הכרוֹז. יגידו הכופרים, זהו יום הרה אסון.

9 כבני עמו של נֹחַ כבר הכחישו לפניהם. הם הכחישו את אזהרותיו של
עבדֵנו, ואמרו, אחוּז שֵׁד הוא, ורחוהו מעליהם. 10 אז קרא אל ריבונו
ואמר, חוש לעזרתי, כי נוצחתי. 11 אז פתחנו את שערי השמים וניתַך
מהם מבול של מים, 12 ובארץ פרצנו נתיב לשטפֵי נהרות, ומים פגשו
מים במידה הקצובה. 13 נשׂאנו אותו בספינה עשׂויה לוחות ומסמרים,
14 אשר שטה תחת עיננו הפקוחה, כגמול לאדם אשר לא האמינו לו.

1 **ייחצה:** כאות המבשר את קץ העולם ויום הדין הקרב. ויש המפרשים כהוראת "כבר נחצה", ומציינים שהדבר אירע כְּנס שהתרחש בימי מוחמד, כדי לשכנע את הכופרים כעיר מְכה להאמין בנביא.
4 **הידיעות המרתיעות:** הסיפורים שהיו אמורים להרתיעם על חוטאים שנענשו כדורות הקודמים.
6 **הכרוז:** מפרשים שמדובר כמלאך אִסְרָאפיל שיזעיק את הקמים לתחייה להתייצב למשפטם ביום הדין.
9 **לפניהם:** לפני זמנם של הכופרים בני זמנו של מוחמד. **עבדנו:** נח. **אחוז שד:** ר' סורה 6:15.
12 **במידה הקצובה:** יש המפרשים שכמות המים שירדו מן השמים היתה זהה לכמות המים שפרצו מן האדמה.

15 השארנוה כאות, אך היש זוכר? –

16 איך הפלאתי את עונשי לאַחַר אוהרותי!

17 קל לזכור את הקֻרְאָן. היש זוכר?

18 בני עָאד הכחישו את האזהרות –

איך הפלאתי את עונשי לאַחַר אזהרותי!

19 שילחנו בהם יֵלֵל סופה כיום של פורענות אין קץ. 20 היא עקרה את
האנשים, כמו היו גזעי דקלים נגדעים –

21 איך הפלאתי את עונשי לאַחַר אוהרותי!

22 קל לזכור את הקֻרְאָן. היש זוכר?

23 כני תַ'מוד הכחישו את האזהרות, 24 ואמרו, האם עלֵינו לנטות אחר
בשׂר ודם, אחד משלנו? זו טעות וטירוף. 25 האם דק לו מכולנו נִגלה
דבר־התוכחה? ולא היא! שקרן עז מצח הוא.

26 מחר ייוודע להם מי הוא השקרן עז המצח. 27 כי עומדים אנו לשלוח
את הנָאקה למען נסותם. חַכֵּה ורְאֵה מה יעשׂו, והתאזר כסבלנות.
28 מְסוֹר להם כי יֵחלקו את המים כינותם, וישתו לסירוגין.

29 הם קראו לרֵעָם, והוא אזר עוז ועיקרה –

30 איך הפלאתי את עונשי לאַחַר אוהרותי!

31 שילחנו בהם קול שאגה יחידה, ומיד היו כנפולת עלים יבשים.

32 קל לזכור את הקֻרְאָן. היש זוכר?

17 **קל לזכור את הקוראן:** יש המפרשים בהוראת זכירתו בעל־פה, ומציינים שהמאמינים נוהגים לקרוא את הקוראן מן הזיכרון, בניגוד ליהודים הנוהגים לקרוא את התורה מן הכתב. ויש גורסים שזכירת הקוראן פירושה יישום לקחיו.
24 **בשר ודם:** צָאלח, נביאם של בני ת'מוד.
27 **נאקה:** ר' סורה 73:7. **תכה וראה:** פניית אלוהים אל הנביא צָאלח.
28 **לסירוגין:** מפרשים שהם שתו מן המים לפי התור, יום אחד בני ת'מוד, ויום לאחריו הנאקה. ביום שהיה תור הנאקה לשתות, היו בני ת'מוד חולבים אותה ושותים את התלב.
29 **עיקרה:** קצץ את מיתרי רגליה ושחטה.
31 **שאגה:** מפרשים שזוהי צעקת המלאך גבריאל. **עלים יבשים:** מילולית: כפירורי העלים הנושרים מעצים המשמשים לבניית גדרות צאן.

33 כני עמו של לוט הכחישו את האזהרות. 34 המטרנו עליהם ברד אכני
חצץ, ורק את משפחת לוט מילטנו עִם שחר. 35 זאת עשׂינו בדוב חסדנו,
וכך נגמול לכל המכיר טובה. 36 הוא הזהירם מפני מהלומתנו, ואולם הם
פקפקו כאזהרות, 37 ושידלוהו להפקיד את אורחיו, ואנו הִכינו את
עיניהם בסנוורים –

טַעֲמוּ את עונשי ואת לקח אזהרותי.

38 עם בוקר, כצאת השמש, פקד אותם עונש אשר לעולם לא יפוג –

39 טַעֲמוּ את עונשי ואת לקח אזהרותי.

40 קל לזכור את הקֻרְאָן. היש זוכר?

41 בני משפחת פִּרְעֹה שמעו את האזהרות, 42 ואולם הם הכחישו את כל
אותותינו, ואנו הפלאנו בהם את מכותינו.

43 האם הכופרים שכיניכם טובים מאלה, או שמא מצאתם בכתבים
אישור לחפוּתכם? 44 ואולי יאמרו, אנו ציבור כלתי מנוצח? 45 – ציבור
זה ינחל תבוסה וייסוג אחור. 46 אך זמנם יבוא בשעת הדין. תהיה זו שעה
רעה ומרה פי כמה. 47 החוטאים שרויים כטעות וטירוף. 48 כיום אשר
ייגָרדו על פניהם אל תוך האש (יגידו להם), טַעֲמוּ את מגע אש התופת.

49 כראנו כל דבר על־פי גְזֵרתנו, 50 ודי אם פעם נֹאמר, וכהרף עין יהיה.
51 זה כבר השמדנו את בני מינכם, אך היש זוכר? 52 כל דבר אשר עשׂוּ
מצוי בכתבים. 53 הכל רשום, קטן כגדול. 54 היראים ידורו בין גנים
ונהרות, 55 במושב צדיקים אצל השׂגיא כמלכותו ונֶאדר הכוח.

37 **אורחיו:** רמז לסיפור המלאכים ולוט. ר' סורה 77:11.
43 **הכופרים שביניכם:** פנייה אל בני זמנו של מוחמד. **בכתבים:** בספרי הקודש שבהם רשומים תולדות החוטאים שכבר באו על עונשם. ויש גורסים שמדובר בטופס השמימי של ספרים אלה.
45 **תבוסה:** מפרשים שנרמזת כאן תבוסת קוריש בקרב בַּדְר (624).
46 **זמנם יבוא בשעת הדין:** יבואו על עונשם ביום הדין.
49 **גזרתנו:** בערבית: בקַדַר. פסוק זה שימש באסלאם מוקד לדיונים תיאולוגיים בשאלת הגזרה הקדומה, והעוסקים בכך כונו "אנשי הקַדַר" (אלקַדַרִיַּה).
52 **בכתבים:** מפרשים שהכוונה לטופס השמימי והנצחי של כתבי הקודש.

סוּרָה 55 הָרַחְמָן

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הרחמן 2 לימד את הקֻרְאָן, 3 וברא את האדם, 4 ולימדוֹ את צחוּת
הלשון. 5 השמש והירח נעים במסלול מחושב, 6 והצמחים והאילנות
משתחווים. 7 הוא הגביה את השמים, והניח את המאזניים, 8 למען לא
תִפרקו עול כאשר תשקלו. 9 שִׁקלו בצדק, ואל תחַסרו במשקל. 10 את
הארץ נתן לברואים, 11 ובה פירות ועצי תמר עטוּרי פרי בעטיפיו,
12 ודגן בקליפתו, וזרע הארץ: מזון וירק –

13 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

14 הוא ברא את האדם מטיט יבש אשר כמוהו כחרס, 15 וברא את השֵׁדים
מלשון אש –

16 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

17 הוא ריבון שתי הזריחות וריבון שתי השקיעות –

18 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

1 **הרחמן:** ר' סורה 30:13.
4 **צחות הלשון:** בערבית: בַּיָאן, שהוראתו "לברור", "להבחין בין", כלומר לדבר ברורות (להבדיל מבעלי חיים). ויש המפרשים בהוראת קרוא וכתוב, או היכולת להבחין בין טוב ורע.
6 **הצמחים:** בערבית: נַגְ'ם, שפירושו השכיח הוא "כוכבים". **משתחווים:** ר' סורה 15:13.
12 **ירק:** בערבית: רַיְחָאן. ויש גורסים כי הכוונה לצמח הרֵיחָן.
13 **מתנות ריבונכם:** במקור פנייה לזוגי (כנראה מטעמי חריזה), אך בתרגום הוחלף הזוגי ברבים כדי להימנע מסרבול הסגנון. הפרשנים המוסלמים תופסים את הזוגי בפשוטו, ומסבירים שהפנייה היא לבני האדם מחד, ולשדים מאידך.
15 **לשון אש:** יש המסבירים שהכוונה לאש צרופה, שאין לה עשן.
17 **שתי הזריחות:** מסבירים: שני המסלולים המשתנים של הזריחה והשקיעה, האחד של עונת החורף והאחר של הקיץ. ר' גם סורה 5:37.

19 שילח את שני הימים לפגוש זה את זה, 20 ושׂם ביניהם מֵצַד, לבַל
יציפו זה את זה –

21 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

22 ומשניהם יוצאים הפנינים והאלמוגים –

23 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

24 לוֹ הספינות השָׁטות בים, מפרשׂיהן כהרים נישׂאים –

25 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

26 כל אשר בארץ סופו לכלות, 27 ויישארו רק פני ריבונךָ נורא ההוד
והכבוד –

28 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

29 שוכני השמים והארץ לחסדו מייחלים, והוא בכל יום יעשׂה מעשׂה –

30 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

31 עוד נתפנה אליכם, אתם המשאות השנַיים –

32 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

33 הוי חֶבֶר השֵׁדים ובני האנוש, אם תוכלו לפרוץ מתחומי השמים והארץ
– פִּרצו. אך לא תִפרצו אם לא תוסמכו –

34 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

35 ישוּלחו בכם שלהבת אש ונחושת רותחת, ולא תינצלו –

36 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

37 כשייִקָּצו השמים לשניים ויוורידו כְּעוֹר הסמוק –

38 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

39 ביום ההוא לא יישָׁאל על חֲטאו לא בן אנוש ולא שֵׁד –

19 **שני הימים:** ר' סורה 25 פסוק 53.
31 **עוד נתפנה אליכם:** ביום הדין. **המשאות השניים:** מפרשים שמרובר במין האנושי ובשדים, הנזכרים בהמשך. מסבירים שהם שני המטענים החשובים ביותר שהארץ נושאת על גבה.
39 **לא יישאל על חטאו:** לא יהיה צורך, שכן החוטאים יזוהו על־פי פרצופם, כנאמר בהמשך.

40 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

41 את החוטאים יבידו לפי קלסתר פניהם, ואז יאחזו בציצית ראשם ורגליהם –

42 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

43 זה גיהינום אשר יכחישוהו החוטאים. 44 הם יתרוצצו בינו לבין מקווה מים רותחים –

45 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

46 לִיְרֵא פן יעמוד למשפט ריבונו מזומנים שני גנים –

47 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

48 ולהם ענפים משׂתרגים –

49 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

50 ושני מעיינות מפכים בשניהם –

51 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

52 ובשניהם צמד מינים מכל פרי –

53 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

54 יסבו על מצעים אשר בטנתם דקומה קטיפה, ופירות שני הגנים קרובים אליהם –

55 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

56 ובהם עלמות צנועות מבט. לא חילל תומתן לפניהם, לא בן אנוש ולא שֵׁד –

57 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

58 כמו היו אבני חן ואלמוגים –

41 **קלסתר פניהם:** יש אומרים שפרצופם של הרשעים שחור ועיניהם כחולות. **ויאחזו בציצית:** כדי להשליכם אל אש גיהינום.

44 **מים רותחים:** זה יהיה האמצעי היחיד שבו יוכלו הרשעים "להינפש" מלהט גיהינום.

46 **שני גנים:** יש המפרשים שהאחד נועד לבני האדם הצדיקים, והשני לצדיקים שבין השדים.

52 **צמד מינים:** יש גורסים שמדובר בפירות יבשים לעומת טריים.

59 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

60 הן חסד תחת חסד יוּשַׁב –

61 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

62 ומתחת להם שני גנים –

63 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

64 שניהם ירוקים עד מאוד –

65 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

66 שני מעיינות גועשים בשניהם –

67 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

68 בשניהם מיני פירות ורקלים ורימונים –

69 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

70 מצויות בהם עלמות חסודות ונאות –

71 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

72 צחורות עור, מסתופפות בביתנים –

73 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

74 לא חילל תומתן לפניהם, לא בן אנוש ולא שֵׁד –

75 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

76 יסבו על כרים ירוקים ועל שטיחים ארוגים לתפארת –

77 איזו ממתנות ריבונכם תוכלו עוד להכחיש?

78 יתברך שֵׁם ריבונךָ נורא ההוד והכבוד.

62 **ומתחת להם:** יש המפרשים במשמעות מופשטת, בלומר, גנים אלה נופלים בדרגתם מן הגנים הראשונים. ויש מוסיפים שהראשונים הם גני זהב והאחרונים – גני כסף.

70 **בהם:** כאן נזנחה צורת הזוגי. ויש מתרצים שהכתוב עוסק כאן בכל ארבעת הגנים.

72 **צחורות עור:** ר' סורה 54:44. **בביתנים:** המסורת מספרת שבכל ביתן עשוי מפנינה שלמה וחלולה, שישים מילים גובהה, ובתוכה מחגורר המאמין בחברת העלמות.

76 **ארוגים לתפארת:** בערבית: עַבְקַרִיָּה. ויש אומרים כי זהו כינוי לכל תפץ נדיר ביופיו, על שם העיר האגדית עַבְקַר שיושביה היו שדים שייצרו שביות חמדה מופלאות.

סוּרָה 56 הַמְּאֹרָע

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 כאשר יתחולל המאורע – 2 לא יכחיש איש כי אכן יתחולל – 3 הוא
ישפיל וירומם. 4 וכאשר תטולטל הארץ טלטלה, 5 ויתפוררו ההרים
באחת, 6 ויהיו כאבק פורח – 7 אז שלושה סוגים תהיו: 8 אנשי הימין –
איזה אנשי ימין יהיו הם! 9 ואנשי השׂמאל – איזה אנשי שׂמאל יהיו הם!
10 והמקדימים המקדימים – 11 אלה יהיו המקורבים, 12 בגני המנעמים.
13 רבים בהם מן הראשונים, 14 ומתֵי מעַט מן האחרונים. 15 על יצועים
רקומי זהב, 16 זה מול זה עליהם יסבו, 17 ונערים בני אלמוות ביניהם
יעברו, 18 עם גביעים וקנקנים וכוֹס ממעיין. 19 דאשם לא יכאב ולא
ישתכרו, 20 – ועם פירות לבחירתם, 21 ובשׂר עופות כאוות נפשם.
22 ועלמות צחורות עוד ויפות עין, 23 צחות כפנינים חבויות. 24 כפועלם
יושַב להם. 25 לא ישמעו שָם לזות שׂפתיים ונאצות, 26 רק אִמרֵי שלום,
שלום. 27 ואנשי הימין – איזה אנשי ימין יהיו הם! 28 בינות עצי לוטוס
שהוקצעו קוציהם, 29 ועצי מוז עמוסי פרי, 30 וצללים נטויים, 31 ומים

1 **המאורע:** מבינויי יום הדין.

3 **ישפיל וירומם:** את הרשעים והצדיקים. או: יהפוך את היקום על פיו.

8 **איזה אנשי ימין יהיו הם!:** מה מאושרים יהיו.

9 **איזה אנשי שמאל יהיו הם!:** מה אומללים יהיו.

10 **המקדימים:** מפרשים שמדובר בנביאים, או בוותיקי מאמיניו של מוחמד שהיו ראשונים להתאסלם.

11 **המקורבים:** הקרובים ביותר אל כס הכבוד.

13 **הראשונים:** אם מדובר בנביאים, הרי שהם בני האומות שקדמו לאומת מוחמד, ואם מדובר בראשוני המוסלמים, הרי שהם בני הדור הראשון של מאמיני האסלאם.

14 **האחרונים:** בני אומת מוחמד לדורותיהם.

18 **כוס ממעיין:** ר' סורה 45:37.

22 **עלמות:** ר' סורה 54:44.

ניגרים, 32 ופירות למכביר, 33 אשר אינם אוזלים ואינם נעלמים, 34 על
מצעים מוגבהים. 35 אנחנו יצרנו אותן, 36 ועשׂינון בתולות, 37 עורגות,
בנות גיל אחד, 38 למען אנשי הימין. 39 רבים בהם מן הראשונים,
40 ורבים מן האחרונים. 41 ואנשי השׂמאל – איזה אנשי שׂמאל יהיו הם!
42 להם סופת מדבר לוהטת ומים רותחים, 43 וצל עשן שחור, 44 שאינו
צונן ולא ישובב לב. 45 לפָנים פונקו במותרות 46 והתמידו בחטא
הנפשע, 47 ונהגו לומר, הייתכן כי לאחר שנמות ונהיה עפר ועצמות,
שוב יעוררונו לחיים? 48 ואָתנו גם אבותינו הקדמונים?

49 אֱמור, אמנם כן, ראשונים ואחרונים 50 יכונסו ביום אשר ננקב
כמועד, 51 ולאחר מכן, אתם התועים והמכחישים, 52 אָכוֹל תאכלו מעץ,
מן הזַקום. 53 תמלאו בו את כרסכם, 54 ועִמו תשתו משקה של רותחין,
55 ותגמעו כגמלים מוּכֵּי צמא. 56 זו התקרובת אשר תוגש להם ביום
הדין.

57 אנו בראנו אתכם, מדוע זה לא תאמינו? 58 תנו דעתכם לזרע אשר
תשפכו. 59 האם אתם בראתם את האדם ממנו, או שמא אנו הבוראים?
60 אנו קצבנו את מועד המוות לכל אחד מכם, ואיש לא ימנע בעדנו
61 להחליפכם באחרים כמותכם, ולגלגל אתכם בדמות אשר לא תדעו.
62 הן מכירים אתם את מעשׂה היצירה הראשון, אם־כך מדוע לא תיזָכרו?

35 **אנחנו יצרנו אותן:** יש המפרשים שמדובר בחוריות אשר אותן יצר אלוהים במיוחד לחיי העולם הבא. אחרים גורסים שמדובר בנשות המאמינים בעולם הזה. במקרה זה "יצרנו" פירושו "הקמנו לתחייה", ומסבירים שאלוהים הקים את הרעיות לתחייה והשיב להן את נעוריהן ואת בתוליהן, להנאת בעליהן בגן עדן.

37 **בנות גיל אחד:** ר' סורה 52:38.

39 **הראשונים:** ר' פס' 13 לעיל.

40 **רבים מן האחרונים:** יש אומרים כי פסוק זה מתקן את הנאמר בפס' 14 לעיל, שעל־פיו רק מתי מעט נמנים עם בני הדורות האחרונים.

45 **לפנים:** בעולם הזה.

46 **בחטא הנפשע:** עבודת האלילים.

50 **ביום אשר ננקב במועד:** יום הדין.

52 **זקום:** ר' סורה 62:37.

61 **בדמות אשר לא תדעו:** בעלי חיים לפי רצוננו. ויש המפרשים כי הכוונה לקופים וחזירים, כנאמר בסורה 60:5.

62 **מדוע לא תיזכרו:** מדוע אינכם מכירים בכך שנוכל ליצור אתכם מחדש, ולהקימכם לתחייה.

63 תנו רעתכם לשׂדה אשר תעַבדו: 64 האם אתם תנביטו בו זרע, או
שמא אנו המנביטים? 65 אם נרצה, נוכל להכמישו, ואז תעמדו משתאים
ותגידו, 66 שקענו בחובות, 67 ונותרנו חסרי כל. 68 תנו רעתכם למים
שאתם שותים: 69 האם אתם הורדתם אותם מן העננים, או שמא אנו
המורידים? 70 אם נרצה, נוכל להמליחם. מדוע לא תודו? 71 תנו דעתכם
לאש שאתם מבעירים: 72 האם אתם הצמחתם את עצי ההצתה, או שמא
אנו המצמיחים? 73 עשׂינו אותם לאות הזכרה ולסיפוק צורכי הנוסעים
במדבר. 74 לכן שַבח את שם ריבונך הנשׂגב.

75 נשבעתי במפל הכוכבים – 76 שבועה נשׂגבה היא, לוּ ידעתם – 77 כי
זהו קֻרְאָן נכבר, 78 בספר חבוי. 79 רק המטוהרים יגעו בו. 80 חזון אשר
הורד ממרומים מעִם ריבון העולמים. 81 האם באומֶר אשר כזה תקלו
ראש, 82 ותכחישוהו כלֶחֶם חוקכם?

83 מדוע, כאשר (יוצאת נשמתו של הגוסס) ומגיעה אל הגרון, 84 ועיניכם
רואות, 85 – ובאותה שעה קרובים אנו אליו מכם, ואולם אתם לא
תבחינו – 86 מדוע, אם אכן לא תיתָבעו לתת את הדין, 87 לא תוכלו
להחזירה, אם אמת בפיכם? 88 והיה אם מן המקורבים הוא, 89 כי אז
נכונו לו מנוחה ורְוָחה וגן עדן. 90 ואם מאנשי הימין הוא, 91 – שלום

73 **הזכרה:** לאש גיהינום.

75 **מפל הכוכבים:** יש המפרשים שמדובר בהתמוטטותם ביום הדין, או בשקיעתם בסיומו של כל לילה. ויש המפרשים במובן מושאל, בהוראת פרקי הקוראן היורדים ארצה בתהליך ההתגלות למוחמד.

78 **בספר חבוי:** יש המפרשים שמרובר בעותק השמימי הנצחי של כל כתבי הקודש, ויש הגורסים שמדובר בעותקי הקוראן הארציים. במקרה זה מסבירים "חבוי" בהוראת "שמור" (מפני פגמים).

79 **המטוהרים:** המלאכים, אם מרובר בספר השמימי, או בני האדם, אם מדובר בעותקיו הארציים של הקוראן. המוסלמים נחשבים לטהורים מכוח אמונתם, ולפיכך רשאים רק הם לגעת בקוראן. ויש הגורסים כי גם על המוסלמים להיטהר במים בטרם ייגעו בקוראן. אחרים תופסים "נגיעה" במשמעות מופשטת, כלומר, רק הטהורים יזכו בגמול על קיום מצוות הקוראן. מכאן שאין הגבלה על נגיעה ממשית בו, בין אם הנוגע הוא מוסלמי ובין אם לאו. ויש הגורסים כי רק האותיות הכתובות אסורות בנגיעה.

82 **כלחם חוקכם:** מילולית: "פרנסתכם". ויש המפרשים כי הכוונה לכך שהכופרים אינם מורים כי מקור פרנסתם הוא אלוהים ולא האלילים.

87 **לא תוכלו להחזירה:** את הנשמה לגוסס. **אם אמת בפיכם:** שאינכם כפופים לאלוהים.

88 **המקורבים:** הראשונים במעלה. ר' לעיל פס' 10–11.

לךָ; באנשי הימין אתה. 92 ואולם אם במכחישים ובתועים הנו, 93 תוגש
לו תקרובת של מים רותחים, 94 ובשְאול ייצָלֶה.

95 אכן זו האמת הוודאית. 96 לכן שַבח את שם ריבונך הנשׂגב.

סוּרָה 57 הַבַּרְזֶל

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 שוכני השמים והארץ מְספרים בשבח אלוהים. הוא האדיר והחכם. 2 לו
מלכות השמים והארץ, הוא מְחַיה וממית, והוא כל־יכול. 3 הוא ראשון
והוא אחרון, הוא נִגלה והוא נסתר; כל דבר הוא יודע. 4 הוא אשר ברא
את השמים ואת הארץ כשישה ימים, ואַחַר ישב בגאון על כס הכבוד. הוא
היודע מה נבלע כאדמה ומה כוקע מתוכה, ומה יורד מן השמים ומה
עולה אליהם. הוא עִמכם באשר תהיו, ואלוהים מבחין באשר תעשו. 5 לו
מלכות השמים והארץ, ואל אלוהים יושבו הדברים. 6 הוא מבליע את
הלילה בתוך היום ומבליע את היום בתוך הלילה, והוא יודע חקרי לב.

7 הַאמינו כאלוהים ובשליחו והוציאו ממון מאשר הפקיד אלוהים בידכם
למשמרת. אלה מכם אשר יאמינו ויוציאו ממון, שׂכר גדול שמוּר למענם.
8 מה לכם שאינכם מאמינים באלוהים, בקרוא לכם השליח להאמין
כריבונכם? הן הוא כרת כרית עִמכם – לו רק הייתם מסוגלים להאמין.
9 הוא המוריד על עבדו ממרומים אותות נהירים, למען יוציאכם מחושך
לאור. אלוהים נוהג בכם בחמלה וברחמים. 10 ומה לכם שאינכם מוציאים
ממון למען אלוהים? הן לאלוהים תהיה ירושת השמים והארץ.

אלה מביניכם אשר הוציאו ממון ונלחמו לפני בוא ההכרעה – אין דומה

4 **ישב:** ר' סורה 54:7. **נבלע באדמה:** הגשם, או המתים. **יורד מן השמים:** ברכת אלוהים וקללתו. **ומה עולה אליהם:** מעשי הברואים.

5 **יושבו הדברים:** ביום תחיית המתים.

7 **והוציאו ממון:** ר' סורה 195:2. **הפקיד:** רכושו של אדם אינו אלא פיקדון מטעם אלוהים, ויש להשתמש בו כראוי.

8 **ברית:** מפרשים שאלוהים כרת ברית עם המין האנושי בעת בריאתו של אדם הראשון, ובה קיבלו בני האדם על עצמם להכיר באלוהים כריבונם היחיד. ור' סורה 172:7.

להם. הם עולים בדרגתם על אלה אשר הוציאו ממון ונלחמו לאחריה.
ואולם אלוהים הבטיח לגמול טובה לכולם. אלוהים מכיר את מעשׂיכם
לְפנֵי וּלְפנים.

11 מי יַלווה לאלוהים בעין יפה למען יכפילנו לו? שׂכר נכבד שמור
למענו, 12 כיום אשר תִּראה את המאמינים ואת המאמינות, והָנה אורם
הולך לפניהם ולימינם. – היום מתבשׂרים אתם על גנים שנהרות זורמים
למרגלותיהם. לנֶצח תִשכנו כהם. זו הזכייה הכבידה. 13 ביום ההוא יאמרו
המתחסדים והמתחסדות למאמינים, הַמתינו לנו קמעא וניקח מאוֹרכם.
אז ייאמַר להם, שובו על עקביכם ושָׂם בַּקשו לכם אור. אז תוקם כינם
חומה ולה שער. פנימה לו רחמים, וחוצה לו, לפניו, עונש. 14 (המתחסדים)
יקראו אל (המאמינים) לאמור, האם לא היינו עִמכם? יגידו, אמנם כן,
אך אתם עיוותתם את נפשכם, וארבתם ופקפקתם, והדיחו אתכם השגיונות,
עד אשר קם רבר אלוהים. הריח אתכם המַדיח מעל אלוהים. 15 היום לא
יתקכל מכם כופר נפש ולא מן הכופרים. בגיהינום תרודו. זה המקום
הראוי לכם, ושם יהיה סופכם המר.

16 האם לא הגיעה השעה שענווה תמלא את לב המאמינים לנוכַח זֵכר
אלוהים, ולנוכח האמת אשר הוריר ממרומים? אַל להם לנהוג כרוגמת
אלה אשר נִיתַן להם הספר זה כבר, ובְרכות הימים גַם בו לבם. רבים
בהם המופקרים.

10 **ההכרעה:** ר' סורה 52:5. יש גורסים שהכוונה באן לכיבוש מַכה (שנת 630), או לחוזה חודיביה (שנת 628). גובחות באירועים אלה הפכה לאמת מידה לאבחנה בין ותיקים יותר או פתות בקרב חברי הנביא.

11 **מי ילווה לאלוהים:** ר' סורה 245:2.

12 **ביום אשר תראה:** ביום הדין.

13 **שובו על עקביכם:** אל העולם הזה. **תומה:** מפרשים שהחומה חוצצת בין גן עדן וגיהינום. ר' גם סורה 46:7. בסה מסורות גורסות שמרובר בצרה המזרחי של תומת ירושלים הנשקפת אל גיא בן־הִנּום. **שער:** במה מסורות מזהות שער זה עם שער הרחמים בתומת ירושלים.

14 **רבר אלוהים:** המוות, או עונשם ביום הדין. **המדיח:** השטן.

16 **האם לא הגיעה השעה:** יש המפרשים שפסוק זה מגנה את המאמינים או את המתחסדים על כי קצה נפשם בהטפות הקוראן וביקשו לשובב את נפשם במעשיות מפי יהודים ובנגינה. **האמת אשר הוריד:** הקוראן. **אלה אשר ניתן להם הספר:** בעלי הספר. ר' סורה 105:2. גם הם מואשמים באן בבך שמאסו בתורה.

17 רעו כי אלוהים מפיח חיים בארמה לאחר שנְשַמה. הן ביארנו לכם את
האותות למען תשׂכילו להבין.

18 הנותנים צדקה והנותנות צדקה והמלווים לאלוהים בעין יפה, יוכפל
להם, ושׂכר נכבר שמור למענם.

19 המאמינים באלוהים ובשליחיו, הם הצדיקים. העדים אצל ריבונם –
להם שמורים שׂכרם ואורם. הכופרים והמכחישים את אותותינו הם יורשי
שְאוֹל.

20 רעו כי חיי העולם הזה הם משחק ושעשוע ומחמדים והתפארות
ביניכם, ושאיפה לְהַרבּות רכוש ובנים. הם נמשלו לגשם המפליא את
הזורעים בהצמיחו צמח, והנה ייבול ויצהיב לעיניך, ואז יתפורר. בעולם
הבא יש עונש כבר ומחילה מֵעִם אלוהים, והפקת רצון מלפניו. חיי
העולם הזה אינם אלא תענוג שָל הבל.

21 הושו לָזכות במחילה מריבונכם, ובגן אשר רוחבו כרוחב השמים
והארץ. הוא מזומן למאמינים באלוהים ובשליחיו. זוהי ברכת אלוהים
אשר אותה ידעיף על אשר יחפוץ. אלוהים הוא מרעיף הברכה הכבירה.

22 לא יפקוד אסון את הארץ או אתכם אשר לא נרשם בספר בטרם
נחוללו. אין קל מזה לאלוהים. 23 לפיכך אַל תצטערו על אשר החמצתם
ואל תעלצו באשר השׂגתם. אלוהים אינו אוהב את היהירים הרברבנים,
24 המקמצים והמצווים על האנשים לקמץ. כל הפונה עורף, הנה אלוהים
בלתי תלוי ומהולל.

25 שלחנו את שליחינו להביא אותות נהירים, והורדנו עִמם ממרומים את
הספר ואת המאזניים, למען ישמרו האנשים על הצרק. והורדנו את
הברזל – הוא מטיל אימה גדולה ומביא תועלת לאנשים – ובך יֵדע
אלוהים מי עוזר בסתר לו ולשליחיו. אלוהים חזק ואדיר.

17 **מפיח חיים כאדמה לאחר שנשמה:** משל לתחיית המתים.
19 **העדים:** ר' סורה 69:39. ויש המפרשים שהכוונה בעיקר לנביאים.
20 **הזורעים:** כערבית: כֻּפָּאר, "כופרים". ואולם מפרשים כאן "זורעים", מלשון כיסוי (הזרעים).
22 **כספר:** ר' סורה 145:3.
25 **שליחינו:** יש המפרשים שמרובר כאן במלאכים שנשלחו אל הנביאים והביאו להם את
מה שמפורט כפסוק, כדי שהנביאים יעבירום לבני עמם. **הספר:** החוקים הכלולים כספרי

26 שלחנו את נֹחַ ואת אברהם, ונָתַנו לזרעם את הנבואה ואת הספר. יש
ביניהם ישרי דרך, ואולם רבים בהם מופקרים.

27 אחריהם הקימונו את שליחינו בזה אחר זה, ובעקבותיהם את יֵשוּעַ בן
מרים. נָתַנו לו את האֶוונגֶליון, והִשכַּנו חמלה ורחמים בלב ההולכים
בדרכו. הם הנהיגו לעצמם נזירות אשר לא כתבנו בספרם כי מִצווה היא
עליהם, אך הם ביקשו להפיק רצון מלפני אלוהים. אפס כי לא קיימוה
כראוי לה. נָתַנו למאמינים אשר בהם את שׂכרם, אך רבים בהם מופקרים.

28 הוי המאמינים, הֱיו יראים את אלוהים והאמינו בשליחו, למען יהמו
לכם רחמיו כפליים ויעניק לכם אור אשר תלכו בו ויסלח לכם. אלוהים
סולח ורחום.

29 יֵדעו־נא בעלי הספר כי אין להם חזקה על ברכת אלוהים, וכי הברכה
ביר אלוהים היא, ואותה ידעיף על אשר יחפוץ. אלוהים הוא מרעיף
הברכה הכבירה.

הקודש. **המאזניים:** סמל למשפט צדק. **והורדנו את הכרזל:** יצרנו אותו. ויש המפרשים
"הורדנו" כפשוטו, וגורסים שאלוהים הוריד לאדם את כלי הכרזל, כגון הסדן, הפטיש,
המלקחיים, וכרומה. **מטיל אימה:** ככלי המלחמה העשויים ממנו. **בסתר:** ר' סורה 94:5.
26 **הספר:** ספרי הקודש שקרמו להתגלות הקוראן. ויש המפרשים "ספר" (כערבית: כִּתַאב)
כהוראת מלאכת הכתיבה.
27 **אך הם ביקשו להפיק רצון:** או: "אכל ציווינו עליהם להפיק רצון". **לא קיימוה כראוי לה:**
מפרשים שמדובר בנוצרים שנרדפו בידי המלכות של זמנם, וזנחו את הנזירות ואת האמונה
כישוע. **למאמינים אשר בהם:** המאמינים הנוצרים שלא נטשו את ורתם למרות הרדיפות.
ויש המפרשים שהם מכונים "מאמינים" על שום שידעו על הופעתו הצפויה של הנביא
מוחמד, והאמינו כו.
28 **הוי המאמינים:** יש המפרשים כפנייה אל היהודים והנוצרים הנקראים להאמין כנביאיהם
וכמוחמד גם יתר, ואז יכפיל להם אלוהים את שכרם.
29 **בעלי הספר:** ר' סורה 105:2.

סוּרָה 58 הַמִּתְנַצַּחַת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אלוהים שָׁמַע את דברי המִתנצחת בפניךָ על בעלה, והקובלת בפני
אלוהים. אלוהים שומע את חילופי הדברים ביניכם, כי אלוהים שומע
ומבחין.

2 יש ביניכם הפורשים מנשותיהם, כאומרם להן כי גופן אסור עליהם
כגוף אִמם, ואולם אין הן אימהותיהם. רק אלו אשר יָלדו אותם הן
אימהותיהם. הם משמיעים אִמרה בזויה ודבר שקר, ואולם אלוהים נעתר
וסולח. 3 האומרים לנשותיהם כי גופן אסור עליהם ואַחַר שבים ושוקלים
את אשר אמרו, ישַׁלחו עֶבד אחד לחופשי בטרם יִקרבו זה אל זו. זאת
הנכם נדרשים לעשׂות, ואלוהים מכיר את מעשׂיכם לִפנַי ולִפנים. 4 ואשר
אין ידו משׂגת, יצום חודשיים רצופים בטרם יקרבו זה אל זו. ואשר
ייבָּצר ממנו, יאכיל שישים נזקקים. זאת למען תאמינו באלוהים ושליחו.
אלה החוקים אשר ציווה אלוהים, ולכופרים צפוי עונש קשה.

5 המתנגדים לאלוהים ולשליחו ימוגרו כשם שמוגרו הדורות שלפניהם.
הורדנו ממרומים אותות נהירים, ולכופרים צפוי עונש מחפיר, 6 ביום
אשר יעורר אלוהים את כולם לחיים ויודיע להם את אשר עשׂו. אלוהים

1 **המתנצחת:** מדובר באישה שבעלה הכריז באוזניה כי הוא פורש ממנה לצמיתות, ללא הליכי גירוש תקינים אלא על־פי נוהג קדם־אסלאמי. הפרשנים מספרים שהיא עתרה לנביא שלא ימהר לצדד בה. ארבעת הפסוקים הפותחים את הסורה נועדו לתקן את העוול שנעשה לאישה. המתנצחת, על־פי המסורת, היא אישה ממדינה בשם ח'וְלָה, ובעלה הוא אוס אבן אלצאמת.

2 **אין הן אימהותיהם:** המסורת גורסת כי על־פי הנוהג הישן (הידוע בשם ט'יהָאר), הבעל הפורש מאשתו היה מכריז: "גופך (מילולית: גַּבֵּךְ) אסור עלי כשם שגוף אמי אסור עלי". הקוראן מוקיע אמרה זו כבזויה (ר' גם סורה 4:33).

4 **אין ידו משׂגת:** לשחרר עבד.

מונה (את מעשׂיהם) אך הם שכחו, ואלוהים עד לכל דבר.

7 הלא תִראה כי אלוהים יודע את כל אשר בשמים ובארץ: אם שלושה
ימתיקו סוד, הוא רביעי להם, ואם חמישה - הוא השישי. בין אם
מועטים הם מזה ובין אם רבים, אִתם הוא תמיד באשר יהיו. אחר־כך
יודיע להם ביום תחיית המתים את אשר עשׂו. אלוהים יודע כל דבר.

8 הלא תִראה את אלה אשר נאסרה עליהם ההסתודדות? הנה שבים הם
לעשׂות את אשר נאסר עליהם, וממתיקים סוד כדי לפשוע ולהתנכל
ולהפר את דבר השליח. כבואם אליךָ, יברכוךָ בברכה אשר לא בירך
אותךָ אלוהים בה, ויתהו בלבם, מדוע אין אלוהים מעניש אותנו על
הדבר אשר נגיד? מנת חלקם גיהינום אשר בו ייצָלו. שם יהיה סופם
המר.

9 הוי המאמינים, בהמתיקכם סוד, אַל תמתיקו סוד כדי לפשוע ולהתנכל
ולהפר את דבר השליח. הַמתיקו סוד למען מעשׂים טובים ויראת שמים,
והֱיו יראים את אלוהים אשר אליו תיאספו. 10 ההסתודדות מן השטן היא,
כדי לצעֵר את המאמינים, אך הוא לא יוכל להזיק להם כמלוא נימה אלא
אם ירַשֶׁה אלוהים. על אלוהים ייסָמכו המאמינים.

11 הוי המאמינים, כאשר אומרים לכם לפַנות מקום ישיבה, פַּנו, ואלוהים
יפַנה לכם. וכשאומרים לכם לקום, קומו, ואלוהים ירומם במעלות את
המאמינים אשר בכם ואת אלה אשר ניתנה להם הדעת. אלוהים מכיר את
מעשׂיכם לִפנַי ולִפנים.

8 **אלה אשר נאסרה עליהם ההסתודדות:** יש המפרשים שמדובר ביהודים. **ברכה אשר לא בירך אותך אלוהים בה:** המסורת מספרת שהיהודים נהגו לברך את מוחמד בברכת "מוות עליך" במקום "שלום עליך". בערבית יש צליל דומה למילים שלום (סָלָאם) ומוות (סָאם). **מדוע אין אלוהים מעניש אותנו:** היהודים פירשו את העדר העונש על התנכלותם לשולחמד כאות לכך שהוא אינו נביא אמת.

10 **ההסתודדות:** המסורת מספרת שהיהודים נהגו להסתודד בנוכחות המאמינים ולהצביע לעברם.

11 **לפנות מקום ישיבה:** מפרשים שמדובר בבללי התנהגות בעת התוועדויות. ההוראה היא להצטופף כדי לפנות מקומות ישיבה לעומדים. ויש גורסים שהכוונה לנוהל היערכות לקראת קרב, כאשר הלוחמים מצטופפים בשורות ומאפשרים לאחרים להצטרף. **אלוהים יפנה לכם:** מפרשים שמדובר במתן מקום בגן עדן. **וכשאומרים לכם לקום:** בדי לפנות מקום, אך יש הפוסלים את נוהג הקמת היושבים, ומפרשים את הקימה במשמעות מושאלת,

12 הוי המאמינים, בהיוועדכם לסוד־שׂיח עם השליח, תנו צדקה בטרם
תיוועדו. בזאת ייטב לכם ויִרבּה טוהרכם. ואם אין ידכם משׂגת, אלוהים
סולח ורחום. 13 האם חוששים אתם לתת צדקה בטרם תיוועדו? אם לא
תעשׂו בן – ובבר שב אלוהים מבעסו עליכם – קַיימו את התפילה ותנו
זַבָּאת והישָׁמעו לאלוהים ולשליחו. אלוהים מביד את מעשׂיכם לִפנֵי
ולִפנים.

14 הלא ראיתָ את הלוקחים להם למגינים את האנשים אשר שפך עליהם
אלוהים את חמתו? הם אינם משתייבים אליכם, ואף לא אליהם, ונשבעים
לשקר ביודעין. 15 אלוהים הבין להם עונש קשה, בי אכן הֵרעו לעשׂות:
16 שבועתם היתה להם למסווה, והם הִרחיקו אנשים מעל נתיב אלוהים.
צפוי להם עונש מחפיר. 17 לא יועילו להם נכסיהם וילדיהם במאום בפני
אלוהים. יורשי האש הם, ולנֶצח יהיו בה.

18 ביום אשר יעורר אלוהים את כולם יחדיו לחיים, יישבעו לו (המתחסדים)
בשם שנשבעו לכם, וידַמו בי יש תקווה להם. הלא בזב בפיהם. 19 השׂטן
השתלט עליהם והשביחם את זֵבֶר אלוהים. הם מחנה השׂטן. הנמנים עִם
מחנה השׂטן ילבו לאבדון. 20 המתנגדים לאלוהים ולשליחו יהיו בשפָלים,
21 אלוהים בתב, הן אני אגבר, אני ושליחַי. אלוהים חזק ואדיר.

היינו לצורך עשיית מצוות או יציאה לקרב. **אלה אשר ניתנה להם הדעת:** פרשנים קובעים שמשתמעת מכאן עדיפות המלומדים על פני שאר המאמינים.

12 **תנו צדקה בטרם תיוועדו:** מפרשים שההוראה נועדה לצמצם את זרם הפונים להיוועד עם הנביא.

13 **בבר שב אלוהים מבעסו:** ביטל חובה זו. מפרשים שצו הצדקה לפני ההיוועדות נותר בתוקף יום אחד או עשרה. נותרה על בנה רק מצוות הזכאת הכללית. **זבאת:** ר' סורה 43:2.

14 **הלוקחים:** מזהים אותם עם המתחסרים (מונאפקון. ר' סורה 167:3). **האנשים אשר שפך עליהם אלוהים את חמתו:** מזהים אותם עם יהודי מְדינה שהיו בעלי בריתם של המתחסרים. **נשבעים לשקר:** המתחסרים נשבעים לשקר שהם מוסלמים.

16 **הרחיקו אנשים מעל נתיב אלוהים:** יש המפרשים בי תודות לשבועת השקר שלהם, המתחסדים מנעו מהמאמינים סיבה מספקת להבריז עליהם מלחמת קורש ("לחימה בנתיב אלוהים").

18 **בולם יחדיו:** המתחסרים והיהודים.

20 **יהיו בשפלים:** במרורי גיהינום העמוקים ביותר.

21 **בתב:** בספר הנצחי. ר' סורה 145:3.

22 לא תמצָא את המאמינים באלוהים וביום האחרון מתרועעים עם
המתנגדים לאלוהים ולשליחו, ולו גם יהיו אלה אבותיהם או בניהם או
אחֵיהם או קרוביהם. הללו, (אלוהים) רשם בלבם את האמונה וסייע להם
ברוחו. הוא יבניסם אל גנים אשר נהרות זורמים למרגלותיהם, ובהם
לנֶצח ישבנו. אלוהים יפיק רצון מהם והם יפיקו רצון ממנו. הם מחנה
אלוהים. הלא מחנה אלוהים הם אנשי החיל!

סוּרָה 59 הַהַגְלָיָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 שוכני השמים והארץ מְסַפרים בשבח אלוהים, והוא האדיר והחכם.

2 הוא אשר גירש את בעלי הספר הכופרים ממושבותיהם, בהגלָיה
הראשונה. לא פיללתם כי יגורשו, והם דימו כי מבצריהם יהיו להם למגן
מפני אלוהים, ואולם אלוהים בא עליהם כלא ששיערו מֵאַין, והטיל מורא
בלבבם. הם החריבו את בתיהם כמו ידיהם ובמו ידי המאמינים. לְמְדו את
הלקח, כל אשר עיניהם בראשם! 3 אלמלא כתב אלוהים בספר כי יהיה
עליהם לְגלות, היה מעניש לאלתר. בעולם הבא צפוי להם עונש האש,
4 כי חלקו על אלוהים ושליחו. כל החולק על אלוהים, הנה אלוהים
מעניש קשות.

5 כל עץ תמר אשר תכרתו או תשאירוהו ניצב על שורשיו – ברשות
אלוהים תעשׂו זאת, לְמען ימיט קלון על המופקרים. 6 כל אשר חָלַק
אלוהים לשליחו משללם – אתם לא הזנקתם לא סוס ולא גמל כדי
להשיגו. אלוהים הוא המשליט את שליחיו על אשר יחפוץ. אלוהים

2 **בעלי הספר:** ר' סורה 105:2. **בהגליה הראשונה:** מפרשים שמדובר בהגלייתו של השבט היהודי אלנצ'יר ממְדינה לח'יבר. היתה זו הגלייתם הראשונה בימי מוחמד, להבדיל מהגלייתם השנייה, בימי החליף עומר. **בלא ששיערו מאין:** מפרשים שהיהודים לא שיערו שהמוסלמים יעזו לפתוח במלחמה. **במו ידיהם ובמו ידי המאמינים:** מפרשים שהיהודים המובסים הרסו את בתיהם בדי שהמוסלמים לא ישתכנו בהם, והמוסלמים עצמם הרסו את מה שנותר מן המבנים.

3 **כתב:** בתורה שניתנה להם.

5 **כל עץ תמר אשר תכרתו:** מדובר במטעי הדקלים של יהודי מְדינה שהמוסלמים ברתו או העלו באש במסגרת המצור על מבצריהם. דומה שהיתר הבריתה נועד לבטל את דין התורה האוסר על השחתת עצי פרי בעת מצור על אויב (ר' דברים כ 19–20).

כל־יכול. 7 שללם של יושבי הקריות אשר חָלַק אלוהים לשליחו יינתן
רק לאלוהים ולשליח, לקרובי המשפחה, ליתומים, לנזקקים ולהֵלך בדרכים
– זאת למען לא יעבירוהו ביניהם העשירים שבכם. כל שהשליח נותן
לכם – אותו תיקחו, ואשר ימנע מכם – ממנו תימָנעו. הֱיו יראים את
אלוהים, כי אלוהים עונֵש קשות. 8 (השלל נועד) למהגרים העניים אשר
גורשו ממושבותיהם ומנכסיהם, והמבקשים להם פרנסה מעם אלוהים
והמבקשים להפיק רצון מלפניו, והמושיטים עזרה לאלוהים ולשליחו.
אלה אנשי האמת. 9 ואשר לאלה אשר יָשבו בנחלה לפניהם ואימצו את
האמונה, אלה רוחשים אהבה לאשר היגרו אליהם ואינם חשים צורך
בלבם לקבל את אשר קיבלו (המהגרים), והם מבכרים אותם על עצמם,
חרף דלותם. הכובשים תאוותם לממון הם אנשי חיל. 10 (השלל נועד גם)
לבאים אחריהם, האומרים, ריבוננו, סְלַח לנו ולאַחֵינו אשר האמינו
לפנינו, ואַל תיתן בלבנו תרעומת על המאמינים. ריבוננו, אתה חומל
ורחום.

11 הלא ראיתָ את המתחסדים אומרים לאַחֵיהם בעלי הספר הכופרים, אם

6 **אתם לא הזנקתם:** מפרשים שפסוק זה נועד לצדד בעמדת מוחמד שהחליט לא לחלק בין הלוחמים את שלל שבט נצ'יר, ולתת את בולו למוהאג'רון, בלומר בני שבטו של הנביא, שהיגרו למְדינה ממֶכה (ר' פסוק 8 להלן). הפרשנים מציינים בי השלל לא חולק בין בל הלוחמים בנימוק ששבט נַצ'יר שבן בסמוך למְדינה ולבן לא היה צורך במסע מלחמה מפרך בדי להבניעם.

7 **יושבי הקריות:** מפרשים שמלבד מושבות היהודים במְדינה, מדובר באן ביישובים אחרים בערב שנכנעו למוחמד. **לאלוהים ולשליח:** חמישית אחת מן השלל מוקצבת לאלוהים ולנביא הפועל בשמו, וארבע החמישיות הנותרות נועדו לקבוצות הנזכרות אחריהם. בולן מן השכבות החלשות. בללים אלה שונים מן הבללים שנקבעו לתלוקת השלל בסורה 41:8, ולפיהם רק חמישית תחולק בין הקבוצות הנמנות באן, והשאר ללוחמים. ויש הגורסים בי פסוק זה עוסק רק בשלל שנפל בידי המאמינים ללא קרב, ואילו הפסוק בסורה 8 עוסק בשלל מלחמה, ולפיבך אין סתירה ביניהם.

8 **למהגרים:** ר' סורה 218:2.

9 **ישבו בנחלה לפניהם:** מפרשים בי ה"נחלה" היא העיר מְדינה, שתושביה הוותיקים (=האַנְצַאר) שבנו בה לפני שהגיעו המהגרים ממֶכה. הפסוק מספר בשבח האנצאר, שוויתרו על חלקם בשלל נַצ'יר לטובת המהגרים.

10 **לבאים אחריהם:** מפרשים שמדובר במהגרים שהגיעו למְדינה לאחר הניצחון על בל אויבי האסלאם. אחרים מרחיבים וגורסים שמדובר בדורות הבאים עד יום תחיית המתים, שלבולם נועד חלק בשללם של בופרים.

11 **המתחסדים:** ר' סורה 167:3. מפרשים שמדובר במנהיג המתחסדים, עבדאללה אבן אוּבַּי,

תגורשו, נצא עִמכם ולעולם לא נִשְמע לאיש כעניינכם. אם יילחמו
ככם, נושיט לכם עזרה. אלוהים מעיד כי כזב כפיהם: 12 אם יגורשו
(היהודים), לא יֵצאו (המתחסדים) עִמם, ואם יילחמו כהם (אויכיהם), לא
יושיטו להם עזרה, ואם יושיטו להם עזרה, ייסוגו אחור, ולא ייוושעו.

13 הידאה כלכם (של היהורים) מפניכם גרולה מיראתם את אלוהים, כי
הם עַם אשר לא יכין. 14 אין הם פורצים כאיש אחד להילחם ככם, אלא
רק כתוככי קריות כצודות או מעכר לחומות, ואולם זה כזה הם נלחמים
כגכורה. הם נראים לךָ מלוכדים, אך לכותיהם מפולגים, כי הם עַם אשר
רכר לא ישׂכיל להכין. 15 הם נמשלו לאלה אשר לפניהם טעמו לא מככר
את פרי מעלליהם. צפוי להם עונש ככד. 16 (המתחסרים) נמשלו לשׂטן
המצַווה על האדם, כפוֹר! אך כאשר יכפור, יגיד לו, אין אני מחויכ לךָ;
פוחד אני מאלוהים ריכון העולמים. 17 – שניהם גם יחד יהיו לנֶצח
כאשׁ. זה גמולם של כני העוולה.

18 הוי המאמינים, הֱיו יראים את אלוהים, ותכרוק כל נפש מה הכינה
ליום המחר, והֱיו יראים את אלוהים, כי אלוהים מכיר את מעשׂיכם לִפנַי
ולִפנים. 19 אל תהיו כמי ששכחו את אלוהים והוא השכיחם את עצמם.
כל אלה מופקרים הם. 20 לא יִשוו זה לזה יורשי אש גיהינום ויורשי גן
עדן. יורשי גן ערן הם הזוכים.

21 אילו היינו מורידים ממרום את הקֻראָן הזה, ולו גם על הַר, היית רואה
אותו שַׁח ונכקע מיראת אלוהים. נמשול את המשָׁלים הללו לאנשים,
למען יימלכו כרעתם.

22 הוא אלוהים אשר אין אלוה מִבַּלעדיו, היורע את הנסתר והנִגלה. הוא
הרחמן והרחום. 23 הוא אלוהים אשר אין אלוה מִבַּלעדיו, המלך, הקדוש,
המושלם, המגונן, הנאמן, האדיר, הגיכור, הנעלה. ישתבַּח שם אלוהים

שהבטיח עזרה ליהורי העיר מפני מוחמד אך לא עמד בדיבורו. **לאחיהם:** המתחסדים והיהודים הם אחים לכפירה.

15 **לא מככר:** מפרשים שמדובר בתבוסת השבט היהודי קינוקאע, שהיתה זמן קצר לפני ההתקפה על נַצִ'יר. ויש המפרשים שמדובר בתבוסת קוריש במלחמת בַּדְר.

19 **השכיחם את עצמם:** גרם להם לאבד את דרכם ולשגות בתעתועים.

21 **המשלים הללו:** כגון המשלת הכופרים לקודמיהם התוטאים, ולשטן המדית, ודימוי הקוראן וההר.

ויינון מעל השותפים אשר יצרפו לו. 24 הוא אלוהים היוצר והכורא ונותן
הצורה. לוֹ יאים השמות הנאים, ושוכני השמים והארץ מסַפרים כשׁכחו,
והוא האדיר והחכם.

24 **השמות הנאים:** שמות התואר הנמנים לעיל בפס' 22-24, וכן בסורות אחרות. ר' סורה 7:180.

סוּרָה 60 הָעוֹמְדוֹת לְמִבְחָן

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי המאמינים, אַל תיקחו את אויבַי ואויביכם למגינים לכם, בגַלותכם
להם אהבה. הלא כפרו בָּאמת אשר נגלתה בפניכם, וגירשו את השליח
ואתכם, כיוון שהאמנתם כאלוהים דיבונכם. (אַל תעשׂו זאת) אם גמרתם
אומר לקום להיאבק למעני ולהפיק רצון מלפנַי. אתם דוחשים להם
אהבה כסתר, אך יודע אני את כל אשר תסתירו ואת אשר תגַלו, ומי
בכם אשר כך יעשׂה, יִתעה מעל הנתיב הראוי. 2 אם יִלכדו אתכם, יהיו
עוינים לכם: ישלחו ככם את ידם ואת לשונם כדי לפגוע ככם לרעה.
רצונם הוא כי תשובו להיות בופרים. 3 לא יועילו לכם שארי כשׂרכם
וכניכם, כי ביום תחיית המתים יפריד (אלוהים) כיניכם. אלוהים מבחין
באשר תעשׂו.

4 אכרהם ואשר היו אִתו הם הדוגמה והמופת לכם. הם אמרו לבני עַמם,
אין אנו מחויכים לכם ולאלה אשר תעבדו מבַּלעדי אלוהים. מאסנו בכם,
ואיבה ושׂנאה יפרידו כינינו לנצח, אלא אם תאמינו כאלוהים לבדו. –
אך לא דכדי אכדהם אל אביו באומדו, אבקש מחילה למענךָ, אף כי לא
תעמוד לי כל זכות למענךָ אצל אלוהים.

1 אויבי: הרוכר הוא אלוהים. **בגלותכם להם אהבה:** ויש המפרשים: "בגלותכם להם (ידיעות בשל) האהבה (שאחם רותשים להם)". המסורת גורסת שהפסוק נועד להזהיר את המאמינים השוהים במְדינה לבל ימסרו לקרובי משפחתם האהובים שנשארו במכה ככופרים את פרטי תוכניות המלחמה של הנביא נגדם. הפרשנים מצביעים על אדם מסוים מבין תכרי הנביא, ששלח בסתר איגרת אל בני משפחתו במכה, ובה אזהרה מפני התקפה מותמד הקרובה. **באמת:** בדברי הקוראן. **גירשו:** ממכה. **לקום להיאבק:** ר' סורה 216:2.

4 **אך לא דברי אברהם אל אביו:** אלה אינם דוגמה לכם, כי אין לבקש מחילה עבור חוטאים. למרות שכך עשה אברהם למען אביו החוטא, אך חזר בו. ר' סורה 47:19.

דיבוננו, עליךָ ניסָמך, אליךָ נחזור כתשוכה, ואליךָ סופנו לשוב.
5 ריבוננו, אל תיתן לבופרים לדודפנו, וסלח לנו, דיבוננו. הן אתה
האדיר והחכם.

6 הם הדוגמה והמופת לכם, לבל העודג אל אלוהים ואל היום האחרון.
כל הפונה עודף – הנה אלוהים הוא כלתי תלוי ומהולל.

7 אולי יואיל אלוהים להשכין אהכה בינכם לכין אויכיכם אשר בקרבם.
הן אלוהים כל־יכול ואלוהים סולח ודחום.

8 אין אלוהים אוסר עליבם לכבד ולעשׂות צדק עִם אלה אשר לא יילחמו
ככם כשל הדת ולא יגדשובם ממושבותיכם. אלוהים אוהב את העושׂים
צדק. 9 אלוהים אוסר עליכם לקחת לכם למגינים את אלה אשר לחמו
בכם בשל הדת וגידשו אתכם ממושכותיבם וסייעו לגרש אתכם. הלוקחים
אותם למגינים הם בני העוולה.

10 הוי המאמינים, בבוא אליכם המאמינות במהגרות, הָעמידון למבחן.
אלוהים מיטיב לדעת מהי אמונתן. ואם תיווכחו לדעת כי מאמינות הן,
אַל תחזידון אל הבופדים. אין הן מותרות להם עוד, ואין הם מותדים
להן, ושַׁלמו להם את בל שהוציאו, ואין עווֹן עליכם אם תישׂאו אותן
לנשים לאַחַר שתשלמו את המגיע להן. אַל תדבקו בקשרי נישׂואין עם
כופרות, ודִדשו את אשר הוצאתם, וידדשו הם את אשר הוציאו. זהו לכם
משפט אלוהים. הוא ישפוט כיניכם, ואלוהים יודע וחכם.

11 אם יחמקו נשים מבינינם אל הכופרים, ואתם תילחמו בהם מלחמת

6 **הם:** אברהם והמאמינים אשר היו אתו. **היום האחרון:** יום הדין.

7 **להשכין אהבה...בקרבם:** מפרשים שאלוהים גרם לכופרים שבקרב אנשי מֶכה להתאסלם (לאחר כיבוש מֶכה), וכך השתררה אהבה בינם לבין המוסלמים.

8 **לעשות צדק:** מפרשים שפסוק זה כוטל בתוקף הצו על מלחמה כוללת בבופרים (סורה 5:9).

10 **בבוא אליכם המאמינות:** מפרשים שמדובר בנשים מבנות מֶכה המכריזות על התאסלמותן ומצטרפות אל הנביא כמְדינה, וזאת בעקבות תתימת הסכם שביתת הנשק בחודיביה (בשנת 628) בין מוחמד ואנשי מֶכה. הפרשנים קובעים שהפסוקים שלפנינו מאפשרים להשאירן במְדינה אם הובחה כנות אמונתן. **אין הן מותרות להם עוד:** פג תוקפם של קשרי הנישואין בין הנשים שהתאסלמו לבין בעליהן הכופרים. **שלמו להם:** לבעליהן הכופרים, את המוהר ששילמו בעבורן. **אשר הוצאתם...אשר הוציאו:** המוהר.

עונשין, שַלמו לכל אשר נטשום נשותיהם את מלוא הסכום שהוציאו. הֱיו
יראים את אלוהים אשר בו תאמינו.

12 הוי הנביא, בבוא אליךָ המאמינות להישבע לךָ אמונים, כי לא יצרפו
לאלוהים כל שותף, ולא יגנבו, ולא ינאפו, ולא ימיתו את ילדיהן, ולא
יעשו מעשה תרמית בין ידיהן ובין רגליהן, ולא ימרו את פיךָ בסרבן
לנהוג בדרך ארץ – קַבל את שבועתן ובקש למענן את מחילת אלוהים;
הן אלוהים סולח ורחום.

13 הוי המאמינים, אַל תיקחו לכם למגינים את האנשים אשר ניתכה
עליהם חמת אלוהים. הם נואשו מן העולם הבא כפי שכבר נואשו
הכופרים שוכני הקברים.

11 **שלמו:** מן השלל. מרבית הפרשנים גורסים כי הכללים הנזכרים בפסוקים אלה בנוגע לתשלום מוהר לכופרים או לקבלתו מהם, בוטלו בתוקף הצו המופיע בסורה 5:9, המכריז מלחמה כוללת בכופרים.

12 **בבוא אליך המאמינות:** המסורת גורסת כי לאחר כיבוש מַכה (שנת 630), התאסלמו נשות הכופרים ונשבעו אמונים למוחמד בסביבות הכעבה. **לא ימיתו את ילדיהן:** ר' סורה 137:6. **מעשה תרמית בין ידיהן:** יש המפרשים שנאסר עליהן לאמץ ילד אסופי ולהציגו כבנן האמיתי. **ובין רגליהן:** לא יהרו למי שאינן נשואות לו, ואחר יציגו את היילוד כבנו של הבעל. **לנהוג בדרך ארץ:** מפרשים שמדובר בתובעת הנשים להימנע ממנהגי האבלות שהיו מקובלים בקרב הנשים הלא מוסלמיות (יללות קינה, קריעת הבגד, פריעת השיער, פציעת הפנים, וכדומה).

13 **האנשים אשר ניתכה עליהם חמת אלוהים:** מפרשים שמדובר ביהודים.

סוּרָה 61 שוּרוֹת שוּרוֹת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 שוכני השמים והארץ מסַפרים בשבח אלוהים. הוא האדיר והחכם.

2 הוי המאמינים, מדוע תכריזו ולא תקיימו? 3 אלוהים מואס בזאת עד
מאוד, כי תכריזו ולא תקיימו. 4 אלוהים אוהב את הלוחמים למענו,
הערוכים שורות שורות, כמו היו מבנה יצוק.

5 משה אמר לבנֵי עַמו, בני עמי, מדוע פוגעים אתם בי? הן יודעים אתם
כי הנני שליח אלוהים אליכם. וכאשר סטו, נטע אלוהים את הסטייה
בלבבם, כי לא ידריך אלוהים את קהל המופקרים.

6 ישוע בן מרים אמר, בני ישׂראל, אנוכי שליח אלוהים אליכם, ובאתי
כדי לאשר את התורה אשר נגלתה לפנַי, ולבַשֵׂר על שליח שיבוא אחרַי
ושמו אַחְמַד. ואולם כאשר הביא להם את האותות הנהירים, אמרו, אלה
כשפים בעליל.

7 מנוּוָלים מכל הם אלה אשר בהיקראם אל האִסלאם, טופלים שקרים על
אלוהים. אלוהים לא ינחה את קהל בני העוולה. 8 הם מבקשים לכַבות

2 **תכריזו ולא תקיימו:** הפרשנים חלוקים באשר למה שהוכרז ולא קוים, ורבים מהם גורסים שמדובר במלחמת קודש שלא בוצעה כראוי.

4 **שורות שורות:** יש המפרשים שכאן ניתנת העדפה ללוחמים רגלים על פני פרשים.

5 **פוגעים אתם בי:** מפרשים שבני ישראל העלילו על משה שהוא מסתיר פגם גופני (שבר), או פגם מוסרי (שהרג את אהרן אחיו או שהוא אחוז שד העושה כשפים). ור' במדבר יב.

6 **לאשר את התורה:** ר' סורה 50:3. **אחמד:** שמו של הנביא מוחמד בפי ישוע. האמונה היא שכשם שהתורה בישרה על בואו של ישוע, כך ישוע בישר גם הוא על הופעת מוחמד. הצורה "אחמד" היא אולי גלגול ערבי של הבשורות על בואו של "הפרקליט" בברית החדשה (יוחנן יד־טו). **האותות:** ר' סורה 39:2.

7 **האסלאם:** ר' סורה 112:2. **טופלים שקרים:** ר' סורה 21:6.

את אור אלוהים בהבל פיהם, ואולם אלוהים נחוש להפיץ את אורו, אף
אם יתעבו זאת הכופרים.

9 הוא אשר שלח את שליחו להביא את דרך הישר ואת דת האמת כדי
שישליטה על כל הדתות, אף אם יתעבו זאת המשתפים.

10 הוי המאמינים, הבה ואנחה אתכם אל עִסקה שתפטור אתכם מעונש
כבד: 11 הַאמינו באלוהים ובשליחו וקומו להיאבק למען אלוהים, בהקריבכם
את רכושכם ונפשותיכם. כזאת ייטב לכם, אם יודעים אתם. 12 אז יסלח
לכם על חטאיכם ויכניסכם אל גנים שנהרות זורמים למרגלותיהם, ואל
משכנות נאווים בגני עדן. זוהי הזכייה הכבירה. 13 ועוד דבר אשר
תחשקו בו: ניצחון מעִם אלוהים והכרעה קרבה ובאה. בַּשֵׂר זאת למאמינים.

14 הוי המאמינים, הֱיו תומכיו של אלוהים, כמו שאמר יֵשוּעַ בן מִרְיָם
לתלמידיו, מי יהיו תומכַי לאלוהים? אמרו התלמידים, אנו תומכי אלוהים.
עדה מבני ישׂראל האמינה, ואחרת כפרה, ואנו סייענו ביד המאמינים
כנגד צריהם, והם ניצחו.

9 **המשתפים:** ר' סורה 96:2.

10 **המאמינים:** מפרשים שמדובר במאמינים שתהו מהי הדרך הטובה ביותר לרְצות בה את אלוהים.

11 **קומו להיאבק:** ר' סורה 218:2.

13 **הכרעה:** מפרשים שמדובר בכיבוש מֶכה או בכיבוש הארצות שמחוץ לערב. ר' סורה 52:5.

14 **התלמידים:** ר' סורה 52:3.

סוּרָה 62 יוֹם הַשִּׁשִּׁי

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 שוכני השמים והארץ מְסַפרים בשבח אלוהים, המלך, הקדוש, האדיר
והחכם. 2 הוא אשר שלח אל בני אומות העולם שליח מקִרבם, למען
יקרא בפניהם את אותותיו ויזַכּכם וילמדם את הספר והתבונה, שהרי
לפָנים היו בתעייה גמורה. 3 ואל אחרים מביניהם אשר טרם חָברו להם,
והוא האדיר והחכם. 4 זוהי ברכת אלוהים, ואותה ירעיף על אשר יחפוץ,
ואלוהים הוא מרעיף הברכה הכבירה.

5 אלה אשר הוטענה עליהם התורה ולא עמדו בה נמשלו לחֲמור נושׂא
ספרים. מה רעים הם אנשים אשר כמותם, המכחישים את אותות אלוהים.
אלוהים לא ידריך את קהל בני העוולה.

6 אֱמור, הוי היהודים, אם תטענו כי רק אתם מכל האנשים ידידיו
האהובים של אלוהים, כי אז קַוו למות, אם אמת בפיכם. 7 אך הם לעולם
לא יקַוּוּ לכך, בשל כל אשר עוללו ידיהם זה כבר, ואלוהים יודע מי הם
בני העוולה. 8 אֱמור, המוות אשר תנוסו מפניו הַשֵׂג ישׂיגכם, ואז תשובו
אל יודע הנסתר והנִגלה, והוא יודיעכם את אשר עשׂיתם.

2 **בני אומות העולם:** הערבים. ר' סורה 20:3. **אותותיו:** ר' סורה 39:2.

3 **אשר טרם חברו להם:** מפרשים שמדובר במאמינים שעתידים היו להתאסלם בשלב מאוחר יותר, כגון הפרסים, או במאמינים בני כל הדורות הבאים של אומת האסלאם, עד עולם. גם הם נחשבים כמי שמוחמד נשלח אליהם, או כמי שממשיכים ללמוד את תורתו.

5 **אלה אשר הוטענה עליהם התורה:** היהודים.

6 **קוו למות:** עדיף לכם למות, כי בעלי בריתו של אלוהים זוכים בגן עדן.

7 **לא יקוו לכך:** בסתר לבם הם יודעים שהם חוטאים, ולפיכך אינם ממהרים למות, פן ילכו לגיהינום. **זה כבר:** בעולם הזה.

8 **יודיעכם:** ביום הדין.

9 הוי המאמינים, בהישמע הקריאה לתפילה ביום השישי, מהרו אל
(מקום) הזכרת שֵם אלוהים, והניחו את המיקח והממכר. בזאת ייטב לבם,
אם יודעים אתם. 10 ועם תום התפילה התפזרו בארץ ובַקשו לבם פרנסה
מעִם אלוהים, והַרבו להזכיר את שם אלוהים למען תעשו חיל.

11 בראותם אורחת סוחרים או הצגה של שעשוע, נפוצו ופנו לעברם,
והשאירוךָ עומד. אֱמוד, כל השמור אצל אלוהים טוב מן השעשוע ומן
הסחר. אלוהים הוא הטוב שבמכלכלים.

9 **ביום השישי:** בערבית: יְוֹם אלג'וּמְעה, שפירושו המדויק יותר הוא "יום (התפילה) בציבור". **(מקום) הזכרת שם אלוהים:** המסגד.

11 **בראותם אורחת סוחרים:** מפרשים שמדובר בדרשת יום השישי שנשא הנביא לאחר התפילה. קהל השומעים נטש אותו בעיצומה של הדרשה למראה שיירת סוחרים עמוסה במצרכים שהגיעה אל העיר, שבימים ההם שרר בה רעב. ויש אומרים שבשל כך הוחלט להקדים את דרשת יום השישי לתפילה, כדי למנוע את נטישת הקהל בטרם עת.

סוּרָה 63 הַמִּתְחַסְּדִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 באשר באו המתחסדים אליךָ, אמרו, אנו מעידים כי שליח אלוהים
אתה. – אלוהים יודע כי אתה שליחו, ואלוהים מעיד כי המתחסדים
מכַזבים. 2 שבועתם היתה להם למסווה, וכך הִרחיקו אנשים מעל נתיב
אלוהים. אכן הֵרעו לעשׂות, 3 כיוון שהֶאמינו ואַחַר כפרו, ונאטם לבם;
לכן לא יבינו. 4 בראותךָ אותם, יקסימךָ יפי תוארם, ובדַברם, אתה מטה
אוזן לדבָרם, ואולם הם כקרשים שהושענו ליד הקיר. הם חושבים כי כל
צעקה נגדם היא. הם האויב, לכן הישמר מפניהם, ומי ייתן ויכחידם
אלוהים. כיצד זה ישגו בשקרים?

5 באשר אמרו להם, בואו למען יבקש שליח אלוהים מחילה עבורכם,
הפכו ראשיהם, וראיתָ אותם מסתלקים בשחץ. 6 אַחַת היא להם אם
תבקש מחילה עבורם ואם לאו – לא יסלח להם אלוהים לעולם, כי
אלוהים לא ינחה את קהל המופקרים. 7 הם האומרים, אַל תוציאו ממון
על האנשים אשר עִם שליח אלוהים, למען יָפוצו. ואולם אוצרות השמים
והארץ קניין אלוהים הם, אך לא ישׂכילו המתחסדים להבין. 8 הם

1 **המתחסדים:** ר' סורה 167:3.

2 **הרחיקו אנשים מעל נתיב אלוהים:** לפי כמה פירושים, תודות לשבועת השקר שלהם, המתחסדים מנעו מהמאמינים סיבה מספקת להכריז עליהם מלחמת קודש ("לחימה בנתיב אלוהים").

3 **האמינו ואחר כפרו:** מפרשים: האמינו בפומבי וכפרו בסתר לבם.

4 **יפי תוארם:** מפרשים שמנהיג המתחסדים עַבְדאללה אבן אוּבַּי היה יפה תואר ורהוט במיוחד. **כקרשים:** חסרי תבונה. **חושבים כי כל צעקה נגדם היא:** משל לפחדנותם ותששם פן התגלה שהם כופרים ורמס הותר.

7 **אל תוציאו:** ביטוי לרצון המתחסדים לשבור את מטה לחמם של המהגרים שבאו עם הנביא ממכה, ולגרום להם לנטוש אותו.

אומרים, באשר נשוב לאַלְמַדִינָה, יגרשו אדירי הכוח את הנקלים מתובה.
ואולם לאלוהים הבוח האדיר, ולשליחו ולמאמינים, ואולם המתחסדים
לא יָדעו.

9 הוי המאמינים, בל יסיחו נבסיבם וכניבם את דעתבם מִזֵבר אלוהים.
אשר כך ינהגו, ילבו לאבדון. 10 הוציאו ממון מאשר פִּרנסנו אתבם,
כטרם יכוא המוות אל אחד מכם, ואז יגיד, ריבּוני, התואיל לדחותני
לזמן־מה, למען אספיק לתת צדקה ואהיה כישרים? 11 אך אלוהים לעולם
לא ידחה איש כהגיע זמנו. הן אלוהים מביר את מעשיבם לִפנֵי ולְפנים.

8 **כאשר נשוב:** ספדשים שהתנגדות המתחסדים לנביא התעוררה כעת מסע צבאי נגד שבטי בופרים, שבמהלכו פרץ סכסוך בין המתחסדים לבין במה מן המאמינים. אז החליטו המתחסדים שבאשר ישובו למְדינה ינשלו אח אנשי מוחמד מנכסיהם ויאלצו אותם לעזוב את העיר. **אדירי הכוח:** המתחסדים בעיני עצמם.

10 **הוציאו ממון:** ר' סורה 195:2.

סוּרָה 64 הַנּוֹפְלִים בַּפַּח

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 שובני השמים והארץ מסַפרים כשבח אלוהים. לו המלבות ולו התהילה,
הוא בל־יבול. 2 הוא אשר ברא אתבם. יש ככם בופר ויש מאמין,
ואלוהים מבחין באשר תעשׂו. 3 ברא את השמים ואת הארץ למען תתגלה
האמת, וצר אתבם והיטיב לצוּרכם. סופבם לשוב אליו. 4 הוא יודע את
אשר בשמים ובארץ, והוא יודע את אשר תצפינו ואת אשר תגַלו,
ואלוהים יודע חקרי לב.

5 האם לא שמעתם את אשר אירע לאשר בָּפרו לפָנים? הם טעמו את פרי
מעלליהם וצפוי להם עונש כבד. 6 זאת בי השליחים הֵביאו להם אותות
נהירים, ואולם הם אמרו, האם אנשים בשׂר ודם ידריכונו? הם בָּפרו
אפוא, ופָנו עורף, ואולם אלוהים לא היה זקוק להם. אלוהים הוא בלתי
תלוי ומהולל.

7 הכופרים טענו כי לעולם לא ייעורו (מן המוות). אֱמור, אדרבא, חֵי
ריבּוני! אכן יעוררובם ויודיעובם את אשר עשׂיתם. אין קל מזה לאלוהים.
8 לכן הַאֲמינו באלוהים וכשליחו ובָאוֹר אשר הורדנו ממרומים. אלוהים
מביר את מעשׂיבם לִפנֵי ולְפנים. 9 יום הבינוס אשר בו יבַנסכם, הוא
היום אשר בו ייפלו בפח. אשר יאמין כדיבּונו ויעשׂה את הטוב, הוא
יכפר לו על עוונותיו ויבניסנו אל גנים שנהרות זורמים למרגלותיהם.
נֶצח נצחים יהיה בהם, וזוהי הזכייה הכבירה. 10 הכופרים והמבחישים את
אותותינו הם יורשֵי האש. לנֶצח יהיו בה, ושם יהיה סופם המר.

8 **וכאור אשר הורדנו:** הקוראן שגילינו לנביא.

9 **יום הכינוס:** סכינויי יום הדין. **ייפלו בפח:** מפדשים שהכופרים ייפלו בפח שיטמינו להם הצדיקים, בכך שאלה ייקחו לעצמם את גן עדן ולכופרים ייוותר רק גיהינום.

11 אין אסון מתרחש כלא שידשה אלוהים. כל המאמין כאלוהים, הוא
ידריך את לבבו. אלוהים יודע כל דבר. 12 שִׁמעו בקול אלוהים ושִׁמעו
בקול השליח, ואם תפנו עורף, – על שליחנו רק למסור ברודות.
13 אלוהים, אין אלוה מִבַּלעדיו, ועל אלוהים ייסָמכו המאמינים.

14 הוי המאמינים, בין נשותיכם וילדיכם ישנם אויבים לכם, לכן הישָׁמרו
מפניהם, ואולם אם תמחלו ותחוסו ותסלחו – הנה אלוהים סולח ודהום.
15 נכסיכם וכניכם אינם אלא ניסיון, ואצל אלוהים השׂכד הככיד. 16 הֱיו
ידאים את אלוהים ככל יכולתכם ושִׁמעו והישָׁמעו והוציאו ממון למען
ייטב לכם. הכובשים תאוותם לממון הם אנשי חיל. 17 אם תַלוו לאלוהים
בעין יפה, יכפילהו לכם ויסלח לכם. אלוהים מכיד טוכה ושקול דעת,
18 יודע הנסתד והנִגלה, האדיד והחכם.

14 **אויבים לבם:** מפרשים בי לעיתים משפחת המאמין מונעת ממנו לעזוב את הבית ולצאת למלחמת קודש ובדומה, וכך נשלל ממנו שכר המצווה, ומבחינה זאת משפחתו היא אויבתו.
15 **ניסיון:** לראות אם לא יגבה לבכם בעושרכם ועוצמתכם.
17 **תלוו לאלוהים:** ר׳ סורה 245:2.

סוּרָה 65 הַגִּטִּין

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי הנכיא, כהכדיזכם על הנשים כמגודשות, שַלחו אותן עם תום
תקופת ההמתנה אשר כה הן מחויכות, ומְנו את התקופה וֶהֱיו יראים את
אלוהים דיכונכם. אל תוציאון מכתיהן, ולא יֵצאו אלא אם יעשׂו תועבה
שאין ספק כה. אלה החוקים אשד ציווה אלוהים, וכל העוכד על חוקי
אלוהים, גודם עוול לעצמו; לא תדע, אולי אחדי כן יחדש אלוהים
דכד־מה. 2 ובעומדן למלא את פרק זמנן, עליכם להחליט אם להחזיק
כהן כדת וכדין או להיפדד מהן כדת וכדין, והָקימו שני אנשי צדק
מקדככם כעדים, והָעידו עדות אמת כפני אלוהים. כזאת נִדרש לעשׂות
כל המאמין באלוהים וכיום האחדון. כל הידא את אלוהים, הוא ייתן לו
מוצָא, 3 וישלח לו פדנסה בלא שישעד מֵאַין. כל הנסמך על אלוהים, הוא
ייתן לו את חלקו. הן אלוהים משׂיג את כל חפצו, ולכל דכד קבע
אלוהים מידה.

4 ואלה מנשותיכם אשר כבד נואשו מן הנידה, אם מתחבטים אתם –
תקופת הַמתנתן שלושה חודשים, וכן של אלה אשר טרם היתה להן נידה.
נשים הרות – יימשך פרק זמנן עד שיַלדו את ולָדָן.

1 **תקופת ההמתגה:** ר׳ סורה 228:2; סורה 49:33. **אל תוציאון:** לפני תום תקופת ההמתנה. **תועבה שאין ספק בה:** מפרשים שמדובר במעשה זנות בתוך תקופת ההמתנה, ואז יש לגרשן לצורך מיצוי הדין עמן. ויש המפרשים שהתועבה היא המריבות עם משפחות בעליהן, המחייבות את הוצאתן מהבית. **אחרי בן יחדש אלוהים דברמה:** מפרשים שאלוהים עשוי לחדש את אהבת הבעל לאשתו לפני תום תקופת ההמתנה. במקרה זה ניתן לבטל את הגירושים אם טרם הוכרזו בפעם השלישית.
2 **ובעומדן למלא:** בטרם נכנסו הגירושין לתוקף. **להחזיק בהן:** לחדש את הנישואין אם טרם הוברז על הגירושין שלוש פעמים. **בדת ובדין:** תוך שמירה על בל המגיע להן. **ביום האחרון:** יום הדין. **מוצא:** מתלאות החיים.

כל הירא את אלוהים, הוא יקל עליו את דְבָרו. 5 זהו דבר אלוהים אשר
הורידוֹ אליכם ממרומים, וכל הירא את אלוהים, הוא יכפר לו על
עוונותיו וְיַרבה לו שׂכר.

6 שַכנו אותן באשר תֵשבנו אתם, וכַלכלון ככל שתשׂיג ידכם, ואַל
תתעמרו בהן לדַכאן. ואם הָרות הן, כַלכלו אותן עד שֵילדו את ולדן. אם
ייניקו את ילדכם, שַלמו להן את שׂכרן וכַלכלו את ענייניכם ביניכם
כדת וכדין. ואם תִתקשו, תיניק למענו אישה אחרת.

7 יוציא כל אדם כפי יכולתו, ואשר אמצעיו מצומצמים, יוציא מאשר
העניק לו אלוהים; לא יטיל אלוהים על נפש יותֵר מאשר העניק לה,
ולאַחַר כל קושי יביא אלוהים הקלה.

8 מה רבות הערים אשר דחו ביוהרה את צו ריבונן ושליחיו, על כן
נפרענו מהן בחומרה והענשנו אותן עונש נורא. 9 הן טעמו את פרי
מעלליהן, ואחרית מעלליהן היתה אבדון. 10 אלוהים הכין להן עונש כבד.
לכן הֱיו יראים את אלוהים, אתם המאמינים נבוני הלב.

אלוהים הוריד אליכם ממרומים דבר־תוכחה, 11 שליח הקורא בפניכם את
אותות אלוהים הברורים, למען יוציא את המאמינים ואת עושׂי הטוב
מחושך לאור. אשר יאמין באלוהים ויעשׂה את הטוב, הוא יכניסנו אל
גנים שנהרות זורמים למרגלותיהם. נֶצח נצחים יהיה בהם, ואלוהים
יכלכלוֹ בעין יפה.

12 אלוהים הוא אשר ברא שבעה רקיעים, וגם בארץ כמותם. דְבָרו עושׂה
דרכו מטה בינותם, למען תדעו כי אלוהים כל־יכול וכי אלוהים חולש
בידיעתו על הכל.

4 **נואשו סן הנידה:** מפאת גילן או בריאותן. **תקופת המתנתן:** בטרם יוכלו להינשא לאחר. **נשים הרות:** גרושות, וכן כאלה שהתאלמנו בתקופת ההיריון.

6 **שכנו אותן:** במהלך תקופת ההמתנה.

7 **יוציא:** כתשלום למינקת.

11 **שלית:** יש המפרשים שהוא גבריאל, וניתן לתרגם: "שלח שליח" (כלומר, את מוחמד).

12 **בארץ כמותם:** שבעה נדבכים במעמקי האדמה המקבילים לשבעת הרקיעים. ויש גורסים שהכוונה למדורי גיהינום. אחרים טוענים שהכוונה לשבע יבשות. **דברו:** גזרותיו. ויש המפרשים: דברי הנבואה היורדים אל הנביאים. **בינותם:** בין השמים והארץ.

סוּרָה 66 הָאִסּוּר

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי הנביא, מדוע אסרתָ את אשר התיר לךָ אלוהים, בקוותךָ לפייס את
נשותיךָ? אלוהים סולח ורחום. 2 הן אִפשר לכם אלוהים להתיר את
שבועותיכם כדין, ואלוהים הוא מגינכם, והוא היודע והחכם.

3 הנביא גילה דבר סוד לאחת מנשותיו, אך היא גילתה אותו, ואלוהים
הודיע לו על כך. אז הטיח בה מקצת הדברים, והניח לאחרים. כאשר
הִגיד לה זאת, אמרה, מי גילה לךָ את הדבר? אמר, גילה לי היודע
והמכיר כל דבר לְפָנַי ולְפנים. 4 אם תחזרו שתיכן בתשובה אל אלוהים
– הן שגה לבבכן. ואם תעשׂו יד אחת בנגדו, הנה אלוהים הוא מגינו,
וגבריאל והמאמינים עושׂי הטוב, ומלבדם המלאכים המסייעים בידם.

5 אם ייתן לכן גט, אולי ייתן לו ריבונו תחתיכן רעיות טובות מכן:
מתמסרות (לאלוהים), מאמינות, אדוקות, בעלות תשובה, עובדות
(לאלוהים), מסתגפות, בעולות, בתולות.

6 הוי המאמינים, שִמרו על עצמכם ועל בני ביתכם מפני אש אשר הדלק

1 **מדוע אסרת:** הפרשנים מסבירים שהנביא גזר על עצמו בשבועה להינזר מקשרים עם אחת משפחותיו (מַריה הקופטית) כדי לפייס את נשותיו המקנאות. הפסוקים נועדו לשחרר אותו מן האיסור שגזר על עצמו. ויש המפרשים שנזר על עצמו להינזר מאכילת רבש.

2 **להתיר את שבועותיכם:** כופר התרת השבועה הוא בעשיית מעשי צדקה שונים.

3 **דבר סוד:** תוכן הסוד סתום וכן זהותה של האישה שפרסמה אותו. מפרשים שהיתה זו חַפְצָה אשת הנביא, ושהסוד נגע לגדולתו הצפויה של אביה עומַר, שעתיד היה להיות חליף. היא גילתה זאת לרעותה עָאאִשָה – אשה נוספת של הנביא ובתו של אַבו בַּכְּר, מי שהיה עתיד להיות החליף הראשון אחרי מוחמד. הסוד נגע גם לגדולתו הצפויה של אַבו בַּכְּר. אך יש המפרשים שהסוד נגע ליחסיו של הנביא עם שפחתו מַריה. **הטית בה:** גינה אותה על דברים שגילתה.

לה הם האנשים והאבנים. מופקדים עליה מלאכים קשוחים ומשחיתים
אשר לא יפֵרו את פקודת אלוהים, ויעשׂו את אשר יורום. 7 הוי הכופרים,
אַל תצטדקו היום, כי רק כפועלכם ישולם לכם.

8 הוי המאמינים, שובו אל אלוהים תשובה שלֵמה, ואולי יואיל ריבונכם
לכַפר לכם על עוונותיכם, ויכניסכם אל גנים שנהרות זורמים למרגלותיהם,
ביום אשר בו לא ימיט אלוהים קלון על הנביא ועל המאמינים אשר אִתו.
אורם יהלך לפניהם ולימינם, ויגידו, ריבוננו, הַשלֵם לנו את אורנו וסלח
לנו, הן אתה כל־יכול.

9 הוי הנביא, קום להיאבק בכופרים ובמתחסדים והַקשֵׁה ידך עליהם.
בגיהינום ידורו – שם יהיה סופם המר.

10 אלוהים הביא במשל לכופרים את אשת נֹח ואת אשת לוט: שתיהן היו
נשים לשניים מעבדינו, שניהם עושֵׂי טוב, ושתיהן בגדו בהם. שניהם לא
הועילו להן במאום אצל אלוהים, ולבסוף הוגד, היכנסו שתיכן אל האש
עִם הבאים אליה. 11 ובמשל למאמינים הביא אלוהים את אשת פַּרעֹה:
אמרה, ריבוני, הָקֵם לי אצלך בית בגן עדן והַצילני־נא מפרעה וממעשׂיו
והושיעני מקהל בני העוולה. 12 ואת מרים בת עמרם אשר לא חיללה את
תומת ערוותה; נפחנו בה מרוחנו והיא האמינה בדברי ריבונה ובספריו,
והיתה באדוקים.

6 **האבנים:** הפסילים.
7 **היום:** ביום הדין.
9 **קום להיאבק:** ר' סורה 218:2.
10 **שתיהן בגדו:** על אשת נח מספרים שנהגה לומר על בעלה שהוא משוגע. ור' גם סורה 46:11. על אשת לוט נאמר שנהגה להודיע לאנשי העיר מתי יש אורחים אצל בעלה (כדי שיבואו ויתעללו בהם).
11 **אשת פרעה:** מסופר שהיא האמינה במשה, ובעונש דן אותה פרעה לעינויים קשים. אלוהים הציל אותה והכניסה לגן עדן.
12 **מרים בת עמרם:** אם ישוע. ר' סורה 33:3. **נפחנו בה מרוחנו:** ר' סורה 91:21.

סוּרָה 67 הַמַּלְכוּת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 יתבּרך מי שבידו המלכות והוא כל־יכול, 2 אשר יצר את המוות והחיים
למען יבחן אתכם ויֵדע מי בכם מיטיב לעשׂות מכולם. הוא האדיר
והסולח, 3 אשר ברא שבעה רקיעים זה מעל זה; לא תבחין ברבב
המקלקל את השורה בבריאת הרחמן. שׂא עיניך וּרְאֵה, היש שָׁם ולו סדק
אחד? 4 הבט שוב ושוב – עיניך ישובו נבלמות, יגעות.

5 עיטרנו את הרקיע התחתון בפנסים, ועשׂינום כדי לרגום את השׂטנים,
והכינונו להם עונש באש תבערה.

6 הכופרים בריבונם ייענשו בגיהינום, ושם יהיה סופם המר. 7 כאשר
יושלכו אל תוכו תעלה באוזנם נשיפת רְתחתו, 8 והוא יחַשֵב להתפוצץ
מזעם. כל קבוצה אשר תושלך אל תוכו, ישאלום שומריו, האם לא בא
אליכם כל מזהיר? 9 יגידו, אמנם כן, בא אלינו מזהיר, אך אנו הכחשנו
ואמרנו, לא הוריד אלוהים דבר ממרומים, ואתם שרויים בתעייה גדולה.
10 ויגידו, לו רק היינו מקשיבים ומשׂכילים להבין, לא היינו בין יורשי
אש התבערה. 11 הם יודו אפוא באשמה – הלאה יורשֵׁי אש התבערה!
12 היראים את ריבונם בסתר, להם שמורה מחילה ושׂכר גדול.

13 הַמתיקו סוד או דַברו בקול – יודע הוא חקרי לב. 14 האם מי שברא
איננו יודע? הוא אנין הדעת והמכיר כל דבר לִפְנַי ולִפנים. 15 הוא אשר

2 **המוות והחיים:** המוות הארצי וחיי העולם הבא. ויש המפרשים בהוראת הזרע הדומם וחסר החיים שממנו נוצרים החיים.
5 **עיטרנו:** הדובר הוא אלוהים. **פנסים:** כוכבים. **לרגום את השטנים:** ר' סורה 18:15.
12 **בסתר:** ר' סורה 94:5.

הכשיד לכם את הארץ, על כן לכו בכל מרחביה ואִכלו מאשר ישלח
לכלכלתכם. אליו יקומו המתים לתחייה.

16 האם כטוחים אתם כי השוכן במרומים לא יכליע אתכם כאדמה אשר
תתהפך? 17 או שמא בטוחים אתם כי השוכן במרומים לא ישַלח ככם
כרד אכני חצץ? הן אז תדעו מה איומה היתה אזהרתי. 18 ככר הכחישו
כני הדורות הקודמים את האזהרות, ומה נוראה היתה תוכחתי. 19 האם
אינם רואים את העופות כמדום פורשים ואוספים את כנפיהם? רק
הרחמן יחזיקם. בכל דבר הוא מבחין. 20 מי יכוא כגדודיו לעזור לכם
מפני הרחמן? הכופרים אינם אלא שבויי תעתוע. 21 ומי יפרנסכם אם
יחדל הוא לפרנסכם? ואולם הם כשלהם, מלאֵי יוהרה ותיעוב.

22 מי מישיר לכת ממי: ההולך וראשו בקרקע, או הצוער כגאון על אורח
מישרים?

23 אֱמור, הוא אשר יצר אתכם ונתן לכם אוזניים ועיניים ולב. מה מעט
תכידו טוכה. 24 אֱמור, הוא אשר הפיצכם כארץ ואליו תיאספו.
25 יאמרו, מתי יתגשם האִיּום הזה, אם אמת תדברו? 26 אֱמור, רק
לאלוהים הידַע, וכל תפקידי להזהיר כדודות. 27 ואולם כאשר יִראוהו
מקרוב, ייפלו פני הכופרים ויוגר להם, זה הדכר אשר כיקשתם.
28 אֱמור, תנו דעתכם: בין אם ישמיד אלוהים אותי ואת אלה אשר אִתי,
וכין אם יחוס עלינו – מי יגן על הכופרים מעונש קשה? 29 אֱמור, הוא
הרחמן, כו נאמין ועליו ניסָמך. עוד תרעו מי שרוי כתעייה גמורה.
30 אֱמור, תנו דעתכם: אם ייעלמו מימיכם כאדמה, מי ימציא לכם מים
מפכים?

19 **הרחמן:** ר' סורה 30:13.
22 **הולך וראשו בקרקע:** משל לכופר. **הצועד בגאון:** משל למאמין.
27 **יראוהו:** ביום הדין. **הדבר אשר ביקשתם:** או: הרבר אשר טענתם (בי לא יתקיים).

סוּרָה 68 הַקּוּלְמוּס

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 נ.

אשכע בקולמוס וככל אשר ידשמו! 2 אין אתה, כחסד ריבונך, אחוּז שֵד.
3 שמור לך שכר אין קץ, 4 ונֶיחנתְ כסגולות נשגכות. 5 עוד תִּראֶה, ויִראו
גם הם, 6 מי נטרפה דעתו. 7 ריכונך מיטיכ לרעת מי תעה מנתיכו, והוא
מיטיכ לדעת מי הם ישרי הדרך. 8 אַל תישָׁמַע אפוא למכחישים! 9 הם
דוצים כי תתרפס אתה ויתרפסו הם.

10 אַל תישָמע לכל מפזר הכטחות נִקלה, 11 מלעיז הולך רכיל, 12 מונע
טוכה ושולח יד ופושע, 13 ועל כל זאת, בדיון ומסתפח. 14 (אל תישָמע
לו גם אם) הון לו ובנים. 15 בהיקדא אותותינו כפניו, יגיר, סיפודי
מעשיות של קדמונים. 16 על כך עוד נטכיע לו אות על החוטם.

17 ניסינו אותם כפי שניסינו את כעלי הבוסתן, בעת שנִמנו וגמדו לִגדוֹד

1 **נ.:** ר' סורה 1:2. **אשר ירשמו:** מפרשים שמדובר במלאכים הרושמים את הגורלות בקולמוס, בספר שמימי.
2 **אחוז שד:** ר' סורה 6:15.
9 **יתרפסו:** מפרשים שמדובר ברצונם של הכופרים להניא את מוחמד מלתקוף את אליליהם, וכתמורה יסכימו הם לםקצת דרישותיו.
13 **מסתפח:** בערבית: זנים, שהוראתו גם "בן זנונים". נוהגים לזהותו עם אלוליד אבן אלמוגירה איש מַכה, מראשי המתנגדים למוחמד. המסורת גורסת שלא ידוע מי היה אביו מולידו, ולפיכך השתייכותו לשבט קוריש היא על בסיס אימוץ בלבד. אחרים מזהים את הכופר עם אלאַחְ'נס אבן שריק, איש העיר טאיף שנספח על שבט קוריש.
16 **נטכיע לו אות על החוטם:** מפרשים שהדבר יתרחש ביום הדין בעת שיסומן בחוטא. אולם המפרשים המזהים אותו עם אלוליר אבן אלמגירה מציינים שכבר במלחמת בַדר נגרמה לו צלקת כאפו.

עם אור ראשון, 18 ולא אמרו, אם ירצה אלוהים. 19 בלילה פקדה אותו
פורענות מעִם ריבונךָ בעודם ישֵנים, 20 ונותרו בו עם בוקר רק אודים
עשנים. 21 בבוקר השכימו וזה אל זה קראו ואמרו, 22 הַשכימו אל המטע
אם גמרתם אומר לִגדוֹד. 23 אז יָצאו והתלחשו לאמור, 24 שום אביון לא
ייבנס היום אל תוכו. 23 ובך הגיעו נחושים ודרובים, 26 ואולם כראותם
אותו קָראו, אבדנו 27 ונותדנו חסרי בל! 28 אמד הנבבד שבהם, הן
שאלתי אתכם מדוע אינכם משבחים את אלוהים. 29 אמרו, ישתבַח שֵם
דיבוננו, אבן היינו בני עוולה. 30 אז החלו להטיף מוסר זה לזה
31 ואמדו, אבוי לנו בי פרקנו עול. 32 אולי יואיל ריבוננו לתת לנו טוב
ממנו תחתיו. אל דיבוננו נערוג.

33 בזה הוא העונש, ואולם בבד ממנו עונש העולם הבא, אם יודעים הם.
34 ליראים מזומנים גני מנעמים אצל דיבונם. 33 בלום נַשוֶוה בין
המתמסרים לבין החוטאים? 36 מה לכם? כיצד זה תשפטו? 37 היש בידבם
ספר לעַיין בו, 38 אשר תמצאו בו את אשר תבקשו, 39 או שמא קיבלתם
מאתנו ערובה שרירה וקיימת עד יום תחיית המתים כי תִזכו בבל המגיע
לכם על־פי שיפוטבם? 40 שְאַל אותם מי מהם עָרֵב לזאת? 41 ואם
מצררים בהם שותפים, יביאו נא את שותפיהם, אם אמת בפיהם.

42 ביום אשר בו תיחשׂף השוק וייקָדאו להשתחוות בתפילה, ייבצר מהם
הדבר. 43 מבטם ישפילו ויעטו בלימה. הן קְדָאום להשתחוות זה בבר, בל

17 **בעלי הבוסתן:** מדובר בסיפור על שלושה אחים שהחליטו לגדוד בסתר את תמרי הבוסתן שירשו מאביהם בדי שלא יצטרבו להפריש חלק מן הפירות לנזקקים, בפי שנהג אביהם בימי חייו. לא ניתן להצביע ישירות על מקורו של סיפור זה מחוץ לקוראן.

18 **לא אמרו, אם ירצה אלוהים:** אי אמירת משפט זה (בערבית: אן שָאאַ אללה), בעת החלטה לעשות מעשה, היא חטא. ר' סורה 24:18. ויש המפרשים: לא התבוונו להפריש מפריו (לאביון).

32 **טוב ממנו:** הפרשנים גורסים שלאחר שחזרו בתשובה זכו האחים בגן מלבלב שנתן פירות בשפע.

35 **מתמסרים:** ר' סורה 112:2.

36 **תשפטו:** תבחינו בין טוב לרע.

41 **שותפים:** יש המפרשים שהבוונה לאלילים. ר' סורה 96:2

42 **תיחשף השוק:** ביטוי שפירושו: יהיה צורך לעבור תלאות (חשיפת שוק בסמל לאיום). הבוונה למוראות יום הדין אשר ייחשפו לעיני הברואים. **ייבצר מהם:** מפרשים שגופם יתאבן ולא יובלו לבצע את תנועות התפילה.

עוד יבלו. 44 הנח לי לטפל במבחישיו של אומֶר זה. נתגנב אליהם בלא
שֵידעו מֵאַין. 43 אֶתֵן להם שהות, ואולם מזימתי נחרצת היא.

46 ובי דורש אתה שבר מהם, ועקב זאת ישקעו בחובות? 47 האם
מחזיקים הם בסודות הנסתר, ואותם יבתבו? 48 לבן שׂא בעוז רוח את דין
ריבונךָ, ואַל תהיה בבעל הדג אשר קָרא לאלוהיו במר נפשו. 49 אלמלא
השׂיגו חסד ריבונו, היה מוטל אל היבשה בקלון, 30 ואולם ריבונו בחר
בו ושׂם חֲלקו עם הישדים.

51 הבופרים במעט שהפילוךָ במבטיהם, כאשר שמעו את דבד־התוכחה,
ואָמרו, אחוז שֵד הוא. 52 ואולם אין הוא אלא דבר־תובחה אל שובנֵי
העולמים.

43 **זה כבר:** כבר בעולם הזה נדרשו להתפלל, ואז נמנעו מרצונם, בשל היותם חוטאים.

44 **הנח לי:** הדובר הוא אלוהים. **אומר זה:** הקוראן.

46 **ישקעו בחובות:** ר' סורה 40:52.

47 **סודות הנסתר:** ר' סורה 41:52.

48 **בעל הדג:** יונה הנביא. ר' גם סורה 87:21.

51 **דבר־התוכחה:** ר' סורה 104:12. **אחוז שד הוא:** מוחמד.

סוּרָה 69 שְׁעַת הָאֱמֶת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 שעת האמת! 2 איזו שעת אמת תהיה זאת! 3 הביצד תדע מהי שעת
האמת?

4 בני תַ'מוּד ועָאד הכחישו את ההולמת. 5 אשר לתַ'מוּד, הם נִספו
כשואגת. 6 ועָאד הוכחדו כילֵל סופה משתוללת, 7 אשר ציווה (אלוהים)
כי תנשֹוב עליהם שבעה לילות ושמונה ימים רצופים. יכולתָ לראות את
האנשים מוטלים שָם בגזעי דקלים נפולים. 8 כלום תִראה מהם שׂריד?

9 חטאו פַּרעֹה ואשר היו לפניו והערים ההפוכות, 10 והִמרו את פי שליח
ריבונם, והוא הִכּה בהם מכה מוחצת. 11 כאשר גאו המים, נשׂאנו אתכם
בספינה השטה, 12 למען תשמש לכם אות הזכרה, ולמען תקלוט זאת
אוזן קשובה.

13 כאשר תישָמע תרועת שופר יחידה, 14 והארץ וההרים יינשׂאו וייכתשו
כאחת, 15 אז תחול המתחוללת. 16 השמים ייחָצו לשניים, כי ביום ההוא
יתרופפו, 17 והמלאכים יתייצבו בקצותיהם, ושמונה ישׂאו מעל ראשיהם
את כס ריבונךָ. 18 ביום ההוא תועמדו בסך וייחָשׂפו צפונותיכם עד אחת.
19 אשר יימסר לו ספרו אל יד ימינו יגיד, הֵא לכם, קִראו את ספרי.

1 **שעת האמת:** מכינויי שעת הדין.
4 **בני ת'מוד ועאד:** ר' סורה 73:7, 65. **ההולמת:** מכינויי שעת הדין.
5 **שואגת:** קול צעקה ששיתק אותם.
9 **הערים ההפוכות:** ר' סורה 53:53.
11 **בספינה השטה:** בתיבת נח.
13 **תרועת שופר:** ר' סורה 73:6.
15 **המתחוללת:** מכינויי שעת תחיית המתים.
19 **ספרו:** הספר שבו כתובים מעשיו בעולם הזה. הצדיקים יקבלוהו ביום הדין אל יד ימינם.

20 אכן שיערתי כי לבסוף אעמוד מול חשבון מעשַי. 21 מזומנים לו חיים
מעֻנגים, 22 בגן במרומים, 23 אשר פירותיו כהישׂג יד. 24 – אִכלו ושתו,
ויערב לכם, כשׂכר מעשׂיכם משכבר. 25 ואולם אשר יימסר לו ספרו אל
יד שׂמאלו יגיד, הלוואי שלא נמסר לי ספרי 26 ולא הייתי יודע מהו
חשבון מעשַי, 27 והכל כי לא מֵתִי לעַד. 28 לא הועיל לי כל רכושי,
29 ואבדה סמכותי. 30 – תִפסוהו וכַבלוהו 31 וכאש התופת צְלוהו
32 ושימוהו בשלשלת שאורכה שבעים אמה. 33 הוא לא האמין באלוהים
הנשׂגב, 34 ולא נחלץ להאכיל את האביון. 35 לפיכך אין לו כאן היום כל
איש אמונים, 36 ולא ייזון מדָבָר בלתי אם כִּיחה. 37 רק החוטאים יאכלו
אותה.

38 נשבעתי בכל אשר תִראו 39 ובכל אשר לא תִראו – 40 זהו דברו של
שליח נכבד 41 ולא דבר משורר – מה קלושה אמונתכם – 42 ולא דבר
מתנבא – מה מעט זוכרים אתם. 43 זהו חזון אשר הורד מעִם ריבון
העולמים.

44 אילו היה (הנביא) בּורה ולוּ דבר אחר בשמֵנו, 45 היינו אוחזים בו ביד
ימין, 46 וגודעים את עורק לבו. 47 לא יוכל איש מכם למנוע בעדנו
מגשת אליו.

48 זהו אות הזכרה ליראים, 49 ויודעים אנו כי יש בכם מכחישים. 50 הוא
מקור דאבה לכופרים, 51 והוא האמת הוודאית. 52 לכן שַבח את שם
ריבונךָ הנשׂגב.

24 **אכלו ושתו:** פנייה לצדיקים.
30 **תפסוהו:** פנייה אל מעניו של הכופר בגיהינום.
40 **זהו:** הקוראן. **שליח נכבד:** מוחמד, אולם יש המפרשים שהכוונה למלאך גבריאל, שנשלח להביא למוחמד את דברי הקוראן.
41 **משורר:** ר' סורה 5:21.
42 **מתנבא:** ר' סורה 29.52.
44 **בשמנו:** הדובר הוא אלוהים.

סוּרָה 70 הָרְקִיעִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ביקש מי שביקש כי יבוא כבר העונש, 2 לכופרים נועד הוא, ואיש לא
יִמנע את בואו 3 מעִם אלוהים בעל הרקיעים. 4 המלאכים והרוח מַרקיעים
אליו במשך יום השקול כנגד חמישים אלף שנה.

5 עמוד בעוז הרוח הראוי. 6 הם ידַמו כי העונש רחוק, 7 אך אנו רואים
כי הוא הולך וקָרֵב, 8 ויבוא ביום אשר בו יהיו השמים כנחושת רותחת,
9 וההרים כצמר ינופצו, 10 ואיש לא ישעה אל קרוביו, 11 רק יבהו זה
בזה. החוטא יבקש לפדות עצמו מייסורי היום ההוא תמורת בניו
12 ואשתו ואחִיו 13 ובני שבטו הקרובים אשר אספוהו, 14 וכל יושבי
האדמה – ובלבד שיינָצל. 15 אך לא ולא! תהא זו אש מתלקחת, 16 אשר
תקלוף את עור הקרקפת, 17 ותאסוף אליה את אשר נסוג אחור ופנה
עורף, 18 וצבר ואגר.

19 האדם קצר רוח הוא מבריאתו. 20 בעת מצוקה הוא נרגן, 21 ובעת
רווחה הוא קמצן. 22 אך לא כן המתפללים, 23 המתמידים בתפילתם,
24 והמקצים חלק מוגדר מרכושם 25 לקבצן ולדלפון, 26 והמאמינים ביום
הדין, 27 והחרדים מעונש ריבונם – 28 אכן אין ביטחון מפני עונש

1 **ביקש מי שביקש:** מפרשים שמדובר בכופר שביקש להחיש את בוא העונש המובטח לכופרים, וזאת בלגלוג ובהתגרות. ניתן גם לתרגם: "שאל מי ששאל מהו העונש העומד לבוא". במקרה זה יש המפרשים שהנביא עצמו שאל מתי יבוא העונש על אויביו.

3 **הרקיעים:** בערבית: מַעָארִג', שהוראתו מדרגות או סולמות. מפרשים שהכוונה לרקיעים המשמשים במדרגות למלאכים העולים אל אלוהים.

4 **הרוח:** מונח סתום המפורש בדרך כלל על המלאך גבריאל. **יום השקול כנגד חמישים אלף שנה:** יש המפרשים שהכוונה ליום הדין, שייראה לכופרים ארוך במיוחד בשל סבלם בו. ר' גם סורה 5:32.

24 **מקצים חלק:** מפרשים שמדובר במתן מס הצדקה (זַכַּאת).

ריבונם – 29 והשומרים על תומת ערוותם, 30 למַעט עִם נשותיהם או
השפחות אשר בבעלותם – על כך לא יגונו; 31 ואולם החומדים נשים
מלבדן, בל אלה פרוצים הם. 32 – והשומרים נאמנה על פקדונות וחוזים
33 והמעידים עדות אמת, 34 ועל תפילתם מקפידים. 35 אלה יכובדו
בגנים.

36 מה להם לכופרים שהם חשים אליך, 37 ומתגודדים מימין ומשׂמאל?
38 האִם נכסף כל איש מהם להיכנס לגן עדן? 39 לא ולא! יודעים הם
ממה בראנו אותם. 40 לכן נשבעתי בריבון אופקי מזרח ומערב, כי יכול
נוּכל 41 להחליפם בטובים מהם, ולא יסוכלו מעשׂינו. 42 לכן הנח להם
להיסחף ולהשתעשע עד אשר יפגשו את היום אשר הובטח להם, 43 יום
אשר יובהלו בו מתוך הקברים, כנדחקים לעלות אל במתו של אליל.
44 מבטם ישפילו ויעטו כלימה. כזה הוא היום אשר הובטח להם.

36 **חשים אליך:** ברי להתקלס בך. מפרשים שמדובר במתחסדים.

38 **להיכנס לגן עדן:** לשון סגי נהור. כלומר, לא זו הסיבה שהם חשים אליך, אלא רק כדי ללעוג לך.

39 **יודעים הם ממה בראנו אותם:** ממקור אפסי (נוזל הזרע).

סוּרָה 71 נֹחַ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 שָׁלחנו את נֹחַ אל בני עַמו, וכה אמרנו לו, הַזהֵר את בני עמך בטרם
יבוא עליהם עונש קשה. 2 אמר, בני עַמי, אני מזהיד אתכם ברורות.
3 עִבדו את אלוהים והֱיו ידאים אותו ושִמעו בקולי, 4 למען יסלח לכם
על חטאיכם וירחה את דינכם לזמן קצוב. בהגיע הזמן אשר קצב אלוהים,
הוא לא יֵירָחה, לוּ רק ידעתם. 5 אמר, ריבוני, לילה ויום בבני עַמי
הפצרתי, 6 אך ככל שהפצרתי כן גברה סלידתם, 7 וכהפצירי בהם למען
תחוס עליהם, אטמו אוזניהם באצבעותיהם, הליטו עצמם בבגדם, עמדו
במִרְיָם ומלאו שחץ. 8 אז שבתי לקרוא להם במלוא גרוני, 9 ודיברתי על
לכם בגלוי ובסתר, 10 באומרי, בַּקשו מריבונכם מחילה, כי הוא מרבה
לסלוח. 11 אזי ישלח לכם גשמי ברכה, 12 וימציא לכם רכוש ובנים,
ויפריח לכם גנים, ויזרים לכם נהרות. 13 מפני מה אינכם רוצים כי יוקיר
אתכם אלוהים? 14 הן הוא ברא אתכם שלב אחר שלב. 15 הלא תִראו
כיצד ברא אלוהים שבעה רקיעים זה מעל זה, 16 וקבע בהם את הירח
להאיר ואת השמש במנורה? 17 אלוהים הצמיחכם כצמח מן הארץ,
18 ואליה ישיבכם ואז ישוב ויקימכם. 19 אלוהים פרש את הארץ כמרבד
לפניכם, 20 למען תלכו בכל נתיב ועדוין בה. 21 נֹחַ אמר, ריבוני, הם
הִמרו את פי והלכו בעקבות אלה אשר רכושם ובניהם לא הוסיפו להם
דבר זולת אבדון. 22 הם חרשו מזימה נוראה, 23 ואמרו, אַל תיטשו את
אֱליכם, אַל תיטשו את וַד, סֻוָאע, יַגוּת׳, יַעוּק, ולא את נַסְר. 24 הם הִתעו

4 **לזמן קצוב:** עד מועד המוות או עד מועד יום הדין.
14 **שלב אחר שלב:** משלב הזרע ואילך.
23 **וד, סֻוָאע...:** חמישה אלילים מתקופת נח, ולפי המסורת המוסלמית, שבטי ערב המשיכו לעבוד להם בתקופה הקדם־אסלאמית.

רבים. אַל תוסיף לבנֵי העוולה בלתי אם תעִייה. 25 לבסוף הוטבעו בשל
חטאיהם, ואַחַר הושלכו אל האש, ולא מצאו להם תומכים כנגד אלוהים.
26 אמר נֹחַ, ריבוני, מְחֵה מעל פני האדמה כל תושב מן הכופרים. 27 אם
תשאירם, יַתעו את עובדיך ויולידו רק פושעים וכופרים. 28 ריבוני, מְחַל
לי ולהורַי ולבאי ביתי אשר האמינו, ולמאמינים ולמאמינות, והמט כלָיה
על בני העוולה.

24 **התעו:** האלילים, או מנהיגי הכופרים. **אל תוסיף:** פניית נח אל אלוהים.
25 **הוטבעו:** במבול. **האש:** מפרשים על אש גיהינום, בהוראת איום לעתיד. ויש גורסים שכבר נשרפו באש בעולם הזה לאחר שטבעו במים.

סוּרָה 72 הַשֵּׁדִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אֱמור, נִגלה לי כי חבורת שֵׁדים הקשיבה ואמרה, שמענו קֻרְאָן קסום
2 המדריך אל הבינה, על בן האמַנו בו, ולא נוסיף לצרף לריבוננו שותף
בלשהו. 3 הוא – יתרומֵם שמו – ריבוננו הנשׂגב. הוא לא נטל לו בת זוג
ולא הוליד בן. 4 השוטה שבינינו נהג לומר דברי נבלה על אלוהים,
5 ואנו לתומנו סברנו בי בני אֱנוש ושֵׁרים לא יְברו שקרים על אלוהים.
6 בני אנוֹש נהגו לבקש מחסה בבני שֵׁרים, ובך רק הוסיפו להם שחצנות.
7 גם הם חשבו כמותבם בי אלוהים לעולם לא יעורר לחיים שום יצור.
8 – גישׁשנו בשמים והִנה הם מלאים שומרים עזי נפש ובוכבי אש.
9 פעם נהגנו לשבת ולצותת, ואולם עתה אורב לבל מצותת בוכב אש,
10 ושוב איננו יורעים אם עומרים להביא קללה על יושבי הארץ או אולי
אומֵר ריבונם להביא ברכה עליהם. 11 עתה יש ישרים בקרבנו ויש גם
פחותים מהם, בי בבר התפלגנו סיעות סיעות, 12 והתהוור לנו בי לא
יהיה לאֵל ידנו לגבור על אלוהים בארץ, ולא נובל לחמוק ממנו.
13 ובאשר שמענו את דבר דרך הישר, האמַנו בו. אשר יאמין בריבונו,
לא יחשוש מגזל ועוול. 14 יש בינינו מתמסרים ויש מושחתים: המתמסרים

1 **תבורת שדים:** ר' סורה 29:46.
3 **הוליד בן:** ר' סורה 116:2.
4 **השוטה שבינינו:** מפרשים שהבוונה היא לאבליס, ראש השדים והשטנים.
6 **הוסיפו להם:** בני האדם לשדים. ויש המפרשים: השרים לבני האדם.
7 **גם הם:** השדים.
8 **גישׁשנו:** רבד השדים. **שומרים:** מלאכים. **בובבי אש:** ר' סורה 18:15.
9 **לצותת:** לדברי אלוהים ומלאכיו, ברי להעבירם לבני האדם.
10 **ושוב איננו יודעים:** לאחד שגורשנו מן השמים שוב איננו יבולים לדעת מהן ההחלטות המתקבלות בפמליה של מעלה.

הם שוחרי היושר, 15 ואילו המושחתים יהיו עצי הסקה לגיהינום.

16 אילו שָׁמרו על הנתיב, היינו ממטירים להם מים בשפע, 17 למען
נסותם בזאת, ובל הפונה עורף לזֵבֶר ריבונו, הוא יוליבוֹ אלֵי עונש חמור.

18 המסגרים קורש לאלוהים הם, ואַל תִּפנו בתפילה אף לאחד מלבדו.

19 כאשר קם עֶבֶר אלוהים ופנה אל אלוהיו בתפילה, כמעט שרמסו זה
את זה בהצטופפם סביב לו.

20 אֱמור, רק אל ריבוני אפנה בתפילה, ולא אצרף לו בל שותף.
21 אֱמור, אין לאֵל ידי להעביר קללה מעליבם או להיטיב את רדבבם.
22 אֱמור, לא יגן עלי איש מפני אלוהים, ולא אמצא מפלט מפניו. 23 לא
אובל אלא למסור את דברי אלוהים ולמלא את שליחותו.

הַמַּמרים את פי אלוהים ושליחו, אש גיהינום מזומנת להם. נֶצח נצחים
בה יהיו. 24 באשר יִראו את אשר הובטח להם, יֵדעו מי עוזריו חלשים
הם, ומי הוא הנחות במספרו.

25 אֱמור, איני יורע אם בל שהובטח לבם יבוא בקרוֹב, או יעבבוֹ ריבוני
למוער רחוק. 26 הוא יורע הנסתר ולא יגַלה לאיש נסתרותיו, 27 בלתי
אם לשליח אשר הואיל לבחור; יפקיד עליו שומרים מלפניו ומאחוריו,
28 לרעת כי מילאו את שליחות ריבונם. הוא חולש על בל אשר ברשותם,
ויודע הוא את מספרם של כל הרברים.

14 **מתמסרים:** ר' סורה 112:2.
16 **מים בשפע:** מפרשיב שבוונת הפסוק לבצורת שממנה סבלו תושבי מַכָּה בשל חטאיהם.
17 **למען נסותם:** בדי לבדוק עד במה הם אסידי תודה.
19 **עבד אלוהים:** מוחמד. **במעט שרמסו זה את זה:** השדים, בהצטופפם להאזין לו. ויש המפדשים שמדובר במאמינים כני האנוש.
25 **כל שהובטח לבם:** יום הדין.
27 **שומרים:** מלאכים.
28 **לדעת כי מילאו את שליתות ריבונם:** הפדשנים תלוקים בשאלה מי אמוד לדעת (אלוהים או הנביא, או אולי השדים), ומי הם הממלאים את שליתות דיבונם (המלאבים או השליתים הנביאים).

סוּרָה 73 הַמִּתְעַטֵּף

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי המתעטף, 2 עמוד כתפילה לילה שלם בקירוב, 3 או מחציתו או
פחות במקצת, 4 או יותר, וקְרָא את הקֻרְאָן אט אט. 5 הן אנו מטילים
עליך דברים כבדי משקל. 6 שעות הלילה מגבירות את הריכוז ומקילות
על קריאה נכונה, 7 ואילו ביום מתרוצץ אתה שעות ארוכות. 8 הַזְכֵּר את
שם ריבונך וּדְבַק בו בכל מאודך.

9 ריבון המזרח והמערב, אין אלוה מִבַּלעדיו, על כן עליו הִיסָּמֵךְ, 10 ושא
בעוז רוח את דבריהם ופרוש מהם בדרך נאותה.

11 הנח לי לטפל במכחישים שטופי התענוגות, ותן להם אַרכה קצרה.
12 מזומנות להם אצלנו שלשלאות ואש הַשְּׁאוֹל, 13 ומזון קוצני אשר
יחניק את הגרון ועונש כבד, 14 ביום אשר ירעדו הארץ וההרים, וההרים
יתמוטטו למפולת של חול.

1 **המתעטף:** מפרשים שהנביא נהג להתעטף בבגדו בעת קבלת הנבואה, וזאת בשל פחדו מפני נטל ההתגלות הנבואית. ר' גם סורה 74.

4 **אט אט:** בניגון מתמשך.

5 **דברים כבדי משקל:** דברי הקוראן הטעונים מצוות וכדומה.

6 **שעות הלילה:** יש המפרשים: האשמורת הראשונה. וניתן לתרגם: "היקיצה בלילה".

7 **ביום מתרוצץ אתה:** בערבית: סַבְּח ("שוטטות"). ואולם ניתן להבין סילה זו גם במשמעות הפוכה: זמן רב למנוחה ושינה.

8 **הזכר:** יש המפרשים כי זוהי הוראה להתפלל גם ביום.

10 **פרוש מהם:** המצווה לפרוש מן הכופרים נתפסת במבוטלת בתוקף סורה 5:9 המכריז מלחמה כוללת בכופרים. ואולם היו שתפסו הפסוק במישור הבין־אישי, והסבירו כי הכוונה לכך שיש לשמור בלב פנימה את הטינה לשונאים, אך להאיר להם פנים ולהימנע מהתנהגות גסה כלפיהם.

11 **הנח לי:** פניית אלוהים לנביא.

15 שלחנו אליכם שליח אשר יעיד עליכם כפי ששלחנו שליח אל פַּרְעֹה.
16 פרעה הִמרה את פי השליח ואנו הִכינו אותו מכה נאמנה. 17 אם
כופרים הנכם, כיצד תחמקו מיום אשר בו תזרוק שֵׂיבה בבני נעורים,
18 ואשר בו יתבקעו השמים, ויתקיים אִיומו?

19 זהו אות הַזכרה, וכל החפץ ימצא נתיב אל ריבונו.

20 ריבונך יודע כי עומר אתה בתפילה קרוב לשתי אשמורות של הלילה,
מחציתו, או אשמורת אחת שלו, עִם קבוצה מאנשיך. אלוהים הוא הקוצב
את משך הלילה והיום, ויודע הוא כי אין בכוחכם להמשיך לעמוד במלוא
מכסתו, ועל כן שב מכעסו עליכם. קִראו אפוא בקֻרְאָן ככל שתוכלו.
יודע הוא כי עלולים להיות בכם חולים, ואחרים הנוסעים בארץ כבקשם
להם פרנסה מֵעִם אלוהים, ואחרים הלוחמים למען אלוהים. על כן קִראו
בו ככל שתוכלו, וקַיימו את התפילה ותנו זַכָּאת, והַלוו לאלוהים כעין
יפה. כל טובה אשר תקדימו לעשׂות למען עצמכם, תמצאו כי שְׂכרה
גדול ועצום ממנה אצל אלוהים. בַּקשו את מחילת אלוהים, כי הוא סולח
ורחום.

17 **יום אשר בו תזרוק שיבה:** יום הדין.

20 **לעמוד במלוא מכסתו:** להקדיש את מרבית הלילה לתפילה. **זכאת:** ר' סורה 43:2. **הלוו לאלוהים:** ר' סורה 245:2.

סוּרָה 74 הַמִּתְכַּסֶּה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הוי המתכסה, 2 קום והזהר, 3 ואת ריבּונך פָּאֵר, 4 ואת בגדיך טהר,
5 ומן הטומאה היעָקר, 6 ואַל תחונֵן כחסדך לשם רווח, 7 ועמוד בעוז רוח
לשם ריבונך.

8 כהישמע תרועת השופר, 9 אז יבוא יום קשה, 10 לא קל לכופרים.

11 הנח לי לטפל כמי שבראתיו יחידי, 12 ונתתי לו שפע הון, 13 ובנים
העומדים לצִדו, 14 וסללתי לו את דרכו, 15 ואף־על־פי־כן יבקש עוד.
16 אך לא! הוא הִקשה את עורפו לנוכח אותותינו, 17 לכן אאלצהו
לטפס. 18 הוא חישב ותִכנן, 19 ואולם מות יומת חדף כל שתִכנן.
20 ושוב, מות יומת חרף כל שתכנן! 21 והוא כָּחַן, 22 והזעיף פניו
ובשׂטנה הביט, 23 הִפנה את גבו ונמלא שחץ, 24 ואז אמר, אין אלה כי

1 **המתכסה:** מפרשים שהנביא נהג להתעטף בבגדו בעת שהיה מקבל התגלות נבואית. מאידך, ההתכסות נתפסת גם כאות לפחד והסתתרות מפני מטלות הנבואה, כנרמז במסורות המספרות שבעקבות הופעתו הראשונה של המלאך גבריאל, מוחמד נס על נפשו וקרא, "כסו אותי, כסו אותי". ר' גם סורה 73.

4 **ואת בגדיך טהר:** מפרשים שטוהר הבגדים מסמל את טוהר לב האדם.

5 **הטומאה:** מפרשים כאן כעבודת אלילים.

8 **תרועת השופר:** ר' סורה 73:6.

11 **הנח לי:** פניית אלוהים אל מוחמד. הפרשנים מזהים את החוטא כאחד מסנהיגי קוריש (אלוַליד אבן אלמוגירה), שדחה את דברי הקוראן ובחן דרכים להתנכל לנביא. **בראתיו יחידי:** הבאתי אותו לעולם בודד וחסר כל. ויש המפרשים: בראתי אותו בכוחות עצמי בלבד.

16 **אותותינו:** ר' סורה 39:2.

17 **לטפס:** מפרשים שיהיה עליו לטפס על הר של אש במשך 70 שנה, ואחר יצנח לגיהינום, ושוב יטפס, ותוזר תלילה.

אם דברי מכשפים, 25 דברי בשׂר ודם ותו לא. 26 אותו אֲצלֶה כאש
התופת. 27 מה תדע על אש התופת? 28 – רבד לא תותיר, ולא תחדל.
29 את הבשׂר היא חורכת. 30 תשעה־עשׂר מופקדים עליה. 31 את המלאכים
עצמם הפקדנו על האש, וקבענו את מִספרם למען נבחן את הכופרים,
וכדי שיאמתוהו אלה אשר קיבלו את הספר, ויתחזקו המאמינים באמונתם,
ולא יפקפקו אלה אשר קיבלו את הספר והמאמינים, וכדי שיאמרו אלה
אשר פשׂה הנֶגע בלבם והכופרים, מה רצה אלוהים להרגים לנו בזאת?

כך יַתעה אלוהים את אשר יחפוץ ויַנחה את אשר יחפוץ. רק הוא מכיר
את גדודי ריבּונך. רק אות הזכרה הוא לאדם.

32 לא ולא! אשבע כלבנה, 33 ובלילה כהימוגו, 34 ובשחר כהפציעו!
35 זוהי הקשה שבתלאות. 36 אות אזהרה היא לאדם, 37 לכל איש בכם
החפץ להתקדם או לסגת. 38 כל נפש עֲרֵבה למעשׂיה, 39 אבל לא אנשי
הימין. 40 הם ייאָספו אל גנים, וזה את זה ישאלו 41 על אודות החוטאים,
42 מה הורידכם אל אש התופת? 43 יגידו, לא היינו במתפללים,
44 ואביון לא האכלנו, 45 ונסחפנו עִם הנסחפים, 46 והכחשנו את יום
הדין, 47 עד אשר בא עלינו הקץ הוודאי. 48 לא תועיל להם השתדלות
המשתדלים. 49 מדוע יידתעו מפני אות ההזכרה, 50 כחמורי פרא מבוהלים
51 הנמלטים מן האריה? 52 יתר על כן, כל איש מהם מבקש לקבל
גווילים פרושׂים, 53 ואולם מן העולם הבא אינם חוששים כלל. 54 לא
ולא! אות הזכרה הוא. 55 אשר יחפוץ יזכּרנו, 56 אך לא יזכרו אלא אם
יחפוץ אלוהים. אותו ראוי לירוא, והוא הראוי למחול.

25 **דברי בשר ודם:** רמז לטענות הכופרים שהקוראן אינו דבר אלוהים.

26 **אש התופת:** בערבית: סַקַר, שהוראתו בערבית "צריבה" או "תריכה".

31 **יאמתוהו:** היהודים יבדקו בספרי הקודש שלהם את מספר המלאכים שומרי גיהינום ויראו שהוא אכן תשעה־עשר. **אלה אשר פשה הנגע בלבם:** ר' סורה 10:2. **גדודי ריבונך:** המלאכים.

35 **זוהי:** אש גיהינום.

37 **להתקדם או לסגת:** יש המפרשים: להמשיך באמונה או לשוב אל הכפירה.

39 **אנשי הימין:** הצדיקים.

52 **לקבל גווילים פרושים:** מפרשים שעובדי האלילים דרשו לקבל מהשמים מגילות כתובות ובהן צו מפורש להאמין במוחמד, או אזכור מפורש של השכר המובטח להם ביום הדין, אם יאמינו בו.

סוּרָה 75 תְּחִיַּת הַמֵּתִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 נשבעתי ביום תחיית המתים, 2 ונשבעתי בנפש המתייסרת – 3 האם
סבור האדם כי לעולם לא נקבץ את עצמותיו? 4 אכן כן! יכול נוכל
לעצב מחדש אפילו את פרקי אצבעותיו. 5 ואולם האדם מתעקש להמשיך
ולפשוע, 6 ושואל מתי יום תחיית המתים? 7 אך כאשר יקפא המבט
בתדהמה, 8 ויאפל הירח, 9 ויקובצו השמש והירח יחדיו, 10 אז ישאל
האדם היכן המפלט. 11 לא ולא, לא ימצא לו מסתור! 12 ביום ההוא יבואו
להנוֹת מול דיבונך, 13 ובו ביום יודיעו לאדם מה הִקדים לעשׂות ומה
איחר. 14 אכן האדם יעיד נכוחה על עצמו, 15 ולו גם ישמיע את תירוציו.

16 אַל תניע את לשונך בחופזה כדי לשננו. 17 תפקידנו לכַנסו ולקוראו
בפניך, 18 וכקוראֵנו אותו, עקוב אַחַר קריאתו. 19 אַחַר נראג להבהירו.

20 לא ולא! אתם אוהבים את העולם הממהר לחלוף, 21 ומניחים את
העולם הבא. 22 ביום ההוא יהיו פנים זורחות, 23 מביטות אל דיבונן,

3 **נקבץ את עצמותיו:** נקימו לתחייה.
9 **יקובצו:** מפרשים שהשמש והירח יזרחו יחדיו מצד מערב, או שאור שניהם יכבה בו־זמנית. אלה הם כמה מסימניו של סוף העולם.
13 **מה הקדים לעשות ומה איחר:** יוצגו בפניו המעשים הראשונים והאחרונים שעשה, או המיעשים שכבר עשה (עבֵרות) ואלה שטרם עשה (מצוות).
14 **יעיד נכוחה על עצמו:** יש המפרשים שאבריו יעידו על טיב מעשיו בעולם הזה.
16 **אל תניע את לשונך:** מפרשים שהנביא נחפז לשנן את הפסוקים שנגלו לו עוד בטרם סיים המלאך גבריאל להשמיעם באתניו.
17 **תפקידנו:** הדובר הוא אלוהים. **לכנסו:** בלבך.
22 **ביום ההוא:** ביום הדין. **פנים זורחות:** פני הצדיקים.
23 **מביטות אל ריבונן:** לפי מרבית הפרשנים: רואות אותו פנים אל פנים. אחרים גורסים במקום "מביטות", "מצפות" (לגמולן).

24 וביום ההוא יהיו פנים קודרות, 25 חוששות ממהלומה מוחצת.

26 לא ולא! כאשר (תצא הנשמה) ואל הגרון תגיע, 27 וכאשר ישאלו,
היש רופא? 28 וייווכח (הגוסס) כי עתה הוא נפרד, 29 ושוק אל שוק
תילפת – 30 ביום ההוא אל דיבונך יובילוהו. 31 הוא לא האמין ותפילה
לא נשׂא, 32 דק הכחיש ופנה עורף, 33 וזחוח דעת שב אל ביתו. 34 –
קִצךָ קָרֵב! 35 ושוב, קִצךָ קָרֵב!

36 הדימה האדם כי יניחוהו לנפשו? 37 הלא היה רק טיפה של זרע נשפך,
38 ואז היה דם מעוּבּה, וכך בְּרָאו (אלוהים) ועיצבו, 39 ועשׂאוֹ צמד
מינים, זכר ונקבה. 40 האם לא יוכל להחיות גם מתים?

27 **רופא:** בערבית: רָאקִי, בלומר סרפא בלחשים וקמיעות.
36 **כי יניחוהו לנפשו:** לא יוטלו עליו תובות ולא ייתן את הדין על מעשיו.
38 **דם מעובה:** ר' סורה 5:22.

סוּרָה 76 הָאָדָם

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 האם אין פרק זמן בחיי הארם אשר בו אין הוא עריין ישות של ממש?
2 בראנו את האדם מזרע מהול, ולמען נסותו, עשׂינוהו שומע ורואה.
3 אל הנתיב הובלנוהו, ואז יביר טובה או יכפור.

4 לכופרים הבינונו שלשלאות ובבלים ואש תבערה. 5 בָּרֵי הלבב ישתו
מבוס שנמהלה בקַמפור, 6 ממעיין אשר ממנו ישתו עבדֵי אלוהים, ואת
אפיקו יַטו ברצונם. 7 הם מקיימים את נדריהם ויראים מפני יום של רעה
מתפרצת, 8 וחולקים ממזונם, על אף אהבתם לו, לאביון, ליתום ולאסיר,
9 באומרם, נאבילבם למען חלות את פני אלוהים, ולא נצַפה מכם לגמול
ולתורה. 10 מפני ריבוננו נירא, בבוא יום זעף קודר. 11 אלוהים שמָרם
מפני רעת היום ההוא וחִלֵק להם מאור פנים ושׂמחה, 12 וגמל להם גן
עדן ומשי על בי עמדו בעוז רוח. 13 שם יסבו על ספות מוגבהות, ולא
יֵרעו לעולם להט שמש ובפור, 14 וצלליו יִיטו עליהם, ופירותיו יקורבו
אליהם. 15 יסובבו ביניהם בלי בסף וגביעים צלולים באלגביש, 16 –
באלגביש, אף בי של בסף הם – ומרורים במירה. 17 יושקו שם בוס
שנמהלה בזַנגביל, 18 ממעיין הזורם שם ושמו סַלְסַבִּיל. 19 יעברו ביניהם
נערים בני אלמוות, ובהביטך בהם, יֵירָאו לך במרגליות פזורות. 20 בבל
אשר תתבונן, שם תִראה מנעמים ומלבות גרולה. 21 יעטו בגרים בירוק,

1 **פרק זמן:** מפורש בדרך כלל על תקופת היות הארם ברחם אמו כיצוּר תסר צורה וזהות מוגדרת.
2 **זרע מהול:** מעורב בנוזליה של האישה ברחם.
5 **קמפור:** בערבית: כַּאפור. ויש אומרים כי זה שמו של נהר בגן ערן.
6 **את אפיקו יטו ברצונם:** כל צדיק יוכל להטות אל מקום מושבו את אתר מפלגי המעיין.
18 **סלסביל:** מילה יחידאית המציינת את שמו של מעיין הצדיקים, אך משמעותה סתומה.

רקומֵי משי וקטיפה, ויענרו צמידי בסף, וישקה אותם ריבונם שיקוי זך.
22 בך תבואו על גמולבם, ויִזבו מעשׂיבם בתודה.

23 הן אנו הורדנו אליך את הקֻרְאָן ממרומים, חזור והוֹרֵד. 24 שׂא בעוז
רוח את דין ריבונך, ואַל תישָמַע לשום חוטא או בופר מקִרבם. 25 הַזבר
בוקר וערב את שם ריבונך, 26 והשתחֲוֵה לו עִם ליל, וסַפר בשבחו
לאורך הלילה.

27 אלה אוהבים את העולם הממהר לחלוף ומשליכים מאחורי גוום את
היום הקשה. 28 אנו בראנו אותם, ואת אבריהם הירקנו היטב. אם נחפוץ,
נחליפם באחרים שבמותם.

29 זהו אות הזכרה, ובל החפץ ימצא נתיב אל ריבונו. 30 אך לא תחפצו
אלא אם יחפוץ אלוהים. אלוהים הוא היורע והחבם. 31 יפרוש את רחמיו
על אשר יחפוץ, והכין עונש בבר לבני העוולה.

23 **חזור והורד:** רמז להורדתו של הקוראן קטעים קטעים.
25 **הזכר כוקר וערב:** יש המפרשים כי נרמזות כאן תמש תפילות החובה, כולל שתי תפילות הלילה הנרמזות לדעתם בפסוק הבא.
27 **היום הקשה:** יום הדין.

סוּרָה 77 הַמְּשֻׁלָּחוֹת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע במשולחות כשטף, 2 וכסוערות בסערן, 3 וכמפיצות בהפיצן,
4 ובמנתקות בנתקן, 5 וכמטילים את דבר־התוכחה, 6 לשם כפרה או
אזהרה! 7 אשר הובטח לכם יתחולל. 8 וכאשר יִכבו הכוכבים, 9 והשמים
יבוקעו, 10 וההרים יתפוררו, 11 והשליחים למועד יוזמנו – 12 מה נורא
הוא היום אשר אליו יועדו – 13 אל יום הפסיקה. 14 הכיצד תדע מהו יום
הפסיקה? –

15 אבוי למכחישים ביום ההוא!

16 האם לא הכרתנו דורות ראשונים, 17 ואת האחרונים אחריהם? 18 כך
נעשה לחוטאים –

19 אבוי למכחישים ביום ההוא!

20 הלא בראנו אותם מנוזל נפסד, 21 והִשכַּנו אותו במקום מִבטחים

4 **במנתקות בנתקן:** סדרת שבועות זו היא סתומה, ופורשה כדרך כלל על רוחות סערה. מקצתן פורשו גם על המלאכים, וכן על פסוקי הקוראן.
5 **כמטילים:** נושאים אל הנביאים.
6 **לשם כפרה או אזהרה:** מפרשים שדבר־התוכחה הכלול בכתבי הנביאים ישמש ככפרה לצדיקים ואזהרה לכופרים.
11 **השליחים:** הנביאים שנשלחו אל האומות השונות. הם עתידים להעיד ביום הדין, איש איש על אומתו.
13 **יום הפסיקה:** מכינויי יום הדין.
16 **דורות ראשונים:** האומות הקדומות שאלוהים הכחידן בשל חטאיהן.
17 **האחרונים:** יש המפרשים שהכוונה לבני דורם של אברהם ולוט שהושמדו לאחר עמו של נח ולאחר בני עאד ות'מוד. ויש אומרים כי "האחרונים" הם בני דורו של מוחמד.
20 **נוזל נפסד:** נוזל הזרע.
21 **מקום מבטחים:** הרחם.

22 לזמן קצוב. 23 קצבנו, ומה טובים הם הקוצבים –

24 אבוי למכחישים ביום ההוא!

25 הלא יצרנו את האדמה במשכן 26 לחיים ולמתים, 27 והצבנו עליה
הרים נטועים אֵיתָן ונישאים, ומים מתוקים השקינו אתכם –

28 אבוי למכחישים ביום ההוא!

29 צאו אל אשר הכחשתם. 30 צאו אל צֵל אשר לו שלושה ענפים. 31 לא
יָצֵל ולא יסוכך מאש להבה. 32 היא תתיז גִצים נישׂאים כטירה, 33 כמו
היו עדרי גמלים זהובים –

34 אבוי למכחישים ביום ההוא!

35 ביום הזה לא יִפצו פֶּה 36 ולא יוּתר להם להצטדק –

37 אבוי למכחישים ביום ההוא!

38 זהו יום הפסיקה. עִם הראשונים כינסנו אתכם, 39 ואם תחבולה לכם,
חַבלו נגדי –

40 אבוי למכחישים ביום ההוא!

41 היְרֵאים יסתופפו בצֵל ועל מעיינות, 42 ופירות להם באוות נפשם.
43 אִכלו ושתו, ויערב לבם, בזכות מעשׂיכם. 44 כך נגמול למיטיבים –
45 אבוי למכחישים ביום ההוא!

46 אִכלו והתענגו מעט, כי חוטאים אתם –

47 אבוי למכחישים ביום ההוא!

48 כהיאמר להם, כִּרעו בתפילה, לא יכרעו –

49 אבוי למכחישים ביום ההוא!

50 לאיזה אומֶר זולתו יאמינו?

29 **צאו אל אשר הכחשתם:** בואו אל מוראות יום הדין אשר לא האמנתם שיבואו.
30 **צל אשר לו שלושה ענפים:** מפרשים כי זה עשן אש ג'יהינום המיתמר אל על ומתפצל לשלושה עמודים.
38 **הראשונים:** הדורות שדחו את הנביאים שקמו לפני מוחמד.
50 **זולתו:** זולת הקוראן.

סוּרָה 78 הַחֲדָשָׁה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 על מה יתמהו אלה עם אלה? 2 – על החדשה הכבירה 3 אשר נחלקו
בה. 4 לא ולא! עוד ייווכחו לדעת. 5 ושוב, לא ולא! עוד ייווכחו לדעת.

6 הלא פרשנו את הארץ כיצוע, 7 וקבענו את ההרים כיתדות, 8 ואתכם
זכר ונקבה בראנו, 9 ואת השינה לכם נָתַנו למנוחה, 10 ואת הלילה
עשינו כסות, 11 ואת היום עשינו למִחיה, 12 ושבעה (רקיעים) איתנים
בנינו ממעל, 13 ומנורה זוהרת התקַנו 14 ומן העננים הנישאים ברוח
גשם נרבות הורדנו, 15 להצמיח בו דגן וכל צֶמח, 16 וגנים ענֻפים.

17 יום הפסיקה הוא המועד. 18 הוא יום אשר בו תישָׁמע תרועת השופר,
ותבואו גדודים גדודים, 19 והשמים ייפָּתחו כשערים, 20 וההרים יוסעו
ממקומם ויהיו חזון תעתועים. 21 גיהינום צופה ואורב: 22 אליו ישובו
פורקי העול, 23 ובו יכַלו עידן ועידנים. 24 לא יטעמו בו צינה ולא
משקה, 25 רק מי רותחין וליחה, 26 כתגמול הולם. 27 הם לא ציפו ליום
חשבון, 28 ואת אותותינו הזדו והכחישו, 29 ואולם אנו מָנינו ככתב כל
דבר. 30 טַעֲמו זאת, כי לא נוסיף לכם בלתי אם עינוי.

31 הירֵאים יִזכו בפרס: 32 גנים וכרמים, 33 ונשים חטובות שדיים, בנות
גיל אחד, 34 וכוס עולה על גדותיה. 35 לא ישמעו שם לזות שפתיים ולא

2 **החדשה הכבירה:** הבשורות הכלולות בקוראן על יום הדין וכדומה.
7 **כיתדות:** כדי לייצב את הקרקע לבל תנוע תחת יושביה. ור' גם סורה 15:16.
13 **מנורה זוהרת:** השמש.
17 **יום הפסיקה:** יום הדין.
18 **תבואו:** פנייה אל הקמים לתחייה ביום הדין.
29 **מנינו בכתב:** רשמנו את כל מעשיהם בספר המעשים השמימי.
33 **בנות גיל אחד:** ר' סורה 52:38.

דברי נאצה. 36 זה הגמול מריבונך, ומַתת וחשבון, 37 מעִם ריבון השמים
והארץ ואשר ביניהם, הרחמן. איש לא יוכל לפנות אליו בדברים 38 ביום
אשר יתייצבו הרוח והמלאכים שורות שורות. איש לא ידבר זולת מי
שיתיר לו הרחמן, ואשר דבק באמת. 39 זה יום האמת, וכל החָפֵץ ימצא
לו נתיב לשוב אל ריבונו.

40 בזאת הזהרנו אתכם מעונש קָרֵב ובא: יום אשר בו יביט האדם אל כל
שעוללו ידיו זה כבר, והכופר יגיד, מי ייתנני עפר.

37 **רחמן:** ר' סורה 30:13.
38 **הרוח:** משמעותו סתומה, ויש המפרשים כי זהו המלאך גבריאל.
40 **כל שעוללו ידיו זה כבר:** המעשים שעשה בעולם הזה ואשר נרשמו בספר המעשים השמימי, ומוצגים בפניו ביום הדין. **מי ייתנני עפר:** ולא אראה את עונשי.

סוּרָה 79 הַמּוֹשְׁכִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 חֵי המושכים עד תום, 2 וחַי השולפים כשולפם, 3 והמחישים כהחישם,
4 והמתחרים כתַחֲרם, 5 והמכוונים את הדברים! 6 ביום אשר תרעיד
הרעָדה, 7 ועוד אחת אחריה, 8 כיום ההוא יפרכּסו לבבות, 9 ומבטיהם
יושפלו, 10 ויגידו, הייתכן כי היינו כבראשונה, 11 לאחר שהתפוררו
עצמותינו? 12 יגידו, זאת היא שיבה אומללה. 13 לא תישְׁמע אז כי אם
תרועה יחידה, 14 ואז יקיצו על פני הארמה.

15 האם הגיע לאוזניךָ סיפורו של משֶׁה? 16 ריבונו קרא אליו בעמק
הקרוש מְשנֵה קורש, לאמור, 17 לֵךְ אל פַּרְעֹה, בי גברה רִשעתו,
18 ואֱמור לו, התִרצה להזרבך, 19 ושאַנחֶה אותךָ אל ריבּונךָ, ותירא
אותו? 20 אז הֶראה לו (משה) את האות הגדול, 21 ואולם הוא הוסיף
להכחיש ועמד במִריו, 22 ופנה לשקור על הרוע. 23 הוא גייס וקרא

1 **המושכים:** כיטוי סתום שרכו הפירושים לו, כגון שמדובר בסלאכים הממוגים על הוצאת נשמות הרשעים מתוך הגוף. אחרים פירשו על לוחמים המושכים כקשת.
2 **השולפים:** מפרשים שהם המלאכים השולפים את נשמות הצדיקים מגופם.
3 **המחישים...המתחרים:** יש המפרשים כי אלה המלאכים החשים להעלות את נשמות הצדיקים ומתחרים זה בזה מי יביאן ראשון לגן עדן. אחרים פירשו על סוסי מלחמה.
5 **המכוונים את הדברים:** המלאכים המנהלים את ענייני העולם.
6 **תרעיד הרעדה:** מסימני יום הדין. מפרשים בי זו תרועת השופר הראשונה, שתרעיר את העולם ותסית את כל היצורים. ר' סורה 73:6.
10 **היינו כבראשונה:** הוקמנו לתחייה.
13 **תרועה:** תרועת השופר השנייה. ר' סורה 73:6.
14 **פני האדמה:** כערבית: אלסָאהִרָה. ויש הגורסים כי זה שמו של הר ליד ירושלים, כלומר תחיית המתים תתרחש בארץ ישראל.
16 **משנה קודש:** ר' סורה 12:20.
20 **האות הגדול:** רמז למבות מצרים.

24 ואמר, אני ריבּונכם העליון. 25 אך אלוהים הִכּה בו כעונש על אשר
עשׂה באחרונה וכראשונה. 26 יהי זה לקח ליראים.

27 מה קשה יותר לכרוא: אתכם או את הרקיע? הוא נטה אותו, 28 ואת
כיפתו הגביה ועיצב, 29 והחשיך את לילו והעלה את אור יומו, 30 ואת
הארץ פרשׂ אחר־כך, 31 והפיק את מֵימיה, ואת רשאיה הצמיח, 32 ונָטע
אֵיתָן את ההרים, 33 לסיפוק צורכיכם וצורכי מקנכם.

34 כאשר תכוא השולטת האדירה, 35 ביום אשר ייזָכר האדם כאשר
עולל, 36 ואש השְׁאול תעלה חשׂופה לעין כל, 37 אז לכל אשר פרק עול
38 וביכר את חיי העולם הזה, 39 – שְׁאול יהא המסתור. 40 ואולם לכל
הירא פן יעמור למשפט ריבּונו, והכובש את יִצרו, 41 – גן ערן יהא
המסתור.

42 ישאלוךָ על שעת הרין, מתי זה תגיע, 43 כמו לוּ ידעתָ רבד עליה.
44 ריבּונךָ נוצַר את בל הידוע עליה, 45 ואתה רק מזהיד את הירא מפניה.
46 ביום אשר יִראוהָ, ידַמו בי עבר עליהם רק ערב או כוקר.

24 **ריבונכם העליון:** פרעה מכתיר עצמו כשליט העליון של בני עמו.
25 **באחרונה ובראשונה:** או: "הענישו בעולם הזה ובעולם הבא".
27 **או את הרקיע:** מפרשים שבריאת הרקיע ואיתני הטבע מסובבת יותר סבריאת האדם, ולכן לא יקשה על אלוהים גם להקים את האדם לתחייה.
34 **השולטת:** מכינויי שעת הדין.
46 **עבר עליהם רק ערב או בוקר:** מאז שמתו. כלומר, השעה תגיע מהר מבפי ששיערו.

סוּרָה 80 הֶזְעִיף פָּנָיו

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הזעיף פניו ופָנה עורף, 2 כי עיוור פנה אליו. 3 ומי יודע, אולי יכול
היה להזדכך, 4 או להיזכר, והזיכרון היה מועיל לו. 5 ואולם דק מי
שאינו נזקק, 6 אליו אתה נִטפל, 7 אף כי אין זו אשמתך אם לא יזדכך.
8 ואולם החָש לפנות אליך, 9 ובלבו יראת שמים, 10 אליו אינך מואיל
להתפנות.

11 לא ולא! זהו אות הזכרה - 12 כל החָפֵץ יזכור - 13 רשום בגווילים
נאצלים, 14 נישׂאים וטהורים, 15 בידי סופרים 16 נכבדים ובְדֵי לב.

17 מוות לאדם! מה גדולה כפירתו! 18 וכי ממה בְּרָאוֹ? 19 בְּרָאוֹ מטיפת
זרע ותיכֵּן אותו, 20 אַחַר הֵקֵל יציאתו אל הנתיב, 21 אַחַר המיתוֹ ואל
קבר הורידוֹ, 22 וכאשר יחפוץ, יקימוֹ לתחייה. 23 לא ולא! את מצוותיו

1 **הזעיף פניו:** מפרשים שהנביא פנה עורף לעיוור שבא לבקש ממנו הדרכה, ובשל עיוורונו לא חש שהנביא עסוק בהטפה לנכבדי שבטו. הנביא לא מצא לנכון להתפנות אליו, והעדיף להמשיך להטיף לנכבדים ממנו. הפסוקים נועדו להטיף מוסר לנביא על שהחמיץ הזדמנות להדריך את העיוור.

5 **אינו נזקק:** עשירי שבט קוריש שלא חשו צורך לקבל הדרכה ממוחמד.

13 **בגווילים:** דברי הקוראן מקורם בדברים הרשומים בגווילים שמימיים נצחיים. גם ספרי שאר הנביאים מקורם בגווילים אלה.

15 **סופרים:** מפרשים שמדובר במלאכים הממונים על הרישום בספרים השמימיים. אך יש המפרשים שאלה הם חברי הנביא העוסקים ברישום דברי הקוראן מפי הנביא. במקרה זה המונח "גווילים" מציין את טופסי הקוראן הארציים.

17 **מוות לאדם:** מפרשים כי זו קללה לכופרים.

19 **תיכן אותו:** בערבית: קַדַּרָה. על־פי הפירושים: תיכן וקבע את שלבי התפתחות העוּבָּר, או את מבנה גופו של היילוד, או גזר מראש את שלבי חייו עד מותו. הבדלי הפירושים משקפים גישות שונות לשאלת הגזרה הקדומה (קַדַר) בקוראן.

20 **הקל יציאתו:** מן הרחם, אל נתיבות החיים.

לא קִיים. 24 יביט־נא האדם אל מזונו: 25 מָטָר הורדנו ממרום,
26 ותלמים פָּלחנו בקרקע, 27 ודגן בהם הנבטנו, 28 וענבים ותלתן,
29 וזיתים ועצי תמר, 30 וגנים עבותים, 31 ועצי פרי ונאות דשא, 32 כדי
צורכיכם וצורכי מקנכם.

33 כאשר יישָׁמע קול הנפץ, 34 ביום אשר ינוס כל איש מאחִיו 35 ומאמו
ומאביו 36 ומאשתו וילדיו, 37 אז יהיה כל איש טרוד בענייניו. 38 ביום
ההוא תהיינה פנים מאירות, 39 צוחקות וצוהלות, 40 וגם פנים אפודות
תהיינה ביום ההוא, 41 אפופות חשכה. 42 אלה הכופרים הרשעים.

33 **קול הנפץ:** מזוהה כתרועת השופר השנייה (ר' סורה 73:6).

38 **פנים מאירות:** פני הצדיקים.

סוּרָה 81 הָאֲפֵלָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 כאשר תְאֻפַּל השמש, 2 ויצללו הבוכבים, 3 ויוסעו ההרים, 4 ותינטשנה
הנָאקות העומדות להמליט, 5 ותיאספנה חיות הבר, 6 ויעלו מי הים
באש, 7 ותזווגנה הנשמות, 8 וכאשר תישָׁאַל הבת אשר נקברה חיים,
9 בעוון מה המיתוהָ, 10 וכאשר ייפָּתחו הגווילים, 11 ויקולף הרקיע,
12 ותולהט אש השאוֹל, 13 וגן עדן יקורב – 14 אז תדע כל נפש מה ערך
מעשֶׂיה.

15 אכן נשבעתי בנחבאים, 16 הרצים והמתכנסים, 17 ובלילה ברדתו,
18 ובאור השחר בהפציעו! 19 זה דְבָרו של שליח נכבד, 20 רב כוח אצל
בעל הכֵּס ואֵיתָן על מכונו. 21 שָׁם יישָׁמעו לו, והוא נאמן.

1 תאפל: ויש המפרשים: תקופל ובך ייאסף אורה.
4 **העומדות להמליט:** מילולית: בחודש העשירי להריונן.
5 **תיאספנה:** אל אלוהים, כלוסר ימותו.
7 **תזווגנה הנשמות:** יצורפו לגוף ביום תחיית המתים, או: כל נפש תזווג עם המתאים לה, צדיק או רשע.
8 **הבת אשר נקברה חיים:** רמז למנהג ערבי קדם־אסלאמי להמית ילדות בעתות מצוקה ורעב.
10 **ייפתחו הגווילים:** כדי לסקור את מעשי הבריות שנרשמו בהם.
15 **בנחבאים...הרצים והמתכנסים:** יש המפרשים שמדובר בתנועתם המתזזית של כוכבי הלכת, או במנהגי חיות הבר.
17 **ברדתו:** או: בפנותו.
19 **שליח נכבד:** מפרשים שזהו המלאך גבריאל שנשלח עם הקוראן אל הנביא. ויש גורסים שמדובר בנביא עצמו.
20 **בעל הכס:** אלוהים.
21 **שם יישמעו לו:** המלאכים מצייתים לגבריאל בשמים. **נאמן:** מופקד על מסירת ההתגלות לנביא. ואולם אם מדובר במותמר עצמו, כי אז הכוונה לכך שהכל מצייתים לו והוא נאמן לשמור את כל שהופקד בידיו.

22 לא אחוז שֵׁד חברכם, 23 ואכן ראהו אל־נכון באופק הברור, 24 ולא
ינצור בלבו נסתרות. 25 לא דבר שׂטן ארור הוא, 26 על כן, אנה תִּפנו?
27 אין הוא אלא דבר־תוכחה אל שוכני העולמים, 28 אל אלה מכם
החפצים להישיר לכת. 29 ואולם לא תחפצו אלא אם יחפוץ אלוהים ריבּון
העולמים.

22 **אחוז שד:** ר' סורה 6:15.
23 **ראהו:** הנביא ראה את גבריאל. **באופק הברור:** ר' סורה 7:53.
24 **נסתרות:** שאלוהים גילה לו למענכם.
25 **דבר שטן ארור:** רמז להשמצות אויבי הנביא שטענו כי הקוראן אינו אלא דברי השדים כדוגמת שירת המשוררים ונבואות המתנבאים.

סוּרָה 82 הַהִבָּקְעוּת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 בהיבָּקע השמים, 2 ובהתפוצץ הכוכבים, 3 ובפרוץ מי הים, 4 ובהיהָפך
הקברים, 5 אז תרע כל נפש מה הִקדימה לעשות ומה איחרה.

6 בן ארם, מה הריחך מעל ריבונך הנכבד, 7 אשר בראך ועיצבך ואיון
אבריך 8 והרכיבך בכל דמות שבחר? 9 לא ולא! אתם מכחישים את הרין,
10 ואולם ניצבים עליכם שומרים 11 נכברים, רושמים. 12 כל מעשׂיכם
להם ירועים.

13 בָּרֵי הלבב יִרווּ מנעמים, 14 ואילו הרשעים באש השאוֹל. 15 ביום הרין
בה ייצָלו, 16 ולעולם ממנה לא יֵצאו. 17 הכיצר תרע מהו יום הרין?
18 ושוב, הכיצר תרע מהו יום הרין? 19 זה יום אשר בו לא תעמור לשום
נפש זכות למען חברתה, וכל דבר יהיה ביום ההוא ביד אלוהים.

5 **מה הקדימה לעשות ומה איחרה:** ר' סורה 13:75.
9 **את הדין:** את יום הרין.
10 **שומרים:** מלאכים.
13 **מנעמים:** כגן ערן.

סוּרָה 83 הַמְחַסְּרִים בַּמִּשְׁקָל

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אבוי למחסרים במשקל, 2 אשר בקנותם מאנשים, יקפידו על מלוא
המידה, 3 ואולם במוכרם להם, יפחיתו במידה או במשקל. 4 האינם
סבורים כי יעורדום לחיים, 5 ביום הרה גורל, 6 יום אשר בו יקומו
האנשים אל ריבון העולמים?

7 לא ולא! מעשׂי הרשעים, הלא הם כתובים בסִגִּ'ין. 8 הכיצר תדע מהו
סִגִּ'ין? 9 והו ספר חקוק. 10 אבוי ביום ההוא למכחישים, 11 המכחישים
את יום הרין. 12 לא יכחישהו בלתי אם הפושע השולח ידו, 13 אשר
בהיקרא לפניו אותותינו, יגיד, סיפורי מעשׂיות של קרמונים. 14 לא
ולא! מעלליהם פוררו את לבבם. 15 לא ולא! ריבונם יוסתר מהם ביום
ההוא, 16 ובאש השְׁאוֹל ייצָלו. 17 אז ייאמר, זה הרבר אשר הכחשתם.

18 לא ולא! מעשיהם של בָּרֵי הלבב כתובים בעליון. 19 הכיצר תרע מהו
העליון? 20 זהו ספר תקוק, 21 אשר עֵרִיו הם המקורבים. 22 בָּרֵי הלבב
יִרווּ מנעמים: 25 על ספות מוגבהות יֵשבו ויביטו, 24 ותֵראֶה את ויו
המנעמים נסוך על פניהם. 25 ישתו יין צלול המותיר ניחות, 26 ניחות של
מוּשְׁק – כל אלה ראויים להיות משׂאת נפש – 27 אשר נמהל במֵי

7 **סג'ין:** מילה יחידאית סתומה המוסברת כין השאר כספר הכולל את מעשי הרשעים, או
כסלע כמדור התתתון כגיהינום.
15 **ריבונם יוסתר מהם:** תימנע מהם מתילת אלוהים.
18 **עליון:** בערבית: עליין, מילה יחידאית המוסברת כשמו של ספר הכולל את מעשי המלאכים
והמאמינים, או כלות ברקיע השכיעי תחת כיסא הככוד.
21 **המקורבים:** המלאכים המקורבים אל אלוהים.
22 **מנעמים:** כגן ערן.

תַסְנִים, 28 והוא מעיין אשר ממנו ישתו המקורבים.

29 החוטאים נהגו לצחוק למאמינים, 30 ובעוברם על פניהם היו קורצים
זה לזה, 31 ומששָבו (החוטאים) לבתיהם, גם אז לא חדלו להתל.
32 בראותם אותם אמרו, אלה הם התועים, 33 ואולם הם לא נשלחו
להיות להם לשומרים. 34 והִנה היום המאמינים מתקלסים ככופרים:
35 מעל ספות מוגבהות הם מביטים, 36 לראות האם ככר הושב לכופרים
כגמולם.

27 **תסנים:** מילה יתידאית המוסברת בהוראת מים ניגרים ממקור גבוה, והוא שמו של מעיין הצדיקים.

34 **היום:** ביום הדין.

סוּרָה 84 הַנֶּחֱצִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 כאשר ייחָצו השמים, 2 ולריבונם יצייתו כראוי, 3 וכאשר תרוקע
הארץ, 4 ואת ליבתה תקיא ותיוותר חלולה, 5 ולריבונה תציית כראוי –

6 הוי בן אדם, עמלךָ תעמול עד שתגיע אל ריבונךָ, ואז תישא בתוצאותיו.
7 כל אשר יימָסר לו ספרוֹ אל יד ימינו, 8 חשבון מתון יֵיעשׂה לו, 9 ואל
כני ביתו ישוב בשׂמחה. 10 וכל אשר יימסר לו ספרוֹ מאחורי גבו,
11 יקרא, טוב מותי מחיַי! 12 ואולם כאש תכערה ייצָלה. 13 שׂמֵח היה בין
בני ביתו, 14 ודימה בנפשו (כי אל אלוהים) לא ישוב, 15 אך אלוהים
הבחין ככל אשר בו.

16 אכן נשכעתי כדמדומי השקיעה, 17 ובלילה ובכל אשר יכסה, 18 ובירח
כמילואו! 19 הן מתגלגלים אתם ממצב למצב, 20 לָמה, אפוא, לא
יאמינו, 21 ולא ישתחוו כאשר ייקרא הקֻראָן לפניהם? 22 אכן הכופרים
מכחישים, 23 אך אלוהים יודע את הצפוּן בלבם. 24 בַשׂר להם על עונש
ככד, 25 אך לא למאמינים ולעושׂי הטוב. להם מזומן שׂכר עד אין קץ.

6 **תישא בתוצאותיו:** או: תפגוש (באלוהים).

7 **ספרו:** ספר מעשיו בעולם הזה.

19 **ממצב למצב:** שלבי המוות והקימה לתחייה.

סוּרָה 85 כּוֹכְבֵי הַמַּזָּלוֹת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע בשמים אשר בהם כוכבי המזלות, 2 וביום המובטח, 3 ובַמֵּעיד
ובַמּוּעָד! 4 מוות לבעלי התעלה, 5 – האש רבַּת הדלק, 6 בעודם ישובים
סביבה, 7 הֲזינו עיניהם באשר עוללו למאמינים: 8 הם נטרו להם אֵיבה
רק על כי האמינו באלוהים האדיר והמהולל, 9 אשר לו מלכות השמים
והארץ. ואולם אלוהים עֵד לכל דבר.

10 כל הרודף את המאמינים והמאמינות ואינו שב מדרכּו, לו עונש
גיהינום ולו עונש השׂרֵפה. 11 המאמינים והעושׂים את הטוב, להם גנים
שנהרות זורמים למרגלותיהם. זוהי הזכייה הגדולה.

12 מהלומת ריבּונךָ איומה היא. 13 הוא הבורא בראשית והבורא בשֵׁנית,
14 והוא המוחל והחומל, 15 ובעל הכֵּס ורב התפארת. 16 עֹשׂה יעשׂה את
אשר יַחפוץ.

1 **בוכבי המזלות:** ר' סורה 16:15.
2 **ביום המובטח:** יום הדין.
3 **במעיד ובמועד:** או: בנוכח ובמה שנוכחים בו. יש נורסים בי אלה ימים קדושים מסוימים בלוח השנה המוסלמי שהמאמינים נובחים בטקסיהם (בגון העלייה לרגל) ומעידים על קדושתם. אחרים סבורים כי הבוונה ליום תחיית המתים. ויש נורסים שמדובר באלוהים או במלאבים או במוחמד או בבלל הנביאים המעידים על הברואים, או הנובחים בטקסי הימים הקדושים.
4 **בעלי התעלה:** מפרשים שמדובר ברשעים שחפרו תעלה והשליבו מאמינים לתובה והעלוה באש. הפרשנים חלוקים באשר לזהותם. יש הנורסים בי מדובר ביוסף אבן ד'ו אלנוַואס, המלך היהודי בתימן, שרדף את הנוצרים בני נג'ְרַאן והוציאם להורג בשרפה. חוקרים בני זמננו הצביעו על דניאל ג במקור אפשרי לסיפור.
13 **בורא בשנית:** ר' סורה 4:10.

17 ההגיע לאוזניךָ סיפור הגדודים 18 של פַּרְעֹה ותַ'מוּד? 19 הכופרים
עודם מכחישים, 20 אך אלוהים יסגוד עליהם מכל עבר.

21 זהו קֻרְאָן רב תפארת, 22 בלוח גנוז.

18 **ת'מוד:** ר' סורה 73:7.
22 **לוח גנוז:** הטופס השמימי של הקוראן ושל כל שאר ספרי הקודש. הקוראן הארצי הוא העתק מדויק של הנוסח החקוק על לוח זה.

סוּרָה 86 הַמּוֹפִיעַ בַּלַּיְלָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע בּרקיע ובמופיע בלילה 2 הכיצד תדע מהו המופיע בלילה? 3 זה
כוכב מנצנץ.

4 על כל נפש יש משגיח, 5 על כן יבדוק־נא האדם ממה נברא: 6 נברא
מִזרמת מים 7 הנובעים מחלציים וחזה, 8 (ואלוהים) יכול יוכל להשיבו,
9 ביום אשר ייחָקרו כל הצפונות. 10 אז לא יימָצא לו כוח ולא יקום לו
מושיע.

11 עֵדים השמים אשר לא יחדלו להמטיר, 12 ועֵדה הארץ הנבקעת! 13 זהו
דיבור נחרץ 14 ולא דבר לצון. 15 הם מבקשים להערים, 16 ואערים גם
אני. 17 תֵן אַרכּה לכופרים, הַארך להם קמעא.

4 **משגיח:** מלאך.
7 **מחלציים וחזה:** מחלצי הגבר וחזה האישה. כלומר, העובר שכרתם נוצר ממזיגה של נוזלי הגבר שמקורם בחלציו ושל נוזלי האישה שמקורם כחזה.
8 **להשיבו:** להחיותו כיום תחיית המתים.
12 **הנבקעת:** מעל הצמחים הנובטים.
13 **זהו:** הקוראן.

סוּרָה 87 הָעֶלְיוֹן

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 שַׁבּח את שֵׁם ריבּונךָ העליון, 2 אשר ברא ועיצב, 3 תִּכנן והִנחה,
4 והצמיח ברי מרעה, 5 ואז עשׂה אותם קְמֵלים ומשחירים.

6 אנו נקרא באוזניךָ, ולא תשכח, 7 בלתי אם את אשר ירצה אלוהים. את
הנִגלה והנסתר הוא יודע, 8 ועל נקלה נָקֵל עליךָ. 9 לכן, הוכֵחַ, בכל
שיש בתוכחה להועיל. 10 היראים ייזָּכרו, 11 ואולם יחמוק ממנה בן
הבלייעל, 12 אשר ייצָלה באש הגדולה. 13 לעולם לא ימות בה וגם חיים
לא יִראה בה.

14 השומר על הטוהר יעשׂה חיל, 15 והמזכיר את שם ריבּונו ומתפלל.
16 ואולם אתם מבַכּרים את חיי העולם הזה, 17 אף כי העולם הבא טוב
ונצחי ממנו. 18 כך רשום בגווילים הראשונים, 19 גווילי אברהם ומשה.

3 **תכנן והנחה:** מפרשים: תכנן את גורלו של האדם והנחהו בדרך שקבע לו לאורך חייו (כערבית: קַדַר). או: קבע את שלבי התפתחות העוּבּר והוליכו בהם.
6 **נקרא:** את הקוראן, כלומר נלמדך אותו.
7 **את אשר ירצה אלוהים:** יש מבארים כי אלוהים נוהג להשכיח, כלומר למחות, פסוקים מן הספר, כפי שנאמר במפורש בסורה 106:2.
8 **נקל עליך:** מפרשים: נקל עליך את תהליך קבלת ההתגלות הנבואית. ויש המפרשים שמדובר בהנחיית הנביא אל החוק האסלאמי, הנחשב לחוק קל.
19 **גווילי אברהם ומשה:** מפרשים שהיו אלה מגילות שכללו משלי מוסר, וכן את פסוקי הקוראן התואמים סורה זו. מגילות משה נגלו לו לפני התורה.

סוּרָה 88 הַכּוֹבֶשֶׁת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 האם הגיע לאוזניך סיפורה של הכוכשת? 2 כיום ההוא יהיו פנים
נפולים, 3 עמלים מתייגעים, 4 באש לוהטת נִצלים, 5 שותים ממעיין של
רותחים, 6 ואוכלים דק קוצים, 7 שאינם מזינים ואינם משׂביעים. 8 ביום
ההוא יהיו פנים מדושני עונג, 9 שׂבעי רצון במעשׂיהם, 10 בגן עדן רם
ונישׂא, 11 אשר לעולם לא תשמע בו לזות שׂפתיים. 12 מעיינות בו
מפַכִּים, 13 ויצועים מוגבהים, 14 וגביעים ערוכים, 15 וכרים מצורפים
בשורה, 16 ומרבדים פרושים.

17 האם לא יביטו אל הגמלים – כיצד נבראו? 18 ואל השמים – כיצד
הוגבהו? 19 ואל ההרים – כיצד יוצבו? 20 ואל הארץ – כיצד שוטחה?
21 לכן, הוכַח, כי אתה דק מוכיח, 22 ולא ניתנה לך סמכות עליהם.
23 ואולם כל הפונה עורף וכופר, 24 אותו יעניש אלוהים בעונש הגדול
מכל. 25 אכן, עוד ישובו אלינו, 26 ואז עלינו יהיה לבוא עִמם חשבון.

1 **הכובשת:** שעת הדין שמוראותיה אופפים את הברואים מכל עבר.
2 **ביום ההוא:** ביום הדין. **פנים נפולים:** של הרשעים יורשי גיהינום.
15 **מצורפים:** ר' סורה 20:52.
17 **גמלים:** בערבית: אִבל. ויש קוראים אִבִל (ל' דגושה), שפירושו עננים טעוני גשם.
20 **שוטחה:** נפרשה. הארץ נתפסת כאן כשטוחה ולא עגולה.
22 **לא ניתנה לך סמכות:** אינך רשאי להילחם בהם ולהכריחם להתאסלם. יש המפרשים שפסוק זה בוטל בתוקף סורה 5:9 המכריז מלחמה כוללת בכופרים. אחרים גורסים שהפסוק נותר על כנו, וזאת בהנחה שהוא אוסר על הנביא להילחם בכופרים שהחליטו להתאסלם, אבל לא בשאר הכופרים הנאחזים בכפירתם, ואשר נזכרים בפסוק הבא.
23 **ואולם כל הפונה עורף:** ניתן גם לתרגם: "פרט לכל אשר יפנה עורף". כלומר, באלה יש לנביא סמכות להילחם.
24 **בעונש הגדול מכל:** בגיהינום, שם יסבלו יותר מכפי שסבלו בעולם הזה.
25 **ישובו:** ביום הדין.

סוּרָה 89 הַשַּׁחַר

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע כשחר, 2 ובעשׂרת הלילות, 3 ובזוג ובפֶרט, 4 ובלילה בחולפו!
5 האין די כשבועה זו לכל בעל תבונה?

6 הלא ראִיתָ כיצד עשׂה ריבונך בבני עָאד, 7 באִרַם בעלי העמודים,
8 אשר לא נבראו בארץ כמותם, 9 ובבני תַ'מוד אשר חצבו בסלע
שבעמק, 10 ובפַרְעֹה בעל היתדות? 11 הם פרקו עולם בארץ, 12 ומילאוה
חמס, 13 ודיבונך הצליף בם בשוט ייסורים, 14 כי דיבונך, עינו צופיה.
15 אשר לאדם, אם יְנַסהו ריבונו ויכבדהו וישפיע עליו מנעמים, יגיד,
ריבוני כיבדני. 16 אך אם ינַסהו ריבונו ויקצוב פרנסתו, כי אז יגיד,
ריבוני השפילני.

17 לא ולא! אינכם מכבדים את היתום, 18 ואינכם נחלצים להאכיל את

2 **בעשרת הלילות:** יש גורסים כי אלה עשרת הימים הראשונים של החודש הקדוש ד'ו אלחִגַ'ה שבו נערכים טקסי העליה לרגל במַכּה. אחרים מזהים עם עשרת הימים הראשונים או האחרונים בחודש רמדאן.
3 **בזוג ובפרט:** יש המפרשים שהזוג הם הגבר והאישה והפרט הוא אלוהים.
4 **בחולפו:** או: בהגיעו.
6 **עאד:** ר' סורה 65:7.
7 **ארם:** אֲרַם. יש מסבירים כי אִרַם הוא שבט מבני עאד, ואולם אחרים סבורים כי זה שם מקום, ומזהים אותו עם דמשק או אלכסנדריה. **עמודים:** יש המפרשים כרמז לקומתם הגבוהה של בני עאד, או לעמודי המבנים שבנו. ואולם אם מדובר בשם מקום ולא שבט, יש לתרגם: "אִרַם בעלת העמודים". ואומנם ישנן אגדות על נפלאותיה ועושרה של "ארם בעלת העמודים".
9 **ת'מוד:** ר' סורה 73:7. **עמק:** נהוג לזהותו עם ואדי אלקוּרָא, צפונית למַדינה, על דרך השיירות מתימן לסוריה.
10 **היתדות:** ר' סורה 12:38.

הנוקק, 19 ואת הירושה תזללו בכל פֶּה, 20 ואת הממון תאהבו בכל
מאודכם.

21 לא ולא! בהיכָּתש הארץ עד דק, 22 אז יבוא ריבונך, ועִמו שורות
שורות של מלאכים, 23 וביום ההוא יובא גיהינום; ביום ההוא ייזָכר
האדם, אך מה יועיל לו הזיכרון? 24 אז יגיד, לוּ רק הקדמתי להתכונן
בעודי בחיים. 25 ביום ההוא לא יוכל איש להעניש כפי שיעניש הוא,
26 ולא יוכל איש לכבול כפי שיכבול הוא.

27 הוי, הנפש הבוטחת, 28 שובי אל ריבונֵך שׂבעת רצון ומפיקת רצון.
29 הצטרפי אל עובדַי, 30 ובואי אל גני.

19 **הירושה:** יש המפרשים שהכוונה לירושתם של יתומים.

סוּרָה 90 חֶבֶל הָאָרֶץ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 נשבעתי בחבל ארץ זה, 2 כי יינתן לךָ הֶיתֵר בחבל ארץ זה, 3 – ובאב
וביוצאי חלציו, 4 אכן יצרנו את האדם לשׂאת בתלאה. 5 האם דימה
בנפשו כי איש לא יכריענו? 6 הוא אומר, הון עתק כיליתי. 7 האם דימה
בנפשו כי איש לא יִראהו? 8 האם לא נְתַנו לו עיניים 9 ולשון וזוג
שׂפתיים, 10 והובלנוהו לבחור בין הדרכים השתיים? 11 אך הוא לא
העפיל במעלה ההר. 12 הכיצד תדע מהו מעלה ההר? 13 – לקדוא דרור
לעבד, 14 או להאכיל ביום רָעָב 15 יתום קרוב משפחה, 16 או אביון
באשפתות. 17 יתַרה מואת: להימנות עִם המאמינים ועם הקוראים זה לזה
לנהוג בעוז רוח ועם הקוראים זה לזה לנהוג ברחמים.

18 אלה אנשי הימין, 19 ואילו הכופרים באותותינו הם אנשי השׂמאל.
20 אש סוגרת עליהם.

1 **חבל ארץ זה:** העיר מֶכּה.

2 **יינתן לך היתר:** מפרשים כי הפסוק מכשר שאלוהים יתיר למוחמד לשפוך את דם כמה מאויביו בתחומי מֶכּה הקדושה כאשר יכבוש אותה (בשנת 630), וניתן לתרגם: "תשכון בחבל ארץ זה".

3 **באב:** מזהים אותו עם אדם הראשון או עם אברהם.

10 **הדרכים השתיים:** דרך הטוב ודרך הרע.

11 **לא העפיל:** לא עמד באתגר. **מעלה ההר:** מפרשים: נתיב המפלט מגיהינום.

18 **אנשי הימין:** הצדיקים יורשי גן עדן.

19 **אנשי השמאל:** הרשעים יורשי גיהינום.

סוּרָה 91 הַשֶּׁמֶשׁ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע בשמש ובאורה, 2 ובלבנה העולה אחריה, 3 וביום בגַלותו את
אורה, 4 ובלילה באשר יכַסהו, 5 ובשמים ובמי שבוננם, 6 ובארץ ובמי
שפְּרָשׂה, 7 ובנפש ובמי שעיצבה, 8 ונטע בה את החטא והיראה! 9 השומר
אותה זַכה יעשׂה חיל, 10 והמטמא אותה ינחל מפח נפש.

11 פָּרקו בני תַ'מוּד את עולם והבחישו את האזהרות, 12 באשר הגיח
מתובם בן הבליעל. 13 אז אמר להם שליח אלוהים, הניחו לנָאקַת אלוהים
לשתות את מנת מֵימיה. 14 ואולם הם הבחישו את אזהרותיו ועיקרוה.
דיבונם המיט עונשו עליהם בי חטאו, והבחידם עד אחד. 15 התוצאה לא
תפחידהו.

11 **ת'מוד:** ר' סורה 73:7.
12 **הגיח:** קם להרוג את הנאקה.
13 **נאקת אלוהים:** ר' סורה 73:7.
14 **עיקרוה:** קצצו את מיתרי רגליה ושתטוה.
15 **התוצאה לא תפחידהו:** יש המפרשים כי אלוהים אינו חושש להעניש את ת'מוד, ואחרים גורסים שמדובר בבן הבליעל שלא נרתע מלהרוג את הנאקה.

סוּרָה 92 הַלַּיְלָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע בלילה בִּרדתו, 2 וביום בעלותו, 3 ובבורא בל זכר ונקבה.
4 מעשׂיכם אינם זהים: 5 אשר למעניק ברוחב לב והִירֵא, 6 והמאמין
בטוב – 7 על נקלה נָקֵל עליו. 8 ואילו הכילַי אשר אינו נזקק,
9 והמבחיש את הטוב – 10 על נקלה נקשה עליו. 11 לא יועיל לו הונו
עת ייפול. 12 קיבלנו עלינו להנחות אל דרך הישר, 13 ולנו האחרית
והרֵאשית.

14 הזהרתיכם מפני אש להבה: 15 ייצָלֶה בה רק בן הבליעל, 16 אשר
הבחיש ופנה עורף, 17 וממנה יורחק בל אשר גדולה יראתו, 18 המעניק
מהונו למען יזדכך 19 – לא למען הָשֵׁב גמול על חסד, 20 רק למען חַלות
פני ריבונו העליון. 21 לבסוף ישׂבע רצון.

6 **והמאמין בטוב:** באסלאם, או בגמול הטוב בעולם הבא.
7 **נקל עליו:** נוביל אותו בבטחה אל גן עדן.
8 **אשר אינו נזקק:** עשיר שאינו חש צורך לבקש את חסד אלוהים.
10 **נקשה עליו:** נוביל אותו בבטחה אל גיהינום.
13 **האחרית והראשית:** על־פי הפירושים: העולם הבא והעולם הזה.
21 **ישבע רצון:** בגן עדן.

סוּרָה 93 אוֹר הַיּוֹם

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע באור היום, 2 ובלילה היורד.
3 לא נטשך ריבונך ולא מאס בך.
4 אחריתך תהיה טובה לך מראשיתך,
5 ולבסוף יעניק לך ריבונך ויִשׂבע רצונך.

6 הלא מצאך יתום ואספך,
7 ומצאך תועה והדריכך,
8 ומצאך נזקק והעשירך.

9 לכן את היתום אַל תעשוק,
10 ואת הקבצן אַל תסלק.
11 אשר לחסד ריבונך, עליו סַפּר.

סוּרָה 94 הַרְוָחָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הלא הבאנו רְוָוחה ללִבך,
2 ופרקנו את מעמסתך,
3 אשר הכבירה על גבך,
4 ורוממנו לך את זִכרך.

5 אַחַר הקושי תבוא הֲקָלה!
6 אַחַר הקושי תבוא הֲקָלה!
7 הִתעשת אם תיפול רוחך,
8 ואל ריבונך נְטֵה בערגה.

7 **תיפול רוחך:** בערבית: פִּרְגַּתְ, המפורש כ"התפנה (מן התפילה וכדומה)". התרגום הוא ברות שימושו של אותו שורש בסורה 10:28, העוסק בתרדתה של אם משה לגורלו בתיבה.

סוּרָה 95 הַתְּאֵנִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע בתאנים ובזיתים, 2 ובהר סינַי, 3 ובחבל ארץ זה הבטוח!

4 בראנו את האדם בצלם רב יופי, 5 ואז עשׂינוהו נחות שבנחותים, 6 אך
לא את המאמינים ועושׂי הטוב. להם מזומן שׂכר עד אין קץ.

7 מה עוד יביאך להבחיש את הדין? 8 האם אין אלוהים שופט השופטים?

1 **בתאנים ובזיתים:** פירות מכורבים המסמלים צמדי מקומות קדושים, כמו מֶכה וירושלים, או דמשק וירושלים, וכו'. ויש הגורסים כי הם מייצגים שמות שני הרים בארץ ישראל.

3 **חבל ארץ זה:** מפרשים על מַכה, שכשל קדושתה אסורה בה שפיכות דמים.

5 **נחות שבנחותים:** מפרשים על שלב הידרדרות האדם בזקנתו. ויש המפרשים כרמז לשהותו בשאול תחתיות.

7 **יביאך:** פנייה אל הכופר. **הדין:** יום הדין.

סוּרָה 96 טִפַּת הַדָּם

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 קְרָא בשם ריבונךָ אשר ברא, 2 ברא את האדם מטיפת דם מעוּבּה.
3 קְרָא, הן ריבונךָ הוא רב חסד, 4 אשר לימד בקולמוס, 5 לימד את
האדם את אשר לא יָדע. 6 לא ולא! האדם פָּרק עולוֹ, 7 בי ראה עצמו
בלתי נזקק, 8 ואולם אל ריבונךָ ישובו הבל.

9 הראיתָ את האוסר 10 על עבד להתפלל? 11 שַׁוֵה בנפשךָ: בין אִם יָשרה
דרבו, 12 או ציווה על יראת שמים - 13 שַׁוֵה בנפשךָ: ובין אם הבחיש
ופנה עורף, 14 האם לֹא יֵדע בי אלוהים רואה? 15 לא ולא! אם לא יחדל,
נֹאחז בציצית ראשו, 16 ציצית בוזבת וחַטָאה. 17 יזעיק־נא את מֵרעיו!
18 נזעיק אנו את מלאבי החבלה. 19 לא ולא! אַל תישָׁמע לו. השתחווה
וקְרַב.

1 **קרא בשם ריבונך:** הפסוקים הפותחים סורה זו נחשבים בראשונים שנגלו למוחמד בבוא אליו המלאך גבריאל.

4 **לימד בקולמוס:** לימד לכתוב בקולמוס, או: לימד את האדם כאמצעות הקולמוס, בלומר מתוך כתבים.

7 **בלתי נזקק:** בשל עושרו אינו חש צורך לבקש את חסד אלוהים.

10 **עבד:** מוחמד. המסורת מספרת שאחד מאויביו (אבו גְ'הְל) זמם לפגוע בו בעת התפילה, וזאת כדי למנוע ממנו להשתחוות לאלוהים.

16 **ציצית כוזבת:** הבוונה לבעל הציצית.

19 **וקרב:** אל אלוהיך, מוחמד. ויש המפרשים כפנייה אל האויב: "קרב אל ניהינום".

סוּרָה 97 לֵיל אַלְקַדְר

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הורדנוהו ממרומים עם בוא ליל אלקַדְר.
2 מה תדע על ליל אלקַדְר?
3 ליל אלקַדְר טוב מאלף חודשים:
4 המלאכים והרוח מורידים בו ממרומים כל דבר שנגזר ברשות ריבונם.
5 ישׂרור השלום בו עד עלות השחר.

1 **הורדנוהו:** את הקוראן. **אלקדר:** פירושו "גורל", וכן "מעלה", "רוממות". ליל אלקדר נחשב למועד שבו החל אלוהים לגלות לנביאו את פרקי הקוראן. לילה זה נחשב גם למועד שבו נחרץ גורלם של הברואים, מדי שנה בשנה.

4 **הרוח:** מפרשים בין השאר על המלאך גבריאל היורד בליל אלקדר בראש המלאכים עם הגורלות שנגזרו לשנה הקרובה. אולם הוצעו גם פירושים אחרים לפסוק זה, שמבנהו התחבירי מעורפל למדי.

סוּרָה 98 הָרְאָיָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הכופרים מבֵּין בעלי הספר והמשתפים לא יכלו לחדול בטרם נגלתה
הראָיה בפניהם: 2 שליח מעִם אלוהים, המשמיע גווילים טהורים, 3 ובהם
כתובים נכוחים. 4 ואולם לאחר בוא הראָיה אליהם, התפלגו בעלי הספר.
5 הם לא נצטוו בלתי אם לעבוד את אלוהים, בייחדם לו את רתם
כחֲנִיפים, ולקיים את התפילה ולתת זַכָּאת. זאת היא הדת הנכוחה.

6 הכופרים מבֵּין בעלי הספר והמשתפים, באש גיהינום הם. לנֶצח יהיו
בה. הם הרעים שבברואים. 7 המאמינים ועושׂי הטוב הם המובחרים
שבברואים. 8 יבואו על גמולם אצל ריבונם בגני עדן אשר נהרות זורמים
למרגלותיהם. שָׁם יישארו לנֶצח נצחים. אלוהים יפיק רצון מהם והם
יפיקו רצון ממנו. זאת לירא את ריבונו.

1 **בעלי הספר:** ר' סורה 105:2. **המשתפים:** ר' סורה 96:2. **לחדול:** מכפירתם. ויש המפרשים: "לא יבלו לחדול להתקיים". כלומר נגזר עליהם שלא ימותו בטרם תבוא הראיה ותינתן להם הזדמנות להאמין.

2 **גווילים:** הקוראן. יש המפרשים שהכוונה לכך שהקוראן מחולק לפרקים רבים. וייתכן שהכוונה לגווילים השמימיים שהם מקורם של כלל כתבי הקודש, כמו בסורה 13:80.

4 **התפלגו:** לא כולם האמינו בו, למרות הראיה.

5 **חֲניפים:** ר' סורה 135:2. **זכאת:** ר' סורה 43:2.

סוּרָה 99 רַעַשׁ הָאֲדָמָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ברעוש הארץ את רעשה
2 ובפלוט הארץ את קרביה
3 ובאמוֹר האדם, מה היה לה?
4 ביום ההוא היא תספר את סיפורה,
5 כי כך הורה לה ריבונך.
6 ביום ההוא יֵצאו האנשים קבוצות קבוצות,
למען יוצגו מעשׂיהם בפניהם:
7 כל העושׂה טוב, ולוּ כמשקל גרגיר, יחזה בו,
8 וכל העושׂה רע, ולוּ כמשקל גרגיר, בו יחזה.

4 **סיפורה:** סיפור מעשי האנשים שחיו עליה.
6 **ביום ההוא:** ביום הדין. **קבוצות קבוצות:** צדיקים ורשעים בנפרד.
7 **יחזה בו:** בשכרו עליו.

סוּרָה 100 הַשּׁוֹעֲטִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע בשועטים המתנשפים,
2 המתיזים רשפי גִצים,
3 הפושטים עם אור השחר,
4 מעלים ענן אבק,
5 ומבקיעים אל תוך הגדוד.
6 האדם הוא כפוי טובה לריבונו,
7 והוא עצמו יעיד על זאת.
8 הן לאהבת הבצע הוא מכור.
9 האם לא יֵדע כי בקום שוכני הקבר לתחייה,
10 ובהיחשׂף צפונות הלב,
11 ביום ההוא יכירם ריבונם לְפנֵי ולְפנים?

1 **בשועטים המתנשפים:** מפרשים בדרך כלל על סוסים בקרב. ויש המפרשים כרמיזה לעולים לרגל למֶכה, העושים דרכם במסלול טקסי החג'.

סוּרָה 101 הַהוֹלֶמֶת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 ההולמת!
2 איזו הולמת תהיה זאת!
3 הידעתָ מהי ההולמת?
4 – יום אשר יפוצו האנשים כפרפרים לכל עבר,
5 וההרים יהיו כצמר המנופץ.
6 כל אשר מֹאזניו כבדים יהיו –
7 חיי נועם מנת חלקו,
8 וכל אשר מֹאזניו קלים יהיו –
9 מחוז חפצו בבוֹר השחת.
10 הידעתָ בור זה מהו?
11 אש משתוללת.

1 **ההולמת:** אחד משמותיה של שעת הדין.
6 **כבדים:** במעשים טובים.
9 **מחוז חפצו:** מילולית: "אמו", המוסברת כאן במשמעות מופשטת. **בור השחת:** בערבית: הָאוִיָה. וניתן גם לתרגם: "(אמו תהיה) שכולה".
11 **אש משתוללת:** גיהינום.

סוּרָה 102 רְדִיפַת הַבֶּצַע

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 רדיפת הבצע הסיחה את דעתכם,
2 עד שבאתם עדֵי קבר.
3 לא ולא! לבסוף תדעו!
4 ושוב, לא! לבסוף תדעו!
5 לא ולא! לו רק ידעתם אל נכון.
6 את אש השְׁאוֹל רָאֹה תִראו.
7 ושוב, במו עיניכם רָאֹה תִראוה!
8 אז תישָׁאלו ביום ההוא על אודות המנעמים.

8 **על אודות המנעמים:** האם הודיתם לאלוהים על מנעמיכם בעולם הזה.

סוּרָה 103 בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אשבע בשעת בין השמשות.
2 האדם לאבדון ילך,
3 אך לא המאמינים והעושׂים את הטוב והמצֻווים
על האמת, והמצווים על עוז רוח.

סוּרָה 104 הַמַּלְעִיז

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אבוי לכל מלעיז חודין לשון,
2 אשר צבר ממון וספָרוֹ,
3 החושב כי ממונו ינציחהו.
4 לא ולאו! תחת זאת יושלך אל תוך המרסקת.
5 וכי מה תדע על המרסקת?
6 אש אלוהים יוקדת,
7 את הלבבות אופפת,
8 עליהם סוגרת,
9 כעמוּד מתפרצת.

2 **וספרו:** או: הכינו לעת צרה.
4 **המרסקת:** בערבית: חוטַמָה, ועל־פי הפירושים זהו אחד מכינוייה של אש גיהינום.

סוּרָה 105 הַפִּיל

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הלא ראיתָ מה עולל ריבונךָ לבעלי הפיל:
2 הן שׂם את מזימתם לאַל,
3 ולהקות ציפורים שלח מעל,
4 לרוגמם באבני גוויל,
5 ועשׂה אותם כמוֹץ נֶאכל.

1 **בעלי הפיל:** הפרשנים מזהים אותם עם צבאו של אַבְרָהָה, המצביא החבשי שעלה מתימן והטיל מצור על מֶכּה בסיוע פילים (בשנת 570 בקירוב).
4 **גוויל:** בערבית סִגִּ'יל, מילה סתומה המוסברת בין השאר באבנים עשויות תומר קלוי בשמש. קרובה בצורתה למילה סִגִ'ל שפירושה גוויל (סורה 104:21), ולבן כך תורגמה באן.

סוּרָה 106 קֻרַיְשׁ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 בשל ההגנה שניתנה לבני קֻרַיְשׁ,
2 הֲגנתָם במסע החורף והקיץ –
3 בשל כך יעבדו־נא את ריבון הבית הזה,
4 אשר האכילם לעת רעב, והבטיחם מסַכּנה.

1 **הגנה:** בערבית: אִילָאף, מונח שפורש בין השאר במציין את חסדו של האל, שאיפשר לשבט קוריש לבונן מערכת בריתות עם שבטי ערב ולגהל בבטחה מסעות מסחר סדירים שהביאו להם שגשוג ובבור. בהתאם לפירושים אלה, נועדה הסורה שלפנינו לספר בשבח האילאף, ולקרוא לקוריש להביר תודה לאלוהים על חסדו, ולעבוד אותו בלבד. **מסע החורף והקיץ:** מסעות המסחר של קוריש: בקיץ לסוריה ובחורף לתימן. ויש המפרשים: מסעות העולים לרגל למֶכּה שהביאו ברבה ועוצמה לקוריש.
3 **הבית הזה:** הפרשנים מאוחרים בדעתם שזוהי הבעבה במֶכּה, הידועה ב"בית אלוהים הקדוש".

סוּרָה 107 הַסַּעַד

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 רְאֵה מי מכחיש את הדין:
2 המסלק את היתום מעליו,
3 ואינו נחלץ להאכיל את האביון.
4 אבוי למתפללים,
5 אשר לא ייתנו דעתם לתפילה,
6 אשר רק מתחזים,
7 וסעד מונעים.

1 **הדין:** יום הדין. ויש המפרשים: "הדת", כלומר, דת האסלאם.
4 **למתפללים:** נהוג לזהותם עם המתחסדים. ר' סורה 167:3.
7 **סעד:** בערבית: מָאעוּן, בלומר כלי עבודה ביתיים שאותם נהוג להשאיל. ויש גורסים שמדובר במס הזַכָּאת.

סוּרָה 108 הַשֶּׁפַע

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 הן הענקנו לךָ את השפע,
2 לכן שׂא תפילה לריבונךָ וזבַח זֶבח.
3 שׂונאךָ הוא כרות הזרע.

1 **השפע:** בערבית כּוּתְ'ר, מילה המוסברת בין השאר כשמו של נהר שנועד למאמינים בגן עדן, או במתייחסת לשפע החסד האלוהי שבו זכה הנביא בעולם הזה.
3 **כרות הזרע:** הפרשנים מוצאים כאן רמז למצוקתו האישית של הנביא, שלא זכה להיות אב לבנים בוגרים, ומסכירים כי בפיצוי ניתן לו "השפע", והובטח לו ששונאיו הם כרותי הזרע האמיתיים, כלומר, תבוא עליהם בליה.

סוּרָה 109 הַכּוֹפְרִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אֱמור, הוי הכופרים,
2 לא אעבוד את אשר תַעבדו,
3 ולא אתם עובדים את אשר אעבוד,
4 ולא אני עובד את אשר עבדתם,
5 ולא אתם עובדים את אשר אעבוד.
6 לכם דתכם ולי דתי.

6 **לכם דתכם ולי דתי:** יש המפרשים כי יש כאן ויתור לכופרים, וגורסים כי הכרזה זו בוטלה כתוקף סורה 5:9, המכריז מלחמה כוללת ככופרים. אחרים גורסים שהפסוק נותר על כנו מאחר שאין בו ויתור אלא איום: אתם תבואו על עונשכם כשל דתכם, ואני אבוא על שכרי כזכות דתי. ור׳ סורה 139:2.

סוּרָה 110 הַנִּצָּחוֹן

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 כאשר יבוא הניצחון מעִם אלוהים וההכרעה,
2 וכאשר תִראה אנשים מצטרפים בגדורים לדת אלוהים,
3 אז שַבּח והלל את ריבונךָ ובקש מחילה,
כי רוצה הוא בתשובת עבדיו.

1 **ההכרעה:** ר׳ סורה 52:5. הפרשנים גורסים כי כאן מדוכר ככיבוש העיר מַכה כידי מוחמד (שנת 630).

סוּרָה 111 הַסִּיבִים

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 תֹּאבַדְנָה יְדֵי אַבּוּ לַהַב, ויאבד אף הוא,
2 ולא יעמדו לו הונו וכל אשר זכה לו:
3 צְלֹה ייצָלה באש להבה,
4 ואִתו גם אשתו נוֹשׂאת העצים –
5 חבל סיבים לה על צווארה.

1 **ידי אבו להב:** מפרשים במשמעות מופשטת, בלומר מפעלותיו. **אבו להב:** מילולית: "אבי הלהבה", וזה בינוי שניתן לרודו של הנביא מותמר משום שהיה לו יופי מסנוור עיניים (שמו עַבְּד אלעוּזא). הוא מיאן להתאסלם והתנכל לנביא, ועל בן הקוראן נוסך משמעות אירונית בבינויו המתמיא ומבשר לו שיישרף בלהבות ניהינום.

2 **לא יעמדו:** ביום הרין. או: מה הועילו? **כל אשר זבה לו:** יש המפרשים שמרובר בבניו.

3 **אש להבה:** אש ניהינום.

4 **נושאת העצים:** מפרשים שהיא בונתה כך על שום שנהגה להשליך ענפים קוצניים לפני דלת ביתו של מוחמר, כדי לפגוע בו. גלגולם של הקוצים הללו הם העצים שבהם תוסק האש הממתינה לה בגיהינום. ויש המפרשים "נושאת העצים" במשמעות מופשטת: "הולכת רכיל", ומסבירים שנהגה להבפיש את שם מותמר כרי להבעיר את אש השנאה אליו.

5 **סיבים:** בערבית: מַסַר, שפירושו תבל עשוי סיבי צמר או סיביו של צמח בתימן הקרוי מסד, או סיבי עץ התמר. מפרשים שבעודה בחיים נהגה אשת אבו להב להתהרר בענק פנינים. הוא יתחלף לה בגיהינום בחבל גס שבו תישא את עצי ההסקה. ויש המפרשים שהיא תישא על צווארה שלשלת ברזל מעין זו המתוארת בסורה 32:69.

סוּרָה 112 טֹהַר הָאֱמוּנָה

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אֱמוֹר, הוא אלוהים אחד,
2 אלוהים לַעַד,
3 לא יָלַד ולא הוּלַד,
4 שָׁווה לוֹ אין גם אחד.

2 **לעד:** בערבית: צַמַד, שהוראתו סתומה. מילה זו מציינת את אחת מתבונות אלוהים. בין השאר פורשה מלשון צמידות, בלומר, מי שקיים לצמיתות, או לתילופין, מי שנצמרים, או פונים אליו בבל רבר ועניין, בדוגמת ראש השבט בתקופה הקדם־אסלאמית.

סוּרָה 113 הַשַּׁחַר הַבּוֹקֵעַ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אֱמור, ישמרני ריבון השחר הבוקע
2 מפני רעתם של כל יצוריו,
3 ומפני רעתו של אופֶל בהאפילו,
4 ומפני רעתן של נושפות בקשרים,
5 ומפני רעתו של קנאי בקנאו.

1 סורה זו והבאה אחריה כוללות לחשים שנועדו לגרש את השטן והשדים, והן ידועות בסגולה בדוקה נגד עין הרע.

4 **נושפות בקשרים:** נושפות בחוטים או בחבלים שנעשו בהם קשרים. נשיפה או יריקה לעברם נועדה לצרכים מאגיים.

סוּרָה 114 בְּנֵי אֱנוֹשׁ

בשם אלוהים הרחמן והרחום

1 אֱמור, ישמרני ריבון בני אֱנוש,
2 מלך בני אֱנוש,
3 אלוה בני אֱנוש,
4 מפני רעתו של הלוחש הנחבא,
5 הלוחש בלבב אֱנוש,
6 מפני שֵׁדים ובני אֱנוש.

4 הלוחש הנחבא: השטן.

נספח א: סדר התגלות פרקי הקוראן

המסורת האסלאמית קובעת כי פרקי הקוראן (הסורות) כוללים את דבר אלוהים אשר נמסר לנביא מוחמד באמצעות המלאך גבריאל בתהליך שנמשך עשרים שנה, עשר במכה ועשר במדינה. את ההתגלות הראשונה קיבל מוחמד בהיותו בן ארבעים.

המסורת האסלאמית יודעת גם לספר מתי התגלתה למוחמד כל אחת מן הסורות, אך מסתבר שסדר ההתגלות המתואר במסורות הללו אינו הופף לסדר הופעת הסורות בקוראן המצוי בידינו. חוסר ההתאמה בא על פתרונו במסורות נוספות המתארות את עריכת הקוראן. מסורות אלה מספרות שמלאכת עריכת הקוראן נמשכה שנים לא מעטות לאחר מות מוחמד, ושהקוראן בולו נאסף מתוך מסמכים נפרדים שהיו מפוזרים בין כמה מחבריו של הנביא. קטעים אלה קובצו יחדיו וחוברו זה לזה במיטב שיפוטם של העורכים, ובסופו של דבר התקבלה סדרת סורות שסודרו על־פי גודלן: הארוכות ביותר הוצבו בראש הספר, והקצרות יותר בסוף. אבל ישנן חריגות לא מעטות מסדר זה, ופה ושם ניתן אף למצוא סורות שסודרו על־פי סדר התגלותן.

ספרי פרשנות הקוראן כוללים פרטים על זמן ההתגלות של כל סורה ועל נסיבות ההתגלות של הקטעים המרכיבים את הסורות השונות. פרטים אלה שימשו את חוקרי האסלאם המודרניים בבואם לשחזר את תולדות חיי הנביא והתגלות הקוראן. עלה בידם לשחזר את התפתחות תפיסת עולמו של מוחמד על ידי השוואה בין התוכן והמבנה של הסורות לבין זמן התגלותן המתואר במסורות.

החוקרים שמו לב בעיקר לכך שהסורות הקצרות (המצויות בסוף הקוראן) נחשבות ברובן לקדומות יחסית, בלומר התגלו לנביא בתקופת היותו במכה, ואילו הסורות הארוכות ביותר משויבות לתקופה שבה מוחמד שהה כבר במדינה. הסורות של מכה הן קצביות ופיוטיות ואילו הסורות של מדינה בנויות מפסוקים ארוכים יותר והאווירה בהן היא יותר עניינית ופרוזאית.

ואולם גם מקומם של חוקרים ספקניים יותר לא נפקד משורות המלומדים. אלה לא מיהרו להסכים עם המסורת האסלאמית הרואה בקוראן את אוסף ההתגלויות שהנביא מוחמד זכה להן. חוקרים אלה אינם משוכנעים כי הקוראן אכן משמר את

דברי נבואתו של מוחמד, ואף אינם בטוחים כי הקוראן נוצר כארץ ערב. חלקם סבורים כי הקוראן חובר שנים רבות לאחר מות מוחמד ההיסטורי, ואילו אחרים סבורים כי לפחות בחלקו הוא מבוסס על טקסטים שהיו קיימים לפני מוחמד.[1]

תהא אשר תהא דעתנו באשר למהימנות המסורת האסלאמית, אין ספק כי חשוב להכיר את עיקריה. מרבית המסורות קובעות כי הסורה הראשונה שנגלתה למוחמד היא 96 (טיפת הדם), והסורה הראשונה שאותה השמיע בפומבי היא 53 (הכוכב). הסורה הראשונה שנגלתה לו לאחר ההיג'רה שלו ממכה למדינה (שנת 622) היא 2 (הפרה). כמה וכמה מסורות גורסות כי הסורה האחרונה היא 110 (הניצחון), שנגלתה לו במכה במהלך העלייה לרגל האחרונה שלו (שנת 632). ואולם ישנם כמה קטעי קוראן אחרים הנחשבים אף הם כחותמים את מסכת ההתגלויות לנביא.

כל הסורות שנגלו למוחמד לפני ההיג'רה משויבות לתקופת מכה, ואילו כל הסורות שנגלו לו לאחר ההיג'רה – כולל אלה שנגלו לו בעת ששב למכה – משויכות לתקופת מדינה. ישנו גם פסוק שלפי המסורת נגלה למוחמד בדרכו ממכה למדינה, כך שאינו ממכה ולא ממדינה: סורה 28 פס' 85. ויש אומרים כי גם סורה 29 כולה נגלתה לנביא בשלב ביניים זה. ובך טענו כמה פרשנים גם לגבי סורה 83. עולה מכאן כי הגדרת הפסוקים כמכאים או מדינאים אינה מציינת את מקום התגלותם אלא את זמן התגלותם בלבד. לדעת המסורת, היו פסוקים שנגלו למוחמד גם בארץ ישראל, כגון הפסוק העוסק במסעו הלילי (סורה 17:1). פסוק זה הוא מכאי רק מבחינת הזמן אך לא המקום. הדברים אמורים גם במספר פסוקים מסורה 9, שנגלו למוחמד בעת מסע המלחמה לתבוכ המצויה בצפון ערב (שנת 9 להיג'רה). פסוקים אלה הם מדינאים אך ורק מבחינת הזמן. זו הסיבה לקיומה של מסורת המיוחסת לנביא, האומרת: "הקוראן ירד בשלושה מקומות – מכה, מדינה, אלשאם [ארץ ישראל]".[2]

המלומדים המוסלמים אף נתנו סימנים מאפיינים שנועדו להבדיל בין התגלויות מתקופת מכה לבין התגלויות מתקופת מדינה. למשל, הם ציינו כי כל פסוק הפותח בנוסחה: "הוי האנשים" הוא ממכה, ואילו פסוקים הכוללים את הנוסחה "הוי המאמינים" הם ממדינה. מלבד זאת, הם קבעו כי קטעים העוסקים באומות שנבחרו מן העולם בשל חטאיהן, וכן קטעים הכוללים דברי עידוד וחיזוק לנביא מוחמד נוכח רדיפותיהם של אויביו, הם ממכה. לעומתם, קטעי מצוות והלכות הם ממדינה.[3]

1 על מכלול הבעיות ר' הערך Chronology המופיע ב Encyclopaedia of the Qur'ān (Leiden, 2000).
2 ר' סיוטי, אתקאן, מהד' אבו אלפצ'ל אבראהים (קהיר, 1985), א, 23.
3 ר' אלביהקי, דלאא'יל אלנבוה, מהד' קלעג'י (בירות 1988), ז, 144.

המלומדים המוסלמים מתייחסים בדרך כלל אל הסורות השונות כאילו כל אחת מהן היא שלמות בפני עצמה, ואולם השלמות היא חלקית בלבד. הדבר אמור במיוחד בסורות שלפי המסורת ראשיתן היתה במֶכה, אך במהלך הזמן נוספו להן קטעים מאוחרים יותר, כולל באלה ממַדינה. וגם להיפך: סורות ממַדינה כוללים פסוקים המשויכים לתקופת מֶכה.

להלן שתי רשימות. האחת ערוכה על־פי סדר הסורות בקוראן שבידינו תוך ציון תקופתה של כל סורה, ואילו השנייה ערוכה על־פי סדר ההתגלות. הרשימה הראשונה נערכה על־פי הפרטים הנמסרים בפירוש הקוראן הידוע ב"תַפְסִיר אלג'לָאלַיְן", אשר חובר בידי צמד הפרשנים ג'לאל אלדין אלמַחַלִּי (מת 1459) וג'לאל אלדין אלסֻיוּטי (מת 1505). ואולם יש לציין כי בפירושים אחרים (ר' פתח דבר) ניכרים הבדלים מסוימים באשר לזמן התגלותן של הסורות השונות, ולעיתים הותאמה הרשימה לנאמר בהן.

הציון "במֶכה" או "במַדינה" המופיע לאחר שמה של כל סורה מלווה לעתים בקביעה: "(הרוב)". זאת במקרים שבהם מצביעים פרשני הקוראן על כמה פסוקים שאינם מן התקופה שבה נִגלה עיקר הסורה. מאידך גיסא, ישנם גם כמה וכמה סורות שלמות שהמסורת האסלאמית אינה תמימת דעים באשר לזמן התגלותן, ובמקרה זה יבוא הציון: "במֶכה. ויש אומרים: במַדינה", וכן להפך: "במַדינה. ויש אומרים: במֶכה".

סורה 1 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 2 – במַדינה.
סורה 3 – במַדינה.
סורה 4 – במַדינה.
סורה 5 – במַדינה.
סורה 6 – במֶכה (הרוב).
סורה 7 – במֶכה (הרוב).
סורה 8 – במַדינה (הרוב).
סורה 9 – במַדינה (הרוב).
סורה 10 – במֶכה (הרוב).
סורה 11 – במֶכה (הרוב).
סורה 12 – במֶכה (הרוב).
סורה 13 – במֶכה (הרוב). ויש אומרים במַדינה (הרוב).
סורה 14 – במֶכה (הרוב).

סורה 15 – במֶכה.
סורה 16 – במֶכה (הרוב).
סורה 17 – במֶכה (הרוב).
סורה 18 – במֶכה (הרוב).
סורה 19 – במֶכה (הרוב).
סורה 20 – במֶכה.
סורה 21 – במֶכה.
סורה 22 – במֶכה (הרוב). ויש אומרים: במַדינה (הרוב).
סורה 23 – במֶכה.
סורה 24 – במַדינה.
סורה 25 – במֶכה (הרוב).
סורה 26 – במֶכה (הרוב).
סורה 27 – במֶכה.
סורה 28 – במֶכה (הרוב).
סורה 29 – במֶכה (הרוב). ויש אומרים: במַדינה (הרוב).
סורה 30 – במֶכה.
סורה 31 – במֶכה (הרוב).
סורה 32 – במֶכה.
סורה 33 – במַדינה.
סורה 34 – במֶכה.
סורה 35 – במֶכה.
סורה 36 – במֶכה (הרוב). ויש אומרים: במַדינה.
סורה 37 – במֶכה.
סורה 38 – במֶכה.
סורה 39 – במֶכה (הרוב).
סורה 40 – במֶכה (הרוב).
סורה 41 – במֶכה.
סורה 42 – במֶכה (הרוב).
סורה 43 – במֶכה (הרוב).
סורה 44 – במֶכה.
סורה 45 – במֶכה (הרוב).
סורה 46 – במֶכה (הרוב).
סורה 47 – במַדינה. ויש אומרים: במֶכה.

סורה 48 – במַדינה.
סורה 49 – במַדינה.
סורה 50– במֶכה (הרוב).
סורה 51 – במֶכה.
סורה 52 – במֶכה.
סורה 53 – במֶכה.
סורה 54 – במֶכה (הרוב).
סורה 55 – במֶכה (הרוב). ויש אומרים: במַדינה.
סורה 56 – במֶכה (הרוב). ויש אומרים: במַדינה.
סורה 57 – במַדינה. ויש אומרים: במֶכה.
סורה 58 – במַדינה.
סורה 59 – במַדינה.
סורה 60 – במַדינה.
סורה 61 שׁוּרוֹת שׁוּרוֹת – במַדינה. ויש אומרים: במֶכה.
סורה 62 יוֹם הַשִּׁשִּׁי – במַדינה.
סורה 63 מִתְחַסְּדִים – במַדינה.
סורה 64 נוֹפְלִים בַּפַּח – במַדינה. ויש אומרים: במֶכה.
סורה 65 גְּשִׁין – במַדינה.
סורה 66 אִסּוּר – במַדינה.
סורה 67 מַלְכוּת – במֶכה.
סורה 68 קוּלְמוּס – במֶכה.
סורה 69 שְׁעַת הָאֱמֶת – במֶכה.
סורה 70 דְקִיעִים – במֶכה.
סורה 71 נֹחַ – במֶכה.
סורה 72 שֵׁדִים – במֶכה.
סורה 73 מִתְעַטֵּף – במֶכה (הרוב).
סורה 74 מִתְכַּסֶּה – במֶכה.
סורה 75 תְּחִיַּת הַמֵּתִים – במֶכה.
סורה 76 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 77 – במֶכה.
סורה 78 – במֶכה.
סורה 79 – במֶכה.
סורה 80 – במֶכה.

סורה 81 – במֶכה.
סורה 82 – במֶכה.
סורה 83 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 84 – במֶכה.
סורה 85 – במֶכה.
סורה 86 – במֶכה.
סורה 87 – במֶכה.
סורה 88 – במֶכה.
סורה 89 – במֶכה.
סורה 90 – במֶכה.
סורה 91 – במֶכה.
סורה 92 – במֶכה.
סורה 93 – במֶכה.
סורה 94 – במֶכה.
סורה 95 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 96 – במֶכה.
סורה 97 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 98 – במַדינה. ויש אומרים: במֶכה.
סורה 99 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 100 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 101 – במֶכה.
סורה 102 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 103 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 104 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 105 – במֶכה.
סורה 106 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 107 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 108 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 109 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.
סורה 110 – במַדינה.
סורה 111 – במֶכה.
סורה 112 – במֶכה. ויש אומרים: במַדינה.

סורה 113 – במַדינה. ויש אומרים: במֶכה.
סורה 114 – במַדינה. ויש אומרים: במֶכה.

הרשימה הבאה מביאה את הסורות על־פי סדר התגלותן (ללא התחשבות בפסוקים החריגים הכלולים בסורות מתקופה לא להן). היא נערכה על-פי מקור אסלאמי קדום יחסית שחובר במאה העשירית: ספרו של אבן אלצְ'רַיְס (מת 906 לסה"נ), פַצָ'אאִ'יל אלקֻרְאן.[4] הרשימה מיוחסת לפרשן הקוראן עַטָאא' אלחֻ'ראסאני שפעל בשלהי התקופה האומיית וראשית התקופה העבאסית (מת 757). מעניין שהרשימה כוללת 113 סורות בלבד, ללא סורת הפתיחה, דבר העשוי להעיד על כך שנוסח תפילה זה לא נחשב מלכתחילה בחלק מן הקובץ הקאנוני של הקוראן.

תקופת מֶכה

סורה 96; סורה 68; סורה 73; סורה 74; סורה 111; סורה 81; סורה 87; סורה 92; סורה 89; סורה 93; סורה 94; סורה 103; סורה 100; סורה 108; סורה 102; סורה 107; סורה 109; סורה 105; סורה 113; סורה 114; סורה 112; סורה 53; סורה 80; סורה 97; סורה 91; סורה 85; סורה 95; סורה 106; סורה 101; סורה 75; סורה 104; סורה 77; סורה 50; סורה 90; סורה 86; סורה 54; סורה 38; סורה 7; סורה 72; סורה 36; סורה 25; סורה 35; סורה 19; סורה 20; סורה 56; סורה 26; סורה 27; סורה 28; סורה 17; סורה 10; סורה 11; סורה 12; סורה 15; סורה 6; סורה 37; סורה 31; סורה 34; סורה 39; סורה 40; סורה 41; סורה 42; סורה 43; סורה 44; סורה 45; סורה 46; סורה 51; סורה 88; סורה 18; סורה 16; סורה 71; סורה 14; סורה 21; סורה 23; סורה 32; סורה 52; הַר סורה 67; סורה 69; סורה 70; סורה 78; סורה 79; סורה 82; סורה 84; סורה 30; סורה 29; סורה 83.

תקופת מַדינה

סורה 2; סורה 8; סורה 3; סורה 33; סורה 60; סורה 4; סורה 99; סורה 57; סורה 47; סורה 13; סורה 55; סורה 76; סורה 65; סורה 98; סורה 59; סורה 110; סורה 24; סורה 22; סורה 63; סורה 58; סורה 49; סורה 66; סורה 62; סורה 64; סורה 61; סורה 48; סורה 5; סורה 9.

4 מהד' בדיר, דמשק, 1987, 33–34.

נספח ב: שבחי הקוראן

המסורת האסלאמית יודעת לספר בשבחי הקוראן ואף בשבחיהן של סורות בודדות. להלן עיקרי השבחים הנמנים באחד מן המקורות הקדומים שהוקדשו לשבחי הקוראן, ספרו של אבן אלצְ'רַיְס, פַצָ'אאִ'יל אלקוראן.[1] מספר זה נשאבו גם הפרטים על סדר התגלות הסורות הניתנים בנספח א. שבחים אלה חושפים את ממדי ההערצה לקוראן בקרב שכבות רחבות של מאמינים שייחסו לטקסט הקדוש סגולות נפלאות.

סורה 1

שבעת פסוקיה של הסורה מזוהים עם "שבעת האותות החוזרים ונשנים" הנזכרים בסורה 87:15. היא מכונה "אם הקוראן" ונאמר עליה כי אין ברוגמתה בתורה ובברית החדשה, וכי מקורה באוצר החבוי תחת כס הכבוד.

סורה 2

סורה זו היא פסגת הקוראן, ובכל בית שקוראים בו את הסורה אין לשטן שליטה על יושביו, ותספיק גם קריאת שני הפסוקים החותמים אותה. ואולם הפסוק הנשגב ביותר בה הוא "פסוק הכס" (מס' 255), ומקורו באוצר החבוי תחת כס הכבוד.

סורה 6

תחילתה של הסורה היא גם תחילתה של התורה, והסורה כולה הורדה אל הנביא בלילה אחד והמלאכים ליוו אותה בירידתה. כל הקורא את פסוקיה הראשונים, המלאכים יבקשו מחילה למענו ויבוא בשערי גן עדן.

1 עמ' 79–125.

סורה 18

כל הקורא את הסורה ביום שישי, יימחלו לו חטאיו בעשרת הימים הבאים, ויהיה מוגן מפגעי משיח השקר, הדג'אל (אנטיכריסט). יספיקו לכך גם חמשת פסוקיה הראשונים או האחרונים.

סורה 32

כל הקורא סורה זו יחד עם סורה 67, יירשמו לזכותו שבעים מצוות ויימחקו שבעים עברות.

סורה 36

סורה זו מבטיחה לכל קוראיה המאמינים את כל הטוב שבעולם הזה ובעולם הבא, ומגינה מפני כל הרע שבעולם הזה ובעולם הבא. ועל כן הסורה מכונה "המגוננת". כתיבת הסורה בדיו ושתיית המים שנמהלו בדיו אותיותיה מבטיחה מרפא וברכה ללא מצרים.

סורה 44

קריאת הסורה יחד עם כל שאר הסורות הפותחות באותיות ח.מ. מבטיחה גמול בגן עדן, וקריאת הסורה עצמה ביום שישי מבטיחה מחילת חטאים.

סורה 54

כל הקורא את הסורה מדי לילה יקום לתחייה ופניו מאירים כירח.

סורה 56

כל הקורא את הסורה מדי לילה יינצל מן העוני.

סורה 59

קריאת הפסוקים החותמים את הסורה מבטיחה שכר בגן עדן כשכר הקדושים, וכל הקורא אותם עם ערב, ישמרוהו המלאכים עד הבוקר, וכל הקורא אותם בבוקר, ישמרוהו המלאכים עד הערב.

סורה 67

הסורה מצילה את קוראיה מפני חיבוט הקבר.

סורה 99

קריאת הסורה שקולה כנגד קריאת מחצית הקוראן.

סורה 109

קריאת הסורה שקולה כנגד קריאת רבע הקוראן.

סורה 112

הסורה שקולה כנגד שליש הקוראן, ושינונה מאתיים פעם שקול כנגד חמש מאות שנה של מצוות.

סורות 113-114

שתי הסורות, ואיתן לעיתים גם סורה 112, מכונות "השומרות (מפני השטן)", וקריאתן יחד עם סורת הפתיחה שבע פעמים ביום שישי מומלצת כסגולה להגנת המלאכים עד יום השישי הבא.

מפתח העניינים

ההפניות ערוכות על־פי שם הסורה והפסוק, ויש לקרוא את המספרים מימין לשמאל. לדוגמה: 1:20 פירושו סורה 20 פס' 1. סימן היידוע הערבי "אל־", וכן אותיות השימוש העבריות, לא הובאו בחשבון בסידור האלפבתי. הסימן (ע) פירושו שיש לעיין בהערה לפסוק שצוין.

מפתח העניינים